

Giới thiệu Bó Tay Chịu Trói

Nếu là biết hôm nay sẽ Bó Tay Chịu Trói và có hậu quả thảm liệt như vậy, lúc trước đánh chết cô Kiều Tịch cũng sẽ không trêu chọc Kỳ Thừa An.

Cô cho rằng cô biết là một đóa tiểu bạch hoa thuần khiết vô hại, nào biết đó là một đóa Mạn Châu Sa hoa khoác thuần trắng bề ngoài đầy ngòn tình.

Tỏa mỹ sắc diễm hương, làm cho người chậm rãi thần phục ở dưới chân của hắn.

Kỳ Thừa An mắt nhìn xuống cô: Còn chạy sao?

Kiều Tịch nín nói: Ngài ở đây ta nào dám.

Kỳ Thừa An chột nhú mày: Há? Vậy ta không ở người liền phui mông một cái tiếp tục chạy?

Kiều Tịch vội vàng nói, tay nắm chặt: Ngài ở đâu ta ở đây!

Ngoài miệng bày ra tươi cười sáng lạn: Cho nên truyện ta định thương lượng, có thể hay không đem công tay này bỏ ra.

Kỳ Thừa An giật giật công tay cười nói: Chỉ có như vậy thì người ở đâu, ta ở đây.

Kiều Tịch: T_T...

Nội dung: nhân duyên sủng phi, tình cờ gặp gỡ, đô thị tình duyên, một bước lên mây

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Mở Đầu

Nếu trên thế giới có thuốc hồi hận, hoặc là làm cho cô ngủ một giấc thì trùng sinh một lần, những ý nghĩ này ở trong đầu Kiều Tịch lăn qua lộn lại lẫn lộn, nhưng là vừa mở mắt ra, tiến vào mi mắt vẫn là cái trần nhà có hoa văn sắc vàng phiến phức kia.

Cô nằm ở trên giường, một bàn tay bị buộc tại đầu giường, tuy rằng còn có một bàn tay là tự do, nhưng nhiều ngày như vậy cô thử qua các loại phương pháp cởi bỏ công tay đào thoát đã muốn buông tha.

Cái chỗ này hẳn không phải là nhà hắn, bởi vì người kia căn bản sẽ không thích phong cách như vậy.

Cô nghĩ chán đến chết, hay là xem như chờ người kia xuất hiện.

Răng rắc —————

Cửa bị mở ra.

Một người đàn ông đi tới, dáng hắn thon dài, hành động có khí tức mạnh mẽ, thời điểm xem hắn thường thường người sẽ ngưng thần nín thở, trong nháy mắt đó trong nhận thức người chỉ có khuôn mặt làm cho người khác thất thần (không tập chung) kia.

Lúc trước Kiều Tịch nhìn đến hắn một khắc kia cũng cảm giác âm thanh bốn phía đều biến mất, chỉ còn lại cặp mắt trầm tĩnh kia, trong nháy mắt, tâm của cô hạ cho nàng một mệnh lệnh.

Người đàn ông này, đối với khẩu vị cô rất hợp! Nhất định không thể bỏ qua!

Bây giờ nghĩ lại, cô còn thật đúng là tự chui đầu vào lưới.

"Đang suy nghĩ cái gì?" Âm thanh dễ nghe của hắn vang lên ở trong phòng, cắt đứt suy nghĩ miên man của cô, nhưng nếu như cẩn thận chút liền sẽ phát hiện trong âm thanh này có trời sinh lạnh lùng.

"Không có gì." Cô miễn cưỡng trả lời.

"Nga." Trong phòng lại là trầm mặc.

Hắn luôn là bộ dáng trầm mặc.

Nhưng cô chính là không thích bộ dáng đáng chết của hắn, Kiều Tịch khoe miệng gọi lên một ý cười, chủ động hỏi hắn: "Hắc, ngươi tính toán thời điểm gì đem cái này còi bỏ?" Cô giật giật còng tay, tạo nên âm thanh va chạm.

Hắn nhàn nhạt đầu đi liếc mắt nhìn: "Chờ thời điểm ngươi nói thật đi."

"Ta chưa bao giờ nói dối." Cô dựng lên thân mình, mặt nghiêm túc nghiêm trang nói.

Hắn đột nhiên cúi lưng cùng cô đối diện, cách quá gần, nàng không khỏi hướng sau rụt một cái, hắn chớp mắt nói: "Xem, ngươi vừa đang nói dối." Hắn như vậy cho cô rơi xuống vực sâu.

Lại...

Kiều Tịch rũ xuống mắt, nửa khắc chậm rãi nói: "Nếu ta nói lời thật, ngươi liền sẽ thả ta đi?"

"Ừ."

Hít sâu một hơi, thanh âm của cô mang theo một chút ý cười: "Kỳ thật ta suy nghĩ, nếu là không có gặp ngươi là được rồi..."

Trong phòng không khí chậm rãi tản ra một loại cảm giác bóp chặt yết hầu hít thở không thông, trên mặt hắn cũng chậm rãi hiện lên âm trầm hàn khí, mà cô chậm rãi ngẩng đầu thế nhưng mỉm cười, mang theo một tia tàn nhẫn đối với hắn nói: "Ta là nói, ta thật là hối hận gặp ngươi!"

Hôn, phô thiên cái địa giáng xuống.

Hắn đem cô đặt tại trên giường, giữ chặt gáy của cô, một tay còn lại cũng bị hắn gắt gao đè lại, môi hắn liền đè lại, đầu lưỡi cạy ra môi của cô tham đi vào quần lên lưỡi của nàng, mang theo một loại cảm giác kinh người run rẩy ở trong miệng của cô đánh thẳng về phía trước, bá đạo khí tức hoàn toàn bao phủ nàng.

Không còn nơi nào để trốn chạy...

Đầu óc của cô hiện ra mấy chữ này, thật là đáng cười, nếu biết chính mình trêu chọc là nhân vật nguy hiểm như vậy, lúc trước cô tuyệt đối không có khả năng ngốc ngốc hồ hồ (mơ hồ) chui đầu vào lưỡi.

Không hài lòng cô không chuyên tâm, hắn bắt đầu trừng phạt, lúc rồi đi thoáng dùng sức cắn môi oánh nhuận của cô.

"Tê ——" Cô hút khí lạnh, bất mãn trừng người trên thân.

Hắn không chút để ý, nhìn vết máu trên môi cô chậm rãi nở nang cười rộ lên, rất là yêu tà, đầu lưỡi vuron ra đem máu liếm đi, đôi mắt nhìn chăm chú vào cô, sạch sẽ trong veo vừa nhìn đến cùng, phảng phất vừa mới người thi bạo không phải hắn.

Người trưởng thành có rất ít đôi mắt trong veo như vậy, bởi vì sớm đã dính nhuộm lối đời bất phục thuần khiết.

Cổ tình người này có một đôi mắt độc đáo như vậy, là màu đen sâu đậm, không mang theo một tia quang mang. Tất cả tinh quang đều sẽ ở bên trong cặp mắt đen kia tiêu diệt, mơ hồ mang theo lệ khí không dễ phát hiện, nhìn kỹ lại lại phát hiện ánh mắt hắn kỳ thật thuần thiện vô cùng, thời điểm đôi mắt nhìn người tựa như người là thế giới duy nhất.

Thật là mâu thuẫn tồn tại, nhưng mâu thuẫn này lại kích thích thần kinh của cô, đáy lòng đều không ngừng cuộn cuộn vui sướng.

Do nhớ rõ tâm tình gặp nhau lúc trước, nghĩ đến tận đây vô hạn phần hận trào ra, cô chính là bị đôi mắt này lừa !

Vậy bây giờ đâu?

Đường lui của cô là cái gì?

Kiều Tịch rút ra tay phải xoa mặt hắn, dưới tay mang theo nhiệt độ thấp, nhẵn nhụi bóng loáng tựa như bạch sứ, thật là đáng tiếc, ở trong lòng cô thầm than.

Vì sao liền không thể là một tiểu bạch thỏ thật sự khả ái thuần thiện đâu, cô đối lão hồ loại nguy hiểm động vật kia luôn luôn không có hứng thú.

Tay thuận thế xuống phía dưới, từ trong tay áo trượt ra dao hoa quả đặt ở bên người hắn, Kiều Tịch bắt đầu mỉm cười, kéo đến khoe miệng vết thương, nhưng bây giờ loại đau này ngược lại làm cho cô càng thêm khuấy khoả, "Thần mẩn, mở ra còng tay đi, bằng không ta thật sự sẽ động thủ."

Hắn nhìn cô thân hình không nhúc nhích, phía trên cũng không có cái gì biểu tình, chỉ là hơi híp mắt nhìn nằm Kiều Tịch ý cười doanh doanh ở dưới thân hắn.

Lần này, chơi lớn đâu.

Bây giờ cô, liền không có đường lui thật đi.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: 2.1: Diễm Ngộ Trong Đêm Đen

Từ xưa đến nay, quốc gia không ngừng đổi mới thay thế, mà trong đó luôn có vài thế lực trăm ngàn năm qua sừng sững không ngã, chung quy nguyên nhân là bất cứ lúc nào, quốc gia, đều cần nhân tài.

Người thông minh, vĩnh viễn là thời đại mũi nhọn.

Kiều Tịch vẫn cảm thấy chính mình là người hồ đồ trong người thông minh.

Từ sau khi tốt nghiệp thuận lợi lưu tại thành phố A cũng ở xí nghiệp nước ngoài công tác hai năm, ở trong mắt người ngoài, cuộc sống của cô là tốt đẹp mà thích ý, mà chỉ có chính cô biết, tại ngày mười bốn tháng hai ngày tình nhân như vậy, một người bạn nữ giới tụ hội bạn bè của mình, hậu quả sẽ cỡ nào thảm thiết.

Đầu tiên là tại tình huống kẹt xe, đến muộn thì mình nhất định sẽ bị đám bạn xấu kia đánh cho một trận.

Nghĩ đến đây cô thở dài một tiếng, Trời sáng biệt danh chính là trời sập a, mỗi ngày kẹt xe!

Quán Bar Bạc Vũ là quán Bar nhất đẳng (cao nhất) của khu phố A, không khí trang hoàng, hoàn cảnh ưu nhã, cho dù thu phí cao một ít, nhưng điểm này cũng thỏa mãn cảm giác đẳng cấp nào đó trong lòng mọi người về sự ưu việt, ở trong này người có thể hưởng thụ đến ưu đãi tốt nhất cảm giác thể nghiệm người trên người, bởi vậy hấp dẫn rất nhiều thành phần lao động tri thức ở đây tụ tập.

Đem áo khoác gói lại ở nơi gửi quần áo phía trước, Kiều Tịch mặc lễ phục màu xanh ngọc đi vào, mới vừa vào đi liền nhìn đến 2 bóng dáng quen thuộc ngồi ở cách đó không xa.

Ở chỗ ngồi cách đó không xa, Hà Cửu mặc váy dài màu đen lộ ra ngực kiều ngạo ở hướng cô ngoác tay, sau đó cười nói vài câu với nam sĩ ngồi ở bên cạnh, người đàn ông rất nhanh rồi rời đi.

"Không sai mà, bỏ qua làm chi?" Kiều Tịch nhìn Hà Cửu chế nhạo, Hà Cửu là tuyệt đối ngự ty hình (phụ nữ không chịu khuất phục), bộ dáng như hoa hồng nở rộ, gọi ra dục vọng chinh phục của đàn ông đồng thời cũng làm cho con người cảm thấy xa lánh, cho nên phần lớn ngày đặc thù như vậy là chỉ có hai cô đơn lẻ làm bạn, mà nay là có thêm Lâm Tùy Ý.

"Hôm nay là ngày chúng ta tụ hội nhỏ, không cần đàn ông." Lâm Tùy Ý cười tay kéo cô ngồi xuống ghế, Hà Cửu bắt đầu dĩ xòe tay.

Ba người bọn cô là bằng hữu giao hảo từ đại học, cô cùng Lâm Tùy Ý là cùng phòng, Hà Cửu lớn hơn cô một tuổi, là ở hội học sinh biết nhau.

"Phu nô (nô lệ của chồng), lời này cũng không để cô nói." Kiều Tịch trêu ghẹo Lâm Tùy Ý, "Cùng Thẩm Phong cãi nhau? Bằng không ngày như vậy luôn luôn chỉ có tôi cùng Hà Cửu."

Nhắc tới kết giao 5 năm bạn trai, Lâm Tùy Ý cảm xúc liền ảm đạm xuống, thở dài nói: "Một tuần rồi tôi tìm không thấy hắn."

Nói tới bạn trai Lâm Tùy Ý, vậy thì thật là một đàn ông tốt, tốt tới trình độ nào đâu, dùng một cái loa cường đại tuyên truyền tiếng thì chính là như vậy: những người bị anh ta hại có thể xếp đến hai vòng Trái Đất.

Nhưng là chuyện tình cảm, bằng hữu có đôi khi cũng không tiện mở miệng, tựa như một tháng trước cô cùng bạn trai chia tay, như vậy cho dù là bằng hữu thân mật cũng khó mà mở miệng.

Lúc tụ hội xin miễn đàn ông đến gần khi tiến hành, chung quy trong quán Bar tiêu tổ hợp ba người bọn cô rất là kỳ lạ, tức giận cường đại ngự ty - Hà Cửu, cô gái nhỏ - Lâm Tùy Ý, còn có khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần tinh xảo - Kiều Tịch, phong cách khác nhau đích xác thỏa mãn đàn ông ảo tưởng nào đó trong lòng.

Kết cục tụ hội những năm gần đây lại là kỳ lạ nhất, đầu tiên là người theo đuổi Hà Cửu thường niên là Vương Dật không biết như thế nào chạy tới, sau đó tặng nàng một bó hoa hồng to, Kiều Tịch lúc ấy liền từ chối, theo đuổi bốn năm còn không biết Hà Cửu bị dị ứng phấn hoa thì cũng không trách anh ta không thành công là đúng, sau đó là Lâm Tùy Ý thấy cảnh thương tình nói hai năm không thu được hoa hồng vì thể bắt đầu hết lớn đòi uống, tửu lượng không tốt cô say rất nhanh, còn thiếu chút nữa đi nhảy đầm vũ, vì thế Hà Cửu cùng Vương Dật không có biện pháp vội vàng đưa cô về nhà, cuối cùng kết thúc là Kiều Tịch bị trừng phạt do cô đến muộn.

Thu thập xong cục diện rối rắm, Kiều Tịch nhất thời cũng không muốn đi, Lâm Tùy Ý có bạn trai kết giao 5 năm, Hà Cửu cũng có người theo đuổi kiên trì nhiều năm, tựa hồ đến cuối cùng cũng chỉ có cô một mình một người.

Kiều Tịch ai thần chính mình tâm tình tịch tịch, điện thoại liên vang lên, ngoài ý muốn thấy được dây số trong nhà, nhất định có sự việc không tốt, quả nhiên, đối diện là mẹ của cô, âm thanh một dạng sắc nhọn chói tai giống như trong trí nhớ: "Hơn hai năm rồi người đều không trở lại, thích bên ngoài như vậy liền đừng lại trở lại!"

Cô trầm mặc lười trả lời, mỗi lần gọi điện thoại đều dường như có vẻ nàng rất trọng yếu, cuối cùng còn không phải là vì tiền.

Giống như đối diện có người nói gì đó, giọng điệu âm thanh nàng mới nhỏ một chút cũng không có châm chọc như vậy: "Xem, hơn hai năm người không trở về em gái của người có bao nhiêu nhớ người có biết không, qua vài ngày nó đến chỗ người, chiếu cố tốt cho ta, có nghe hay không!"

Không phải đâu, lần này không lấy tiền thế nhưng muốn đem người đưa đến?

Nhớ cô? A, nhớ cô ở A thị tồn tại như thế nào đi, nhìn đến cô sống tốt liền nghĩ đến ngồi mát ăn bát vàng, nghĩ thật tốt, muốn ép cô vào khuôn khổ sao, đúng là mơ mộng hảo huyền.

Kiều Tịch không có lập tức cự tuyệt: "Có thể." Cô trả lời: "Bất quá cô ta không thể cùng tôi ở cùng một chỗ, điểm này muốn trước nói tốt."

Kiều mẫu ở bên kia mắng lên.

Nghe xong không hai câu cô cảm thấy phiền, nói thẳng: "Nếu bà không hài lòng có thể cho người khác chiếu cố cô ta, tôi thật sự không có tinh lực dư thừa đi phụ tống nó."

Nửa ngày, Kiều mẫu mới nói: "Người muốn cho em khổ thì người chờ đi!" Ba một tiếng cúp điện thoại.

Xem, cùng là con gái ruột thịt, chênh lệch chính là lớn như vậy, bất quá cô cũng không để ý, bất quá tâm tình bị như vậy lại càng thêm không xong.

Vì thế chính cô nâng một ly rượu tính toán nhắm nháp một chút, chậm rãi tâm tình, một trong những nguyên nhân quán Bar Bạc Vũ được hoan nghênh, chính là ở bốn phía bên cạnh có để mở ra, vừa bí ẩn lại kích thích, ngẫu nhiên liếc mắt nhìn có thể nhìn đến bộ dáng tuổi trẻ giao thiệp, ngọn đèn u ám không sáng lại có thể làm trong lòng người mơ hồ.

Vì thế Kiều Tịch cảm thấy chính mình bị sự mơ hồ trên chọc, cực phẩm mỹ nam a.

Dưới ngọn đèn nhu hòa, ngồi ở góc hẻo lánh, người đàn ông hoàn mỹ có lực hấp dẫn trí mạng, cúi đầu xem khuôn mặt không rõ lắm, gò má lại có mỹ cảm cực hạn, thể hình lực lưỡng, đường cong dưới cằm hoàn mỹ, thân thể đường cong hoàn mỹ đến cực điểm, lưng rộng eo thon, chỉ cần ngồi ở chỗ kia liền có loại khí thế áp đảo mọi người.

Tựa hồ nhận thấy được tầm mắt của cô, anh nhàn nhạt hướng cô liếc mắt nhìn, chỉ là liếc mắt nhìn, Kiều Tịch liền cảm thấy chính mình ngã xuống vực sâu.

Ánh mắt anh là sâu đậm thuần hắc, không có một tia quang mang, tựa như ngay cả hồn phách đều sẽ bị triệt để hút vào, mà người đem vĩnh cửu xa luân hãm, vô pháp đào thoát.

Thân thể bề ngoài đều là cơ bản yếu tố, quan trọng là khí chất độc đáo kia, càng thêm là người đàn ông trước mặt có một đôi mắt không giống bình thường, vì thế Kiều Tịch quyết định đêm nay điên cuồng một phen, đem một ly rượu chậm rãi đi hướng anh.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 2.2

Edit: Hoa Hồ Diệp

Beta: Vân La

Đại khái là người đàn ông đã đoán trước, anh hơi hơi nhúu khỏi mây đẹp nhìn Kiều Tịch có một chút say rượu, cả người tản ra khí tức người sống chớ gần, bất quá... làm sao để dọa được một người phụ nữ đã say rượu như cô chứ.

"Có thể mời người uống một ly sao?" Âm thanh mềm nhẹ ngọt mỹ ở bên cạnh anh vang lên.

Trước mặt người phụ nữ mặc âu phục nhỏ lộ vai có dáng người làm cho người mơ màng uyển chuyển lộ ra, giày cao gót màu ngân bạch cùng mặt đất va chạm, mỗi một nơi đều vừa đúng hòa cùng lòng của người ta nhảy.

Anh ngẩng đầu lên, vốn tưởng rằng sẽ nhìn đến một khuôn mặt yêu dị xinh đẹp, kết quả lại có chút ra ngoài ý muốn, trước mặt là một gương mặt tinh xảo ôn nhu, mang theo khí tức thanh thuần nhân nhật, cười lộ lên ánh mắt cong cong cũng không làm cho người ta chán ghét, ít nhất trước mắt, anh không có cảm thấy chán ghét.

Đại khái là không có được trả lời có chút kỳ quái, người phụ nữ lại tiến lên hai bước, ngồi ở bên cạnh anh, trên người mang theo hương thơm đặc hữu của phụ nữ: "Ta gọi Kiều Tịch, còn người?"

Anh đứng lên định rời đi, đêm nay vốn chính là bị buộc ra thôi, hiện tại cũng ra đủ lâu .

Kiều Tịch nhìn anh muốn rời đi trong lòng có chút không vui, cho dù là cự tuyệt không nói một lời như vậy cũng có chút thất lễ .

Vì thế cô lập tức đứng lên đang muốn cùng anh nói thêm vài câu, lại bởi vì say rượu cùng động tác kích động lập tức mất sức, vừa vịn ngã vào trong ngực của người đàn ông, lại không nghĩ người đàn ông không những không nâng dậy cô ngược lại lui hai bước, hành động này chân chính kích động lòng háo thắng của Kiều Tịch thức dậy.

Diễm ngộ như vậy có khả năng sẽ không gặp được , huống chi tính đi tính lại, cũng phải chừa chút lợi chứ!

Vì thế cô bước nhanh tiến lên, một tay lôi caravat của anh, một tay vuốt vào tóc đen của anh, ta thân...

Cùng bề ngoài người đàn ông lạnh lùng có sự đối lập là anh có một đôi môi mềm mại, hương thơm thanh mát cùng hương vị đặc hữu của đàn ông, lại làm cho cô có loại cảm giác hoa mắt say mê, đầu lười nhẹ nhàng xẹt qua trong miệng hân đảo qua, lúc rời đi lại có chút luyến tiếc, bất quá chung quy cô không nghĩ chọc giận anh, liên tính đây là cái vui đùa nhỏ "hữu hảo" đi.

Kiều Tịch nhìn anh thần sắc không rõ vô lại cười cười, "Cám ơn nụ hôn của anh."

Như là người chủ động dường như không phải cô.

Nhưng người đàn ông trước mặt không có nghe được lời của cô, anh kinh ngạc đến ngây người đứng tại chỗ cũ nguyên nhân không phải là bởi vì Kiều Tịch đột nhiên hôn anh, mà là thái độ của chính mình, thế nhưng... Không có đẩy ra cô.

Hơn nữa, mùi vị của người phụ nữ trước mặt tựa hồ làm cho anh rất hưởng thụ.

Như là vì chứng minh, anh chậm rãi vươn tay bắt lấy cánh tay tinh tế nhưng gầy của người phụ nữ, cô có chút kinh ngạc nháy mắt mấy cái nhìn về phía hắn.

Dưới tay anh là cánh tay tuyết trắng tinh tế, như là chỉ thoáng dùng sức liền có thể bẻ gãy, vì thế anh thu lực lại nắm nhẹ nhàng, học tư thế cô vừa mới làm, một bàn tay đưa về phía sau gáy của cô sau đó tính thử cúi đầu.

Đây đại khái là nụ hôn mà Kiều Tịch cả đời khó thể quên, anh như là đối đãi vật quý trọng mềm nhẹ đụng chạm một chút môi của cô, sau đó mới chậm rãi dùng sức, thử vươn ra lưỡi ướt át liếm láp một chút môi của cô sau đó xâm nhập trong miệng của nàng, quá trình này rất chậm, hắn cũng không có nhắm mắt lại, nhưng là lần đầu tiên, Kiều Tịch cảm thấy có một cảm giác bị quý trọng, bị đối đãi rất mềm nhẹ, cô chậm rãi nhắm mắt lại, đêm khuya tịch mịch như vậy bị ôn nhu đối đãi như thế, tựa hồ cũng như là trong lòng có thứ gì đó lấp đầy. Thời điểm vươn tay đụng đến phía sau lưng anh, cô tựa hồ cảm giác được cả người anh khẽ run một chút, sau đó liền thiên toàn địa chuyển (đột nhiên) không cảm nhận được gì.

Hôn xong, anh đem đầu dựa vào nhẹ nhàng trên vai tại cô, trong miệng thở phì phò chậm chậm phun ở bên cạnh gáy của cô, cô cảm thấy bên gáy kia như là bị lửa đốt, có chút ngứa có chút đau.

Sau này ký ức này không quá rõ ràng.

Trên giường lớn mềm mại vô cùng, chung quanh một mảnh đen tối, duy nhất nhận ra là bên tai nhiệt khí người đàn ông hơi hơi thổi ra, tựa hồ anh cũng không thích nói chuyện, vì thế toàn bộ quá trình có chút... kỳ quái.

Đầu tiên là thời điểm cởi quần áo, nguyên nhân bởi vì mặc lễ phục nhỏ, cho nên nút thắt nội y của cô là ở phía trước , người đàn ông lục lọi rất lâu cũng không có tìm được, động tác mới lạ cuối cùng đến nàng thật sự là nhìn không được nói: "Mạo muội hỏi một câu, anh thật sự không biết sao?" Cô tận lực dùng phương thức uyển chuyển tương đối đi hỏi, sau đó chiếm được kết quả thô bạo, hai tay anh vừa động, nội y của cô nháy mắt biến thành mảnh nhỏ, chân chính trên ý nghĩa là mảnh nhỏ.

Sự thật chứng minh, dùng bạo lực sẽ kích thích thần kinh của con người cảm giác sung sướng tột độ.

Cầm bị nắm, hơi thở đều bị tước đoạt, một cảm xúc mềm mại phủ trên môi của cô, một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve da thịt non mịn bên hông cô, sung sướng nghe được âm thanh phụ nữ rên rỉ, ngoài ý muốn dễ nghe.

Anh nhẹ nhàng dựng lên hông của cô, đem hông của cô nâng lên, tách mở hai chân mảnh khảnh của cô, cô thoáng có chút phản kháng, bại lộ ở trong không khí cảm giác làm cho cô có một loại cảm giác nhục nhã nguyên thủy, nhưng rất nhanh liền bị người đàn ông trên thân làm biến mất, hai tay bị giam cầm kéo lên trên, thân mình cũng bị ôm lấy gắt gao, cảm thụ duy nhất chính là luật động tục tăng của hắn.

Trong bóng đêm nhìn không rõ bộ dáng người đàn ông lắm, chỉ nhìn thấy có hình dáng mơ hồ, nhưng mà có thể cảm nhận được cơ bắp cứng cỏi hữu lực

của anh, giống như một dạng lãnh khốc của thần viễn cổ, anh vận động kịch liệt, ở trước ngực cô, phát ra tiếng gầm khàn khàn than nhẹ.

Tại sau thống khổ xé rách, cô vẫn cảm giác được một loại cảm giác như bay trên trời, nhưng rất nhanh cô liền không nghĩ như vậy, bạn có bao giờ trải qua việc liên tục có cảm giác bay bổng không, nếu bạn có, có lẽ bạn sẽ lý giải cảm thụ của cô.

Đêm hôm đó, cũng không thể nói là hoàn mỹ, bởi vì số lần thường xuyên mà lưu lại ấn tượng khắc sâu.

Sự thật chứng minh, thông đồng cần phải cẩn thận.

Nhưng thường thì sự việc tốt không có tuyệt đối, một đêm diễm ngộ này không có như cô tưởng tượng chấm dứt như thế, mà là đem cô đến con đường không biết tên, hơn nữa hai người tiếp xúc cũng càng ngày càng trở nên mờ ám...

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Chương 3

Kiều Tịch hỗn loạn mờ mắt ra, ý thức cũng dần dần hiện lên, cảm giác thân thể như vừa thi chạy 2000 m, đau mỏi như sắp tan rã.

Đại giới của việc say rượu chính là đầu của cô cùng thân thể đều giống như bị xe lu nghiền qua, đầu đau muốn nứt thêm cả người đau mỏi không thôi.

Cô dụi dụi con mắt, miệng phát ra thanh âm khó chịu, hồi ức cũng như thủy triều ập đến.

Tự hội, rượu, lẻ loi một mình, điện thoại trong nhà, còn có... Trên giường bỗng dựng xuất hiện mỹ nam.

Trên chiếc giường king size hỗn độn chỉ có mình cô, dưới chân là thân thể trần truồng, trắng muốt.

Tối qua thật đúng là điên cuồng, cô thể nhưng lại bị sắc đẹp mê hoặc đến đầu óc choáng váng, thế cho nên buổi sáng ở đâu cũng không biết.

Cô nhẹ nâng đầu, chống cánh tay dựng nửa người lên, đập vào mắt cô là một căn phòng rất lớn, không khác biệt phòng cô thuê lắm.

Đồ đạc mang phong cách đen trắng, sắc thái sáng ngời, hào phóng, đường cong đơn giản, toàn bộ không gian mang vẻ nhỏ nhẹ thanh thoát, thoát nhìn không gian nói không ra được cảm giác sung sướng, thâm lòng dày màu trắng trước cửa trên mặt đất, theo ánh sáng nhìn về phía cửa sổ, cô nhìn thấy một bóng dáng trầm mặc đứng thẳng ở đó.

Người phụ nữ mặc trang phục màu xanh chừng 40 tuổi tiến lên hai bước, khuôn mặt nghiêm túc không có biểu tình gì, nhìn cô bằng ánh mắt rất là kỳ quái, giống như cô là động vật quý hiếm.

Hắn là kỳ quái đi... Trên giường đột nhiên xuất hiện một phụ nữ...

Chị kính cẩn hướng về phía Kiều Tịch gật đầu một cái, thanh âm thanh lãnh: "Tôi là quản gia nơi này, Trần Lệ, cô có thể gọi tôi là chị Trần."

Nằm ở trên giường Kiều Tịch đầu tiên là ngốc một chút, nếu có hiệu quả hoạt hình, như vậy bối cảnh cô bây giờ chính là bút họa đen trắng đơn giản, mà cô là điểm nhấn đầu bốc hơi...

Cô ngây người nửa ngày mới lên tiếng: "... chị Trần, sáng khỏe."

Giật mình! Giọng cô sao lại khàn khàn thế này! !

Chị Trần biểu tình không có một tia dao động, chỉ về phía phong tắm nói: "Nơi này là phòng tắm, bên trong đã chuẩn bị sẵn quần áo, rửa mặt xong sẽ có người mang cô đến phòng ăn."

"... Khụ khụ, cảm ơn."

Chị Trần nhẹ nhàng hướng cô gật đầu, thái độ lễ độ mà không mất cao nhã, chắc đến tuổi tác nhất định mới có được loại khí chất ưu nhã này, thẳng đến khi chị nhẹ nhàng bước ra ngoài, cô cúi đầu vào chân cọ cọ.

A a a, thật là mất mặt!

Đáng lẽ mở mắt ra sẽ thấy một người đàn ông! Sao phòng lại không có một bóng người!

Đã vậy lại có một phụ nữ đứng ở góc phòng chờ cô tỉnh dậy... Đêm qua sẽ không phải là cô ảo tưởng chứ, Kiều Tịch ôm chầm suy nghĩ miên man.

Đi ra khỏi phòng, chị Trần rơi vào trầm tư. Bắt đầu từ khi thiếu gia 10 tuổi, chị chăm sóc từ sinh hoạt đến cuộc sống thường ngày của anh, nhiều năm như vậy mà thiếu gia vẫn thanh tâm quả dục, đừng nói là chị, ngay cả đại ca của thiếu gia cũng chưa bao giờ có quá nhiều tiếp xúc thân thể, thiếu gia không thích người khác đụng chạm thói quen này giữ vững nhiều năm, lần này không chỉ chạm phụ nữ mà còn mang về nhà, chuyện này quả thực quá mức dị thường.

Cô gái này này rốt cuộc là vô tình hay bị người khác phái đến, điểm này, chị muốn hảo hảo điều tra.

Bước vào phòng tắm Kiều Tịch lại bị chấn động, diện tích phòng tắm không nhỏ hơn bên ngoài bao nhiêu, bên trong phối trí xa hoa càng khiến nhân hoa mất thần mê, Tv Lcd 46 in , nguyên bộ hỗn hợp âm hưởng, mặt trên còn có một cái tủ sách nhỏ, chớ nói chi là cái kia bồn tắm mát xa xa hoa, cũng thật là biết hưởng thụ.

Cuối cùng Kiều Tịch quyết định dùng vòi hoa sen xối qua một chút thân thể là được rồi.

Cô rửa mặt sau đó thay quần áo đã được chuẩn bị sẵn, nhìn không ra kiểu dáng, nhưng thật vừa người, thoải mái.

Dựa theo trình độ lửa nóng tối qua, quần áo của cô chắc chắn đã hồng, sáng nay trên giường dưới đáy đều rất sạch sẽ, rõ ràng cho thấy có người quét quá , nghĩ đến đây cái tình huống Kiều Tịch trong lòng chỉ có một chữ có thể biểu đạt tâm tình của cô.

Cái này biệt thự ước chừng có hai tầng, phòng ngủ này được đặt ở tầng hai, phòng dùng gỗ thô nối tiếp thành sân phơi, nhìn ra ngoài có thể nhìn thấy núi cao nguy nga, tráng lệ ở đối diện cùng chân núi ba quang liễm điểm xanh nhạt, phong cảnh tốt đẹp.

Hai tầng lầu trung gian có cầu thang màu đen trang hoàng tinh xảo, lầu một tầm nhìn rất tốt, đứng bên cạnh tầng lớn qua cửa sổ sát đất có thể nhìn đến cảnh sắc bên ngoài.

Phòng ăn ở lầu một, trên bàn com rộng rãi bày khoai lang lạc, trứng gà nhuyển bính, bắp ngô yến mạch chúc cùng sữa, ở bên cạnh chính là phòng bếp, sàn lát đá cẩm thạch đen bóng, bên trên đài sạch sẽ sáng ngời, sạch sẽ quả thực đồ ăn đều lờ lờ tỏa sáng.

Tổng thể mà xem xét, người đàn ông kia là rất chú trọng sinh hoạt phẩm chất.

Dùng com xong chị Trần nói với cô, anh kia muốn gặp mặt cô, khách tùy chủ tiện, cô suy nghĩ một chút liền đáp ứng.

Phòng khách rất lớn, lầu hai trang trí so với lầu một còn muốn tinh xảo hơn, sàn gỗ màu đen cùng sofa rộng rãi mang phong cách Châu Âu, còn chưa kịp chiêm ngưỡng hết cô liền bị đưa tới đứng trước cửa sổ sát đất nhìn về người con trai hấp dẫn phía ngoài cửa sổ.

Anh mặc áo sơ mi đen cùng quần âu dài nghiêng người mà đứng, trên áo somi cúc áo một viên một viên bấm chặt chẽ, hai tay lộ ra bên ngoài cùng cổ trắng nõn mê hoặc chứng sinh, thẳng đến chị Trần lên tiếng anh mới chậm rãi quay đầu nhìn về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Chương 4

Tịch Kiều lúc này mới thấy rõ ràng diện mạo người này, quả nhiên là tuần nỷ đến cực điểm, màu da ngọc bạch, một đôi con ngươi giống như Mặc Ngọc tắm thủy, phảng phất có hào quang sáng chậm rãi lưu chuyển ở bên trong : ngược.

Nhất thời Tịch Kiều cũng không biết nói gì.

Tối qua thân mật với nhau, buổi sáng lại là thành người xa lạ.

Dựa theo thông thường, cô hẳn là về nhà , mà không phải ngây ngốc đứng ở chỗ này, đang muốn rời khỏi chỗ này, cô nghe người đàn ông đối diện nói ra ba chữ: "Kỷ Thừa An, nhìn lại nhé."

"A?" Cô có chút ngạc nhiên nhìn anh.

Tựa hồ nét mặt của cô làm cho anh rất là sung sướng, Thừa An Kỳ khoe miệng khê nhúc nhích, "Tên của tôi, Kỷ Thừa An." đến nay anh mới nói với cô câu nói đầu tiên.

Cô đáp lại: "Ừ, sao?"

Tuy nói đêm qua điên cuồng, nhưng Tịch Kiều cũng không tính cùng người trước mặt có phát triển, sợ dĩ xưng cuộc gặp gỡ này là điểm ngộ vì nó vốn không thể phát triển được. Huống hồ hôm nay là cuối tuần, cô còn tính đi siêu thị cần quét một chút rau, như vậy thời điểm ăn cơm bữa tối cuối tuần không cần ra ngoài. Cân nhắc một lúc cô hắng giọng nói: "Kỷ tiên sinh, cảm ơn anh hảo tâm, bởi vì trong nhà còn có một ít chuyện cho nên tôi trở về , về phần sự tình tôi sẽ tự mình giải quyết." Sau đó hảo hữu tươi cười, chính cô đều muốn cho mình đánh năm cái.

Đối phương lại không để ý lắm, chân dài đi ra vài bước ngồi trên sô pha, một tay khoát lên vịn vào thành ghế sô pha, hai chân vắt chéo tư thế ưu nhã, sau đó liền nhìn chăm chăm cô.

Kiều Tịch cảm thấy ánh mắt của đối phương liền giống như ánh mắt của báo xem linh dương, linh dương vừa động con báo liền phóng ra.

Nhưng cô không nhúc nhích con báo vẫn là đánh ra.

"Cô có bạn trai sao?" Thừa An Kỳ nhẹ giọng hỏi cô.

Tịch Kiều lắc đầu.

"Như vậy người hiện tại có."

"Hả..." Tịch Kiều khoe miệng thoáng rút, lời này có ý tứ phải hay không nói... Hả là?

Muốn hay không như vậy độc tài, cô dẫu gì cũng là thứ nhất đương sự đi.

Cô đi qua, ngồi ở trên sô pha cự ly cách anh vài bước, hai tay đặt tại trên đầu gối biểu tình nghiêm túc, "Kỳ tiên sinh, người không phải tại nói đùa đi?"

Thừa An Kỳ không thoải mái chau mày kiếm, "Ta cũng không nói đùa."

Nữ nhân trước mặt có gương mặt xinh đẹp tuyệt trần tinh xảo, mi nùng mặc, đôi mắt đen, đường cong duyên dáng, mũi thẳng, cằm khéo léo, còn có một khí chất thanh nhã thực hợp tâm ý anh, thời điểm cười lộ lên khoe mắt híp lại nhìn khiến cho lòng người sinh hảo cảm.

Nhưng so cô phụ nữ tốt hơn anh gặp qua nhiều rồi, tính tình phong cách, nhưng có cô nhập vừa mắt anh.

Vô luận như thế nào, anh không nghĩ bỏ qua.

Cảm giác được anh nghiêm túc, Tịch Kiều cũng ngồi ngay ngắn lên, ánh mắt của Thừa An Kỳ đối diện thật lâu sau mới nhẹ nhàng lắc đầu nói: "Nhưng là ta nghĩ không ra chúng ta kết giao lý do, chúng ta thậm chí cũng không nhận ra."

"Cái gì kia tính nhận thức đầu" Anh hỏi lại cô, "Có đôi khi cùng cô ở chung hơn mười tên cũng không khẳng định cô thật sự nhận thức, mà tôi tin tưởng tôi qua chúng ta đã muốn thâm nhập, nếu cô muốn lý do, đây chính là lý do."

Nhớ tới đêm qua điên cuồng, Tịch Kiều cũng không khỏi đỏ mặt, khẽ vuốt cằm, ánh mắt không dám đối diện với anh không dám nhìn.

Phát giác sự do dự của cô, Kỳ Thừa An đi đến bên cạnh cô: "Cô không có bạn trai, tôi cũng không có bạn gái, tôi tin tưởng chúng ta sẽ chung đụng rất tốt." Ngôn ngữ cử chỉ đều là mập mờ, thả ra nhiệt khí thổi vào trong lỗ tai Tịch Kiều, từ vành tai đến cổ đều là yên hồng một mảnh, mà hướng xuống áo cô hạ thân thể, cũng đều là anh lưu lại ấn ký, từ nào đó góc độ đi lên nói, bọn họ đích xác biết rất sâu.

"Thực xin lỗi." Cô thấp giọng nói, vẫn là trả lời cự tuyệt cho anh.

Tính cách cô thích mềm, nhưng sự tình trên nguyên tắc vẫn không thể vượt qua.

Tịch Kiều nhìn đến ánh mắt Thừa An Kỳ lóe qua một tia cô đơn, rũ xuống mi mắt đều có nhàn nhạt ưu thương, "Tôi biết."

Anh đứng lên, nhẹ nhàng nở một nụ cười nhẹ "Tôi sẽ an bài người đưa cô trở về, xin yên tâm." Sau đó chậm rãi xoay người muốn ly khai.

Tuyệt, tuyệt sát mỉm cười!

Tịch Kiều cảm thấy óc của mình trống rỗng, sau đó cô nhìn thấy Thừa An Kỳ có phản ngạc nhiên quay đầu lại xem cô, theo tầm mắt của anh xuống phía dưới xem, nguyên lai tay của chính mình đã muốn kéo lại quần áo của anh.

Cô đứng là có tính cách hoa si (mê trai) mà!

Cô buông tay ra ho nhẹ một chút: "Cái kia, kỳ thật cũng không phải là không được, chỉ là, tôi có một phương pháp tốt hơn không biết anh có nguyện ý hay không". Kỳ Thừa An mỉm cười: "Nguyện ý nghe".

Xong...cô thật xong..., cô đưa ra một loại kết giao không chịu trách nhiệm, hai người như một tình nhân, không có thân phận trói buộc, cũng không có can thiệp lẫn nhau. Nhưng "kết giao" anh chỉ có cô, cô chỉ có anh, không được thân mật ai khác. Kỳ Thừa An mỉm cười đáp: "Tôi rất hài lòng"

Kiều Tịch: "... " Cô có phải bị gạt không.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 5

Hình thức kết giao sau khi hai người ở chung có thể dùng thành ngữ tương kính như tân để hình dung.

Một ngày kia, sau khi Kỷ Thừa An đáp ứng đề nghị kết giao đặc thù của cô liền báo cho người đưa cô về nhà.

Kiều Tịch chuyển mình muốn tìm người lái xe, nhìn đến góc biên cửa có một người ngồi, thân hình cao lớn, tóc đen ngắn, cầm trong tay cái di động đang chơi chém hoa quả, đột nhiên anh ta tạm dừng trò chơi, trên tay bởi vì có mồ hôi nên cọ tới cọ lui bên trên quần áo. Kiều Tịch kỳ quái liền hỏi câu: "Hắc, anh làm gì thế?"

Người nọ ngẩng đầu giờ tay lên nói với cô: "Mãi đạo. . ."

Kiều Tịch: "..."

Người nọ lại nháy mắt mấy cái: "Kiều tiểu thư?"

Cô động tác cương trực gật gật đầu.

"Được rồi, lên xe đi!" Cầm điện thoại đứng lên, Kiều Tịch sững sốt, trời ạ... Đây quả thực là người hiện thực giống gấu.

Tài xế thoát nhìn rất tuổi trẻ, hơn hai mươi tuổi, thực khỏe mạnh, thân cao ước chừng 1m9 nhìn lâu đứng lên thể trọng (cân nặng) cũng phải 100 cân, không giống tài xế bảo tiêu mà cô tưởng tượng.

Từ cửa biệt thự nhìn hướng đoạn đường quốc lộ này dùng năm phút đồng hồ là đến nhà, trong thời gian này tài xế cũng cùng cô giới thiệu qua tình huống phát sinh.

"Ta gọi A Nhất, tiểu thư tên gì?" Phía trước, tài xế bày ra tươi cười sáng lạng hỏi cô.

"Bảo tôi Kiều Tịch là được rồi." Cô mỉm cười.

A Nhất một bên xoay xoay tay lái một bên cùng cô trò chuyện, nửa ngày nói câu "Kiều tiểu thư phúc khí tốt a."

Lời này là có ý gì? Kiều Tịch nghi hoặc nhìn anh.

"Tôi hôm qua, thiếu gia nhà ta bị chị Trần đuổi ra, thiếu gia liền tìm quán rượu ngồi chơi, đúng dịp, tôi vừa ra cửa vụng trộm đi chơi một lúc rồi về thì cô đã xuất hiện rồi, đây đúng là duyên phận mà, cô xem, duyên phận người với người này chính là nói không rõ, nên gặp gỡ thì phải gặp gỡ." A Nhất vừa cười một bên từ trong kính chiếu hậu nhìn Kiều Tịch.

Kiều Tịch nghe vậy cười cười, thần sắc không rõ: "Lời này của anh như là tôi cố ý đánh lên thiếu gia nhà anh."

A Nhất vội vàng cười làm lạnh giải thích: "Ai u, tôi ăn nói vụng về cô cũng chớ để ý, tôi chính là cảm thấy hai người rất có duyên phận chứ cũng không có ý khác."

Trong lòng Kiều Tịch cảm giác có chút khác thường nhưng rất nhanh thân thể mỗi một quên đi mất, A Nhất tiếp tục nói: "Tôi hôm qua, tôi liền nhìn thiếu gia nhà tôi ôm cô đi ra, tôi cả kinh thiếu chút nữa đem cái bánh nướng vào bụng hết đi, ha ha, cô thực sự có phúc khí."

Bởi vì một môi cũng không quá nghe rõ lời nói của A Nhất, cô tựa vào chỗ ngồi sau xe chậm rãi khép lại mắt lại nghỉ ngơi.

A Nhất ngoài miệng lại cũng không dừng: "Chúng tôi cùng ở trong phòng lớn như vậy, liền chỉ có thiếu gia, chị Trần còn có mấy người giúp việc quét tước, lần này xem ngài đến thường xuyên đến nhất định sẽ náo nhiệt hơn chút, đúng rồi, tôi hát cho ngài nghe đi, tôi biết ca hát, động này đánh thứ động này đánh thứ, nui lớn con cháu u ~"

"Không. . . Không cần ! Cảm ơn!" Tiếng hát thật đáng sợ... Thiếu chút nữa đem trái tim cô dọa đi ra.

Bất quá, cô phải thường đến sao, xa như vậy.

A Nhất không để ý tiếp tục nói: "Không hát cũng được, dù sao luôn có cơ hội ha, chúng ta chỗ kia hoàn cảnh im lặng, khí hậu cũng tốt, tôi hát một bài đi đến chân núi đều có thể nghe được, ha ha! Khuyết điểm nha, chính là xa chút, bất quá không sợ, cô muốn là muốn đến, gọi điện thoại tôi lập tức liền tiếp cô đi, cô xem được không?"

"Tốt..."

Quá một hồi lâu A Nhất dùng trịnh trọng giọng điệu nói: "Kiều tiểu thư, cô thật sự không cần tôi hát một khúc sao? Thực nâng cao tinh thần nga?"

Kiều Tịch: "... " Cái người này không gọi A Nhất gọi A Nhị đi!

Kỷ Thừa An cùng chị Trần đều bình thường mà, tại sao A Nhất có thể có như vậy?

Kiều Tịch thật sự là một mối, uyển chuyển cực tuyệt A Nhất ca xướng liền dựa vào phía sau ngủ.

Thông qua kính chiếu hậu A Nhất nhìn Kiều Tịch khẽ say ngủ ở phía sau, quyết miệng, xem ra cơ hội anh thu nạp fan thiếu đi một cái, chỉ có thể chinh chinh đáng ngồi tiếp tục đi tiếp.

Ban đêm, Kỷ gia.

Chị Trần khẽ mở cửa thư phòng.

"Mời vào." Âm thanh dễ nghe ở bên trong cửa vang lên.

Chị Trần đi vào, dưới ngọn đèn chói mắt, người đàn ông đang xem sách, chị đem tư liệu nhẹ nhàng đặt lên trên bàn: "Gia cảnh của cô gái ấy rất sạch sẽ, khi còn bé ở trong nhà thúc thúc lớn lên, thời điểm mười mấy tuổi trở lại bên người cha mẹ, thành tích vẫn rất tốt, cũng không có bất cứ bất lương nào ghi lại, thi đậu đại học A làm học sinh trao đổi một năm, tốt nghiệp xong công tác hai năm ở xí nghiệp nước ngoài. Về phần phương diện cảm tình, có một bạn trai kết giao nửa năm, một tháng trước đã chia tay, từ trên tư liệu xem là người thường, hẳn không phải là thuộc về người bên kia, duy nhất đáng giá hoài nghi chính là cô tại nước Mĩ làm qua học sinh trao đổi, nếu cô ở bên kia gặp được người nào đó cũng không phải không có khả năng, cẩn thận, sự tình còn chưa có cho ra kết quả."

Kỷ Thừa An liếc ảnh chụp Kiều Tịch trên tư liệu một cái, nụ cười dịu dàng mặt trên cô làm người ta nghi ngờ: "Tiếp tục tra."

"Được."

Được đến trả lời chị Trần không có rồi đi, mà là yên lặng thờ dài: "Thiếu gia, có lẽ ngày hôm qua tôi không nên bức ngài ra ngoài."

"Không quan hệ." Kỷ Thừa An thân nhiên trả lời: "Sự xuất hiện của cô, có lẽ chỉ là ngoài ý muốn, hơn nữa, không nhất định là xấu."

Trần tỷ lúc này mới cười "Vâng," một tiếng, tâm cũng thoáng dễ xuống.

Cô biết, đây là ôn nhu có một không hai của thiếu gia.

Có lẽ chính như anh nói, Kiều tiểu thư xuất hiện cũng không khẳng định là chuyện xấu, ít nhất thiếu gia sẽ không cô đơn như vậy.

Chỉ cần, hoàn cảnh của cô đúng như trên tư liệu sạch sẽ như vậy liền tốt.

Đợi cho chị đi ra ngoài, Kỷ Thừa An vươn tay cầm lấy ảnh chụp trên tư liệu, ngón tay thon dài ở dưới ngọn đèn dừng lại tại trên ảnh chụp một chút, nhìn chăm chú, đem tư liệu toàn bộ thu vào trong ngăn kéo.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chương 6

Ngày từng ngày từng ngày trong khi Kiều Tịch cùng Kỷ Thừa An kết giao không bình thường trải qua, phần lớn là chị Trần nhắc cho cô tin nhắn để nhờ cô, mà cô nếu không có việc gì thì sẽ đáp ứng, A Nhất liền lái xe tới đón cô.

Cho dù cô hiếm khi qua đêm, trong phòng Kỷ gia vẫn bất tri bất giác có gì đó thuộc về cô, chẳng qua, đều là đồ người nào đó tự tiện mua.

Một phòng phòng giữ quần áo.

Trong tủ quần áo đều là quần áo quý trong mới nhất, nhiều loại váy của nữ sinh, bên cạnh là một tủ giày trang chỉnh, từng tầng chỉnh tề để các loại giày nữ sinh có nhiều kiểu dáng. Trong phòng tắm tất cả đều là đồ dùng tắm rửa chưa dùng qua, bàn trang điểm cũng đều là đồ mới, mặt khác cô không phải rất thích trang điểm, nhưng mà đồ trang điểm vẫn là biết một chút, một bình nhỏ kia đại khái liền có giá cao hơn một tháng tiền lương của cô đi, xa xỉ quá thực muốn làm cho người thét chói tai.

Vui mừng thét chói tai.

Chị Trần quả thật là người cẩn thận, làm việc chu đáo sẵn sàng tỉ mỉ, thật sự rất lợi hại.

Mà Kỳ Thừa An, cũng lấy một loại thái độ cường thế xâm nhập sinh hoạt của cô.

Đối với thân phận anh, Kiều Tịch là đã đoán trước, dựa theo sự hậu đãi sinh hoạt như vậy, hoàn cảnh không phải xuất thân cao quý, đại khái chính là công tử nhà giàu thương gia, nhưng mà cuối cùng sự thật chứng minh cô hoàn toàn nghĩ rất đơn giản...

Dựa theo Kiều Tịch kinh nghiệm mà nói, vô luận Kỳ Thừa An thuộc về loại người nào, không phải đều là anh có một đám bạn xấu sao?

Cùng nhau chơi bar, ktv, đánh bài, phụ nữ trò chuyện.

Nhưng Kỳ Thừa An mới là lạ, trong thời gian cô cùng anh ở cùng một chỗ, trừ bỏ chị Trần thì không có bất kỳ người nào đến tìm anh, càng không ra khỏi cửa, anh cũng vui vẻ được thanh nhàn, thường thường một quyển sách bình thường anh có thể xem một ngày, như thế cũng tốt, chung quy Kiều Tịch cũng không muốn loại kết giao không quá bình thường này cùng anh cho mọi người biết.

Có lần cô hỏi anh số điện thoại, Kỳ Thừa An nói thẳng anh không có di động này, muốn liên hệ anh trực tiếp tìm chị Trần là được.

Kiều Tịch: "... " Cô cũng không phải cùng chị Trần nói yêu đương.

Vì thế cô không ngừng cố gắng: "Ta đi làm thời điểm nhàn rồi không có chuyện gì có thể gửi tin nhắn cho anh."

Kỳ Thừa An nhú nhú mi: "Đi làm phải chăm chỉ làm việc."

Kiều Tịch: "... " Chết tiệt! Trên thế giới này có thuốc hối hận sao! Cô muốn đặt mua một thùng!

Sau này nàng mới biết được đêm bọn họ gặp nhau đó Kỳ Thừa An hoàn toàn là bị chị Trần đuổi ra, bởi vì lúc ấy ước chừng một tháng Kỳ Thừa An không có ra ngoài, không thích trò chơi cũng không lên mạng, đơn thuần là thích một người im lặng.

Không có chị Trần thúc giục anh thì anh sẽ không ra ngoài bước nào, quả thực giống như là tiểu thư khuê các cổ đại.

Kiều Tịch bốp trán, quả nhiên còn người đều không phải hoàn mỹ.

Hơn nữa mỗi lần cô chủ động đụng chạm hấn, vô luận vô tình hay cố ý hấn đều sẽ lảng một chút, sau đó sẽ đắm chiều liếc nhìn cô một cái như nói tránh ra, ai u, cô yêu nhất loại đàn ông này.

Đương nhiên cô cũng không dám quá phận, được rồi, cô chính là một sắc nữ nhát gan.

Tựa như hôm nay, Kỳ Thừa An đang ngồi tại đại sảnh, somi trắng quần dài đen, nút thắt vẫn là một viên một viên thực kín, ngồi an tĩnh ở chỗ kia, cầm trong tay một bức thư có bìa cứng, ánh sáng xuyên qua màn chắn, mặt người đàn ông đắm chìm trong ánh sáng cực đoan này làm cho người ta mờ mịt.

Cô liếc vừa nhìn thư trên tay hấn, toàn tiếng Anh...

Kiều Tịch nhìn những chữ kia liền có chút quáng mắt, thời điểm công tác đều xem đủ, tan tầm còn xem?

Vì thế một phen đoạt lấy thư ngã vào người nào đó trong ngực, kéo hai tay anh đặt lên cổ của cô, cười quỷ dị nói: "Đọc sách có thể học được gì, ngoan, tỷ tỷ dạy anh chuyện đùa tình."

Kỳ Thừa An có chút buồn cười liếc nhìn cô một cái, "Không phải nói làm đại tiệc độc nhất cho tôi sao?"

"À, đúng rồi." Vừa mới hình như là nói như vậy, vì thế đứng dậy đi phòng bếp làm đại tiệc độc nhất.

Chuyện như vậy cũng không phải một lần hai lần, sau đêm đó, Kỳ Thừa An không có cùng cô lại tiến hành lý giải xâm nhập trên thân thể...

Phần lớn tiếp xúc ngẫu nhiên là sắc tâm của cô phát tác, đi lên trộm hương ăn đậu hủ, mà những hành vi này cũng được Kỳ Thừa An ngầm đồng ý mới tiến hành.

Cũng là hôm đó cô mới phát hiện, người này có bao nhiêu chán ghét người khác đụng chạm.

Biệt thự sẽ đứng giờ sẽ có người giúp việc quét tước, vốn đều là vài người quen đến quét tước, kết quả ngày kia có người mang theo một phụ nữ trẻ tuổi, hẳn là thân thích linh tinh, cùng chị Trần nói xong, chị Trần đáp ứng ả đến làm việc, vốn là một người quét tước cũng không để ý nhiều điều.

Kỳ Thừa An đang ngồi ở trong đại sảnh, hai mắt khép lại quay lưng lại ánh sáng, nghiêng dựa vào ghế sofa, đang chờ Kiều Tịch làm salad độc nhất cho anh.

Người đàn ông có khuôn mặt tuấn mỹ như thiên thần, ánh sáng chiếu đến đem lập thể ngũ quan thâm thúy tỏa ra mặt bên thần nhiên, ngồi im lặng ở nơi đó tựa như người được vẽ trong tranh.

Người phụ nữ nơi nào gặp qua người xuất sắc như vậy đâu, vừa nhìn thấy Kỳ Thừa An ánh mắt liền ngây người, kết quả ả phạm vào một sai lầm trí mạng.

Thời điểm quét tước bên sofa, ả cố ý té vừa lúc muốn ngã vào trong ngực Kỳ Thừa An.

Kết quả thân mình vừa đụng tới ống quần của Kỳ Thừa An, anh phút chốc mở ra hai mắt sau đó vươn tay một tay bắt lấy cổ áo ả đem người ném văng ra ước chừng hơn ba mét.

Anh chậm rãi đứng dậy, ánh mắt băng trầm như sắt, cả người tản ra khí tức người sống chó tiền, một cỗ cường đại băng hàn ẩn hàm trong không khí nhanh chóng làm giảm độ ẩm, Kỳ Thừa An mặt không chút thay đổi nhìn ả, viên môi hoàn mỹ phun ra lời nói băng lãnh: "Lăn ra phòng ở của tôi, lập tức."

Thật tốt có thảm của cửa hàng dưới đất, người phụ nữ không có bị thương, chỉ là bị rơi lăn vài vòng, vừa ngẩng đầu nhìn đến Kỳ Thừa An sợ tới mức cả người bắt đầu phát run.

"Tôi, tôi không phải..."

Kỳ Thừa An híp hai mắt lại, khí lạnh trong không khí càng thêm lãnh liệt: "Mang theo rác rưởi chạm qua người, cút đi."

Ngữ khí bằng phẳng, chữ chữ rõ ràng, lại làm cho người ta có cảm giác thân thể rơi xuống vực lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chương 6.1

Thẳng đến khi chị Trần bước đến, cau mày nhìn người phụ nữ ngồi co rúm ở trên sàn, trong lòng liền sáng tỏ, lần này là chị khinh thường, chung quy đây không phải bốn phận, bằng không người phụ nữ nơi đó lại có lá gan lớn như vậy.

Chị nhẹ giọng, hướng Kỳ Thừa An gật đầu một cái rồi nói: "Thiếu gia, người nên đi tắm rửa trước đi, nơi này tôi sẽ xử lý."

Kỳ Thừa An nhú mi, dư quang nơi khoe mắt liếc về phía Kiều Tịch đang đứng ở cửa, cuối cùng vẫn không nói gì thêm, bước qua Kiều Tịch, đi lên lầu.

Kiều Tịch bưng cái đĩa trong tay đứng ở cửa khẽ nhếch miệng rồi ngây người, Kỳ Thừa An nơi đi qua không khí phảng phất, lạnh lẽo làm người ta hít thở không thông.

Chị Trần mặt nghiêm túc tiến vào mi mắt, nhẹ nhàng chạm vào cô: "Cô khỏe chứ?"

Kiều Tịch hoàn hồn, ý thức trở lại, sợ tới mức thiếu chút nữa đem salad trong đĩa hất văng ra, thật... đáng sợ.

Chị Trần than nhỏ: "Thiếu gia thoáng có chút khác biệt, nên luôn luôn không thích có người khác đụng vào."

Đây là... ?

Một tay ném người... Trời ạ, cô có phải hay không ngày mai phải đi thấp hương, cảm tạ Phật tổ và Bồ Tát phù hộ, cô té trong lòng hấn sau này cô làm thần mã?

Kéo cổ áo anh cường hôn anh...

Oa, mệnh thật cô thật lớn.

Chị Trần nhìn sắc thái của cô, bổ sung một câu: "Nhưng thiếu gia không ghét Kiều tiểu thư."

Kiều Tịch ngẩng đầu nhìn phía chị, trong ánh mắt xẹt qua một tia sáng tỏ, trách không được lúc sáng chị Trần nhìn cô bằng ánh mắt kì quái, thì là như thế.

Anh không ghét cô?

Cô đúng là một Alexander tốt, khó bảo ngày nào đó Kỳ đại nhân sẽ nổi giận đem cô cũng đá văng ra.

Chị Trần nhìn sắc mặt Kiều Tịch khó coi, trong lòng tràn đầy lo lắng, thiếu gia lần đầu tiên đồng ý chấp người khác, nhưng lá gan đối phương lại rất nhỏ,

chỉ hi vọng cô có thể nhanh bình phục, không nên làm tổn thương đến thiếu gia.

Kỳ thật cũng không trách thể Kiều Tịch, ở rạp chiếu phim xem cảnh đánh nhau với tự mình chứng kiến ở hiện trường.. Cảm giác kia, còn thua nhiều.

Ví dụ như, bạn thích phim kinh dị, nhưng nếu bạn thật sự gặp điều đáng sợ, cảm giác đầu tiên sẽ không phải là kích thích mà là sợ hãi.

Cuối cùng chị Trần đem người phụ nữ kia cùng người giúp việc rời đi. Đối phương đang muốn khóc nháo, A Nhất sung sướng chạy tới, những người giúp việc kia chỉ cảm thấy như trên chiến trường: "Ai nha, hai vị tiểu thư muốn đi a, tôi đưa hai người đi, tôi biết ca hát! Nga ba vừa giết chết chết hán, nga ~mylady~ ác nga ~ ác nga ~ "

Chị Trần: "Câm miệng!"

A Nhất: "Được ..."

Những người giúp việc đứng xem đều sững sốt, đảo mắt nhìn về phía A Nhất, nóng lòng muốn thử biểu tình ngán người, ai dám nghĩ rằng để cho một người nguy hiểm như vậy đưa, đứng ở nơi đó như đứng cùng gấu, vì thế hai người chỉ có thể đáp ứng lấy tiền rồi rời đi.

Đến buổi tối, Kiều Tịch nom nớp lo sợ trốn trên giường giả bộ ngủ, Kỳ Thừa An ngồi đọc sách ở một bên đột nhiên nói một câu: "Không cần thiết suy nghĩ miên man, nếu có thể phát sinh thì đã sớm xảy ra."

A, đây có thể coi là giải thích sao.

Ai nha, thật không được tự nhiên, cô phiến thân ôm eo anh, đem đầu cọ cọ trên đùi anh, nói: "Thân ái, đọc sách vào buổi tối không tốt cho mắt đâu, chúng ta đi ngủ thôi."

Sau đó ngảng đầu bay cái mị nhãn.

Kỳ Thừa An cúi đầu thấy cô liếc mắt nhìn mình, tỏ vẻ không nói gì, ánh mắt lại dừng ở trên sách.

Sau một lúc lâu, vươn tay sờ sờ nhẹ nhàng đầu cô, không hiểu như thế nào, có đôi khi anh làm loại hành vi này so với thân thể kết hợp càng làm cho cô mặt đỏ, tim đập dồn dập.

Giống như hiện tại, cô ở trong lòng bàn tay rộng rãi của anh cọ cọ, chậm rãi nhắm mắt lại.

Ngô, ngày như vậy, cũng không sai.

Chuông báo thức vang lên.

Kiều Tịch không kiên nhẫn tắt đồng hồ báo thức, quá năm phút sau nhấn tắt lần nữa, mười phút sau mới mở hai mắt ra, có cảm giác thanh tỉnh, mỗi khi đến lúc này, cô đều muốn biến thành một con mèo, có rất nhiều điểm tốt nha, có thể ngủ thỏa thích đến khi nào muốn dậy, ăn xong tiếp tục ngủ dưới ánh mặt trời, quá ư là thích.

Nhưng, thật đáng tiếc, cô là người, phải đi làm.

Thứ hai vạn ác, mỗi lần đều có loại muốn mời cái nghỉ bệnh không đi tính, bắt quá vì toàn căn vẫn là nhận mệnh đi làm.

Lười biếng duỗi eo rời giường, mở ra bức màn, sáu giờ bốn mươi phút, bầu trời mới hơi hơi ửng sáng.

Mở ti vi, trong TV vẫn là đủ loại sự tích gần nhất là mổ họ Vương chính ủy có hiềm nghi lấy quyền mưu tư, cụ thể kết quả thương lượng còn ở trong tranh luận, Kiều Tịch luôn luôn đối loại chuyện chính trị quan trọng không có gì hứng thú, chỉ là cái phó tỉnh trưởng Vương Lệ này thuộc thành phố A, có thể xem là nhân vật khó lường, lần này không biết đã đắc tội với ai, loan truyền tin tức thị phi, muốn hấn kéo xuống đài, việc này liên tục kéo dài hơn một tháng, Kiều Tịch dù không muốn biết nhưng cũng từ từ biết được một ít, nhìn thấy lại là tin tức như vậy, Kiều Tịch ẩn điều khiển tắt ti vi, lười nghe nữa.

Vì mình làm chút điểm tâm, một chén cháo ngô, 2 quả trứng gà, vậy no rồi, so với ở biệt thự của Thừa Kỳ An thì còn kém xa, nhưng cô cảm thấy nó rất tuyệt.

Bây giờ suy nghĩ một chút về sinh hoạt cũng là không sai, công việc ổn định, thân mật với bạn bè, gần đây nhất là có thêm một bạn trai hoàn mỹ, a, cuộc sống thật tuyệt vời.

Cô muốn như vậy, an ổn thuận lợi sống qua ngày, tha thứ cho cô không có chí khí, giấc mộng của nàng chính là bây giờ.

Cô tại một nhà ngoại xí làm hạng mục phó lý, vừa vặn, thủ trưởng của cô là Hà cửu, cho nên có đôi khi cô muộn một chút cũng không sao, hôm nay đúng dịp, tám giờ năm mươi phút, vừa đến văn phòng, thư kí Tiêu Mai của Hà cửu liền nói với cô tổng giám gọi cô đi họp, Hà cửu đã đi .

May không đến muộn... Bị tổng giám bắt đến liền không phải toàn cần thường không thể nào nhì .

Sửa sang tư liệu xong, cô vào thang máy đi trên phòng họp, vừa vặn gặp được Từ Thanh, Từ Thanh đến công ty bọn họ đã được nửa năm, làm việc rất bình thường, không có gì nổi trội, đáng lí ra đã sớm bị đuổi việc, nhưng lại hơn người ta ở bộ ngực nên được trở thành một trưởng bộ phận, trưởng bộ phận này nghe nói là do một người chức cao ở tổng bộ nhét vào, liên quan liền đem Từ Thanh để lại.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Chương 6.2

Đại gia trong lòng hiểu rõ lại cũng không hề nói rõ, Từ Thanh dần dần cũng thấy được đây là ưu thế của cô, chanh chua đứng lên, ở trước mặt Hà Cửu giả vờ hiền, ở trước mặt cô liền bắt đầu giương nanh múa vuốt.

"Kiều phó đi họp à?" Từ Thanh thoa son môi hồng lên có vẻ lòng tốt hỏi cô, khoe miệng của cô nhếch lên nói, đích xác xem như lòng tốt.

Kiều Tịch gật gù đầu.

"Thật tốt, có Kiều phó tiền lệ như vậy tôi cũng yên lòng." Từ Thanh tươi cười nói, lại cúi đầu trên tay chậm chậm sờ người cô.

Cô kiên nhẫn nói: "Tình yêu không có, tôi còn có sự nghiệp phải không, Kiều phó, tôi thật bội phục cô."

Đối với Từ Thanh nhằm vào, Kiều Tịch vẫn là hiểu một chút, cùng là phụ nữ, cùng một độ tuổi, cô có thể ngồi lên chức phó trợ lý, mà Từ Thanh chỉ có thể dựa vào bản thân để leo lên trên người khác.

Nếu là cô tư sắc bình thường hoặc nhan sắc kém một ít cũng thế. Khuôn mặt xuất chúng mọi người để ý làm cô khó chịu

Vì thế cô nhằm vào Kiều Tịch cũng không phải thực để ý, nhưng cũng không có nghĩa cô nguyện ý bị người châm chọc, cho nên cô cười đối Từ Thanh nói: "Tình yêu không có thì còn có sự nghiệp, bất quá liên sợ có người không có tình yêu, cũng không có sự nghiệp."

Dứt lời thang máy mở, Kiều Tịch đi ra ngoài, xoay người đối với cô tiếp tục mỉm cười: "Cho nên Tiểu Thanh cô nên kinh doanh sự nghiệp cho tốt"

Tiểu Thanh, Thanh Xà, quyến rũ xinh đẹp, xinh đẹp mê người, lại chỉ có thể lấy nhan sắc.

Thang máy đóng cửa trong nháy mắt kia, cô nhìn thấy Từ Thanh bị cô châm chọc phần nộ nắm tay thật chặt dưới tay áo, ước chừng lòng bàn tay còn có thể lưu lại dấu vết rất sâu đi, bên trong công tác này đều là một ít nhân viên quản lý cao tầng của công ty, đi lên nữa một tầng chính là văn phòng tổng giám tài vụ cùng tổng giám đốc.

Mỗi tầng đều có tính giai cấp chênh lệch, mà chỉ có triển khai rất trọng đại hội nghị Kiều Tịch mới có thể đến tầng 24, bình thường cô không có cơ hội đến nơi này.

Nhiều một tầng chênh lệch liền thể hiện tại hoàn cảnh thượng, văn phòng rộng lớn, cửa sổ sát đất ở chính giữa, bên cạnh để một viên ngọc, như là Kỳ Lân, nhưng Kiều Tịch biết thứ này gọi là Tì Hưu, ý là Chiêu Tài.

Tì Hưu lớn, phải có mấy trăm vạn mới mua được đi, đây chính là chênh lệch lớn.

Thời điểm Kiều Tịch đi vào, Hà Cửu cùng đại đa số chủ quản đã đến, Kiều Tịch ngồi ở bên cạnh Hà Cửu, lặng lẽ cúi đầu hỏi cô: "Biết là chuyện gì sao?"

Hà Cửu nghĩ lại: "Hình như là muốn cùng một công ty đàm phán, cụ thể không rõ ràng."

Hội nghị quản lý trên cao tầng như vậy, đại đa số Kiều Tịch liền đảm đương bài trí, không có quyền phát ngôn, vì thế phía trên vẫn duy trì nghiêm cẩn vẻ mặt nghiêm túc, trong lòng lại nghĩ giữa trưa nên ăn cái gì.

Hội nghị mở đến một nửa, vừa mới giới thiệu xong công ty đối phương thực lực cùng ý đồ hợp tác, lời nói của tổng giám đốc Hứa vừa chuyển ánh mắt dừng ở một góc văn phòng: "Lần này tôi tính toán đem Viên Đông hạng mục giao cho Kiều Tịch."

Loảng xoảng đoang!

Kiều Tịch đang giằng giằng ở trong sắc thái của thịt sợi xào tỏi cùng sườn chua ngọt giữa trưa, thỉnh thoảng nghe được tổng giám đốc Hứa bổ nhiệm tên của cô.

Tổng giám đốc Hứa mặt mỉm cười: "Phó trợ lý Kiều đến công ty chúng ta cũng được hơn hai năm, chuyên nghiệp, kiên cường, thực lực cũng tương đương, kinh nghiệm cũng rất là phong phú, hiện tại công ty hạng mục phần đông, đại đa số người trong tay đều có hạng mục, cho nên lần này hạng mục cứ giao cho Kiều Tịch để làm, đại gia không có ý kiến đi."

Đúng là lập tức liền đem sự việc quyết định, hiển nhiên là đã muốn quyết định tốt, đại gia cao tầng chuyện quyết định nào có nói đạo lý được, vì thế đều liên tục vỗ tay tán thưởng.

Nếu không phải tổng giám đốc Hứa xử sự nghiêm cẩn lại tuổi tác đã cao, đại gia nhất định cho rằng Kiều Tịch là người hối lộ, nhưng rốt cuộc là sao thế này, Kiều Tịch cũng không hiểu được.

Tổng giám đốc Hứa nhìn về phía cô: "Cô Kiều, có vấn đề gì không?"

Kiều Tịch tuy rằng kinh ngạc với sự tình phát triển, như bánh rơi từ trên trời xuống mà người còn không há miệng, vì thế cười nói: "Nhất định sẽ không để cho ngài thất vọng."

Tổng giám đốc Hứa cười ha ha: "Như vậy, trong thời gian này quản lý Hà liền thuận tay giúp đỡ phó trợ lý Kiều đi."

Cửu Hà khẽ vuốt cằm, Kiều Tịch lại thay đổi sắc mặt.

Kiều Tịch là phó trợ lý của Cửu Hà, nào có khiến Cửu Hà giúp cô?

Đây không phải là lật đổ quyền của Hà Cửu sao?

Sau khi tan họp Kiều Tịch vội vàng hướng Cửu Hà giải thích: "Chuyện này tôi cũng không biết là tại sao thế này, đây là thật sự, bạn tôi không nhiều, tuyệt đối sẽ không làm..."

Cửu Hà khoát tay, đặt lên vai Cô, sắc mặt bình tĩnh: "Tiểu Tịch, đừng có gấp, ở công ty chúng ta là cao cấp, chúng ta là bạn nên tôi rất hiểu cô, chuyện này xảy ra nhanh, tôi lo lắng cho cô"

Kiều Tịch ngạc nhiên nghe Hà Cửu nói tiếp:

"Trong tay tôi nắm một phần của công ty, nếu bọn họ muốn thay đổi thì tôi cũng thay đổi, thuận tay giúp cô luôn"

Kiều Tịch tỉnh táo lại cũng hiểu một phần nào đó

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 7.1

Từ công ty đến nhà ga lái xe ít nhất nửa tiếng, khi cô đến phía đông nhà ga mới có người nói cho Kiều Vọng hoá ra đây là cửa nhà ga phía tây.

Trong nhà ga hoa, Kiều Vọng nhìn thấy xe lửa thành phố A không xa quá, gọi Kiều Tịch hơn mười câu mới nhẹ giọng nói.

Bên kia trầm mặc một chút, nhưng không phản ứng kịp đối phương rốt cuộc nhận điện thoại, nhưng theo sau liền là một mảnh chửi rủa: "Cô như thế nào mới tiếp điện thoại! Cô ở đâu! Tôi chờ nửa tiếng rồi! Mẹ nó cô nhanh lên đi! Có phải hay không cô ý muốn như vậy!"

Chửi đi, chửi đi... Kiều Tịch bĩu môi, trong lòng của bà trước chừng chỉ có một con gái.

Âm thanh Kiều Tịch nhàn nhạt: "Giao thông thành phố A luôn luôn không tốt, hơn nữa còn là chính bà đem sai địa chỉ cho tôi."

Bên kia mẹ Kiều không chút để ý lý do Kiều Tịch thoái thác: "bla bla bla..."

"Sợ nó gặp chuyện không may như vậy thì đừng gửi nó cho tôi, đừng làm tôi phiền toái."

"Người nói cái gì! Nó là em của người! Ta cho người biết..."

Lười nghe nữa, Kiều Tịch thuận miệng tìm cái lấy cốc điện thoại, mẹ Kiều

không ngừng gửi tới từng tin nhắn, Kiều Tịch nhìn thoáng qua, đơn giản là Kiều Vọng thích ăn cùng quần áo, cuối cùng từng câu uy hiếp cường thế.

Kiều Tịch thật không biết cô tự tin đến thế, cô chính là thật khổ, cô có thể làm thế nào?

Rốt cuộc có nên trở về? Cô từ lúc lên đại học lại cũng chưa có trở về đó, nếu không phải vì ông, cô tội gì đi bụi.

Đợi cô đến lối ra trạm, sắc trời đã hơi tối, một lần lại một lần cô gọi điện thoại cho Kiều Vọng nhưng không ai tiếp.

Kiều Vọng chính là như vậy, luôn là dựa làm việc theo chính mình yêu thích, không chỗ nào bán khoán, dù sao nó tùy hứng luôn tính tiền, nhưng trong này, không bao gồm cô Kiều Tịch.

Sắc trời còn chưa hoàn toàn tối, cho nên trong hành lang dài không có mở ra.

Cách Kiều Tịch không xa có một người đàn ông cao lớn, nghiêng người dựa vào cây cột, miệng ngậm một điếu thuốc, lửa đỏ đầu điếu thuốc một ngum hít rồi phun khói, khiến cho khuôn mặt người đàn ông cũng ẩn giấu tại trong bóng tối.

Ở đó cũng không còn nhiều người, chỉ có mấy người linh tinh, đứng thẳng ở nơi đó có người đàn ông cùng Kiều Tịch.

Cảm nhận nguy hiểm tới.

Mà thời điểm người đàn ông đi hướng cô, loại cảm giác này càng thêm trầm trọng, Kiều Tịch liền chuẩn bị cảnh giác thì người đàn ông thấp giọng hỏi câu: "Tiểu Hỉ?"

Dưới ngọn đèn sáng, Kiều Tịch lúc này mới thấy rõ người tới.

Người đàn ông vóc người rất cao, dáng người cũng cực dương cương khuôn mặt, màu làn da lộ ra khỏe mạnh, đi lại mới lộ ra nho nhã ôn hòa, ước chừng ba mươi tuổi, trong tay còn mang theo điếu thuốc lá.

Hoắc Dục.

Kiều Tịch ánh mắt dừng ở trên tay anh thuốc lá, hoá ra anh cũng bắt đầu hút thuốc, rõ ràng lúc trước hứa hẹn với cô tuyệt đối sẽ không hút thuốc, nghĩ đến tận đây lại cười đùa cợt, anh hứa hẹn?

Nhiều năm như vậy cô sớm thấy rõ .

Hoắc Dục không nghĩ đến lại nhìn đến Kiều Tịch ở chỗ này, mặc dù biết cô cũng chưa bao giờ ngẫu nhiên gặp nhau, vừa mới thử kêu tên của cô, không nghĩ đến thật sự là cô.

Vài năm chưa gặp giờ cô càng thêm thanh lệ, giày cao gót màu lam nhạt, độ cong căng chân, hướng lên trên là áo cánh sen sắc sảo màu hồng bao vây lấy thân thể, sắc mặt trắng nõn, hai mắt linh động, cả người thoát nhìn giống như là sinh viên vừa mới tốt nghiệp.

Anh đang muốn nói cái gì đó rồi lại nhìn đến khoe miệng cô cười đùa cợt, nhất thời không gian ở nơi đây cũng không biết nói cái gì.

Không khí chính cương ở nơi đó, xa xa truyền đến âm thanh vui thích: "anh họ!"

Thiếu nữ thanh xuân từ đằng xa bỏ nhào vào Hoắc Dục trong ngực, gắt gao ôm hông của hắn, ngẩng đầu khuôn mặt tươi cười làm nũng: "Anh như thế nào hiện tại mới đến, làm người ta chờ thật lâu."

Hoắc Dục ôn hòa cười cười, một tay sờ sờ đầu cô: "Xin lỗi tới chậm, lúc nữa mời em đi ăn bồi thường được không?"

Người con gái nháy mắt cười duyên nói: "Mở đại tiệc, mới có thể bồi thường" Hoắc Dục cười gật đầu đồng ý.

Người con gái quay sang nhìn Kiều Tịch ngạc nhiên: "Chị thế nào ở đây" Kiều Vọng, cô cùng huyết thống.

Kiều Tịch gật nhẹ khoe miệng: "Là mẹ kêu tôi đến."

Kiều Vọng "A" một tiếng "Đúng mẹ đã nói, nhưng cô đến quá chậm, nên tôi gọi anh họ, cô không để tâm chứ"

Kiều Tịch tươi cười: "Đương nhiên không, hai người đi ăn tối trước đi, tôi chờ người dẫn lên phòng."

Kiều Vọng kéo tay Hoắc Dục, tựa vào người anh: "Tốt lắm, mai tôi tìm chị."

"Chị đây là anh họ" Cô ngẩng đầu lên đứng tại chỗ mà người đàn ông nhìn cô làm cho cô khiếp sợ, cô cúi đầu xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 7.2

Kiều Tịch lái xe trên đường về nhà nhận được tin nhắn Chị Trần, nói là Thừa An Kỳ muốn gặp cô. Hôm nay cô thật sự mệt mỏi vốn muốn cự tuyệt, thì vừa mới nhớ lại, khoe miệng Dục Hắc khẽ nhếch cười nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo mảnh khảnh, trong lòng không khỏi đau xót, không phải là bởi vì bọn

họ, mà là bởi vì qua nhiều năm như vậy, tựa hồ không có gì thay đổi.

Bọn họ vẫn vui vẻ như cũ, mà cô vẫn tin là như vậy, cô chỉ có thể đứng một bên, nhìn bọn họ cười vui.

Vì thế chậm rãi hồi phục tinh thần, tốt.

Xe đậu tại cửa Kỳ gia, A Nhất tới đón lái xe đến gara.

Vừa vào cửa liền nghe đến từng đợt mùi thơm, còn không đi hai bước Kiều Tịch liền trừng mắt sừng sờ tại chỗ.

Chị Trần đứng ở cửa nhẹ nhàng gạt đầu, giọng điệu giống như thường ngày kính cẩn: "Kiều tiểu thư, thiếu gia ở bên trong chờ cô."

Hết thấy đều bình thường, nhưng mà. . . Tịch Kiều dùng sức chớp mắt.

Hôm nay chị Trần không mặc quần áo bình thường, mà thay quần áo ở nhà... Đúng là chói mắt toàn diện, là chuyện này là sao? Áo somi rộng rãi toàn thân màu xanh, phía dưới là quần dài cũng màu xanh, đai lưng màu vàng kết hợp...

Kiều Tịch vươn tay ra chỉ run rẩy, lắp ba lắp bắp hỏi: "Chị... Trần, quần áo này..."

Chị Trần nhìn cô mỉm cười. Lần đầu tiên Kiều Tịch nhìn đến chị Trần tươi cười bộc lộ ra ngoài

"Đây là thiếu gia mua cho tôi, đẹp mắt không?"

Kiều Tịch cứng ngắc nuốt nước miếng một cái, không biết trả lời như thế nào.

A Nhất từ cửa tiến vào, nghe được đối thoại nói thẳng: "Chị Trần, tôi nói cô nghe, được kêu là xinh đẹp vậy mà cô mặc quần áo này, nhưng tôi muốn nói cô mặc không hợp." Nói xong còn giơ ngón cái, lời lẽ chân thành tha thiết, khẩu khí bình tĩnh. Kiều Tịch hỗn loạn, thậm chí cô không tốt a.

Chị Trần nghe vậy vẫy tay la hồng anh: "Đi đi, đừng nói nữa, tôi đã lớn tuổi như vậy còn đùa tôi."

"Tôi không có, chị Trần, tôi nói những lời đó là thật, đúng không, Kiều tiểu thư?" Sau đó nghiêng mặt nhìn Kiều Tịch, khuôn mặt buồn rầu mi rũ xuống.

Kiều Tịch sững sờ, nháy mắt sáng tỏ, "a" một tiếng liền vội vàng gạt đầu nói.

Chị Trần vội vàng nói rồi dẫn Kiều Tịch vào phòng ăn liền chạy nhanh đi, trên mặt ửng hồng.

Nhìn Chị Trần rời đi lúc này A Nhất mới nói: "Kiều tiểu thư, cái kia, chị Trần phối hợp quần áo... thực độc đáo, sinh nhật thiếu gia cho nên chị Trần làm theo yêu cầu, các loại nhan sắc đều trọn vẹn, vấn đề là mua quần áo nhìn một cách đơn giản cũng không tệ, nhưng cô rất hợp mà, ha ha."

Tịch Kiều nghĩ bộ dáng của chị Trần cũng không nhận được xi cười lên.

A Nhất vội vàng nói: "Bất quá tôi muốn hỏi cô, nhưng cô trăm ngàn không được kể đó, bằng không cô sẽ giận rất lâu, đừng nhìn chị Trần có đôi khi mặt lạnh nhưng chị ấy có tâm khá tốt, chuyện gì đều nhớ kỹ, lần lần trước tôi nói cổ đau, chị ấy lập tức liền đổi cho tôi cái gối đầu, cho nên cô đừng nhìn chị bình thường có chút nghiêm túc, kỳ thật là người tốt."

Kiều Tịch cười gạt gạt đầu, cô biết chị Trần, ở trong này cô cảm giác thật thoải mái, tất cả sinh hoạt đều do chị Trần an bài cẩn thận, bây giờ nhìn đến chị Trần mặt khác càng cảm thấy được thân thiết rất nhiều với cô.

Nhìn A Nhất khẩn trương dặn cô đừng vô tình làm chị Trần thương tâm, Kiều Tịch trong lòng cũng là ảm ảm, tuy rằng không có huyết thống liên lụy, nhưng bọn anh như là người nhà.

Bình thường chị Trần nghiêm túc đưa quần áo cho Kỳ Thừa An mặc. Cô đều sẽ vui vẻ lộ ra tươi cười, bọn họ thật sự rất tốt.

Thật là tổ hợp kỳ quái, nhưng là lại ảm ảm như vậy, so với cái gia đình trên danh nghĩa của cô, nơi này đích xác tốt hơn nhiều.

Chỉ là cuối cùng A Nhất bổ sung một câu: "Hon nữa chị Trần là fan lớn nhất của tôi!" Biểu tình cực kỳ tự hào, sau đó dùng nghiêm túc nhìn Kiều Tịch ý bảo cô.

Cái ánh mắt làm cho cô không nói được gì, Kiều Tịch ho nhẹ một chút, "Cái kia, kỳ thật..."

"Vâng vâng!" A nhất hai tay nắm chặt đầu tay để tại trước ngực, vẻ mặt chờ mong nhìn cô.

"Tôi phải đi... thiếu gia đang chờ tôi ..."

Thực xin lỗi A Nhất, cô thật sự không thể trái lương tâm nói thì dễ nghe, cô cũng muốn nghe, tha thứ cho cô đi.

Trong đại sảnh A Nhất đập mạnh lên mặt đất, vẻ mặt nước mắt rùng rùng chạy đi... Một bên lão đảo để nội tâm anh bình tĩnh, Kiều Tịch không nói gì, coi A Nhất như người xa lạ. Cô vội giẫy đi vào phòng ăn nhìn đồ ăn trên bàn.

Cô không Thấy Thừa An Kỳ đâu, cô đến cửa sổ nhìn thấy bóng dáng cao to vững trãi, kỹ thuật nấu cơm thái rau rất tốt, thái cà rốt chuẩn từng cm.

Kiều Tịch nhìn anh bất độ góc nào đều hoàn mỹ tuyệt luân, như một pho tượng điêu khắc ngàn năm.

Kỳ Thừa An nhắc nắp nồi nước sôi nên, mùi canh đập đà sộc vào mũi Kiều Tịch.

Kiều Tịch nhìn anh mới cảm giác anh thật sự chân thật.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chương 8.1

Edit: Hoa Hồ Diệp

Beta: Vân La

Đúng vậy, chân thật.

Kỳ Thừa An luôn là im lặng lợ ra lạnh lùng, không mang theo một chút khí nóng nào, không thích nhiều lời, không ra ngoài, kết giao giữa bọn họ cũng gần ngưng bật sau khi hôn môi, cho nên có một loại cảm giác không xác định vẫn vậy quanh cô.

Tuy rằng Kiều Tịch chỉ tiếp xúc qua bạn trai trước, nhưng cũng cảm giác rõ rệt được hình thức bọn họ ở chung không thích hợp.

Đột nhiên nhìn đến Kỳ Thừa An ở phòng bếp nấu cơm, giống như là cảm nhận được mặt khác của anh, không phải lãnh mạc như vậy, không phải im lặng như vậy, anh cũng có thể ôn nhu.

Dép lê mềm mại đi ở trên sàn nhà, không phát ra tiếng vang, cô lẳng lặng đi từ phía sau ôm lấy anh, cô nghĩ muốn làm tư thế thực ấm áp này từ rất lâu.

Hai tay vừa mới khép lại, mặt cũng chạm đến tấm lưng rộng lớn, đau đốn ở cánh tay cũng tùy theo mà đến, Kỳ Thừa An dùng lực lớn cầm cánh tay của cô, sau đó xoay người một cái cô liền không biết như thế nào liền bị áp đảo.

"Á! Kỳ Thừa An khốn kiếp! Buông tay!" Cô đau đến mức kêu to lên.

Dựa vào, trên TV đều là gạt người, cái gì bạn từ phía sau lưng ôm anh, anh sẽ thực ôn nhu cầm tay bạn!

Cánh tay cô thiếu chút nữa gãy xương chính là giáo huấn máu xương!

Kỳ Thừa An thấy cô nhú mày, hình như có chút kinh ngạc.

Kiều Tịch lắc cánh tay, vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy Kỳ Thừa An đứng ở nơi đó, giận dữ lập tức liền tiến lên: "Nè! Anh đem tôi động mạnh như vậy, anh có biết thế nào là thương hoa tiếc ngọc không?" Còn ở kia, anh ngốc này, thật là nổi giận!

Kỳ Thừa An nhú mi, chăm chú nhìn cô nửa ngày mới nói: "Cô vừa mới tại làm cái gì?"

Dựa vào! Cô muốn chia tay!

Bạn gái ôm bạn trai chính mình đây không phải là chuyện rất bình thường sao?!

Nghe được trả lời của cô Kỳ Thừa An thực nghi ngờ hỏi cô: "Vậy thì vì sao muốn ôm từ phía sau?"

"Cho anh bất ngờ vui vẻ, được chưa? Anh muốn khiến tôi tiếp tục ngồi dưới đất sao?" Kiều Tịch bất mãn hỏi anh.

Suy nghĩ một chút, Kỳ Thừa An ngồi xổm xuống, hai tay duỗi ra lập tức đem cô ôm lấy, Kiều Tịch kinh hô một tiếng một tay ôm chặt cổ của anh.

Trong phòng, Kỳ Thừa An chậm chậm dùng rượu thuốc xoa cánh tay Kiều Tịch, may mắn anh dùng lực không lớn, cho nên thương tích của cô cũng không quá nặng.

Dưới lòng bàn tay là cánh tay tinh tế trắng nõn như củ sen trắng nõn và mềm mại.

Trong trí nhớ anh bên người không có tồn tại người yếu ớt như vậy, anh cần người cường đại, vật cường đại, tâm cường đại.

Người phụ nữ đối diện có lẽ không có cường đại như anh tưởng tượng, nhưng lại rất có tính dẻo, nhưng đối với đêm triền miên hôm đó còn ấn tượng khắc sâu, có khi còn có thể ở trong đầu hiện lên một ít đoạn ngắn, trong bóng đêm thấy bộ dáng không rõ, lại vẫn nhớ rõ tiếng kêu làm rối loạn tâm hồn giống như một con mèo nhỏ kia cùng thân thể phụ nữ mềm mại mà tràn đầy tính dẻo.

Anh lần lượt rong ruổi, người phụ nữ dưới thân lại có thể thừa nhận.

Kỷ Thừa An vẫn cho là người phụ nữ đối diện rất kiên cường, tựa như đã trải qua một đêm triền miên đến sáng sớm có thể tinh thần sáng láng cùng anh đàm phán như trước.

Da thịt nhu mị dưới bàn tay nói cho anh biết, cô thực ấm, cũng rất yếu ớt.

"Về sau không cần làm sự tình ô nhục ở sau lưng tôi như vậy." Anh thấp giọng nói.

"Vì sao?" Kiều Tịch không hiểu.

Anh lãnh ngạnh nói: "Cô không cần thiết biết nguyên nhân, làm là được."

Trong lòng Kiều Tịch không thoải mái, theo trong tay anh rút tay, bất mãn nói: "Tôi không phải người hầu, tôi là bạn gái của anh! Cái gì mà tôi không cần thiết! Cái gì mà tôi làm là được! Anh có ý tứ gì!" Kỷ Thừa An ngẩng đầu liếc mắt nhìn mặt đầy tức giận của Kiều Tịch, thần sắc bình tĩnh, kéo cánh tay của cô nói: "Cô không vui."

Kiều Tịch nhìn về phía anh, Kỷ Thừa An cúi đầu, cô chỉ có thể nhìn thấy mũi thẳng và mi mắt chậm chậm nhấp , như là cánh bướm run rẩy.

"Cô không phải là người tùy tiện phát giận." Anh không xem cô, ngược lại cô có chút an tâm, bởi vì khi nhìn cái dạng này của cô sẽ nhìn không tới nét mặt của cô .

Cô chậm rãi bình tĩnh trở lại, chần chừ một chút nói: "Đúng, tôi không vui, bởi vì hôm nay tôi gặp được người mà tôi không thích."

"Ai?" Anh tùy ý hỏi.

Nghĩ rồi cô trả lời: "Em gái tôi, em gái ruột của tôi."

Kỷ Thừa An đang xoa thì nghe được Kiều Tịch dùng giọng điệu bình tĩnh nói: "Em tôi là người được sủng ái nhất ở nhà, nó muốn cái gì, ba mẹ đều sẽ cho nó, chỉ cần nó muốn, không có gì nó không chiếm được , từ nhỏ đến lớn vẫn như thế, nó cũng rất xinh đẹp hoạt bát, mọi người đều rất thích nó."

Sau một lúc lâu Kỷ Thừa An mới ngẩng đầu mở miệng hỏi: "Vậy còn cô?"

Anh hỏi... Vậy còn cô?

Kiều Tịch trong lòng run lên, thân thể đều không khỏi lung lay hai lần.

Đúng rồi, vậy tôi thế nào?

Chưa từng có người hỏi qua, vậy còn cô.

Trường học, thành tích của nó lại tốt, chú ý của các thầy cô vẫn là Kiều Vọng, trong nhà, cô lại chăm chỉ ở trong nhà làm việc, ba mẹ thích vẫn là Kiều Vọng, nó luôn có thể có được đến tầm mắt của mọi người, nhưng nếu như vậy, Kiều Vọng vẫn không thỏa mãn.

Kiều Vọng không có gì là không có, bởi vì của nó chính là Kiều Vọng, không có người hỏi qua, vậy còn cô thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chương 8.2

Kiều Tịch lắc đầu: "Không, trong nhà không có bức ảnh nào chụp chung với cha mẹ cả." Cô nhẹ giọng nói tiếp: "Tôi sinh ra lúc gia đình đang gặp khó khăn, nên ba mẹ đặt tên cho tôi là Kiều Tịch, hi vọng bọn họ sẽ vượt qua khó khăn vươn lên, nhưng làm ăn lại ngày càng sa sút, đành đem tôi gửi ở gia đình chú, hơn hai năm sau bọn họ sinh Kiều Vọng, cuộc sống trở nên tốt hơn, cứ vậy sống luôn ở đó, quên luôn đi tôi, đến lúc tôi 15 tuổi, gia đình chú gặp khó khăn, liền tôi đuổi về nhà, nhưng cho dù tôi trở về, bọn họ cũng không nguyện ý vì trong lòng bọn họ, chỉ có một đứa con gái, có nhiều hơn ngoại trừ tốn thêm tiền, không có tác dụng gì."

Nếu chỉ không thêm đề ý thì không sao, bọn họ còn cố tình ép cô làm việc vất vả, thấy hài lòng rồi mới cho cô ăn cơm, nếu không phải gia gia kiên trì, trung học cô cũng không được học.

Đây chính là người nhà của cô, cô còn nhớ rõ về tình cảnh nhà cô.

Cô cảm bao lớn bao nhỏ đi theo sau ba, dọc trên đường đi ba đều mặt lạnh, cô lúc ấy chỉ cho rằng tính cách ba lạnh nhạt, không biết rằng trong lòng hẳn căn bản không muốn cho cô trở về.

Vừa mới về đến cửa nhà, đã nhìn thấy mẹ Kiều ngồi đó, nhìn ra cửa quan sát cô, không nói chuyện, chỉ là đứng Kiều phụ nói: "Chậm 36 phút, người không được ăn cơm tối."

Kiều Tịch nhìn mẹ của mình, cao, gầy, khuôn mặt hình dáng rõ ràng, bởi vì hơi nheo mắt nên nhìn có chút khác biệt.

Cha Kiều mắng, "Nếu không phải vì nó sao lại muộn."

Mẹ Kiều không để ý lắm, như có như không liếc nhìn cô, nói thẳng: "Vậy anh đừng đi đón nó."

"Nếu không phải lão nhị sống chết đuổi nó đi thì ta đón nó về làm gì!" Nói xong còn mắng: "Tang Môn tính."

Kiều Hi ôm đặc sản mang từ quê lên, đứng ngây ngốc ở một chỗ.

Cô có một giấc mơ, mỗi lần ngây ngốc bị cô lập, cô đều tự nhủ với mình rằng, mình còn có ba mẹ, còn có em gái, chờ đến ngày mình về nhà thì sẽ không còn ai nhắc cô là trẻ mồ côi nữa, cũng sẽ không bị người khác đối xử lạnh nhạt.

Giấc mơ này đã theo cô 10 năm, vào lúc cô về nhà, tất cả đều tan vỡ.

Chẳng qua khi đó, còn chưa chết tâm mà thôi.

Nghe Kiều Tịch lạnh nhạt kể lại quá khứ của mình, Kỷ Thừa An trong nháy mắt ngăn ra, trí độn không biết phản ứng gì, việc này không phải tùy tiện nói ra là được.

Như vậy giống như là, cô tháo xuống chiếc mặt nạ mạnh mẽ của mình, để lộ cho anh thấy sự yếu đuối của mình.

Nghe xong những lời này, Kỷ Thừa An không có nói gì, đây cũng là thứ Kiều Tịch cần.

Đúng vậy, cô không cần lòng thương cảm, không cần an ủi động viên, cô cũng không cần những thứ khác, cô nói ra những lời này không phải là vì muốn đòi hỏi cái gì, chỉ là muốn nói ra cho nhẹ lòng.

Đây cũng là lần đầu tiên cô thật lòng tâm sự với người khác, Liên Hà Cửu và Lâm Tùy Ý cô cũng chưa từng nói qua, vậy mà lại nói cho anh biết.

Quả nhiên, buổi tối được người khác đợi sẽ khiến tâm tình mềm mỏng.

Cả phòng im lặng, Kỷ Thừa An tiếp tục thoa thuốc cho cô.

Anh tự nói với mình không được dùng lực quá mạnh vì thể động tác càng ôn nhu, không giác bôi thuốc mà giống như đang vuốt ve, làm tâm Kiều Tịch cũng gọn sóng.

Kiều Tịch ho nhẹ một tiếng, xem nhẹ biểu cảm trên mặt mình, lên tiếng nhắc nhở anh: "Bôi mạnh hơn chút nữa đi."

Kỷ Thừa An nghe vậy làm mạnh hơn, cô lại kêu đau, anh cảm thấy phiền toái, nhưng vẫn thăm dò nhẹ nhàng trước rồi mới thoa thuốc cho cô.

Đêm đã khuya, Kiều Tịch tay hơi đau, không thể lái xe về nên ở lại Kỷ gia.

Tắm rửa xong, nằm nghiêng ở phía bên phải giường cô có chút không được ngủ, chậm rãi cảm giác bên cạnh giường lún xuống, cô biết là Kỷ Thừa An, đêm nay cô có chút luống cuống, do dự không biết nên nói cái gì, đành giả bộ ngủ, Kỷ Thừa An vươn tay ra, kéo cô vào lòng, anh cao hơn 1 m 8 so sánh với cô quả thực nhỏ xinh hơn rất nhiều.

Kiều Tịch tìm đập thỉnh thoảng, trong lòng tràn đầy kinh ngạc, mấy ngày nay đều cùng ngủ chung, nhưng chưa từng ôm nhau ngủ thân mật như vậy.

Bên cạnh truyền đến hương bạc hà của anh cùng áp nhiệt độ làm cô rất hưởng thụ, chỉ muốn cho nhân nịch ở bên trong không ra đến, cô cách áo ngủ lấy trần cọ cọ lồng ngực anh, rồi từ từ khép lại mắt.

Trong lòng thầm than nhỏ: người đàn ông này, chỉ biết dùng phương thức góc ghech này để diễn tả ôn nhu.

Khóe miệng bất tri bất giác nâng lên.

Được khó khăn lắm mới ngủ ngon như vậy, Kỷ Thừa An thì lại khác, cô gái trong ngực đêm nay ngực mềm mại bày ra cho anh xem như vậy, hỏi sao anh ngủ được?

Cũng bắt đầu từ đêm nay, cuộc sống Kiều Tịch bắt đầu rẽ sang một lối mới.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Chương 9.1

Sáng sớm hôm sau Kiều Tịch liền lái xe đi đến công ty, mà Kỳ Thừa An ở thư phòng tĩnh tọa.

Cửa bị gõ vang, âm thanh chị Trần từ ngoài cửa truyền đến: "Thiếu gia, là tôi."

"... Mời vào."

Chị Trần đi vào nhẹ nhàng đóng cửa lại, nhìn thần sắc mệt mỏi của Kỳ Thừa An thoáng nhíu mày, lo lắng nói: "Thiếu gia tối qua không nghỉ ngơi tốt?"

"Không có gì."

Chị Trần ho nhẹ một tiếng, nửa ngày mới nói: "Có một số việc vẫn là không cần quá độ."

Kỳ Thừa An ngẩng đầu nhìn chị, một lát sau mới hiểu được ý tứ chị Trần, trong lòng bật cười, khoe miệng cũng hơi hơi giơ lên: "Không phải như vậy."

Chị Trần lộ ra biểu tình tôi hiểu được.

Kỳ Thừa An cũng không giải thích nhiều, mở miệng hỏi: "Có chuyện gì?"

"Đại thiếu gia muốn gặp ngài, đã muốn liên thông video, ngài muốn gặp sao?"

"Tự nhiên." Kỳ Thừa An đáp.

"Vậy tôi đi ra ngoài trước." Chị Trần đáp.

Kỳ Thừa An gật đầu.

Đợi cho chị Trần rời đi, Kỳ Thừa An mở máy tính thư phòng ra, điểm nhẹ con chuột lên trên hình ảnh xuất hiện một người đàn ông.

Người đàn ông có một gương mặt đậm chất phương Đông, tóc ngắn màu đen, khuôn mặt lạnh lùng, ngồi ở trên sofa mềm làm bằng da thật.

Nhìn đến video thì hút khẩu khí mạnh: "A, em rốt cuộc bằng lòng gặp anh."

Kỳ Thừa An nhẹ nhàng gật đầu, khách khí nói: "Anh cả."

Kỳ Thừa Vũ cười cười, nhưng đường cong bộ mặt của cậu quá mức lãnh ngạnh, cười lộ lên đều hơi có chút lãnh ý: "Em có khỏe không?"

"Có." Kỳ Thừa An nhẹ nhàng gật đầu.

Mỗi lần gặp đứa em này cậu cũng có chút không biết nói cái gì, chung quy hai người không phải cùng nhau lớn lên, đợi đến thời điểm thân mật thì đã quá muộn, mà cái đứa em này cũng không có yêu thích cái gì, ngay cả muốn lấy lòng cũng rất khó.

Bất quá Kỳ Thừa Vũ đã muốn nắm giữ nhịp độ của Kỳ Thừa An, trên cơ bản anh bằng lòng gặp bạn chính là nguyện ý trao đổi cùng bạn.

Vì thế cậu liền nghe được Kỳ Thừa An nói: "Em muốn đi đến chỗ Vương Kiện."

Kỳ Thừa Vũ khẽ cười một tiếng nói: "Đường gia mà thôi, không đáng giá nhắc tới. Bất quá hẳn tại thành phố A, vì sao em còn muốn đi? Vô luận như thế nào, vẫn là có nguy hiểm."

"Lần này quan trọng nhất là sự tình ở Đông Nam Á, em không thể ngồi ở nhà, bằng không vẫn là sẽ tạo thành liên lụy cho anh, ngược lại ở thành phố A bọn họ không dám động thủ." Vừa động thủ, liền bại lộ chính mình, Đường gia sẽ không ngu như vậy, huống chi nếu là cùng Kỳ Thừa An này dây dưa lên, Đường gia bên Đông Nam Á kia cũng sẽ thất bại, lần quan hệ phân tranh địa bàn này, về sau vũ khí cùng hàng hóa đưa đi, Đường gia sẽ không dám mạo hiểm.

Kỳ Thừa Vũ liền hiểu thông một điểm, gật gật đầu, đứa em này của cậu xem việc luôn luôn so với cậu muốn hiểu hơn một ít, cậu thông qua màn hình video nhìn đối diện Kỳ Thừa An.

Đối diện, anh thoáng cúi đầu, một bàn tay chống cằm, thần sắc thản nhiên bình tĩnh, mi mắt buông xuống, từng cái lông mi rõ ràng có thể đếm được, em của cậu thừa kế khuôn mặt tương đối tốt của mẹ, tuy không giống hào quang bắn ra bốn phía chói mắt như vậy của mẹ, nhưng chỉ cần bạn thấy được nó liền khó mà dời tầm mắt, giống như tinh quang giữa đêm tối hấp dẫn người bình thường.

Chỉ là, tinh quang này lại không cho phép bất luận kẻ nào đụng chạm, yên tĩnh, xa xôi, lạnh lùng. Trong lòng cậu thờ dài, đối với em trai khiết phích này cậu thật đau đầu.

"Anh."

Nghe được đối diện gọi cậu Ký Thừa Vũ nhanh chóng hoãn lại tâm tình nhìn về phía màn hình, trong màn hình hiện ra hình ảnh làm cho cậu thoáng tò mò, Ký Thừa An hiếm khi lộ ra loại biểu tình nghi hoặc này, anh nâng đôi mắt lên nhìn về phía Ký Thừa Vũ, khách khí hỏi: "Có thể hỏi anh một việc không?"

Nhiều năm như vậy em trai hiếm khi sẽ xin giúp đỡ nó, thế nhưng lần này lại chủ động hỏi cậu, điều này làm cho đáy lòng Ký Thừa Vũ cao hứng một trận, đường cong lãnh ngạnh bắt đầu nhu hòa, liên tục nói: "Tốt! Tốt! Em nói!"

Ký Thừa An nghiêm túc đặt câu hỏi: "Một người cho anh cái vật, anh có phải cũng muốn trả cho người đó một thứ gì đó hay không?"

Đây là vấn đề gì?

Ký Thừa Vũ đoán có chút không chuẩn, nhưng mà cũng không để cho tâm trạng thất tình của em trai xấu đi, trả lời nhiệt tình: "Cái này... đương nhiên."

Cậu không thể để cho em thất vọng!

"Như vậy... Nếu cô ấy không tiếp thụ đâu?"

À, Ký Thừa Vũ hiểu, nhất định là có người tổng gì đó cho cậu, mà em trai không biết có phải hay không muốn trả một lễ vật cho người nợ đi, đứa em này sự tình gì đều có thể thấy rõ, nhưng mà phương diện cảm tình gốc một ít.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chương 9.2

Tâm trạng nháy mắt vui vẻ, nói thẳng: "Sẽ không không tiếp nhận, nếu anh ta không tiếp nhận, nhất định là đang ngượng ngùng, em yên chuyển một chút là được rồi."

"Như vậy... Sao." Ký Thừa An xác định không chắc chắn, một bàn tay đưa ra sờ ống tay áo vắn về chiếc cúc một chút rồi trầm ngâm, mấy loại chuyện tình cảm, trừ anh cả ra anh không tìm được ai giải đáp thắc mắc của mình, nếu anh cả nói anh vậy, chắc là đúng.

"Ừ."

Hai người này hoàn toàn đều hiểu lầm phương hướng. Nhưng mặt khác nổi trội hơn người, luôn làm người khác hâm mộ, duy nhất chỉ có một chuyện không thể hiểu là tình cảm.

Nếu Kiều Tịch mà biết vì đoạn đối thoại hôm nay cuộc sống sau này của cô sẽ cực khổ, chắc sẽ học máu mà chết.

Bên này, Kiều Tịch còn đang nghi hoặc vì công việc của mình bị thay đổi, cô cùng tổng giám đốc Hứa sắp xếp vài người vào một tổ gọi là tổ lập chuyên án, nghiên cứu mục đích hợp tác của công ty đối phương, để có được lợi ích lớn nhất.

Vào lúc đang thảo luận sôi nổi thì bỗng điện thoại Kiều Tịch vang lên, hơn nữa không ngừng có cuộc gọi đến, âm thanh vang xa cả phòng làm việc, cuối cùng một thành viên của tổ là Trương Bản phiến chán nói thẳng: "Trợ lý Kiều, cô đi nghe đi, tiếng điện thoại làm ảnh hưởng đến cảm xúc của mọi người đây."

Trương Bản xem như là người thâm niên ở công ty, phương án mới lần này không rơi vào tay hắn, trong lòng hắn có ý kiến rất lớn, nhưng trong công tác rất nhiệt tình, đối với tổ trưởng Kiều Tịch không mấy tôn trọng.

Thật ra là bởi vì cô là dựa vào quan hệ mới có được hạng mục này, nên hắn muốn làm cho cô xấu hổ trước mọi người.

Làm tổ trưởng lại xuất hiện chuyện như vậy thật sự xấu hổ, vì thế Kiều Tịch nói tiếng xin lỗi rồi ra ngoài nhận điện thoại.

Di động vang lên tiếng Kiều Vọng, không ngọt ngào như đối với Hoắc Dục hôm qua, giọng nói có vẻ ngạo mạn lại khinh miệt: "Sao nghe điện thoại chậm vậy?"

Bắt đầu là oán giận, nhưng thái độ của Kiều Tịch đối với cô ta cũng là để lộ ý bên trong.

Kiều Tịch lười đối phó cô ta, đi thẳng vào vấn đề: "Có chuyện gì?"

Bên kia Kiều Vọng tức giận nói: "Chuyện gì. Chuyện lớn. Cô tìm cho tôi cái phòng kiểu gì vậy. Vừa nhỏ vừa thôi. Chỉ có một phòng khách và phòng ngủ. Cô ở thành phố A lẫn lộn hai năm, ngày hôm qua tôi cũng chưa có không biết xấu hổ gọi anh họ tôi lên đây."

Kiều Tịch cố gắng nhìn không kiên nhẫn trong lòng xuống, nói với cô ta: "Nếu cô không hài lòng, vậy thì về nhà đi, tôi chỉ có thể làm được từng đây."

Kiều Vọng hừ nhẹ một tiếng, giọng điệu ngạo mạn: "Tôi cho cô biết bây giờ tôi đang ở trước cửa nhà cô nếu cô không tìm được căn phòng khiến tôi hài lòng, tôi sẽ gọi người đến mở khóa cửa, tôi lấy tiền rồi tự đi tìm phòng."

Nhà cô? Vậy cô ta cũng phải tìm ra mới được, huống chi không có chứng minh nhà ai dám tùy ý mở khóa.

Kiều Tịch cười lạnh một tiếng nói: "Tùy cô." Nói xong định tắt điện thoại.

Bên kia Kiều Vọng thấy vậy là không xong rồi, lập tức thay đổi sách lược, dùng khẩu khí làm nũng: "Chị, chị, em sai rồi, chị đừng tức giận, em đây không phải cũng vì sốt ruột sao, chuyện sống ở đâu em không quan tâm, chuyện công việc chị giúp em đi, chị xem chị ở công ty nước ngoài làm phó quản lý sắp xếp cho em một vị trí không có vấn đề gì chứ."

Nghe vậy Kiều Tịch không nói gì, đối với loại người như Kiều Vọng cô vẫn luôn bái phục.

Lúc trước, tiền học trung học của Kiều Vọng là do cha mẹ trả, nhưng đại học liền không có cách nào phải tự trả tiền, Kiều Tịch thi đậu trường đại học lớn ở thành phố A, Kiều Vọng lại chỉ có bằng mỹ thuật trung bình.

Kiều Tịch quá rõ nguyên nhân cha mẹ gửi Kiều Vọng lên đây.

Một mặt là thử xem cô sinh sống thế nào, nếu tốt thì để Kiều Vọng ở lại, sau đó cả nhà sẽ chuyển đến, ở quê thì làm sao so được với thành phố, nếu Kiều Tịch sống không tốt lắm, thì coi như đến chơi một lần, thuận tay lấy ít tiền, mỗi tháng cô chỉ gửi về một ngàn bọn họ đã bắt mất lắm rồi.

Chỉ là bọn họ cho rằng cô vẫn là cô gái ngốc chỉ biết khúm núm sao?

Kiều Tịch cười nhạo trong lòng một tiếng, nhưng vẫn bình tĩnh nói: "Cô có thể tới, thông qua phỏng vấn liền có thể, bất quá hình như công ty chúng tôi không cần người chuyên nghiệp mỹ thuật, cô vẫn nên hỏi thăm chút đi." Không chờ Kiều Vọng trả lời, Kiều Tịch nói thẳng: "Tôi còn có việc, đừng gọi điện lúc tôi đang làm việc, bằng không tôi bị đuổi không giúp được cô đâu."

Nói xong trực tiếp tắt điện thoại, hít thở thật sâu rồi trở về văn phòng.

Kiều Vọng nghe âm thanh tí tí đôi mi thanh tú chau lên, chị gái yếu đuối của nhỏ sau vài năm đã thay đổi rất nhiều.

Nhưng nhỏ không sợ, phải biết rằng đồ của Kiều Tịch cũng là đồ của Kiều Vọng. (Câu này ta không hiểu lắm)

Điểm này, vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Buổi tối Kiều Tịch hẹn người ở công ty đối tác để gặp mặt, người Trung Quốc làm ăn, luôn luôn là thảo luận trên bàn rượu.

Từ chối trả lời tin nhắn chị Trần gửi đến, vội vàng trở về nhà thay quần áo.

Kiều Tịch mặc âu phục màu đỏ hồng, khoác vào áo bành tô, đi giày cao gót bầy tăt rồi vội vàng lái xe đến khách sạn, xui xẻo gặp ngay lúc thang máy của khách sạn đang tu sửa, thời gian cấp bách cô chỉ có thể leo cầu thang bộ.

Vừa mở cửa thang bộ tầng một cô liền hồi hận ... Trong cầu thang không có cửa sổ, có vẻ có u ám, trong hành lang yên tĩnh không có tiếng động, chỉ có tiếng cô đạp cầu thang lạch bạch, hơn nữa luôn có một loại cảm giác... Như là phía sau có cái gì đó, trong chớp nhoáng trôi vào đầu cô cảnh trước kia xem phim kinh dị, nhân vật chính gặp hai cảnh tượng ở cầu thang.

Cô lắc lắc đầu, tự nói với mình là không được dọa mình, cất bước chậm rãi, không giám thờ ơ.

Phòng đặt ở tầng ba, cô vừa đi đến tầng hai thì nhìn thấy ở khúc cua lên tầng ba có một bóng dáng đứng đó.

Trong hành lang u ám chỉ có hai người, tâm Kiều Tịch khẩn trương muốn nhảy dựng lên.

Cô bước chậm lại, cúi thấp đầu dựa vào lan can bước lên, chỉ còn nửa tầng nữa là đến thì thấy người đàn ông kia từ từ quay đầu lại, cô định hét lên gọi người đến, vừa chuẩn bị hét thì cô thấy khuôn mặt của người kia liền thôi.

Người đó mặc tây trang màu sét gỉ, dáng người cao lớn chiếm mất một nửa cửa cầu thang, tóc ngắn chỉnh tề, lông mày rậm, đó là một khuôn mặt rất anh tuấn, gương mặt này đã từng xuất hiện lúc cô gặp khó khăn, như thiên thần tới cứu vớt cô, cuối cùng lại xuất hiện trong ánh mắt khiếp sợ của cô.

Là Hoắc Dục.

Hoắc Dục cũng không nghĩ tới sẽ gặp được Kiều Tịch ở cửa cầu thang, theo phản xạ giấu điều thuốc ở sau lưng, Kiều Tịch cảm giác được trong không khí tràn ngập mùi thuốc lá, cô ho nhẹ một tiếng rồi tiếp tục đi lên.

Đi qua Hoắc Dục không nói tiếng nào, lúc chuẩn bị mở cửa thì cánh tay bị nắm lấy, nghe thấy phía sau hô một tiếng: "Tiểu Hi." Giọng nói trầm thấp gọi xưng hô quen thuộc lúc trước.

Kiều Tịch chậm rãi xoay người, đồng tử đen như mực nhìn hấn ta, khóe miệng nhếch lên: "Có chuyện gì không?"

Ánh mắt Hoắc Dục u tối nhìn cô, "Em... Khỏe không?"

A, câu đầu tiên sau bao lâu không gặp mặt lại hỏi thế này, thật cầu huyết.

"Rất tốt, không nghĩ đến còn gặp được anh ở chỗ này, anh họ." Cô chậm rãi phun ra hai chữ cuối cùng.

Hoắc Dục nghe cô gọi mình như vậy thì thờ dãi: "Tiểu Hi, đừng như vậy."

Ý cười nơi khóe miệng của Kiều Tịch càng sâu, "Thế nào? Anh họ nói như vậy tôi cũng không hiểu lắm."

Hấn cúi thấp đầu, giọng trầm thấp: "Thực xin lỗi..." Xa cách nhiều năm, rốt cuộc hấn cũng nói ra những lời này, nhưng tâm lý cảm thấy áp lực không ít.

Kiều Tịch nhú mi, như không hiểu, lại cười khẽ một tiếng, "Xin lỗi? Anh họ, hôm nay anh thật là kỳ quái, a, tôi có việc còn phải đi trước, sau này liên lạc sau, anh họ."

Còn chưa ra khỏi cửa thì cánh tay cô bị bắt lại, Hoắc Dục cúi đầu nên Kiều Tịch không thấy rõ vẻ mặt của hấn, chỉ nghe hấn nói: "Lần này, anh sẽ không buông tay."

Kiều Tịch dùng hết sức lực rút tay ra, lạnh lùng nói: "Anh họ, những lời ngày hôm nay anh nói tôi một câu cũng không hiểu, chúng ta nên để ngày khác trò chuyện đi."

Dứt lời liền mở cửa đi ra ngoài, chỉ để lại Hoắc Dục đứng một mình ở cầu thang, tầm mắt dừng lại ở hai ngón tay đang cầm thuốc lá, hấn nhớ rõ, cô ghét nhất là mùi thuốc lá.

Hấn biết hút thuốc lúc nào thì, hình như là vào thời điểm mê mẩn, chỉ muốn thử một chút, bất tri bất giác thành thói quen, giống như hấn yêu cô, rốt cuộc cai không được.

Nhẹ nhàng hít vào một hơi, một luồng khói bay dần dần lên, tràn ngập vào không khí, người đàn ông một mình đứng trên hành lang lẩm bầm nói: "Em sẽ biết, rất nhanh thôi."

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 9.3

Kỷ gia.

Chị Trần nhìn phòng ăn đèn còn sáng trong lòng lo lắng không thôi, than nhỏ nhưng vẫn đi qua, nhẹ nhàng gõ cửa, nửa ngày không có trả lời, liền lo lắng đẩy cửa đi vào.

Phòng ăn trên bàn cơm đặt đầy đồ ăn, lại sớm đã nguội lạnh.

Kỷ Thừa An ngồi im lặng trên ghế, ánh mắt bình tĩnh, chỉ là trong không khí tràn ngập sự yên tĩnh cực độ.

Chị Trần nhẹ nhàng khuyên nhủ: "Thiếu gia buổi tối chưa ăn cái gì, chi bằng tôi đi làm thứ gì đó ăn có được không?"

Kỷ Thừa An không đáp.

"Hay là uống một cốc sữa xong rồi đi ngủ đi."

Im lặng.

Chị Trần lại than nhỏ: "Thiếu gia, Kiều tiểu thư là có việc mới không thể đến, bằng không cô ấy nhất định sẽ đến, nhìn thấy thiếu gia làm nhiều như vậy ăn cô ấy nhất định sẽ rất vui vẻ, hay lần sau chúng ta hẹn trước thời gian có được không?"

Trầm mặc.

Chị Trần nhìn Kỷ Thừa An trong lòng tràn đầy sầu lo, thiếu gia phản ứng như vậy chỉ có chị ban đầu chiều cô, bây giờ thiếu gia lại như vậy, chị thật không hiểu nên làm thế nào cho phải, Kiều tiểu thư có thể khiến thiếu gia vui vẻ chút, nhưng là chị cũng không muốn thiếu gia quá quan tâm Kiều tiểu thư.

Trong lòng chị vừa tưởng tượng, liền có cân nhắc.

Nửa ngày, Kỷ Thừa An rốt cuộc mở miệng nói: "Tôi không sao, chị đi ra ngoài trước đi."

Chị Trần cũng biết nhiều lời vô ích, liền đáp ứng đi ra ngoài, trước khi đi còn đem sữa nóng nhẹ nhàng đặt bên người Kỷ Thừa An.

Kỷ thật Kỷ Thừa An không có sinh khí, cũng không có không vui, anh bắt quả là ngăn người mà thôi, bởi vì hiện tại anh đang có cảm giác thực mờ mịt.

Anh hôm nay làm rất nhiều đồ ăn hi vọng Kiều Tích có thể lại đây, hiện tại biết được cô không thể tới đúng lúc, cảm giác thất vọng liền tựa thủy triều tràn ngập trong lòng.

Nhưng là... Vì sao?

Loại này nghi hoặc so với việc anh nguyện ý tiếp nhận đụng chạm của cô càng làm cho anh nghi hoặc.

Cùng Kiều Tích cùng một chỗ, một mặt là nghi hoặc thái độ chính mình đối với thân thể cô, một mặt cũng là xác định chính xác không ghét người phụ nữ này, nhưng rốt cuộc là từ lúc nào lại luôn để ý cô như vậy?

Thói quen khi hai người trên giường, nguyện ý tiếp nhận đụng chạm của cô, thậm chí đối với việc hai người cùng nhau dùng cơm đều rất vui vẻ.

Cuộc sống như thế đối với anh quá mức xa lạ, bên trong anh năm tháng trước đây chưa từng có loại cảm giác này.

Chưa từng cùng một người phụ nữ nào tiếp xúc thân mật như thế.

Anh cho phép cô qua đêm trong phòng của anh, vì cô mà nấu cơm, thậm chí đêm qua ôm nhau ngủ, anh từ trước chưa từng cho rằng sẽ cùng ai thực hiện sự tình, lại càng không nghĩ nhất định phải là Kiều Tích.

Anh có thể cảm giác được có cái gì đó trên cơ thể lạnh yên thay đổi, chỉ là anh thực mơ hồ, loại trạng thái này, là muốn chấm dứt hay là tiếp tục?

Kiều Tích biết một khi gặp phải Hoắc Dục phiền toái liền sẽ đến, ví dụ như Kiều Vọng, chỉ là cô không nghĩ đến, phiền toái của mình đã đến như vậy.

Trên bàn cơm công ty của cô có Trương Bản, còn có một đồng nghiệp hạng mục Viễn Đông, ngoài vài người trong công ty còn có một người của đối tác - Hoắc Dục.

Cô rốt cuộc biết vì sao hạng mục này lại giao cho mình.

Trương Bản bên này chậm chậm mời rượu Hoắc Dục, Hoắc Dục khẽ cười nói: "Gần đây cơ thể không tốt thật sự không thể uống rượu, thực ngại ngủ."

"Hoắc tổng, có phải không vừa lòng, đến lượt Tiểu Vương mời Hoắc tổng một ly." Tiểu vương đáp ứng một tiếng liền cầm ly rượu lên.

Hoắc Dục dùng tay che cốc rượu: "Thật là uống không được, vẫn là mọi người uống đi." Nói đến đây, ánh mắt lại liếc Kiều Tích. Thông thường, bữa ăn như này luôn luôn chỉ là nhân viên của công ty đối phương đến gặp, đâu có khi nào tổng giám đốc tự mình đến?

Muốn sống được tốt nhất không nên quá phận, nhất thời không khí liền có chút căng thẳng, Trương Bản theo ánh mắt Hoắc Dục nhìn đến Kiều Tích, anh ta lẩn lộn bao nhiêu năm nhân tình làm sao không hiểu, liền buông cái chén rót cho Kiều Tích đầy một ly: "phó trợ lý Kiều, cô xem này Hoắc tổng cảm thấy chúng tôi không được, thế nào cũng phải để cô đích thân mời ngài?"

Trương Bản nói, đồng thời Hoắc Dục cũng nhấc tay che miệng cốc rượu ra, Tiểu Vương thuận thế lập tức rót cho anh ta một ly rượu đầy.

Kiều Tích ngồi xuống nhìn Hoắc Dục không nói một câu, cô biết, Hoắc Dục muốn ép cô, bức cô cúi đầu, bức cô thuận theo.

Chỉ là... Anh ta vì sao có thể cho là cô sẽ theo sự sắp đặt của anh ta?

Kiều Tịch cười, khuôn mặt thanh lệ, ánh đèn chiếu xuống càng trở nên mềm mại, cô bung ly rượu lên đi đến bên cạnh Hoắc Dục: "Như vậy mong rằng chúng ta cùng Hoắc tổng sẽ hợp tác thuận lợi."

Hoắc Dục nhìn cô không nói tiếng nào. Trương Bán nhìn hai người lớn tiếng kêu:

"Rượu giao bôi! Rượu giao bôi! Đến một ly rượu giao bôi!"

Đại gia cũng phản ứng kịp, nhất thời trong lòng tràn đầy khen ngợi.

Hoắc Dục chậm rãi đứng dậy bung ly rượu lên, đồng tử đen như mực nhìn cô nhẹ giọng nói:

"Nhất định sẽ rất thuận lợi."

"Đương nhiên."

Hai ly chạm nhau, hai người uống một hơi cạn sạch.

Bữa ăn này náo nhiệt lạ thường, khách chủ đều vui vẻ. Cuối cùng, Hoắc Dục chủ động lại gần bắt tay Kiều Tịch, trước khi rời đi còn để lại câu nói ý vị sâu xa:

"Về sau chúng ta sẽ còn phải trao đổi nhiều hơn."

Kiều Tịch cười nói: "Được", mà một bên Trương Bán nhìn ánh mắt hai người giữ kín như bưng.

Sắc trời cũng đã muộn, Kiều Tịch lái xe về nhà, vừa tới tiểu khu nhà mình nhìn thấy một người liền kinh ngạc, Kiều Vọng.

Cô ta làm sao lại tìm được nơi đây? Phải chăng đã quên mất bản thân khi xưa đã ở nơi đó cố tình ép cô ra khỏi nhà? Thế nhưng cô hiện tại thực sự không có tâm trạng đối phó loại người này, liền đánh xe chuyển sang hướng khác.

Chị Trần thời điểm nhìn thấy cô có chút kì quái, thần sắc trầm trọng, cô không để ý chào hỏi liền lên lầu.

Chị Trần vốn muốn cùng Kiều Tịch nói chuyện một chút lại nhất thời không biết phải mở lời thế nào, đợi đến lúc Kiều Tịch rời đi mới nhớ tới quần áo của cô liền thốt lên:

"Không xong!"

Kiều Tịch đi tới lầu hai, không có ý định đi tới phòng ngủ, đã trễ thế này Kỳ Thừa An chắc là đã đi ngủ, cô nghĩ tốt hơn vẫn là ngủ tại phòng khách. Thế nhưng hôm nay không biết vì sao đèn tường lầu hai đóng, cô đành phải sờ bò lên, lại không nghĩ gặp anh ở hành lang.

"Tại sao còn chưa ngủ?" Kiều Tịch hỏi anh.

Trong bóng tối, không thể nhìn rõ biểu tình trên gương mặt Kỳ Thừa An, chỉ thấy bóng anh cao lớn đứng sững trong đêm. Kiều Tịch thấy anh tiến lại gần mình hai ba bước, một tay ôm chặt eo nhỏ của cô, chủ động hôn.

Kiều Tịch đã có chút say rượu liền không chống cự, thuận theo tiếp nhận sự nhiệt tình của anh.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 10.1

Trong bóng đêm, hai người kịch liệt hôn môi, hơi thở phun trên mặt của đối phương, cả người nóng bỏng, chỉ có thể cầu đối phương vuốt ve để giải tỏa, không khí tốt lên, Kiều Tịch cũng có chút kinh ngạc.

Kỳ Thừa An ôm cô đến phòng khách, đem cô đặt trên ghế sofa, cởi quần áo trên người cô, khổ nỗi trang phục này khoá kéo giống như bị hỏng kéo nửa ngày không xuống, Kiều Tịch chỉ cảm thấy hiện tại như bị hòa thiêu, chỉ có thể nhờ hơi ấm trên anh mới làm cho cô có một ít mát mẻ.

Vì thế dè dặt tiếng nói khẽ thở gấp: "Đem đèn... bật lên đi, tìm đến khóa kéo có thể... Mở ra."

Kỳ Thừa An liếm láp trên gáy cô, cô đẩy anh hai lần làm cho anh mở đèn, anh ở trên người cô cọ một hồi mới đứng lên bật đèn, sau đó quay đầu nhìn

cô, ánh mắt lửa nóng nhưng lại nhanh chóng tối đi.

Yên lặng từng giây, anh bước từng đến trước mặt cô.

Bây giờ Kỳ Thừa An cũng quần áo xốc xếch, caravat bị cô triệt rớt, áo somi cũng là chính anh cởi bỏ, một viên nút thắt chưa cởi, lộ ra cơ bụng bên trong cùng đường eo rắn chắc, bởi vì nhiệt tình mà xuất mồ hôi hột, làn da bóng loáng, sáng ngời trong suốt làm cho cô muốn vươn tay sờ một phen.

Nhưng anh cản lại tay cô, một chân chen vào hai chân của cô, hai tay bắt lấy váy hồng, Kiều Tịch chỉ cảm thấy trên người chột lạnh, xoạt một tiếng váy làm đôi.

Trong lòng Kiều Tịch vừa có chút sợ hãi, vừa có chút hưng phấn, tuy rằng hồng quần áo nhưng mà Kiều Tịch không đau lòng, đêm nay nhất định là đêm khó quên.

Đã được như nguyện, đó là một đêm làm cho cô cả đời không thể quên.

Kỳ Thừa An xé quần áo của cô xong liền ném ra ngoài cửa sổ, sau đó cũng không liếc mắt xem cô nhìn bước ra phòng khách, đi đến phòng ngủ.

Xoay người, đóng cửa, chốt khóa, động tác nối tiếp thể hiện sự nổi giận.

Nhiệt tình đâu?

Âu yếm đâu?

Không có... ..

Cuối cùng cô mặc nội y, ôm chăn ngủ ngoài phòng khách một đêm! ! !

Ngày thứ hai, buổi sáng Kỳ Thừa An cũng một dạng không có chuyện gì trên cao nhìn xuống, tóc loạn tứ tung hỏi cô: "Uống sữa tươi không?"

Cô như thường vội vàng đáp: "Uống! Cho em một chút !"

Kiều Tịch rửa mặt sạch, mặc xong quần áo đi xuống lầu, phía dưới chị Trần đã chuẩn bị xong bữa sáng, có chút kỳ quái là chị Trần xem cô là lúc mới gặp lần tiên ánh mắt kính ngạc, bởi vì tối qua trang phục bị Kỳ Thừa An xé hồng, cô đổi lại quần áo chị Trần chuẩn bị, cô cúi đầu nhìn chính mình, lại xem chị Trần, không có gì... Kỳ quái đi.

Chị Trần ho nhẹ một tiếng, xoay người đi phòng bếp.

Kiều Tịch ngồi chỗ ăn cơm hoàn toàn không xem Kỳ Thừa An một chút.

Tối qua thật là cả đời cô đều sẽ không quên, đầu tiên là không biết vì sao cùng anh họ của mình uống rượu giao bôi, dldqd sau đó gặp được phiên toái lớn Kiều Vọng, trốn đến Kỳ Thừa An muốn nghỉ ngơi, ngoài ý muốn cho rằng chính mình sẽ có đêm an lành, kết quả đầu!

Anh đem cô vứt một bên, còn mình bỏ đi!

Có người chơi như vậy sao!

Kỳ Thừa An nhìn Kiều Tịch điên cuồng ăn chỉ là thần nhiên liếc mắt nhìn cô không nói tiếng nào.

Một lát sau lên tiếng hỏi cô: "Cuối tuần có kế hoạch chưa?"

Kiều Tịch tức giận một hồi lâu mới nói: "Về nhà, lên mạng, ngủ!"

Kỳ Thừa An nghe vậy nhú mi: "Cách sống thật không khỏe mạnh."

Kiều Tịch: "..."

Đúng vậy, là rất không khỏe mạnh, vậy cũng tốt hơn nhiều so với anh! Xem được mà không ăn được đến mới thật thống khổ, cô tình nguyện không xem!

Thấy Kiều Tịch không đáp, Kỳ Thừa An nói thẳng: "Vậy hôm nay theo tôi ra ngoài đi."

Gi... ?

Không chút nào khoa trương nói, nghe nói như thế Kiều Tịch miệng gì đó thiếu chút nữa rơi ra, chị Trần trực tiếp hơn, cốc sữa rót xuống đất “toang” một tiếng.

Người không rời nhà này thế nhưng chủ động nói ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 10.2

Edit: Sunny

Sự thật chứng minh, Kiều Tịch quả thật xem nhẹ Kỷ Thừa An.

Bọn họ đi đến một làng loại nhỏ du lịch cách thành phố A không xa, bờ biển, bờ cát, bể bơi, vườn trái cây, ... cái gì cần có đều có.

Sở dĩ là loại nhỏ không phải thể hiện nó quy mô nhỏ; mà là nó đối ngoại với ít người.

Tất cả mọi người đều là hội viên đặc biệt, mỗi một biệt thự nơi này chỉ thuộc về hội viên có được, mặc dù là không đến bình thường cũng phải thanh toán phí quản lý kénch xù, đối với con số, Kiều Tịch trầm mặc không dám hỏi.

Buổi sáng sau khi Kỷ Thừa An tuyên bố ra ngoài, chị Trần trừ bỏ vừa mới bắt đầu kinh ngạc, liền nhanh chóng kịp phản ứng, không đến hai mươi phút, sắp xếp tất cả chờ xuất phát.

Không đợi Kiều Tịch cự tuyệt, Kỷ Thừa An đã muốn ngồi ở băng ghế màu đen sau xe, mắt nhìn phía trước hạ lệnh: "Lên xe."

Cô do dự một chút: "Tôi phải chuẩn bị đồ... Giày ..."

Chị Trần ở sau nói: "Tôi đã chuẩn bị xong, Kiều tiểu thư xin yên tâm."

Kiều Tịch: "... " Có một quản gia tốt thật là thần khí thiết yếu ở nhà.

"Cái kia, đi chỗ nào vậy? Vài ngày trở về? Tôi có cần xin phép cái gì hay không..."

Nếp uốn thật nhỏ ở mi mày Kỷ Thừa An hiện lên: "Cô thế nào nhiều chuyện như vậy."

Cô bị ghét bỏ !!! tt

"Cuối cùng cô có đi hay không?"

"Đi!" Có việc chơi tốt làm chi không đi! Cô luôn luôn sẽ không cự tuyệt đối đồ tốt với chính mình!

Sau khi đến Kiều Tịch mới phát giác, đây là lần đầu tiên cô cùng Kỷ Thừa An ra cửa, đáy lòng không khỏi có chút hưng phấn nhỏ.

Lộ trình ước chừng ba giờ là kết thúc, tối qua không nghỉ ngơi tốt cô rất nhanh cảm thấy có chút buồn ngủ, lúc tỉnh phát hiện chính mình nằm ở trên đùi Kỷ Thừa An ngủ không biết trời đất.

Xin lỗi, đứng lên, Kỷ Thừa An sắc mặt lạnh nhạt hỏi: "Tối qua chưa ngủ đủ?"

Còn không biết xấu hổ nói tối qua!

Vừa nghĩ tới Kiều Tịch con giận liền tăng tăng nhanh: "Anh cứ nói đi!"

Đồng tử Mặc Ngọc rơi trên người của cô, Kỷ Thừa An khẽ mở môi: "Về sau uống ít rượu."

Kiều Tịch: "... "

Kỷ Thừa An vs Kiều Tịch, Kiều Tịch thất bại, k. o!

Dựa theo kế hoạch, Kỷ Thừa An tới nơi này chỉ là chơi hai ngày, gần đây gặp được rất nhiều sự tình, Kiều Tịch định ở trong này chơi thống khoái.

Bờ biển, bờ cát, không có địa phương nào so đây càng thoải mái.

Kỷ Thừa An mặc áo somi quần đùi ngồi trên ghế ở bờ cát, lộ ra đường cong cơ bắp duyên dáng, D~Đ~L~Q~Đ trắng nõn kiên nghị như đá cẩm thạch, kính đen che bộ phận lớn trên gương mặt, chỉ lộ ra hình dạng cằm dưới tốt đẹp, ngũ quan tinh mỹ càng làm cho người mơ màng, cho dù người không coi là nhiều, anh như cũ là tiêu điểm của mọi người.

Lúc này A Nhất rất hữu hiệu, đứng ở phía sau Kỷ Thừa An, dáng người đầu gấu làm cho người ta chùn bước, có gan lớn vừa tới gần A Nhất một ánh mắt hưng phấn liền bay qua, người còn chưa tiến vào bao nhiêu A Nhất liền kêu: "Muốn cùng nhau ca hát sao ~~~" đối phương nhìn hấn vội vã lui vài

bước, chạy...

Di chứng chính là dẫn đến tầm mắt của toàn bộ mọi người dừng ở trên người Kiều Tịch, thực đáng tiếc không phải chú ý mà là cừu thị không che đậy.

Nàng cảm giác Alexander tốt, cho dù là nước biển bây giờ vẫn còn có chút lạnh, vì thế Kiều Tịch trước chơi tại bờ biển, sau tính toán đi mua nước uống, chào hỏi Kỷ Thừa An liền chạy nhanh như chớp.

Kiều Tịch mua ba chai nước uống, đang lúc lên án mạnh mẽ trong lòng, ngẩng nhìn giá cả cao thì nghe đến phía sau có người gọi cô: "Tiểu Tịch."

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chương 10.3

Cô xoay người liền nhìn thấy Tường Đình, bạn trai trước của cô.

Tường Đình là học trưởng của cô, khi Kiều Tịch tốt nghiệp, Tường Đình và những người khác vô tình gặp cô, liền theo đuổi cô, Kiều Tịch dùng hai năm để cô gắng nhận người này, lại kết giao nửa năm liền chia tay.

"Thật là không có nghĩ đến lại gặp em ở chỗ này." Ngữ khí Tường Đình bình thường, trên mặt lại lộ ra biểu tình khinh miệt châm chọc: "Đây là khuyến rũ được người nào, xe này thật quý đâu, Koenigsegg xe này anh đều chưa được ngồi qua, chia sẻ một chút cảm thụ?"

Giờ phút này Kiều Tịch chỉ cảm thấy gương mặt anh tuấn của hắn rất chói mắt, nghe vậy không khỏi hơi cười ra tiếng: "Cảm thụ? Tôi càng muốn biết anh ở trên giường của tôi nằm trên người phụ nữ khác có cảm thụ gì." Người phản bội chính mình có cái gì tư cách chất vấn cô.

Nghe được lời nói Kiều Tịch, Tường Đình không khỏi nắm tay, âm thanh đề cao: "Lúc ấy anh đã nói với em là người phụ nữ kia hạ độc anh! D Đ L Q Đ Nếu không phải em vẫn không chịu tin anh thì anh làm sao có thể sẽ ở nơi tụ hội bạn bè bị người xuống tay! Chia tay cũng là em đề nghị, anh chưa bao giờ muốn cùng em tách ra!"

Xảy ra chuyện chỉ biết giao cho phụ nữ, đây chính là người đàn ông mà cô coi trọng? Kiều Tịch sinh ra nghi ngờ ánh mắt lúc trước của mình.

Ánh mắt của cô trở nên lạnh lùng, ý cười ở khóe môi cũng liếm đi: "Chuyện quá khứ nói lại làm gì, bây giờ chúng ta không có bất kỳ quan hệ gì, cho nên, xin lỗi không tiếp được."

Mặt Tường Đình lộ vẻ ưu thương, giọng điệu trở nên trầm nhẹ: "Tiểu Tịch, đừng như vậy, anh đã muốn hỏi hận, chúng ta bắt đầu một lần nữa được không, vô luận như thế nào anh đều D Đ L Q Đ không muốn nhìn em ăn nhờ ở đậu nhìn sắc mặt người khác mà sống như vậy." Thân thủ hắn cứng rắn đem cô kéo vào trong ngực của hắn, kể rõ sau khi cô rời đi, hắn hối hận và không muốn xa rời cô.

Kiều Tịch cảm thấy một trận ghê tởm, lại bất đắc dĩ, thân thể yếu ớt của cô tránh không ra được sự giam cầm của hắn, nghe được lời nói của hắn Kiều Tịch sùng sốt, ăn nhờ ở đậu nhìn sắc mặt người khác?

Dựa vào, hắn cho rằng chính mình bị bao nuôi?

Trong lòng, lửa giận dâng lên: "Tường Đình, buông, tôi không nghĩ xé rách mặt, chia tay hữu hảo cho lẫn nhau một ít mặt mũi là hạn độ lớn nhất của tôi, ngàn vạn đừng ép tôi nhẫn tâm!"

Trong lòng người phụ nữ mềm mại tinh tế, tay chạm vào làn da đều là trơn mịn, nói chuyện thổi ra nhiệt khí phun trên lồng ngực của mình, Tường Đình chỉ cảm thấy một trận tê dại, càng thêm không chịu buông tay: "Tiểu Tịch, Tiểu Tịch, anh sai lầm, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa đi, được không?"

"Buông cô ấy ra." Tiếng nói lạnh lẽo ra lệnh ở bên người bọn họ vang lên, âm lượng không lớn lại bao hàm khí thế.

Tường Đình sùng sốt trên tay thất lực, Kiều Tịch nhận cơ hội nhanh chóng hắn đẩy ra, đồ uống trong ngực cũng rơi xuống đất, xuyên thấu qua khe hở bóng người sai buông thì thấy được Kỷ Thừa An sắc mặt âm trầm đứng ở phía sau bọn họ.

Lúc này Tường Đình cũng nhìn thấy Kỷ Thừa An, có chút kinh ngạc với khuôn mặt đối phương tuấn mỹ giống như một thiên thần, nhưng rất nhanh liền cảm nhận được áp lực vô hình thật lớn áp bách hắn, hắn thử mở miệng, thanh âm không giống hắn tưởng tượng trấn định như thế: "Người, người là, là ai!"

Tầm mắt Kỷ Thừa An chuyển sang Kiều Tịch, nhìn đến cô không nói gì cúi thấp đầu, lần đầu tiên cảm nhận được phần nộ mãnh liệt như vậy!

Kiều Tịch cũng có chút hoảng, cái gì cô cũng không làm, vì sao có một loại cảm giác bị lão công bắt gian tại trận bây giờ thì không nói lời nào là tương đối tốt đi.

Tường Đình xem hai người này đều không để ý hắn, nộ khí tràn ngập đầu óc, biểu tình lỗ mãng hừ một tiếng: "Kiều Tịch, em theo tên tiểu bạch kiểm như vậy?"

Đôi mắt Kỷ Thừa An hơi trầm xuống, người quen thuộc anh đều biết đây là biểu tình anh thật sự tức giận.

"Ba."

Chẳng ai ngờ rằng, Kiều Tịch sẽ ra tay.

"Người không có tư cách nói anh ấy." Kiều Tịch trầm xuống, âm thanh trầm ảm hàm tức giận, tiện đà lại vẫy vẫy tay, hơi hơi nhú mày nhìn Tường Đình: "Người thật là làm cho tôi thấy ghê tởm."

Tường Đình bị bàn tay Kiều Tịch đánh đến khuôn mặt hơi nghiêng, có chút không thông, Kiều Tịch... Đánh hắn ?

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chương 11.1

Ngay cả lúc trước bị Kiều Tịch bắt gặp hắn cùng người phụ nữ khác lên giường, Kiều Tịch cũng chỉ là mặt lạnh nói với hắn làm cho hắn chia tay, hắn chỉ là nói người đàn ông kia một câu Kiều Tịch thế nhưng đánh hắn!

"Người!" Tay vừa giơ lên giữa không trung bị người chặn đứng, Kỷ Thừa An bắt lấy tay của hắn nhẹ nhàng chuyển một cái đem cả người hắn té ngã trên đất.

"Ca" Oa, cổ tay của hắn chắc đã trật khớp, bởi vì Tường Đình ôm tay "A a" thanh hô.

Một tay ôm chặt Kiều Tịch ngốc lăng, tình mẫu Kỷ Thừa An khẽ rừ: "A Nhất, cho gân cốt hắn giãn ra một chút."

"Được rồi! Xương cốt không hoạt động của tôi đã lâu sắp rã rã rồi!" Đứng ở phía sau bàn tay A Nhất nắm tay, xương ngón tay tiết phát ra tiếng vang lạch tạch.

"Cái kia..." Kiều Tịch không muốn đem việc quá lớn, vừa nói vài câu liền bị ngắt.

"Câm miệng!"

Kiều Tịch: "... Vì sao quát tôi! Tôi là vô tội ! Nhưng cô cũng chỉ dám oán thăm một chút, bởi vì biểu tình người nào đó đã muốn biến thành mây đen ập đến thành, mà cô, chính là tòa đáng thương thành kia.

Trước khi Kiều Tịch bị bắt đi, hướng sau nhìn thoáng qua, A Nhất trở về với một nụ cười sung sướng dị thường, ảm hàm hưng phấn cực độ cùng nụ cười kích thích quý dị.

Có phải hay không là loại kia... Thân thể trừng phạt?

"Ặc, A Nhất thích đàn ông sao?" Cô vẫn không nhận được đặt câu hỏi.

Kỷ Thừa An trả cho cô một biểu tình dị thường rồi rầm: "Không."

A, vậy là tốt rồi, Kiều Tịch thở ra một hơi.

"Yên tâm?" Kỷ Thừa An khẽ nheo lại mắt, một bàn tay nâng lên cầm dưới khóe léo của cô, đôi mắt sâu thăm chiếu thẳng vào trước mắt, âm thanh trầm thấp chọc người, lại ảm hàm nguy hiểm trí mạng, anh khinh kéo khóe miệng, về ra độ cong tà ác: "Hiện tại để lại tâm có phải là quá sớm hay không?"

Anh tức giận, Kiều Tịch phát hiện rất sớm, nhưng là cơn giận của anh có chút ngoài ý muốn của cô.

Kỷ Thừa An cường ngạnh lời kéo cô vào phòng, đầu tiên là vào phòng tắm rửa tay. Đúng vậy, đó là cái tay mà cô đánh Tường Đình

Anh cầm khăn mặt lau chùi từng ngón tay, đôi mắt mặc ngọc liếc xéo đến Kiều Tịch đứng ở cửa, sau đó Kiều Tịch liền xem ngón tay thon dài kia duỗi ra, ngoắc cô.

Hai chân như bị khống chế hướng đi đến chỗ anh, sau đó tay bị túm lấy, bắt lấy eo của cô giam cầm, môi ấm nóng của anh cũng rơi xuống, đầu lưỡi tham

nhập, lửa nóng quán lên lưỡi của cô, thân thể phản ứng khiến Kiều Tịch mơ hồ nhớ lại đêm trằn miên kịch liệt đầu tiên.

Thân mình bị ấn lên trên vách tường phòng tắm, sau lưng thấm lạnh cùng với tại trên người đàn ông lửa nóng trên người đối lập, hai tay vuốt ve thân thể của cô, môi cũng thuận thể xuống dưới chôn tại bên trong cổ của cô, khẽ cắn gặm.

Nhất thời không khí trong phòng tắm đều trở nên nóng bỏng, khí tức hai người hỗn độn, anh vô ý mạnh tay, Kiều Tịch khẽ rên một tiếng không khỏi than nhẹ, người đàn ông nghe tiếng thân mình cứng đờ, ngẩng đầu lập tức tìm được môi của cô sau hung hăng dùng sức.

"A..." Đau quá! Kiều Tịch hút khí lạnh.

Dùng sức đẩy anh ra, không khỏi duỗi lưỡi khẽ liếm môi dưới, một mùi từ đầu lưỡi truyền đến.

"Anh còn cần người." Nhẹ nhàng oán giận người đàn ông thô lỗ một chút, lại tại nhìn hướng anh sừng sốt.

Kỷ Thừa An cúi thấp đầu dựa trên tường, hai tay buông xuống phía dưới, da thịt trắng nõn dưới ngọn đèn chiếu xuống lại trở nên trong suốt ónh nhuận.

Anh luôn luôn cường thế bá đạo lúc này lại có một loại cảm giác yếu ớt tịch liêu.

Không khí trở nên im lặng vì diệu, anh ngẩng đầu, ánh mắt đậm lạnh nhìn ra, cô cảm giác bốn phía không gian đều khẽ run lên, nháy mắt kinh diễm yêu lệ, như là thời gian đều lặng im mang theo mập mờ nhân uân hơi nước.

Nhất thời Kiều Tịch lại phân không rõ người trước mắt, người này, là ai?

"Em ở trước mặt hân cũng như vậy?" Giọng nam Thấp lãnh hoa lệ đem cô trở về hiện thực, quá một hồi lâu mới phản ứng.

Trong phòng tắm truyền ra một tiếng cười lạnh, vài giây sau Kiều Tịch mới phát giác ra đó là thanh âm của mình.

"A, người đàn ông."

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Chương 11.2

May nơi này phục vụ tốt, có cho khách thuê xe, vì gần khuỷa, nên Tịch thuê một xe rời đi.

Tài xế là một cụ ông hơn năm mươi tuổi, thấy Kiều Tịch mặt lạnh, không nói gì nên bắt chuyện.

"Cô gái, cô với bạn trai giận nhau sao?" Cụ ông cười hiền lành: "Vợ chồng đầu giường cãi nhau cuối giường làm lạnh, tôi cùng vợ sống chung nửa đời người rồi nhưng chưa hề nghĩ đến việc ly hôn, đừng bức bối, chỉ tự chọc tức bản thân mình mà thôi."

Kiều Tịch: "... Cảm ơn."

Muốn kéo khỏe miệng ra cười, lại phát hiện như vậy rất khó khăn.

Nhìn ra Kiều Tịch không muốn nói chuyện, cụ ông cũng không nói thêm, chỉ thuận miệng nói câu:

"Cô gái, cãi nhau với bạn trai, cùng lắm thì về nhà thôi, đúng không?"

Nhà?

Kiều Tịch hơi sững sờ, cô không có nhà, trước đây không có, bây giờ cũng không có.

Ngay cả người tài xế cô tình cờ gặp cũng an ủi cô, còn những người gọi là người kia thì sao.

Thật là... Đáng buồn.

Quay đầu ra ngoài cửa sổ, bên ngoài, những ngọn đèn sáng rực rỡ, khuôn mặt Kiều Tịch nhiễm chút tinh quang, mi mắt khẽ run, yên lặng rơi lệ.

Cô tin tưởng vào tình yêu, lại không tin sẽ hàng lâm tại trên người mình, có lẽ, từ đầu cô không nên khát vọng, không nên hi vọng để rồi thất vọng.

Giống như cái gia đình trên danh nghĩa kia của cô, đáng lẽ từ ban đầu nên chém đứt tơ tình, tuyệt tình tuyệt tính.

Tài xế thấy cô gái nhỏ yên lặng rơi lệ thì không khỏi thở dài một tiếng.

Trên đời này, thứ hành hạ con người ta nhất không phải là bệnh tật, mà là chính là tình yêu.

.....

Trong căn phòng âm đạm, không ánh sáng, người đàn ông cao lớn ngồi bất động trên giường, phẳng phất như một pho tượng tuyệt mỹ.

"Thiếu gia, đã sắp xếp người lái xe đưa Kiều tiểu thư về." A Nhất đứng phía sau Kỳ Thừa An nói.

Thấy thiếu gia im lặng, A Nhất tiếp tục nói: "Tôi đi ra ngoài trước, thiếu gia nghỉ ngơi đi."

"..."

Ra khỏi cửa nhìn thấy bóng dáng trầm mặc của Kỳ Thừa An, A Nhất không khỏi lo lắng nghĩ: Nếu chị Trần ở đây chắc chắn sẽ lo lắng hơn nhiều.

Trong lòng thầm than một tiếng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Đợi đến lúc A Nhất rời khỏi, Kỳ Thừa An mới thở nhẹ, một tay nhẹ vuốt cổ áo, ngón tay hơi đảo quanh vuốt phẳng, động quen thuộc làm tâm anh lặng xuống.

Anh rốt cuộc là làm sao, thế nhưng sẽ không không chế được mà nói ra lời như vậy.

Nhưng cuối cùng anh vẫn xác minh rõ được một chuyện, chỉ là luôn không biết, loại cảm giác chua xót này là sao.

So với loại thuốc đậm đặc còn đáng hơn, làm cho người ta phải cam chịu.

Ghen tị.

... ..

Quán Bar Bạc Vũ, Kiều Tịch cùng Hà Cửu tìm đến quầy bar, còn chưa nói được gì Kiều Tịch đã gọi tiếp viên rót cho mình ba bốn cốc rượu.

Hà Cửu ngăn cô, cẩn thận nhìn kỹ mặt cô, nhếch môi cười cười: "Chuyện tình yêu à?". Tuy là hỏi nhưng lại dùng giọng điệu khẳng định.

Kiều Tịch không nói gì.

"Ài..., che dấu rất tốt, ngay cả tớ cũng không biết, nói nhanh!". Phụ nữ, bất kể như thế nào đều có lòng bát quái trong người.

"... Cũng không có gì." Kiều Tịch hào hứng.

"Khai nhanh!" Hà Cửu không hề an ủi cô.

"Thành thật khai báo, thẳng thắn cho qua, che giấu phạt tiền."

"Người ta đã như vậy mà cậu còn bắt nạt."

Kiều Tịch bất mãn làm nũng.

"Cậu như vậy mới bình thường, nếu sau khi chia tay với anh ta cậu không có phản ứng gì, khóc cũng không khóc, như vậy tớ mới lo." Nói trúng đích.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Gặp Sóng Gió Ở Công Ty

Thẩm Phong bị Kiều Tịch nói một lúc thì chột dạ, nhưng cái chột dạ này cũng biến mất rất nhanh, anh ta cười ha ha: "Đồng nghiệp tôi nhất định kéo tôi tới đây cùng anh ta, tôi cũng hết cách rồi, Tiểu Tịch đừng nói khó nghe như vậy mà, tôi sẽ về ngay lập tức, đừng nói với Tiểu Ý nha."

A, anh ta thật sự quan tâm tới cảm nhận của Lâm Tùy Ý sao? Kiều Tịch rất hoài nghi.

"À, đúng rồi, Tiểu Tịch, tôi có chút chuyện muốn tìm cô, là chuyện của công ty tôi, chuyện công, chuyện công." Thẩm Phong lại lấy lòng.

Kiều Tịch chỉ cảm thấy anh ta cười rất chững mặt, miễn cưỡng nói: “Chờ tôi có thời gian rảnh thì anh tới tìm tôi.”

“Tôi đi đây,” rồi khoát khoát tay với Hà Cửu, “Tiểu Cửu, gặp lại sau nha.”

Hà Cửu liếc mắt một cái rồi quay đầu, không để ý anh ta.

Trong nhận thức của Kiều Tịch, tình yêu không phải toàn bộ cuộc sống, đó là một phần, có lẽ quan trọng, nhưng là không quan trọng bằng cuộc sống yên bình của cô.

Vì vậy, ngày hôm sau, cô ăn mặc gọn gàng, mỹ lệ đi làm. Hôm nay sẽ có người của công ty đối tác tới nghe hạng mục hợp tác, lần hội nghị này cực kỳ quan trọng, sẽ đi đến quyết định cuối cùng về lần hợp tác này giữa công ty bọn họ và Viễn Đông.

Tới công ty sớm một chút, vừa mới ngồi xuống đã thấy Từ Thanh trang điểm xinh đẹp vẫy tay với cô, “Phó giám đốc Kiều, chào buổi sáng.”

Kiều Tịch thể hiện một nụ cười đúng chuẩn: “Chào buổi sáng, Tiểu Thanh.”

Nghe thấy cách xưng hô này, Từ Thanh hơi nhũn mảy, từ sau cái ngày bị Kiều Tịch châm chọc, cô rất ghét cái cách gọi này, ánh mắt chột lóc lên, vẫn nở nụ cười, “Phó giám đốc Kiều gần đây gặp rất nhiều may mắn nha, công việc tốt, tình trường cũng tốt, tất cả đều là chuyện tốt, không bằng chia chút vận may cho tôi đi.”

Kiều Tịch luôn mặc kệ sự châm chọc của cô, liền cười một tiếng, “Cám ơn, đã quá khen rồi.”

Thấy Kiều Tịch không phản ứng lại, Từ Thanh mặt lạnh xuống, hừ một tiếng, trầm nghĩ: một lúc nữa thôi, cô cứ chờ xem.

Kiều Tịch tiếp đón người của Viễn Đông, ngoài với dữ liệu của mọi người, Hoắc Dục cũng tới, Hứa tổng cũng vội vàng theo đến văn phòng.

Vì vậy, Kiều Tịch rất vinh hạnh trong vòng một tháng này, hai năm đều giảm chặn tại chỗ, ở tầng thứ hai mươi lăm.

So với vẻ trang trọng, tráng lệ ở tầng 24, văn phòng tầng 25 giống như một phòng giải trí, tràn đầy ánh sáng chiếu qua cửa sổ sát đất rộng lớn, trừ màn ảnh lớn trên tường và đồ sứ trên bàn làm việc ra, bên cạnh còn có quầy rượu tiếp khách, bên này cũng có bàn bida và sân đánh Golf cỡ nhỏ.

Hứa tổng cùng Hoắc Dục ngồi trên chiếc ghế sofa làm bằng da thật, trên bàn trà bày bộ uống trà vô cùng đẹp.

“Bắt đầu đi, phó giám đốc Kiều.” Hứa tổng nói với Kiều Tịch.

Kiều Tịch gạt đầu một cái, xoay người gọi, “Trương Bản.”

“Được.” Trương Bản sửa sang lại tài liệu, nhìn qua Kiều Tịch một cái rồi bắt đầu thuyết trình bên màn ảnh lớn PPT.

Không biết có phải Kiều Tịch bị ảo giác hay không, khi Trương Bản lướt qua cô, hình như cô nghe được tiếng anh ta cười nhạt một tiếng, mang theo sự khinh bỉ và hưng phấn nhẹ.

Hội nghị rất thành công, Hoắc Dục rất hài lòng, cuối cùng, tỏ ý có thể thuận lợi kéo dài hợp tác, Hứa tổng cũng khen ngợi Kiều Tịch.

Đây chỉ là yên bình trước bão táp.

BBS* của công ty đột nhiên nổi lên một tin mới, nội dung mật mờ thể hiện gần đây công ty có một nữ nhân viên dùng sắc để lấy cơ hội thăng tiến, kèm theo vài tấm hình. Kiều Tịch vừa nhìn, rõ ràng là hình của cô và Kỷ Thừa An ở làng du lịch, hình cũng không rõ ràng lắm, phần lớn đều là bóng lưng hoặc mặt bên, nhưng người trong đó mọi người đều biết, chính là Kiều Tịch cô.

*Bulletin Board System: Hệ thống bảng tin điện tử – Một hệ thống cho phép mọi người đọc các thông điệp của nhau và gửi các thông điệp mới.

Nội dung thổi phồng rằng làng du lịch này rất sang trọng, đắt tiền, còn cả giá quần áo Kỷ Thừa An không rẻ, cuối cùng là hình ảnh bóng lưng Kỷ Thừa An ôm Kiều Tịch trở về biệt thự.

Kỷ Thừa An hơi nghiêng mặt, chỉ có thể nhìn rõ dáng vẻ sâu xa không thấy rõ mặt, mà Kiều Tịch tựa vào trong ngực anh ta, nửa gương mặt cũng cúi xuống, lúc ấy, cô biết Kỷ Thừa An đang giận, nên mới có vẻ ngoan ngoãn, có chút lấy lòng.

Vì vậy, lời kết chính là một câu thế này, người phụ nữ được bao nuôi giỏi nhất chính là lấy lòng kim chủ thế nào, sao có thể ngồi ở công ty lại tự cho mình thanh cao đây? Còn nghĩ mình giỏi, thật buồn cười mà, ở cùng công ty với loại người này, thật là quá xấu hổ!

Phía dưới chính là lời bình luận của mọi người:

—— phụ nữ chính là J, dựa vào đàn ông, cũng không quan tâm tuổi của người ta có đủ tuổi làm cha cô hay không!

—— phía trên thiếu não sao?! Chỉ có vài tấm hình mà khẳng định là bao nuôi sao?

—— thật ra thì chuyện không đơn giản như vậy, tôi còn có thể nói ra nhiều hơn đây.

—— lâu ba cầu xin nói đi!! Cầu xin □! Cầu xin chân tướng!

—— vậy xem! Vậy xem! Tôi đây chính là một người đi ngang qua!

—— tôi biết người này, bình thường nhìn rất đứng đắn, hóa ra là giả vờ đoan trang, ha ha.

—— cầu chân tướng!!! PS: lâu hai có phải là người trong ảnh hay không?

—— không rõ là việc gì, nhưng có phụ nữ còi hết ra nhào về phía tôi... tôi cũng chấp nhận ~O(n_n)O Haaa...!

—— sự thật chính là, sau khi ôm chân, người phụ nữ này được thăng chức á..., thật mắc ói chết đi được!

Kiều Tịch tức giận tắt máy tính ỳnh một cái, âm thanh vang lên khiến xung quanh nhìn chăm chăm, rồi xì xào bàn tán, những ánh mắt kia có xem nào nhiệt và tò mò, cũng có chán ghét.

Thật phiền!

Giày cao gót màu sắc rực rỡ vang lên cốc cốc, Từ Thanh đi đến gần Kiều Tịch, ý cười diễm lệ, cuồng ngao, màu móng tay chói rực, “Ai nha, phó giám đốc Kiều sao thế, sắc mặt khó coi như vậy?”

Kiều Tịch liếc cô một cái, không lên tiếng, bây giờ phiền phức đã nhiều lắm rồi, cô không muốn gia tăng đề tài mới cho mình.

Từ Thanh chống tay lên bàn làm việc, tự tiện mở máy tính của Kiều Tịch ra, xem qua một lúc thì bật cười, cô cảm thấy chưa từng vui vẻ như thế này, rốt cuộc, rốt cuộc.

Ha ha, quả nhiên không có người nào là sạch sẽ.

“Đây chính là tin nóng hổi nháy gần đây, phó giám đốc Kiều thấy thế nào?”

Kiều Tịch lạnh lẽo nói, “Từ Thanh, tự tiện động vào máy tính người khác là hành vi không có chút văn hóa nào đó, hơn nữa, bây giờ là giờ làm việc, cô nên trở về làm việc rồi.”

Từ Thanh nghe vậy, bật cười khanh khách: “A, công việc? Phó giám đốc Kiều cần gì phải nói lời dối trá này, có kim chủ còn cần làm gì nữa, chỉ cần gắng sức làm là được rồi.” Lời này nói ra khiến người trong phòng làm việc cũng cười khê, ở trong công ty, Kiều Tịch chưa bao giờ quần bách như vậy.

Nhưng loại cảm giác này cũng không xa lạ, dường như trở lại ngày đầu tiên lên trung học, cô mặc quần áo cũ bước vào phòng học. Không cần tự giới thiệu, cả lớp nhìn quần áo cô mặc liền cười ầm lên. Sau đó, cô mới biết nữ sinh dẫn đầu cười kia rất thân với Kiều Vọng. Có mấy người, ngay từ khi bắt đầu đã không muốn bạn yên ổn, cho dù lý do kia thật sự buồn cười.

Chỉ có điều, cô không phải là cô gái sẽ chỉ cúi đầu chịu đựng trước người khác.

Trong tiếng cười của mọi người, Kiều Tịch cũng nở nụ cười thật thấp, lúc đầu cười ha ha đến cuối cùng không nhịn được úp mặt lên mặt bàn cười thật to, phòng làm việc dần dần yên lặng, chỉ còn tiếng cười của Kiều Tịch.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Đừng Tưởng Tôi Dễ Chọc

Cuối cùng, phòng làm việc cũng yên tĩnh lại, tiếng cười của Kiều Tịch cũng từ từ dừng lại, Từ Thanh và tất cả mọi người đều nghi hoặc nhìn cô, chắc tưởng là cô bị đã kích.

Cô chậm rãi đứng lên, chiều cao 1m68 cao hơn Từ Thanh nửa cái đầu, cô cúi xuống nhìn Từ Thanh, khoe miệng nhếch lên, gương mặt xinh đẹp, trắng nõn càng trở nên diễm lệ, động lòng người, Từ Thanh cũng sửng sốt mấy giây.

Hai tay khoanh trước ngực, khẽ nghiêng đầu nhìn Từ Thanh, đôi môi trắng nhợt mấp máy, nói ra lời lẽ sắc bén trí mạng: “Nói đến cố gắng làm, chắc không ai hơn được Từ Thanh cô đâu, tôi lại càng muốn biết, bản lĩnh trên giường của cô rốt cuộc tuyệt diệu thế nào mà có thể giúp cô làm ở đây lâu như vậy, ở phương diện này, cô mới là giỏi nhất, Tiểu, Thanh.”

Không khí im lặng đến nghẹt thở, đối với thân phận của Từ Thanh, mọi người mặc dù biết nhưng ngại vì phía trên không nhắc tới, lời này của Kiều Tịch

xem như đựng phải bãi mìn của Từ Thanh rồi.

Nhưng Kiều Tịch không thèm để ý, cô luôn tùy theo người khác, người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, ta sẽ phá hủy mọi nguyên tắc tiêu chuẩn của người.

Cô cũng biết Từ Thanh dựa vào kim chủ, cùng lắm là vui đùa cùng cô một chút, không thể vì Từ Thanh mà động thủ với cô, huống chi vào thời điểm này, công ty sẽ càng không động tới cô.

Cô, chưa bao giờ đánh trận mà không chuẩn bị gì.

Từ Thanh tức giận, toàn thân phát run, móng tay tô vẽ hoa văn cũng run lên từng hồi.

Đầu ngón tay Kiều Tịch sờ vào màn hình máy tính màu xanh nhạt, ấn lên hình Ký Thừa An ôm cô, “Trong này quả thực là tôi, nhưng bao nuôi sao?” Kiều Tịch cười lạnh một tiếng, “Tôi có xe, có nhà, có công việc, tại sao phải để người khác nuôi tôi, tôi cũng không phải là không nuôi nổi mình, cũng không phải loại người này.”

“Ngược lại, Tiểu Thanh, cô quan tâm tới cuộc sống của tôi như vậy, lại có hứng thú với người đàn ông này như thế, có phải thích anh ta rồi không?” Kiều Tịch nghiêng đầu, nhìn cô buồn cười.

Từ Thanh giận đến đầu bốc khói, chỉ vào màn hình máy tính nói với mọi người, “Trong này là cô, Kiều Tịch! Là cô lợi dụng quan hệ mới lấy được hạng mục của Viễn Đông! Trong này viết rất rõ ràng!”

Kiều Tịch khịt mũi, cười lạnh, “Giọng khẳng định như vậy, không biết còn tương tin này là do cô phát tán đấy.”

“Không phải tôi phát!”

“Vậy là ai đây?”

Từ Thanh nhìn chằm chằm Kiều Tịch, nói một câu không phát, nhưng nét mặt cô đã rõ ràng rành.

Mọi người cũng biết Từ Thanh không thích Kiều Tịch, không phải ai cũng là người hồ đồ, chuyện này như thế này cũng hiểu, có người nhẹ giọng nói: “Thôi đi Tiểu Thanh, không phải chị Tịch đâu.”

“Dựa vào cái gì! Tôi muốn đi nói cho Hứa tổng biết! Cô ta hoàn toàn là □, không xứng làm việc ở công ty chúng ta!”

“Nói gì vậy!” Mọi người nghe tiếng quay lại nhìn, Hứa tổng mặt u ám đứng ở cửa, bên cạnh còm cộ vẻ mặt nghiêm túc của Hà Cửu, “Đang làm gì đây, trong giờ làm việc mà không làm, không muốn làm thì tất cả đều về nhà cho tôi!”

Mọi người nhìn nhau, rồi trở về chỗ của mình, chỉ còn lại Kiều Tịch và Từ Thanh đứng tại chỗ.

Hứa tổng đi tới thấy hình trên máy tính, nhú mày, tức giận nói: “Thứ như vậy đáng để các người nghiên cứu hả! Không cảm thấy buồn cười sao!”

“Buồn cười nhất chính là cô ta!” Từ Thanh đi tới bên cạnh Hứa tổng lớn tiếng nói, “Ngài cũng nhìn thấy đấy, chẳng lẽ không xử lý sao?”

“Nghe lời đồn bậy!”

“Đây là bằng chứng xác thực! Chẳng lẽ công ty không cho mọi người một lời giải thích sao!”

Hứa tổng giám đốc trừng mắt nhìn vẻ mặt không cam lòng của người phụ nữ này, chỉ cảm thấy chán ghét. Ông vẫn luôn nhắm mắt, mở một mắt với Từ Thanh, nhưng nếu như có ý gây chuyện, ông không thể chứa nổi cơn giận này. Bây giờ khiến công ty bị mất mặt như vậy, sao ông có thể ngồi nhìn, bỏ qua nữa.

“Giải thích? Được, tôi cho cô biết.” Hứa tổng nhìn Từ Thanh, ngón tay chỉ vào màn hình “Biết người đàn ông trong này là ai không, là tổng giám đốc đốc tập đoàn Viễn Đông, Hoắc Dục, mà Kiều Tịch cũng chỉ là đi cùng Hoắc tổng trao đổi chi tiết về hạng mục công ty mà thôi, người ta chủ nhật còn làm việc, cô ở đây làm cái gì!”

Từ Thanh cãi lại, “Không, không thể nào!”

“Không thể nào? Cô biết còn có người gửi cho Hoắc tổng cái này không? Vừa rồi Hoắc tổng biết chuyện, còn gọi điện thoại tới, hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì, chỉ là công việc lại bị người ta nói thành thế này, có phải cố ý hay không, cô nói xem, chuyện này khiến công ty đối tác nghi ngờ thế nào! Cô biết hạng mục này đối với công ty quan trọng bao nhiêu hả!”

“Tôi... tôi làm sao biết là ai phát.” Từ Thanh chột dạ, lùi hai bước, lảm bảm nói.

“Từ Thanh, tôi vừa bảo người đi tra, địa chỉ IP chính là địa chỉ máy tính của cô.”

Từ Thanh bỗng ngừng đầu, nước mắt đầy tràn hốc mắt, vừa thấy đã thương, “Tổng giám đốc, tôi, tôi.....”

Hứa tổng cũng không muốn nghe cô giải thích, vung tay lên, “Đừng nói gì, thu dọn đồ đạc, đi nhận tiền lương rồi đi đi.” Nói xong đi tới trước mặt Kiều Tịch, “Phó giám đốc Kiều, công ty rất xin lỗi cô.”

Kiều Tịch lắc đầu một cái, “Không sao.”

Hứa tổng “Ừ” một tiếng, gật đầu một cái rồi rời đi.

Văn phòng càng trở nên yên tĩnh, Từ Thanh nhìn xung quanh một chút, đều là ánh mắt lạnh lùng, cô luôn luôn ương ngạnh bá đạo, đến cuối cùng, ngay cả một câu nói thay cô cũng không có, hung hăng dậm chân một cái rồi chạy ra khỏi phòng làm việc.

Lần này, Kiều Tịch coi như giải quyết được phiền phức.

Hà Cửu đi tới bên cạnh Kiều Tịch, vỗ vỗ vai của cô, ân cần hỏi: “Vẫn ổn chứ?”

“Ừ.” Cô nhẹ giọng trả lời, “Là cậu tìm tổng giám đốc đốc sao?”

Hà Cửu lắc đầu một cái, “Mình đang báo cáo chi tiết hạng mục lần trước với Hứa tổng, Hoắc tổng Viễn Đông gọi điện thoại tới, tổng giám đốc nhìn giấy rơi xuống, vừa đứng rơi vào đây.”

Thì ra, thật sự là hấn gọi điện thoại.

“Tiểu Tịch, người cậu nói trước đó, là Hoắc tổng đúng không?” Hà Cửu nhẹ giọng hỏi cô.

“..... Ừ.”

Kiều Tịch chậm chậm ngồi xuống, ý thức vẫn có chút mơ hồ.

Được cứu.

Được Hoắc Dục..... Cứu.

Không thể không nói, không có cuộc điện thoại này của Hoắc Dục, cho dù thắng được miệng lưỡi của Từ Thanh, lời đồn trong công ty cũng sẽ không tiêu tán. Nhiều năm sau, cô lại được Hoắc Dục cứu, cô nhắm lại mắt, loại cảm giác này đối với cô mà nói cũng không có hơn gì.

Trước mười bảy tuổi, Kiều Tịch không gọi là Kiều Tịch, mà là Kiều Hi.

Ban đầu, cha mẹ dùng chữ hi trong hi vọng, nhưng cô ra đời không mang đến thời vận cho việc làm ăn của cha mẹ, vì vậy, cô liền bị cha mẹ gửi đến nhà chú, đến mười lăm tuổi mới bị bắt trở về nhà.

Ngày đầu tiên về nhà cô đã biết, cha mẹ không thích cô, mà em gái của cô lần đầu tiên thấy cô, nghiêng đầu nhìn cô một lúc, Kiều Vọng mười ba tuổi trực tiếp đi tới, đẩy cô ngã xuống đất, mà mẹ của cô thấy cũng chỉ cau mày, chán ghét nói: “Ngồi dưới đất làm gì, không biết bẩn hả!” cũng không đỡ cô một cái, mà xoay người trở về phòng, trước khi đi nói một câu: “Từ nông thôn tới chính là không sạch sẽ.”

Kiều Vọng nhìn thái độ của mẹ thì cười ngạo mạn, hừ lạnh với cô một tiếng rồi cũng đi mất.

Cả căn phòng chỉ còn lại Kiều Hi ngầy ngẩn ngồi dưới đất, một ông lão đi ra từ một gian phòng, vóc người không cao, dáng người lom khom, nhìn Kiều Hi ngẩn người ngồi ở cửa một lúc, “Cháu là Tiểu Hi sao?”

Kiều Hi lo lắng, gật đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Cho Cô Sự Che Chở

Ông lão cười cười, bước từng bước nhỏ đi tới, ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng đỡ cô dậy: “Ông là ông nội của cháu, hoan nghênh cháu trở về.”

Kiều Hi cảm thấy trái tim ấm lên, nước mắt lập tức chảy ra khỏi hốc mắt, cô chờ lời này nhiều năm rồi, rốt cuộc cũng có người nói với cô, hoan nghênh trở về.

Mà ông nội của cô, cười ha ha rồi lau nước mắt cho cô, “Khóc gì chứ, về nhà rồi, ngoan nha, trở lại là tốt rồi.”

Bắt đầu từ khi đó, ông nội là tia ấm áp duy nhất ở nhà của cô, chẳng qua, địa vị của ông nội ở nhà họ Kiều chỉ khá hơn một chút so với cô mà thôi.

Về nhà, cô không bị cha mẹ lạnh lùng đánh đuổi, cô tin chỉ là do cô xa nhà quá lâu nên mới có chút khoảng cách với cha mẹ, vì vậy cô cố gắng làm việc nhà, nấu cơm, rửa bát, mua thức ăn, lau nhà, giặt quần áo, tất cả việc nhà đều do đứa bé mười lăm tuổi là cô làm.

Nhưng mà điều này cũng không cải thiện cuộc sống của cô.

Mẹ Kiều là người đứng đầu trong nhà, có ý không chế rất mạnh với mọi người bao gồm cả cha Kiều, tất cả mọi chuyện đều có thời gian hạn chế, duy chỉ có ruộng chiều Kiều Vọng cực kỳ, còn đối với cô, động một tí là đánh chửi.

Mà cô chỉ có thể trốn ở ban công trong phòng nhỏ, khóc thầm lặng, cô không hiểu, tại sao cha mẹ và em gái đều không thích cô như vậy.

Mà lúc đấy, ông nội sẽ nhẹ nhàng đi tới, dùng bàn tay thô ráp, ấm áp lau nước mắt cho cô, lén nhét năm hào vào tay cô, nhẹ giọng an ủi: “Đừng khóc, ông nội cho cháu tiền đi mua đồ ăn ngon nha.”

Khi đó, Kiều Hi chỉ có thể lau nước mắt, cười nói vâng với ông nội, vì không muốn ông nội đau lòng, cô chỉ có thể nuốt nước mắt vào trong bụng.

Mẹ Kiều thường sẽ vì cô làm sai một chút chuyện nhỏ mà mắng cô, hầu như cô sẽ trầm mặc không nói, nhưng phản ứng này lại làm mẹ Kiều càng thêm tức giận, mà lúc đó Kiều Vọng sẽ đi tới, vỗ nhẹ lưng mẹ Kiều, khinh miệt nói: “Mẹ, vì cô ta tức giận đáng giá sao.”

“Tao đã nói rồi, quần áo màu xanh lam và màu trắng không thể giặt cùng nhau! Sao mày còn mắc lỗi!”

Rõ ràng không nói, “..... Con xin lỗi.” Kiều Hi nhỏ giọng nói.

Kiều Vọng liếc cô một cái, lờn tay mẹ Kiều: “Được rồi, mẹ, đi mua quần áo với con đi, đừng ở nhà tức giận, nhìn cô ta thì thấy phiền rồi, mẹ không biết, vì cô ta mà ở trường học con cũng bị người khác chế cười thành dạng gì, mẹ cũng không nên để cho cô ta đi học cấp ba.”

Mẹ Kiều trợn mắt nhìn Kiều Hi cúi đầu co lại thành một cục, “Ông nội con nói muốn cho nó tiền nộp học phí, mẹ không ngại khi cho nó đi sao! Đúng là sao chổi, phí!”

Thân thể Kiều Hi run rẩy, cô rất sợ sau một khắc kia, bàn tay mẹ Kiều sẽ đánh xuống. “Được rồi, đi thôi, đừng nhìn cô ta nữa, mẹ đi dạo phố giải sầu với con đi.” Kiều Vọng lôi kéo mẹ Kiều, làm nũng nói.

Mẹ Kiều nhìn cô cười cười, vuốt vuốt Kiều Vọng: “Vẫn là con gái mẹ ngoan nhất, đi, mua cho con quần áo mới.”

“Mẹ là tốt nhất!”

Đợi đến khi bọn họ đi hết, Kiều Hi mới thở nhẹ một hơi.

Mẹ Kiều sai Kiều Hi làm tất cả mọi việc, điện!an!equ!ydon cha Kiều không thèm để ý đến, không để ý cô con gái này lớn lên thế nào, không quan tâm việc vợ và con gái ức hiếp đứa con gái lớn.

Ông chỉ ở một bên rút từng điều thuốc một ra, mỗi lúc ấy, mẹ Kiều sẽ mắng cha Kiều đôi câu, không biết nói gì nữa thì bắt đầu đánh chửi Kiều Hi.

Cô rất sợ cha Kiều hút thuốc lá, rất ghét mùi thuốc lá, bởi vì khi ấy mẹ Kiều thường bắt đầu tức giận, cuối cùng chỉ có cô gặp họa.

Cô cũng sợ giọng nói sắc bén của mẹ Kiều và Kiều Vọng đứng ở một bên cười lạnh, còn có chút đau lòng, tất cả mọi người đều không thèm chú ý đến ông, đóng chặt cửa phòng ông nội.

Kiều Hi cảm thấy cuộc sống bây giờ của mình còn không bằng lúc ở nhà chú, ít nhất ở đó sẽ không có ai đánh cô, nhưng mà còn may, còn có ông nội, ông nội sẽ an ủi cô.

Kiều Tích ngây ngẩn ở văn phòng, ánh mắt mờ mịt nhìn chằm chằm ly nước, bắt đầu từ khi nào, cô không còn yêu hay còn chút mong đợi nào với cha mẹ, sinh ra chán nản với cái nhà kia của mình, là lúc nào cô rốt cuộc không chịu nổi mà xuất hiện ý nghĩ muốn rời đi, là lúc nào cô bắt đầu hận cái nhà kia.

Hoắc Dục.

Là khi gặp Hoắc Dục, ngày ấy, cuối cùng cô khóc chạy ra ngoài, ở trong ngõ hẻm, lớn tiếng gào khóc để phát tiết, ngồi xôm ở đó ôm lấy mình, rõ ràng đang ở giữa hè, lại cảm thấy không khí xung quanh rất lạnh.

Giọng nam trong trẻo như nước từ đỉnh đầu truyền xuống, mang theo một tia dò xét: “Cái đó, em có ổn không?”

Cô chậm rãi ngẩng đầu lên, thấy khuôn mặt thiếu niên anh tuấn như ánh mặt trời, ánh cam của trời chiều chiếu lên gương mặt người thiếu niên, hiện ra vàng sáng đẹp đẽ. Con gió nhẹ nhàng lướt qua, thổi bay vài sợi tóc đen trên trán người thiếu niên, cô ngước lên nhìn anh, nhìn nụ cười xinh đẹp trên mặt anh.

Kiều Hi chỉ cảm thấy người trước mắt thánh khiết giống như thiên thần, khỏe mắt khẽ nóng lên, rốt cuộc cũng có người tới cứu cô sao?

Thiếu niên khom lưng xuống, đặt một cái tay trên đầu gối, cái tay kia đưa về phía cô: “Có thể đứng dậy không?”

Cô chậm rãi vươn tay nắm lấy bàn tay sạch sẽ, thon dài của người thiếu niên, dùng giọng khàn khàn trả lời: “Có thể.” Bị giọng nói khô khốc của chính mình làm kinh ngạc, trong nháy mắt gương mặt trở nên đỏ ửng.

Người thiếu niên hình như không phát hiện ra, lấy một tờ giấy từ trong túi ra, động tác nhẹ nhàng, cẩn thận lau khô nước mắt trên mặt cô.

Kiều Hi cảm thấy không có gì hạnh phúc hơn bây giờ, chưa từng có ai dịu dàng với cô như vậy, cô sững sờ nhìn người thiếu niên, trong lòng chỉ hy vọng khoảnh khắc này ngưng lại.

Lau khô nước mắt của cô, thiếu niên thở một hơi, cười cười, “Anh sợ nhất là thấy con gái khóc, em vẫn tốt chứ.”

Kiều Hi sững sờ nhìn mắt anh mơ màng.

Thiếu niên “A” một tiếng, nở nụ cười nói: “Không có hù em chứ, ngại quá.”

Kiều Hi e lệ, lắc đầu một cái.

Thiếu niên một tay gỡ gỡ găng tay, rồi đưa một tay ra, “Anh tên là Hoắc Dục, chào em.”

Kiều Hi đến gần thiếu niên, chỉ cảm thấy trên người thiếu niên tỏa ra hơi ấm áp lòng người, cô vươn tay bắt tay anh, “Em tên là..... Kiều Hi.”

Ông nội, con giống như..... Thích một người, cảm giác rất lạ, nhưng rất ấm áp, ấm đến mức lòng cô tăng lên tràn đầy, những uất ức và đau lòng kia cũng biến mất trong nháy mắt, hầu như không còn nữa. Thiếu niên nhìn Kiều Hi cúi đầu đỏ mặt, cũng nở nụ cười cười mở.

Nhất niệm, thành ma. (Chỉ trong một ý niệm có thể hóa ma)

Đã trải qua hàng loạt chuyện, Kiều Tịch chỉ cảm thấy cả người mệt mỏi, sau khi uống rượu cùng Hà Cửu, lê tấm thân mệt mỏi, lái xe trở về nhà.

Nhưng mà..... Đây là tình huống gì vậy?

Sắc trời vừa mới tối lại, cô vừa đi vào nhà cô, thấy dưới lầu liền kinh ngạc một hồi, oa, thật là bạo tay.

Dưới lầu nhà cô bày đầy hoa hồng, nở rộ kiêu diễm, hàng xóm bốn phía đã không còn để ý nữa, chắc là để đây lâu rồi.

Cô cau mày nghi ngờ đi lên, bậc thang cũng phủ kín từng bậc một, sau đó, cô phát hiện hoa hồng vẫn đặt tới cửa nhà cô, mà ở cửa nhà cô, cô nhìn thấy Kỳ Thừa An.

Xem ra anh rất không vui, nhắm mắt, tựa lên cửa nhà cô, cúi thấp đầu, gương mặt trắng ngọc lộ ra vẻ hơi mất kiên nhẫn, giữa hai hàng lông mày có một nếp nhăn, đôi môi xinh đẹp mím chặt, trong không khí tràn đầy khí áp thấp, tới hàng xóm của cô chỉ dám mở hé cửa liếc trộm, cũng không dám đến gần anh.

“Cô Kiều!” A Nhất từ trên bậc thang đi xuống, “Cô về rồi, nơi này thật là đáng sợ, tôi vừa xuống xe thì bị người ta bao vây!” A Nhất tố cáo một câu: “Tôi còn chưa bày hết hoa ra đã bị một đám trẻ chạy lại giành mất một nửa, cuối cùng bảo vệ còn tới đánh tôi, hô hô hô.”

Ai dám đánh anh chứ..... Như một ngọn núi nhỏ.

“Vậy sau đó thì sao?” Kiều Tịch có chút buồn cười hỏi.

“Thiếu gia vừa xuống xe, bọn họ liền bắt động, tôi bắt đầu bày hoa thôi.”

“Ặc.” Kiều Tịch sáng tỏ, tăng băng ngàn năm bước xuống mà, cô nhìn A Nhất một cái, cười cười hỏi anh: “Các anh tới đây làm gì?”

“Ặc.....” Biết rõ rồi còn hỏi.

Kỳ Thừa An hơi hé hai mắt, nhìn về Kiều Tịch cách đó không xa, hôm nay cô mặc chiếc áo len màu trắng, cùng chiếc váy bó đến đầu gối, đôi giày cao cổ màu đen càng khiến cô thêm duyên dáng, yêu kiều.

Ánh mắt bị đôi chân dài, trắng mịn lộ ra bên ngoài của cô hấp dẫn, nếp nhăn giữa hai hàng lông mày càng sâu hơn, anh đứng thẳng dậy, đôi chân dài bước lên mấy bước, đi tới trước mặt Kiều Tịch, A Nhất tự động né tránh đi lên trên cầu thang.

Kiều Tịch vừa mới uống rượu, gương mặt ửng đỏ, hai mắt như nước nhìn quanh, trong đó lơ mơ lộ ra sự quyến rũ.

Kỳ Thừa An chỉ cảm thấy đáy lòng có chút không thoải mái, cứng rắn hỏi: “Biết bây giờ là mấy giờ rồi không?”

“Không biết.” Cô lạnh lùng trả lời.

Kỷ Thừa An tròn mắt nhìn cô một lúc, đột nhiên thò tay móc một cái hộp từ trong túi ra, đưa tới trước mặt cô.

Kiều Tịch nhìn động tác của anh, kinh ngạc một chút, tim không khỏi đập bịch bịch.

Hoa tươi, hộp.....

Cái này, không phải là chiếc nhẫn chứ, quá nhanh, quá nhanh, không được, không được!

Cô không dám nhận, bầu không khí nhất thời cũng cứng ngắc lại, Kỷ Thừa An cũng không có kinh nghiệm, trong nhận thức của anh sẽ không có ai cự tuyệt, chỉ có phục tùng, vì vậy, anh chỉ cho rằng Kiều Tịch hơi kinh ngạc mà thôi, hoàn toàn không ngờ Kiều Tịch vốn không muốn.

Đúng lúc này, một đoạn âm nhạc ở trong hành lang vang lên.

“Đưa con của núi lớn ơi ~ yêu mặt trời sao ~ mặt trời yêu cái đó ơ ~ yêu người trong núi ơ..... “

Kiều Tịch: “.....”

Kỷ Thừa An: “.....”

A Nhất thò đầu ra khỏi bậc thang, xấu hổ cười một cái: “Cái đó, không, thật xin lỗi, bật sai bài, bài khác bìa khác ha...!”

“Cha tôi vừa mới giết anh ta ~ a ~ MY LA-DY đó a ~ đó a ~”

Sét đánh động trời!

Hàng xóm bốn phía cũng không nhịn được cười ha ha, A Nhất lớn tiếng kêu: “Sai rồi, sai rồi, đổi lại một chút, đổi lại! Chờ tôi một chút! Lập tức!”

Lập tức! Anh đổi mấy lần rồi!

Kiều Tịch chỉ cảm thấy mặt nóng lên, một tay kéo Kỷ Thừa An, một tay nhanh chóng mở cửa nhà.

Cạch một cái, nhốt A Nhất và âm nhạc sét đánh của anh ở bên ngoài.

Xong rồi, sau khi trở thành nhân vật công chúng trong công ty, danh tiếng cô ở tiểu khu cũng tốt hơn, Kiều Tịch cảm thấy mất hết hy vọng rồi.

Đôi mắt sắc bén nhìn Kỷ Thừa An, lại phát hiện đối phương đứng ở sau lưng cô, khuôn mặt ôn hòa, hình như còn mỉm cười nhìn cô.

Rất thâm tình.

Thâm tình giống như một người đói bụng ba ngày liền nhìn về phía một bữa tiệc thịnh soạn.

Lông tơ toàn thân Kiều Tịch không khỏi dựng lên, tiến vào giai đoạn ngăn địch.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Phụ Nữ

“Cho em.” Không để ý nét mặt có chút khó coi của Kiều Tịch, Kỷ Thừa An duỗi cánh tay dài ra, đưa cái hộp đến trước mắt Kiều Tịch.

Cô nghi ngờ đón lấy, nhìn sang anh, lại nhìn cái hộp một chút, thật sự không hiểu nổi, anh đang làm cái gì, Kiều Tịch mở hộp ra, bên trong là một dây chuyền kim cương tinh xảo.

Trong lòng không khỏi thở phào một hơi.

Sắc mặt cũng dịu xuống, thấy nụ cười bên môi Kỷ Thừa An sâu hơn chút, anh sớm biết, Kiều Tịch thích mềm không thích cứng, hơn nữa, còn có bản tính của một sắc nữ.

“Cái đó, đồ bên ngoài đều do anh chuẩn bị sao?” Kiều Tịch hỏi anh.

“Ừ.”

“Không phải anh nghĩ ra chứ?” Cô sẽ bị sét đánh chết.

“Là A Nhất.”

Quả nhiên.

“Đây tuyệt đối là do người xấu quyết định.”

Không ngờ, cô thấy Kỳ Thừa An lộ ra vẻ mặt như đưa đám, “Vừa mới xuống xe, tôi đã biết ngay rồi.”

Vừa nghĩ tới việc anh bị vây lại xem, lại tưởng tượng cảnh hoa của mình bị mọi người cướp mất, Kiều Tịch liền không nhịn được cười.

“Có gì ăn không?” Kỳ Thừa An hỏi cô.

Chắc anh đã tới sớm rồi, cũng chưa ăn cái gì. Theo tính tình lạnh nhạt tránh xa xã hội của anh, có thể chịu đựng mà đợi cô lâu như vậy đã không dễ rồi, theo lời của anh, làm cho anh cái gì đó thôi.

“Anh ngồi trước đi, tôi đi làm chút đồ ăn cho anh.”

“Tốt.” Kỳ Thừa An ngọc thụ lâm phong, trên mặt lộ ra ý cười nhàn nhạt, Kiều Tịch chỉ cảm thấy trong nháy mắt, phòng trọ nhỏ thanh lịch của cô tỏa sáng, trở nên cao quý, cái này gọi là hiệu ứng người đẹp.

Kiều Tịch để túi xuống, cởi áo khoác ra, tay vừa rửa xong thì mở tủ lạnh, bên trong chỉ còn lại mấy quả trứng gà và hai quả cà chua, còn có nửa trái bí đỏ.

Cô cắt cà chua ra, chất lỏng màu đỏ nhạt chảy xuống bàn, cô chuyển người đi lấy giấy lau, lại thấy Kỳ Thừa An đứng ở sau lưng cô, vẻ mặt đã khôi phục thành vẻ lạnh lùng mà cô quen thuộc, đ.ề quý đôn nhưng mà, tầm mắt của anh rơi vào chiếc bàn.

Kiều Tịch nhìn cà chua trên thớt, thấy không có gì khác thường, lại nhìn anh, nghi ngờ mở miệng hỏi: “Sao vậy?”

Đôi mắt Kỳ Thừa An hơi nheo lại, tầm mắt chuyển sang cô, “Không ăn cái này.”

“Hả?” Mắt một lúc cô mới hiểu được anh nói không ăn cà chua.

Kiều Tịch gật đầu một cái, “Được rồi.”

“Giường ở đâu?”

Cô chỉ về phía phòng ngủ, “Thức ăn được thì gọi tôi.” Sau đó, Kỳ Thừa An mở phòng ngủ ra, nằm ở trên giường, một tay còn khoác lên trên trán, rõ ràng là cực kỳ mệt mỏi.

Đến khi cô làm xong bữa tối, đã qua hơn một giờ.

Cô đi vào phòng ngủ gọi Kỳ Thừa An, vừa mới bước vào liền hít một hơi khí lạnh.

Trời ạ, quả thực là quá đáng sợ!!

Gần đây cô bận tới mất tới mũi, hoàn toàn không có thời gian dọn dẹp phòng, trên sàn nhà rải đầy quần áo và giày của cô, trên bàn máy tính thì để đầy vỏ trái cây, thùng rác cũng đầy ắp.

Mà trên chiếc giường Kỳ Thừa An đang nằm còn để áo ngủ của cô và cái áo lót viền đen hôm qua cô mới mua.

Không biết lúc Kỳ Thừa An đi vào, thấy cảnh tượng này thì có cảm xúc gì.....

Cô vội vã thu quần áo trên đất lại, cất vào trong tủ quần áo, phóng giày vào tủ giày, rón rén cầm áo ngủ ở mép giường lên, vô tình nhìn sang mỹ nam ngủ trên giường, trong nháy mắt đầu óc vẫn hơi hoảng hốt.

Kỳ Thừa An nhắm mắt nằm nghiêng, nhìn từ góc độ này, không còn vẻ lạnh lùng thường ngày, ngược lại còn lộ vẻ dịu dàng, tĩnh lặng, lông mi thật dài cong lên, khiến cô nhớ tới khi anh hôn cô, lông mi lướt qua mặt cô, cô dùng động tác lại nhìn anh.

Người đàn ông này dùng thái độ cường thế như vậy xông vào cuộc sống của cô. Trước đây, chỉ có cô đến nhà anh, mà bây giờ anh lại nằm trên giường của cô, thấy mặt khác của cô, cái cảm giác này có chút xa lạ với Kiều Tịch, cũng không phải quá đáng ghét.

Tổng thể mà nói, Kiều Tịch là một người có sự đề phòng rất cao, trừ Hà Cửu và Lâm Tùy Ý, quen người bạn trai Tường Phong, Kiều Tịch cũng không cho hẳn vào nhà của mình. Có một lần duy nhất, chính là lần Tường Phong cố ý dẫn một người phụ nữ về nhà cô lên giường, nhìn thân thể hai người trần truồng trên giường của mình, một khắc đó, Kiều Tịch cảm thấy rất buồn nôn, đôi toàn bộ vỏ chần mới cảm thấy khá hơn một chút.

Trên thực tế, mình và Kỳ Thừa An giống nhau, đều có bệnh thích sạch sẽ.

Đang lúc cô mãi suy nghĩ như vậy, đột nhiên, Kỳ Thừa An mở mắt ra nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt sắc bén ẩn sát khí.

Kiều Tịch bị ánh mắt này dọa sợ đến mức đứng im tại chỗ.

Tầm mắt Kỳ Thừa An thuận thế nhìn xuống phía dưới, thấy chiếc áo lót Kiều Tịch cầm trong tay, vẻ mặt sững sờ, ánh mắt như kìm nén lại, dừng một chút rồi nói: “Muốn?”

“.....” Lấy lại tinh thần, Kiều Tịch hận không thể cầm chiếc áo lót trên tay ném lên mặt Kỳ Thừa An, muốn?! Muốn cái đầu anh!

Vì nguyên liệu không nhiều lắm, Kiều Tịch chỉ làm trứng trắng, rau cần xào thịt, thịt băm thái sợi và canh bí đỏ, cộng thêm một nồi cơm.

Dáng vẻ Kỳ Thừa An ăn cơm rất yên tĩnh, động tác tao nhã, hoàn mỹ vô cùng, hơn nữa không có bất kỳ cảm giác cố gắng nào, giống như trời sinh là như thế.

Trong nháy mắt, Kiều Tịch có chút hoảng hốt, người trước mắt như đến từ thế gia quý tộc cổ xưa, cảnh tượng xung quanh cũng bắt đầu thay đổi, phòng thanh lịch của cô biến thành cung điện nguy nga lộng lẫy, mà người trước mặt cũng đổi thành bộ trang phục hoa lệ, tinh xảo.

Kiều Tịch lắc đầu một cái, vút mấy suy nghĩ linh tinh của mình ra khỏi đầu.

Đối với tài nấu nướng của mình, Kiều Tịch vẫn cảm thấy có chênh lệch rất lớn so với Kỳ Thừa An, nhưng vẫn thử hỏi anh: “Thấy thế nào?” Trầm ngâm một chút, Kỳ Thừa An nói thẳng: “Cho quá nhiều muối, không tốt cho cơ thể.”

Được rồi..... Là cô vọng tưởng.

Tuy người nào đó đánh giá không cao, nhưng vẫn rất cho cô mặt mũi, ăn sạch toàn bộ, điều này khiến cho tâm trạng Kiều Tịch thoáng cái đã tốt hơn một chút.

Bởi vì Kỳ Thừa An ở phòng ngủ, nên cô chưa kịp thay quần áo, nhân lúc ăn cơm tối, Kiều Tịch vào phòng ngủ thay bộ đồ mặc ở nhà màu hồng đào.

Nhưng mà vừa ra đến cửa đã thấy gương mặt âm trầm của người nào đó.

“..... Sao, sao vậy hả?”

Tầm mắt Kỳ Thừa An liếc qua cô, nhỏ giọng nói: “Không có gì.”

Thôi đi.

Kiều Tịch nhú mày, trong đầu lóe lên lên một ý nghĩ, đột nhiên nhớ đến chuyện đã xảy ra ở biệt thự, ánh mắt kinh dị của chị Trần, anh nhìn thấy cô mặc bộ lễ phục màu đỏ đột nhiên có phản ứng quyết liệt, hơn nữa chuyện ở phòng bếp vừa rồi.....

“Anh, rất không thích màu đỏ sao?” Kiều Tịch thử dò xét, hỏi một câu.

Kỳ Thừa An không trả lời.

Quả nhiên.

Kiều Tịch suy nghĩ một chút, trở về phòng đổi bộ đồ ngủ màu trắng.

Sở dĩ chọn bộ này là bởi vì ngoài bộ màu hồng đào đó, cô chỉ còn cái áo ngủ màu trắng đang mặc là còn sạch, mà cái áo ngủ này, nói thô tục thì chẳng qua là có chút xuyên thấu, ban đầu Kiều Tịch chỉ muốn mua thôi, dù sao mình mặc sẽ không có ai nhìn thấy, được rồi, bây giờ có người nhìn.

Vừa ra khỏi phòng, liền thấy ánh mắt Kỳ Thừa An sáng rực lên, sau đó làm bộ chuyển tầm mắt sang TV.

Kiều Tịch oán thầm “..... Người đàn ông dối trá.”

Kỳ Thừa An vì bị đoán trúng tâm tư nên có chút không vui, kết quả vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy eo và mông của Kiều Tịch lộ ra ngoài qua áo ngủ, tóc dài đen bóng hơi rối xõa trên đầu vai, qua vật có chất liệu trong suốt và mái tóc đen rũ xuống, có thể thấp thoáng thấy một phần lớn nồn nà, trắng như tuyết và áo lót màu đen bên trong, hai cái chân nhỏ dài trắng nõn lộ ra bên ngoài, trắng đến mức có chút chói mắt.

Anh đột nhiên cảm thấy bắp thịt toàn thân đều căng lên, ép mình mở to mắt.

Nếu không phải biết rõ lai lịch của Kiều Tịch, anh thật sự sẽ cho rằng người phụ nữ trước mắt này cố ý dùng mỹ nhân kế.

Nhưng Kiều Tịch hoàn toàn không biết ý này, cô cho rằng, đây là nhà cô, vì vậy cho dù mặc mát mẻ một chút, trừ lúc đầu hơi lúng túng rồi dần dần buông lỏng, thậm chí còn cầm túi khoai tây chiên bắt đầu xem chương trình giải trí.

Nhưng rõ ràng cô đã đánh giá thấp người đàn ông bên cạnh.

Người đàn ông bên cạnh, bị cầm dục hơn hai mươi năm, mà chỉ có một phụ nữ là cô và một người đàn ông, sau khi xác định lại tâm tư của mình cho yên tâm, sẽ toàn tâm biến Kiều Tịch làm vật sở hữu.

Mà khi người phụ nữ của mình mặc như thế, anh tự nhiên cho rằng cô đang đòi hỏi.

Vì vậy, khi Kỷ Thừa An đề Kiều Tịch xuống ghế sofa, Kiều Tịch hỏi một câu rất ngốc: “Anh làm gì thế hả?”

Cô đang ăn ngon, xem ti vi rất vui, người này sao lại đề mình xuống?

Cô không làm gì sai cả?

Thật ra thì không trách được Kiều Tịch không nghĩ lệch ra, bởi vì sau khi qua lại với Kỷ Thừa An, trừ mấy lần va chạm gây gỗ, hai người vẫn giữ quan hệ rất thuần khiết, cho nên khi Kỷ Thừa An đánh bắt ngờ, cô không chuẩn bị chút tâm lý gì cả.

Mái tóc người phụ nữ dưới thân rối tung trên ghế sofa, uốn lượn mềm mại, thân thể cô cũng mềm mại như vậy nước da trắng mịn, xương quai xanh tinh xảo khiến người ta bị mê hoặc, anh không nhìn được cúi đầu khe khẽ cắn nhẹ một cái, liền nghe thấy tiếng cô như mèo nhỏ “A” một cái, không chờ cô phản ứng kịp, anh lợi dụng phủ kín môi cô.

Ánh mắt của anh rất nóng, tầm mắt trùng điệp, ngón tay Kiều Tịch không nhìn được run rẩy, muốn dời đi tầm mắt, muốn chạy trốn, nhưng tay của anh, cũng không cho môi cô bất kỳ chỗ trốn tránh nào, bá đạo vững vàng khóa cô lại.

Cảm thấy hít thở không thông khiến cô đánh lồng ngực của anh, nhưng anh không chút dấu hiệu buông lỏng nào, ngược lại dùng sức hơn, dùng cánh tay giam cơ thể của cô lại, dùng một lực mạnh mẽ chặn ở eo của cô, giống như muốn bẻ gãy vậy, một cái tay khác đột nhiên hơi dùng sức, xé áo ngủ cô ra, cô thở dốc một lúc, cảm thấy cả người mềm nhũn như nước.

Mà thân thể Kỷ Thừa An càng ngày càng nóng, giống như khối thép nóng đè lấy cô, hô hấp nặng nề vang bên tai cô.

Ánh đèn chiếu xuống, Kỷ Thừa An cảm thấy Kiều Tịch càng thêm mê người, gương mặt ửng hồng thở hổn hển, mềm yếu không có chút sức lực xui xẻo ở đó, anh như không nghe thấy những âm thanh khác. Thấy dưới áo lót cô như ẩn như hiện vùng ngực nõn nà thì lập tức tháo cái chướng ngại đó ra, một vùng tròn trịa, trắng nõn như ngọc đập vào mắt, anh vươn tay dùng sức xoa bóp, nhìn phần trắng nõn này biến đổi hình dáng dưới tay mình, không khỏi cúi đầu vui sâu vào trước ngực của cô khẽ gặm cắn.

Có ngốc thế nào Kiều Tịch cũng hiểu được nhiệt tình hừng hực của Kỷ Thừa An.

Cảm thấy anh bắt đầu xuống phía dưới, Kiều Tịch đột nhiên cả kinh, vội vàng đẩy người trên người ra, “Không được……”

Anh đề cô lại, ở đỉnh cô hung hăng cắn một cái: “Không cho phép nhúc nhích.” Giọng nói mơ hồ có hơi khàn khàn, tràn đầy cảm xúc kích tình.

Một cái tay nhẹ nhàng đè thân thể lộn xộn của người phụ nữ bên dưới xuống, một cái tay khác kéo khóa dây thắt lưng bên hông ra, chen vào giữa hai chân cô, để sẵn bên hông cô, muốn tiến vào.

Kiều Tịch nghe thấy tiếng khóa dây lưng mở ra ken két, trong lòng kinh sợ, vội vàng bấu lấy bả vai người đàn ông, dùng sức lay đầu, nói mơ hồ không rõ: “Không, không được……”

Kỷ Thừa An nghe được lời của cô giống như bị một chậu nước lạnh dội lên người, ngừng động tác lại, nhìn về phía cô: “Em không muốn sao?” Giọng nói lạnh lùng, lạnh lẽo như những tảng băng trôi trên sông băng rồi va vào nhau.

Kiều Tịch thở hổn hển, hơi thở bất ổn dựa vào người anh, lắc đầu một cái, nói: “Không, không phải, tôi cái đó…… đến rồi.”

Sắc mặt Kỷ Thừa An hơi bớt giận, nhưng vẫn cứng rắn, lạnh lùng.

Vì vậy, lửa nóng một đêm cũng vì nguyên nhân đặc biệt của Kiều Tịch mà không thể không dập tắt rồi.

Kiều Tịch nhìn vẻ mặt không vui của Kỷ Thừa An, trong lòng lại rất sáng khoái, thật là vừa đúng lúc để trả thù, để anh cũng cảm nhận chút khổ sở tiến thoái lưỡng nan đi.

Câu nói kia như thế nào nhỉ, đúng rồi! Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn!

Kỷ Thừa An lờm Kiều Tịch đang vui sướng bất thường một cái, thầm than một tiếng: đây chính là bản chất của phụ nữ sao?

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Không Nên Nhớ Lại

“Đường Mục mất tích rồi.” Trên màn hình máy tính là một gương mặt lạnh lùng kiên nghị, khiến người ta nhìn muốn sợ.

“Việc ở Đông Nam Á, chúng ta tổn thất không ít, cuối cùng bọn họ vẫn ký hợp đồng với chúng ta, nhưng Đường Mục mất tích khiến anh thấy có chút kỳ quái.”

Kỷ Thừa An phía đối diện rũ mắt xuống, không thấy rõ vẻ mặt của anh, “Thừa An, chuyện bên này cũng coi như là kết thúc rồi, về đây đi.”

“Qua một thời gian nữa đi.” Kỷ Thừa An ngẩng đầu lên nói, “Em còn chuyện chưa giải quyết xong.” Muốn Kiều Tịch cam tâm tình nguyện cùng anh trở về, e là phải mất chút công sức, người phụ nữ kia thật sự coi anh là tình nhân bí mật rồi.

Hơn nữa, anh vẫn chưa cho cô biết thân phận của mình.

Kỷ Thừa Vũ nghe vậy khoe miệng hơi cong lên, khuôn mặt lãnh lẽo cũng hơi dịu đi, “Thừa An, người lần trước em nói, là phụ nữ hả?”

Kỷ Thừa An trầm mặc không lên tiếng.

“Oa, lần đầu tiên đó! Là người phụ nữ như thế nào mà có thể mê hoặc em trai anh vậy?” Tin tức lớn! Tuyệt đối là tin tức lớn! Rốt cuộc thằng bé này cũng chịu chạm vào phụ nữ.

Từ nhỏ Kỷ Thừa An đã không thích đụng chạm với người khác, bất kể là nam hay nữ, sau khi lớn lên, anh nén nút giới thiệu cho anh mấy người phụ nữ, kết quả những người phụ nữ kia không phải bị Kỷ Thừa An dọa chạy cũng là bị thương, anh cho rằng đứa em trai này sẽ mắc bệnh sạch sẽ cả đời, bây giờ có chuyển biến tốt, anh quả thật bất ngờ, tính hiếu kì hơn ba mươi năm trong nháy mắt bị kích thích.

“Anh thật nhiều chuyện.” Một câu phá tan tất cả niềm nhiệt tình bát quái của Kỷ Thừa Vũ.

“Ách...” Nhìn sắc mặt khó coi của Kỷ Thừa An, anh cũng không nói được nữa, kiếp trước là anh nợ Thừa An.

Kỷ Thừa Vũ ho nhẹ một tiếng, “Cứ như vậy đi, hi vọng lúc em trở lại là hai người.”

“Ừ.”

Có lẽ người phụ nữ này xuất hiện thật sự có thể thay đổi Thừa An, giống như anh, nghĩ đến đây Kỷ Thừa Vũ cười, nhắc nhở anh: “Đôi khi không cần cho phụ nữ quá nhiều lựa chọn, em muốn gì trực tiếp nói cho cô ấy biết là được rồi, đó chính là thành công một nửa.” Diễn đàn LÊ Quý Đôn.

Kỷ Thừa An cân nhắc một lát, nhẹ giọng đáp lại.

Mỗi ngày Kiều Tịch vẫn đi làm, giải quyết hợp đồng với Viễn Đông, không thấy đồn thổi chuyện cô bị bao nuôi nữa, bây giờ tất cả mọi người đều cho rằng Hoắc Dục đang đeo đuổi cô, nguyên nhân chính là do lần trước anh gọi cuộc điện thoại kia, nhưng hình như sự tình không đơn giản như vậy.

Bất kể là lời đồn đại nào, cô đều không thích.

Các nhân viên trong công ty nói về cô ngày càng nhiều, Kiều Tịch rất đau đầu về chuyện này, hơn nữa cấp trên đã hơn một lần bày tỏ bất mãn (không vừa lòng) với cô, vốn hạng mục này cũng là vì Hoắc Dục mới lấy được, sau khi kết thúc, có lẽ cô không cần thận sẽ bị đuổi việc.

Nhưng mà rõ ràng chỉ là một cuộc điện thoại, vì sao lại biến thành tình huống thế này chứ?

Bất đồng với cô, Hoắc Dục còn chưa biết.

Mỗi lần gặp mặt, anh đều khóa tầm mắt chỗ cô, việc này khiến cô rất khó chịu.

Kiều Tịch nhìn số lạ trên điện thoại, dùng ngôn ngữ khách khí nhận điện: “Xin chào, ai vậy?”

Người ở đầu dây bên kia đợi một lúc mới nói: “Là anh.”

Tôi biết anh là ai đâu chứ.

“Là ai vậy?”

Đối phương sững sờ, thờ dài một tiếng nói: “Hoắc Dục, là anh, Tiểu Hi.”

“À, anh Hoắc có chuyện gì sao? Bây giờ đã đến lúc tan làm rồi.” Ngữ điệu Kiều Tịch lạnh nhạt, hơi thiếu kiên nhẫn.

“Anh có việc muốn nói với em, có thể gặp em một lúc không?”

“Bây giờ?”

“Đúng.”

“Anh Hoắc có chuyện gì thì nói trên điện thoại luôn đi.” Kiều Tịch thực sự không muốn dây dưa gì với anh.

Hoắc Dục thất vọng, giọng nói càng thể hiện sự cô đơn, “Đừng đối với anh như vậy, Tiểu Hi.” Rõ ràng trước kia không phải như vậy, rõ ràng trước kia chỉ cần anh muốn gặp cô, cho dù muộn hay khó khăn thế nào, cho dù cô biết sẽ bị cha mẹ mắng, vẫn sẽ tới gặp anh, tại sao bây giờ muốn gặp cô lại khó như vậy.

Nhiều người trong công ty, biết chắc không có cơ hội nào, cô đều từ chối.

Nghe được giọng nói cô đơn của anh, Kiều Tịch suy nghĩ một chút rồi nói: “Địa điểm.”

Khi cô đến, Hoắc Dục đã chờ sẵn ở nơi đó.

Hoắc Dục tựa lên chiếc xe màu đen, cúi thấp đầu, đang hút thuốc.

Nắng chiều chiếu lên trên người anh, như phát sáng, gương mặt anh tuấn hơi u buồn, vóc người cao lớn càng hấp dẫn nhiều ánh mắt xung quanh.

Kiều Tịch đứng lại ở đầu phố, hơi ngẩng người, trong nháy mắt nhớ tới lúc cô mới gặp anh, khi đó anh cũng đứng đón ánh mặt trời, như một ánh nắng soi chiếu sinh mạng của cô.

Có điều khi đó là cô muốn, người như anh, trước sau đều không thuộc về cô, Kỷ Thừa An cũng vậy.

Hoắc Dục giương mắt lên nhìn Kiều Tịch đứng cách đó không xa, sững sờ một lúc, lập tức giấu điếu thuốc trên tay ra phía sau.

Kiều Tịch đi lên trước cười một cái, “Chờ lâu rồi sao?”

Hoắc Dục mở cửa xe cho cô, “Không.” Anh dập điếu thuốc rồi lên xe.

Địa điểm là Hoắc Dục chọn, là một nhà hàng bit tết ngon nhất, diện tích rộng rãi trang trí thanh nhã, phong cảnh đẹp dễ tình mịch, là địa điểm nói chuyện tốt nhất, cái này cũng là điều Kiều Tịch muốn, một lần nói rõ hết, để người trước mặt không còn hiểu lầm gì.

“Tiểu Hi, mấy năm qua em sống tốt chứ?” Hoắc Dục không đụng dao nĩa, chỉ nhìn Kiều Tịch hỏi.

Kiều Tịch cắt miếng thịt bò, nghe vậy thì ngừng đầu, “Đương nhiên là tốt, anh cũng thấy đấy, tôi ở công ty làm việc cũng không tệ lắm.”

“Vậy tại sao em không về nhà? Cô chú rất nhớ em.....”

Kiều Tịch không nhịn được bật cười, hỏi ngược lại anh: “Lời này anh tin sao?”

Đối với gia đình Kiều Tịch, Hoắc Dục tất nhiên biết rõ, nhà bọn họ đối với cô thế nào, anh cũng rõ ràng.

Anh thờ dài một tiếng: “Bất luận thế nào, bọn họ vẫn người nhà của em, đã mấy năm em không trở về, như vậy là không tốt.”

“Anh muốn tôi nghĩ tới tình thân, hay là chuyện tình cũ của chúng ta.” Kiều Tịch nhìn thẳng Hoắc Dục, ý cười bên môi ngày càng sâu, “Nhưng bất luận loại nào, đều là việc đã qua, mà tôi thì không thích nhớ lại.”

Hoắc Dục nghe vậy nhíu lông mày thật chặt, “Tiểu Hi.....”

“Nói tóm lại ——” cô đặt đĩa xuống, ánh mắt dừng trên người Hoắc Dục, ánh mắt trầm tĩnh, nhưng lời nói lại lạnh như băng, “Cuộc gặp mặt như thế này tôi hi vọng sẽ không có thêm lần nào nữa.”

Kiều Tịch đứng lên muốn rời khỏi, lại bị Hoắc Dục nắm được tay.

Bàn tay dưới tay anh thon nhỏ, như chiếc dây đàn trong lòng anh, chỉ cần cô hơi hột nhìn anh một cái, nói mấy câu, tim của anh liền chấn động không ngừng.

Sao anh có thể để cô đi, sao anh có thể từ bỏ cô chứ!

“Đừng như vậy, Tiểu Hi, chúng ta nói một chút.” Hoắc Dục nắm tay cô, ngừng đầu lên nhìn cô, ánh mắt tối tăm lóe sáng, mang theo vẻ cầu xin.

Kiều Tịch nhìn anh, trong lòng có một chỗ nào đó bỗng nhiên đau xót, trước mặt người này, là người cô yêu thời niên thiếu, tình cảm của cô, hi vọng, vui sướng toàn bộ đều đặt lên người anh, cũng bởi vì như vậy, khi bị phản bội mới vô cùng đau lòng.

Khiến cô mất đi tất cả vọng tưởng với người nhà cô, khiến cô không tin vào tình yêu nữa.

Kiều Tịch nhắm mắt lại, tỏ vẻ khổ sở, lại làm như trước kia, đối với việc không chế tâm trạng, cô rất giỏi. “A Dục ——” khi cô gọi anh bằng cách xưng

hồ lúc nhỏ, Hoắc Dục nghe vậy ánh mắt sáng ngời, lại bị câu nói tiếp theo của cô đập tắt tất cả hi vọng trong lòng.

“Tiểu Hi đã chết rồi, đứng trước mặt anh, là Kiều Tịch, Tịch trong thủy triều, không phải Hi trong hi vọng.”

“Anh và Tiểu Hi trong quá khứ, đều chết hết rồi, mục nát thành tro, không còn tồn tại nữa.”

“Không còn nữa... tồn tại?” Anh lầm bầm lặp lại lời của cô, “Thật sự không còn tồn tại nữa?”

Kiều Tịch rút ra tay, tay Hoắc Dục cũng mất lực từ lúc cô nói ra câu nói kia, “Đúng vậy, Hoắc tổng.”

Quan hệ của chúng ta, chỉ có quan hệ công việc, ngoài ra, không còn gì khác. Diễn đ-àn Lê= Quý Đô-n ~

“Anh họ!” Một cô gái mặc váy xanh lam đột nhiên xông vào giữa tầm mắt hai người.

Kiều Vọng nhảy lên chạy tới, gương mặt xinh đẹp khẽ cau mày, hồn dỗi làm nũng nói: “Thiệt là, anh mời chị ăn cơm cũng không gọi em, nếu chị không nói với em, em cũng không biết đâu.”

Hoắc Dục nghe vậy ngừng đầu nhìn Kiều Tịch, vẻ mặt không thể tin được.

Đúng, Kiều Vọng là do cô gọi tới, cô muốn nói cho Hoắc Dục biết, giữa bọn họ, vĩnh viễn còn có một Kiều Vọng.

Vì thế, Hoắc Dục, cuối cùng chúng ta vẫn không thể nào.

Kiều Vọng cười ngồi xuống, ngừng đầu lên nói với Kiều Tịch: “Chị ngồi đi.”

Khỏe miệng Kiều Tịch cong lên, “Tôi ăn xong rồi, đi trước, hai người cứ từ từ ăn đi.”

“Đừng vậy mà, coi như ăn với em đi.” Kiều Vọng cười dịu dàng, nhìn cô, nhưng trong mắt lộ ra vẻ khiêu khích.

“Đúng rồi, hai người đang nói gì vậy? Hình như không được vui cho lắm?” Kiều Vọng một mặt quan tâm cô.

Thấy Kiều Tịch không nói gì, Kiều Vọng liền quay đầu hỏi Hoắc Dục: “Anh họ, anh nói đi.”

Yết hầu Hoắc Dục chuyển động một cái, từ từ nói: “..... Anh đang khuyên Tiểu Hi về nhà.”

Kiều Vọng nghe vậy vẻ mặt liền âm u, đi tới nhẹ nhàng kéo Kiều Tịch, giọng nhỏ nhẹ: “Chị, em biết cha mẹ có hiểu nhầm với chị, nhưng chị đừng trách bọn họ, yên tâm, chị trở lại em nhất định nói tốt thay chị, cha mẹ sẽ rất tốt với chị.”

Đối với thành ý thăm thiết của Kiều Vọng, Kiều Tịch không hề bị lay động.

Nói đến đây, viền mắt Kiều Vọng chưa ướt, càng muốn nước mắt chảy xuống: “Chị, em biết em đã gây thêm nhiều phiền toái cho chị, thật ra lần này em tới chính là muốn cùng chị trở về, chị, chúng ta về nhà đi.” Cô ngừng đầu lên nhìn về phía Kiều Tịch, giọng điệu chân thành, vẻ mặt thành khẩn, nếu như không phải là cô sống cùng Kiều Vọng nhiều năm nên biết bản tính của cô, cô cũng thật sự sẽ bị lừa.

Hoắc Dục cũng đứng lên, thấp giọng khuyên nhủ: “Tiểu Hi, về thăm nhà một chút đi, cũng thấp cho ông nội nén hương.”

Nhắc tới ông nội, Kiều Tịch liền chấn động, suýt nữa không đứng vững được, Hoắc Dục muốn đỡ cô, lại bị Kiều Vọng ra tay trước, cô vội vàng hỏi: “Chị, làm sao vậy, không sao chứ?”

Trong nháy mắt Kiều Tịch mơ hồ nhớ về cái ngôi nhà địa ngục kia, mỗi ngày cô chỉ làm việc, nấu cơm, có thể vẫn sẽ có nụ cười của ông nội và sự chờ mong với Hoắc Dục.

Lấy lại bình tĩnh, Kiều Tịch phản ứng lại, từ lúc cô 17 tuổi ông nội đã mất rồi, mà Hoắc Dục và Kiều Vọng sống vai đứng nhìn cô, dường như nhiều năm trước như thế.

“Chị, chị vẫn ổn chứ?” Kiều Vọng đi tới trước mặt cô ngăn cản tầm mắt của Hoắc Dục, tay đỡ Kiều Tịch cũng bắt đầu dùng sức.

Kiều Tịch đột nhiên rút về tay, giọng điệu lạnh lẽo cứng rắn: “Không có chuyện gì, chắc do uống rượu nên không thoải mái.”

Hoắc Dục nhìn thấy động tác của Kiều Tịch thì nhủ mày.

Kiều Vọng cúi đầu nhẹ giọng nói: “Chị, về nhà được không? Không phải vậy, trong lòng em thật sự..... Thật sự.....” Lời chưa hết, nước mắt đã chảy ra trước.

Hoắc Dục nhẹ nhàng ôm vai Kiều Vọng, dịu dàng nói với cô: “Tiểu Vọng, đừng như vậy.”

Kiều Vọng xoay người một cái, cúi vào trong ngực Hoắc Dục.

Kiều Tịch nhìn bọn họ ôm nhau, chỉ cảm thấy trào phúng, bây giờ chơi trò hề này thật sự có ý gì?

Kiều Vọng ở trước mặt Hoắc Dục, mãi mãi đều như thế này, yếu đuối mỏng manh mà lương thiện, lúc trước hăm hãi cô, cũng đường hoàng như vậy.

Mà đối mặt với Kiều Vọng, Hoắc Dục vĩnh viễn sẽ không tin tưởng cô, sẽ không tin tưởng Kiều Vọng tàn nhẫn với cô thế nào, phá hủy giấc mộng của cô thế nào, phá hủy tình yêu của cô thế nào.

Kiều Tịch nhắm mắt, nhẹ nhàng nở ra một nụ cười xinh đẹp, giọng nói trở nên mềm mỏng, “Được rồi, tôi sẽ cân nhắc.”

Kiều Vọng từ trong lòng Hoắc Dục đứng lên, lộ ra đôi mắt ửng đỏ, hỏi cô: “Thật sao?”

“Ừ.”

“Vậy thì quá hay rồi.” Kiều Vọng hài lòng nhảy dựng lên, giống như thật sự rất vui mừng, kéo Kiều Tịch ngồi xuống, “Chị ăn cơm với em đi.”

Kiều Tịch cười cợt từ chối, “Không được rồi.”

“Tại sao?!” Kiều Vọng bắt đầu kêu.

Kiều Tịch nhìn xuống, cười xin lỗi, “Tôi chưa quay lại, người nào đó sốt ruột rồi.”

“Người nào đó?”

“Đúng, chính là người mà cô có thể sẽ gọi là anh rể.” Cô cao giọng, dáng vẻ rất vui sướng.

Không nhìn về mặt kính ngạc của Hoắc Dục, Kiều Tịch đứng lên cầm lấy túi.

“Vậy thì được, tha cho chị đó,” Kiều Vọng vẫn cười xán lạn, “Đúng rồi, không phải chị nói để em tới nhà chị sao, cho em địa chỉ đi.”

Vẫn không chịu buông tha cô.

“Được.” Cô đã muốn chơi, vậy tôi chơi cùng cô.

“Đội đã.” Hoắc Dục cũng đứng lên, “Anh đưa em đi.”

“Anh họ ở lại với em đi,” Kiều Vọng bắt được tay của anh, chu môi làm nũng, “Chị đi rất thuận tiện, anh họ giúp em xem ở đây có món gì ngon.”

Hoắc Dục khó xử nhìn Kiều Vọng, lại nhìn Kiều Tịch.

Kiều Tịch biết, Hoắc Dục hi vọng tự mình nói, nhưng cô vẫn cười không hề nói gì.

Kiều Vọng vẫn cứ kéo anh ngồi xuống, cầm lấy thực đơn, cười nhẹ nhàng hỏi anh, “Anh họ, cái này ăn ngon không?”

Hoắc Dục không lên tiếng, nhìn chằm chằm Kiều Tịch.

Kiều Tịch biết, Hoắc Dục sẽ không từ chối Kiều Vọng, vì thế anh vĩnh viễn sẽ không chọn cô, anh hi vọng chính mình đi tranh, thế nhưng tranh được rồi sẽ ở lại bên cạnh mình bao lâu đây.

Cô nhếch miệng nở nụ cười khinh bỉ: “Vậy chúc hai người ngon miệng, tôi đi trước.”

“Vâng, chị.”

Lúc Kiều Tịch đi, Hoắc Dục vẫn cúi thấp đầu xuống, mà Kiều Vọng vỗ tay với cô, trong lúc đó ý cười rất đậm, trong miệng lại làm khẩu hình: tôi thắng.

Cho rằng có thể làm cô tức giận sao, đến cùng ai thắng ai thua còn chưa chắc đâu.

Kiều Tịch để lại một nụ cười thật thanh nhã, Kiều Vọng thấy vậy, sắc mặt tối sầm.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Kiêu Tịch

Sau khi Kiêu Hi mười lăm tuổi, trở về nhà họ Kiêu ba năm, đây là quãng thời gian ba năm tối tăm nhất trong cuộc đời cô.

Hôm nay, nhớ lại, hình như không có chuyện gì đặc biệt cả.

Mỗi buổi sáng đều dậy từ năm giờ, làm bữa sáng cho cả nhà, sau đó, đi học, trong trường vì có Kiêu Vọng, dường như không có ai gần gũi với cô, thầy giáo cũng không muốn quan tâm cô. Tan học, đi mua thức ăn ngay, dùng bao nhiêu tiền, phải nói rõ ràng từng chút một với mẹ Kiêu, sau đó làm cơm tối, rửa bát, làm việc nhà, đến mười một giờ mới xong. Lúc đó, mới có thể đi làm bài tập, trong khoảng thời gian này, còn phải cầu nguyện Kiêu Vọng sẽ không giao việc mới cho cô.

Từ sáng đến tối, không có lấy một ngày nghỉ ngơi, không có tiền tiêu vặt, không có quần áo mới.

Cũng bởi vì thế, khi sự việc kia xảy ra, mọi người trong nhà đều nói cô là tên trộm.

Địa vị của ông nội ở nhà họ Kiêu cũng không cao, nói một câu sẽ bị mẹ Kiêu mắng lại liên tục, có thể nói hết một ngày, vì vậy ông nội ít khi dám nói ra suy nghĩ của mình.

Tuy rằng chỉ có một chút tiền lương hưu, nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ cho Kiêu Hi chút tiền lẻ, Kiêu Hi chỉ dựa vào số tiền này, từ từ tích góp lại mua sách tham khảo cho mình, còn thừa lại cũng để tiết kiệm, một hai năm coi như cũng có một khoản tiền nhỏ rồi.

Nhưng một ngày lớp mười hai nào đó, Kiêu Hi tan giờ học về nhà, mới vừa về đến cửa nhà, mẹ Kiêu đã chạy tới “Chát” cho cô một cái tát.

Mẹ Kiêu trừng mắt đứng đó, lạnh lùng mắng: “Mày giỏi thật ha, chúng tao nuôi mày, còn nuôi ra một tên ăn trộm!”

Kiêu Hi bị đánh mạnh, ngã sấp mặt xuống đất, đầu óc rối bời, lồm bồm nói: “Cái gì vậy?”

Mẹ Kiêu cứng rắn lời cánh tay của cô, kéo cô vào phòng khách, đẩy cô một cái ngã xuống đất, chỉ vào ít tiền lẻ trên khay trà, lớn tiếng nói: “Mày nhìn đi! Tao nói gần đây tiền của tao sao lại ít đi! Thì ra là mày lấy!”

Cha Kiêu và Kiêu Vọng ngồi trên sofa phòng khách, mà ông nội đứng ở sau ghế sofa, cúi đầu xuống.

Cha Kiêu thấy cô, hừ lạnh một tiếng, “Tôi đã nói không phải tôi lấy tiền, bà cứ nói là tôi, bây giờ biết rồi chứ.”

Kiêu Hi vội vàng nhớ lại, những đồng tiền kia là do cô đổi lấy tiền lẻ từng chút một, vô cùng quen thuộc, cô quay đầu nhìn về mẹ Kiêu, oan ức nói: “Không phải vậy, đây là tiền của con!”

Mẹ Kiêu cười lạnh một tiếng, “Tiền của mày? Tao đã cho mày tiền sao! Mày lấy tiền ở đâu ra!”

“Con, không phải.....” Cô quay đầu nhìn về phía ông nội nhờ giúp đỡ, “Đây là của con, con không trộm tiền, đây là tiền ông nội cho con.....”

Ông nội nhìn cô một lúc, khẽ gật đầu với mẹ Kiêu một cái: “Đúng, đúng là ta.....”

“Cha lấy tiền ở đâu chứ.” Dđlẽwũ00n Cha Kiêu ngồi trên ghế sofa ngắt lời ông, để chân lên bàn trà, “Tiền lương hưu của cha đều do chúng con lãnh, bình thường cha hoàn toàn chưa dùng tới tiền, lấy tiền ở đâu cho nó, nói bớt mấy câu đi.”

“Chuyện này..... Chuyện này.....” Trong khoảng thời gian ngắn, ông nội cũng không giải thích được.

“Đủ rồi! Thiết là, còn lời kéo ông nói dối với mày, mày được đó!” Mẹ Kiêu nhìn Kiêu Hi.

“Không phải vậy, ông nội.....” Cô gọi ông nội, hi vọng ông nói giúp cô một câu, nhưng ông nội chỉ nghiêng người sang một bên, cúi đầu không nhìn cô.

Trong nháy mắt, Kiêu Hi cảm thấy tuyệt vọng đến cực điểm, làm thế nào bây giờ.....

Tại sao, ông nội, ông giúp con đi.....

“Hừ, còn dám nói dối! Ông lấy tiền ở đâu ra cho mày! Đã trộm rồi còn nói dối! Tại sao nhà họ Kiêu chúng tao có thể có đứa con gái như mày chứ!” tiếng quát mắng của mẹ Kiêu vang lên bên tai.

Nước mắt Kiêu Hi chảy xuống, trái tim lạnh đi một nửa, ngay cả hít thở cũng cảm thấy khó khăn, cô nhìn ông nội, ông nội lại không nhìn cô, bây giờ cô cảm thấy vô dụng rất đáng sợ, thời gian trôi qua một ít thôi nhưng giống như rất dài.

Kiêu Vọng đi tới, đứng cạnh cô, ghé vào tai cô nói nhỏ: “Chị à, trộm cũng không sao, chỉ cần chị nhận sai cha mẹ sẽ tha thứ cho chị mà.”

Mẹ Kiêu hừ một tiếng.

Kiêu Hi vẫn lắc đầu, nước mắt đầy mặt, giọng nức nỏ, nghẹn ngào phủ nhận: “Không phải vậy..... Không phải vậy.....”

Khi đó, Kiều Hi nhu nhược quá mức, không dám phản kháng lại, sợ bị người nhà vứt bỏ, cho nên chỉ có thể tiếp tục phủ nhận.

Kiều Vọng thở dài, tiếc nuối nhìn cô nói “Vốn dĩ em không muốn nói, nếu chị cứ như vậy, em cũng không còn cách gì, chị nói chị trộm đồ ở trường học thì thôi, sao còn trộm đồ trong nhà chứ, vì chuyện này của chị mà em bị bao nhiêu người xa lánh, chị thật là chấp mê bất ngộ (u mê không chịu tỉnh ngộ).”

Kiều Hi tròn to hai mắt, khiếp sợ nhìn Kiều Vọng, không biết tại sao cô ấy nói chuyện lại hù dọa như vậy, theo bản năng phủ nhận, “Chị không có!” Cô lại quay đầu nhìn về phía mẹ Kiều cầu cứu, biện bạch: “Mẹ, con không có.....”

“Chát!” Mẹ Kiều dánh một cái tát lên cái miệng vẫn còn cãi của cô, mẹ Kiều tức giận, mặt đỏ lên, cặp mắt to tròn ngược lên, rất đáng sợ, “Đừng gọi tao là mẹ, tao không có đứa con gái như vậy, thật chán ghét!”

Cha Kiều thấy hành động của vợ, nhìn không chớp mắt, làm như không thấy ánh mắt cầu cứu của Kiều Hi, cầm một miếng thuốc lên hút, lạnh nhạt nói: “Được rồi, đánh chi khiến bẩn tay của mình, về sau để phòng một chút là được, có đứa con gái như vậy thì có thể làm thế nào.”

Kiều Vọng lạnh lùng nói, “Làm thế nào, đưa đến đồn công an chứ sao.”

Kiều Hi nghe thấy vậy thì sợ hãi, khóc lóc túm lấy ống quần mẹ Kiều, “Đừng mà..... Đừng mà..... Mẹ...” Cô biết, bây giờ, người có thể cứu cô chỉ có mẹ.

Mẹ Kiều lập tức đá văng cô ra, nhíu mày, “Chuyện này đưa ra ngoài cũng chỉ là tự làm mất mặt nhà chúng ta, thôi, cứ như vậy đi,” lại chỉ vào cha Kiều quát lớn: “Còn ông nữa, đừng hút thuốc lá nữa! Trong phòng toàn là mùi thuốc lá! Cha, người cũng về phòng đi, đừng đứng ngây ngốc ở đây nữa!”

Ông nội nghe vậy, đầu cúi thấp hơn, cũng không nói gì.

Cha Kiều không nói, ôm mẹ Kiều trở về phòng, vừa đi vừa nhỏ giọng dụ dỗ: “Ai nha, đừng tức giận, không tốt cho cơ thể, không đáng đâu.”

“Còn không phải do ông dẫn nó trở về gây chuyện ầm ĩ sao, cái đồ sao chổi!”

“Biết rồi, biết rồi, nuôi đến số tuổi pháp luật quy định thì đuổi đi là được rồi mà.”

“Ông tưởng dễ dàng hả, nhất định con ch* đó sẽ dính vào nhà chúng ta, ông chờ xem đi!”

“Ai nha, sẽ có cách thôi.”

Kiều Hi nghe thấy lời của cha mẹ, một nửa trái tim còn lại cũng bị tan nát hoàn toàn, hai tay ôm lấy người, ngồi co quắp trên đất, nước mắt cũng không chảy ra được.

Chuyện này..... Thật sự là cô vẫn nhớ tới nhà sao?

Cô bắt đầu cảm thấy hoài nghi.

Kiều Vọng đến gần cô, ghé vào tai cô vui thích nói: “Chị, về sau, có tiền riêng thì phải giấu kỹ nha.”

Cô bỗng chốc nhìn về phía Kiều Vọng, trong đôi mắt tràn đầy ý không thể tin được, cô biết cô em gái này không thích cô, nhưng không ngờ cô ấy sẽ đối xử với cô như vậy.

Kiều Vọng nhìn Kiều Hi, vui vẻ lên tiếng, nhỏ giọng nói: “Biết không, nhà họ Kiều chỉ có một người con gái, chị, chính là một sao chổi.” Nói xong ngân nga hát trở về phòng.

Kiều Hi cúi đầu, thân thể run rẩy, đây là nhà của cô, người nhà của cô, cô mạnh mẽ nhắm mắt lại, cả thế giới rơi vào một vùng tăm tối.

Không biết từ lúc nào, ông nội đã đứng bên cạnh cô, nhẹ nhàng nắm lấy tay của cô, nhét một đồng tiền vào bên trong, áy náy nhỏ giọng nói: “Đừng khóc, đừng khóc, Tiểu Hi, ông nội cho cháu tiền, nào, nào, đi mua kẹo.”

Chậm chậm, Kiều Hi đứng lên, lấy tay lau khô nước mắt trên mặt rồi nhìn ông nội, “Keng” vứt đồng xu đó xuống đất, tiền xu nảy lên mấy cái rồi xoay một vòng từ từ dừng lại.

Trong phòng yên lặng hoàn toàn, chỉ có tiếng tiền xu quay vòng trên mặt đất.

Ông nội nhìn Kiều Hi, không biết làm sao.

Về mặt Kiều Hi lạnh lẽo, cô thở mạnh dồn dập mấy cái, giọng nói vẫn khốc thủt thủt: “Cháu, không cần, cháu không muốn nữa..... Cháu không dám muốn!”

Khóe mắt ông nội cũng dần ướt át, bước lên muốn nắm lấy cô: “Ông nội, ông nội thật sự xin lỗi, nhưng ông nội cũng không còn cách nào.”

“A, đừng giả bộ, “ Kiều Hi lùi về phía sau một bước, không để ông chạm vào cô, trong lòng chỉ có cảm giác mình bị phản bội, nhìn ông chằm chằm, nói:

“Cháu hận ông!” Ông nội loạn choạng lủi hai bước, đưa một cái tay run rẩy ra, không dám chạm vào cô.

“So với hợn họ, cháu càng hận ông hơn!” Cô lớn tiếng nói ra, nói xong, Kiều Hi lại không nhịn được khóc, không muốn ông nhìn thấy, khóc chạy ra khỏi cửa.

Hơn chín giờ Kiều Hi mới trở về nhà, trong nhà lại không có một ai, gõ cửa hồi lâu cũng chẳng ai ra mở, hàng xóm bên cạnh mở cửa thấy cô.

Hàng xóm láng giềng, tất nhiên cũng biết mấy người nhà này đối xử không tốt với Kiều Hi, thậm chí là nô dịch, dđầnlêwúđôn rất tội nghiệp cô nên tốt bụng nói cho cô biết lúc tối nhà bọn họ đột nhiên âm ỉ lên, một lát sau thì xe cứu thương tới.

Kiều Hi hỏi hàng xóm tên bệnh viện, vừa tới đó đã đụng phải cha Kiều đang đứng ở cửa hút thuốc.

Cha Kiều thấy cô không nói một lời nào, bước hai ba bước đi thẳng tới trước mặt cô, “Chát” cho cô một cái tát rất mạnh.

“Con mẹ nó, mày đúng là sao chổi! Lúc đầu, tao làm sao biết sẽ sinh ra mày chứ! Mày nhất định phải khiến cho người nhà của chúng tao chết hết mới cam tâm sao!”

Kiều Hi bị ông đẩy ngã trên mặt đất, lỗ tai ong ong hoàn toàn không nghe được cha Kiều nói gì, thấy ông vẫn muốn đánh cô thì vội vàng co lại, lùi về phía sau, may có mấy người xung quanh ngăn lại. Lúc này, cha Kiều mới chậm rãi bình tĩnh lại, nhìn mắt cô, hận ý trong đó giống như muốn thiêu đốt cô.

Sau này, Kiều Hi mới biết, sau khi cô khóc rồi chạy khỏi nhà, ông nội phát cáu, nói cho cha Kiều và mẹ Kiều biết tiền kia thật sự là ông cho, không phải Kiều Hi lấy trộm, nhưng mà không nói tiền đó là ông dành để mua quan tài.

Cha Kiều và mẹ Kiều hoàn toàn không tin, ngược lại mẹ Kiều còn mắng Kiều Hi trước mặt ông nội, ông nội bắt bình vì cô, mẹ Kiều liền bắt đầu mắng ông nội, cuối cùng khí huyết ông nội tăng lên, ngất xỉu ngay lập tức, khi đến bệnh viện người đã không qua khỏi, cuối cùng chỉ để lại một câu nói: đối xử tốt với Tiểu Hi, coi như cha..... cầu xin các con.

Sau đó đã đi.

Ông nội..... mất rồi.

Mà câu cuối cùng cô nói với ông là: cô hận ông!

Đầu óc Kiều Hi trống rỗng, không có cái gì cả.

Trong suốt buổi tang lễ, Kiều Hi không nói một câu nào, họ hàng chỉ chò, cô cũng không thèm để ý, cha Kiều, mẹ Kiều nhục mạ cô, cô cũng không nghe thấy, chỉ quỳ trên linh đường, trong lòng không ngừng nói với ông: thật xin lỗi.

Xin lỗi, ông nội, cháu sai rồi, cháu không nên nói những lời khiến ông đau lòng, rõ ràng ông cũng có nỗi khổ riêng, cháu nên thông cảm cho ông, thật sự xin lỗi, thật xin lỗi, cháu mua kẹo, chúng ta cùng ăn được không?

Giống như trước đây, cháu ăn một miếng, ông ăn một miếng, được không?

Ông dậy đi, dậy đi mà.....

Ông nội không dậy, vào ngày đưa tang đó, mọi người mặc quần áo màu trắng chậm rãi đi quanh bài vị của ông nội, đột nhiên Kiều Vọng khóc lóc đánh cô, lớn tiếng nói: “Đều tại chị! Đều tại chị! Nếu không phải vì chị khiến ông nội tức giận, ông nội sẽ không chết!”

Kiều Vọng đánh thật mạnh vào người của cô, qua một lúc như hết sức từ từ ngồi xuống đất, che mặt khóc thút thít.

Kiều Hi biết, độcqu%uyênlêq+uýđôn trong mắt người ngoài, Kiều Vọng thương yêu ông nội như thế, nên khi mất không chế đánh cô vẫn ở trong sự chấp nhận của mọi người, cho nên cô ấy đánh cô, không ai ngăn cản, thậm chí trên mặt còn mang theo ý cười sảng khoái.

Nhưng..... Tại sao!

Rõ ràng đối với ông nội như vậy, cho ông nội ở phòng nhỏ nhất, cửa sổ cũng không có, chỉ có một cái đèn bàn! Mỗi ngày chỉ cho hai bữa cơm, ăn nhiều còn bị sỉ nhục! Đi ra ngoài khuấy khóa, trở về chậm một lúc cũng sẽ bị mẹ Kiều quở trách! Khi không có mặt cha mẹ, Kiều Vọng còn mắng ông nội!

Bọn họ đối với ông nội như vậy, tại sao bây giờ làm ra vẻ thương ông!

Kiều Hi cúi đầu, nhìn Kiều Vọng ngồi ở cạnh chân cô gào khóc, đột nhiên, ngồi xổm người xuống, vuron tay ra, dùng tay nâng cằm của cô, ngón tay chạm vào mặt của cô, “Kiều Vọng, không sợ sao?”

Hồi lâu không nói gì, giọng cô khàn khàn, thậm chí có chút tức, nhưng giọng điệu rất bình tĩnh.

Kiều Vọng nhìn cô, cũng đã quên khóc, nước mắt đọng trên mặt, ngập ngừng hỏi cô: “Cái, cái gì?”

Cô nở nụ cười, lại không phải cười, chỉ là cơ mặt co rúm, “Người đang làm, trời đang nhìn, cô làm ra chuyện như vậy, không sợ trời phạt sao?”

Cô không đợi được Kiều Vọng trả lời, bởi vì mẹ Kiều đã lập tức chạy tới đẩy cô ra rồi, ôm mặt Kiều Vọng, nhìn cô đề phòng.

“A.....” Cô đứng lên vỗ vỗ bụi bặm trên quần, cúi đầu, lạnh lùng nhìn bọn họ, trong đôi mắt đã không còn một chút ánh sáng.

Cô vòng qua bọn họ, tiếp tục đi.

Tang lễ kết thúc, linh vị ông nội được an bài xong.

Cả nhà cùng nhau cúi người chào, Kiều Hi nhìn hình ông nội, da ngăm đen, nếp nhăn trên mặt rất sâu, vẻ mặt ôn hòa, đôi mắt đen nhánh, khóe mắt có nếp nhăn tinh tế, có thể nhớ lại lần đầu tiên ông nội gặp cô, ông cười khóe mắt cong lên.

Rõ ràng kí ức vẫn rõ ràng như vậy, tại sao người trước mắt mới đó đã không còn nữa.

Mọi người cùng nhau cúi chào, Kiều Hi chậm rãi cúi người xuống, một giọt nước mắt rơi xuống đất.

Ông nội, ông đi rồi, trên cõi đời này chỉ còn một mình cháu, xin ông yên tâm, cháu sẽ sống thật tốt.

Còn nữa, ông nội, xin lỗi, nói thêm câu nữa là vì kiếp sau ông cũng không thoát khỏi cháu được, cháu hy vọng vẫn làm cháu gái của ông, thật xin lỗi.

Sau tang lễ của ông nội, mỗi ngày Kiều Hi đều ngơ ngác sống qua ngày. Vì ngày đó đang chạy ra khỏi nhà, làm quen Hoắc Dục, thỉnh thoảng Hoắc Dục sẽ gọi cô ra ngoài. Lúc đó là thời điểm tăm tối nhất trong đời Kiều Hi, mà Hoắc Dục xuất hiện, cứu vớt cô, sự u ám trong đời được ánh sáng, anh cùng cô vượt qua những ngày tháng đáng sợ nhất.

Nhưng chưa được bao lâu, Kiều Hi đã bị anh nặng nề bỏ xuống.

Sau khi xảy ra sự kiện kia, cô tự mình sửa lại tên, cha Kiều và mẹ Kiều cũng mặc kệ cô nên hoàn toàn không để ý.

Kiều Hi..... Người mà bọn họ hi vọng chưa bao giờ là người cô, cô cũng không cần chịu trách nhiệm về mong ước của bọn họ.

Cô đổi tên mình thành chữ Tịch.

Kiều tịch, biển rộng.

Thứ duy nhất trên thế giới không có giới hạn chính là biển.

Đó là một câu mà ông nội thường nói, bây giờ suy nghĩ một chút, thật ra cái gì ông nội cũng hiểu, nhưng ông không thể ra sức.

Người sống trên đời, luôn có chút bất đắc dĩ, mà ông nội dùng tính mạng bảo vệ danh dự cho cô, cũng không muốn cô phải chịu những tháng ngày trước đó.

Ông nội không để lại cái gì cho cô, vậy thì để cái tên này làm bạn với cô cả đời đi.

Kiều Tịch nói với Kiều Vọng là thấy người nào đó, thật ra thì đúng như vậy.

Hôm nay, Kiều Tịch nhận được tin nhắn của chị Trần, nhưng mà hình như không quá gấp, Kiều Tịch cũng tùy ý một chút, khi đến nhà Ký Thừa An, trời đã tối.

A Nhất lái xe đỗ vào gara, Kiều Tịch đổi giày định đi tìm Ký Thừa An.

Đến nửa đường, chị Trần gọi cô lại: “Cô Kiều, có thể tới phòng khách với tôi một lúc không, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Kiều Tịch gật đầu nói, “Được.”

Chị Trần ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, sống lưng thẳng tắp, môi mím lại, nếp nhăn nổi lên nhàn nhạt, có vẻ rất nghiêm túc, cảm giác nghiêm túc này truyền tới Kiều Tịch, khiến cô cũng khấn trương theo.

Chị Trần lấy ra một tấm thẻ, để lên trên bàn trà, “Ở đây có ít tiền tiêu vặt, cô Kiều dùng trước.”

Im lặng một lúc, Kiều Tịch mới mở miệng hỏi: “Đây là ý của ai?”

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Thử Lòng

Im lặng một lúc, Kiều Tịch mới mở miệng hỏi: “Đây là ý của ai?”

“..... Là của tôi.”

Sắc mặt Kiều Tịch không hề thay đổi, “Lần này, chị Trần có ý gì đây?”

Nhìn Kiều Tịch bình tĩnh như vậy, chị Trần lộ ra vẻ lúng túng hiếm thấy.

Cô cho rằng Kiều Tịch hoặc là nghiêm mặt quá lớn, hoặc là mỉm cười nhận lấy, bất luận thế nào cô đều có cách ứng phó, nhưng trước ánh mắt trong veo của Kiều Tịch, bình tĩnh, trong như nước, chỉ hỏi cô có ý gì.

Lần đầu tiên cảm thấy, người phụ nữ trước mặt có lẽ không đơn giản như cô tưởng, Kiều Tịch, rất có chủ kiến.

Thậm chí có thể nói, về phần không quan tâm hơn thua này, cô xứng với thiếu gia.

Nghĩ đến đây, chị Trần nói một câu: “Tôi chỉ hy vọng cô Kiều không phải chịu cực khổ.”

“Cực khổ?” Có ý gì?

“Đúng, gần đây cô Kiều thường nói công ty có việc, chắc là cần tiền gấp, cho nên mới cố gắng làm việc như vậy?”

Kiều Tịch hiểu được một chút, không nhịn được bật cười, “Chị Trần vì thấy tôi gần đây không tới gặp thiếu gia nhà chị mới như thế.”

“Ách.....”

“Thật ra thì không phải vậy, chẳng qua gần đây công ty có rất nhiều việc, qua một thời gian ngắn là ổn rồi, “ Kiều Tịch đẩy thẻ ngân hàng tới trước mặt chị Trần, “Cái này thật sự không cần.”

Chị Trần suy nghĩ một chút, “Cô Kiều có nghĩ tới việc sẽ đổi công việc khác không?”

“Tạm thời thì không.”

“Vậy... Nếu như có công việc lương cao mà cô không cần quá vất vả, cô có thích không?”

Kiều Vọng nhíu mày, “Không nói những thứ khác, công việc lương cao mà không vất vả có mấy công ty có thể có chứ.” Nói đùa sao, bây giờ, công ty nào không phải máy ép trái cây, vắt kiệt mồ hôi nước mắt của nhân viên.

“Cô Kiều thấy Cảnh An như thế nào?”

Kiều Tịch hơi mở to mắt, “Cảnh An?” Cái chị Trần nói sẽ không phải là công ty ở Mỹ, chi nhánh ở Trung Quốc, tập đoàn Cảnh An chứ.

Chị Trần rất bình tĩnh gật đầu một cái, “Trên danh nghĩa là trợ lý của tôi, nhưng kỳ thật cô cũng không phải làm gì cả, cô Kiều đồng ý không?”

Chẳng trách, Kỳ Thừa An có nhiều tiền như vậy, ngày ngày ở trong nhà thu rất nhiều tiền thôi.

Có điều Kiều Tịch vẫn lắc đầu cự tuyệt, “Tôi và Kỳ Thừa An quen nhau không phải vì những thứ này.”

Cô đã nói trước rồi, cô nuôi nổi mình, không cần đàn ông.

Chị Trần thở dài, người phụ nữ trước mặt thật sự rất kiên cường, “Không cần suy nghĩ sao?”

Kiều Tịch lắc đầu một cái, “Cám ơn chị Trần, chị vì thiếu gia nhà chị, tôi cũng rất cảm động, nhưng thật sự không cần, chúng ta coi như chuyện này chưa từng xảy ra.”

Nói xong đứng lên gật đầu cười với cô, đi ra khỏi phòng khách.

Chị Trần nhìn bóng lưng Kiều Tịch, trong lòng lặng xuống, thiếu gia nhà cô càng lún càng sâu, nhưng hình như cô Kiều, không quan tâm thiếu gia như vậy.

Kỳ Thừa An ăn cơm ở nhà ăn, cô tiện tay để ví da ở trên ghế, điện`ânleýđôn đứng ở sau lưng người đàn ông, nhẹ nhàng ôm lấy cổ anh, đặt đầu lên vai anh, cố ý thổi hơi vào chiếc tai trắng nõn kia, nói: “Tiểu An An, có nhớ em không hả?”

Đầu tiên Kỷ Thừa An để dao nĩa xuống, sau đó mới quay đầu, đối diện với đôi môi đỏ thắm của Kiều Tịch.

Anh không chút khách khí, lôi cổ tay cô, xoay người một cái, cô liền ngã lên trên hai chân anh, tư thế này rất mập mờ, cũng rất gần, Kiều Tịch nhìn anh chậm rãi cúi đầu xuống, sau đó..... Kỷ Thừa An cầm chiếc khăn ăn lau hết son môi của cô đi.

Cô biết sẽ như vậy! Lần trước cũng thế!

Màu đỏ nhìn rất được, tại sao người này cứ chán ghét màu đỏ như vậy, cô cố ý mua son môi, màu sắc sáng bóng còn có mùi thơm, lại bị người này lau sạch không thương tiếc.

Cô tức giận nhảy xuống khỏi đùi anh, ngồi vào chỗ đối diện, hung hăng dùng nĩa xiên một miếng thịt đút vào trong miệng, nhìn Kỷ Thừa An, mạnh mẽ nhai, tưởng tượng miếng thịt trong miệng chính là anh.

Kỷ Thừa An lại như không có chuyện gì, vứt khăn ăn dính son môi sang một bên, lấy một miếng khác, sau đó cầm nĩa ưu nhã cắt bít tết.

Thật ra thì hôm nay Kiều Tịch cố ý đổi son môi màu đỏ, cũng có ý định thăm dò, bởi vì anh chuẩn bị quần áo và giày cho cô, không có một thứ gì màu đỏ, màu đỏ hồng và màu hồng cũng rất ít thấy.

“Không thích màu đỏ sao?” Cô tò mò đặt câu hỏi.

Anh không ngẩng đầu lên cũng không trả lời, chỉ tùy ý nói một câu: “Ồ công ty, em thế nào?”

“Vẫn tốt, gần đây muốn nhận một đơn hàng lớn, sẽ hơi bận không thể tới thường xuyên được.” Được rồi, không hỏi ra cái gì, thôi bỏ đi, cũng không cần quá để tâm tới vấn đề này.

“Gần đây vẫn vậy sao?”

“Ừ.” Kiều Tịch gật đầu một cái.

Kỷ Thừa An cúi thấp đầu, hỏi một câu: “Có nghĩ tới việc nghỉ làm không?”

“Hả?” Kiều Tịch hơi nghi ngờ ngẩng đầu lên, hôm nay Kỷ Thừa An và chị Trần đều làm sao vậy, đều quan tâm tới chuyện công việc cô của như vậy?

“Tại sao..... nghỉ việc?”

Kỷ Thừa An ho nhẹ một cái, mắt tự nhiên nói, “Tôi cho rằng phụ nữ đều thích ở nhà.”

“Tôi cũng thích vậy, nhưng vẫn phải làm việc chứ.”

“Ừ.”

Kiều Tịch nghiêng đầu nhìn Kỷ Thừa An, tối nay, thật kỳ quái mà.

Hạng mục hợp tác cùng công ty Viễn Đông sắp kết thúc rồi, điều này làm cho Kiều Tịch cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Tối nay, công ty cô với Viễn Đông tổ chức tiệc, chúc mừng hai công ty hợp tác vui vẻ.

Là đại diện cho hạng mục, tối nay, Kiều Tịch trang điểm thật cẩn thận.

Đến cửa khách sạn năm sao, Kiều Tịch bước xuống từ chiếc xe yêu quý của mình, đi đôi giày cao gót tám phân màu trắng bạc, làm nổi bật đôi chân dài mảnh khảnh trắng như tuyết, váy hở vai màu trắng, hiện ra xương quai xanh tinh xảo của cô, phần dưới thiết kế gọn sóng lộ ra cặp đùi thon dài, xinh đẹp của cô.

Bộ tóc dài đen mượt hơi xoắn lại, nổi bật lên gương mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp động lòng người, còn thêm đôi mắt chuyển động long lanh, trong veo đầy quyến rũ.

Khỏe miệng Kiều Tịch hơi cong lên, đôi môi tròn bóng làm nổi bật nụ cười nhẹ, càng thu hút những đôi mắt quanh đó, ai đi ngang qua cô đều không tự chủ được mà liếc nhìn cô.

Khi mới nhận được tin nhắn về nhà của Kiều Vọng, Kiều Tịch đã biết, tối nay, bất luận cô có muốn hay không, cũng sẽ trở thành chiến trường giữa cô và Kiều Vọng.

Cô, cũng không muốn thua.

Đi vào khách sạn, Kiều Tịch lập tức trở thành tiêu điểm, dù ở chung lâu ngày, cũng chưa từng thấy cô rực rỡ như thế, trong khoảng thời gian ngắn, thật

đúng là khiến người ta kinh ngạc, trong lòng đồng nghiệp nam cũng bắt đầu ngửa ngáy.

Hà Cửu đi tới, trêu chọc “Oa” một tiếng, đi đến ôm cô, “Hôm nay không tệ nha.”

“Cậu cũng vậy mà.”

Hai người đang trò chuyện, tổng giám đốc ho nhẹ hai tiếng trên khán đài, âm nhạc ngưng lại, nói mấy câu khách sáo như thường lệ. ~~đi~~ ~~ra~~ ~~g~~ ~~l~~ ~~u~~ ~~q~~ ~~u~~ ~~y~~ ~~d~~ ~~o~~ ~~n~~ Ở một góc trên khán đài, Kiều Tịch cũng nhìn thấy Hoắc Dục đứng bên cạnh Kiều Vọng.

Mặc một bộ váy màu hồng nhạt, màu hồng nhạt đoan trang, cười lên vô cùng xinh đẹp kiều diễm, trẻ trung bức người.

Kéo cánh tay Hoắc Dục, lúc ngừng đầu lên nhìn anh thì thể hiện nụ cười đẹp nhất.

Quả nhiên là tuyên chiến với cô đây.

Sau khi tổng giám đốc nói xong, Hoắc Dục lên đài, vỗ nhẹ tay Kiều Vọng hai cái mới rời đi, mà Kiều Vọng cũng ngoan ngoãn gật đầu một cái.

Trên khán đài, đèn rất sáng, người trên đó vô cùng anh tuấn, khí chất nho nhã cùng dáng người cao lớn, thu hút tất cả trái tim phái nữ.

Nhưng mà không có cô.

Cô xoay người sang chỗ khác ăn gì đó, những nơi thế này không thể tránh uống rượu được, cô cũng không muốn say.

“..... Lần hợp tác này, phải cảm ơn cô Kiều Tịch, không có cô ấy, hạng mục lần này sẽ không thuận lợi như thế, ở đây, đại diện cho Viễn Đông, tôi xin nói một câu với cô Kiều Tịch, cảm ơn.”

!!!

Kiều Tịch chợt quay đầu nhìn về phía khán đài, lời cô ra ngoài như vậy, rốt cuộc Hoắc Dục muốn làm gì!

Tổng giám đốc đứng một bên vỗ tay, ra hiệu cô đi lên, Kiều Tịch bất đắc dĩ chỉ có thể chậm rãi đi lên khán đài.

Hoắc Dục đứng ở trước mặt Kiều Tịch, dưới ánh đèn, làn da Kiều Tịch vô cùng nõn nà, trắng nõn như một miếng bạch ngọc, anh cười cười vươn tay, Kiều Tịch bắt tay anh.

Ở dưới khán đài, tiếng vỗ tay nổi lên bốn phía, tay Hoắc Dục dùng sức, lập tức kéo cô vào trong ngực.

Trong lòng cực kỳ không muốn, nhưng cô biết trường hợp như vậy cô không thể đẩy anh ra, kiềm chế cảm xúc, đứng thẳng đờ như một tấm gỗ.

“Như vậy, có tính chính là anh thừa nhận em trước mặt mọi người hay không?” Đột nhiên, anh nhẹ nhàng nói bên tai cô, âm thanh tuy nhỏ nhưng không phải không rõ ràng.

Hóa ra anh còn nhớ rõ, Kiều Tịch than thở trong lòng.

Tiếng huýt gió và tiếng khen hay vang lên, nhưng lại càng khiến cô khó chịu, cô đưa tay đẩy anh ra, Hoắc Dục cũng không miễn cưỡng, thuận thế cũng buông lỏng cô ra, quay về micro nói mấy câu, rồi kéo cô xuống đài.

Cũng không buông tay cô ra.

Vừa mới bước xuống bục mấy bước, Kiều Tịch còn chưa nói gì, Kiều Vọng liền chạy tới, “Anh họ, anh thật lợi hại nha! Ở trên đài, rất đẹp trai!”

Kiều Vọng còn chưa nói xong, Kiều Tịch cắt ngang cô: “Hai người cứ chậm rãi tán gẫu, tôi đi toilet một lát.”

Dùng sức rút tay ra, xoay người rời đi, Hoắc Dục ở phía sau nhẹ nhàng gọi cô: “Tiểu Hi.....”

Bước chân của cô không dừng lại, nghe Kiều Vọng nói ở bên cạnh, lần đầu tiên Hoắc Dục thấy mất hứng với Kiều Vọng, nhưng rất nhanh ép mình bỏ ý nghĩ này đi.

Anh không thể như vậy, vì vậy cười tao nhã, tiếp tục nói chuyện với Kiều Vọng.

Kiều Tịch ở toilet một lúc, thật sự không muốn ra, lần này Hoắc Dục đẩy cô lên đầu sóng thật rồi, tất cả mọi người đều cho rằng Hoắc Dục thích cô, thậm chí cho rằng hai bọn họ đã quen nhau rồi.

Thật là! Tại sao anh ta nhất định phải biến tình hình thành như vậy!

Kiều Tịch ảo não đợi ở phòng vệ sinh một lúc, trốn tránh không phải biện pháp, chỉnh sửa lại một chút, cô mở cửa đi ra ngoài.

“A, phó giám đốc Kiều!” Là Trương Bản ở công ty.

Kiều Tịch gật đầu một cái, nở nụ cười muốn rời đi.

Trương Bân đứng phía sau, nói: “Phó giám đốc Kiều sẽ lập tức thăng chức rồi, nhưng mà lạo đây bạn tốt ra khỏi chuyện này, thật là không chân chính.”

Cô nghi hoặc, xoay người lại: “Cô có ý gì?”

Trương Bân cười nhạo, hất cằm lên về phía cửa, “Sau chuyện kia, cô cảm thấy cô chỉ còn là một phó giám đốc thôi sao?”

Kiều Tịch nhú mày.

“Thật là sóng sau đè sóng trước, không ngờ cô có khả năng lớn như vậy, tìm tới cả tổng giám đốc Viễn Đông, ha ha, dù sao sau này cô cũng sẽ không tốt hơn đâu, coi như cô đuổi tôi đi, cũng sẽ như vậy.”

“Lời của cô, tôi không hiểu một câu nào.”

“Không hiểu? Vậy chuyện mấy bức hình của cô thì hiểu chứ.”

Hình?!

Kiều Tịch nghĩ đến chuyện trước đó, hình chụp bị phát lên BBS của công ty, lại có người nói cho Hoắc Dục biết, diebgh\$anflequ%6ys-don sau đó tung các loại lời đồn ở công ty, cho dù thật sự là Từ Thanh đã upload hình, cô ấy cũng không nghĩ ra được việc đưa cho Hoắc Dục, cô ấy không tí mĩ như vậy, cho nên thực sự chỉ có..... Trương Bân!

“Tại sao cô lại làm như vậy?” Kiều Tịch bình tĩnh hỏi.

“Tại sao?” Trương Bân cúi đầu cười một tiếng, “Tại sao! Tôi ở công ty làm bảy tám năm vẫn là một thư ký! Kiều Tịch cô mới đến mấy năm! Mà lại được thăng làm phó giám đốc! Bây giờ lại muốn trở thành giám đốc! Tại sao!”

“Trong lúc vô tình, tôi thấy được hình của Từ Thanh, cho rằng cơ hội đã tới, tổng giám đốc Viễn Đông coi trọng cô, cho cô hạ hạng mục. Tôi cho rằng tôi đưa hình của cô và người đàn ông khác cho anh ta, anh ta sẽ không quan tâm cô nữa, ai biết được anh ta lại giúp cô!” Nói đến đây, cô cười một tiếng: “May là Từ Thanh không nói ra tôi tới, tôi đồng ý với cô ta sẽ khiến cô đi xuống, tôi cho rằng dư luận trong công ty có thể khiến lãnh đạo hạ thấp cô. Nhưng tôi hôm qua, tôi lại nhận được điện thoại của Viễn Đông, ha ha, dù sao tôi sẽ rất nhanh rời đi, phó giám đốc Kiều, cô thắng, thủ đoạn của tôi không sánh được với cao thủ là cô, giấu lên đầu bạn bè, cô thật cao tay mà.” Nói xong lời cuối cùng, nắm nhòai trên bồn rửa tay cười ha ha.

Kiều Tịch biết người như vậy đáng hận cũng đáng thương.

Tự cao tự đại nhưng thật lâu không được thăng chức, áp lực già trẻ một nhà đều ở trên người mình, cũng không có nơi buông thả.

Nhưng mà cô không phải Thánh mẫu.

“Đường là cô tự chọn, bị đánh nát cũng phải đi tiếp.” Kiều Tịch xoay người không nhìn cô nữa, “Còn nữa, đừng nghĩ ai cũng như cô.”

Nếu như công ty thật sự quyết định đuổi Hà Cửu đi để cho cô thăng chức, cô thà từ chức chứ không cần công việc này!

Cùng lúc đó, điện thoại thư kí tổng giám đốc reo, nhận điện thoại, tin tức bên kia khiến cô khiếp sợ, quên cả nhỏ giọng lại, “Cái gì! Anh nói thật! Người Cảnh An sẽ đến! Anh xác định sao! Tôi... tôi lập tức chuẩn bị! Không phiền! Không phiền chút nào!”

Sau nói tin tức đó cho tổng giám đốc, trong nháy mắt, tổng giám đốc cũng cuống quýt lên, “Đối phương nói lập tức tới ngay?”

“Vâng.”

“Này mau chuẩn bị đi chứ?”

Thư ký cũng khó xử, “Đã không kịp nữa rồi.”

“Thông báo trước đã.”

Tổng giám đốc ho nhẹ hai tiếng, đang muốn thông báo tin tức kích động này, người đã tới rồi.

Người tới rất biết điều, bước xuống từ chiếc xe màu đen, chậm rãi đi vào đại sảnh, trừ một người có vóc dáng cao to đi theo sau, không còn gì khác.

Có thể khiến đám người ồn ào náo động đột nhiên trở nên yên tĩnh, yên lặng àm nhìn về phía cửa.

Người đến mặc bộ tây trang màu đậm, trên áo somi màu trắng thắt một cái cà vạt đen, vai rộng eo hẹp, trong lúc bước đi mang theo hơi thở mạnh mẽ.

Đàn ông có một thần thái khiến người ta phải nín thở, đờ mắt, mỗi một góc độ đều như được thượng đế tỉ mỉ mài dũa tạo nên, đôi mắt đen nhánh trong veo như trong một cái đầm nước rất sâu, im lặng nhưng trong nháy mắt sẽ bắt được tâm tư người khác.

Tầm mắt lơ đãng quét qua bạn thì sẽ khiến toàn thân bạn căng thẳng, lại thêm khí chất lạnh lùng, toàn thân tản ra hơi thở người lạ chớ tới gần, làm người ta mê muội nhưng lại không dám đến gần.

Đó là khí thế chân chính.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Bánh Màn Thầu

Tổng giám đốc vội vàng nghênh đón, giọng nói có hơi kích động: “Thật không ngờ Kỷ tổng sẽ tới, bữa tiệc quá nhỏ lại không kịp chuẩn bị, thật là ngại quá.”

Tay tổng giám đốc vươn ra thẳng tắp, Kỷ Thừa An cũng không bắt, chỉ nhẹ giọng gật đầu đồng ý.

Đối với thái độ lạnh nhạt của Kỷ Thừa An, ông không để ý chút nào, cười đứng bên tay phải anh, “Kỷ tổng có muốn lên khán đài nói mấy câu không?”

Nhìn đám người nhộn nhịp, anh khẽ nhún vai, “Không cần.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt, Kỷ tổng, mời vào bên trong.”

Đợi đến lúc Kiều Tịch đi ra thì sợ hết hồn, đây là..... tình huống gì chứ.

Đột nhiên khách sạn có rất nhiều người, quần áo gọn gàng đẹp mắt, cảnh bố trí trên khán đài không đổi, nhưng mà đổi toàn bộ rượu mới, sự hỗn độn lúc đầu cũng được giảm bớt, có vẻ ở đây rộng rãi ra rất nhiều.

Thật giống như một bữa tiệc linh đình vô cùng cao cấp.

Thấy Hà Cửu đứng không xa, đang nói chuyện rất vui với một người đàn ông, Kiều Tịch bước hai ba bước đi tới, thận trọng hỏi cô: “Xảy ra chuyện gì vậy, đột nhiên có nhiều người tới thế này?”

“Nhân vật lớn tới, cậu cần thận một chút, người vừa mới tới có thể là một người tiếng tăm lớn, lát nữa đừng có tái diễn cảnh thiêu thân đó.”

“Đó cũng không phải là mình đồng ý nha!”

“Cũng không phải cậu, thấy người đối diện mặc đồ tây trang trắng kia chứ?” Hà Cửu chỉ vào một người cách đó không xa.

Kiều Tịch gật đầu một cái.

Hà Cửu nhỏ giọng nói: “Đó chính là người đứng đầu thành phố A, mình không cần nói gì nữa, bây giờ, bên ngoài khách sạn bị phóng viên vây quanh, khung cảnh thế này, cậu hiểu rồi chứ.”

Kiều Tịch ngẩn người, “Rốt cuộc ai tới?”

Hà Cửu lắc đầu một cái, “Không biết đâu, đột nhiên tới như vậy.”

Còn đang nghi hoặc, Kiều Tịch nhìn thấy người đàn ông đang cười nhẹ từ xa, sững sờ một chút, theo hướng Hà Cửu chỉ, “Đó là Thẩm Phong phải không?”

Hà Cửu định thần nhìn lại, hình như là bạn trai Lâm Tùy Ý, Thẩm Phong.

Thẩm Phong đứng ở bên cạnh một vị phu nhân, hai người tiếp xúc mập mờ, nụ cười trên mặt tràn đầy ám muội.

“Mẹ nó!” Hà Cửu để ly rượu xuống, muốn xông ra, Kiều Tịch vội vàng ngăn cô lại, “Cậu làm gì thế, mình vừa nói xong, cậu liền muốn gây chuyện.”

“Ở trước mặt mình mà thẳng khốn kia ăn vụng mình có thể bỏ qua cho anh ta được hả! Xem mình chính chết anh ta!”

“Cậu sẽ khiến sự việc thêm rối rắm thôi.”

“Chẳng lẽ mình mặc kệ hả!”

“Đây là lần đầu tiên xảy ra chuyện này sao, vấn đề không phải ở Thẩm Phong, theo ý người!”

Hà Cửu tức giận đùng đùng uống rượu, cách một tiếng đặt lên trên bàn, “Vậy cậu nói nên làm thế nào chứ?”

Kiều Tịch còn chưa trả lời đã nghe được có người ở sau lưng gọi cô: “Tiểu Hi.”

Xoay người lại, là Hoắc Dục, bên cạnh còn có Kiều Vọng, nhìn thấy Kiều Tịch, cô rất không vui.

“Chào Hoắc tổng” Kiều Tịch mỉm cười chào hỏi, nụ cười long lanh cũng không nhận ra vẻ quỵn rũ.

Rõ ràng gần trong gang tấc, lại chạm không được, trong lòng Hoắc Dục hơi đau, anh không muốn như vậy, anh tự nhủ.

Đang muốn nói gì đó, lại nhìn thấy một người đi một mình đến phía sau cô, rồi vươn tay ôm cô vào trong ngực.

Đột nhiên Kiều Tịch bị người ta dùng ngoại lực lôi kéo, ngã vào người kia, đầu đụng vào lồng ngực cứng rắn của anh, theo bản năng vòng tay ôm lấy eo của anh, chống đỡ cơ thể, hơi thở quen thuộc làm cho cô sửng sốt.

Sao người này lại tới đây?

Cùng anh qua lại thời gian dài như vậy, số lần ra khỏi cửa không vượt quá ba lần, sao anh lại tới đây?

Kiều Tịch núp ở trong ngực người đàn ông, không ngẩng đầu, nên không nhìn thấy vẻ khiếp sợ của Hoắc Dục và vẻ mặt hâm mộ cùng căm ghét của Kiều Vọng.

Có điều, bây giờ, cô kinh hãi nhất chính là, tại sao người này lại tới đây?

Kỷ Thừa An nhàn nhạt liếc mắt nhìn Hoắc Dục, áp lực vô hình bao phủ xung quanh mỗi người, cũng thành công cản trở đối phương kích động.

“Kỷ tổng thật có điểm phúc, vị này là?” Có người đến gần Kỷ Thừa An, chút vô tình nhìn cô.

“Bạn gái của tôi.” Âm lượng không cao, lại công khai biểu thị quyền sở hữu của anh.

“Ai nha, cô gái này thật đúng là may mắn.” Những lời này, Kiều Tịch hình như cũng đã nghe qua từ miệng A Nhất, Kiều Tịch có chút hoảng hốt.

Người đó tán gẫu với Kỷ Thừa An mấy câu, thấy vẻ mặt anh không kiên nhẫn liền thân thiện rút lui, khóe mắt Kiều Tịch nhìn đến người nọ, chính là người đàn ông mặc âu phục màu trắng mà Hà Cửu vừa mới chỉ.

Đợi đến khi người bên cạnh chậm rãi tránh ra, Kiều Tịch mới ngẩng đầu lên, nhìn Kỷ Thừa An, đây cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh mặc âu phục, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ai nha, quả nhiên đàn ông mặc âu phục rất đẹp trai, cô chính là người nghiện mặc đồng phục, nghiện mặc đồng phục.

Có điều Kiều Tịch vẫn nhăn mày lại, hỏi anh: “Sao anh lại tới đây?”

Kỷ Thừa An buông cô ra, nhưng bàn tay vòng qua eo cô, hơi ngược lại cô: “Tôi không thể tới?”

Kiều Tịch nhăn nhó một cái: “Cũng không phải vậy.....” Dù sao hai người mới bắt đầu tìm hiểu qua lại, nói là không có thân phận gì, nhưng..... Kỷ Thừa An xuất hiện lại giải vây cho cô, ít nhất sẽ không có ai cho rằng Hoắc Dục và cô có quan hệ gì nữa.

Nhưng mà....., “Nhiều người như vậy, anh không để ý sao?” Anh nhất định là ngại, cho nên chạy nhanh đi! Cô cũng không muốn có scandal đâu!

Kỷ Thừa An lắc đầu: “Hoàn toàn không, em rất để ý sao?”

Kiều Tịch: “Đúng!”

Kỷ Thừa An: “Vậy thì kiên trì một chút.”

Kiều Tịch: “.....” Để tôi đi chết đi.

Sau khi Kiều Tịch hoàn toàn bị biến thành bình hoa, cô không ngờ, gần như toàn bộ người có thân phận ở A thị đều đến, có người không đến được, liền phái người quan trọng đến thay.

Mỗi người bọn họ đều chủ động đến trò chuyện mấy câu với Kỷ Thừa An, thái độ Kỷ Thừa An nhàn nhạt cũng không coi là lạnh lùng, cho nên có lúc cũng nói mấy câu, người tới thấy được vẻ mặt chán trường của anh, liền lễ phép thoái lui.

Nhưng mà..... Tại sao?

Càng xem thái độ của những người này đối đãi Kỷ Thừa An, Kiều Tịch lại càng kinh hãi.

Tập đoàn Cảnh An thật là Công ty lớn tầm quốc tế, nhưng cũng chỉ lộ diện có mấy người, huống chi người mặc đồ tây trang màu trắng vừa này, là người đứng đầu thành phố A.

Bất luận là tổng giám đốc công ty nào đều có thái độ nịnh nọt Kỷ Thừa An, cái này, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Nhưng ý nghĩ nghi ngờ còn chưa hoàn chỉnh, Kiều Tịch đã bị người trước mắt dọa sợ đến ngây người.

Người đến là một nhà kinh doanh, diện mạo bình thường, trung niên, đầu hói, bụng bia cũng không phải trọng điểm, diện mạo đáng sợ trọng điểm là bạn gái của anh ta, cao hơn một mét bảy, dáng người xinh đẹp, trước lời sau vênh, hơn nữa liếc một cái mắt là biết cup E! Nghịch thiên (trái với lẽ thường)!

Nhìn cup D của Hà Cửu, Kiều Tịch đã kích thích, mà cup E trước mặt lại liên tục dùng ánh mắt quyến rũ Kỷ Thừa An.

Cái quái gì vậy, coi cô như người chết à!

“Ài da, “Kiều Tịch nhỏ giọng kêu, Kỷ Thừa An lập tức cúi đầu xuống, hỏi cô: “Sao vậy?”

“Đứng lâu, chân tê quá.” Kiều Tịch nhún mảy nhẹ, trong đôi mắt nổi một tầng hơi nước, hơi làm nũng.

Kiều Tịch rất ít khi làm nũng, Kỷ Thừa An cũng rất biết hưởng thụ, gật đầu nói một câu thất lễ với người vừa tới, duỗi hai tay bẻ ngang cô, Kiều Tịch hô lên một tiếng, không khỏi quần bách mà vui nết vào trong cổ anh, trong lòng than mất mặt, rồi lại xuất hiện một mùi vị vừa ngọt vừa chua, vui vẻ.

Kỷ Thừa An ôm cô ngồi xuống một chiếc ghế ở trong góc, hai người ngồi song song, nhất thời lại không biết nói gì.

Vừa rồi thật ấu trĩ (suy nghĩ chưa chín chắn, non ớt như trẻ con), trong lòng Kiều Tịch hơi khinh bỉ chính mình.

Lại không khỏi cúi đầu nhìn bản thân, lại nhìn cup E phía xa, nói thầm: “Thật tốt rồi..... Mình chỉ là cái bánh mìn thầu thôi.”

Kỷ Thừa An ngả người về sau, buông lỏng cả vật một chút, liếc cô một cái: “Bánh mìn thầu? Không phải bánh bao hấp sao.”

!!! Sao anh có thể nghe thấy, còn hiểu nữa!

Kiều Tịch giận dữ nhìn anh, phát hiện người trước mắt này rất tà ác, lại thờ dài cúi xuống, trên thế giới này làm gì có đàn ông thuần khiết..... Anh Kỷ cao quý, băng thanh ngọc khiết (trong trắng như băng ngọc) lúc đầu đi đâu rồi?!

Kiều Tịch không cam lòng nói: “Mối không phải! Tôi chính là châu tròn, ngọc sáng..... Bánh mìn thầu!” Nói xong lời cuối cùng, cũng là tự mình lộ ra.

Kỷ Thừa An nghe vậy bật cười, đôi mắt xinh đẹp cong cong, trong nháy mắt sáng rực.

Kiều Tịch nhìn ngây người, Kỷ Thừa An dùng một tay kéo cô qua, ôm chặt cô, vùi đầu vào cổ cô cười khanh khách, từng đợt khí nóng phả lên cổ cô, một bên như lửa, toàn thân cũng căng thẳng.

Kiều Tịch thật sự không hiểu cái này có gì buồn cười, nhưng thấy Kỷ Thừa An thả lỏng tâm trạng như vậy, không lạnh lùng như trước nữa, đáy lòng cũng vui thích.

Nhưng mà cuối cùng Kiều Tịch cảm thấy mình thật ngốc, người nào đó cười đủ rồi ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghiêm túc nói với cô: “Bánh mìn thầu cũng được, chống đói!” Sau đó còn vỗ vỗ bả vai của cô khích lệ.

Kiều Tịch: “.....” A a a a a!

Kiều Tịch không để ý đến Hoắc Dục đứng ở một góc.

Giờ phút này, bên cạnh anh đã không có Kiều Vọng, đi/n/anlequ.syd?on về mặt kinh ngạc mang theo uẩn hận, từ lúc người đàn ông kia kéo Kiều Tịch vào trong ngực, mà Kiều Tịch lại thuận theo người đàn ông đó, anh đã muốn kéo cô đi ngay lập tức!

Anh muốn đụng cũng không thể đụng, người đàn ông kia lại có thể dễ dàng đụng chạm!

Hoắc Dục ép mình dời tầm mắt đi, không nhìn gương mặt tươi cười thật tự nhiên đó nữa, anh sợ mình một chút nữa thôi sẽ không khống chế được sự kích động của mình, mạnh mẽ dẫn cô rời khỏi đây.

Đó là cô gái của anh, là người anh thích nhất, sao có thể trở thành của người khác?

Huống chi, làm sao cô có thể ở cùng với người đó!

Tiệc rượu kết thúc, Kiều Tịch muốn về nhà, Kỷ Thừa An không miễn cưỡng, để A Nhất đưa cô về.

Vừa về đến cửa nhà thì phát hiện có người nào đang đứng ở đó, lần này không hút thuốc lá, nhưng vẻ mặt người đó giữa mưa gió ngược lại khiến cho

nếp nhăn giữa đôi mày thanh tú của cô sâu hơn một chút.

Có thể tìm được nhà cô, quả nhiên dùng rất nhiều công sức.

Anh nhìn thấy cô, lập tức đi tới trước mặt cô, thân hình anh rất cao, mắt nhìn xuống cô, khí thế càng thêm bức người, không nói lời nào đã khiến không khí xung quanh căng thẳng.

Trong giọng nói xen lẫn tức giận, chất vấn cô: “Kiều Hi, em biết mình đang làm cái gì không?”

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Không Thể Buông Tay

Kiều Tịch cau mày nhìn người trước mặt, lời nói có vẻ bất đắc dĩ: "Anh tới làm cái gì?"

"Đề anh làm cái gì! Kiều Hi! Em biết em đang làm cái gì không?!"

Cô nhìn vẻ mặt tức giận của Hoắc Dục, trong lòng lại có chút vui vẻ, ít nhất, người này thật lòng quan tâm cô, nhưng thế thì thế nào đây.

"Hoắc Dục, trước kia tôi đã nói với anh rồi, tôi làm cái gì không liên quan tới anh."

Hoắc Dục dùng sức bắt lấy cánh tay của cô, cô từng mắt nhìn anh, thấy bắt gặp ánh mắt này của cô, tay anh mất đi sức lực nhưng vẫn không buông, anh cảm thấy trái tim co lại từng hồi một, cúi đầu nói: "Sao lại không liên quan tới anh, em là Tiểu Hi của anh....."

Giọng nói vô lực xen lẫn đau lòng.

Lời nói đau lòng như vậy lại càng khiến cô đau nhói, nhắc nhở cô đã từng trải qua, nhưng cũng chọc cô cười!

Cô mạnh mẽ gạt anh ra, "Liên quan tới anh?! Anh dựa vào cái gì chứ! Bây giờ, anh cùng lắm cũng chỉ là anh họ của tôi thôi!"

"Không phải vậy!" Anh vội vàng phủ nhận.

"Không thì thế nào! Anh cho rằng tôi vẫn thích anh như kẻ ngốc sao! Ngay cả tình huống ban đầu đó, anh không dám thừa nhận quan hệ của chúng ta, bây giờ anh có thể sao!"

"Vậy em muốn ở cùng với anh ta! Em biết Kỷ Thừa An là ai không!" Anh càng thêm tức giận, mạnh mẽ bắt lấy tay cô.

"Anh ấy thế nào! Ít nhất anh ấy sẽ không như ai kia biết rõ là anh họ tôi còn cố ý lừa gạt tôi thích anh ta!" Cô cười lạnh, dien%danlequy%0n.com đây mất mạng theo oán hận, "Anh biết rõ ông nội tôi qua đời, anh trở thành hi vọng duy nhất của tôi, trong lòng tôi vô cùng mong đợi sẽ được ở cùng với anh, nhưng còn anh!" Anh lại đứng ở cửa với Kiều Vọng nói cho tôi biết, anh là anh họ của tôi!

Kiều Tịch không nói ra câu cuối cùng, nhưng hận ý tràn ngập trong mắt cô đã thể hiện rõ tâm trạng của cô.

"Anh..... anh....." Hoắc Dục muốn biện minh cho mình, lại phát hiện không có lời nào để biện minh cả.

Kiều Tịch thuận thế rút tay về, lạnh lùng nhìn anh: "Nếu đã làm thì đừng hối hận, tôi không thích quay đầu lại, hi vọng anh cũng vậy!"

Cô lướt qua anh đi mở cửa, Hoắc Dục không định bỏ qua cho cô.

Đột nhiên, ôm lấy cô thật chặt từ sau lưng, giọng nói nặng nề: "Tiểu Hi, Tiểu Hi, anh biết rõ là anh sai, anh nguyện dùng nửa đời còn lại để sửa chữa sai lầm này, Tiểu Hi, rời bỏ người đàn ông kia đi, cho dù em không chấp nhận anh, em cũng phải rời xa Kỷ Thừa An!"

Kiều Tịch dùng hết sức tách bàn tay của anh ra, "Chúng ta không thể nào, Hoắc Dục, tại sao anh nhất định phải phức tạp mọi chuyện như vậy!"

"Anh sẽ không buông tay!"

Anh dùng sức lôi cô, thế mà lại cúi đầu muốn hôn cô, cô mạnh mẽ quay đầu đi, nụ hôn của anh rơi vào gò má cô.

Đáy lòng Kiều Tịch chỉ cảm thấy buồn bực và chán ghét, một cước dẫm lên chân anh, vì đau nên tay Hoắc Dục mất lực, Kiều Tịch đẩy anh ra, ánh mắt âm trầm nhìn anh: "Hoắc Dục, đây là anh ép tôi đấy, anh không buông tay, vậy để người khác khiến anh phải buông tay!"

Cô không nhìn anh, mở cửa đi vào nhà.

Hoắc Dục nhìn cánh cửa đóng chặt, cảm thấy bất lực, như thủy triều xâm nhập, anh nhắm mắt lại, loại cảm giác này cũng không xa lạ, trước khi anh 13 tuổi, cảm giác này đã vây quanh anh.

Anh không có cha mẹ, từ nhỏ anh sống ở cô nhi viện, khi đó, anh cũng không gọi là Hoắc Dục, chỉ là A Dục.

Cho đến ngày ấy, một đôi vợ chồng dắt theo một em gái nhỏ xinh đẹp tới cô nhi viện, viện trưởng dẫn đám trẻ con ra ngoài, bảo bọn họ đứng lần lượt.

Chú đó ngồi xổm xuống, hỏi em gái kia: "Này, con gái của cha xem một chút, con cảm thấy ai tốt nhất, con xem, con mang lại nhiều may mắn như vậy, chia cho cha chút đi."

Kiều Vọng gật đầu một cái, ngắm nhìn bốn phía, tất cả đứa trẻ xung quanh đều tươi cười lấy lòng, chỉ có anh không có nét mặt gì, anh biết, ở tuổi của anh sẽ chẳng có ai nhận nuôi anh, cho nên khi bắt đầu cũng chỉ tính đi ngang qua sân khấu mà thôi.

Nào ngờ cô bé kia chỉ vào anh, nói: "Cha, cha xem anh này thế nào, anh ấy rất tuần tú." Nói xong chạy tới kéo quần của anh rồi cười với anh.

Chú kia nhìn anh một chút, rồi đi nói chuyện với viện trưởng, sau đó đi vào làm việc gì đó, một lát sau đi tới trước mặt anh, vỗ nhẹ đầu của anh, "Nhóc, cháu tên gì hả?"

"A Dục."

Chú đó lắc đầu một cái, "Sau này sẽ là Hoắc Dục, biết không?"

Anh gật đầu một cái, vẫn không thể tin được.

Từ lúc đó, cuộc đời của anh thay đổi, mà nguyên nhân chính là do Kiều Vọng, cho nên anh không thể cự tuyệt Kiều Vọng, vĩnh viễn không thể.

Cho nên khi Kiều Vọng tìm anh nói về chuyện kia, anh không từ chối.

Từ miệng Kiều Vọng, anh biết Kiều Hi là như thế này. Đột nhiên Kiều Hi trở về nhà của Kiều Vọng, giành hết tất cả sự chú ý của cha mẹ và ông nội, nhưng lại không muốn cha mẹ đối tốt với Kiều Vọng, thường sẽ nói gì đó khiến cho người ta khó xử, nhưng Kiều Vọng chỉ nói với anh, để cho anh thử ở cùng cô, đổi thành người khác phái có lẽ sẽ tốt hơn.

Lời thỉnh cầu thiện lương như vậy, sao anh lại không đồng ý cho được?

Hơn nữa, cô cũng là em họ anh không phải sao, mặc dù không phải ruột thịt.

Vì vậy, ngày đó, Kiều Vọng gọi điện thoại cho anh, để anh chạy theo Kiều Tịch ra ngoài, anh đi theo, nhìn thấy cô gái gầy nhỏ núp ở trong góc ngõ nhỏ khóc, liền chậm rãi đi tới.

Bọn họ biết, anh biết Kiều Hi và Kiều Vọng hoàn toàn khác nhau.

Cô giống như một bông hoa dành dành mảnh mai, sẽ xấu hổ cười với anh, mỗi lần anh thấy cô cười sẽ cảm thấy rất vui vẻ, hai người thường cùng nhau cười khúc khích thật lâu, những ngày tháng đó thật tốt đẹp.

Cho dù khi đó hai người mơ hồ thể hiện tâm ý, anh cũng không mang cô tới, lần này Kiều Hi vẫn sẵn sàng không nói gì, quan tâm làm cho người ta đau lòng.

Dần dần, anh bắt đầu có chút hoài nghi với sự giải thích của Kiều Vọng, cho đến ngày ấy.

Ông nội Kiều Vọng qua đời, Hoắc Dục núp ở trong đám người, tận mắt thấy Kiều Hi bắt nạt Kiều Vọng, lạnh lùng nhìn cô.

Anh chọn tin vào hai mắt của mình, cũng tin Kiều Vọng.

Nhưng mấy ngày sau, nhìn thấy Kiều Hi, gương mặt cô hoảng hốt ngồi im trên ghế dài ở công viên, không nói lời nào, bất động, anh đi tới cô cũng không có phản ứng gì.

Đột nhiên trái tim bắt đầu đau, co thắt từng hồi một, giống như có một cái tay lớn không ngừng bóp lấy trái tim anh, dein@ande\$luy^qodn anh cố gắng đè nén cảm xúc của mình xuống, nhưng vẫn không nhịn được đi tới, ôm cô gái kia vào trong lòng.

Thôi đi, dù cô xấu đến mức nào, anh cũng không trốn thoát khỏi sự dụ dỗ của cô, không có cách nào, anh không buông tay được, chỉ cần thấy cô gái trước mặt lộ ra vẻ mặt khổ sở, anh giống như hít thở không thông, chỉ hận không thể cho cô đồ tốt nhất trên thế giới, để cô vui vẻ.

Cuối cùng, cô khóc thành tiếng, tim của anh cũng thoáng yên tâm.

Cuối cùng, tháng ngày trôi qua thật lâu, cô bắt đầu nở nụ cười.

Nhưng mỗi lần thấy cô nói sau khi tốt nghiệp trung học sẽ đi đâu, thấy cô nhìn anh với đôi mắt càng ngày càng tỏa sáng, anh luôn cúi đầu tránh né đề tài này.

Anh..... Không thể.

Anh là của anh họ của cô.....

Anh vẫn muốn tìm cơ hội nói thân phận của anh cho cô biết, anh không muốn lừa cô, anh..... thích cô.

Nhưng còn chưa kịp nói gì đã bị Kiều Vọng dẫn tới trước mặt cô.

Nhìn ánh mắt khiếp sợ của cô nhìn về phía mình, anh yên lặng cúi đầu, anh không dám đối mặt với ánh mắt của cô, ở trong đó chứa rất nhiều tình cảm của cô, hi vọng của cô, tất cả của cô, tất cả cũng vỡ tan trong ánh mắt đó.

Anh thậm chí không dám nói câu xin lỗi với cô..... đã chạy đi.

Sau đó mới biết, những gì Kiều Vọng nói không phải hoàn toàn là sự thật.

Cô chú đối xử không tốt với cô..... vô cùng không tốt.....

Cô cũng không lạnh lùng, thậm chí là vâng vâng dạ dạ làm theo bất kỳ phân phó nào của bọn họ, bao gồm Kiều Vọng.

Anh muốn cứu vãn nhưng đã không kịp nữa.

Lần gặp mặt đó, ánh mắt cô nhìn anh tràn đầy oán hận, khiến anh không dám đối diện..... Vì vậy cứ tránh né đi.

Cho đến khi gặp lại.

Kinh nghiệm nhiều năm, mới biết anh yêu cô, đã vào xương tủy, không có cách nào quên được.

Anh không thể buông tay rồi, không thể.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Khó Có Thể Dùng Hai Tay Nắm Được Cả Hai Tay

Sau khi đóng cửa lại, Kiều Tịch không mở đèn lên, ở trong căn phòng tắm tối yên lặng mấy phút, chậm rãi đi về phía ghế sofa rồi nằm xuống.

Cô rất mệt mỏi.

Cô chỉ muốn một cuộc sống yên bình nhàn hạ, mong muốn này rất khó sao?

Một người chồng tính tình ôn hòa, hai đứa con, cứ sống như vậy hết một đời, sao cô cảm thấy cuộc sống như thế cách cô càng ngày càng xa.

Mặc dù Kiều Tịch nói sẽ khiến Hoắc Dục buông tay, nhưng nhất thời cũng không biết phải làm sao, trên thực tế, cô vẫn không muốn làm việc tuyệt tình như vậy.

Cô hiểu được tính cách của mình, có thể vì khi còn bé luôn nhượng bộ khiến cho sau khi lớn lên có thay đổi, vẫn không thể dễ dàng tha thứ được, cho nên chỉ cần không vượt qua ranh giới cuối cùng của cô, cô vẫn có thể nhịn.

Dù sao, cuộc sống an bình mới là thứ cô muốn.

Nhưng cô không ngờ chặt đứt ước muốn này không phải là Hoắc Dục, mà là Kiều Vọng.

Kiều Vọng cướp đi rất nhiều thứ của cô, tình yêu của cha mẹ, thầy giáo chú ý, bạn học thân thiết, còn có Hoắc Dục, nhưng mấy thứ này đều là trước kia, những thứ đó cô không tranh giành, không có nghĩa là bây giờ cô vẫn có thể để mặc cô cướp đồ của cô đi.

Bất kể là cái gì.

Kiều Tịch tan làm, đang lên lầu thì nghe được giọng nói vui vẻ của Kiều Vọng, cô đã quá quen thuộc với giọng nói như thế, cô luôn dùng giọng nói ngọt ngào ấy với cha mẹ, Hoắc Dục, âm cuối luôn lên cao, khiến cho người ta nghe rất vui vẻ và dễ chịu.

"Anh đang đợi chị sao? Chị cũng thiệt là, về trễ như thế, đúng rồi, anh là anh rể thần bí trong truyền thuyết sao?"

"A, sao anh không nói gì vậy, chúng ta đã gặp mặt rồi, chính là dạ hội mấy ngày trước đó, lúc anh đi ra rất đẹp trai a!"

"Đúng rồi, em tên là Kiều Vọng, anh thì sao?"

Dạ hội?

Ký Thừa An tới?

Kiều Tịch dừng bước, ngẩng đầu nhìn lên lầu một chút.

Cô có thể tưởng tượng được mấy lời Kiều Vọng nói, hơi vênh mặt lên, lộ ra nụ cười vui vẻ, đó là thành quả mà vô số lần cô luyện tập ở trong phòng, dĩ nhiên, tất nhiên cũng rất có hiệu quả, rất ít người có thể chống cự được nụ cười ấy, nhất là đàn ông.

Nhưng rất dễ nhận thấy, cô không biết tính tình người kia.

"Cô thật ồn ào, cút." Ngự điệu lạnh lẽo vang lên, mang theo hơi thở hàn băng đặc biệt.

Giỏi lắm! Ký đại nhân! (Ký đại nhân là biệt danh Kiều Tịch gọi Ký Thừa An)

Good job!

Kiều Tịch cũng không muốn lãng phí thời gian, tính lên lầu đuổi Kiều Vọng đi, lại bị câu nói tiếp theo của cô làm khựng chân lại.

"Anh biết chị tôi thích anh họ tôi sao?"

Cuối cùng, Kiều Vọng thấy ánh mắt người đàn ông trước mặt đã hướng về phía cô, cô khẽ nhếch mép lên.

A, cho dù chị cô tìm được một người đàn ông ưu tú thế nào, trên đời này, có mấy người đàn ông có thể chấp nhận người phụ nữ của mình có người khác, hơn nữa còn là loạn luân, ha ha.

"..... Cô cho rằng cô là ai, cút cho tôi!"

Kiều Tịch đi lên bậc thang, thấy sắc mặt tái nhợt của Ký Thừa An, cùng vẻ mặt quần bách của Kiều Vọng, cô đi tới, nhìn Kiều Vọng, chu môi lên: "Cút."

Kiều Vọng vốn rất quần bách lại nhanh chóng biết mất, dần dần thành giễu cợt, khẽ cười một tiếng, nói: "Chị đã về rồi, vậy chắc chị cũng đã nghe được, không muốn giải thích với bạn trai chị một chút sao?"

Kiều Tịch không nhiều lời với cô, chỉ bình tĩnh nói ra một câu: "Kiều Vọng, cô phải thức thối một chút, cút ngay lập tức."

"Cút?" Kiều Vọng cười ra tiếng, diện=anlequyđôn "Cái từ này hình như thích hợp dùng với chị hơn, giống như khi cha mẹ đuổi chị ra ngoài, từ này mới thích hợp nhất."

"Chị đó, là một người thất bại, từ trước đến bây giờ vẫn vậy, nếu không phải là ông nội, sao cha mẹ có thể nuôi chị đến khi tốt nghiệp trung học....."

Chát!

Kiều Vọng ôm mặt của mình, nửa gương mặt vừa đau vừa tê dại, hơi khó tin, sao Kiều Tịch có thể đánh cô chứ, sao cô dám!

Thân thể Kiều Tịch hơi run lên, giọng nói khẽ run: "Kiều Vọng, cô nói gì tôi đều không quan tâm, bởi vì ở trong mắt tôi cô chẳng là gì hết, nhưng còn ông nội, cô không xứng nhắc tới ông! Cô nhắc một lần, tôi đánh cô một cái!"

"Cô!" Kiều Vọng muốn đánh trả, lại thấy vẻ mặt âm trầm của Ký Thừa An sau lưng Kiều Tịch, nuốt nước bọt một cái, hung hăng nói: "Chuyện này chưa xong đâu! Tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua cho chị!"

Kiều Tịch hát cảm lên với cô, "Tốt, tôi nói rồi, đừng chọc đến tôi, nếu cô không muốn kết thúc, vậy thì bắt đầu đi." Nói xong còn cong cong khóe miệng về phía cô.

Đột nhiên, Kiều Vọng cảm thấy người phụ nữ trước mặt trở nên nguy hiểm, mà hành động dọa dẫm của cô chỉ như một trò hề, nhưng vẫn không nhận được nói một câu: "Chị cứ chờ xem đi! Hừ!"

Nói xong thì nhanh chóng rời đi.

Kiều Tịch mở cửa để Kỳ Thừa An đi vào, hai người cũng trầm mặc không nói gì, bên trong phòng một mảng yên lặng, loại áp lực vô hình này khiến cô càng thêm không thoải mái.

Kiều Tịch treo áo khoác lên, quay lưng về phía Kỳ Thừa An hồi lâu mới nói, "Cái đó, A Nhất đâu?"

"..... Đi mua đồ."

Chẳng trách chỉ có một mình anh, haiz, nếu A Nhất ở đây, tình huống sẽ càng thêm loạn thôi.

"Có muốn ăn chút gì không....." Lời còn chưa nói hết, môi đã bị chặn lại, sự ấm nóng mềm mại nhanh chóng thăm dò vào trong miệng của cô, mang theo sự kích động điên cuồng liếm mọi góc ngách trong khoang miệng của cô.

Thân thể bị anh ôm lấy, bất luận là chiều cao hay là hình thể cô không thể bì kịp, cho nên chỉ có thể ngược đầu lên tiếp nhận nụ hôn của anh.

So sánh với cá tính của anh mà nói, môi của anh có sự khác biệt rất lớn, rất mềm, rất ngọt, khá giống với đường, cảm giác hôn lên thật thoải mái, nhưng lần này có chút không giống.

Quá nóng vội rồi.

Cánh tay ôm trên eo cô rất chặt, đầu lưỡi tiến vào trong miệng càng như một loại chiếm đoạt, càng xâm nhập cuốn lấy lưỡi của cô.

Đôi môi anh chậm rãi sâu hơn, luân chuyển vuốt ve cô, hô hấp đan vào nhau, không ngừng tiến công.

Kiều Tịch sững sốt, lúc ý thức trở lại đã bị người đàn ông kia chống đỡ ở trên tường, đôi tay bị đặt trên đỉnh đầu, một cái tay khác thăm dò vào trong quần áo của cô, dùng lực vuốt ve nơi mềm mại của cô.

Trong lòng Kiều Tịch hơi hồi hộp, trong nháy mắt cảm thấy thật nguy hiểm, bắt đầu giãy giụa dưới anh thân thể anh, lo lắng gọi: "Kỳ Thừa An, anh..... Buông tôi ra! A ——"

Kỳ Thừa An dùng sức, Kiều Tịch không chịu được, tiếp tục uốn éo, nhưng giống như giấy dựa trong một cái hộp cố định, thế nào cũng không chạy thoát, lần đầu tiên cảm nhận được sự chênh lệch thể lực giữa nam và nữ, loại cảm giác này khiến Kiều Tịch hơi sợ hãi.

Kỳ Thừa An không để ý tới sự phản kháng của cô, buông đôi môi của cô bị anh giẫy vò đến sung đỏ ra, chậm rãi liếm xuống phía dưới cổ cô, cái tay khác cũng luồn vào trong quần áo của cô nhưng đi xuống dưới bắt đầu xé vấy của cô.

Tay Kiều Tịch để trên bả vai người đàn ông, cảm giác giống như bức tường đẩy thế nào cũng không ra, bị anh đối xử thô bạo như vậy, đôi mắt Kiều Tịch đỏ lên, nhưng biết không được khóc.

Thấy đầu của người đàn ông vùi ở bên gáy, Kiều Tịch nghiêng đầu hung hăng cắn một cái trên tai anh.

Cuối cùng, Kỳ Thừa An đứng dậy, vẻ mặt âm u lạnh lẽo, cô mặc kệ những thứ kia, tức giận mắng to: "Anh thật khốn kiếp! Rốt cuộc anh muốn làm gì!"

Kỳ Thừa An híp híp mắt, vươn đầu lưỡi liếm liếm môi dưới, nói: "Ăn em."

Cái này, đây tuyệt đối không phải lời thoại của Kỳ đại nhân cao quý, lạnh lùng!

Kiều Tịch kinh sợ sững sờ.

Kỳ Thừa An ngẩng đầu mở to mắt nhìn, như dòng nước chảy nhẹ nhàng, nhưng cũng không quên hốc mắt ửng đỏ của cô, anh vươn tay sờ sờ bên mắt của cô, Kiều Tịch né một cái, không nể được liềm nghiêm mặt để cho anh sờ, dù sao toàn thân cũng sắp bị sờ hết sạch rồi.

"Còn thích sao?" Đột nhiên anh hỏi một câu.

"Cái... cái gì?"

"Thôi đi." Anh rũ mắt xuống, không biết có phải Kiều Tịch gặp ảo giác hay không, hình như cô nghe được một tiếng than nhẹ như không thể nghe thấy.

Rốt cuộc anh đứng dậy, quay lưng với cô, "Tôi về trước đây."

"..... Ừ."

Kiều Tịch ôm thân thể tựa vào tường, một lát sau, nghe được tiếng đóng cửa mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Tối nay thật là..... một đêm phong phú.

Có điều, Kiều Vọng ơi Kiều Vọng, đây đều là do cô ép tôi.

"Thiếu gia, " truyện chỉ đăng trên A Nhất thấy sắc mặt Kỳ Thừa An không vui đi xuống lầu, xem ra thiếu gia và cô Kiều đã xảy ra chút chuyện không vui, thật hao tổn tâm trí, anh cũng không biết xử lý chuyện như vậy thế nào, buổi tối bàn bạc với chị Trần một chút vậy.

"Đi thôi." Kỳ Thừa An đi xuống, liền mở cửa xe ra.

"Thiếu gia, có người tìm anh."

Kỳ Thừa An nghe vậy quay đầu lại, liền thấy một khuôn mặt quen thuộc, đúng, hôm qua anh đã thấy trong tài liệu.

Kỳ Thừa An bảo A Nhất lái xe đến một nhà hàng, tên là Điền Viên, tên rất có phong cách Đào Uyên Minh, trang trí cũng trang nhã tươi mới, tràn đầy hơi thở Trung Quốc, là một nơi vô cùng tốt.

Nhưng nơi này cũng không đơn giản, trên thực tế Điền Viên là nơi tương đối cao cấp, hội viên không hơn trăm, hơn nữa nếu không có thân phận nhất định, chỉ có tiền thôi cũng không trở thành hội viên được, nhưng vẫn có người cảm bó lớn tiền ném vào trong đó.

Chắc là mấy người yêu thích đồ vật tồn tại đặc biệt gì đó, càng khó lấy được càng cảm thấy hứng thú.

Lúc tiến vào, Hoắc Dục vẫn không khỏi hơi kinh ngạc, tên tuổi Điền Viên anh đã nghe qua, nhưng đây là lần đầu tiên đi vào nơi này.

Nơi này trang hoàng phóng khoáng giản dị, nhưng mỗi một món đồ đều có giá trị không nhỏ.

Anh nhìn Kỳ Thừa An phía đối diện.

Người đàn ông đó dựa vào sofa, thái độ lạnh nhạt, cầm chén trà trên bàn lên nhấp môi rồi hạ xuống, A Nhất đứng ở sau lưng anh nói với anh: "Anh Hoắc, anh có chuyện gì thì nói đi."

Anh nói sao, dáng vẻ của người đàn ông này quả thật rất giống với người mà anh quen, cao cao tại thượng.

Không, người trước mặt còn kiêu căng hơn so với người kia, khi gặp mặt, trừ nhìn đầu tiên, tầm mắt của anh không liếc qua anh lần nào nữa, thái độ như vậy có thể thấy được.

Hoắc Dục chán chừ một chút mới nói, "Có thể nói chuyện riêng không?"

Kỳ Thừa An mở miệng: "A Nhất, cậu ra ngoài trước đi."

A Nhất đứng ở sau lưng Kỳ Thừa An do dự, "Nhưng mà thiếu gia....."

"Đừng để tôi phải nói lần thứ hai."

Mình rõ ràng chỉ lo lắng cho anh thôi, trong lòng A Nhất uất ức, nhưng vẫn nghe lời đi ra ngoài.

Thấy A Nhất rời đi, Hoắc Dục mới mở miệng: "Thật là xin lỗi, đột nhiên muốn gặp anh đường đột như vậy." Đợi dưới nhà Kiều Hi thật lâu, cuối cùng cũng gặp được người đàn ông này, hết cách rồi, anh điều tra hồi lâu, vẫn không tìm được địa chỉ của anh, chỉ có thể dùng cách ôm cây đợi thỏ cách này thôi, cũng may, hôm nay rốt cuộc gặp được anh rồi.

Dáng vẻ Kỳ Thừa An tùy ý, ngón tay nghịch chén trà: "Cảm thấy có lỗi thì không nên đường đột, nếu đường đột thì đừng nói xin lỗi."

Hoắc Dục bị lời anh nói nghẹn lời, cầm chén trà trước mặt lên uống một hớp, hít một hơi mới nói: "Vậy thì tôi nói thẳng, xin anh bỏ qua cho Tiểu Hi!"

Cảm thấy rõ ràng ánh mắt lạnh lẽo như băng phóng tới anh, diananlequdsdn.com Hoắc Dục ngẩng đầu lên nhìn thẳng, nội tâm vẫn không khỏi run lên, quả nhiên bọn họ không giống nhau, phản khí thế này đủ để giết hết tất cả rồi.

Nhưng vì anh, càng vì Tiểu Hi, anh không thể buông tha, "Kỷ đại nhân, tôi biết rõ anh là ai." Vừa dứt lời, Hoắc Dục liền cảm thấy không khí lạnh hơn một phần, ánh mắt người đối diện như suy nghĩ gì đó.

Đề nén nội tâm lo lắng xuống, Hoắc Dục tiếp tục nói "Tiểu Hi, Tiểu Hi là của tôi..... em họ của tôi." Nói đến phần sau, ngay cả anh cũng thấy thiếu tự tin, đúng vậy, anh không có lập trường, nhưng anh không thể thấy Tiểu Hi sa chân vào vũng bùn mà không làm gì.

"Cho nên?" Kỳ Thừa An cúi đầu uống hớp trà, hỏi anh.

"Cho nên, cho nên....." bỗng chốc Hoắc Dục không biết nên làm sao, nhưng kinh nghiệm nhiều năm cho anh biết không nên hoảng loạn, anh thực sự muốn không ngờ, sống gần ba mươi năm, trường hợp gì cũng đã trải qua, cũng đang không biết nói thế nào với người đàn ông trước mặt nhỏ hơn anh, chỉ cảm thấy đáy lòng có chút khổ sở.

"Tiểu Hi..... Không xứng với anh," anh nói rồi, "Tôi không biết Tiểu Hi có nói chuyện của cô ấy với anh hay không, anh có hiểu rõ Tiểu Hi hay không, nhưng điều mà cô ấy muốn hoàn toàn không giống anh, cô ấy, cô ấy là một cô gái tốt, cho nên, cho nên....."

Nói hồi lâu vẫn không có nói ra được nguyên nhân đến.

Hoắc Dục trầm mặc, thất vọng cúi đầu.

Kỷ Thừa An dựa vào ghế sofa, ánh mắt lại chìm đắm trên bàn trà, "Xứng hay không, anh không nói được, cho dù không đồng ý, cũng là chuyện của cha mẹ, một người anh họ quản cũng quá rộng rồi."

"Không! Tôi.....!" Tay Hoắc Dục nắm thành quyền, lo lắng nói: "Tiểu Hi không thể ở cùng với anh!"

Bên trong phòng hoàn toàn tĩnh mịch, trầm mặc.

Rõ ràng là mùa hè, nhưng anh lại cảm thấy không khí vô cùng lạnh lẽo.

Kỷ Thừa An đứng lên, muốn rời đi, nhìn sắc mặt lo lắng của Hoắc Dục một cái, lạnh lẽo nói: "Tôi cùng cô ấy như thế nào, không đến phiên anh nói."

Một lời trúng tim.

Hoắc Dục cảm thấy như có vô số tên bắn xuyên qua lồng ngực, anh thở mạnh cũng không thể thoát khỏi.

Đúng rồi, anh không có tư cách, luôn luôn không có.

Nhưng anh tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn Tiểu Hi ở cùng người đàn ông trước mặt, chỉ có anh biết người đàn ông trước mặt nguy hiểm cỡ nào, đáng sợ thế nào.

Ngày trước anh không biết không quản được, nhưng bây giờ anh biết rồi, gặp Tiểu Hi, anh tuyệt đối không thể buông tay!

"Tôi biết Đường Mục ở đâu." Tâm trạng anh trùng xuống, rốt cuộc, anh đã nói ra yêu cầu để đàm phán, cho dù anh sẽ vì lợi thế này trả giá nặng.

Câu nói này thành công ngăn được bước chân của Kỷ Thừa An, anh thấy Kỷ Thừa An quay đầu lại, tầm mắt cuối cùng cũng rơi lên người của anh, thu hút được sự chú ý của anh.

"Tôi biết rõ Đường Mục ở đâu, tôi cũng biết rõ các anh đang tìm anh ta." Hoắc Dục nhìn anh, chờ câu nói tiếp theo của Kỷ Thừa An, ddoonquysleedddandienx anh cho rằng sau khi nói ra những lời này, đối phương sẽ trở về ngôi xuống, thậm chí sẽ đáp ứng yêu cầu của anh, nhưng không nghĩ rằng thái độ của đối phương lại như vậy.

"Ồ, vậy sao." Ba chữ, giọng nói bình thản không có chút cảm xúc nào, hồi lâu, Hoắc Dục nhìn khóe miệng anh nhẹ nhàng cong lên, lộ ra nụ cười khê, lại tràn đầy khinh miệt.

Hoắc Dục nhìn khuôn mặt của anh, cho dù anh biểu hiện kiên cường như thế vẫn cảm thấy trong lòng chấn động, anh lập tức rũ mắt xuống, cố gắng bình tĩnh khi bị người đàn ông gây kích động.

Anh nghe thấy tiếng cửa được mở ra, sau đó chính là giọng đàn ông lạnh lùng trả lời: "Xem ra anh biết rất nhiều, nhưng, chưa đủ."

Tin tức đó vẫn chưa đủ để đổi lấy Kiều Tịch.

Hơn nữa, anh cũng sẽ không hợp tác với người dùng loại thủ đoạn này như anh ta, loại thủ đoạn này, quá bỉ ổi, quá dễ tiện, anh còn khinh thường.

"Thiếu gia, tâm tình anh rất tốt nha." Trên đường trở về, A Nhất rõ ràng cảm thấy anh thả lỏng tâm tình.

"Ừ." Đúng vậy, gặp được anh họ của Kiều Tịch, nghi ngờ cũng bị loại bỏ, người đàn ông như vậy, Kiều Tịch sẽ không cần, Kiều Tịch nhìn thì dịu dàng nhưng nội tâm rất mạnh mẽ, là một người rất có chủ kiến, loại đàn ông nhu nhược như vậy, cô không coi trọng.

Nhưng nghĩ lại lời của anh ta, vẫn có chút nghi ngờ.

"Trở về bảo chị Trần điều tra Hoắc Dục kỹ một chút, người này có lai lịch." Lại là người của nhà họ Đường, chẳng trách không tra được nguồn gốc của anh ta, nhưng mà hôm nay cũng coi như anh ta tự chui đầu vào rọ, nghĩ đến đây, khóe miệng Kỷ Thừa An lộ ra nụ cười gằn.

"Vâng." A Nhất vừa ngẩng đầu lên thì thấy nụ cười của Kỷ Thừa An, không khỏi rét run, hôm nay cảm xúc của thiếu gia thật kỳ quái mà.

Đúng như bài hát đó: XX đừng đoán tâm tư ai, đoán tới đoán lui bạn cũng không hiểu.....

Ặc, bài nào lạc vào vậy?

Không có ~

A Nhất sung sướng cười.

Mấy ngày sau, trước tất cả ánh mắt không hiểu gì của mọi người trong công ty, Kiều Tịch xin nghỉ dài hạn, mà nguyên nhân trong đó, chỉ có mình Kiều Tịch hiểu được.

Sự kiện ở công ty quả thực bị Trương Bản đoán trúng, quả nhiên, hôm nay Hứa tổng tìm cô, nói cho cô biết sắp thăng chức trở thành giám đốc.

Kiều Tịch biết, mình có thể thăng chức, ngoài sự trợ giúp của Hoắc Dục, chủ yếu vẫn là do đêm đó Kỷ Thừa An xuất hiện.

Sau khi nhận được tin, Kiều Tịch lập tức hỏi: "Còn Hà Cửu?" Bọn họ sắp xếp cô ấy thế nào?

Hứa tổng sững sốt một chút, như không kịp phản ứng, ai cũng thế, đa số người được thăng chức sẽ hỏi cấp trên của mình sẽ xử lý thế nào, ông trầm ngâm, lược bỏ phần quan trọng, mơ hồ nói: "Công ty sẽ có sắp xếp khác."

Vậy sao, có sắp xếp khác, ước chừng là Hà Cửu gần hai năm nay công lao xuất sắc đã ảnh hưởng đến những vị nguyên lão này, muốn đuổi người đi, cô thăng chức, vừa lấy lòng Kỷ Thừa An và Hoắc Dục, cũng đẩy Hà Cửu xuống, thật sự là một mũi tên trúng hai đích.

Mấy lão già này thật là tâm địa gian trá.

Hà Cửu vì công ty làm nhiều việc như vậy, chuyện là cô làm, công lao là bọn ông hưởng, tính toán thật hay.

Cho nên, tại sao cô phải như ý muốn của bọn họ chứ.

Kiều Tịch dịu dàng cười, mặt thành khẩn: "Hứa tổng, tôi rất vui khi công ty có thể thấy năng lực của tôi, nhưng mà tôi cảm thấy tôi làm một phó giám đốc vô cùng tốt, chức giám đốc vẫn do Hà Cửu tiếp tục đảm nhiệm thì tốt hơn, dù sao, tôi vẫn muốn vì công ty tính toán lâu dài."

Tan làm, Hà Cửu và Kiều Tịch cùng đến nhà Lâm Tùy Ý.

Kiều Tịch ngồi trên thảm trải sàn, úp mặt nhào lên mặt bàn cười ha ha không ngừng, "Ha ha, A Cửu, cậu không biết, mặt Hứa tổng lúc ấy, tái mét! Ha ha!"

Lâm Tùy Ý rót cho cô ly nước, nhăn mày nhẹ, lo lắng nhìn cô, "Đừng cười nữa, từ khi Hà Cửu kéo cậu vào cửa thì bắt đầu cười, đến bây giờ vẫn không ngừng, còn dám nói nữa, cậu cũng không sợ ông ấy cho cậu nghỉ luôn."

Kiều Tịch nhận lấy ly nước, thở hổn hển, xoa xoa mắt cười ra nước mắt, "Mình có thể không cười sao, khi mình nói xong, vẻ mặt ông ấy muốn mắng mình lại không thể mắng, không ngừng nói với mình, Kiều Tịch, cô phải suy tính cẩn thận, công ty chỉ muốn tốt cho cô!"

Kiều Tịch bắt chước giọng Hứa tổng giống như đúc, khiến Hà Cửu cũng không nhịn được bật cười, hỏi cô: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó mình cất giọng cảm động nói, công ty chăm sóc tôi như vậy... tôi càng vì quyết định của công ty, không thể bởi vì một mình tôi khiến công ty tổn thất, tôi đã nghĩ kĩ rồi, ông cũng không cần khuyên tôi nữa, sau đó mình bày ra vẻ mặt anh dũng hy sinh, Hứa tổng tức giận, ha ha ha."

Hà Cửu không nhịn được chụp lấy cô, diễn%anlleequys/doon "Mình biết cậu rất hư hỏng, rất hư hỏng, cậu thật đúng là không sợ ông ấy đuổi cậu luôn mà."

Kiều Tịch cười đủ rồi, uống miếng nước, xoa xoa quai hàm cười đã tê rần, "Không sợ, dù sao khi bắt đầu mình đã chuẩn bị cẩn thận rồi, chẳng qua mình cũng đã đoán đúng, ông ấy không làm."

Hà Cửu mơ hồ có thể đoán được nguyên nhân, cô nhìn Kiều Tịch, lời nói ở đáy lòng nhin xuống không nói, nhưng cuối cùng cô lại nghe được giọng nói của chính mình: "Cậu không nên từ chối."

Hà Cửu thấy ánh mắt kinh ngạc của Kiều Tịch, vẫn tỉnh táo tiếp tục nói: "Cuộc sống không có nhiều cơ hội tốt như vậy." Ngồi lên cái vị trí kia, theo năng lực của Kiều Tịch cùng sự trợ giúp của người khác, trở thành Tổng giám đốc công ty chỉ nhánh không phải không thể, những người trong công ty đó chẳng phải vì sợ cô đoạt vị, mới đẩy cô xuống thế này sao.

Kiều Tịch nghe vậy trừng mắt nhìn, gật đầu một cái, "Cậu nói đúng," cô đứng lên ôm Hà Cửu ngồi trên ghế sofa, nhẹ nói: "Nhưng cuộc đời lại có thể có mấy người bạn tri kỷ chứ, dùng thứ này đổi bạn bè, ai ngu mà làm chuyện đó."

Hà Cửu nhin xuống khe nhếch mắt, không nhịn được lại vỗ vào lưng của cô một cái: "Đứa ngốc."

"Ai gu, đàn chị à đau quá ~" Kiều Tịch không nhịn được làm nũng.

Hà Cửu vốn là đàn chị của cô và Lâm Tùy Ý, chỉ là tình cảm rất tốt, ngoại trừ gọi lúc mới quen, sau đó thì thay đổi, Hà Cửu nghe được cách gọi đã lâu không nghe này, cảm thấy trong lòng ấm áp lên, nhưng cảm giác lại vừa chua xót lại thương.

"A, hai người các cậu có gian tình, chẳng trách Valentine năm ngoái chỉ có hai người ở với nhau, thì ra là tình yêu chân thật ha." Lâm Tùy Ý bưng trà tới,

nhìn hai bọn họ cười.

Kiều Tịch tiếp tục ôm Hà Cửu, "Đúng vậy, đàn chị, chị xem Tùy Ý cũng biết rồi, chị liền theo em đi!"

"Cút cút cút! Thôi đi, vẫn có đàn ông tới chỗ mình đòi ăn quả ngọt đó." Hà Cửu đẩy ra cô, nói với Lâm Tùy Ý: "Tiểu Ý biết không, cậu ấy có người đàn ông của mình rồi, bây giờ chỉ còn mình là người cô đơn thôi."

Không ngờ Lâm Tùy Ý nhẹ nhàng gạt đầu nói: "Mình hiểu hết đó."

Vừa dứt tiếng hai người kia dừng lại một chút, Kiều Tịch cảm tức nhìn Hà Cửu, Hà Cửu kiên định nhìn Kiều Tịch, sau đó hai người lại nghi hoặc nhìn Lâm Tùy Ý.

Lâm Tùy Ý bình chân như vại, uống một hớp nước, "Muốn giấu mình, không có cửa đâu."

Kiều Tịch lập tức đi sang ngồi ôm cô, lấy lòng nói: "Bạn yêu à, đừng nóng giận, mình có nguyên nhân."

Lâm Tùy Ý không nhìn cô, hừ một tiếng.

"Ai nha, lúc mới bắt đầu, mình với người đó không phải chính thức lui tới, cho nên mới chưa nói."

Nghe nói thế, Lâm Tùy Ý kinh ngạc nhìn cô, lo lắng hỏi: "Cậu bị ép buộc rồi hả?"

Chỗ nào chứ, cô ép buộc anh còn nghe được.....

Hà Cửu cũng không nhịn được nói: "Đúng nha, cậu chớ để cho hoa hoa công tử (playboy) đó lừa."

"Chỗ nào chứ, " Kiều Tịch nhăn nhó một hồi, "Kỷ đại nhân nhà mình là một người đàn ông trinh liệt! Không phải như các cậu nghĩ đâu!"

"Nhóc con, còn bảo vệ nữa!" Hà Cửu trêu ghẹo cô.

Chốc lát, ba người phụ nữ trong phòng lại bắt đầu náo điên rồi.

Qua một hồi lâu, Lâm Tùy Ý nhìn Kiều Tịch chần chừ một lúc, sau đó nghiêm túc nói với cô: "Tiểu Tịch, thật ra thì mình muốn xin cậu giúp mình một chuyện."

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Cắt Đứt Quan Hệ

Kiều Tịch và Lâm Tùy Ý là bạn học bốn năm đại học, đối với Kiều Tịch, từ trung học đến đại học, Lâm Tùy Ý là người bạn duy nhất của cô.

Bề ngoài Lâm Tùy Ý dịu dàng, tính tình càng hiền hoà, ngay cả nói chuyện cũng nhỏ nhẹ, có bị thua thiệt gì cũng rất ít khi nói cho cô biết, điều này làm cho Kiều Tịch vì cô lo lắng không thôi.

Sau đó, Lâm Tùy Ý trở thành bạn gái của Thẩm Phong, hơn nữa sau khi tốt nghiệp mỗi người một việc, hai người ít trò chuyện hơn, nhưng tình cảm vẫn rất tốt.

Nhưng Lâm Tùy Ý nói chuyện trịnh trọng với cô như vậy, đây là lần thứ hai, mà lần đầu tiên, chính là Tùy Ý xin cô cùng cô ấy đến bệnh viện, bỏ đứa bé còn chưa thành hình.

Cho nên khi Kiều Tịch nghe được lời này của Lâm Tùy Ý, mặc dù gạt đầu, nhưng trong lòng vô cùng lo lắng.

Lâm Tùy Ý nhìn Kiều Tịch và vẻ mặt khản trương của Hà Cửu, cười khẽ một tiếng, "Các cậu đừng nghĩ bậy bạ, mình không sao, không phải mình." Giọng nói êm dịu lại ẩn chứa nỗi khổ sở.

Cô và Thẩm Phong hình như là một tháng rồi không gặp nhau, muốn cũng không có cách nào, nếu không phải là bởi vì Thẩm Phong nói có chuyện cầu xin Tiểu Tịch, anh còn trở về cái nhà này nữa hay không cô cũng không biết, tất nhiên những chuyện này tự nhiên cô sẽ không nói.

Kiều Tịch và Hà Cửu ngồi đối diện nghe vậy khẽ thở dài.

"Thật ra thì, Tiểu Tịch, là Thẩm Phong muốn mình nói với cậu chuyện này, hôm nay gọi cậu đến đây cũng là nguyên nhân này."

Nhắc tới Thẩm Phong, Hà Cửu cảm ghét nhủu mày: "Anh ta có thể có chuyện gì chứ?"

Kiều Tịch đột nhiên nhớ đến trước đây không lâu, cô và Hà Cửu gặp Thẩm Phong ở quầy rượu, khi đó anh ta đã nói muốn tìm cô, rốt cuộc là chuyện gì khiến cho anh ta gấp gáp như vậy?

Lâm Tuy Ý cúi đầu, ngón tay xoay xoay, nhẹ giọng nói: "Hình như là chuyện của công ty anh ấy, mình cũng không rõ lắm." Thẩm Phong chỉ bảo cô mở lời để Tiểu Hi giúp một tay, những thứ khác hoàn toàn không nhắc tới một chữ, việc này khiến cô cũng rất khó xử, không có nguyên nhân gì mà muốn người ta giúp, có thể nói thế nào đây.

Kiều Tịch hỏi cô: "Anh ta muốn mình giúp cái gì, nhưng mà bây giờ nói cũng đã muộn rồi, mình đã xin nghỉ dài hạn rồi, còn không bằng hỏi Tiểu Cửu."

Hà Cửu hừ lạnh một tiếng: "Tiểu Ý, không phải là mình không nể mặt cậu, mình thật sự không muốn giúp anh ta."

Lâm Tuy Ý vội vàng khoát tay, "Không phải vậy, chuyện này chỉ có Tiểu Tịch mới giúp được."

Thốt ra lời này, Kiều Tịch lại càng thấy kỳ quái, chỉ cô mới có thể giúp?

"Là như vậy, công ty của A Phong xảy ra chút việc, anh ấy nói muốn để cậu dẫn đi... , cái đó, đi gặp người của Tập đoàn Cảnh An, anh ấy nói với mình như vậy, thật ra thì cụ thể mình cũng không rõ thế nào, nếu không được thì coi như xong." diệnanlêQuysđôn Nói xong câu cuối cùng, Lâm Tuy Ý khẽ thở dài, không giải quyết được chuyện này, A Phong lại âm ỉ với cô thôi.

Cảnh An?

Kỷ Thừa An?

Làm sao Thẩm Phong biết được cô và Kỷ Thừa An cùng nhau, Kiều Tịch đột nhiên nhớ tới buổi dạ hội cách đây không lâu.

A, chẳng trách Tuy Ý biết cô có bạn trai rồi, xem ra là Thẩm Phong nói cho cô biết, nghĩ đến đây, Kiều Tịch không khỏi nắm chặt tay thành nắm đấm, tên đàn ông cận bã này thấy cô ở cùng Kỷ Thừa An, phản ứng đầu tiên lại là bảo Lâm Tuy Ý làm người bắc cầu, mà không sợ Lâm Tuy Ý biết đêm đó anh ta và những phụ nữ khác ở cùng nhau!

Thật là đáng chết, đáng ghét!

Kiều Tịch ngẩng đầu nhìn lên gương mặt quần bách của Lâm Tuy Ý, trong lòng bất đắc dĩ, sao cô không biết sự đau khổ Tuy Ý chứ. Nhưng mà cô thật sự không hiểu, tại sao cô ấy vẫn muốn ở cùng Thẩm Phong, chịu nhiều uất ức như vậy, bỏ qua thể diện, thậm chí tổn thương chính mình. Điều nên nói cô cũng nói với Tuy Ý rồi, khuyên cũng khuyên rồi, mắng cũng mắng luôn rồi, Hà Cửu thậm chí còn cãi nhau với cô một trận, vẫn vô dụng, là do bản thân Tuy Ý không muốn rời xa Thẩm Phong.

Có thể khiến Tuy Ý cúi đầu xuống cầu xin người khác cũng chỉ có Thẩm Phong thôi.

Nếu như có thể, cô sẵn lòng giúp Tuy Ý, cho dù cô ấy vì Thẩm Phong, nhưng nhớ tới lần gặp mặt không mấy vui vẻ của cô và Kỷ Thừa An, và mối quan hệ khó xử của hai người, bây giờ cô thực sự không thể đồng ý.

Khi bắt đầu, hai người không phải chính thức lui tới, thậm chí đến bây giờ, cô cũng không biết thân phận Kỷ Thừa An là thế nào, chưa từng hiểu rõ, chẳng lẽ cô thật sự ngu ngốc cho rằng, ở buổi dạ hội đó, Kỷ Thừa An nói cô là bạn gái của anh, cô coi là thật?

Quên đi, cô không ngu ngốc như vậy.

Cô tin tưởng vào tình yêu, nhưng không tin tình yêu đang xảy ra trên người mình, hơn nữa, thất bại trong tình yêu bên cạnh cô còn thiếu sao, Kiều Tịch ngẩng đầu nhìn Lâm Tuy Ý, Lâm Tuy Ý lúng túng nở nụ cười.

Lâm Tuy Ý, Từ Thanh, còn có bản thân cô, ai có được tình yêu chân chính?

Nhiều năm như vậy, Hà Cửu không quan tâm tới chuyện yêu đương, chính là không tin đàn ông từ trong cốt tủy.

Cuối cùng Kiều Tịch vẫn lắc đầu một cái, "Xin lỗi, Tuy Ý, chuyện này mình không giúp được, không phải là mình không chịu giúp, là mình thật tình không giúp được, hơn nữa, mình với người đó, gần đây có chút mâu thuẫn nhỏ, thật xin lỗi."

"Không sao, không sao, vốn là làm phiền cậu." Tuy Ý lập tức quan tâm trả lời, sau đó cười an ủi Kiều Tịch, chỉ sợ cô sẽ đề ý.

Kiều Tịch nhìn Lâm Tuy Ý không ngừng an ủi cô, cười xin lỗi.

Thật không nên nhắc tới mà, vừa mới bước ra khỏi nhà Lâm Tuy Ý, chị Trần đã gọi điện thoại tới rồi.

Kỷ Thừa An bị bệnh, nhưng đáng ghét lại sống chết không chịu uống thuốc, chị Trần thật sự không còn cách nào mới gọi điện thoại cho cô đến khuyên nhủ.

Đến khi Kiều Tịch nhìn thấy Kỳ Thừa An, anh đang ở thư phòng, nhìn gì đó trước máy tính, tất cả đều là tiếng Anh, vừa nhìn đã biết là tài liệu công việc, không đợi Kiều Tịch lên tiếng, một câu của Kỳ Thừa An đã ngăn cô lại: "Em tới làm gì?"

Ai gu, hắc! Cho anh tới nhà của tôi còn giờ trò với tôi, thì không cho tôi tới nhà anh hả!

Không biết vì sao, Kiều Tịch thấy gương mặt lạnh nhạt lại xa cách của Kỳ Thừa An, đáy lòng liền nổi lên sự tức giận kỳ quái.

Dáng vẻ Kỳ Thừa An nhìn như bình thường, thật ra nhìn kỹ dưới dự bình thường ấy có sự bất đồng, trên gương mặt trắng hơi ửng hồng, mắt càng thêm tỏa sáng, giọng nói cũng khàn khàn, rõ ràng đã sốt.

Kiều Tịch mặc kệ anh, đưa tay túm lấy anh: "Lên giường nằm."

Kỳ Thừa An vung tay cô ra, lạnh lùng nói: "Đừng chạm vào tôi!"

Lời này thốt ra càng khiến Kiều Tịch thêm tức giận, nói thật to với anh: "Cho anh đụng tôi mà không cho tôi đụng anh, anh là vàng sao, chạm vào có thể rơi mất bụi vàng hả! Đồ bệnh rồi còn dùng máy tính! Không biết tôi sẽ lo lắng sao!"

Nói xong, Kiều Tịch thật thoải mái, nhưng ngay lúc đó mặt liền ửng đỏ, giống như cô rất quan tâm anh! Cái gì vậy!

Kỳ Thừa An nghiêng mặt, "Em cũng không nguyên ý cho tôi chạm."

Giọng anh nói chuyện quá nhỏ, hơn nữa Kiều Tịch cũng đắm chìm trong cảm xúc xấu hổ của mình, nhất thời không nghe rõ, hỏi anh: "Anh nói cái gì?"

"Không có gì." Anh nhỏ giọng nói, rừ mắt xuống, hàng lông mi dày che kín mắt của anh khiến Kiều Tịch không thấy rõ vẻ mặt của anh, Kỳ Thừa An đuổi cánh tay ra, ra lệnh: "Đưa tôi về phòng."

Kiều Tịch nhìn anh thỏa hiệp, cũng không để ý lời vừa rồi, khoác cánh tay anh lên trên bả vai gầy nhỏ của mình, một tay ôm hông của anh, thân thể nóng bừng dán sát vào cô, chạm rai đỡ anh vào phòng.

Anh quả nhiên sốt rồi, hơn nữa còn rất nghiêm trọng, thậm chí ngay cả sức lực đứng lên cũng không có, còn cậy mạnh làm việc, Kiều Tịch tức giận chỉ muốn đánh anh hai cái, nhưng lo anh bị bệnh cùng lá gan nhỏ của mình, vẫn chỉ là suy nghĩ thôi.

Chị Trần đưa thuốc tới, cô rót ly nước, để vào trên khay, rồi ngồi bên giường, đẩy đẩy người đàn ông đã nhắm mắt, "Đừng ngủ, uống thuốc trước đã."

Anh không hề nghĩ ngợi, nói thẳng: "Không uống."

"Bị bệnh còn dám không uống thuốc!" Kiều Tịch giương nanh múa vuốt kêu lên với anh.

Kỳ Thừa An mặc kệ cô, nhắm mắt đi ngủ.

Thật là, Kiều Tịch cũng biết mình cứng rắn như vậy anh sẽ không nghe, liền nhẹ giọng khuyên anh, "Kỳ Thừa An, đừng ngủ mà, uống thuốc đi rồi ngủ tiếp có được hay không?" Nói xong lại bổ sung một câu, "Nếu không tôi sẽ lo lắng, thật!" Chữ cuối cùng tăng giọng điệu bày tỏ thái độ của mình.

Quả nhiên, sau một lát người đàn ông rút cuộc nói: "Mang thuốc tới đây."

Bingo!

Người đàn ông này vừa bị bệnh, quả nhiên y như trẻ con, chỉ có điều, thật đáng yêu mà.

Kiều Tịch cũng không dám đắc ý, sợ một giây sau Kỳ đại nhân nhà ta lại đổi ý, vội vàng đưa thuốc đến bên miệng anh, giúp anh uống hết.

Uống xong, đôi mắt trầm tĩnh của Kỳ Thừa An liếc cô một cái, ánh mắt xuyên thấu, như nhìn thấy ý nghĩ của cô, trong lòng Kiều Tịch bồn chồn, cười lấy lòng, "Nhanh ngủ một giấc, ngủ một giấc là tốt."

"Đừng tưởng rằng em không sao rồi." Kỳ Thừa An lạnh lùng nói.

Được rồi, cô thừa nhận, cô là hơi sợ Kỳ đại nhân tức giận, dù sao lần trước Kiều Vọng nói chuyện tình giữa cô và Hoắc Dục với anh, cho nên cô muốn anh vui lòng. Cô cười cười với anh, khuôn mặt ôn nhu trong căn phòng mờ tối tươi sáng lên, da Kiều Tịch trắng nõn, đôi mắt đen như mực, cùng mái tóc màu đen nữa, dáng vẻ cười lên rất hồn nhiên, khiến Kiều Tịch khẽ vỗ hai cái lên cánh tay của anh: "Anh ngủ trước đi, chờ anh khỏe rồi, tôi sẽ dâng hoàng kẻ hết toàn bộ cho anh nghe được chưa."

Kỳ Thừa An vươn tay, nhiệt độ trên tay nắm chặt cổ tay của cô, cứng rắn nói một câu: "Không được đi."

"Ừ." Kiều Tịch ngoan ngoãn đồng ý.

Thật là bá đạo! Kiều Tịch oán thầm, bệnh thành ra như vậy rồi mà một câu dịu dàng cũng không nói, nhưng cũng tốt, gương mặt mỹ nam bị bệnh thật không tệ.

Kiều Tịch làm sao biết, Kỷ Thừa An chưa từng dịu nhẹ với ai, cũng chính là cô.

Trong phòng Kiều Tịch ngồi đặc biệt yên lặng, nhìn gương mặt Kỷ Thừa An ngủ say.

Cô lớn như vậy, cũng chưa từng thấy ai đẹp trai hơn anh, không phải về đẹp sâu thẳm, mà thuộc về người đàn ông tuấn mỹ, không giống ánh sáng kim cương phát ra bốn phía, nhưng chỉ cần thấy anh thì khó có thể dời tầm mắt đi.

Thật sự cô không tin tình yêu, nhưng mà, cô..... Hình như thích anh mất rồi, nếu không thì sẽ không sợ anh tức giận.

Nhắc đến cũng thấy buồn cười, từ khi mới bắt đầu, nguyên nhân cô bị anh hấp dẫn chính là khuôn mặt này, nhất là cặp mắt kia, trong suốt đẹp đẽ nhất, mặc dù đáng vẻ anh hí mắt lại rất nguy hiểm khiến cô sợ.

Kiều Tịch duỗi ngón tay ra, trong không khí chậm rãi vẽ hình dáng khuôn mặt Kỷ Thừa An, cái trán xinh đẹp, lông mày anh tuấn, lưu loát vẽ ra đường cong sống mũi đẹp đẽ, hình dáng đôi mắt hoàn hảo, hàng mi dài và dày, còn có đôi môi phơn phớt hồng, thật sự là một đôi rất thích hợp để hôn lên.

Khiến cô nhớ tới đáng vẻ anh hôn cô, luôn rất dịu dàng, rất nghiêm túc, à, lần trước có thô bạo, thật ra thì sau đó nghĩ lại một chút cũng rất tốt đẹp.

Ah, cô không phải là M đâu.

Không có, sẽ không! Vừa nghĩ vừa mạnh mẽ lắc đầu mấy cái khẳng định mình.

"Em làm gì đấy?" Giọng nói khàn khàn, trầm thấp đột nhiên vang lên bên cạnh cô, Kiều Tịch nghiêng đầu, liền nhìn thấy Kỷ Thừa An cau mày nghi hoặc nhìn cô, giữa hai lông mày lõm mồm mang theo vẻ nhẫn nại, nhưng dễ nhận thấy sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều.

"Anh tỉnh rồi, sao không ngủ thêm chút nữa, bây giờ mới hơn tám giờ." Kiều Tịch thấy Kỷ Thừa An tỉnh dậy, đứng lên đỡ anh, nào biết mình ngồi lâu rồi, chân cũng đã tê rần, mới vừa đứng lên liền ngã xuống, chết từ té không xong cả người còn ngã vào trong ngực anh.

Kiều Tịch đỏ mặt đứng lên, một cánh tay bị anh siết, hoàn toàn không làm được gì, một cái tay khác cũng không đủ chống đỡ thân thể, ngã đến mấy lần, như con gà rơi xuống nước, bay nhảy lúc lâu cũng không leo lên được.

Cô nghe được một tiếng cười trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu cô, ngay sau đó mặt càng nóng, vừa nóng vừa giận.

Kỷ Thừa An một tay kéo cô lên, để cô ngồi lên chân mình, sắc mặt cực tốt, hài hước nhìn cô: "Nhiệt tình như vậy."

Ai đặc biệt nhiệt tình!

Kiều Tịch muốn xù lông!

Kỷ Thừa An cũng không chọc quá đáng, chỉ ôm cô.

Kiều Tịch nghiêng mặt sang một bên nhìn anh, ánh mắt lại bị hàng lông mi dày che kín không thấy rõ, do dự một chút, đi đến gần, hai cánh tay khoác lên trên cổ của anh, nhẹ nhàng làm nũng: "Anh hết tức giận rồi."

Kỷ Thừa An nhắm mắt lại, cảm thấy có hơi thở mềm mọng phả lên mặt, kèm theo vị trong veo, nhưng lời nói ra vẫn lạnh lùng, "Em còn biết à."

Kiều Tịch nhìn anh không mở mắt, rõ ràng cho thấy kiểu này không được rồi, nhưng vẫn ngoan ngoãn vùi vào trong ngực của anh, "Anh tức đến phát bệnh tôi còn có thể không biết sao."

"Không phải vì chuyện này." Người nào đó cứng rắn đáp.

"Ừ, tôi biết." Kiều Tịch nhẹ giọng đáp lại, "Anh sẽ không vì tôi mà bị bệnh."

Lời này đáp lại thật khiến Kỷ Thừa An kinh ngạc, mở mắt ra nhìn đỉnh đầu đen mượt của cô một chút.

Kiều Tịch nói tiếp: "Thật ra thì, nếu vì tôi mà anh đổ bệnh, tôi thật vui vẻ, tôi sẽ nghĩ anh là vì tôi mới bị bệnh!"

Kỷ Thừa An không lên tiếng, ôm lấy vòng eo thon thả của cô, cảm chân đạp lên hai người.

Kiều Tịch nằm ở trong ngực của anh, nói với anh chuyện tình giữa cô và Hoắc Dục.

Từ nhỏ cô bị đưa đi, sau khi về nhà bị lạnh nhạt thế nào, mẹ trách mắng, cha bạo lực, ông nội không thể ra sức, Kiều Vọng không ngừng đòi lấy, cuối cùng, là Hoắc Dục cho cô hy vọng thế nào, lại khiến cô tuyệt vọng thế nào.

Nhưng cô chỉ kể những việc này, không hề đề cập tới cảm giác của cô với những chuyện này thế nào.

Nói cho cùng, cô vẫn hy vọng, để cho mình một con đường lui.

Không muốn ở trước mặt người đàn ông này nói hết quá khứ của mình, cô nói ra những chuyện này, là bởi vì cô tôn trọng tình cảm của hai người, quan hệ của hai người.

Nhưng cô cũng không muốn vì quá khứ này mà đòi lấy tình cảm của anh, không có nghĩa là cô bị phản bội, sẽ phải khiến người khác đối tốt gấp bội với cô.

Cô không muốn được đối xử cẩn thận, cô chỉ muốn bình đẳng.

Thậm chí nói, cô che dấu tâm tư, cô hy vọng sau khi nói xong chuyện của cô, Kỳ Thừa An cũng có thể nói cho cô biết một ít chuyện của anh.

Gia đình của anh, thân phận của anh, nếu anh là tổng giám đốc Tập đoàn Cảnh An, tại sao lại tránh người đời như thế này, tại sao lại tạo thành tính tình như vậy.

Nhưng sau khi nghe Kiều Tịch nói xong, Kỳ Thừa An không hề nói gì.

Chỉ yên lặng nâng đầu của cô lên, nhẹ nhàng vuốt ve hàng lông mày của cô, sau đó đôi môi ấm áp khẽ hôn lên trán cô một cái.

Trong nháy mắt đó, Kiều Tịch muốn khóc.

Cô cảm nhận được người đàn ông này rất nghiêm túc, anh thương cảm với cô, anh dịu dàng với cô.

Mặc dù anh không nói gì, nhưng anh rất nhẹ nhàng ôm cô, vỗ nhẹ từng cái vào lưng cô, giống như muốn đẩy hết những năm tháng cuộc sống cô bị ức hiếp ra, từng chút từng chút mở chúng ra.

Một khắc kia, Kiều Tịch rất muốn thời gian cứ dừng lại như vậy, cứ vĩnh viễn nằm ở trong ngực của anh như vậy, giống như, ôm người đàn ông của cô, thật yêu cô, mà cô cũng yêu anh.

Kiều Tịch trở về nhà, hôm nay tâm tình cô rất hỗn loạn, không biết làm sao, nhưng sự việc cứ lũ lượt kéo đến.

Kiều Vọng để cho cô nước cờ thật là cao tay, ở nhà Kỳ Thừa An ngày người không lâu, điện thoại đã bị rung lên không thôi, vừa sạc điện, dây số hiển thị cho cô biết nguyên nhân.

Kiều Vọng là thật sự không trưởng thành lên được sao?

Xây ra chuyện một cái chỉ biết tìm mẹ?

Nhìn số điện thoại nhà ẩn hiện, Kiều Tịch thật bất đắc dĩ.

Nhấn loa ngoài, tránh cho lỗ tai của mình bị giọng nói như cái loa phát thanh làm cho bị thương, chícóthểlàđiểndànêquýđôn quả nhiên, vừa có kết nối mẹ Kiều ở đầu dây bên kia liền bắt đầu mắng. "Kiều Tịch, rốt cuộc cô làm gì Tiểu Vọng! không phải tôi đã dặn cô chăm sóc nó sao! Tôi biết ngay cô không có lòng tốt! Từ nhỏ tay chân đã không sạch sẽ, lớn lên vẫn như vậy! Con mẹ nó, nói cho tôi biết! Rốt cuộc cô làm cái gì!"

Làm gì cũng không biết đã bắt đầu mắng, ha ha, quả nhiên là phong cách của bà.

"Mẹ vì chuyện này mà gọi điện thoại."

"Tôi cho cô biết, đừng tưởng rằng cô làm ở A thị thì cánh cứng cáp rồi! Cô có thể bay đi rồi! Tiểu Vọng là em gái cô! Nhà chúng tôi nuôi cô thời gian dài như vậy, cô không biết mang ơn chút nào, hả! Thật sự là tâm địa Bạch Nhãn Lang*! Tôi đã nói với cô, nếu không phải là ông trước khi chết bảo chúng tôi chăm sóc cô, tôi con mẹ nó ném cô đi rồi! Tôi cho cô biết....."

* Bạch Nhãn Lang là một danh từ riêng chỉ loại người vong ân bội nghĩa, tâm địa hung ác.

Rốt cuộc không nhịn được, cầm điện thoại lên, "Tôi đương nhiên biết!"

Mẹ Kiều không ngờ Kiều Tịch đáp lời, còn dám lớn tiếng như vậy, nhất thời sững sốt.

Kiều Tịch hừ lạnh một tiếng, bình tĩnh trở lại, "Tôi đương nhiên biết, nếu không phải vì ông nội, các người chắc chắn sẽ không nuôi tôi, các người đang nuôi không sao, tiền lương hưu của ông nội cùng bảo hiểm lao động đều thuộc về các người, mỗi tháng tôi đi làm cũng đưa tiền cho các người, trả tôi cũng trả xong rồi. Cách gọi Bạch Nhãn Lang này tôi không kham nổi, tôi và các người chính là quan hệ trước kia, bây giờ tiền cũng trả hết rồi, hy vọng các người đừng quấy rầy cuộc sống của tôi nữa, về phần Kiều Vọng, là cô ta tự mình tìm tới cửa, không liên quan gì với tôi!"

Kiều Tịch giận đến mức muốn đập máy, người bên kia lại đổi, cha Kiều không thể so với mẹ Kiều, trực tiếp nói: "Là cha, đừng nói gì hết, cuối tuần con về nhà đi."

Kiều Tịch lạnh lùng trả lời: "Không cần thiết."

Cha Kiều không thêm để ý chút nào, cười một tiếng: "Con cho rằng trả tiền lại thì tính xong rồi, trên đời này nào có chuyện đơn giản như vậy, đưa bé ngược. Không suy nghĩ một chút, về sau con kết hôn, một người nhà mẹ đẻ cũng không có, làm sao kết hôn đây, bạn trai con hỏi người nhà của con, con nói thế nào, cắt đứt quan hệ? Coi như con kết hôn, bị uất ức không phải về nhà sao, tính tình mẹ con chính là như vậy, nghe Tiểu Vọng nói mấy câu liền mất kiên nhẫn, con đừng để ý, mẹ con gần đây thân thể không khỏe, con trở về xem một chút, đừng làm âm ỉ nữa."

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Nhân Quả Báo Ứng

Ha ha, thật sự cho rằng cô vẫn yếu đuối sao, cô biết sớm rồi, cô hiểu rõ người cha này của cô như thế nào, cho rằng cô sẽ vì chuyện này mà trở về, thật là buồn cười, nghĩ rằng cô vẫn là Kiều Tịch trước kia, Kiều Tịch bây giờ sẽ không như trước nữa.

Nhưng đột nhiên cô cảm thấy thật mệt mỏi, đúng, người cha này cái gì cũng biết, nhưng ông sẽ không bao giờ quan tâm tới cô, sẽ không giống mẹ vẫn đòi cô cái này cái kia, cũng không hẳn là không để ý gì tới cô.

Điều này làm cho cô càng thêm khổ sở, cho tới bây giờ, không có chút cảm giác nào.

Cô dùng giọng điệu bình thường, lạnh lùng nói: "Tôi sẽ không về đâu, tôi biết rõ các người không cần tiền, hai năm qua tôi mua xe, thuê phòng tuy tốn cũng không ít nhưng tiền gửi ngân hàng cũng được năm chục ngàn, tôi gửi hết cho các người, tôi không nói giỡn, xin các người về sau tránh xa tôi ra, cha mẹ như các người, là nợ, tôi cũng trả xong rồi, một thân thoải mái, ông không cần khuyên tôi, tôi ở nhà như thế nào ông cũng không phải không thấy được, tôi đã rời khỏi rồi sẽ không trở về nữa, cứ như vậy đi."

Không chờ cha Kiều trả lời, Kiều Tịch liền tắt điện thoại.

Nói xong những lời này, đột nhiên cô cảm thấy rất nhẹ nhõm, những năm khổ sở mệt mỏi kia, cuối cùng cũng thoát ra được rồi.

Cha mẹ như vậy, thật sự là món nợ, cô không chịu nổi, chỉ có thể tránh xa.

Có thể thật sự không đúng, dù sao bọn họ sinh ra cô, cũng nuôi cô, cô nên nhẫn nại, không phải đa số mọi người cũng nhẫn nại sao, nhưng mà, cô không muốn.

Nếu quả như cả đời này đều vì nợ cha mẹ mà sống, như vậy, lúc trước ông nội vì bảo vệ quyền lợi của cô mà mất, còn ý nghĩa sao?

Ông nội không muốn cô sống ngây ngô, cô cũng chỉ có thể làm đứa con gái bất hiếu, sống cho mình.

Thật ra, vì sao cha mẹ không thích mình, Kiều Tịch biết nguyên nhân, bọn họ xuất thân từ nông thôn, có một số tín ngưỡng đã ăn sâu vào tư tưởng, cô sinh ra mang tới bất hạnh, lớn lên trở về nhà, mười mấy năm không gặp, chỉ như một người xa lạ, từ lúc ban đầu, mẹ chỉ coi cô như một người giúp việc miễn phí, mà cha, sau khi ông nội mất thì thù ghét cô. Diễn đàn – Cookie Oh

Cô tốt hơn nữa, cũng không sánh bằng người lớn lên bên cạnh họ, mang đến cho bọn anh vận may, Kiều Vọng.

Có điều vẫn tốt, cô có tiền, cô không nợ họ cái gì, bọn họ thiếu cô, cô cũng không cần.

Giữa trưa này hôm sau.

Kiều Tịch không ngờ Kiều Vọng tìm tới cửa, hai người từ chung cư thuê xe đến nhà hàng, Kiều Tịch ngược lại muốn xem Kiều Vọng tới đây làm gì.

Kiều Vọng nhìn Kiều Tịch ngồi ở phía đối diện, trong lòng cười lạnh.

Người chị này của cô thật đúng là không giống lúc trước, cô còn nhớ rõ lúc Kiều Tịch mới về nhà ngoan ngoãn dịu dàng, bị cô khi dễ cũng chỉ lén lút khóc, không dám nói một câu uất ức.

Nhưng cô rất hận cô!

Cô vốn là chỉ là ghét cô!

Được cha mẹ chiều chuộng mười mấy năm, đột nhiên được thông báo cho người nào đó gọi là chị trở về, trở về để làm gì! Tranh giành tình yêu của cha mẹ của cô sao! Rõ ràng cha mẹ là của mình cô! Tại sao cô ta muốn trở về! Rõ ràng hằng năm đều gửi cho cô ta tiền mà!

Cô ghét Kiều Tịch!

Đáng ghét hơn là gương mặt cô ta, từ khi sinh ra đã có khuôn mặt tinh tế xinh đẹp, chỉ khẽ mỉm cười mà như một đóa hoa nhài, mềm mòng yêu đuối, thu hút sự chú ý của người khác!

Ông nội lạnh nhạt cũng đối tốt với cô như vậy!

Tại sao chứ, rõ ràng cô mới là cháu gái của ông mà!

Chuyện mà cô hối hận nhất chính là để Hoắc Dục tới gần cô.

Kiều Tịch rút cuộc sử dụng chiêu trò gì mà khiến anh họ đối với cô ta một lòng một dạ như vậy, rõ ràng anh họ là người trong lòng của cô, là người đã chọn cô từ nhỏ, tại sao cô ta cướp đi cha mẹ cô, ông nội, còn muốn cướp đi anh họ của cô!

Cô hận cô!

Kiều Tịch nhìn Kiều Vọng nhìn mình chằm chằm, nhấp một ngụm cà phê, nhắm mắt nói: "Cô tìm tôi, không phải chỉ để xem mặt tôi thôi chứ."

"Đương nhiên không phải!" giọng Kiều Vọng ẩn chứa chút hận ý, nhưng rất nhanh phản ứng kịp, trở lại vẻ dịu dàng: "Chị nói như vậy thật xa cách mà."

Rõ ràng lần trước gặp mặt nói sẽ không bỏ qua cho cô, bây giờ lại gọi một tiếng chị, bản lĩnh này của Kiều Vọng, Kiều Tịch thật đúng là không học được.

Kiều Tịch để ly xuống, cười dịu dàng nhìn Kiều Vọng, không kiên nhẫn nói: "Nói thẳng đi, cô tìm tôi có chuyện gì."

Kiều Vọng không bị cảm xúc miễn cưỡng của cô chọc giận, vẫn mỉm cười: "Chị, lần trước em quá đáng, thật sự xin lỗi, chị đừng để ý, người người đàn ông kia anh rể tương lai của em, anh ấy rất đẹp trai nha!" Nói xong mắt phát sáng nhìn Kiều Vọng, đáng vẻ hồn nhiên dễ thương.

Không thể không nói, nhờ gen tốt của cha mẹ, mặt mũi Kiều Tịch và Kiều Vọng cũng không tệ, có điều khuôn mặt Kiều Tịch thì dịu dàng, mà khuôn mặt Kiều Vọng hơi tròn, cho nên ngũ quan khá hơn, cũng chỉ khiến người ta cảm thấy đáng yêu, còn kém xa vẻ đẹp của Kiều Tịch.

Kiều Tịch dùng ngón tay vẽ theo miệng cốc, không sợ hãi đáp: "Cho nên?"

"Cho nên," Kiều Vọng dừng lại một chút mới nói, "Bây giờ chị vẫn thích anh ấy sao?"

Kiều Tịch nghe vậy khẽ cười một tiếng, "Cô đang sợ sao?" Cô ngẩng đầu lên nhìn sắc mặt cứng ngắc của Kiều Vọng, không khách khí nói: "Yên tâm, không ai giành anh họ của cô——" Kiều Tịch kéo dài âm, cười nhạt: "Huống chi, cho dù không có tôi, cô cũng không thể ở bên cạnh Hoắc Dục, chú sẽ không đồng ý, cha mẹ càng không đồng ý, không có tôi, cô không có được anh, mối quan hệ như vậy, cô vẫn kịp chấm dứt tình cảm trong lòng đó."

Kiều Vọng lúng túng cười, gắt giọng: "Chị nói cái gì vậy, đó là anh họ mà, đừng nói lung tung."

"Đừng nói lung tung?" Kiều Tịch buồn cười nhìn cô, "Tôi cũng hy vọng cô đừng nói lung tung, cô bảo người nhà gọi điện thoại, tối hôm qua mẹ cho tôi một trận mắng chửi đó."

Kiều Vọng nghe vậy đáy lòng vui mừng nở hoa, sắc mặt còn mềm mòng sợ hãi, gương mặt lộ vẻ kinh ngạc nói: "Mẹ gọi điện thoại cho chị, em không biết."

"Thôi, dù sao cũng không liên quan gì, có gì nói thẳng đi."

"Em chỉ là muốn thân thiết hơn với chị, em tới A thị lâu như vậy, chị còn chưa dẫn em đi dạo một chút đấy, đúng rồi, dẫn em đi gặp anh rể tương lai đi."

Kiều Tịch nhìn cô nói: "Vẫn muốn ở cùng Hoắc Dục sao?"

"Đó đương nhiên là tốt nhất!" Kiều Vọng vui khôn tả.

Kiều Tịch đứng lên, cười lạnh một tiếng: "Dùng mãi cách này không thấy mệt hả." Để Kỷ Thừa An gặp mặt Hoắc Dục, thật là nói đùa, Kiều Vọng hăm hại cô ở phương diện này thật là tận tâm tận lực, rõ ràng lần trước nói với Kỷ Thừa An cô thích Hoắc Dục, bây giờ lại để cho hai người gặp mặt, Kiều Vọng muốn cho Kỷ Thừa An biết cô chấm chừa dứt tình cảm với Hoắc Dục à, theo tính tình Hoắc Dục, thấy Kỷ Thừa An sẽ không lùi bước nữa.

"Kiều Vọng, cô không phải làm bộ đáng yêu để tôi yêu thích như vậy, không ai ngu ngốc," cô cúi đầu liếc sắc mặt trắng bệch của Kiều Vọng, "Yên tâm, bây giờ tôi không có chút hứng thú nào với người anh họ kia của cô."

"Còn nữa, tôi không phải cô, thích làm loại chuyện hèn hạ đó, có ý để anh ấy đến lừa gạt tôi, cuối cùng chỉ vì muốn cho tôi biết tôi đáng thương cỡ nào." Nói xong lại cảm thấy buồn cười, "Anh ấy còn không biết cô là hạng người gì, cô nói anh biết, anh cho rằng cô là đứa em gái dịu dàng đơn thuần, từ nhỏ đã hăm hại chị mình trộm đồ, lại gián tiếp hại chết ông nội mình, anh ấy còn có thể bằng lòng ở cạnh cô sao?"

Một tay Kiều Tịch chống trên bàn, cúi đầu nhìn cô, "Kiều Vọng, gieo nhân nào gặt quả ấy, trên thế giới này, chắc chắn sẽ luôn có một đôi mắt nhìn cô." Nói xong vung tay, mở cửa muốn đi.

Vừa mới mở cửa ra lại thấy bóng dáng cao lớn của người nào đó đứng trước cửa, sắc mặt xanh mét nắm chặt hai quả đấm, mặt mày tức giận như mưa gió nổi lên.

Hoắc Dục.

Thật buồn cười, vừa mới nói xong nhân quả, báo ứng đã tới rồi.

Hoắc Dục chắc là đến tìm Kiều Vọng, chẳng trách tâm trạng cô tốt như vậy, chắc là muốn dụ cô nói ra gì đi, nhưng mà tính toán còn chưa bắt đầu, đã bị cô đánh đòn phủ đầu.

Hoắc Dục đi vào, nhìn chằm chằm Kiều Vọng, nhấn mạnh từng chữ từng câu hỏi: "Tiểu Vọng, những gì Tiểu Hi nói là thật sao?"

"Ban đầu, cũng là cô có ý sắp xếp để tôi đến sao?"

"Dĩ nhiên không phải!" Kiều Vọng hét to, "Đều là chị ấy nói bừa! Ông nội rõ ràng là bị chị ấy chọc tức chết, nếu không phải do chị ấy, bệnh tim của ông nội sẽ không phát tác!"

Kiều Vọng tránh né để Hoắc Dục không biết việc của cô, cô thừa nhận, thì xong rồi.

"Là chị ấy! Là chị ấy!" Kiều Vọng chỉ vào Kiều Tịch lớn tiếng kêu.

Kiều Tịch đứng ở một bên không nói câu nào, thờ ơ lạnh nhạt.

Hoắc Dục nhìn Kiều Vọng, quả thật không thể tin được, anh vẫn cho rằng em gái là người dịu dàng, thanh khiết, lương thiện nhưng không ngờ lại là một người đầy âm mưu tính toán như vậy, anh thật sự bị che mắt rồi.

Kiều Vọng nhìn Hoắc Dục không nói một lời, nhưng nhìn sắc mặt đã biết được suy nghĩ của anh, vội vàng nhào tới, ôm cánh tay của anh, sột ruột gào khóc: "Anh họ, đừng tin chị ấy, chị ấy toàn nói bừa, sao anh có thể không tin em chứ, anh họ ——"

Hoắc Dục cúi đầu, hồi lâu không nói lời nào.

Kiều Tịch cũng không khỏi khăn trương, quan sát vẻ mặt của anh.

Kiều Vọng đã gấp đến độ vừa khóc vừa la rồi, kêu lên từng tiếng: "Anh họ, anh họ, anh đừng tin chị ấy, chị ấy cố ý nói những lời này để gạt anh!"

"Vậy sao," giọng Hoắc Dục vô cùng trầm thấp, hết sức mệt mỏi, "Tiểu Vọng, rốt cuộc cô lừa tôi bao nhiêu."

"Em... em không có ——"

"Cô không có!" Hoắc Dục lớn tiếng quát, "Hôm nay là cô gọi tôi tới, trừ cô ra không có người thứ ba biết, cô sắp xếp thời gian rất đúng lúc, Tiểu Hi làm sao biết, tại sao cô ấy có thể nói ra những lời khiến người khác mơ hồ như vậy chứ!"

Kiều Vọng bị dọa đến nước mắt cũng chảy không ra được, đôi mắt ngơ ngác nhìn Hoắc Dục.

Hoắc Dục nhìn cô lại cúi đầu xuống, hồi lâu lại bật cười, lần này hù Kiều Vọng sợ, không dám đến gần anh, run sợ hỏi: "Anh họ, anh làm sao vậy?"

"Ha ha ——" Hoắc Dục nâng trán, thân thể khẽ run, "Tôi sống ba mươi năm, công việc bề bộn như vậy, lại bị người tôi tin nhiệm lừa gạt, tôi có mắt không trông, chỉ tin vào những gì chính mắt mình nhìn thấy, nhưng không có tâm"

Anh ngẩng đầu nhìn Kiều Tịch, "Tôi nhìn người tôi yêu thương chịu khổ, vẫn tin tưởng lời cô nói, phải từ bỏ tình yêu của mình!"

Ánh mắt kia, quá phức tạp, có hối, có hận, còn có tình yêu, xen lẫn bất lực.

Kiều Tịch cũng không nhịn được nhìn lại, liếc qua rồi tránh tầm mắt nóng rực này.

Hoắc Dục nặng nề thở một hơi, cúi đầu nhìn Kiều Vọng, mắt Kiều Vọng ửng đỏ, nước mắt chưa lau đi, nhìn đứa em gái anh thương yêu từ nhỏ, vẫn không thể tin được việc làm đó của cô.

Kiều Vọng nhìn thấy ánh mắt thất vọng của anh, cảm thấy trái tim bị thất lại thật mạnh, từ nhỏ đến lớn chưa từng khó chịu như vậy, "Anh họ, em... em thích, thích ——"

"Đủ rồi!" Hoắc Dục ngắt lời cô, không nhìn cô nữa, giọng nhỏ nói: "Về sau không có chuyện gì, cô đừng tới tìm tôi."

"Anh họ ——" Kiều Vọng ngây ngốc nhìn anh, anh họ đây là ý gì! Không cần cô sao?! "Không cần, anh họ ——"

"Anh đi trước!"

Kiều Tịch nhìn anh rời đi, trong bụng có chút chán nản, hoảng hốt rời đi như vậy, chắc là đã không có cách nào kiềm chế rồi, Kiều Tịch mơ hồ thấy hốc mắt ửng đỏ của Hoắc Dục, Kiều Vọng khiến anh đã kích rất lớn, dù sao, đó vẫn là đứa em gái anh tin tưởng, coi như cô nói với anh những chuyện kia, anh vẫn nói với cô Kiều Vọng không phải vậy đâu, kết quả ——

Choang!

Cái ly đập lên vách tường vỡ vụn, kéo Kiều Tịch ra khỏi mạch suy nghĩ.

Cô nhìn Kiều Vọng, Kiều Vọng thở hổn hển, toàn thân run lên, nhỏ giọng quát: "Rốt cuộc cô muốn cướp đi bao nhiêu thứ bên cạnh tôi mới bằng lòng bỏ qua! Kiều Tịch!"

Cô thật sự sẽ trả đũa!

Kiều Tịch cầm túi lên, lấy khăn giấy ra lau cà phê trên cánh tay, thời gian lâu rồi, cà phê đã hơi lạnh, nếu không nhất định sẽ bị bỏng.

"Cô nói đi!" Kiều Vọng xông lại ôm Kiều Tịch, gần như điên cuồng.

Cánh tay đau, Kiều Tịch lùi lại hai bước, Kiều Vọng cũng mất lực ngồi dưới đất, nước mắt rơi đầy mặt: "Cô biết tôi thích anh họ đã bao lâu không! Mười một năm, mười một năm đó!" Cô ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm Kiều Tịch, đầy mắt đầy oán hận: "Từ lần đầu tiên gặp được anh, tôi chỉ thích anh ấy, tôi yêu anh ấy mười một năm! Tại sao cô muốn cướp anh ấy đi!"

"Anh ấy là anh họ của cô, sao cô có thể thích anh ấy?" Kiều Tịch hừ lạnh một tiếng. Truyện được edit bởi editor trên diễn đàn.

"Tại sao không thể! Chúng tôi không cùng huyết thống!" Kiều Vọng kêu lên, "Tôi yêu anh ấy, cho dù anh ấy là anh họ của tôi! Trên thế giới này không có ai yêu anh ấy hơn tôi!" Nói xong gắt gao nhìn chằm chằm Kiều Tịch, giống như tình cảm của Kiều Tịch đối với Hoắc Dục là giả, chỉ có tình yêu của cô đối với Hoắc Dục là vàng thật bạc trắng.

Kiều Tịch tức giận tới cùng, "Cho nên cô mới hại tôi! Mẹ kiếp, rõ là cô trộm tiền đi mua quần áo, cô không có cách nào bù tiền lại nên hãm hại tôi, cô biết rõ đó là ông nội cho tôi, lại cố ý bày ra để mẹ thấy được!"

"Thế thì thế nào! Rõ ràng cô là dư thừa! Con gái của cha mẹ chỉ có một mình tôi!"

"Vậy cô nên làm cô con gái tốt! Không đi học lại còn trộm tiền! Cuối cùng khiến ông nội tức giận bệnh tim phát tác, cô là đứa con gái tốt lắm đấy!"

"Ha ha, cha mẹ sẽ tin, cô cảm thấy bọn họ sẽ tin tưởng đứa con ngoan ngoãn lớn lên bên cạnh họ là tôi, hay là người mấy năm không gặp là cô chứ! Bọn họ sẽ cho là cô làm! Tuyệt đối sẽ không hoài nghi tôi!"

Đã nói đến nước này, nhiều lời cũng vô ích thôi.

Kiều Tịch khoanh hai tay lại, kìm nén cảm xúc kịch liệt, nhìn Kiều Vọng cười nhạt một cái, "Vậy thì hãy chờ xem."

Kiều Vọng, đây là cô tự chui đầu vào lưới, đừng trách tôi bất nhân bất nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: 24: Không Giống Em

Editor: Cookie Oh

Kiều Vọng có ý nghĩ chỉ có mình là nhất, tính tình tự cao tự đại, nguyên nhân lớn nhất là gì?

Chính là do từ nhỏ cô đã được cha mẹ nuông chiều quá mức.

Kiều Tịch chưa bao giờ hưởng thụ được sự cưng chiều từ người thân, bọn họ lại cưng chiều Kiều Vọng gấp bội.

Bất kể Kiều Vọng muốn cái gì, cha mẹ đều cho cô vô điều kiện.

Mà Kiều Vọng thì sao, cô cho bọn họ thấy cũng là đáng về bọn họ muốn thấy, trước mặt bọn họ, cô luôn là người lương thiện, đơn thuần.

Trong mắt của cha Kiều và mẹ Kiều, Kiều Vọng trừ học tập không tốt lắm, ngoài ra đều là hoàn mỹ, ngây thơ, đáng yêu, thân thiện, mang may mắn đến cho bọn họ.

Bọn họ lại cho rằng Kiều Tịch nhất gan, vô dụng, con gái Kiều Vọng ngoan ngoãn thật sự tốt hơn nhiều.

Đây là suy nghĩ đã ăn sâu vào tư tưởng, rất khó thay đổi, nhưng cũng không phải là không thể thay đổi.

Cho nên, khi Kiều Tịch lấy điện thoại từ trong túi ra, để gần tai, nhìn Kiều Vọng ngồi dưới đất, lộ ra nụ cười cao ngạo rồi nói ra câu nói kia thì Kiều Vọng hoàn toàn sụp đồ.

Cô nói, "Mẹ, nghe cho rõ, con gái mẹ nuôi, không thể tốt hơn con đâu."

Cảm giác vô cùng choáng váng xâm nhập vào Kiều Vọng, thế giới đảo ngược, không ngừng xoay chuyển, cô hận giờ phút này không thể ngắt đi.

Mẹ cô biết rồi sao?

Biết cô thích anh họ, biết cô trộm tiền, theo tính tình nóng nảy của mẹ, cho dù cứng chiều cô thế nào cũng sẽ nổi giận!

Làm thế nào? Làm thế nào bây giờ?

Tại sao lại biến thành như vậy, rõ ràng cô lên kế hoạch rất tốt, cô gọi Kiều Tịch đến, dù cô nói ra việc cô không có tình cảm với anh họ, cô nhấn tin cho anh họ để anh đến, nơi này cách âm không tốt, anh họ ở ngoài cửa nghe được lời của Kiều Tịch và cô nhất định sẽ không đi vào.

Anh họ biết Kiều Tịch tuyệt tình như vậy, sẽ hết hi vọng với cô!

Thậm chí anh họ sẽ đi uống rượu, như vậy cô có thể đi an ủi anh, khi anh yếu ớt như vậy, anh tuyệt đối sẽ không cự tuyệt cô, thậm chí, thậm chí cô có thể trở thành người của anh họ, như vậy tất cả thuận lợi, anh họ là người có trách nhiệm, anh đối tốt với cô như vậy, thuận theo mọi chuyện, nhất định sẽ chịu trách nhiệm với cô.

Cô sẽ gả cho anh họ, mà Kiều Tịch, nhất định sẽ hối hận cả đời!

Cô sẽ chờ ánh mắt phẫn hận của Kiều Tịch, trầm mặc ngồi ở góc, tận mắt thấy cô và anh họ kết hôn!

Giống như ngày trước, cô ôm cánh tay anh họ, nói ra thân phận của anh họ.

Nhưng tại sao?

Lại trở thành như vậy?!

Cô hy vọng bây giờ chỉ là một giấc mộng, như vậy sẽ không ai biết chuyện này!

Kiều Vọng mờ mịt, quay cuồng nhìn đất, ngẩng nhìn bốn phía, lẩm bẩm nói: "Đây không phải là thật, đây không phải là thật."

Giọng nói Kiều Tịch như viên đá phá vỡ mặt hồ yên tĩnh, bùng một tiếng, phá tan tất cả cảnh tượng huyền ảo cô muốn.

Cô thấy Kiều Tịch đứng trước mặt cô, cười nhạo một tiếng, tắt điện thoại, giọng nói mang theo chút châm chọc: "Mẹ không hề nói gì đã tắt máy, thật ngạc nhiên, đây là chuyện chưa từng xảy ra."

"Biết không, bà ấy gọi điện thoại cho tôi vĩnh viễn đều là gào thét, muốn tôi đối tốt với cô thế nào đây, ha, cô đương nhiên biết, giống y như lúc ở nhà."

"Cô....." Kiều Vọng nghe được giọng nói run rẩy của mình.

"Tôi nói rồi, đừng chọc tôi, chính cô tự mình tái phạm." Giọng Kiều Tịch lạnh lẽo vang lên trong căn phòng, âm điệu như vậy không khỏi làm Kiều Vọng nhớ tới lúc cô gặp người đàn ông kia ở trước cửa nhà Kiều Tịch.

"Tôi hận cô! Kiều Tịch! Tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu!" Cô phẫn hận kêu lên, cô muốn lời Kiều Tịch xuống địa ngục, nhất định!

Kiều Tịch nghe vậy cười, bình tĩnh nói với cô: "Tôi biết," dừng một chút rồi nói, "Như tôi đã từng hận cô."

Cô phá hủy khát vọng tình thân của tôi, phá hủy tình yêu tôi tin tưởng, còn có người quan trọng nhất của tôi..... Ông nội.

Tôi hận cô, không ít hơn cô hận tôi, thậm chí nhiều hơn.

Đặt điện thoại vào trong túi, xoay người rời đi, để lại một gương mặt phẫn hận, Kiều Vọng ngồi một mình trên đất, cô có thể cảm nhận được ánh mắt oán độc căm tức nhìn cô, ánh mắt nóng rực thậm chí muốn thiêu đốt phía sau lưng cô, Kiều Tịch hơi nghiêng đầu lại, nhìn Kiều Vọng, nhếch miệng nở nụ cười.

Kiều Vọng, cô thua rồi.

Trên màn ảnh máy tính là một bé trai khá ái, đáng yêu, khoảng bốn năm tuổi, bi ba bi bô nói: "Chú, chú."

"Ừ." Ngồi trước máy tính ở thư phòng, Kỳ Thừa An đáp lời, giọng nói trầm thấp, giọng điệu lại cực kỳ nhu hòa.

"Chú, tại sao chú vẫn chưa trở về?" Tiểu Chính Thái nghiêng đầu hỏi.

Kỳ Thừa An giờ ngón tay thon dài lên, ngón tay cong lại xoa xoa thái dương, cuối cùng vẫn không biết trả lời thế nào.

"Cha cháu đâu?" Anh không biết làm gì tốt hơn là đặt câu hỏi.

"Cha bị cháu nhốt ngoài cửa rồi, cha không cho cháu gặp chú, chú à, cháu rất nhớ chú, cháu và Tiểu Mã đã có thể chạy vòng quanh mấy vòng rồi, sao chú vẫn chưa trở lại?" Tiểu Chính Thái mở to đôi mắt đen như mực, kiên nhẫn đặt câu hỏi.

Được rồi, có lẽ anh quên mất đứa bé này rất cố chấp.

"Chú định cho cháu..... Mang một người," anh cân nhắc một chút rồi nói: "Ừ..... thím trở về."

"Là quà tặng cháu sao?" Tiểu Chính Thái nghiêng đầu hỏi.

Cái này, anh muốn giải thích thế nào, đó là người phụ nữ của anh, mà không phải quà tặng cho nó.

"Cạch", cửa bị mở ra, Tiểu Chính Thái quay lại nhìn, sợ anh thấy người, vội vã nói với Kỳ Thừa An: "Chú, cha cháu tới, cháu chờ quà của chú, hẹn gặp lại."

Sau đó nhảy xuống ghế, tránh thoát bàn tay của Kỳ Thừa Vũ, vụt một cái chạy ra ngoài cửa.

Kỳ Thừa Vũ quay đầu lại nhìn cửa, để nhân viên đi theo.

Nhìn phương hướng Tiểu Chính Thái chạy trốn, cúi đầu thở dài, đáng về bắt đặc dĩ.

Xoay người bước ba hai đi tới trước máy tính, hít hơi nói: "Xin lỗi, Thừa An, Tiểu Nặc nó....., anh thề anh sẽ để nó vĩnh viễn vào không được phòng điều khiển!"

"Không sao." Kỳ Thừa An cũng thở nhẹ một hơi, giọng nói cũng khôi phục lạnh lùng.

Kỳ Thừa Vũ cũng không để ý, nói thẳng: "Đúng rồi, em bảo chị Trần dùng người của anh, Hoắc Dục đó, thân phận rất sạch sẽ."

Kỳ Thừa An nghe vậy, nhú mày nhẹ, "Cái gì?"

Kỳ Thừa Vũ nhướn nhướn mày kiểm soát nói: "Rất sạch sẽ, anh ta tốt nghiệp, sau đó đến A thị, gây dựng sự nghiệp, thành lập công ty như bây giờ, rất sạch sẽ, nhưng mà quá sạch sẽ rồi." Điện thoại quý tôn Kỳ Thừa Vũ lộ ra một nụ cười, "Nếu như không phải là chính anh ta để lộ, chắc không ai phát hiện ra anh kỳ quái đâu, người này, anh đã phái người theo dõi, lúc cần thiết, anh sẽ ra tay."

Kỳ Thừa An nhắm mắt không nói gì.

"Có điều, làm thế nào em phát hiện ra người này vậy?" Kỳ Thừa Vũ rất tò mò.

"Anh chú ý là được rồi." Kỳ Thừa An bỏ qua vấn đề của anh.

Kỳ Thừa Vũ đảo mắt một vòng, thử hỏi: "Người phụ nữ lần trước em nói, vẫn chưa có quyết định sao?"

"Anh đừng nhiều lời." Kỳ Thừa An đưa tay tắt video.

"Đợi chút, đợi đã nào...!" Kỳ Thừa Vũ hô to, "Anh cho em biết bí quyết! Nhớ kỹ, cho phụ nữ cảm giác an toàn, để cô ấy hiểu rõ em, đây là lời chị dâu em nói!"

Đáp lại Kỳ Thừa Vũ dĩ nhiên là màn hình tối đen như mực.

Kỳ Thừa An sờ sờ nút trên ống tay áo, dùng ngón giữa sờ quanh trên đó, giọng nói trầm thấp không nghe nổi: "Hiểu rõ....."

Anh ấn cái nút trên bàn, có người liền gõ cửa, giọng chị Trần vang lên ngoài cửa: "Thiếu gia."

"Mời vào."

Chị Trần vào cửa, nhìn Kỳ Thừa An, "Thiếu gia, có chuyện gì?"

Đầu ngón tay Kỳ Thừa An vuốt ve trên khuy áo, lên tiếng nói: "Bảo Kiều Tịch tới đây một chút."

"Vâng." Chị Trần đáp lời, lại cau mày nhìn Kỳ Thừa An không ngừng vuốt khuy áo, động tác này, thiếu gia đang do dự cái gì?

"Thiếu gia..... muốn tìm cô Kiều làm gì?" Theo lý thuyết cô không nên hỏi, nhưng sự khác thường của thiếu gia khiến chị phải mở miệng.

Kỳ Thừa An cũng không do dự, nói thẳng: "Tôi muốn để cho cô xem đồ tôi thích."

"Đó là?"

Kỳ Thừa An ngẩng đầu nhìn chị, "Máy móc ở tầng hầm."

!!!

Chị Trần ngăn chặn lời muốn nói trong lòng, nhắc nhở nói: "Tôi nghĩ, cô Kiều sẽ không thích."

Thật ra thì chị muốn nói, không có mấy người phụ nữ sẽ thích những loại vũ khí này.

"Tại sao, nơi đó rất tốt, hơn nữa cô ấy còn có thể thử loại súng mới ra....." Kỳ Thừa An rất chắc chắn phản bác.

"Đàn ông và phụ nữ không giống nhau, thiếu gia!" Chị Trần tiến lên một bước, cố gắng thuyết phục anh, "Thiếu gia, tin tôi, cô Kiều thấy nhất định sẽ không thích, phụ nữ..... chỉ thích lãng mạn."

"Lãng mạn?"

"Đúng vậy, đúng!" Chị Trần gật đầu liên tục, "Giống như, giống như, cậu tặng cô ấy hoa, quần áo, đúng rồi, thiếu gia, lần trước tôi đổi được bộ đồ lam, xanh lá cây cũng không tệ."

Kỳ Thừa An: "....." Kiều Tịch sẽ không thích.

Lại muốn hiểu, lại muốn lãng mạn.

Kỳ Thừa An nhú nhú mày, "Sao lại nói giống nhau vậy chứ."

"Hả?" Chị Trần kinh ngạc.

"Phụ nữ thật là phiền phức." Kỳ Thừa An không để ý chị, cúi đầu lầm bầm một câu.

Để một người phụ nữ cam tình nguyện đi cùng mình sao lại phiền toái như vậy, không bằng trực tiếp bắt đi.

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy nhưng lý trí vẫn biết là không thể.

Lại ngẩng đầu hỏi chị Trần, "Nhất định phải lãng mạn sao?"

"Vâng." Chị Trần chắc chắn trả lời anh.

Nhưng mà lần trước anh nghe theo ý kiến A Nhất, ở nhà cô bày hoa tươi lại tặng quà, kết quả..... Hình như rất bất lợi, tới bây giờ anh vẫn nhớ rõ Kiều Tịch thấy những thứ kia, khi nghe A Nhất hát, sắc mặt vừa đỏ lại chuyển qua xanh lá, giống như sau một khắc sẽ bùng nổ.

Kỳ Thừa An dùng một chút mới nói với chị Trần, "Hay là trước tiên cho cô đến đây đã."

"Được."

Khi Kiều Tịch nhận được điện thoại của chị Trần, cô đang cùng Lâm Tùy Ý thử giày, gần đây cảm xúc Lâm Tùy Ý càng lúc càng tệ, cho nên Kiều Tịch đang nghĩ dài hạn bị cô bắt đi dạo phố, sau khi mạnh mẽ kích thích Kiều Vọng, hình như cô cũng rất dồi dào sinh lực, cho nên không cự tuyệt lời mời như vậy.

Hôm nay, cô mặc đồ trang sức trang nhã, mặc một cái váy ngắn màu trắng, đang thử một đôi giày cao gót màu hồng đào, màu nước son hồng đào nổi bật lên đôi chân trắng nõn thon dài, Lâm Tùy Ý nói với cô nhất định phải mua.

Nhận điện thoại của chị Trần xong, chị Trần nói muốn cô đến một chuyến, trong giọng nói có chút thúc dục, điều này làm cho Kiều Tịch có chút kỳ quái.

Lại đang nhìn đôi giày cao gót hồng đào trong gương, mỉm cười xoay người nói với nhân viên phục vụ: "Cám ơn, thôi được rồi." Người kia không thích màu đỏ.

Lúc đến nhà Kỳ Thừa An đã là quá trưa rồi, sau đó..... Từ từ tiến vào cửa trước, giây phút thấy chị Trần, Kiều Tịch biết hôm nay nhất định là một ngày cực kỳ "đặc biệt".

Chị Trần mặc một cái áo sơ mi lam xanh lá, cùng với cái quần dài màu nâu sẫm, mái tóc dài búi lên thật cao, gương mặt bình thường nghiêm túc bây giờ cười mất tự nhiên, có một loại người quanh năm không cười, cho nên khi cười gương mặt cười sẽ có chút kỳ quái, bây giờ trên mặt chị Trần đang treo nụ cười kỳ quái ấy. Chị Trần đi tới, chủ động lôi cánh tay Kiều Tịch nói: "Cô Kiều tới rồi."

"Đúng, đúng vậy." Cảm giác sợ hãi này là chuyện thế nào đây?

"Hôm nay cô Kiều rất đẹp."

"Cám ơn chị Trần." Cô giống như nói với chị Trần chị không nên để dáng vẻ này, chị cứ đối với cô lạnh nhạt như ngày trước gật gật đầu nói đã đến là được rồi, chị như vậy tôi rất sợ.

Chắc là chị Trần cũng không thích ứng được, nhưng vẫn cố gắng duy trì nhiệt tình, nắm chặt tay Kiều Tịch nghiêm túc nói từng câu từng chữ, "Cô Kiều."

"Tôi đây!"

"Cô Kiều cảm thấy tôi thế nào?"

Phát hiện Kỳ Thừa An và A Nhất đều có ở đây, Kiều Tịch đành phải tự cứu mình, "Đẹp! Rất đẹp! Không phải nói những thứ khác! Chị Trần mặc bộ quần áo này quá đẹp rồi!" Kiều Tịch trong nháy mắt nhớ tới lời A Nhất bổ sung, "Nhìn màu sắc này, chất lượng này! Rõ ràng là..... quá đẹp!"

Lời này tất nhiên là lời chị Trần muốn nghe, dĩ nhiên chị cũng rất có tự tin, kéo tay Kiều Tịch đang sờ quần áo trên người ra, đôi mắt lóe sáng hỏi: "Thật?"

Tay ơi, cuối cùng tao cũng cứu được mày trở về, Kiều Tịch vuốt tay của mình, trong lòng khóc không ra nước mắt, nghe Chị Trần nói vội vàng trả lời: "Dĩ nhiên!"

"Cô thích?"

"Nhất định!"

"Vậy thì tốt quá cô Kiều, thiếu gia đưa cho cô một bộ quần áo, cũng giống kiểu của tôi, cô Kiều tới thử đi."

Cộp!

Đầu Kiều Tịch như bị cái gậy hung hăng đánh một cái, "..... Cái gì?"

"Đến đây đi, cô Kiều."

Kỷ đại nhân mau tới cứu tôi..... T_T

Nội tâm Kiều Tịch không ngừng bắn tín hiệu hi vọng Kỳ Thừa An có thể nhận được, nhưng thật đáng tiếc, anh không có.

Bị chị Trần kéo đi thay quần áo xong, Kiều Tịch không dám nhìn trong gương, tóc bị búi lên, mặc cái áo hoa màu xanh dương đậm, quần dài màu tím đậm, đồ trang sức trang nhã lúc sáng và quần áo trên người bây giờ cực kỳ không hợp, giống như giữa muôn nghìn màu hồng tím đột nhiên hiện lên một đóa hoa trắng, tin tôi, khi đó bỏ phí thật đẹp, cũng là đột ngột tồn tại!

Chị Trần nhìn cách ăn mặc của Kiều Tịch gật đầu một cái, rồi cuộc khôi phục dáng vẻ tinh tảo bình thường, tán thưởng nói: "Không tệ."

Cái này..... Không tệ?

"Cái này, là Kỳ Thừa An tặng cho tôi thật sao?" Không thể nào? Cô sẽ tuyệt vọng!

Chị Trần gật đầu, "Không sai, là thiếu gia tặng cho cô." Cho dù thiếu gia cho cô Kiều xem cái gì khiến cô sợ cũng không sao rồi, thay bộ quần áo này, cô Kiều nhất định sẽ không tức giận, thiếu gia, tôi chỉ có thể giúp cậu đến mức này thôi.

Kiều Tịch: "....." Tôi có thể cự tuyệt sao?!

"Làm gì..... Đột nhiên đưa tôi cái này?" Kiều Tịch thuận miệng hỏi một câu.

Chị Trần sửng sốt, nói với cô: "Hôm nay, không phải sinh nhật cô Kiều sao?"

"A, không phải mà?" Sinh nhật của cô đã qua rồi.

Chị Trần cũng thấy hơi kỳ quái, nhưng mà vẫn nói: "Cô có thể hỏi thiếu gia, cậu ấy đang ở trên lầu."

Không muốn ra khỏi cửa, không muốn bị Kỳ Thừa An thấy, quá mất mặt!

Dù không muốn thế nào, vẫn bị chị Trần kéo ngoài cửa.

Chân chừ hồi lâu, Kiều Tịch vẫn gõ cửa thư phòng.

Giọng nói trầm thấp vang lên: "Mời vào."

Cầm nắm cửa, suy nghĩ một chút, Kiều Tịch mới đẩy nó.

Kỷ Thừa An cúi đầu, gò má tuấn mỹ, đang xem ít tài liệu, nghe được tiếng cửa mở, "Tới đây."

"..... Ừ." Đúng, cứ như vậy, Kỷ đại nhân dừng ngừng đầu! Kiều Tịch không ngừng cầu nguyện trong lòng.

Nhưng không như mong muốn.

Nghe được câu trả lời của cô, tầm mắt của anh rời khỏi tập tài liệu, chuyển sang cô.

Trên mặt anh không có gì thay đổi, nhưng lặng lẽ bỏ tài liệu lên trên bàn, khuỷu tay để trên thành ghế, tay chống mặt nghiêng đầu rất nghiêm túc nhìn cô.

Kiều Tịch bị nhìn như vậy, mím môi, ngẩng đầu lên, buồn bực nói: "Muốn cười thì cười đi, cần thận nhin lại nội thương."

Quả nhiên, lời của cô vừa cất lên, Kỷ Thừa An không nhin được cười ra tiếng, lòng bàn tay nâng trán, ý cười trên khóe môi càng lúc càng lớn. Diễn đàn.

Kiều Tịch vừa nhìn thấy dáng vẻ mỹ nam quả thật không tệ, nhưng mà sao càng nhìn càng giận!

Tức giận đi tới, đưa tay đánh vào sau bả vai rộng của anh, "Có gì đáng cười, là anh bảo chị Trần làm cho tôi đấy!"

Kỷ Thừa An ngẩng đầu lên, đôi mắt sâu thẳm mang tia sáng khác thường, chắc là do cười to, gương mặt trắng ngọc cũng mang theo sắc hồng nhàn nhạt, anh vươn tay kéo Kiều Tịch vào trong ngực, không để ý việc cô giãy giụa, ôm cô nói: "Em thật lợi hại."

Lợi hại cái sọi len!

Kiều Tịch dùng ánh mắt phẫn hận nhìn anh.

Kỷ Thừa An vuốt vuốt tóc của cô, nói: "Có thể làm tôi cười, em rất lợi hại."

Hả?

"Cứ như anh không thể cười vậy." Kiều Tịch làm bầm đôi câu, sau đó ngoan ngoãn dựa trước ngực anh, cảm nhận nhiệt độ ấm áp của anh, ừ, còn có hương chanh nhàn nhạt, chắc anh mới tắm xong, lại không cẩn thận dùng dầu gội đầu của cô.

Cô không thấy được khi cô nói xong câu đó, Kỷ Thừa An bỗng nhiên lộ vẻ cô đơn.

"À, chị Trần nói anh muốn tặng quà sinh nhật cho tôi?" Kiều Tịch ngẩng đầu hỏi anh, thấy chiếc cằm với một đường cong đẹp đẽ.

"Ừ, tôi muốn..... cho em xem mấy thứ."

"Ah?"

Cô đứng thẳng kên, Kỷ Thừa An cũng đứng lên mở cửa, quay đầu lại ra hiệu với cô, "Đi theo tôi."

Kiều Tịch: làm sao bây giờ?

Hôm nay thật kỳ quái mà, đã bị chị Trần biến thành như vậy, chẳng lẽ còn có quà tặng "trừng phạt" đáng sợ hơn chờ cô sao?

Rõ ràng không phải sinh nhật cô, tại sao muốn cô chịu đựng đau khổ như thế, hơn nữa tâm trạng có mong đợi, có sợ hãi rất rối rắm.

Kỷ Thừa An dẫn cô qua các gian phòng, sau khi ấn vân tay cửa mở, điều đầu tiên hiện lên trong đầu Kiều Tịch chính là tình tiết thường diễn ra trong phim, một cánh cửa mở ra, bên trong ngập tràn ánh sáng vàng bạc kho báu....

Sau đó, khi cửa mở ra, được rồi, đó chỉ là một gian phòng bình thường.

Kỷ đại nhân, không phải anh muốn cho tôi xem gian phòng này thôi chứ.

Kiều Tịch oán thăm

Kỷ Thừa An đương nhiên không biết những nội dung khác thường, rất sống động trong lòng Kiều Tịch, anh bước vào, lấy một hộp gỗ trên giá sách xuống, kích thước nhỏ bằng cái hành lý, sau đó quay đầu lại ý bảo Kiều Tịch đi đây.

Kiều Tịch đi lên trước mấy bước, thấy Kỳ Thừa An vuốt cái hộp nói: "Đây là thứ tôi thích nhất."

"Ừ."

Anh mở khóa ra, chậm rãi mở hộp, Kiều Tịch vừa nhìn, rõ là..... Rất kỳ lạ.

Rất nhiều..... khay áo, chính là loại khay áo trên quần áo, hình dáng khác nhau, tròn, hình tam giác, hình vuông, hình bầu dục, còn có rất nhiều kiểu khác.

Nhưng có thể thấy được, những thứ này đều có giá trị không nhỏ.

Phần lớn thành cặp, hình dáng khác nhau, trạm khắc các loại hoa văn, cô nhìn Kỳ Thừa An, anh gật đầu với cô một cái, Kiều Tịch cầm một nút màu xanh đen lên, bên trên có thể thấy được mặt người ngoại quốc, "Cái này làm từ đá quý sao?"

Kỳ Thừa An lắc đầu một cái nói: "Kim cương xanh."

Kiều Tịch mở to mắt, là kim cương!

"Thật là đẹp." Kiều Tịch sợ hãi thán phục, không có bất kỳ một phụ nữ nào có thể kháng cự những thứ này.

Thế nhưng, không phải loại người hám lợi, mà là sợ hãi thán phục chúng rất khác biệt, mỗi một viên đều rất đặc biệt, có một phong cách riêng.

Những thứ này đã là tác phẩm nghệ thuật rồi.

Trong lòng Kiều Tịch thấp thòm, "Anh muốn..... cho tôi?"

"Ừ," Kỳ Thừa An nhìn cô, "Em có thể chọn một cái em thích nhất."

"Thật? Nhưng hôm nay không phải là sinh nhật của tôi."

Kỳ Thừa An nghe vậy cau mày, "Không phải?"

Kiều Tịch trung thực gật đầu.

"Vậy em vẫn có thể chọn một cái."

"Như vậy không được, vô công bất thụ lộc (không có công thì không dám nhận thưởng)." Quá quý giá, cô nhận cái này, nhất định sẽ sợ có người tới trộm, sau đó không ngủ được. [Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

"Em thật phiền phức." Kỳ Thừa An chán ghét nhìn cô.

Kiều Tịch tức giận phồng mặt không nói lời nào.

Trầm ngâm một lúc, Kỳ Thừa An chậm rãi nói: "Coi như quà tặng lần trước em chăm sóc tôi thôi."

"Không cần, chị Trần không phải cũng chăm sóc anh sao, cũng không thấy anh tặng chị ấy."

"Không giống em."

Kỳ Thừa An ngẩng đầu lên, đôi mắt thật sâu đen như mực nhìn chăm chăm cô, chậm rãi nói: "Không giống em."

Kiều Tịch nhìn anh, cả người sùng sờ tại chỗ.

Kiều Tịch yêu người ta, khi còn nhỏ, bỏ ra tất cả tình yêu say đắm, dùng ánh mắt không so đo chút gì nhìn người mình yêu sâu đậm, trong lòng tràn đầy mong đợi cùng khát vọng, cũng phó mặc ở trên một người, cả người chìm đắm trong đó, không cách nào tự kiềm chế.

Nhưng khi biết mình yêu không đúng người, cả trái tim bị xé rách, nước mắt tràn đầy hốc mắt nhưng không cách nào chảy ra, giống như cả sinh mạng khô héo trong nháy mắt.

Nhưng bây giờ, Kiều Tịch hình như lại cảm nhận được trong lòng chiếc giếng cạn kia đột nhiên phun lên suối nước trong vắt, trong lòng vui vẻ cũng đau khổ, không ngừng đè ép, xoắn đến mức trái tim vừa nhiệt huyết vừa đau.

Cô cúi đầu, thấy cái khay áo màu nâu sẫm nằm ở một góc, so với những thứ khác, cái khay áo này rất là giản dị, không có hoa văn điêu khắc, nhưng có hoa văn tự nhiên.

Cô cầm lên sờ sờ, hơi chìm, "Cái này là?"

"Cái này là tự tôi làm." Kỳ Thừa An đáp.

"Chính anh làm?"

"Ừ, khi còn bé nhặt một viên đá bên bờ biển, từ từ mài ra, làm chơi thôi."

Kiều Tịch nhìn khuy áo trên tay, dường như có thể tưởng tượng ra khi còn bé Kỷ Thừa An chậm rãi mài dũa một viên đá thành hình dạng như bây giờ thế nào.

"Tôi muốn cái này."

Anh kinh ngạc nhìn cô, "Em chắc chắn?"

Cô gật đầu, "Dĩ nhiên," tiến lên hai bước ôm cổ của anh, cười duyên nói: "Không phải anh hối hận rồi chứ?"

"Không." Anh ôm cô, "Tôi không bao giờ làm chuyện gì phải hối hận."

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Từ Thiên Đường Rơi Xuống Địa Ngục

Editor: Cookie Oh

Thật là một người đàn ông ngạo mạn, cô nghĩ như vậy nhưng khóe miệng lại cười.

Kiều Tịch được anh ôm thật chặt, không có một khe hở ở giữa, nhưng không cảm thấy khó chịu chút nào, ngược lại cảm thấy lỗ hổng nào đó trong trái tim đã được lấp đầy, cảm nhận nhiệt độ ấm áp từ anh, cứ thuận theo như vậy, hòa hợp như vậy, giống như lúc bọn họ mới bắt đầu là thích hợp nhất.

Cảm giác này, hình như đã từng có không ít.

Đúng rồi, đêm gặp nhau ấy, ngày ấy, cô cũng bị anh ôm chặt như thế này, dán chặt vào nhau không rời, anh nghiêm túc hôn cô, dịu dàng như vậy, làm cho tâm trạng cô đơn của cô được bù đắp, giống như bây giờ.

Trái tim Kiều Tịch mềm nhũn, ngẩng đầu lên, tham lam nhìn gương mặt anh, đập vào mắt chính là gương mặt vô cùng đẹp, như vẽ, tuấn tú khác thường, đôi mắt trong suốt đen như mực, nhìn đến tận đáy, có thể thấy được trong veo.

Cô sớm biết người đàn ông này e rằng chưa từng để phụ nữ đến gần, sạch sẽ như vậy.

Bỗng nhiên, cô cảm thấy trên môi nóng lên, ngay sau đó, xúc cảm ấm áp nhẹ nhàng cạy môi của cô ra, dây dưa lưỡi của cô, lưỡi bị cuốn lên, bả vai hơi lắc lắc, lưỡi của anh dịu dàng lướt qua hàm răng, cô không kiềm được đôi mắt, dòng điện lan ra toàn thân, cô nhón chân lên, ôm lấy đầu của anh, nhiệt liệt đáp lại anh.

Môi lưỡi truy đuổi, cọ sát gặm cắn lẫn nhau, thời gian dài hơn so bất kỳ lần hôn nào, cô bị anh đẩy lên trên tường, cánh môi ướt át của anh đẹp đẽ khác thường, hôn vào chiếc cổ trắng của cô, từng cái từng cái một, da thịt trắng như tuyết lộ ra từng đóa hoa màu đỏ.

Áo sơ mi bị cô ra, anh mạnh mẽ kéo nội y của cô ra, ngọn núi tuyết đầy đặn lộ trong không khí, đột nhiên tiếp xúc với không khí, làm nhị hồng khê dựng thẳng, anh cúi đầu há miệng ngậm lấy, khẽ cắn, một cái tay khác cũng dùng lực vuốt ve bên kia.

Cô cảm thấy không đứng vững được nữa, thân thể giống như bị lửa thiêu đốt, môi lưỡi của anh chính là ngòi châm, trong nháy mắt lửa cháy lan ra đồng cỏ, nhiệt độ từ từ lên cao, không kiềm chế được cất tiếng rên rỉ, càng thêm kích thích động tác của anh.

"Không, không nên ở chỗ này." Giọng Kiều Tịch yếu ớt.

Kỷ Thừa An ngẩng đầu lên, đôi mắt đen trong trẻo, đầy mắt như chứa dục vọng của dã thú.

Giống như sợ bị ánh mắt anh thu hút, cô khẽ nghiêng đầu mắt lờn nói: "Đi, về phòng, còn có cái đó..... các biện pháp phòng tránh."

Từ cuối cùng nhắc nhở anh, sức lực trên cánh tay anh buông lỏng một chút, nhỏ giọng: "Thư phòng có." Diễn đàn Lê/QuýĐôn

"Tôi, tôi đi đây!" Không đợi anh trả lời, Kiều Tịch kéo quần áo, vịn cửa mở, chạy nhanh như làn khói đi ra ngoài.

Kỷ Thừa An vươn lưỡi ra liếm môi dưới, khóe miệng cong lên.

Kiều Tịch chạy chậm tới thư phòng, đóng cửa lại thở phào một hơi, tình huống đột ngột như vậy, cô không tính đến, có điều..... Không thể không nói, cô rất thích.

Nhẹ nhàng kéo ngăn kéo bàn ra, khi thấy cái hộp nhỏ đó, mặt của cô hơi đỏ lên, nhưng vẫn yên lặng lấy ra.

Vừa định đóng ngăn kéo lại bất ngờ phát hiện dưới cái hộp phía có đồ gì đó, Kiều Tịch cầm lên, lật xem hai lần, trong nháy mắt hoảng sợ.

Chẳng trách..... chẳng trách được.....

Từ từ, cô ngồi xồm xuống, cái hộp trong tay rơi xuống dưới đất.

Từ thiên đường rơi xuống địa ngục, chính là cảm giác này.

Trong mắt không có nước mắt, ngược lại còn buồn cười, cười chính mình, chịu bao nhiêu thua thiệt còn chưa nhớ, sao lại cho rằng mình có thể có được tình yêu chứ, thật là ngu ngốc mà.

Sau một lúc lâu, Kiều Tịch để lại vào trong ngăn kéo, nhặt cái hộp nhỏ lên, chỉnh sửa quần áo lại một chút, đi xuống lầu thay quần áo, lúc gần đi, Kiều Tịch nhìn mình trong gương một chút.

Gương mặt có chút ửng đỏ khác thường, da dẻ có vẻ mịn màng hơn, đôi mắt dưới hàng lông mi dài trong veo như nước, ản chứa vẻ quyến rũ, trên cái cổ trắng ngần còn điểm một chấm hồng, không che đi được, nhưng bây giờ trong mắt của cô lại hết sức chói mắt.

Khi thu dọn quần áo, lấy cái khay áo ra, Kiều Tịch muốn để nó lại, ngón tay dừng lại một chút, vẫn lặng lẽ bỏ vào trong túi áo, ngăn chặn cảm xúc ở đáy lòng, cô từng bước từng bước đi ra cửa.

Lúc này, cô thật chán ghét năng lực khống chế tâm trạng của mình, cũng vui mừng.

Bấm điện thoại, truyền đến giọng nói trầm tĩnh của chị Trần: "Cô Kiều?"

"Là tôi," giọng của cô bình tĩnh y như cô tưởng tượng, "Tôi có chút chuyện khẩn cấp, cho nên không thể ở lại ăn cơm, thật ngại quá, chị nói cho Kỳ Thừa An một tiếng."

"Như vậy sao, được."

"Cám ơn chị Trần, đúng rồi, quần áo tôi rất thích, tôi mang đi nha."

"Được, cô thích là tốt rồi."

"Ừ."

Thích sao? Kiều Tịch nhìn quần áo bên cạnh, chỉ là chưa từ bỏ ý định thôi.

Mấy ngày nay, Kiều Tịch không đến nhà Kỳ Thừa An, đối với tin nhắn của chị Trần cũng lấy cớ có chuyện để từ chối.

Một là muốn tâm trạng bình tĩnh lại, hai là muốn suy tính cẩn thận mối quan hệ giữa mình và Kỳ Thừa An.

Trên thực tế, qua lại với Kỳ Thừa An trong mấy tháng này, không thể không nói là vui vẻ.

Từ lúc mới gặp đến khi dần dần đắm chìm, cuối cùng suýt chút nữa mất hồn, diện*dan/le-quy+don cô phải thừa nhận, bởi vì mối quan hệ với Hoắc Dục, cô tuyệt vọng với tình yêu, khóa cửa trái tim để bảo vệ chính mình.

Trước mặt Kỳ Thừa An, những phòng ngự này chậm rãi bị mở ra, bị hòa tan, vì anh cũng không đòi cô cái gì, điều này làm cho cô buông lỏng, an tâm.

Vì vậy, giống như ấm nước sôi, từ từ đun nóng, cũng không tự biết.

Nếu không phải hôm đó tình cờ phát hiện, chắc đến cuối cùng cô cũng sẽ không biết sự thật. Cho nên, có muốn tiếp xúc với Kỳ Thừa An nữa hay không, là vấn đề gây phiền não cho cô gần đây nhất.

Kiều Tịch vừa mới mua thức ăn xong, sắc trời đã tối, vừa mới đi tới cửa chung cư, nhìn thấy ven đường đỗ một chiếc xe quen thuộc.

Hoắc Dục mở cửa xe, nhìn cô chần chừ một chút, nhưng vẫn chậm rãi đi về phía cô.

Đây là ngày thứ ba liên tục thấy Hoắc Dục đứng ở dưới lầu nhà cô đợi cô.

Nói thật, Kiều Tịch nhìn thấy anh, không vui vẻ chút nào.

Anh làm rối loạn cuộc sống nửa đời trước của cô, cuộc sống sau này, cô không hi vọng có đối phương tham dự, rất dễ nhận thấy, đối phương không nghĩ như vậy.

Sắc mặt Hoắc Dục rất không tốt, nhìn thấy túi trên tay của cô, muốn đưa tay đón, Kiều Tịch tránh thoát, khách khí nói: "Không cần, cảm ơn."

Câu trả lời của cô khiến sắc mặt anh càng không vui, dừng một chút mới nói: "Tiểu Hi, chúng ta cần phải nói chuyện một chút."

Kiều Tịch ngẩng đầu nhìn anh một cái, vẻ mặt anh thiếu sức sống nhưng rất kiên định, trong lòng Kiều Tịch cũng hiểu, nếu như không nói chuyện rõ ràng, đối phương sẽ không dễ dàng bỏ qua, chẳng bằng giải quyết dứt khoát một lần.

Cô gật đầu một cái, giọng nói bình tĩnh như nước: "Có thể, nhưng không phải bây giờ, ngày mai được không?"

Khi gặp Kiều Tịch, cô ôn hòa như vậy, thật ra khiến Hoắc Dục thụ sủng nhược kinh (được chiều theo, nghe theo mà lo sợ), anh ngăn người, kìm nén vui vẻ ở đáy lòng, trả lời ngay lập tức: "Được, được, em đồng ý là tốt rồi."

Kiều Tịch không để ý thái độ của anh, thuận miệng "Ừ" một tiếng nói: "Thời gian địa điểm tôi sẽ quyết định, ngày mai tôi sẽ tin nhắn cho anh."

"Được."

Khoảng thời gian này Hoắc Dục bắt đầu hoài nghi cuộc sống của mình, cuộc sống của anh rốt cục có phải thế giới chân thật hay không

Khi anh mười mấy tuổi, được nhà họ Hoắc nhận nuôi, cha mẹ nuôi rất tốt với anh, diendanfleequysđôn nhưng một năm sau, khi bọn họ có con của mình, liền đối xử lạnh nhạt với anh, có điều từ nhỏ ở cô nhi viện anh đã quen, giúp anh thích ứng rất nhanh.

Bất luận như thế nào, anh nên biết ơn họ, vì bọn họ cho anh một ngôi nhà.

Còn có Kiều Vọng giúp anh, bây giờ em họ anh, bởi vì cô, anh có không có cuộc sống như vậy, anh muốn đối xử thật tốt với cô, coi cô như em gái ruột, đây là trách nhiệm của anh.

Đến khi gặp Kiều Hi, lần đầu tiên, anh cảm thấy trái tim của anh bắt đầu rung động.

Trên thực tế, anh vẫn yếu thế, ở cô nhi viện, được nhận nuôi, cho dù luôn được Kiều Vọng nhìn với ánh mắt sùng bái, anh vẫn cảm thấy tự ti.

Nhưng Kiều Hi không giống như vậy, cô ấy dịu dàng đáng yêu, đầm ấm như một đóa hoa mảnh mai, đóa hoa xinh đẹp này ý lại vào anh, tin tưởng anh, yên lặng ở trong vòng tay anh nở rộ, tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt đặc biệt.

Cuối cùng, anh chần chờ rồi làm thương tổn anh người anh yêu.

Rõ ràng có nhiều cơ hội để nói cho cô biết, anh là anh họ của cô, nhưng không sao, anh thích cô, cuối cùng vẫn không nói ra được, anh sợ, thật sự là sợ, ý lại vào anh như vậy, sẽ rất tức giận, thất vọng với anh.

Cuối cùng anh mềm yếu hại anh, cũng hại cô.

Khi Kiều Vọng kéo anh vào nhà cô, anh rất bối rối.

Anh nhìn thấy cô gái anh yêu mặc quần áo cũ, đang cầm một cây lau nhà rất lớn, không giấu được vẻ mặt mệt mỏi, Kiều Vọng kêu cô một tiếng, cô chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn về phía bọn họ.

Anh nhìn thấy cả người Kiều Hi run rẩy, trợn to mắt nhìn anh, cố hết sức kìm nén tâm trạng của mình, khi anh thấy ánh mắt phẫn hận của cô thì anh liền hối hận, anh nên nói sớm với cô, nhưng đã quá muộn.

Anh thấy chủ đối xử lạnh lùng với cô, từ khi vào nhà không nói với Kiều Hi câu nào, anh cũng thấy cô quát mắng Kiều Hi nữa.

Từ lúc bắt đầu, khi anh biết tất cả, cũng biết chuyện của anh sẽ ảnh hưởng với cô thế nào.

Mà phản ứng đầu tiên của anh là rời đi, trốn chạy tất cả, trốn tránh ánh mắt oán hận của Kiều Hi nhìn về phía anh không dứt, tránh né tất cả, anh cho rằng anh có thể quên, nhưng qua nhiều năm, vẫn không thể quên ánh mắt cô gái kia lóe sáng nhìn về phía anh, và cả dáng vẻ đỏ mặt xấu hổ dựa vào trong ngực anh.

Lần này, anh tuyệt đối không buông tay!

Khi nhận được điện thoại, đã là buổi trưa ngày hôm sau rồi, địa điểm là Kiều Tịch chọn.

Là một phòng riêng của một nhà hàng khá được, khi Hoắc Dục vừa tiến vào, vì cách trang trí mà không tự chủ nhớ tới lần gặp Kỷ Thừa An, tới bây giờ vẫn còn nhớ rõ ánh mắt cuối cùng người đàn ông kia nhìn về phía anh, lạnh lùng như vậy, tràn đầy miệt thị.

Khi đi vào phòng riêng, Kiều Tịch đang xem điện thoại di động, nghe được tiếng mở cửa ngẩng đầu lên, nhận nhặt nhìn anh một cái rồi nói: "Tới rồi."

Hoắc Dục gật đầu, ngồi đối diện cô.

"Tiểu Hi, gần đây em có khỏe không?" Anh thử hỏi.

"Chúng ta tiết kiệm những lời dư thừa này đi," Kiều Tịch không khách khí nói: "Rất cuộc muốn nói với tôi chuyện gì."

Nhất thời Hoắc Dục cũng không biết vì sao lại nói thế.

"Nếu như anh vẫn muốn khuyên tôi rời xa Kỷ Thừa An thì thôi đi."

Anh nghe vậy nhú mồm, cố gắng đè nén cảm xúc xuống đáy lòng nói: "Tiểu Hi, anh biết rõ em không thích nghe, nhưng Kỷ Thừa An đối với em mà nói. Tuyệt đối không phải là một lựa chọn tốt."

"Tại sao chứ, sợ tôi thua thiệt?" Kiều Tịch xoay ly nước trước mặt, "Vậy thì anh không cần lo lắng, chúng tôi đã có quan hệ."

Dưới ánh mắt khiếp sợ của Hoắc Dục, cô cười ác ý nói: "Anh không đoán sai, đúng như anh tưởng tượng."

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Tạm Biệt, Cô Gái Của Tôi

Trái tim Hoắc Dục đau như cắt, cố gắng dồn nén tức giận và hối hận đang không ngừng cuộn cuộn ở đáy lòng xuống, anh chậm rãi nói: "Tiểu Hi, anh biết em hận anh, nhưng em không cần như vậy, anh thật sự rất đau lòng."

"Chuyện năm đó..... anh biết là lỗi của anh, là anh hiểu lầm, anh tận mắt thấy mới tỉnh ngộ, nhưng bất luận như thế nào, anh hi vọng em có thể suy nghĩ thật kỹ, Kỷ Thừa An, thật sự không thích hợp với em!"

Kiều Tịch lạnh lùng liếc anh một cái: "Theo như anh nói, ai thích hợp? Anh sao," cô cười nhạt một tiếng, "Bớt nói chuyện đường hoàng thế đi, vì tốt cho tôi cái gì chứ, tôi nói sớm rồi, anh không có tư cách."

"Đúng, anh không có! Cho dù đã từng có, cũng bị tự tay anh phá hủy! Nhưng mà anh không hi vọng em như vậy, bất luận thế nào, anh tuyệt đối không thể nhìn em đi sai đường, Kỷ Thừa An, anh ta tuyệt đối không giống như em thấy!"

Kiều Tịch nghe vậy cau mày, "Vì thế anh muốn nói là muốn tôi chia tay Kỷ Thừa An?"

"Đúng," anh nhìn chằm chằm vào cô, "Tiểu Hi, tin tưởng anh, anh sẽ không hại em."

"Sẽ không hại tôi?" Kiều Tịch không nhịn được bật cười, sau đó nói từng chữ từng câu, "Anh hại tôi còn ít sao?"

Hoắc Dục nghe thấy lời của cô..., vẻ mặt vốn kiên trì dần ỉu xù, lại cúi đầu xuống.

"Ngẩng đầu lên!" Kiều Tịch lớn tiếng với anh, "Anh biết tôi hận anh vì cái gì nhất không, không phải anh lừa tôi, mà là anh hèn nhát!" Cô căm tức nhìn anh, ánh mắt căm hận y như năm đó, "Anh biết rõ là tôi ý lại vào anh bao nhiêu, tất cả hi vọng của tôi đều đặt lên trên người anh, tôi hi vọng anh có thể dẫn tôi đi, dẫn tôi rời đi, tôi cứ vậy..... Yêu anh, anh vẫn cố ý ở bên cạnh tôi."

Cô hít sâu một cái, giờ tay lên chặn không cho anh nói, "Nếu như anh giải thích, nếu như anh nói với tôi anh không cố ý, cho dù lừa gạt tôi cũng được, nhưng anh không có! Cứ như vậy biến mất! Cũng không gặp lại! Anh biết tôi đau khổ lắm không!"

Hoắc Dục hít một hơi thật sâu, hốc mắt ửng đỏ, nắm lấy tay cô, vội vàng nói: "Thật xin lỗi, Tiểu Hi, anh sai rồi, nếu có thể quay trở lại anh tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như vậy, Tiểu Hi....."

Cô rút tay về, lạnh lùng nói: "Đừng xin lỗi nữa! Đã quá muộn rồi!" Đã không còn ý nghĩa gì rồi!

Nói xin lỗi nhiều hơn nữa cũng không đền bù được gì cả, năm đó anh bỏ đi, cô bị Kiều Vọng chế nhạo thế nào, mỗi một ngày dài đều trôi qua như vậy, mất đi ông nội, không có anh, việc học lớp mười hai áp lực, cô một mình vượt qua bóng tối một năm đó thế nào, cô vĩnh viễn không bao giờ quên!

Anh đã từng là tất cả của cô, tất cả hi vọng của cô, tương lai sẽ cùng một nhịp thở với anh, cô yêu anh như vậy, thậm chí không quan tâm đến bản thân, kết quả đây, đợi được một sự phản bội, và một bóng lưng vĩnh viễn sẽ không trở về!

Mà những thứ này, càng không phải một câu xin lỗi là có thể xóa bỏ!

Cô cố gắng đè nén cảm giác cay nồng nơi hốc mắt xuống, ôm lấy thân thể khẽ run của chính mình, chẳng lẽ bây giờ mình còn có thể vì anh mà không chế ư, buồn cười quá.

Lấy lại bình tĩnh, Kiều Tịch ổn định tâm trí, dồn nén được cảm xúc oán hận, khôi phục bình tĩnh vốn có.

"Cho nên, Hoắc Dục, đừng đến bây giờ mới đến nói với tôi vì tốt cho tôi, tôi nói anh không có tư cách, chưa bao giờ đó là tư cách của anh."

Cô đứng lên, quả quyết nói: "Khi đến đây, điều tôi muốn nói chính là nếu như anh thật sự vì muốn tốt cho tôi, xin anh cách xa tôi ra!"

Hoắc Dục vội vàng ngăn lại cô, nắm lấy tay của cô, lời nói đầy lòng tuân trào: "Không, Tiểu Hi, anh không thể buông tay, anh luôn lừa gạt mình, anh cho rằng anh có thể quên em, nhưng anh không làm được, Tiểu Hi, xin lỗi, anh vẫn chưa nói..... anh yêu em."

Những lời này đối với Kiều Tịch mà nói không phải là không có rung động, cho dù thời niên thiếu tình cảm sâu đậm, Hoắc Dục cũng chưa từng chủ động biểu lộ tình cảm của anh, lúc đó rất hi vọng anh nói ra lời hứa của anh, nhưng tại thời điểm cô không cần, anh lại nói ra.

Đột nhiên cô cảm thấy vô cùng buồn cười: "Vì vậy, anh có thể như thế nào! Đừng quên, còn Kiều Vọng!"

Hoắc Dục nghe vậy sững sốt.

Đôi mắt Kiều Tịch lạnh lẽo, rút cánh tay của mình về, muốn rời khỏi, lại bị anh ngăn lại.

"Tránh ra!" Cô căm tức nhìn anh.

"Tiểu Hi, Kiều Vọng cô ấy..... Anh sẽ không ở cùng cô ấy! Đến bây giờ, anh chỉ coi cô ấy là em gái, cô ấy và em, không giống nhau."

"Cô ấy yêu anh, anh biết rồi chứ."

"... Ừ"

"Anh sẽ không ở cạnh cô ấy?"

"Không, tuyệt đối không." Giống như muốn cô yên tâm, anh nhấn mạnh.

"Vì thế, anh cho rằng anh không ở cạnh cô ấy là có thể cùng với tôi sao? Thật buồn cười, Hoắc Dục, tôi cho anh biết, bất luận anh làm chuyện gì, tôi sẽ không bao giờ ở cùng với anh, nếu như anh không đồng ý buông tay, vậy tôi cho anh biết, tôi không yêu anh, tôi tuyệt đối không đứng cùng một chỗ với anh!"

Hoắc Dục nhìn về mặt kiên định của Kiều Tịch, bị lời nói của cô ám ảnh, chân động không dứt, trái tim quặn lên đau đớn, đè nỗi khổ trong lòng xuống, anh cúi đầu từ từ nói: "Cho dù em phải rời xa anh, em cũng không thể ở cùng Kỳ Thừa An! Tiểu Hi, anh không cho phép cũng sẽ không để em có bất kỳ tiếp xúc nào với anh ta! Đây là ranh giới cuối cùng của anh, em oán trách anh cũng được, mắng tôi cũng được, cũng không sao cả, nhưng mà anh tuyệt đối sẽ không để em tiếp tục qua lại với anh ta!"

Khác với thái độ với kịch liệt của Hoắc Dục, Kiều Tịch ngược lại trầm tĩnh lại: "Anh chắc chắn?"

"Đúng."

Cô nhẹ giọng thở dài, rũ mắt thấp xuống, trên mặt lộ ra vẻ mềm yếu mệt mỏi, "Cần gì phải chứ, anh là anh họ của tôi, anh kiên trì thế nào đi nữa, chúng ta cũng không thể."

Thái độ cô mềm mỏng như vậy lấy cho anh, anh tiến lên hai bước đến gần cô, dịu dàng nói: "Sẽ không, Tiểu Hi, chỉ cần em đồng ý, anh... cái gì anh cũng bằng lòng."

"Sao có thể chứ, chú đâu, ông ấy sẽ cho phép anh làm thế sao?" Kiều Tịch ngẩng đầu lên, nở một nụ cười mệt mỏi, "Anh họ, tôi mệt rồi, tôi xin anh, đừng tìm tôi nữa, anh là anh họ của tôi, vĩnh viễn là thế."

Anh vươn tay xoa mặt cô, dưới da thịt tinh tế, mịn màng đã từng là kí ức, cô gái này, là của anh.

Bọn họ yêu nhau nhiều như vậy, đang có thể từ từ phá bỏ phòng ngự với anh, cô yêu anh, cũng vì anh hèn yếu bỏ đi mà hóa thành hận.

Nhưng rõ ràng, bọn họ nên đi chung với nhau nhất.

Anh ôm lấy cô, nặng nề ôm cô vào trong ngực mình, hơi thở giữa đầu đã lâu thiếu nữ mùi thơm

Kiều Tịch đẩy anh ra, "Đủ rồi! Chấm dứt ở đây đi! Tất cả nên kết thúc rồi, đã sớm kết thúc!"

"Chú nuôi dưỡng anh bao lâu, sẽ không hi vọng anh biến thành như vậy, coi như là vì ông, anh không thể như vậy, anh không cần tới tìm tôi nữa, tôi cũng không muốn gặp lại anh!"

Cô cầm túi lên, chạy thật nhanh ra khỏi phòng, khi Hoắc Dục đuổi theo cũng đã không thấy bóng dáng của cô nữa.

Hoắc Dục chán nản cúi đầu, thở dài đi ra khỏi nhà hàng.

Không lâu sau, Kiều Tịch đi ra từ trong góc khuất của nhà hàng, vào trong phòng riêng kia lần nữa.

Qua một hồi lâu, mới rời khỏi.

Kiều Tịch nghĩ rất lâu, không biết là mình quyết liệt như vậy có tuyệt tình quá hay không.

Cô luôn muốn cho mình một con đường lui, không nên làm chuyện tuyệt tình như vậy.

Hơn nữa, đối phương còn là người mà mình yêu chân thành thời niên thiếu, cho dù thế nào, cô cũng không quên được hết, cô vẫn cho rằng cô có thể, nhìn lại mới phát hiện, mình không cam lòng cỡ nào.

Tối hôm nay mất không chế, cô bỗng nhiên tỉnh ngộ, cô thật sự có yêu Hoắc Dục, nhưng cũng hận, đến bây giờ, tình cảm cũng bị mài mòn không còn gì nữa, chỉ còn mệt mỏi và chán nản.

Nhưng rất dễ nhận thấy, Hoắc Dục sẽ không buông tha, ít nhất, tạm thời sẽ không buông bỏ sự kiên trì của anh, không biết vì nguyên nhân gì, Hoắc Dục luôn không muốn cô và Kỷ Thừa An ở cùng nhau.

Nhưng thế thì sao chứ?

Vì một người ở quá khứ mà vứt bỏ cuộc sống bây giờ sao?

Dĩ nhiên là không.

Vài ngày sau, Kiều Tịch mới nhận được điện thoại của Hoắc Dục, trong điện thoại giọng anh mệt mỏi không dứt, qua hồi lâu mới nói: "Tiểu Hi, em cần gì phải như thế."

Cần gì sao? Cô suy nghĩ một lát, nói: "Tôi đã nói rồi, anh đừng dồn ép tôi."

Hoắc Dục ở bên kia thở dài một tiếng, "Chúng ta..... vĩnh viễn không thể nào sao?"

"Đúng." Đáp lại anh là giọng nói kiên định của cô.

"Tại sao, tại sao lại trở thành như vậy?" Giọng anh rất hoang mang.

Dừng một chút, Kiều Tịch mới nói: "Anh về nhà đi."

"Được."

Kiều Tịch hít một hơi mới nói: "Xem đi, chú bảo anh trở về, anh mau về đi, tranh cãi một lúc lại không đi."

"Có ý gì?"

Cô thở dài một tiếng: "Tôi nói, Hoắc Dục, anh không thể nào cho tôi thứ tôi muốn, tôi muốn một người có thể bảo vệ tôi, người đàn ông yêu tôi, nhưng anh không làm được. Không sai, là tôi cố ý sắp đặt để anh ở nhà hàng nói những lời đó, đưa video cho chú xem, nhưng kết quả thế nào?" Cô cười ra tiếng, "Anh cứ về đi, nếu như mà tôi thật sự ở cùng anh, anh có thể bảo vệ tôi sao."

"Không liên quan gì cả! Nếu như em ở cạnh anh, anh tuyệt đối sẽ không để em chịu uất ức!"

"Anh nói láo," Kiều Tịch nói thẳng: "Anh hoàn toàn không có lòng tin với chính mình, anh cũng không làm được những gì anh nói, mẹ tôi là ai, anh không phải không biết, cả Kiều Vọng bà cũng không cho phép, bà sẽ cho phép tôi sao? Bà ấy sẽ ở trước mặt mọi người mắng tôi thậm chí đánh tôi, anh có thể bảo vệ tôi ư, đừng nói nữa Hoắc Dục, khi bắt đầu anh đã lựa chọn, anh không làm được."

"Anh....." Hoắc Dục đột nhiên phát hiện mình không nói được gì, bởi vì anh phát hiện, Tiểu Hi nói rất đúng.....

Anh không thể cãi lời cha nuôi mình, đó là người cho anh mạng sống, anh cũng không thể cùng cô đối kháng, đó là trưởng bối của anh..... Thậm chí, anh

không có cách nào cự tuyệt Tiểu Vọng.....

Nhưng mà, tình cảm anh đối với cô là thật.

"Hoắc Dục, cũng vì tôi hiểu rõ những điều này, mới biết chúng ta vĩnh viễn không thể nào ở cùng nhau, cho dù không có những chuyện đã qua, chúng ta cũng không thể, cho nên đừng trách tôi tuyệt tình, con người cuối cùng nên vì mình, cho dù anh nói là trách nhiệm, hay là cuộc sống tự do tôi nói."

"Về sau, đừng liên lạc với tôi nữa." Nói xong Kiều Tịch muốn cúp điện thoại ngay.

"Đợi chút, Tiểu Hi!" Anh chậm rãi nói: "Anh biết, bây giờ anh nói gì cũng vô ích, nhưng anh vẫn muốn nói, anh thật sự yêu em."

"Ừ." Kiều Tịch nhẹ giọng đáp, cô biết rõ, nhưng yêu mà phải mang theo gánh nặng như vậy, chỉ biết đẩy cô ra trước hứng chịu mưa gió, cô không muốn.

"Còn có Tiểu Vọng, một mực ở A thị chưa trở về, em chú ý một chút, nghe cô nói, bọn họ đã mấy ngày không liên lạc được với cô ấy."

Kiều Vọng chưa trở về?

Cô cho rằng với tính tình của mẹ, tuyệt đối sẽ khiến Kiều Vọng trở về, mấy ngày trước phát video của Kiều Vọng, chắc chắn bà cũng nhận được.

Thật sự bất ngờ, theo tính cách của bà, không thể nào không tìm cô ấy.

Trong lòng hơi do dự, Kiều Tịch chậm rãi nói: "Cám ơn."

"Không cần, giữa em và anh, không cần phải nói câu này, mãi mãi đều là anh nợ em," giọng Hoắc Dục trở nên thâm lương: "Ngay cả cơ hội, cũng không có."

"Gặp lại sau, Tiểu Hi."

Cẩn mũi dưới, Kiều Tịch nhỏ giọng nói: "Gặp lại, anh A Dục." Cô gọi anh bằng cách xưng hô thời niên thiếu, chân chính tạm biệt anh.

Hoắc Dục ngẹn ngào, không thể kiềm chế được nữa, đột nhiên tắt điện thoại, lấy tay che miệng, đè nén tiếng nức nở sắp phát ra.

Đắm thật mạnh trên tường để trút hết tâm trạng khổ sở, đã gần đến tuổi lập gia đình, nước mắt không tự chủ trào ra, chảy đầy mặt.

Cô gái của anh, cuối cùng vẫn rời bỏ anh mà đi.

Mà anh chỉ có thể nhìn bóng cô rời đi, không có cách nào cứu vãn.

Khi nhận được điện thoại của Kiều Vọng, Kiều Tịch đang ở nhà làm đồ ăn cho mình, quả nhiên, với tính tình kiêu căng của Kiều Vọng, làm sao có thể thấy video mà không có bất kỳ phản ứng gì, cho nên Kiều Vọng nói với cô, vừa nằm trong dự liệu nhưng cô vẫn hơi bất ngờ.

Cô nói: "Kiều Tịch, cô lập tức ra đây, nếu không tôi sẽ phát video lên weibo, để cho mọi người xem xem cô ghê tởm thế nào!"

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Làm Sao Bây Giờ

Kiều Tịch có tự tin gửi video cho Kiều Vọng tất nhiên là biết sẽ không xảy ra bất kỳ vấn đề gì.

Video được quay từ lúc cô đứng lên từ chối Hoắc Dục, hồi tình cảm của anh đối với Kiều Vọng, đến khi anh kiên quyết từ chối rồi rời đi mới thôi.

Lúc đó cô đặt máy quay ở chậu hoa trong phòng riêng của nhà hàng, lá cây vừa vặn che kín mặt của cô, đây chính là nguyên nhân cô muốn chọn địa điểm.

Có lúc làm việc, thiên thời địa lợi nhân hòa, thiếu một thứ cũng không được.

Cô chiếm được ưu thế nhất, chính là địa lợi, sao có thể không cố gắng lợi dụng chứ.

Thật ra, lúc đầu Kiều Tịch cũng không muốn dùng cách này, nếu có thể, cô hi vọng thuyết phục được Hoắc Dục, còn Kiều Vọng, lúc đó cô cũng cho rằng cô ấy đã bị mẹ Kiều gọi về nhà rồi.

Nhưng không như mong muốn, Hoắc Dục kiên trì như vậy khiến cô bất đắc dĩ, cô chịu đủ việc anh dây dưa thế lắm rồi, chỉ bằng giải quyết một lần.

Vì vậy, cô dẫn dắt anh nói ra anh không yêu Kiều Vọng, rồi nói ra tình cảm với cô, sau đó giấu tên gửi video cho chú và Kiều Vọng.

Ràng buộc lớn nhất với Hoắc Dục chính là cha nhận nuôi anh, anh có kiềm chế, anh chắc chắn sẽ không làm phiền chính mình, biết sự thật này, trong lòng Kiều Tịch lại có chút hi vọng anh có thể phản kháng, dù không phải vì cô, coi như vì chính anh cũng tốt, thế nhưng Hoắc Dục không có.

Không biết là vui mừng hay là đáng tiếc, nói chung đối với cô mà nói, tóm lại là tốt đẹp.

Còn Kiều Vọng, tốt hơn, cô không phải nói gì với cô, anh họ đối với cô tốt nhất sao, yêu cô nhất sao, tốt lắm, vậy hãy để cô biết, Hoắc Dục thương cô, nhưng luôn dùng thân phận người anh yêu thương em gái, cô muốn tình yêu, vĩnh viễn sẽ không xuất hiện trên người cô.

Ăn miếng trả miếng.

Kiều Vọng phá hủy nhiều thứ của cô như vậy, cướp đi nhiều đồ của cô như vậy, cô chỉ nói cho Kiều Vọng biết một sự thật thôi, không quá đáng chút nào.

Cho nên khi Kiều Vọng uy hiếp cô, Kiều Tịch cười cợt, dùng giọng điệu ngạo mạn nói: "Thật không, cô nhất định phải phát lên internet?"

"Đương nhiên, tôi cho cô biết, Kiều Tịch.....", khi Kiều Vọng không vui, câu đầu tiên nói với cô luôn là: tôi cho cô biết Kiều Tịch, nếu như cô không ra, tôi sẽ cho cô hối hận cả đời.

Nhưng cô đã nghe đủ rồi.

"Vấn đề tôi cho cô biết đi, Kiều Vọng!" Kiều Tịch ngắt lời cô, "Nếu như cô đăng lên Weibo, người mất mặt là cô không phải tôi, vì sao? Ha ha, trong video từ đầu đến cuối, tôi chưa từng xuất hiện hoàn toàn, không có mặt mũi chỉ bằng giọng nói, ai sẽ tin cô chứ?"

"Mà cô lại hoàn chỉnh xuất hiện trong video, đương nhiên cô cũng có thể cắt đi, có điều bất luận cô nói thế nào, đều là lời nói vô căn cứ, hay là cô có thể đăng tên Hoắc Dục lên, như vậy còn có thể có chút đáng tin." Kiều Vọng yêu anh họ nhất, cô sẽ cam lòng sao?

Quả nhiên, Kiều Vọng nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tôi biết cô không phải người tốt mà! Trước đây ở nhà ngoan ngoãn thế nào, bảo cô đi về phía đông cô không dám đi sang phía tây, cô đã quên cô ở nhà làm chó cho tôi thế nào rồi hả, tôi sớm biết cô giả bộ rồi, thật là kinh tởm!"

Kiều Tịch không tức giận chút nào, cho tới bây giờ, cô biết Kiều Vọng cũng chỉ có cái miệng là giỏi, "Có lẽ trong cái miệng hèn hạ của cô, anh họ yêu cô nhất, cũng không yêu cô đâu."

"Anh họ là bị cô lừa!"

"Thật không, nhưng anh ấy tình nguyện bị tôi lừa gạt, cũng không đồng ý chấp nhận yêu cô, dù tôi như thế nào, cũng tốt hơn nhiều so với tên trộm như cô."

"Cô nói vậy! Cô nói vậy!" Kiều Vọng rốt cục không chịu nổi nữa lớn tiếng quát lên.

"Tôi nói vậy? Cô cũng xem video rồi, anh ấy chỉ coi cô là em gái, mãi mãi là em gái, Kiều Vọng, điều cô hi vọng sẽ không bao giờ trở thành sự thật, do cô nằm mơ, tất cả, anh ấy tốt với cô, nuông chiều cô, đều là cô nghĩ vậy, Hoắc Dục vĩnh viễn sẽ không yêu cô! Bởi vì cô mới chính là tên lừa đảo, tên trộm!" Kiều Tịch lớn tiếng nói, trong lòng thật sự thấy vui vẻ, oán giận tích tụ lại nhiều năm, cuối cùng được bộc phát ra ngoài, "Còn nhớ lần gặp mặt đó không, Hoắc Dục lạnh nhạt với cô bao nhiêu, không có chuyện gì thì đừng tới tìm tôi nữa, đây chính là tình yêu của cô hả." Kiều Tịch lặp lại lời Hoắc Dục, không ngừng khiêu khích Kiều Vọng.

"Anh họ yêu tôi! Người anh ấy yêu là tôi!" Tiếng đồ đạc bị đập phá truyền qua, hình như Kiều Vọng tức giận đập món đồ gì đó.

"Tĩnh lại đi Kiều Vọng, không có ai cưng chiều cô cả đời, trốn trong tháp ngà (thế giới cao siêu, xa vời thoát li thực tế đời sống) không tránh khỏi mưa gió, cô phải biết thế giới bên ngoài rất tàn khốc."

Đáp lại Kiều Tịch là tiếng tút tút tút.

Kiều Tịch nhún mày, có thể tưởng tượng khi tất cả mộng ước tan vỡ, Kiều Vọng sẽ sụp đổ thế nào, bởi vì loại cảm giác đó, cô đã từng trải qua.

Kiều Vọng tức giận ném điện thoại xuống đất, bát và cốc trên bàn, kể cả khăn trải bàn đều bị cô kéo xuống đất, tất cả đều tan nát đổ vỡ.

Cô nằm nhào ra khóc lóc, cảm thấy trong lòng vô cùng oan ức, cô rất nhớ nhà, nhưng lại không dám về, cô sợ mẹ sẽ mắng cô, cũng không dám đi tìm anh họ, Kiều Tịch gửi video cho cô, cô xem mấy ngày liền.

Ở trong phòng, không ra khỏi cửa cũng không rửa mặt, ngày đêm xem cái video kia.

Anh họ kéo Kiều Tịch không cho đi, ánh mắt tuyệt vọng làm cho cô đau lòng lại đổ lệ.

Anh họ đau lòng nhìn Kiều Tịch, rồi lại ôm cô nói anh yêu cô.

Anh họ thẳng thừng nói với Kiều Tịch: anh chỉ coi Tiểu Vọng là em gái, anh tuyệt đối sẽ không ở cùng cô ấy.

Em gái, em gái.....

Cô không muốn anh coi cô là em gái!

Cô yêu anh!

Hóa ra anh biết, anh đều biết, nhưng trước giờ không chịu đáp lại cô!

"A....." Cô khóc lớn, cảm thấy trái tim đau thắt lại, rất khó chịu.

Đột nhiên có ai đó gõ cửa, là bà cô dưới lầu tìm cô gây phiền toái đây mà: "Này! Cô gái! Cô có thể thôi đi không! Cô ở phía trên đập phá cái gì chứ, con tôi bị cô đánh thức hết rồi! Ra đây mau!"

"Cút!!!" Cô gào thét, "Cút cho tôi! Nếu không tôi sẽ giết bà! Cút!" Cô ngẩng mặt lên, giọng khàn khàn thét về phía cửa, có thể bởi vì cô gào lên, đôi phượng không gõ cửa nữa.

Cô nằm nhào ra chôn mặt trong chăn, nước mắt tạo thành mảng ướt lớn, Kiều Vọng cảm thấy đầu óc hỗn loạn, trước giờ chưa từng khó chịu như vậy.

Cô bò dậy, lấy ví tiền trong túi ra, bên trong là ảnh cô chụp chung với anh họ.

Khi đó là cô bảo anh họ dẫn cô đến công viên giải trí, ngày đó cô rất vui vẻ, ôm cổ anh họ, cả người kề sát anh cười rất tươi, anh họ vẫn đẹp trai như vậy, nhưng về mặt có chút không tự nhiên.

Cô cho rằng anh họ xấu hổ, lại không nghĩ rằng anh họ sẽ không đồng ý ở cùng cô!

Làm sao có thể chứ!

Lúc đó cô ôm anh vui vẻ như vậy, trái tim như muốn bật ra, nhưng bây giờ, rất khó chịu, trái tim như bị xé ra, trong đầu luôn lặp lại câu nói kia: anh tuyệt đối sẽ không ở cùng với cô ấy, tuyệt đối không!

"Anh họ....." Cô ôm bức ảnh vào ngực, nước nở hết, "Tại sao vậy..... A....."

Rầm rầm rầm!

Cửa lại vang lên.

Kiều Vọng không chút nghĩ ngợi, trực tiếp hét: "Người đàn bà chết bầm, cút cho tôi! Bà quay lại làm phiền tôi, tôi sẽ mượn dao giết cả nhà bà! Cút đi!"

Người bên ngoài dừng lại một chút, lại bắt đầu gõ cửa liên tục.

Không chờ Kiều Vọng mắng, đôi phượng trực tiếp lớn tiếng: "Cảnh sát đây! Mau mở cửa ra!"

Kiều Vọng sửng sốt, cảnh sát tới làm gì?

Người ngoài cửa không kiên trì, gọi: "Nếu không mở cửa tôi sẽ phá cửa!"

"Khoan, chờ một chút! Tôi đến ngay!"

Lão đạo đi ra mở cửa, khi xuống đất lại không cẩn thận dẫm lên mảnh thủy tinh vỡ, cô nhịn đau chạy tới mở cửa, một cái khe lộ ra, ngoài cửa quả nhiên có hai người mặc cảnh phục cảnh sát, còn có bà cô dưới lầu.

Người phụ nữ kia sau khi gặp cô, phải dựa gần vào cảnh sát nhỏ giọng nói: "Chính là cô ta, vừa nãy nói muốn giết tôi, tinh thần cô gái này chắc chắn có vấn đề."

Kiều Vọng sao có thể nhịn được, mở cửa một lúc, nhìn người phụ nữ kia nói: "Nói cái gì đó! Con mẹ nó, bà mới bị tâm thần!"

Người phụ nữ kia không để ý đến cô, nhìn cảnh sát nói: "Đồng chí cảnh sát, vừa nãy các người cũng nghe thấy rồi đấy, cô gái này muốn giết cả nhà tôi, các người giải quyết đi, cô nhai quả phụ chúng tôi không biết phải làm sao." Nói xong biểu lộ vẻ mặt đau khổ.

"Biết rồi, biết rồi." Cảnh sát đánh giá Kiều Vọng một lúc, tóc tai rối bù, chỉ mặc cái áo ngắn và quần đùi, mặt tron bóng, đôi mắt sưng lên thành vành đen, nhũn nhũn nói với cô: "Được rồi, cô đi theo chúng tôi một chuyến đi."

"Không muốn, tôi không muốn đi theo các người!" Kiều Vọng lùi lại hai bước, lắc đầu liên tục.

"Cô nhất định sẽ gây ảnh hưởng đến an toàn của mọi người xung quanh, xin cô phối hợp." Cảnh sát nói rất công thức hóa.

"Tôi nói liều! Tâm trạng tôi không tốt, bà ấy đến làm phiền tôi, tôi mới nói như vậy." Kiều Vọng sợ hãi, trốn tránh.

Cảnh sát mặc kệ, nói thẳng: "Cô thay quần áo đi rồi theo chúng tôi một chuyến, còn bà nữa, " anh nhìn sang người phụ nữ kia, "Bà cũng đi theo chúng tôi một chuyến đi."

"Hả?" Người phụ nữ kia sững sốt, "Tôi không đi, không đi, ở nhà tôi còn đứa con phải chăm sóc đây."

"Là bà đi báo cảnh sát, đừng nói nhảm, cùng đi." Chi Kiều Vọng, "Cô, thay quần áo nhanh lên chút đi."

Không còn cách nào, kết quả Kiều Vọng và người phụ nữ kia đều phải lên xe cảnh sát, người trong cả lâu đều đi ra xem trò vui.

Người phụ nữ kia cũng hối hận rồi, không nên đánh cược báo cảnh sát, liếc Kiều Vọng một cái, thấy ánh mắt thâm độc của cô, bà nuốt một ngụm nước bọt.

Mấy ngày nay mẹ Kiều không liên lạc được với Kiều Vọng, gọi điện thoại cho Kiều Tịch không phải gọi không được nhưng con bé chết tiết kia vừa nghe thấy giọng của bà thì cúp máy.

Vừa mới làm com xong, điện thoại liền vang lên, biết là Kiều Vọng, lập tức nhận, sốt ruột lại tức giận nói: "Con bé này, đi chết ở đâu vậy hả! Không gọi điện thoại về nhà!"

"Mẹ ——", Kiều Vọng ở bên kia khóc lóc, vừa nghe được giọng của mẹ, oan ức trong lòng không kìm được dâng trào: "Mẹ, con muốn về nhà."

Thế nào đi nữa, cũng là đứa con gái bà cưng chiều từ nhỏ đến lớn, mẹ Kiều cũng bình tĩnh lại, nói: "Mau trở về đi, cha mẹ đều rất nhớ con."

"Không được, mẹ, con, con....."

"Làm sao vậy?"

"Con đang ở cục cảnh sát."

Thế này mẹ Kiều không sốt ruột sao được, "Con sao vậy! Ở bên ngoài trộm gì rồi hả? Con bé này, không phải cha mẹ cho con tiền sao!"

Kiều Vọng vừa nghe thấy lời này tâm trạng lạnh đi một nửa, cô biết không có cách nào để mẹ mất ấn tượng xấu chuyện lần trước với cô, nhưng phải giải quyết chuyện trước mắt trước, cô nhìn cảnh sát phía đối diện, lẩm bẩm nói: "Không, không phải, trước hết mẹ để anh họ đến đây đi, con không gọi được cho anh ấy."

"Anh họ con ở nhà, không ở A thị."

Lần này Kiều Vọng sốt ruột thật, cô ở A thị, ngoại trừ anh họ hoàn toàn không biết ai khác, mấy tháng này phải dựa vào cha mẹ và anh họ cho tiền ở A thị chơi, "VẬY, vậy làm sao bây giờ?"

"Mẹ gọi điện cho chị con." Mẹ Kiều nói.

"Không được!" Kiều Vọng vội vã ngăn lại, "Đừng cho người phụ nữ kia biết!"

Người phụ nữ kia biết mình thế này chắc rất hài lòng.

"Sao con ngang ngạnh thế!" Mẹ Kiều oán giận cô, "Bây giờ ngoại trừ nó còn ai có thể giúp con chứ!"

Kiều Tịch mới không giúp con! Kiều Vọng suy nghĩ một chút nói: "Con, để con tự gọi cho chị ấy, không sao rồi, mẹ, qua mấy ngày nữa con ta trở về rồi."

"Vậy con gọi cho nó đi." Mẹ Kiều liên tục dặn.

"Biết rồi, biết rồi."

Kiều Vọng cúp điện thoại, cắn cắn môi, trong lòng kìm nén một hơi, nhìn số điện thoại của Kiều Tịch vẫn không ấn nút gọi.

Đợi hồi lâu, cảnh sát không nhận được, "Cô có gọi hay không hả?"

"A, tôi, tôi, không gọi!" Kiều Vọng khề cần răng.

"Không gọi thì tạm giữ cô 24 giờ." Cảnh sát nói thẳng.

"Ừm!" Kiều Vọng ngậm ngùi gật đầu, nghĩ thầm chết cũng không thể để Kiều Tịch chế giễu!

Cảnh sát lắc đầu nhìn về mặt oán giận của Kiều Vọng, đến chết vẫn sĩ diện, anh nhìn thấy cảnh này quá nhiều rồi, cũng không kém cái này.

Tất nhiên Kiều Tịch không biết những vở kịch này, mà vui vẻ qua mấy ngày.

Một ngày đột nhiên chị Trần gọi điện thoại cho cô, bảo cô phải đến một chuyến.

Sửa sang lại quần áo một chút, Kiều Tịch tươi cười rạng rỡ đi tới nhà Kỷ Thừa An.

Sau khi đến, phát hiện sắc mặt chị Trần đặc biệt không tốt, trước giờ cô thấy chị Trần bình tĩnh tự tin, nhưng hôm nay có thêm một phần xa cách.

Kiều Tịch cho rằng bởi vì lần trước cô thả chim bồ câu của Kỷ Thừa An, chị Trần biết nên không hài lòng nên cũng không quá để tâm.

Chị Trần chỉ lên tầng hai, nói: "Thiếu gia đang ở phòng khách tầng hai rồi." Nói xong cũng rời đi.

Kiều Tịch đi lên, đẩy cửa phòng khách ra, nói là phòng khách, thật ra nơi này giống như một phòng vui chơi giải trí, bên trong bày một cái tủ lạnh nhỏ, thậm chí nền mềm mại, ghế sofa thoải mái, còn có màn hình cực lớn chuyên xem phim.

Mà bây giờ, trên cái màn ảnh bình thường cô hay xem phim, vai chính rõ ràng là cô!

Cô được Hoắc Dục ôm thật chặt vào trong lòng, một bên gò má lộ ra, nhắm mắt lại, mà vẻ mặt Hoắc Dục rất hạnh phúc.

Chỉ cần là người quen của cô, tất nhiên sẽ nhận ra cô, huống chi là anh.

Cô ngẩn người, nhìn Kỷ Thừa An ngồi trên ghế sofa chậm rãi quay đầu lại, gương mặt trắng nõn anh tuấn, lạnh lẽo như đóng băng, hai mắt như hố sâu, lạnh lùng nhìn cô chằm chằm.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Kỷ Đại Nhân Xấu Xa

Bị Kỷ Thừa An nhìn chằm chằm, Kiều Tịch giống như rơi vào nơi rất lạnh lẽo, thân thể giống như bị đóng băng cứng nhắc.

Tay cuộn thành nắm đấm, năng lực khống chế tâm tình nhiều năm phát huy lần nữa.

Cô nhàn nhạt cười, đến gần anh, cúi đầu nhìn Kỷ Thừa An, lại liếc nhìn màn ảnh một cái rồi nói: "Lấy được từ đâu vậy?"

Con người Kỷ Thừa An giật một cái, không nói gì.

"Tôi quên mất, anh là ai chứ, sắp xếp người lấy cái này rất dễ dàng đúng không." Kiều Tịch giễu cợt nói.

Cô chỉ gửi video cho hai người, chú và Kiều Vọng.

Chú cách A thị rất xa, hoàn toàn không thể có bất kỳ tiếp xúc nào, chuyện xấu trong nhà chẳng phải nên đóng cửa bảo nhau sao, cảm dỗ lớn thế nào cũng không thể khiến chú đưa cái này cho người khác.

Mà Kiều Vọng, hoàn toàn đáp không liên quan gì đến Kỷ Thừa An, cứ cho là Kiều Vọng ngu ngốc, cũng sẽ không đưa video cho người khác, dù ý đồ cô thất bại, với tính tình tự cao tự đại của cô sao có thể chịu được?

"Em muốn nói cái này?" Giọng điệu của anh lạnh lẽo trước nay chưa từng có.

Kiều Tịch giả bộ bình tĩnh nhưng thân thể vẫn không khỏi run lên hai cái.

"Không phải sao?" Giọng của cô hơi cao lên, "Nếu không thì anh giải thích xem cái gì trong ngăn kéo ở thư phòng anh đi." Nói đến đây, sức lực của Kiều Tịch lại trở về, bước lên trước mấy bước, nhìn chằm chằm anh, ánh mắt mang theo tức giận, nhìn chằm chằm người đàn ông suýt chút nữa mê hoặc cô.

Thật là đẹp, giống như một khối băng lạnh mang theo đầy ánh sao, không chói mắt lại làm cho người ta không thể ngừng ngắm nhìn.

Chỉ có điều, quá xa vời, người xinh đẹp như vậy, sao cô có thể có được?

"Cái gì?" Anh nhìn về phía cô, đôi mắt đen mang theo sự nguy hiểm không thể lơ là.

Kiều Tịch lấy lại bình tĩnh, giọng nói cũng không bình tĩnh như trong tưởng tượng, "Tư liệu của tôi, giải thích xem tại sao tất cả tư liệu liên quan tới tôi lại xuất hiện trong ngăn kéo của anh! Chẳng trách anh nói ngày đó là sinh nhật tôi, thật ra thì đó chẳng qua là năm tôi học cấp ba, điền giấy tờ sai, sau này lười đổi lại thôi." Cô giễu cợt cười một tiếng, "Từ khi mới bắt đầu, anh vẫn đề phòng tôi đúng không?"

Đối với lời của cô, Kỷ Thừa An không có bất kỳ câu trả lời nào.

Cô nhìn anh ngồi trên ghế sofa, gò má hoàn mỹ, tinh xảo làm lóa mắt mọi người, cô rất muốn giống ngày trước, đi lên sờ mặt của anh, sau đó ôm cổ của anh, cảm nhận hơi thở đặc biệt của anh, nhưng thật đáng tiếc, cô không thể rồi.

"Chúng ta chia tay thôi." Cô nghe được mình nhỏ giọng nói, "Cái này... trò chơi kết thúc."

Kiều Tịch chậm rãi xoay người, mới vừa bước ra một bước, cảm thấy vai bị một luồng sức mạnh lớn giữ lấy, thân thể đột nhiên ngã xuống ghế sofa, cảm giác mơ màng khiến cô trong nháy mắt sững sờ, ngay sau đó, một thân thể ấm áp đè nặng lên cô.

Mang theo sự tức giận giá lạnh, đôi mắt nhắm tịt, chiếc cằm xinh xắn của cô bị giữ thật chặt, cảm giác đau đớn khiến cô khẽ kêu lên một tiếng, cô nghe được giọng nói trầm thấp của Kỷ Thừa An: "Có phải tôi quá cưng chiều em nên em mới dám muốn làm gì thì làm như vậy hay không?"

Tư thế này, quá mập mờ!

Phản ứng đầu tiên của Kiều Tịch chính là dùng tay đẩy ngực của anh ra, nhưng động tác của cô lại khiến anh càng tức giận hơn.

Anh nâng đầu của cô lên, cô còn chưa phản ứng kịp gì đôi môi ấm nóng của anh đã rơi xuống.

Chưa bao giờ có nụ hôn mãnh liệt như thế, đôi môi khô nóng đè mạnh trên môi của cô, vô cùng kịch liệt, giống như muốn ăn sạch cô vậy, mang theo ngọn lửa nóng, liên tục liếm láp gặm cắn.

Cô cắn thật chặt răng không cho anh tiến vào, anh vươn tay, nhẹ nhàng bóp cằm của cô một cái, cảm giác tê dại truyền đến, lửa nóng của anh đã tiến vào, cô ngẩng đầu lên, buộc phải tiếp nhận sự tàn phá do tức giận của anh.

Kiều Tịch vốn tưởng rằng nụ hôn trừng phạt này sẽ khiến cơn giận của anh biến mất, thật không ngờ đó mới là bắt đầu. [Đi+ên+àn0le*quýdon](#)

Áo ngoài bị cởi bỏ, thân thể tiếp xúc với không khí không tự chủ run rẩy, rốt cuộc anh cũng ngẩng đầu lên buông cô ra, cô thở nhẹ nghiêng đầu sang một bên, hít thở không khí, lại bị cảm giác run sợ cùng khoái cảm trước ngực giúp lấy lại ý thức.

Cô cúi đầu, thấy Kỷ Thừa An vùi đầu trước ngực mình, áo ngực đã bị cởi ra, lộ ra phần thân thể trắng nõn như tuyết, tròn trịa đầy đặn khẽ run rẩy, một bên đỉnh hồng bị môi lưỡi ấm áp liếm mát.

Trong nháy mắt Kiều Tịch cảm thấy trong lòng chột lạnh, thân thể căng thẳng theo.

Anh giống như một con mãnh thú bị cầm dục đã lâu, không gặp được ngọt ngào, không thể nhịn được nữa, đáng vẻ hung ác đánh úp cô lại.

Lần trước mới ném thư, số lần cô bị chôn sâu trong thân thể, mà anh tập kích giống như một cây đuốc mới được đốt cháy, trong nháy mắt lửa lan ra khắp đồng cỏ.

Nhất thời Kiều Tịch bị cảm dỗ này mê hoặc, lại không rõ phương hướng.

Mơ hồ cảm thấy chiếc lưới ẩm ướt chôn trong cổ của mình, không có chút dịu dàng nào, găm cắn, cảm thấy hơi đau, khiến để cho cô không thể không thờ dốc, ngay sau đó liền cảm thấy một bên đầy đặn khẽ run do bị một đôi bàn tay ấm áp mạnh mẽ vuốt ve, khiến cô ngán lên một tiếng, lại vì cảm giác đau đớn khiến ý thức tỉnh táo lại.

Tại sao anh có thể đối xử với mình như thế!

Rõ ràng cô muốn chia tay, tại sao lại biến thành như vậy?!

Bị phản công rồi chính mình lại vùi sâu trong đó, cảm giác xấu hổ và sỉ nhục hóa thành tức giận, khiến Kiều Tịch không thể tiếp tục chịu đựng.

"Bốp!" Tiếng tát lạnh lùng vang dội trong nhà.

Kỷ Thừa An chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt sâu thẳm lóe lên vẻ nguy hiểm, đôi môi xinh đẹp nói ra những lời khiến người ta hít thở không thông, "Lá gan càng lúc càng lớn, Hà?

Trên gương mặt tuấn tú rắng nõn lại hiện lên dấu tay nhàn nhạt, anh vươn tay nhéo cằm của cô đến gần mình: "Dám đánh tôi?" Giọng nói trầm thấp, hung

ác.

Trong lòng Kiều Tịch vừa sợ lại vừa tức giận, viền mắt ướt át tròn tròn, đôi môi sưng đỏ, giọng nói khề run: "Đề tôi đi."

"Đi?" Một ngón tay lại đưa đến nơi mềm mại của cô, nơi đó đã sớm ướt át, anh cười ác ý, tuy tao nhã mà rất đáng sợ, "Như vậy rồi còn muốn đi sao?"

Cảm giác vô cùng xấu hổ khiến khuôn mặt cô nóng lên, chiếc cổ trắng ngần cũng ửng hồng nhàn nhạt.

Nhưng khiến cô kinh hãi hơn là động tác của anh không chút hề là gì!

Cô không thể tưởng tượng được Kỳ Thừa An có thể làm như vậy?!

Trước mặt cô, anh luôn tao nhã, tồn tại một cách yên tĩnh, trừ lần đầu tiên và mấy lần tranh giành với cô, hai người hoàn toàn không có kịch liệt như vậy.

Huống chi, người cầm dục tự giữ mình như Kỳ Thừa An, làm sao cô có thể nghĩ anh sẽ có hành động này chứ, đây là điều cô chưa từng nghĩ đến!

Hoảng hốt một hồi, khi cô chưa tỉnh táo lại, váy đã bị xé ra, thân thể trắng như tuyết hoàn toàn lộ dưới mắt anh, trong mắt anh không còn sự tỉnh táo nữa mà chứa ham muốn chiếm hữu mãnh liệt, đẩy hai chân cô ra.

Kiều Tịch hồi phục tinh thần, vô cùng tức giận, cô gào thét: "Buông ra!"

Kỳ Thừa An cười đầy lưng ra, lưu loát rút ra sau đó chới hai tay cô thật chặt.

Anh hơi đứng dậy, nhìn thân hình trần trụi, cuộn tròn lại như mèo của cô, nhưng vì hành động của anh mà không cách nào chỉ có thể vận vẹo qua lại, khiến bộ ngực đầy đặn rung chuyển theo từng hồi, anh bắt được, hung hăng nhéo một cái ở trên đỉnh, trong nháy mắt hốc mắt Kiều Tịch đỏ ửng, giống như đôi mắt mèo nhỏ xinh đẹp mà chứa đầy ánh nước nhìn anh chằm chằm, nhưng anh chỉ cảm thấy người phụ nữ trước mặt mình xinh đẹp vô cùng.

Anh đè xuống lần nữa, cúi sát mặt của cô rồi nói với cô: "Tôi vì em nghiên cứu không ít thứ đâu, có muốn thử một chút hay không?"

Kiều Tịch muốn kêu lên không muốn nhưng lại bị động tác của anh khiến cho không cách nào kháng cự.

Anh đẩy chân của cô ra, bàn tay dùng lực xoa bóp đùi của cô hai cái, khi cô vừa mới kêu đau, thì đang nhẹ nhàng cắn đùi cô, vừa ngứa vừa đau, không có cách nào không chế sự tê dại, run rẩy, khoái cảm đánh thẳng vào ý chí của cô từng phát một, tay của cô bám thật chặt rìa phía dưới ghế sofa, đến chết cũng ngậm miệng không phát ra tiếng gì.

Anh phát hiện, ngẩng đầu nhìn gương mặt đỏ ửng cô.

Hình như Kiều Tịch nghe được một tiếng cười khê, đầu óc chậm chạp vẫn trong trạng thái mê đắm, không biết có đúng vậy hay không nữa.

Cô cảm thấy cổ chân mảnh khảnh bị giữ rất chặt, bắp đùi bị nâng cao lên, bất buộc gác trên bả vai dày rộng của anh, cô mở đôi mắt đang mơ màng ra, thấy như vậy trong lòng tràn đầy xấu hổ, muốn rút hai chân lại theo bản năng.

Anh tóm lấy bắp chân của cô, hững hờ nhìn cô một cái, cô thấy ở trong đó ham muốn cuộn cuộn nồng đậm, đôi mắt sâu thẳm bị ngọn lửa bao quanh.

Sau đó anh cười một tiếng, gương mặt tuấn mỹ hạ thấp xuống.

Anh, anh lại hôn nơi đó của cô!

Cô không thể chịu được, tay siết ghế chặt ghế sofa, kêu lên một tiếng thật lớn, ngực không ngừng phập phồng, nghiêng mặt sang một bên thờ hỏn hển.

Kiều Tịch cảm thấy có một vật kỳ dị, chậm rãi nhẹ nhàng liếm nơi u cổ của cô, khoái cảm từ nơi đó không ngừng lan tràn toàn thân, thiêu đốt, liên tục không ngừng truyền vào đáy lòng cô.

Trong nháy mắt, dây cung duy nhất đang kéo căng trong đầu kia, theo khoái cảm kịch liệt, cũng bị đánh sụp.

Cảm giác của thân thể thay thế tất cả, lúc này Kiều Tịch mới hiểu được, cô vẫn muốn anh, thậm chí anh đối xử thô bạo với cô như vậy, đáy lòng cô vẫn rất vui vẻ.

Lý trí bị vùi lấp, cô nhắm mắt lại, mặc cho tiếng rên không ngừng vang lên, ý thức bị chôn vùi hết, nghĩ âm thanh đó không phải của mình.

Rốt cuộc, anh cũng rút môi lưỡi ra.

Kỳ Thừa An nhìn Kiều Tịch xụi lơ, cảm thấy rất hưởng thụ, một tay cô kéo vào trong ngực của mình, Kiều Tịch giãy giụa, khắp người lại không có chút hơi sức nào, không thể không mở mắt ra.

Tình trạng dưới mắt khiến gương mặt cô vọt một cái lại thiêu cháy, cả người cô trần trụi dựa vào ngực anh, mà Kỳ Thừa An ngoại trừ quần áo lộn xộn, từ đầu đến chân đều không có chỗ nào lộ ra bên ngoài, sự đối lập như vậy khiến cô xấu hổ không chịu nổi, nhắm mắt lại, nghiêng mặt sang một bên.

"Mở mắt ra." anh nhỏ giọng nói.

Kiều Tịch không nghe.

Anh đưa một ngón tay tiến vào cô, trong nháy mắt Kiều Tịch tức giận mở hai mắt ra, ẩn chứa ngọn lửa tức giận, hung hăng nhìn anh chăm chăm, lại bởi vì khóe mắt ướt át nhìn rất uất ức, không hề có khí thế nào.

Anh lại gần cô, nhỏ giọng nói một câu: "Thế này, xem em còn dám âm ỉ không."

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Trái Tim Chạy Trốn

Editor: Cookie Oh

Kỷ Thừa An là ai?

Nhìn an tĩnh ôn hòa vậy thực ra bên trong vô cùng cường thế.

Chỉ nhìn một cách đơn giản hoàn cảnh của anh là có thể nhận ra sự bá đạo của anh rồi, xung quanh khu biệt thự này, chỉ có nhà của Kỷ Thừa An, trong phòng ngoài chị Trần và A Nhất, ngay cả một người giúp việc cũng không có, nói rõ anh không thích người khác tiến vào lãnh địa của anh.

Giống như một con sư tử châu phi trên thảo nguyên, cao quý lười biếng, bình thường chỉ nằm yên một chỗ, nhưng chỉ cần có người xâm nhập lãnh thổ của nó, nó sẽ sử dụng hàm răng sắc bén cắn cổ họng của người đó, trong nháy mắt sẽ mất mạng.

Nhưng loại sinh vật này giống như loài mèo to lớn, cho nên, bạn đến vuốt đuôi, không thể nghịch nó.

Nghĩ ra một cách hay, đầu tiên Kiều Tịch bấm đùi mình một cái.

Da thịt mềm mại vô cùng đau, cả cảm xúc vừa nãy, trông mắt Kiều Tịch rất nhanh đỏ ửng, nước mắt rơi xuống là chảy.

Không nói câu nào, hai tay ôm đầu gối của mình, khóc rất ủy khuất.

Thấy cô khóc, thân thể Kỷ Thừa An cứng đờ một chút, dễ thấy anh không có kinh nghiệm, sững sốt để cô khóc một hồi lâu mới đặt cô xuống ghế sofa.

Kiều Tịch dựa vào ghế sofa co người một cái, cuộn tròn lại, tóc dài rối tung xõa ra, che kín một phần cơ thể trắng như tuyết, có kiểu hấp dẫn khác.

Ánh mắt Kỷ Thừa An tối lại, vươn tay ra, nhìn vệt nước mắt trên ghế sofa một lúc rồi dừng động tác lại. Diễn đàn L9ê Q@uý Đ#ôn

Một lát sau, Kiều Tịch nghe được tiếng cửa bị đóng lại.

Ôi trời ơi ! ! ! ! Kiều Tịch gào thét trong lòng.

Biến cô thành như vậy, ngay cả thấy cô khóc, một câu an ủi cũng không có, cứ thế đi thôi ! ! !

Anh là người đầu gối sao ! !

Lúc trước cô ngắm trúng anh ở điểm nào cơ chứ ! ! !

Cho dù cô đã ngờ tới Kỷ Thừa An thấy cô khóc sẽ không làm gì cả, nhưng lại không ngờ phản ứng của đối phương lại như vậy!

Rất nhanh, giọng nói lạnh nhạt xa cách của chị Trần ở ngoài cửa vang lên: "Cô Kiều, thiếu gia bảo tôi tới, cô cần gì không?"

Quả nhiên, Kiều Tịch đoán được anh sẽ tìm chị Trần, cô hắng giọng một cái, nhưng giọng vẫn khàn khàn: "Giúp tôi lấy một bộ đồ rồi để ở ngoài cửa là được."

"Được."

Dưới hoàn cảnh này, xấu hổ cũng không cần thiết, nếu Kỷ Thừa An đi tìm chị Trần, chị Trần ở tuổi đó tất nhiên biết đã xảy ra chuyện gì.

Người lúc vì mình, da mặt dày hơn.

Một lát sau, chị Trần gõ cửa hai cái, nhẹ nhàng nói: "Cô Kiều, quần áo xong rồi."

"Cám ơn chị Trần." Cô nhỏ giọng nói một câu, chị Trần cũng không còn nói gì nữa, một lát sau, Kiều Tịch không nghe thấy tiếng gì bên ngoài nữa, vươn tay lấy túi quần áo đặt trước cửa, sau đó đóng cửa lại.

Kiều Tịch mặc quần áo mới vào, dùng túi hôm nay mình mang tới chỉnh tranh lại, không có gương, sửa tóc để che giấu, lại nhìn thấy dấu trên cổ tay thì dừng lại lại, trên cổ tay trắng như tuyết xuất hiện một vòng hồng do bị siết chặt, đó là dấu dây lưng của Kỷ Thừa An vừa nãy lưu lại.

Cô ngồi xuống, cúi đầu nhìn ghế sofa đang ngồi, nhớ tới tình hình vừa nãy trong lòng giật mình, lại vội vàng đứng lên.

Thật ra, lúc cô mới nói chuyện chia tay, do cô tức giận, một là bởi vì anh điều tra thân phận của cô, hai là vì anh thấy video đó mà không nói lời nào khiến cô có chút buồn bức sốt ruột, cho nên muốn xem thái độ của Kỷ Thừa An.

Kết quả, dự tính chưa ra đầu vào đầu, lại khiến mình thành vậy.

Nhưng mà bây giờ, Kiều Tịch thật sự suy nghĩ có muốn qua lại với đối phương nữa hay không rồi.

Chuyện yêu đương, tuy luôn nói một bên cường thế, một bên yếu thế, nhưng vị trí này không thể là vĩnh cửu, nếu không dần dần quan hệ của hai người sẽ thay đổi.

Bên cường thế sẽ cho rằng bên yếu thế đối tốt với anh là chuyện đương nhiên, mà dần dần bên yếu thế cũng sẽ bị đồng hóa, cho rằng tất cả đều là việc mình phải làm.

Giống như Thẩm Phong và Lâm Tùy Ý.

Nhưng sao có thể chứ, trên đời này có ai sinh ra đã thiếu nợ người khác?

Tại sao tôi muốn docks hết tất cả chỉ vì người, vẫn không đổi lại được một nụ cười của người?

Huống chi là sự thật lòng.

Kiều Tịch vẫn hy vọng cuộc sống của cô an nhàn thuận lợi trôi qua, cô sẽ không cầu xin đối phương yêu cô, bởi vì cô cũng sẽ không yêu bất kì người nào, vì vậy, hai người tôn trọng lẫn nhau, chăm sóc lẫn nhau, tình yêu chẳng qua cũng chỉ có 18 tháng bảo đảm chất lượng, dần dần sẽ biến thành một loại tình cảm khác, die*nda)nflceeq+uysdoon]]n hư vậy thì ngay từ khi bắt đầu trở thành quan hệ như vậy, thật tốt.

Mà điều thứ nhất, hai người tôn trọng lẫn nhau, Kỷ Thừa An đã không làm được.

Kiều Tịch vẫn cho rằng trong chuyện tình yêu, mình giữ vị trí chủ đạo, hôm nay cô biết được thế cục đã bị phá vỡ.

Cô quá ngây thơ rồi.

Cái video đó, có phải do Kỷ Thừa An sắp xếp người ở cạnh cô hay không, cô cũng không biết, anh trầm mặc không nói khiến cô rất bức rứt, cô rất có lòng tin với chú và Kiều Vọng tuyệt đối sẽ không đưa video cho người khác, như vậy, anh nhất định sắp xếp ai đó bên cạnh mình rồi.

Kiều Tịch nghĩ tới đây, không nhận được cả người run rẩy, tất cả hoạt động lời nói của mình đều bị người khác theo dõi, cảm giác này thật sự khiến cô khó có thể chịu được.

Kiều Tịch khẽ thở dài, nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy cảnh bên ngoài xanh nhạt, lông mày nhỏ dài nhẹ nhàng nhíu lên.

Khi Kiều Tịch đi xuống lầu, Kỷ Thừa An đang ngồi ở phòng khách xem tài liệu.

Anh đã tắm rửa thay quần áo, tóc hơi ẩm, áo sơ mi màu mực nổi bật lên da thịt trắng nõn như ngọc, từng cái cúc áo đen bóng, bao lại thân thể anh, một cánh tay thon dài đặt lên trên đầu gối, một cái lật tài liệu, dáng vẻ phóng túng, lại cao quý ưu nhã, hoàn toàn không thấy được vẻ cường thế đáng sợ khi nãy.

Anh nghe thấy tiếng động, chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt đen như mực rơi trên người cô, không còn tràn đầy dục vọng nữa, mà khôi phục vẻ lạnh nhạt bình thường, hững hờ nhìn cô một cái rồi lại cúi đầu.

Kiều Tịch nhìn tấm gương mặt đẹp trai yên tĩnh ấy, trái tim còn không kịp được chấn động, được rồi, lúc trước cô để ý anh chính là gương mặt này, ai kêu cô là một sắc nữ, lại rất nhất gan, không muốn mạo hiểm.

Kiều Tịch đi thẳng tới, ngồi vào một chỗ trên ghế sofa cách anh rất xa, vỗ tay mấy cái, tự cổ vũ mình, hít sâu một hơi nói: "Kỷ Thừa An, tôi. . . . ."

Cô muốn nói chia tay, lại sợ chọc anh tức giận, dù sao vừa nãy cô đã lĩnh giáo đủ rồi, cô là một học trò ngoan.

Suy nghĩ lại, cô nói: "Anh nhớ quy tắc ban đầu chúng ta quen nhau chứ?"

Kỷ Thừa An ngẩng đầu lên, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô, như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cô, Kiều Tịch tránh ánh mắt trực tiếp của anh, nghe được giọng nói dễ nghe của anh: "Qua lại công bằng, không có thân phận trời buột."

"Đúng," Kiều Tịch rất hài lòng với câu trả lời của anh, cô cười nói: "Hơn nữa, không tham dự chuyện riêng của đối phương, nhớ chứ."

"Ừ." Kỷ Thừa An nhẹ nhàng đáp.

Kiều Tịch cười vui vẻ hơn, "Vây, thực ra, gần đây tôi có chút việc bận, cho nên không thể đến được, anh sẽ không để ý đúng không?"

Kỷ Thừa An nghe vậy nheo đôi mắt tối tăm lại, trầm mặc không nói.

Anh trầm mặc như vậy khiến Kiều Tịch thật lo lắng, giãy vò đôi tay, qua hồi lâu cô mới nghe được anh nói "Được".

Được? Anh nói sao?

Đó thật là, thật tốt quá rồi!

Để tỏ lòng biết ơn, cô đi tới, cúi thấp xuống hôn "Chụt" một cái trên mặt anh, rồi rất nhanh lùi lại hai bước, vẫy tay với anh nói: "Vây tôi đi đây."

Trong nháy mắt Kỷ Thừa An có chút mê hoặc và do dự, anh cho rằng phụ nữ trước mặt sẽ luôn không ngoan, lại không ngờ rằng cô thay đổi nhanh như vậy, nhưng mà tốt hơn rồi, cô có thể nhanh chóng chấp nhận anh, anh rất hài lòng với phản ứng này, huống chi, cô cười rất vui vẻ.

Vì vậy anh khẽ vuốt cằm, nhìn người phụ nữ vui vẻ cười, giống như một con bướm bướm lão đảo nhanh chóng rời khỏi phòng, không biết thế nào, không có giọng nói của cô, anh đột nhiên cảm thấy căn phòng hơi vắng vẻ.

Nhanh chóng dồn nén cảm xúc kì quái xuống, anh cúi đầu, tiếp tục xem tài liệu trong tay.

Chị Trần đến gần, khi anh đặt ly trà xuống, chần chờ một lúc mới nói: "Thiếu gia, có chuyện tôi không biết có nên không hay không."

"Muốn nói thì nói."

Chị Trần khẽ thờ dài, "Cô Kiều, không sai, nhưng. . . . . Thiếu gia cậu không thể nghiêm túc được."

Kỷ Thừa An dừng động tác trên tay lại, sau một lúc lâu lạnh nhạt mở miệng nói: "Trần Lệ, chị vượt quá giới hạn rồi."

Anh gọi thẳng tên chị Trần, giọng nói lạnh nhạt lại thể hiện lập trường của anh, trong lòng chị Trần chợt lạnh, cũng hiểu rõ.

Thiếu gia đã nhiều năm không như vậy, gọi thẳng tên của cô, nhất thời cảm xúc trong lòng chị Trần hỗn loạn, nhưng vẫn tỉnh táo phân tích nói: "Thiếu gia, cậu đã biết, người như chúng ta, không thể cùng người bình thường chung sống với nhau."

"Anh tôi có thể, tại sao tôi không thể?" Kỷ Thừa An không để ý, nói.

Chị Trần bình tĩnh, "Đại thiếu gia là chủ gia tộc, tất cả việc nhà họ Kỷ đều do đại thiếu gia quản lí, nhưng còn thiếu gia, cậu là nhị thiếu gia, cậu... cậu làm chuyện như vậy, không tranh được với những người khác ở nhà họ Kỷ." Nói trắng ra là anh không có quyền. điể'ndẫnl'êqu?ýđ|ôn

Kỷ Thừa An ngẩng đầu lên, khoe miệng chậm rãi mỉm cười một cái nói: "Thật sao?"

Chị Trần nhìn anh cười, không nhịn được toàn thân thể run rẩy.

A Nhất nhìn Kiều Tịch ngồi ở sau xe cười rất tươi, thần kinh thô ráp của anh cũng cảm thấy có điểm lạ rồi.

"Cô Kiều, cô thật vui vẻ nha. . . . ." Anh nhẹ giọng nói.

"Đúng vậy, đúng vậy!" Kiều Tịch gật đầu liên tục, "A Nhất hát cho tôi nghe đi!"

"Ồ ~~~" Từ trước tới giờ đều từ chối anh, bây giờ cô Kiều lại muốn anh hát cho cô nghe, quá khác lạ, nhưng mà anh rất vui mừng, "Cô Kiều cô chọn đi."

"Ha ha, bài gì cũng được."

"Đúng vậy, đúng vậy!"

"Vây, đến bài cái báp!"

"Ặc," đó là bài gì?

Kiều Tịch nhìn nét mặt sững sờ của A Nhất cười nói, "Sao không hát chứ, còn bảo tôi chọn, đều là mạnh mẽ."

"Tôi... tôi sẽ học được!" Sao A Nhất có thể chịu được thân là anh hát, lại không biết hát! "Chờ tôi học xong, sẽ hát cho cô Kiều!"

Kiều Tịch nhìn một chút rồi gật đầu, sau đó nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ không ngừng nhanh chóng lùi về phía sau, nghĩ thầm: e rằng, nữa còn cơ hội nữa.

Sau khi tạm biệt A Nhất ở cửa chung cư, Kiều Tịch chậm rãi đi vào nhà.

Tính toán của cô rất minh xác, sau này sẽ từ chối hết tin nhắn hay điện thoại của chị Trần.

Tin nhắn? Không nhìn thấy.

Điện thoại? Không nhận được.

Theo tính cách luôn ở trong nhà không giao du với bên ngoài của Kỳ Thừa An, tần số ra ngoài càng thấp.

Cô rất tin một câu nói, thời gian có thể làm cho tất cả mờ nhạt đi.

Cho nên cô bắt hòa với Kỳ Thừa An, cứng đối với cứng cô sẽ không được lợi, tâm tình tốt, Kiều Tịch vừa đi vừa khẽ ngâm nga, vừa mới đi tới lầu thì nhìn thấy một người ngồi dựa vào cửa, cô cũng không để ý, lấy chìa khóa ra mở cửa vào nhà.

Người nọ nghe được giọng cô, chậm rãi ngẩng đầu lên, khuôn mặt đã từng tươi cười đáng yêu đã tiêu tụy, vô cùng chật vật, người nọ thấy ánh mắt Kiều Tịch sáng lên, liền vội vàng đứng lên đến gần cô, gọi một tiếng thật nhỏ: "Chị. . . ."

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Tra Nam Thay Đổi

Tra nam: loại đàn ông cận bã, không ra gì, vong ân phụ nghĩa, phụ tình, lợi dụng tình cảm người khác, nói chung làm những gì tồi tệ

Kiều Tịch bị dọa giật mình, quay đầu lại nhìn, hóa ra là Kiều Vọng.

Kiều Vọng thật sự hối hận muốn chết rồi, bị tạm giữ ở đồn cảnh sát 24 giờ, ở đó vừa tối tăm bẩn thỉu, lại có mùi lạ, ở đó một ngày một đêm, cuối cùng còn giữ lại án mới thả cô về.

Chuyện đầu tiên cô làm khi trở ra là đi tìm người phụ nữ lầu dưới kia lý luận, đánh người phụ nữ đó mấy bạt tai, không biết người phụ nữ kia gọi điện đi đâu mà tìm tới mấy người đàn ông cao lớn vạm vỡ, cô vốn không sợ, lớn tiếng ầm ĩ với bọn họ mấy câu, ai ngờ mấy người kia muốn đánh cô, lần này cô mới biết đã chọc phải người không nên chọc, cô không mang theo cái gì cả chạy thật nhanh, lại không dám về nhà.

Lần này thật sự tiêu rồi, ở A thị không có một người quen nào, cha mẹ cũng cách xa cô như vậy, anh họ không có ở đây, điện thoại di động cũng để trong nhà, cô chỉ có thể tới tìm Kiều Tịch thôi.

Cho dù mất thể diện, cô cũng phải đến, hướng chi, dù thế nào đó cũng là chị cô, sao có thể mặc kệ cô, nếu không cha mẹ sẽ không bỏ qua cho chị, nghĩ tới đây, Kiều Vọng cố gắng mãi mới tìm được nhà Kiều Tịch.

Không vào được nhà, chỉ có thể đợi ở cửa, cuối cùng cô cũng chờ được rồi.

Kiều Vọng cố gắng nặn ra nụ cười, yếu đuối kêu: "Chị. . . ." Nhìn Kiều Tịch không nói gì, Kiều Vọng có chút lo lắng, mếu máo, mờ to mắt, ủy khuất nói: "Chị, em bị người ta ức hiếp." Chiều này cô dùng mười mấy năm, chỉ cần cô lộ ra vẻ mặt vô tội như vậy, bất luận là anh họ hay cha mẹ, cũng sẽ nộp vũ khí đầu hàng, cho nên cô rất có tự tin Kiều Tịch sẽ bị cô làm dao động, chỉ cần cảm tiền, cô sẽ về nhà ngay, đến lúc đó còn sợ gì chứ?

Trong ấn tượng của cô, Kiều Tịch dịu ngoan nghe lời hay một Kiều Tịch vô dụng, cho dù tới A thị, chịu thua thiệt mấy lần, cũng không đủ để cô thay đổi suy nghĩ với Kiều Tịch, dù sao, cô đã bắt nạt Kiều Tịch ba năm, bất luận làm tổn thương cô như thế nào, điendafineequsđón Kiều Tịch chưa từng phản kháng.

Nhưng cô đã quên mất, Kiều Tịch trước mặt đã rời khỏi nhà mấy năm, khoảng thời gian đó đủ để thay đổi một người.

Kiều Tịch nhìn cô hơi cân nhắc rồi đột nhiên nói: "Không phải cô tới nói cho tôi biết cô tung video lên mạng, kết quả bị người ta chửi lại chứ?"

Nghe cô nhắc tới video, Kiều Vọng hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cô biết bây giờ không thể nổi giận, dù thế nào cũng phải đòi được tiền mới nói, vì

vậy cười xấu hổ: "Không có, sao em có thể làm loại chuyện đó chứ, chị à, đều do em tùy hứng nói thôi, chị đừng tức giận." Càng nói càng hay, "Chị, chị cũng đừng chê cười em, em cũng. . . ." Kiều Vọng chần chờ một chút, cô nghĩ nếu cô nói bị giam ở đồn cảnh sát sẽ giành được chút đồng cảm, nhưng lại không muốn ở trước mặt cô bại lộ chuyện mất mặt của mình.

Kiều Tịch suy nghĩ một chút hỏi cô: "Cô đưa video cho người khác sao?"

"Không có, không có, em chưa đưa cho ai cả." Kiều Vọng liên tiếp phủ nhận.

"Thật chứ?" Kiều Tịch không tin tưởng cô, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá quần áo của cô, sáng tỏ cười một tiếng, "Cô cũng không cần nói gì nữa, dù sao tôi sẽ không cho cô tiền."

"Chị!" Kiều Vọng nghe xong lời này trong lòng vô cùng tức giận, theo thói quen muốn nằng cô mấy câu, nhưng lại ép mình nhẫn nại.

Kiều Tịch nghiêng đầu nhìn sắc mặt lúc xanh lúc trắng của cô, tranh giành mấy lần Kiều Vọng, cảm thấy cô còn có thể nhịn, nghĩ lại, "Có điều tôi cũng không phải là không thể cho cô."

"Hả?" Kiều Vọng há mồm to, bất động nhìn Kiều Tịch.

"Tôi muốn cô nói thật." Kiều Tịch nhìn chăm chăm cô, "Tôi không thèm để ý cô có thật sự phát video ra ngoài hay không, nhưng tôi muốn cô nói thật, cô có gửi video cho người khác hay không?" Thực ra, cô vẫn chứa một tia hi vọng, hi vọng Kỷ Thừa An lấy được video từ tay người khác, mà không phải phải người theo dõi cô.

Kiều Vọng không lên tiếng, do dự một lúc mới nhỏ giọng nói: "Em nhận được video, ngày hôm sau liền tới tìm chị, nhưng chị không có ở nhà, tôi liền đi khỏi, sau đó tôi trong nhà không đi ra ngoài, video cũng không cho bất cứ ai xem qua." Lúc này, nét mặt của cô không ra vẻ ngượng thẹn đáng thương, hơn nữa cũng không có cảm xúc gì, bởi vì cô biết, Kiều Tịch chắc sẽ không cho cô tiền, chẳng bằng nói thật theo ý cô, như vậy sẽ có chút cơ hội.

Kiều Tịch cẩn thận quan sát nét mặt của cô, cũng biết trình độ của Kiều Vọng không cao, đây là lời nói thật rồi, trong lòng rất rối loạn vì không có được đáp án mình muốn.

Cô vẫn gật đầu, lấy 300 tệ từ trong ví tiền ra, đưa cho Kiều Vọng.

Kiều Vọng nhìn tiền trong tay của cô lại không nhận, tròn tròn mắt, giọng vẻ không thể tin được: "Chị cho tôi 300 tệ!?"

Kiều Vọng bị cha mẹ chiều hư dĩ nhiên thấy chút tiền này không đủ, đối với cô mà nói, chút tiền này chỉ bằng tiền uống trà, sao đủ cho cô xài chứ?

Kiều Tịch khoát tay, khẽ cười nói: "Cô có thể không nhận."

"Chị muốn si nhục tôi đúng không!" Kiều Vọng tức giận, mặt mày dữ tợn cũng lộ ra, "Chút tiền này cô cho tôi làm gì chứ! Ngủ ngoài đường sao!"

Kiều Tịch cau mày, lỗ tai đau, "Cô có thể trở về nhà, từ đây ngồi xe buýt đến ga xe lửa, mua một vé xe chắt chắt đủ, tất nhiên cô có thể không cần." Nói xong muốn thu tiền lại.

Dưới tình huống này sao Kiều Vọng có thể không cần chứ, lấy tiền lại, nhìn cô một chút, cau mày nói: "Cô bảo tôi ngồi xe lửa?" Nhưng cô luôn ngồi máy bay!

Kiều Tịch liền buông tay, "Tùy cô thôi, bây giờ tôi cũng nghỉ việc rồi, lấy ở đâu nhiều tiền dư như vậy, số tiền này cô thích dùng thế nào thì dùng, không liên quan gì với tôi cả, đúng rồi, về sau đừng nữa tìm tôi nữa." [Diễn đàn LÊ2uysdon](#)

"Yên tâm, chị cho rằng tôi thích tìm chị chắc." Kiều Vọng bĩu môi một cái, chán ghét nói.

Vậy thì quá tốt, "Hi vọng cô nói được làm được." Kiều Tịch chau mày, mở cửa vào nhà.

Kiều Vọng nhìn chút tiền trên tay, lại nhìn cánh cửa đóng chặt, khẽ mỉm cười một cái.

Kiều Tịch, chị cho rằng đây là kết thúc sao, người cười đến cuối cùng, mới là người chiến thắng.

Tháng này Kiều Tịch tìm một công việc trên mạng, bình thường cũng không ra ngoài, sinh hoạt theo đúng tiêu chuẩn trách nữ.

Trong khoảng thời gian đó, chị Trần gọi điện tới không ít, thậm chí có mấy lần A Nhất lên gõ cửa, cô nhất định không mở cửa, trong điện thoại thì nói với chị Trần là mình đi công tác không ở A thị, tất nhiên chị Trần nhận ra đó chỉ là viện cớ, nhưng không muốn vạch trần.

Cho đến một lần chị Trần nói vô cùng trình trọng cứng rắn, muốn cô đến nhà họ Kỷ, lúc đó Kiều Tịch vẫn chưa tỉnh ngủ, lười biếng nhận điện thoại, lúc đầu cô cũng muốn rời giường, nhưng giọng điệu chị Trần không tốt, Kiều Tịch trực tiếp lạnh nhạt nói: "Chị Trần, tình yêu vốn là chuyện người tình tôi nguyện, không phải mua bán gấp gáp, chị cũng không phải người trong cuộc, không cần nhiệt tình như vậy." Trong lòng oán thầm, nếu Kỷ Thừa An muốn gặp cô, anh tự mình tới đi, ai muốn tìm mặt lạnh của anh chứ.

Kiều Tịch hừ lạnh một tiếng. "Chị ở tuổi này rồi chẳng lẽ không biết? Tóm lại là chị là người của Ký Thừa An, nên sẽ không đứng bên phía tôi, tôi biết rõ chị vì video đó mà không thích tôi, nhưng tôi cảm thấy theo dõi người khác là chuyện không vinh quang gì, nếu lúc đầu có thái độ không tin tưởng này, thì gặp nhau cũng sẽ có lúc chia tay," phiền lòng, Kiều Tịch miễn cưỡng nói: "Cứ như vậy đi, tôi cúp máy trước."

Quả nhiên chị Trần không gọi điện thoại qua nữa.

Lần này Kiều Tịch vừa xuống giường, liền thấy đến điện thoại có cuộc gọi nhờ, là Lâm Tùy Ý, thuận tay gọi lại, bên kia truyền đến giọng nói mềm ngọt của Lâm Tùy Ý: "Tiểu Tịch, tối nay có rảnh không?"

Kiều Tịch suy nghĩ một chút, gần đây thật sự quá chán rồi, chị Trần cũng không tìm cô nữa, chẳng bằng ra ngoài đi dạo, ngay sau đó đồng ý nói: "Đương nhiên rất rảnh rồi."

"Vậy thì tốt, tối nay hẹn ở quán bar Thiên Ý, không gặp không về nha."

"Hả?" Kiều Tịch ngần ngừ một chút, quán bar Thiên Ý, đây là một quán bar nổi tiếng giá "Đắt", đa số nhân vật máu mặt ở A thị đều đến nơi đó, vào trong đó một đêm, không có năm con số hoàn toàn không ra được, Lâm Tùy Ý sao lại muốn đến đó chứ, "Tiểu Ý, thật sự là Thiên Ý sao?"

Lâm Tùy Ý cũng không nhịn được cười, ngọt ngào nói: "Được rồi, hay là nói trước với cậu, Thẩm Phong muốn đính hôn với mình, mau trang điểm thật đẹp rồi đến đây đi."

"Được. . . . ." Kiều Tịch cúp điện thoại, thấy có chút kỳ quái, Thẩm Phong lại muốn đính hôn với Lâm Tùy Ý, cô vẫn cho rằng gia đình Thẩm Phong sẽ không chấp nhận Lâm Tùy Ý, chẳng lẽ, trên đời này thật sự có tình yêu chân thành sao? Tra nam thay đổi, ôm được mỹ nhân về?

Nghĩ lại lần trước gặp Thẩm Phong cùng những phụ nữ khác mập mờ ở tiệc rượu, Kiều Tịch rất hoài nghi.

Lúc tám giờ, Kiều Tịch đến cửa quán bar, Lâm Tùy Ý đã chờ từ sớm ở nơi đó, tối nay Lâm Tùy Ý ăn mặc trang trọng, váy ngắn màu xanh da trời, lộ nửa vai, trang điểm khéo léo, khuôn mặt lại xinh đẹp, có thể thấy được cô rất chú trọng tối nay.

Kiều Tịch mỉm cười ôm cô, trêu ghẹo nói: "Tiểu Ý, tối nay cậu thật đẹp nha."

"Cậu thật là," Lâm Tùy Ý kéo cô ngồi xuống, "Một lúc nữa Hà Cửu sẽ tới rồi, cậu uống gì trước đi."

"Thẩm Phong đâu?" Kiều Tịch nhìn một vòng xung quanh, không thấy nam chính tối nay đâu cả.

"Anh ấy vẫn đang trên đường đến, lập tức tới ngay." Mới vừa nói xong, Hà Cửu đã tới rồi, ôm Lâm Tùy Ý một cái, ngồi xuống cạnh Kiều Tịch, nhưng trên mặt lại không cười, một lát sau mới nói: "Tiểu Ý, cậu thật sự nghĩ kĩ rồi chứ?"

Lâm Tùy Ý cười cứng nhắc, rồi ngay lập tức cười thật tươi, "Dĩ nhiên, Thẩm Phong làm bạn trai mình lâu như vậy, cậu không phải nên vui mừng vì mình sao?"

"Dĩ nhiên không phải." Hà Cửu khổ sở nói, nếu là người khác cô tất nhiên vì Lâm Tùy Ý mà vui vẻ, nhưng mà là Thẩm Phong, haiz.

Kiều Tịch nhìn vẻ mặt có chút xấu hổ của Lâm Tùy Ý, trong lòng nghĩ dù không được thế nào, cũng là do cô chọn, cuộc sống như thế thật sự không nên than thở, đụng Hà Cửu một cái nói: "Thôi, hôm nay là ngày vui của Tùy Ý, vui vẻ lên đi."

Hà Cửu cũng hiểu, sau đó cũng nở nụ cười, nhẹ nhàng chạm cốc với Lâm Tùy Ý: "Cậu phải vui vẻ đấy."

Lâm Tùy Ý gật đầu một cái, "Đương nhiên rồi, nhưng mà bây giờ chỉ còn dư lại một mình cậu đó..., Kiều Tịch cũng có người rồi, cậu còn không gấp gáp." Lâm Tùy Ý có ý đổi chủ đề, làm bầu không khí sôi nổi hơn.

"Đúng vậy, chỉ còn một mình mình cô đơn thôi." Hà Cửu cũng phối hợp, bắt đầu cười nói.

Hai người đều không chú ý đến Kiều Tịch, cười có chút cứng ngắc.

Một lát sau, Thẩm Phong rót cuộc cũng tới, mặc âu phục màu lam xúng đời với Lâm Tùy Ý, Lâm Tùy Ý thấy anh đến liền vội vàng đứng lên khoác tay anh, cười ngọt ngào nói: "Tới rồi, anh mau ngồi đi, gọi món cho anh luôn rồi, đều là thứ anh thích."

Đối với sự nhiệt tình của cô, Thẩm Phong chỉ nhẹ giọng "Ừ" một tiếng.

"Thật xin lỗi, kẹt xe nên tới chậm." Anh ngồi xuống giải thích một câu, lấy cốc rất đơn giản tùy tiện.

Hà Cửu không lên tiếng, Kiều Tịch đành phải trả lời: "Không sao cả, chúng tôi cũng mới tới, lại nói hôm nay là ngày tốt của anh và Tùy Ý, dù thế nào cũng không sao cả."

Thẩm Phong cười, nhận lấy ly rượu Lâm Tùy Ý đưa làm như vô tình hỏi Kiều Tịch một câu: "Tiểu Tịch, gần đây tốt chứ?"

Kiều Tịch nghe thấy cách xưng hô như vậy vô cùng lạnh lẽo, nhưng vẫn vui vẻ trả lời: "À, cũng chỉ tạm thời xin nghỉ việc, không nói chuyện này nữa, Hà Cửu ăn một chút đi."

Kiều Tịch không muốn nhiều lời, nói tới nói lui vẫn là chuyện cũ, ai biết Thẩm Phong không muốn bỏ qua cho cô, trong mắt lóe lên một tia hứng thú, "Lần trước tôi đã thấy bạn trai cô, thật không tệ."

Kiều Tịch nhú mày, rất không muốn thảo luận vấn đề này, lạnh nhạt nói: "Chia tay rồi, không có gì cả."

Lần này Hà Cửu và Lâm Tùy Ý cũng có chút kinh ngạc, Kiều Tịch khoát tay nói: "Thật sự không có chuyện gì, uống đi." Dienxd/danLee-2uys+đôn Thật không ngờ Thẩm Phong lại sốt ruột, lớn tiếng kêu một câu: "Sao lại chia tay!" Một câu nói khiến ba phụ nữ nghi ngờ nhìn chăm chú, anh cười, hạ thấp giọng: "Tôi muốn nói, phải quý trọng tình cảm mới phải." Nói xong ôm lấy Tùy Ý, "Đừng không, vợ yêu."

Lâm Tùy Ý trầm mặc cười cười, không đáp lại anh.

Thẩm Phong tự làm mình mất mặt, sờ mũi một cái, trộm quan sát Kiều Tịch một chút lại hỏi: "Như vậy, Tiểu Tịch gần đây nếu không có công việc gì, tôi có thể giới thiệu giúp cô, công ty tôi đang có một chỗ trống."

"Không cần, tôi đã tìm được công việc khác rồi, cảm ơn," nhìn Thẩm Phong vẫn muốn truy hỏi, Kiều Tịch áy náy đứng lên, "Thật xin lỗi, mình vào toilet một lát."

Quả nhiên, một lát sau Hà Cửu bước vào, nhìn Kiều Tịch tựa vào bồn rửa mặt, nhú mày nghi ngờ nói: "Tối nay Thẩm Phong sao vậy chứ, rõ ràng là anh ta và Tiểu Ý đính hôn, sao lại có hứng thú với cậu thế chứ?"

"Làm sao mình biết trong đầu người đàn ông cận bã này như thế nào," Kiều Tịch tức giận nói, "Chỉ mong Tiểu Ý không hiểu lầm."

"Thẩm Phong còn đối với cậu. . . . ." Hà Cửu thử hỏi.

"Làm sao có thể, lúc học đại học, tôi mắng anh một lần, anh ta không dám chọc mình nữa."

Một lát sau, Lâm Tùy Ý cũng tiến vào, Hà Cửu nhìn cô và sắc mặt Kiều Tịch, suy nghĩ một chút nói: "Mình ra ngoài trước, cái đó, Tiểu Tịch cậu. . . . ."

"Cậu cứ ra ngoài đi." Kiều Tịch vẫy tay, ý bảo hiểu rõ, lúc này không thể kích động Lâm Tùy Ý.

Toilet rất yên tĩnh, một lát sau, Lâm Tùy Ý mới mở miệng nói: "Cậu và Thẩm Phong xảy ra chuyện gì sao?"

Kiều Tịch nghe vậy cau mày, cái gì gọi là cô và Thẩm Phong xảy ra chuyện gì.

"Bọn mình không có chuyện gì cả." Kiều Tịch tức giận đáp.

Lâm Tùy Ý hừ lạnh một tiếng, cười lạnh: "Thôi đi, đừng tưởng rằng mình không biết chuyện tình của anh ấy và cậu thời đại học."

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Đàn Ông Cận Bã

Editor: Cookie Oh

Kiều Tịch cũng không phải không còn cách nào khác, thấy cô như vậy, không khách khí nói: "Cậu cho rằng bạn trai cậu là cái bánh ngon ai cũng muốn sao, chỉ có mỗi cậu nhìn được, chẳng ai làm được bạn gái anh ta đâu."

Những lời này kích thích giới hạn của Lâm Tùy Ý, cảm xúc nhẫn nại bị không cầm giữ nổi nữa, trong nháy mắt bùng lên, không nhìn được lớn tiếng nói: "Mắc mớ gì tới cậu! Cậu có tư cách gì dạy dỗ mình!"

Lâm Tùy Ý nhìn Kiều Tịch cười lạnh: "Mình hèn hạ, bằng lòng ở bên cạnh Thẩm Phong thì thế nào, ít nhất mình yêu anh ấy! Mình biết rõ yêu là gì! Mà cậu... cậu cùng lắm cũng chỉ là một người muốn yêu mà không dám yêu thôi, không biết tình yêu trên đời này là cái gì, cuộc sống thật đáng buồn!"

Sắc mặt Kiều Tịch trắng nhợt, bị nói đến chỗ đau, vừa ghét vừa giận nhìn Lâm Tùy Ý, thật sự là khó có thể tưởng tượng được những lời tổn thương người ta như vậy, lại được phát ra từ người vốn dịu hiền như cô.

Kiều Tịch cắn môi dưới, lớn tiếng đáp lại một câu: "Tình yêu giống cậu, không cần cũng được!" Nói xong vòng qua cô đi ra khỏi toilet, gương mặt lạnh lùng đi ra ngoài, cầm túi lên muốn rời đi, không trả lời câu hỏi han của Hà Cửu, tức giận dùng dằng đi nhanh đến bãi đậu xe.

Kiều Tịch không ngừng tự nói với mình không thể tức giận, không thể tức giận, rõ ràng là Lâm Tuy Ý trút giận lên cô, nếu cô tức giận thì cuối cùng vẫn tự mình nhịn xuống.

Cứ tự nói với lòng mình như vậy, Kiều Tịch cảm thấy sự tức giận ở đáy lòng chậm rãi dấy lên.

Không nhịn được ném túi lên mũi xe, cộp một tiếng, phát ra tiếng vang lớn ở bãi đậu xe, qua một hồi lâu, không khí mát mẻ xung quanh làm cô dễ chịu hơn một chút, cũng làm cho sự tức giận bao trùm tâm trí cô giảm bớt.

Vừa định cầm túi lên mở cửa xe, lại không ngờ bị ai đó ngăn lại. Diễndanfllequysdôn

"Tiểu Tịch, sao lại giận rồi, đi nhanh như vậy?" Giọng nói cộc nhễ vang lên bên người cô, Kiều Tịch mím môi, vừa ngẩng đầu, quả nhiên là Thẩm Phong.

Thẩm Phong đưa tay cầm lấy túi trên xe, lại cứ cầm trong tay không đưa cho Kiều Tịch, chỉ cười: "Cãi nhau với Tiểu Ý không vui hả, tôi thay Tiểu Ý giúp cô vui hơn được không?"

Kiều Tịch vốn đang bức bối, thấy Thẩm Phong thì càng mất hứng, tức giận nói: "Không cần, tôi có việc phải về nhà trước, anh mau quay vào trong đó đi."

Nói xong đưa tay lấy lại túi, đi sát qua thân thể anh muốn lái xe rồi đi, mới vừa đi ra một bước, liền bị níu cánh tay lại, Kiều Tịch vừa quay đầu lại, thấy Thẩm Phong tùy tiện cười nói: "Đừng gấp gấp như vậy mà, tôi còn muốn hỏi cô một chút chuyện đây, Tiểu Hi."

Kiều Tịch giằng tay mình ra, sắc mặt không vui nhìn Thẩm Phong.

Trên thực tế, nguyên nhân lớn nhất khiến Kiều Tịch và Hà Cửu không thích Thẩm Phong chính là người này hoàn toàn không phải cận bã bình thường mà là một tên cận bã không có đạo đức.

Quá trớn bên ngoài thì thôi đi, còn xuống tay với bạn thân của bạn gái mình, theo lý luận của anh ta mà nói, loại cảm giác đó đặc biệt kích thích.

Chuyện là như vậy, lúc học đại học, sau khi Lâm Tuy Ý giới thiệu Thẩm Phong cho cô và Hà Cửu, mấy người trao đổi phương thức liên lạc với nhau, kết quả không lâu sau, Thẩm Phong rất thường xuyên gửi tin nhắn cho cô, hơn nữa hình như đều sau mười giờ tối. Lúc mới bắt đầu, hỏi chuyện của Lâm Tuy Ý, sau đó thì bắt đầu tán gẫu đủ loại, Kiều Tịch dần dần cũng hiểu được, khi đó cô đối với tình yêu, tránh không được, thậm chí là chán ghét tình cảm như vậy, huống chi đối phương hiện đang là bạn trai Lâm Tuy Ý, Kiều Tịch tự nhiên không muốn tiếp xúc với anh, dần dần không nhắn lại bất kỳ tin nhắn nào của anh nữa, khi gặp mặt hỏi tới, chỉ nói điện thoại mình hết tiền, hoặc là đi học không tốt, trở về thì quên mất, đối với câu trả lời của Kiều Tịch, lúc ấy Thẩm Phong chỉ cười khẽ một tiếng.

Vì Thẩm Phong là bạn trai Lâm Tuy Ý, anh cũng không có nói gì quá đáng, chỉ là mập mờ không rõ, lấy ra cũng có thể nói là tán gẫu, cho nên Kiều Tịch cũng không tiện vạch mặt.

Cho đến có một ngày, xế chiều hôm ấy, Kiều Tịch vừa đứng lúc không có lớp, lúc ấy bạn cùng phòng biết cô ở bên ngoài nên bảo cô mua thức ăn cho, Kiều Tịch liền thuận đường đi mua đồ ăn cho cô bạn ấy.

Lúc đó đã là buổi tối, Kiều Tịch đứng lúc thấy Thẩm Phong cùng một tổp nam nữ trẻ tuổi từ trong quán rượu đi ra, hiển nhiên là uống đã say chuếnh choáng, bên cạnh còn ôm một cô gái trẻ trang điểm lòe loẹt, Kiều Tịch lập tức cảm thấy khó chịu, muốn trở về nói với Lâm Tuy Ý, muốn tránh ra, kết quả lại bị anh ta thấy, nói mấy câu khách sáo, liền kéo mạnh lấy cô từ phía sau, chọt nắm bả vai của cô nói với đám người kia: "Nhìn xem, tôi với cô ấy, không tệ chứ." Nói xong lại cúi đầu tiến sát mặt của cô.

Lúc ấy Kiều Tịch giận không nhịn được nữa, dùng khuỷu tay đánh vào ngực anh, ngay sau đó một cái tát liền đáp xuống mặt anh, "Chát" một tiếng trấn áp nhóm người.

Cô nhìn anh chằm chằm, lớn tiếng quát lớn: "Muốn chơi thì tìm người khác, đừng đến tìm tôi! Thật là ghê tởm, người đàn ông như anh hoàn toàn không xứng với Tuy Ý!"

Khi đó cô vẫn còn trẻ nóng tính, lại bị việc Hoắc Dục phản bội ám ảnh, cực kì không tin tưởng đàn ông, thấy bạn trai của bạn thân như vậy càng giận không chịu được, mắng Thẩm Phong một trận xong, tức giận không mua gì nữa liền trở về phòng, thờ hồng học nói với Lâm Tuy Ý đang đan khăn quàng cổ cho Thẩm Phong, bảo cô và Thẩm Phong chia tay, Lâm Tuy Ý hỏi cô tại sao, Kiều Tịch lại không nói ra được, cuối cùng chỉ có thể mặc kệ, sau khi Thẩm Phong tỉnh rượu luôn lấy lòng cô, không hề dùng lời nói mập mờ nữa, chỉ xin cô đừng nói với Lâm Tuy Ý chuyện kia, còn nói là mình uống say làm chuyện sáng bậy, cương quyết cam đoan một lần, không bao giờ làm những chuyện tương tự nữa.

Kiều Tịch nghe xong lời này, ở đáy lòng chề cười một trận, uống say?

Từ trước tới giờ, khi uống say, tinh thần vô cùng kích động, ý thức lại rất rõ ràng, chỉ là có lúc lợi dụng rượu làm tê dại mình thôi, cô còn nhớ mỗi lần cha cô uống rượu xong liền cãi nhau với mẹ cô, luôn nói là bình thường bị bà lấn ép, từng việc một đều nhớ rất rõ ràng đấy.

Nhưng thà phá mười ngôi miếu, không phá một cuộc hôn nhân, diễndan^leeq*uysoSon huống chi Lâm Tuy Ý lúc ấy cực kỳ say đắm, đáng về vui vẻ hạnh phúc khiến Kiều Tịch không nói ra được, chỉ có thể để cho anh ta liên tục bảo đảm sẽ không làm tổn thương Tuy Ý, Thẩm Phong đồng ý ngay.

Nhưng, không như mong muốn.

Chuyện này đã là chuyện mấy năm trước, ai biết Lâm Tùy Ý làm thế nào biết được, mà biết bao lâu.

Kiều Tịch không có cách nào tưởng tượng bạn bè tốt nhất của cô một mình nhìn nhiều chuyện như vậy, không phải cô ấy sẽ nghĩ mình bị bạn bè và bạn trai phản bội chứ?

Cô đột nhiên nhớ đến, hình như đến đại học năm 3 khi Tùy Ý dần xa cách cô, e rằng kể từ lúc đó, cô ấy đã biết.

Nhớ tới bạn chịu uất ức, nhìn lại người đối diện mặt người dạ thú, Kiều Tịch chỉ cảm thấy cực kỳ chán ghét, nét mặt cũng không giả bộ nữa, nói thẳng: "Tôi và anh không có chuyện gì để nói cả." Lấy chìa khóa ra mở cửa xe.

Nhưng không ngờ Thẩm Phong không để ý chậm rãi nói: "Thế nào, chỉ vì cái video đó mà cô và bạn trai cô sẽ chia tay sao?"

Động tác Kiều Tịch cứng đờ, hơi nghiêng đầu nhìn lại.

Thẩm Phong thỏa mãn cười một tiếng, đến gần hai bước, một tay chống lên xe, nói với Kiều Tịch: "Bây giờ, chúng ta có chuyện để nói rồi." Kiều Tịch cau mày, nhất thời không biết xử lý tình huống này thế nào, đành phải nhìn Thẩm Phong nói tiếp: "Hôm nay dù thế nào cũng là ngày tôi và Tùy Ý tạm ổn định gia đình, Tiểu Tịch còn chưa tặng quà cho chúng tôi đã đi rồi, không tốt lắm đâu."

"Anh muốn cái gì?" Kiều Tịch nói ngắn gọn.

Thẩm Phong đến gần cô, cúi đầu, hơi thở ấm áp thổi qua vành tai của cô, mập mờ nói một câu: "Cô được không?"

Kiều Tịch không chút nghĩ ngợi vung tay lên, lại bị anh bắt được, cổ họng Thẩm Phong phát ra một tiếng cười nhẹ: "Sao vậy, còn muốn đánh tôi?" Nói xong đặt cô lên xe, dùng cơ thể gât gao ôm lấy cô: "Tiểu Tịch, cô không biết, nhưng tôi đã biết sớm rồi, dù sao cô và người kia chia tay, chắc rất cô đơn, đúng không?"

Kiều Tịch chỉ cảm thấy hơi thở người đàn ông thổi trên mặt mình khiến mình vô cùng khó chịu, chưa bao giờ nghĩ tới mình và người đàn ông khác ngoài Kỷ Thừa An sẽ có tiếp xúc thân thể, khiến cô cực kỳ khó chịu.

Cô giãy giụa mấy cái, bởi vì sức lực nam nữ khác biệt quá lớn, vẫn không tránh thoát ra được, ngược lại để cho anh ta sờ soạng hai cái rên bả vai mình, Kiều Tịch vừa thề về sau sẽ không bao giờ nữa mặc bộ đồ lộ vai này nữa, vừa nói chuyện phân tán sự chú ý của anh, cô vội vàng nói: "Sao anh biết video đó?"

Thẩm Phong cười một tiếng thật thấp, "Tôi đương nhiên biết, video đó chính là tôi đưa cho anh ta."

Lời này khiến trong lòng Kiều Tịch cả kinh, sức lực giãy giụa cũng giảm bớt, Thẩm Phong nhân cơ hội sờ eo cô, than thở một tiếng, nói: "Tiểu Tịch, Tiểu Tịch, cô cho tôi đi, tôi sẽ khiến cô vui sướng, tin tưởng tôi, nào, đến đây."

Kiều Tịch dùng hết sức đẩy anh ta ra: "Anh không sợ Tùy Ý biết sao hả!" Cô hi vọng dùng tình cảm của anh đối với Tùy Ý kiềm chế anh, ai ngờ Thẩm Phong không thêm để ý chút nào, nói một câu: "Sợ cái gì, cho dù cô ấy biết cũng sẽ không nói gì." Vừa nói vừa áp chế Kiều Tịch không ngừng phản kháng.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Đột Kích

Kiều Tịch không biết anh ta còn nói cái gì nữa, chỉ liều mạng giãy giụa.

Đang lúc tuyệt vọng, bỗng nhiên có một nguồn sức lực lôi Thẩm Phong đang ở trên người Kiều Tịch đi, chỉ nghe thấy phịch một tiếng, thân thể té xuống đất, Kiều Tịch vội vàng nhìn lại quần áo trên người mình một chút, phát hiện mình không bị chiếm tiện nghi, lại ngẩng đầu lên, một người đàn ông đập thật mạnh lên người Thẩm Phong đang nằm trên đất, sức lực rất mạnh, đá anh ta bay mấy mét.

Kiều Tịch yên lòng, cảm giác buồn nôn từ trong dạ dày truyền lên, một tay xoa bả vai bị Thẩm Phong sờ qua, một tay bám lấy xe, ngồi xổm xuống bắt đầu ói.

Một lúc sau, Kiều Tịch không nhìn được thở không ra hơi, khóe mắt hơi ướt. Biết mình vẫn ở trong phạm vi nguy hiểm, cô vội vã đứng lên, quay đầu nhìn lại tình hình.

Bởi vì đột ngột đứng lên khiến cô hơi choáng váng, cô lùi lại mấy bước liên tiếp, đi giày cao gót không đứng vững được, thân thể không tự chủ được lui về phía sau, sắp ngã ngồi xuống lại bám được vào một bàn tay ấm áp, thân thể cũng dựa vào một thân thể ấm áp, mới vừa bị tập kích, cô vẫn còn rất

căng thẳng, mới vừa đứng vững liền đẩy ra người nọ ra, cho dù không thấy rõ, cũng biết phía sau là đàn ông.

Người kia cũng không để ý, phui phui quần áo, đứng ở đằng xa thân thiện hỏi: "Cô vẫn ổn chứ?"

Lúc này Kiều Tịch mới thấy rõ người kia, trong lòng không khỏi chấn động, trước mặt là một thiếu niên rất trẻ tuổi, có nét hấp dẫn giữa một chàng trai trẻ trung với một người đàn ông thành thực.

Chắc khoảng mười tám, mười chín tuổi, tóc đen ngắn, khuôn mặt anh tuấn năng động, lông mi dài, đôi mắt phượng bên dưới sáng rõ vô cùng, ánh mắt đảo qua mang theo vẻ phong tình khác lạ.

Mặc T-Shirt và quần jean bình thường, nghiêng đầu nhìn cô quan sát anh.

Kiều Tịch bất giác ánh mắt chế nhạo, chậm rãi thu tầm mắt, nhỏ giọng nói một câu: "Cám ơn."

Thiếu niên cũng cười, vẫy tay nói: "Không có gì, chuyện nhỏ, đúng lúc tôi cũng đang ngứa tay."

Kiều Tịch trầm mặc nở nụ cười, quay đầu nhìn Thẩm Phong cách vài mét đang kêu đau, cô đi tới, nhìn vết thương trên người anh cũng hơi lo ngại.

Đối với gương mặt thiếu niên anh tuấn vô hại, thủ đoạn của anh có thể nói là cực kỳ tàn nhẫn.

Thẩm Phong bị đánh thảm hại, ôm bụng thở mạnh, trong miệng còn có vết máu, bên cạnh còn có một chiếc răng lẫn máu, nghe thấy tiếng, Thẩm Phong mở đôi mắt mờ mịt ra, thấy Kiều Tịch thì lùi về phía sau, nhưng vì động đến vết thương trên người nên không nhịn được kêu lên liên tiếp.

Kiều Tịch cau mày nhìn anh ta, mặc dù kính hãi nhưng không có chút nào thương hại anh ta, đứng cách anh ta hơn một mét lạnh giọng hỏi: "Thẩm Phong, sao anh biết cái video đó?"

Thẩm Phong chỉ kêu đau, không chịu nói, thiếu niên tiến lên vài bước, đứng ở sau lưng Kiều Tịch, nói một câu: "Không nghe thấy cô ấy hỏi anh sao, hay là anh muốn chơi với tôi?" Nói xong tiến lên một bước, Thẩm Phong thấy thiếu niên thì cả người run rẩy, vội vàng lùi về phía sau, cũng không đoái hoài tới vết thương trên người, nhìn thấy anh tiến lên mắt tròn xoe sợ hãi, vội vàng kêu: "Tôi nói! Tôi nói!"

Thiếu niên cười, nháy mắt với Kiều Tịch một cái, rất hấp dẫn người khác.

Kiều Tịch tránh ánh mắt của anh, nhìn Thẩm Phong: "Nói mau!"

"Tôi... tôi lấy được từ chỗ em gái cô." Thẩm Phong cũng đang hoảng, lùi lại cách bọn họ một đoạn mới mở miệng.

Kiều Tịch nghe vậy cau mày, tràn đầy nghi ngờ, Kiều Vọng? Sao hai người bọn họ lại quen biết nhau?

Không đợi Kiều Tịch mở miệng hỏi, Thẩm Phong lập tức nói: "Tôi... công ty tôi không có chút khôi sắc nào, muốn tìm cô giúp tôi nói mấy câu trước mặt Hà Cửu, để cô ấy giúp tôi một chút, sau đó tôi thấy cô và Hoắc Dục có quen biết, nhưng bởi vì nhất thời bận rộn nên không đi tìm cô được, sau đó, tôi lại gặp cô đi cùng người của Cảnh An ở bữa tiệc, tôi... tôi muốn cô tạo cơ hội cho tôi." Thẩm Phong nói cuống lên, cúi đầu thở hổn hển.

Kiều Tịch nghe được lời anh ta nói trong lòng thấy rất ghê tởm, biết Hà Cửu sẽ không giúp anh ta thì tới tìm mình, có chuyện gì bận được chứ, lúc ấy có việc bận với người khác, e là người phụ nữ ở bữa tiệc, trong lòng chán ghét không ngừng, giọng nói lạnh lùng tiếp tục đặt câu hỏi: "Sau đó thì sao?"

Thẩm Phong nhìn cô một cái, lại cúi đầu, "Sau đó tôi không có cách nào, liền đến nhà của cô tìm cô, kết quả đụng phải em gái cô, tôi liền nói mấy câu với cô ta, cô ta hỏi tôi phát video gì đó ở trên mạng, tôi liền để ý," nói đến đây anh liếc mắt nhìn Kiều Tịch một chút, ho nhẹ một cái mới nói: "Tôi lấy USB của cô ta, sau đó, gửi cho người của Cảnh An." Nói xong cũng không ngừng đầu, chỉ nhìn xuống dưới đất.

Hoá ra là như vậy, với đầu óc ngu ngốc kia của Kiều Vọng làm sao chơi được một con cáo già như Thẩm Phong, sợ rằng hai ba câu đã bị người ta dụ nói ra hết, anh ta thật đúng là vô sỉ, vì giải quyết vấn đề của mình, bán đứng cả bạn bè của bạn gái mình, chỉ sợ ban đầu anh ta còn tưởng rằng Kiều Vọng bán video, muốn kiếm một khoản đây.

Nghĩ tới đây Kiều Tịch châm chọc nói: "Bọn họ cho anh một số tiền lớn đúng không?"

"Đúng, đúng," Thẩm Phong đáp ứng hai tiếng, giọng có chút run.

Suy nghĩ một chút, Kiều Tịch lại hỏi: "Anh đưa cho tổng giám đốc Trần Lệ đúng không?"

"Đúng," Thẩm Phong thấp giọng đáp.

Quả nhiên là vậy.

Nhìn Thẩm Phong co quắp thành một cục trên đất, Kiều Tịch nhất thời không biết làm sao đối phó anh ta.

Báo cảnh sát? Anh ta không tạo ra thương tổn gì tới cô, cùng lắm là ghi chép hồ sơ, cuối cùng sợ rằng mọi người đều biết rồi huyên náo cả lên, rất bất lợi với cô.

Nói cho Lâm Tuy Ý biết? Theo tình hình tối nay, e rằng đúng như Thẩm Phong nói, Lâm Tuy Ý sẽ đứng về phía anh ta, hoàn toàn không để ý.

Kiều Tịch nhìn anh chằm chằm, biết là không thể làm gì, nên không tiết chế giọng điệu.

Xoay người mở túi ra, mở chức năng quay video của điện thoại, lạnh lùng nói: "Ngẩng đầu lên!"

Thẩm Phong vừa ngẩng đầu lên thấy điện thoại ở trong tay Kiều Tịch, lập tức cúi đầu xuống, thiếu niên kia nhìn Kiều Tịch, mắt phượng sáng lên sinh ra hứng thú, cũng phối hợp đến gần Thẩm Phong, duỗi chân đá anh ta một cái nhẹ "Này, không nghe thấy hả, muốn tôi giúp anh không?"

Hoàn toàn bất đắc dĩ, Thẩm Phong oán hận nắm quyền, vẫn phải chậm rãi nâng gương mặt gấu trúc lên.

"Kể lại chuyện tối nay." Kiều Tịch lạnh lùng nói.

"Nói, nói gì?" Thẩm Phong giả bộ ngu.

Thiếu niên đến gần anh, dùng lực kéo tóc của anh, Thẩm Phong bị động ngửa đầu ra sau, lớn tiếng kêu đau: "Tôi nói! Tôi nói! Tiểu Tịch cô... cô....." Lúc này mà vẫn muốn Kiều Tịch giúp, Kiều Tịch nhìn hành động của thiếu niên không lên tiếng, đến khi Thẩm Phong đau đến phát khóc mới buông ra, thiếu niên cười ác ý, khóe miệng cười đầy mùi máu tanh, liếc Kiều Tịch một cái.

Kiều Tịch mím môi, đưa điện thoại về phía Thẩm Phong, "Nói."

Thẩm Phong cũng biết bây giờ anh chính là miếng thịt trên thớt, mặc cho người ta băm thái lật lộn, nghiêng đầu, yếu ớt nói: "Tôi theo Tiểu Tịch....."

"Kiều Tịch!" Cô cãi chính.

"Kiều Tịch, Kiều Tịch, tôi theo Kiều Tịch đến bãi đậu xe, muốn, muốn □ cô, ha ha....." Thẩm Phong cười thô bỉ, "Tôi à, muốn đánh cô bất tỉnh, sau đó cởi hết quần áo của cô, chụp mấy tấm hình, sau đó mới mạnh mẽ chà đạp cô....."

"Đủ rồi!" Kiều Tịch không nghe nữa, cảm thấy thật ghê tởm, uy hiếp: "Thẩm Phong, anh còn dám đến gần tôi... tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh!" Suy nghĩ một chút còn nói: "Anh nhất định phải yêu thương Tuy Ý, cũng đừng để mất cô ấy!"

Nói xong xoay người rời đi, thiếu niên liếc mắt nhìn Thẩm Phong cười nhẹ một cách khinh bỉ, cũng đi mất.

Kiều Tịch đi tới cạnh xe, mở xe ra, thấy thiếu niên đứng bên cạnh, nhìn thẳng mặt anh, cúi người một cái, trịnh trọng nói: "Tôi nay cảm ơn cậu."

Từ lúc xảy ra chuyện đến bây giờ, chỉ hơn 10", trong thời gian này trừ anh ra, không có người nào đi ra nữa.

Nếu không có cậu ấy, tối hôm nay cô thật sự xong rồi.

Thiếu niên nở nụ cười, dựa vào xe nói: "Nếu như chị thực sự muốn cảm ơn tôi thì trở tôi một đoạn đi."

Kiều Tịch gật đầu đồng ý.

Đến cửa quán rượu thiếu niên chỉ định, Kiều Tịch dừng xe.

Thiếu niên xuống xe, vừa định đi lại cúi người xuống hít một hơi nói với Kiều Tịch: "Đúng rồi, tôi tên là Dạng, hẹn gặp lại..., chị Tiểu Kiều." Âm cuối cùng ngân cao lên, giống như một con mèo nhẹ nhàng cào lên bàn tay người ta vậy.

Kiều Tịch mượn đèn đường, lúc này mới thấy rõ thiếu niên có một đôi mắt màu hổ phách, trong suốt, có ánh sáng lay động bên trong.

Kiều Tịch trầm mặc chốc lát, mới nói: "Cảm ơn cậu, Dạng."

Dạng đóng cửa lại, xoay người đi không lưu luyến chút nào, hai tay đút túi quần từng bước tiêu sái đi vào thế giới ăn chơi trác táng này.

Đến khi Dạng rời đi, trái tim Kiều Tịch vẫn đập thình thịch, đôi tay nắm vô lăng, toàn thân thả lỏng, dựa đầu lên trên vô lăng, nặng nề thở ra một hơi.

Tối nay thật sự là quá nguy hiểm.

Giữ nguyên tư thế ngậy người này hơn 10", cô mới chậm rãi khởi động xe, đánh tay lái đi về phía nhà mình.

Lúc Thẩm Phong từ bệnh viện trở lại nhà Lâm Tuy Ý đã là hơn 11 giờ đêm, trên người đầy bụi bặm, đứng đứng ngồi trên ghế sofa, chỉ Lâm Tuy Ý: "Mau rót cho tôi ly nước, còn chờ cái gì đấy."

Lâm Tuy Ý nghe vậy đi vào phòng bếp rót nước.

Thẩm Phong vừa sờ băng gạc băng bó trên mặt mình, đụng phải chỗ đau hít vào một ngụm khí lạnh, tức giận lớn tiếng nói: "Mẹ nó, tiểu tử này xuống tay thật con mẹ nó hung ác." Nhận lấy ly nước Lâm Tuy Ý đưa, uống một hớp, nói như ra lệnh với cô: "Về sau cô đừng qua lại với Kiều Tịch nữa, người phụ nữ này trái tim quá độc ác, tránh cho cô đừng học cái xấu của cô ta."

Lâm Tuy Ý quan sát anh một chút, mới thử hỏi: "Vừa nãy ở bệnh viện không tiện nói, bây giờ anh nói cho em biết rốt cuộc là làm sao đi?"

Lời này vừa hỏi, Thẩm Phong liền tức giận, một cước đạp đổ bàn trà trước mặt, "Thế nào, chê đàn ông không đủ dùng hả, phụ nữ trong nhà, hỏi cái gì mà hỏi!"

Lâm Tuy Ý mím môi không lên tiếng.

Thẩm Phong nhìn cô y như cái hũ nút không nói một câu nào, lại mắng: "Mẹ nó thật vô vị mà, nếu không phải vì đối phó với cha mẹ tôi, tôi dính hôn với cô làm gì!" Nói xong thì nhìn điện thoại di động, "Điện thoại hết pin rồi, đi tìm dây sạc điện thoại cho tôi đi."

Lâm Tuy Ý rũ mắt xuống, trầm mặc đứng dậy đi tìm sạc.

Thẩm Phong đi vào phòng vệ sinh xen lại dáng vẻ của mình, cau mày khổ não, với dáng vẻ này e rằng một thời gian không thể ra ngoài "hẹn hò" rồi, nghĩ tới đây càng tỏ ra tức giận, lớn tiếng kêu: "Kiều Tịch chết tiệt, không biết quyến rũ bao nhiêu người, nhìn đơn thuần vậy mà trên thực tế lại là một □.....
Này, cô nói thử xem!"

Lâm Tuy Ý đứng ở phòng khách không nói gì.

Thẩm Phong đứng chừn một lúc, thầm than Lâm Tuy Ý đánh không ra cái rắm, chậm rãi đi ra, đưa di động cho cô để cô đi sạc điện, ngồi xuống ghé lân nữa, sờ sờ cằm nói: "Không được, bây giờ Kiều Tịch này chắc không có ít người đâu, cũng không biết công phu cô trên giường lợi hại thế nào mà làm cho nhiều người ngoan ngoãn thuận theo cô như vậy."

Đang sạc điện thoại cho anh, Lâm Tuy Ý nghe thấy vậy thì động tác trên tay cứng đờ.

"Này, hai ngày nữa cô đi tìm cô ta, công ty tôi vẫn còn chút chuyện chưa giải quyết được, cô bảo cô ta để cô ta tìm giúp tôi một người, nhớ đi đấy."

Thấy Lâm Tuy Ý không lên tiếng, Thẩm Phong cá giận: "Cô nghe thấy không hả! Nói chuyện! Bảo cô đi biết chưa?"

Lâm Tuy Ý chậm rãi xoay người nhìn người đàn ông cô yêu nhiều năm.

Trong lòng vô cùng rối rắm, cô là con gái một trong nhà, cũng không được coi trọng, công việc của cha mẹ cũng bận, ai làm việc nấy, mạnh ai nấy chơi.

Từ nhỏ cô ở nhà bà nội một tháng, ở nhà bà ngoại một tháng rồi ở đây lớn lên, sau đó bà ngoại qua đời, bà nội cũng lớn tuổi rồi, cha mẹ để cô về nhà, cho không thiếu tiền.

Từ nhỏ cô chỉ biết nấu cơm, làm việc nhà, cố gắng học tập.

Cô hy vọng cha mẹ về thăm nhà thấy nhà sạch sẽ, được ăn thức ăn nóng hổi có thể ở lại một thời gian, ở cạnh cô nhiều hơn.

Nhưng cha mẹ không thêm để ý, thậm chí thấy cô đặc biệt làm bữa ăn sáng cho bọn họ cũng nhũn mày nói: "Bọn ta đến nhậu hằng ăn được rồi, bát cháo trắng này thì thôi đi, không bằng con chừa chút thời gian học tập đi."

Cô đứng nhất lớp, lập tức gọi điện thoại cho mẹ, mẹ lại nói qua loa miễn cưỡng: "Biết rồi, biết rồi, tiếp tục cố gắng, mẹ còn có một cuộc họp khẩn cấp, cúp máy trước."

Một câu khích lệ cũng không có, không có bất kỳ câu trả lời nào.

Không phải là chưa thử quậy phá để bọn họ chú ý, nhưng khi cô gần nửa tháng không về nhà, cha mẹ cũng không phát hiện. Cho đến khi thấy thành tích của cô tụt dốc không phanh, cha mẹ rốt cuộc mới về nhà sớm hơn một chút, nhưng lại cãi vã, ném vỡ hết đồ dùng trong nhà mà cô mới dọn dẹp xong, cuối cùng cha nhăn nhó tức giận hỏi cô: "Nói cho cha biết, có phải con yêu đương rồi không?"

Cô thành thật lắc đầu một cái, ánh mắt không tin tưởng của cô khiến cô rất đau.

Cuối cùng cô cũng biết, cho dù thế nào thì cũng không thể ngăn cản bước chân bận rộn của bọn họ, cô quậy phá lại còn khiến cho bọn họ cãi vã, thậm chí ly hôn.

Nhà lạnh lẽo thế nào, cô cũng không muốn cứ như vậy mà tan vỡ, vì vậy cô cam đoan với cha mẹ, thành tích nhất định sẽ thay đổi, sự thật cũng chứng minh điều này.

Nhưng trong ngôi nhà kia, vẫn chỉ có một mình cô.

Đến năm lớp mười hai, cha mẹ càng về nhà ít hơn, mãi đến khi cô thi đỗ đại học, thành tích đạt được rất cao, ngày hôm đó cha mẹ cũng không đi công tác, cả nhà hòa thuận ăn cơm tối, cô vô cùng vui mừng, cho rằng khao khát từ nhỏ cuối cùng cũng thực hiện được.

Nhưng ngay sau đó, lời cha mẹ nói lại khiến cho lòng cô rơi xuống đáy vực.

Cha do dự một chút mới nói: "Tiểu Ý à, con xem con đã lớn rồi, cũng lên đại học rồi, cha mẹ muốn nói cho con biết chút chuyện." Ông chần chừ vẫn không nói gì.

Đến lúc mẹ đẩy ông một cái mới nói: "Cái đó, tình cảm giữa cha mẹ nhiều năm đã phai nhạt, cho nên, muốn ly hôn, căn nhà này sẽ để lại cho con, còn tiền, mỗi tháng cha mẹ cũng sẽ gửi cho con, như vậy được không?"

Ly..... hôn?

Cha mẹ muốn ly hôn?

Mà bọn họ, cũng không muốn cô?

Nước mắt không nhịn được nữa, Lâm Tuy Ý nhìn chăm chăm cha mẹ, từng giọt nước mắt rơi xuống. Mẹ đẩy cha một cái, oán trách nói: "Ai bảo ông nói thẳng thế! Ông xem."

Cha chán ghét nhú mày: "Vậy bà còn để cho tôi nói, tự bà nói thử xem."

Không hề để ý Lâm Tuy Ý trước mặt đang rơi nước mắt lã chã, hai người lớn tiếng cãi vã.

Cuối cùng cha mẹ vẫn ly hôn.

Cô cũng chọn một thành phố phồn hoa nhất để đi học, nhiều người như vậy, phồn hoa như vậy, nhất định sẽ không để cô cô độc.

Thật may mắn, cô gặp được Thẩm Phong, anh ưu tú, khôi hài, nhìn cũng được, thân thiện với cô như vậy, tốt như vậy, cô cho rằng mình đã tìm được tình yêu chân thành.

Nhưng dần dần phát hiện, không phải như vậy.

Nhưng cô không muốn rời đi, rời đi thì chỉ còn lại một mình cô, cuộc sống lẻ loi như vậy.

Cô không muốn..... Lại đối diện với căn phòng chỉ có mình cô.

Cho nên cô nhẫn nhịn, chịu đựng việc anh dần dần xa cách cô, chịu đựng anh càng ngày không quý trọng cô, chịu đựng anh quát mắng cô, chịu đựng cả việc anh qua lại với những người phụ nữ khác.

Chỉ cần, anh ở bên cạnh cô là tốt rồi, ít nhất, cô vẫn là bạn gái anh không phải sao.

Nhưng mà, tại sao!!!

Tại sao còn muốn ra tay bạn bè của cô! Cô chỉ có hai người bạn đó thôi! Đó là người bạn để cô giải bày cảm xúc!

Khi anh không ở bên cạnh cô, chỉ có Kiều Tịch và Hà Cửu ở cùng cô, an ủi cô, giúp đỡ cô!

Tại sao!

Thẩm Phong bị Lâm Tuy Ý nhìn chăm chú thì thấy không thoải mái, nhú mày nói: "Nhìn cái gì, tôi nói cô có nghe thấy hay không hả?"

Lâm Tuy Ý đè nén cảm xúc xuống đáy lòng, nhẹ giọng nói: "Tôi không đi."

"Cô nói cái gì?!" Thẩm Phong bắt mắt kêu to.

"Tiểu Tịch đã xin nghỉ dài hạn rồi, gần đây cô ấy cũng không đến công ty nữa." Cô sợ hãi giải thích.

"Cô tin sao, người phụ nữ như vậy, tuyệt đối là dựa vào việc bò lên giường đàn ông, còn Hà Cửu đó, tuổi còn trẻ sao có thể lên làm giám đốc được, chỉ là cô ngu ngốc cho rằng bọn họ đơn thuần." Thẩm Phong giễu cợt.

"Đừng nói họ như vậy, họ sẽ không như vậy." Ánh mắt Lâm Tuy Ý nhìn xuống đất nói.

"Tôi nói thì sao, đừng quên cô là người phụ nữ của ai!" Thẩm Phong không thêm để ý chút nào, "Đi chuẩn bị nước tắm cho tôi."

"Hôm nay anh đi trước đi."

"Cái gì?" Thẩm Phong cho rằng anh đã nghe nhầm.

"Anh đi đi, tôi mệt rồi." Giọng Lâm Tuy Ý vẫn êm ái như thường ngày.

"Cô bảo tôi đi?" Thẩm Phong quả thật không thể tin được, gần một tháng anh mới tới đây một hai lần, mỗi lần đến Lâm Tuy Ý cung phụng anh như hoàng đế, anh vui vẻ, còn có thể gặp cô, bây giờ cô bảo anh đi sao?

"Ừ." Lâm Tuy Ý đi tới nhắc bàn trà anh đập đổ lên, nhìn anh đang ngồi trên ghế sofa: "Anh đi đi."

"Ha," Thẩm Phong cười nhạo một tiếng, "Lâm Tuy Ý, có phải cô cảm thấy tôi và cô đính hôn rồi thì không có cô không được hả, cô có tin ngày mai tôi đổi người hay không?"

"Tin," cô cũng nở nụ cười, nhưng chỉ là khóe miệng nhếch lên rồi khôi phục về mặt không cảm xúc, "Anh muốn tìm người lúc nào chả có, nhưng mà là mấy cô gái trong quán bar, có người con gái nào đứng đắn chịu gả cho anh chứ."

Thẩm Phong nheo mắt lại, "Cô muốn gây chuyện đúng không?"

"Tôi mệt rồi, anh đi đi." Lâm Tuy Ý suy yếu nói.

Ầm một tiếng, Thẩm Phong gạt đổ bàn trà cô vừa mới nâng dậy lần thứ hai, bước hai ba bước tới trước mặt cô, "Cô nói chuyện cho rõ ràng, cô có ý gì?"

Lâm Tuy Ý khẽ thở dài, thân thể cúi thấp xuống nâng bàn trà lên, Thẩm Phong lại đập một cước không để cho cô đỡ.

Cô cũng không nhịn được cảm xúc phiền muộn trong lòng nữa, đứng lên nhìn anh: "Tôi có gì ý hả, chính là ngoại trừ tôi ra, không ai cam tâm tình nguyện gả cho anh." Cô nhìn anh xem thường, cười: "Người như anh, vừa tự cao tự đại lại bảo thủ, vừa ích kỷ lại vô dụng, trừ gương mặt thì không có gì cả, khi xảy ra chuyện thì phản ứng đầu tiên chính là tìm người gánh trách nhiệm thay." Cô thấy anh giơ một cái tay lên thì cười nhạt: "Thế nào, bị tôi nói trúng tim đen nên muốn đánh tôi sao?"

Trong lòng Thẩm Phong không dám tin, chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày Lâm Tuy Ý dịu ngoan như thỏ lại có thể cắn ngược lại.

Huống chi, lời của cô là những gì trong lòng anh không muốn thừa nhận nhất, đáy lòng cuộn cuộn tức giận, nhìn khuôn mặt quen thuộc trắng nõn này, muốn tát một cái nhưng lại bởi vì lời cô nói ra ép anh không thể đánh, nếu đánh thì chứng tỏ lời cô nói là đúng mất!

Anh nắm cổ áo của cô nhích lại gần mình, uy hiếp nói: "Cô có tin tôi chia tay cô không!" Chiều này có thể nói là lần nào cũng hữu hiệu, bởi vì anh rất tự tin, Lâm Tuy Ý tuyệt đối sẽ không rời xa anh.

Lâm Tuy Ý rất nghiêm túc nhìn anh, từng chữ từng câu hỏi: "Anh nghiêm túc sao? Chúng ta vừa mới đính hôn, anh muốn ở buổi tối đính hôn chia tay tôi?"

"Đúng vậy," anh cười xảo trá, "Cô muốn duy trì tình bạn của cô nên không đi tìm Kiều Tịch chứ gì, tôi cho cô lựa chọn, hoặc là cô đi tìm bạn cô, hoặc là tôi và cô chia tay!" Anh uy hiếp.

"Thẩm Phong, công ty của anh vốn không sạch sẽ, đừng tưởng rằng tôi không biết anh làm cái gì, liên hệ với Tiểu Tịch, căn bản là muốn hại cô ấy thôi."

"Vậy thì sao, không phải cô yêu tôi sao, cô yêu tôi thì nên hy sinh cho tôi đi."

Tôi yêu anh yêu hy sinh cả thanh xuân, con của tôi, còn có lòng tự trọng của tôi, bây giờ, còn muốn tôi hy sinh cả bạn bè của tôi sao? "Anh yêu tôi không?" Lâm Tuy Ý nhẹ giọng hỏi.

Thẩm Phong nhú mày, suy nghĩ một chút mới nói: "Nếu như cô đi tìm Kiều Tịch, tôi chính là yêu cô."

Như vậy sao, hy sinh vì anh, anh mới có thể bỏ thí tình yêu cho tôi, thậm chí chỉ là trong lời nói.

Lâm Tuy Ý nhắm lại mắt, đưa tay đẩy tay anh đang giữ cổ áo mình ra: "Như anh mong muốn."

"Thật chứ?" Thẩm Phong cho rằng Lâm Tuy Ý đồng ý.

Cô nhìn người đàn ông mình yêu nhiều năm, trên mặt bị băng bó không dễ coi chút nào, nhưng vẫn có thể thấy được khuôn mặt khôi ngô, ánh mắt lóe sáng, nhưng bởi vì cô đáp ứng tìm một người chịu tội thay cho anh.

Cô cố gắng cười, lại lộ ra một nụ cười khó coi: "Đúng, anh đi đi." Anh không đi nữa, cô thật sự sợ mình sẽ sụp đổ mất.

"Hả?" Thẩm Phong sững sờ.

Lâm Tuy Ý đè nén nước mắt sắp tràn ra nói: "Chúng ta chia tay, anh đi đi!"

Thẩm Phong nghe xong lời này, nụ cười trên mặt không còn nữa, trừng mắt lên cổ nín tức giận, lớn tiếng nói: "Lâm Tuy Ý, đây chính là do cô nói!"

"Là tôi nói!" Cô cũng hét lên, "Anh rút đi cho tôi!"

"Tốt! Tốt!" Thẩm Phong gạt đầu, "Chờ mấy ngày nữa cô tới cầu xin tôi... tôi chờ cô! Hừ!"

Phịch một tiếng, Lâm Tuy Ý đóng cửa nhà thật mạnh, cùng lúc đó, thân thể cô cũng mất đi tất cả hơi sức, ngồi bệt trên mặt đất, "A —————" cô nằm ở trên bàn trà bị đổ, lớn tiếng khóc.

Cuối cùng, cô vẫn chỉ có một mình.

Làm thế nào đây?

Buổi chiều ngày hôm sau Kiều Tịch mới rời giường, tối hôm qua tắm rửa đến nửa đêm mới thấy khá hơn một chút.

Mở điện thoại lên thấy tin nhắn chưa đọc, là Lâm Tuy Ý, "Tối hôm qua mình sai rồi, thật xin lỗi, mình không nên nói những lời đó, mình chưa từng hoài nghi cậu, Tiểu Tịch."

Kiều Tịch đọc xong, tâm trạng nặng nề mới khá hơn chút, trả lời một câu: "Được rồi, mình hiểu rõ cậu mà, mình cũng không nên tùy tiện bình phẩm tình yêu của cậu."

Điện thoại rung lên, Lâm Tuy Ý trả lời tin nhắn rất nhanh: "Cậu nói cũng không phải hoàn toàn sai, mình nên yêu chính mình nhiều hơn, còn có..... Tiểu Tịch, tình yêu không nhất định đều là tổn thương, cũng có lúc sẽ làm cho người ta trưởng thành, khi nó đến, cậu không cần cự tuyệt nó nhanh như vậy."

Trưởng thành sao? Cô cảm thấy cô đã bị tình yêu tổn thương hơn nhiều.

Thuận tay đáp một câu: "Mình hiểu." Hiểu, nhưng lại không muốn làm.

Kiều Tịch buộc mái tóc dài thành đuôi ngựa, để lộ cái trán trơn bóng, rửa mặt, nhìn mình trong gương, thỏa mãn cười một tiếng, ừ, vẫn có thể giả bộ một sinh viên đại học.

Mặc quần áo cộc cảm ít tiền xuống lầu đi siêu thị mua mì sợi, định làm cơm tối cho mình.

Vừa mới mua xong lại gặp Tiểu Trương, bảo vệ của khu cô ở, Tiểu Trương lên tiếng chào: "Cô Kiều đi mua đồ sao?"

"Đúng vậy." Cô thân thiện mỉm cười đáp lại.

Tiểu Trương suy nghĩ một chút, đi tới, "Cô Kiều biết chỗ đậu xe gần đây của khu chung cư chứ, hai chiếc xe cùng nhau tới có thể được ưu đãi."

Kiều Tịch hơi mơ hồ, "Tôi có một chiếc xe, ở đâu ra chiếc xe thứ hai để tới đó chứ."

Tiểu Trương cũng sững sốt một chút, "Tôi thấy gần nửa tháng nay mỗi đêm khi trời tối đều có một chiếc xe đen đậu dưới cửa lầu nhà cô, không phải tới tìm cô sao?"

Kiều Tịch nghi ngờ lắc đầu một cái.

"Không phải chứ, nhất định là tìm cô, lần trước còn để lại dải hoa mà, ba số cuối ở biển số xe chính là của cái đó?"

Kiều Tịch nghe vậy trong lòng chấn động, rất nhanh giống như vô tình nói với Tiểu Trương: "Không phải đâu, chắc anh nhìn lầm rồi."

"Không phải sao, vậy cũng tốt, gặp lại cô Kiều sau." Tiểu Trương cúi đầu thì thầm trong miệng rồi đi.

Trong lòng Kiều Tịch giống như là trời giữa biển lớn, tâm trạng thấp thỏm.

Về nhà làm ít đồ ăn, bắt đầu lên mạng, nhưng tâm trạng bất ổn nên nhìn đồng hồ.

Đến hơn chín giờ, bạn bè trên QQ đều nói muốn đi ngủ, ngày mai phải đi làm, Kiều Tịch mới tắt máy tính.

Trong lòng rất lo lắng, tự nói với bản thân, đi xem một chút, đi xem một chút thôi, có lẽ không phải.

Thuận tay cầm chìa khóa đi xuống lầu.

Quả nhiên là xe của anh.

Kiều Tịch đứng sững ở cửa, trong nháy mắt cứng đờ.

Cô còn chưa nghĩ ra làm thế nào để gặp anh.

Cái video đó hoàn toàn không phải anh phái người theo dõi cô, tại sao anh không giải thích? Để cô hiểu lầm?

Kiều Tịch làm sao biết, người kiêu ngạo như vậy, đối với một số chuyện, anh không giải thích vì không đáng giải thích.

Cô tin tưởng anh thì không phải là anh làm, nếu cô không tin thì có giải thích, cô vẫn không tin.

Cô trùng hợp gặp được một người cao ngạo như thế.

Cô nhìn người nọ đi xuống xe, từng bước đi về phía cô.

Không biết thế nào, Kiều Tịch chỉ muốn chạy tới xà vào trong ngực của anh, nói với anh cô rất sợ, tại sao tối hôm qua anh không ở bên cạnh cô, thậm chí nghĩ muốn đánh anh mấy cái, lại phát hiện thân thể cứng ngắc, không thể động đậy, chỉ có thể nhìn anh dần dần đến gần mình, khom người xuống chậm rãi ôm mình vào trong ngực.

Cái ôm đó, vừa chặt lại rùng rợn, giống như một giấy trước sẽ bị anh nhập vào trong thân thể của anh, một giây kế tiếp lại bị thiêu đốt nóng bỏng cùng cực, ngay cả hô hấp cũng là hy vọng xa vời.

Cô khàn giọng, lại nói ra một câu mà chính mình cũng không ngờ tới, cô nói: "Anh làm gì ở đây?"

Kỷ Thừa An không lên tiếng, sức lực giữ eo cô mạnh hơn một chút.

"Bằng ——" ban đêm tĩnh mịch đột nhiên vang lên tiếng gì rất lớn, Kiều Tịch còn chưa có định thần lại, đã bị Kỷ Thừa An nhét vào trong xe.

A Nhất đánh xe một vòng, nhanh chóng đi khỏi.

Kiều Tịch cứng ngắc nghiêng đầu qua, thấy kính xe có vết xước, Kỷ Thừa An ôm chầm lấy cô, nhẹ giọng nói bên tai cô: "Yên tâm, đây là kính chống đạn."

Chống đạn?

Đại não Kiều Tịch lúc này mới phản ứng được, âm thanh đinh tai nhức óc vừa nảy chính là tiếng cô hay nghe thấy trong phim, tiếng súng.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Rốt Cuộc Anh Là Ai?

Editor: Cookie Oh

Kiều Tịch nghe thấy tiếng tim mình đập mãnh liệt, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực ngay lập tức, nắm chặt hai tay lại, đầu ngón tay trắng bệch, tay chân lạnh dần, bắt đầu không tự chủ được há mồm thở dốc.

Dưới sự kinh hoàng cực độ, trong đầu hiện ra một số đầu mối liên tiếp, xâu chuỗi lại, dần dần tạo thành một ý nghĩ đáng sợ.

Cô phủ định nó nhưng lại càng tin nó có thể.

"Thiếu gia, phía sau có hai chiếc xe, tôi phải cắt đuôi bọn họ." Giọng A Nhất lại có vẻ ung dung, sung sướng.

Kỷ Thừa An trả lời một tiếng.

Xe liền bắt đầu phóng đi thật nhanh, thân xe cũng khẽ lắc lư, cảnh sắc xung quanh nhanh chóng lui về phía sau, không thấy rõ dáng vẻ.

Kỷ Thừa An thấy cô hoảng sợ, nắm chặt bàn tay mềm mại của cô, tay của anh ấm áp, tình tế đặt lên trên bàn tay lạnh lẽo của cô, gây nên một dòng điện khiến cô rùng mình.

Trong đầu Kiều Tịch vang lên "Oanh" một tiếng, theo bản năng gạt tay anh ra.

"Pằng" một tiếng, trong sự căng thẳng, yên tĩnh khác thường trong xe, cô dịch mông một chút cách xa anh, lưng dựa vào cửa xe lạnh lẽo, cặp mắt hoảng sợ cùng thân thể run rẩy cho thấy cô đang rất lo lắng và sợ hãi, không nhúc nhích, nhìn chằm chằm vào khoảng cách chưa đầy một mét giữa cô và Kỷ Thừa An.

Bên trong xe mờ tối chật hẹp, anh vẫn như lần đầu gặp, tuấn mỹ khác thường, mang theo vẻ đẹp khiến người ta kinh sợ, đối với hành động của cô chỉ híp mắt nhìn, vẻ mặt lạnh nhạt.

Nhưng hôm nay, Kiều Tịch nhìn lại gương mặt anh, lại có phần khát máu như quỷ La Sát.

Cô thật sự bị lá che mắt rồi.

Nguyên văn trong câu 一叶障目,不见泰山 (nghĩa là bị lá che mắt, không thấy Thái sơn.)

Bị sắc đẹp mê hoặc thần hồn điên đảo, không biết vì sao.

Cô không nên trêu chọc anh, tuyệt đối không nên!

"Pằng!" Tiếng nổ mạnh lại vang lên, lần này là kính chiếu hậu bên cạnh xe bị bắn vỡ.

Kiều Tịch khom lưng ôm lấy đầu theo bản năng, một giây kế tiếp lại cúi đầu trong lồng ngực ấm áp, rõ ràng vừa nãy còn cảm thấy ấm áp chưa từng thấy, bây giờ cô lại ở trong lồng ngực này run lay bầy.

Kỷ Thừa An ôm lấy cô, giữ đầu cô cúi vào cổ của anh, giọng nói nhu hòa êm dịu kì lạ vang lên bên tai: "Đừng nghe, ngoan."

Ngón tay anh thon dài dùng lực kiên quyết đan vào tay cô, giữ một kiểu nắm tay thể hiện quyền sở hữu, mười ngón tay đan vào nhau đặt nên trái tim anh.

Kiều Tịch cảm thấy trái tim kia mạnh mẽ nhảy lên, từng nhịp từng nhịp một, trầm ổn mà kiên định, dần dần phân tán ý thức của cô, bằng cách nào đó đã ổn định lại cảm giác chấn động vừa nãy.

Cô nhắm mắt lại, để cho mình cố gắng phân tán suy nghĩ.

Không biết qua bao lâu, xe dần chậm lại, giọng A Nhất vẫn vui sướng cũ như, "Ya hu, xong! Tôi cắt đuôi được bọn họ rồi! Nhóc con, đua xe với tôi! Khi tôi đua xe bọn họ còn chưa ra đời đâu, ha ha!" Anh quay đầu lại liếc mắt với Kiều Tịch một cái nói: "Cô Kiều, không có chuyện gì nữa rồi, xem tài nghệ lái xe cùng giọng ca xuất sắc của tôi, a ha ha ha!"

"A Nhất, yên lặng." Kỷ Thừa An thấp giọng ra lệnh.

"Được a ~" A Nhất vui vẻ đồng ý, hiển nhiên bỏ rơi những người kia, cảm thấy thành tựu rất cao, vừa hài lòng lắc đầu, vừa lái xe.

Nghe được lời A Nhất nói, thần kinh căng thẳng của Kiều Tịch dần dần hòa dịu, thân thể cũng không run rẩy nữa, rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó lại phát hiện thân thể mình xụi lơ vô lực, giống như một bó hoa tầm gửi quấn quanh trên người Kỷ Thừa An, cô muốn rời đi, hi vọng giữa hai người có chút khoảng cách nhưng lại không có chút hơi sức nào.

Qua hồi lâu, cuối cùng bàn tay cũng tích góp ra được chút lực, đặt trước ngực anh muốn dựa vào đó để đẩy ra, thân thể vừa vừa động dậy liền bị anh lôi trở lại!

Khuôn mặt anh ẩn trong bóng tối, anh cúi đầu nhìn cô, ánh mắt sâu hun hút, trầm thấp khàn khàn ra lệnh: "Đừng lộn xộn."

Thân thể Kiều Tịch cứng đờ, trong lòng lập tức thấy hồi hộp, vừa mới khê động thì phát hiện, dưới móng cô đang chống đỡ hạ thân của anh, không biết đã lâu rồi, dĩ nhiên vẫn duy trì trạng thái dửng dưng, vừa rồi cô hơi động dậy, lại khiến nó càng khó nhẫn nại hơn, anh, anh đã giữ tư thế này bao lâu rồi chứ?! Chẳng lẽ anh vẫn luôn ở trạng thái này!

Rõ ràng phía sau vẫn còn người truy sát, anh lại có cái dáng vẻ này!

Kiều Tịch tức giận lại khó xử, khuôn mặt nhò trắng bệch đột nhiên đỏ bừng, muốn rút tay về, lại bị anh nắm rất chặt, giọng cô run run nói: "Anh, sao anh lại như vậy chứ?"

Anh liếc cô một cái, ngón sừng lớn ở đáy mắt cuộn cuộn, anh trực tiếp cúi đầu, hết sức đến gần cô, đầu lưỡi đảo qua, dấy lên một dòng điện giật giật trên môi của cô, sau đó ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói với cô: "Ng Sloan."

Không có môi lưỡi quấn quýt, càng không có lời ngon tiếng ngọt, chỉ là cách không khí mát mẻ làm tron đôi môi khô khốc của cô, một đơn giản một chữ "Ng Sloan", không còn gì khác, lại làm cho cả người Kiều Tịch giống như rơi vào núi lửa, cả người đều muốn cháy rụi.

Đại não rối tung, chỉ có thể ngơ ngác nhìn gương mặt anh tuấn trắng nõn của anh, trong mắt không còn gì khác.

Mãi đến khi lái xe đến nhà Kỷ Thừa An, Kiều Tịch mới phát hiện ra mình lại trúng mỹ nam kế!

Ngay lập tức cô muốn xuống xe, hoặc là đi báo cảnh sát!

Chứ không phải ngây ngốc nhìn người khác hơn nửa giờ!

Mình thật là một sắc nữ không thể cứu chữa! Kiều Tịch hung hăng phỉ nhổ mình trong lòng.

Kỷ Thừa An buông cô xuống, bước ra khỏi xe, sau khi đi vài bước phát hiện đằng sau không có tiếng động nào, quay đầu nhìn lại, phát hiện một người phụ nữ đang nghiêng răng nghiêng lợi nhìn đôi chân của mình, giống như muốn hung hăng dẫm mình hai cái, lại không nhẫn tâm với chính mình được.

Kỷ Thừa An xoay người, một tay đặt trên cửa xe cúi người xuống: "Đi ra."

Kiều Tịch nghe vậy ngẩng đầu lên, phát hiện vẻ mặt anh đã khôi phục vẻ lạnh lùng quen thuộc, tâm trạng đã ổn định, nhưng không đáp lời anh, mà lặng lẽ dời thân thể lui vào trong một chút.

Kỷ Thừa An thấy động tác của cô thì con ngươi co lại, đề thấp giọng, chậm rãi nói: "Em muốn ở trong xe một đêm sao?"

Kiều Tịch suy nghĩ một chút, mới nhỏ giọng trả lời: "Tôi muốn về nhà."

"Nơi đó tạm thời chưa an toàn, tối nay em không thể trở về."

"Vậy tôi đi khách sạn."

"Xe đã hết xăng, trừ phi em muốn tự mình đi." Hai ba câu đã chặt đứt ý nghĩ của cô.

Kiều Tịch nhìn A Nhất, A Nhất gật đầu một cái, một tay gỡ tóc sau gáy, cười hi hi: "Vừa nãy phóng nhanh như vậy, quả thật đã hết xăng."

Suy đi nghĩ lại, Kiều Tịch mở cửa xe bên kia ra, muốn đi ra ngoài, lại phát hiện hai chân xụi lơ vô lực, nhất thời mất lực lại ngồi xuống, Kiều Tịch tức giận viên mắt nóng lên, cũng rất nhanh chóng thấy cửa xe lại mở ra, ánh sáng chiếu vào, thân hình Kỷ Thừa An cao lớn nghiêng về phía trước, lại che mất ánh sáng, hoàn toàn bao phủ cô, một tay giữ eo thon của cô, một tay luồn xuống đầu gối nhẹ nhàng bế cô lên, cô vươn tay ôm chặt lấy gáy của anh, mặc cho anh ôm cô đi vào nhà, Kiều Tịch không khỏi ngẩng đầu nhìn hình dáng một bên mặt của anh, bỗng nhiên phát hiện mình vẫn vùi sâu vào trong đó.

Chị Trần ra đón, thấy cô trong ngực Kỷ Thừa An thì nhú mày, rồi nói: "Thiếu gia, đã muộn rồi."

Kỷ Thừa An không nhìn chị, giọng nói nhẹ: "Trên đường xảy ra chút chuyện, chị đi hỏi A Nhất đi, ngày mai nói tiếp chi tiết chuyện này."

"Nhưng mà, thiếu gia....." Chị Trần vẫn muốn nói gì đó, nhưng lại thấy Kỷ Thừa An đã ôm Kiều Tịch đi lên lầu, nhìn bóng lưng cao lớn của Kỷ Thừa An, không khỏi cúi đầu thờ dài.

Kiều Tịch bị Kỷ Thừa An đặt lên giường, trong phòng nhất thời vô cùng yên tĩnh.

Theo như thường ngày, khi hai người ở chung, phần lớn đều là Kiều Tịch nói chuyện một câu, đùa một câu với Kỷ Thừa An, dù Kỷ Thừa An không nói lời nào thì Kiều Tịch cũng có thể một mình nói nửa ngày, cách một lúc Kỷ Thừa An sẽ đáp một tiếng, nhưng cho dù thế nào thì khi hai người ở chung không khí đều hòa hợp.

Sẽ không giống như lúc này, bầu không khí căng thẳng vô hình lan tỏa khắp phòng.

Kiều Tịch ôm lấy hai chân, cằm đặt trên đầu gối, cuộn người lại, đôi mắt to đen nhìn thẳng về phía trước, vẻ mặt có cảm xúc, không nói một lời.

Kỷ Thừa An buông mi mắt xuống, trên khuôn mặt trắng nõn, vẻ mặt lạnh lẽo chậm rãi trở nên nhu hòa, anh ngồi bên cạnh cô, nhưng Kiều Tịch không có bất kỳ phản ứng gì, không nói chuyện cũng không nhúc nhích.

Kỷ Thừa An khẽ thở dài, nhất thời lại không biết làm sao, anh nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay mềm mại của cô, để cho cô quay đầu đối mặt với mình, lại phát hiện vẫn là ánh mắt mờ mịt.

Anh vươn tay đỡ lọn tóc mềm mượt rơi xuống của cô, nhẹ nhàng đưa nó về sau tai cô, dịu dàng nói: "Chuyện tối nay sẽ không xảy ra nữa."

Là do anh sơ suất, anh không ngờ những người kia sẽ chuyển sự chú ý sang cô.

Xem ra đã lên kế hoạch lâu rồi, nhiều ngày như vậy cũng không hành động, chính là chờ khoảnh khắc anh mở cửa xe, buông lỏng cảnh giác, tính nhẫn nại thật cao.

Có điều, thế nào anh cũng không ngờ sẽ cuốn cô vào chuyện này, bất luận như thế nào, anh nhất định sẽ bảo vệ sự an toàn của cô.

Qua một lúc lâu, lại phát hiện đối phương vẫn không có phản ứng, nhìn dáng vẻ cứng nhắc của cô, trái tim Kỷ Thừa An đột nhiên co rút lại, không chút nghĩ ngợi, ôm người phụ nữ đang hoảng sợ vào trong ngực, vuốt lưng cô: "Đừng sợ, có tôi."

Kiều Tịch được anh ôm vào trong ngực mới khôi phục ý thức của mình.

Cô nhớ lại những gì đã trải qua từ khi mình biết Kỷ Thừa An.

Từ khi gặp nhau đến lúc đặc biệt qua lại, vẻ đẹp đặc biệt, tính tình kỳ quái, cùng với thái độ kỳ quái của mọi người đối với anh ở bữa tiệc lần đó.

Kiều Tịch đột nhiên phát hiện, cô không biết chút nào về anh cả.

Tất cả những gì cô biết, đều là anh thể hiện ra cho cô thấy, nếu như không phải lúc ấy chị Trần muốn cô nán lại ở bên cạnh Kỷ Thừa An lâu một chút,

ngay cả thân phận của anh cô cũng không biết.

Đối với gia thế, người thân, bạn bè, thậm chí thân phận thật sự của anh, cô đều biết rất ít.

Người này, rốt cuộc là ai?

"Anh là ai?" Cô nghe được giọng nói khàn khàn của mình vang lên, cô khe khẽ đẩy anh, ngẩng đầu lên mê mẩn nhìn anh: "Rốt cuộc anh là ai?"

Nếu như anh chỉ là doanh nhân, tại sao không có bạn bè?

Nếu như anh chỉ là không thích giao du với người khác, tại sao cả người thân cũng không có?

Nếu như anh chỉ là người bình thường, thì..... tại sao lại có người muốn giết anh?

Cuối cùng anh..... là ai?

Anh nắm chặt hai cánh tay của cô, cúi đầu nhìn cô, con ngươi thâm thúy, ánh sáng dịu dịu bên trong âm thầm lưu chuyển, anh nhẹ giọng nói: "Tôi là Kỳ Thừa An."

"Kỳ Thừa An?" Cô lẩm bẩm nói, "Không, không đúng..... Tôi không biết Kỳ Thừa An, đúng rồi, từ khi bắt đầu tôi không nên quen biết anh, tôi không nên trêu chọc anh." Nếu như cho cô thêm một cơ hội, đêm hôm đó, cô tuyệt đối sẽ không bùng ly rượu đi tới bên cạnh anh, thậm chí không cố gắng đùa giỡn anh, cô thật sự bị u mê, mới có thể làm ra những chuyện kia, thậm chí sáng sớm hôm đó, cô càng không nên kéo vạt áo anh lại, nói lên cái đề nghị qua lại hoang đường đó!

Đối với lời của cô..., Kỳ Thừa An chậm rãi nhả mây lại, hiển nhiên biết rõ bây giờ cô nói những lời chân thật nhất, nhưng lại khiến cho anh rất không thoải mái, hối hận, chẳng lẽ không cảm thấy đã quá muộn sao?

Rõ ràng là cô tới trêu chọc anh trước, bây giờ lại muốn rút lui, có phải ý nghĩ quá kỳ lạ rồi không.

"Thật đáng tiếc, em đã trêu chọc tôi, hơn nữa chúng ta đều biết đã rất sâu đậm rồi." Vẻ mặt của anh nghiêm túc đáng sợ, lạnh lạnh nói với cô.

Kiều Tịch nghe vậy ngẩng đầu lên, trong mắt hiện ra ánh sáng kì dị, hoàn toàn không bị lời của anh đã kích, giọng nói của cô kích động: "Nhưng mà, nhưng mà còn có cơ hội thay đổi, bây giờ chúng ta có thể, có thể....."

Có thể tách ra!

Nửa câu còn lại còn chưa nói ra, đã bị người đàn ông lạnh lẽo cắt đứt: "Không có cơ hội."

"Tại sao không có!" Cô không cam lòng kêu.

Thân hình cao lớn nghiêng về phía trước, một tay nắm cổ tay nhỏ gầy của cô, thoáng dùng sức, cô liền bị anh đẩy té nhào ra giường, cô thấy trên khuôn mặt lạnh lẽo của anh lộ ra nụ cười ác ý, vẻ mặt lúc này vô cùng lạnh lẽo, hạ thân như lửa nóng chống đỡ dưới bụng của cô, cả thân người giống như ngọn núi đỏ xuống, ánh sáng thoáng chốc bị che lấp toàn bộ, anh nhìn chằm chằm vào mắt cô nói: "Bởi vì, tôi không cho phép."

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Trái Tim Chạy Trốn (Hai)

Editor: Cookie Oh

Kiều Tịch nhìn anh chằm chằm, trong lòng treo một sợi dây cung rất căng, nếu như bình thường khi cô nghe thấy lời nói bá đạo vô lý như thế phản ứng đầu tiên phải là rất tức giận, cười nhạo người nói ra những lời đó một phen.

Nhưng bây giờ cô phát hiện cảm xúc đầu tiên trong lòng mình không phải tức giận, mà là sợ.

Bởi vì cô biết, anh nói là làm.

Thân thể người phụ nữ bên dưới cứng ngắc, điều này làm cho tâm tình Kỳ Thừa An tốt hơn một chút, cô hiểu ý anh nói.

Anh vươn tay cầm chiếc cầm xinh xắn của cô, cúi đầu muốn hôn cô, thân thể nghe theo không hẳn không phải một loại khuất phục.

Kiều Tịch thoát khỏi sự trói buộc trên tay anh, nghiêng đầu, giọng nói cũng không bình tĩnh như cô nghĩ: "Tôi cho rằng, chúng ta tự do yêu đương."

Lời nói đùa cợt, Kỳ Thừa An khẽ ngẩng đầu, vẻ mặt trầm tĩnh: "Dĩ nhiên."

"Vậy, bây giờ tôi không muốn." Cô cự tuyệt anh.

Thân thể Kỳ Thừa An chuyển ra sau, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lên cái gáy trắng nõn đẹp đẽ của cô, để lại một vệt ướt, thân thể người phụ nữ bên dưới quả nhiên không tự chủ bắt đầu khẽ run, anh hài lòng, nhẹ giọng bên tai của cô mê hoặc: "Thân thể của em, không nói như vậy."

"Kỳ Thừa An!" Cô tức giận hô to, bởi vì hành động của anh, và cả vì phản ứng thân thể của mình.

Cô phát hiện anh đã thay đổi, rõ ràng, rõ ràng là một người lạnh lùng như vậy, tại sao vừa đến phương diện này, lại thay đổi hoàn toàn!

"Anh... anh không phải rất ghét đụng chạm với người khác sao!" Cô cố gắng làm anh phân tâm để thoát khỏi không khí ám muội hiện tại.

Kỳ Thừa An nghe vậy híp mắt, hàng lông mi dài làm nổi bật lên đôi mắt thâm thúy sáng ngời, "Chị Trần nói?" Vừa hỏi vừa vươn tay sờ cổ rồi xuống xương quai xanh của cô.

Kiều Tịch không khỏi rụt cổ một cái, sợ hãi nói: "Đứng"

Kỳ Thừa An nghe vậy cười khê, ngón trỏ thon dài cong lên nhẹ nhàng nâng cao cằm của cô: "Nếu biết vậy, chắc hẳn em rất có tự tin, em biết, tôi không ghét em, đúng không?"

Không chờ Kiều Tịch trả lời, vùi đầu xuống cổ của cô, bắt đầu hôn mút.

"Đừng!" Lời nói cự tuyệt và động tác giãy giụa càng khiến người đàn ông chìm sâu hơn. Diễn đàn Lê Quý-Đôn

Cô tuyệt đối không muốn dưới tình huống này mà bị ép buộc như vậy!

Hướng chi, theo như thái độ hiện tại của anh, sẽ không thể nào dịu dàng được.

Kỳ Thừa An thích mềm không thích cứng, hiểu rõ điểm này, trong lòng Kiều Tịch liền nghĩ ra một cách.

Cô biết mình bây giờ tuyệt đối không thể khóc, lần trước là bởi vì anh đã ăn đủ nên mới hữu hiệu, hôm nay nếu như rơi nước mắt, có thể ngày mai cô sẽ không thể bò dậy khỏi cái giường này.

Cô đưa tay ôm lấy đầu anh đang chôn ở cổ mình, giọng nói khẽ run: "Anh đừng như vậy, ... tôi thật sự rất sợ."

Quả nhiên, động tác người đàn ông cứng đờ, động tác tiến công mãnh liệt cũng dừng lại.

"Tôi... tôi chưa bao giờ trải qua chuyện như vậy, từ nhỏ đến lớn tôi đều an phận thủ thường làm người đàn ông hoàng, khi còn bé luôn nghe lời răm rắp, chuyện đáng sợ như vậy là lần đầu tiên tôi chứng kiến, tôi rất sợ, nếu như anh cũng như vậy, tôi sẽ cảm thấy anh cũng đáng sợ giống bọn họ, anh đừng như vậy, đừng như vậy. . . . ." Nói xong lời cuối cùng, giọng uất ức vô cùng, ẩn chứa sự cầu khẩn.

Thân thể Kỳ Thừa An giật giật, tay cũng thuận thể buông Kiều Tịch ra.

Anh ngồi dậy cẩn thận nhìn cô, Kiều Tịch cup mắt xuống, hơi ướt nhưng không rơi nước mắt, đôi tay ôm ngực hơi nghiêng đầu, nét mặt vừa yếu ớt lại mệt mỏi.

Trên thực tế, anh đối xử thô bạo với cô, chủ yếu nhất là vì lời nói của cô.

Cô muốn rời khỏi anh!

Đây là chuyện anh tuyệt đối không cho phép xảy ra!

Rõ ràng là cô tự ý đi vào cuộc sống của anh, để anh quen với sự tồn tại của cô, cô thật sự cho rằng anh dễ nói chuyện như vậy, hờ hết lừa gạt là có thể rời đi?

Chuyện như vậy, làm sao anh có thể cho phép được, cho dù là cô nhất thời muốn vậy.

Kỳ Thừa An vươn tay chạm vào mặt cô, nói nhẹ: "Sợ sao?"

"Ừ." Cô rũ mắt xuống, không dám nhìn anh.

"Nếu vậy thì sau này chuyện đó vẫn xảy ra thì sao?" Anh thử thăm dò thái độ của cô.

"Anh... không phải anh vừa nói, sẽ không xảy ra sao," cô mở mắt ra nhìn anh, giọng nói do dự: "Anh sẽ bảo vệ tôi chứ?"

Từ trong mắt của cô có thể thấy thứ cô sợ hãi không chỉ có chuyện tối nay, mà còn có anh.

Anh không muốn làm cho cô sợ anh .

Kỷ Thừa An vươn tay, ôm gáy cô lên, nhẹ giọng cam đoan bên tai cô: "Chuyện đêm nay, tuyệt đối sẽ không xảy ra nữa."

"Ừ." Cô cũng vươn tay ôm anh, giống như động vật nhỏ thuận theo, núp trong ngực anh.

Chắc là sẽ không xảy ra nữa, bởi vì, cô sẽ hoàn toàn thoát khỏi thế giới của anh.

Buổi tối hôm đó, Kiều Tịch được như ý nguyện ngủ một đêm ngon lành, sáng ngày hôm sau, khi tỉnh lại không thấy Kỷ Thừa An đâu, chị Trần đã chuẩn bị xong bữa ăn sáng ở phòng ăn, thấy cô xuống, nhẹ giọng chào hỏi: "Cô Kiều dậy rồi." Diễn đàn

Ah, cô cho rằng chị Trần sẽ không chủ động chào hỏi cô, dù sao hai người trước đó từng có cuộc đối thoại không vui như vậy.

"Đúng vậy, chị Trần, chào buổi sáng." Như vậy nếu, cô cũng không cần làm căng, ở độ tuổi của chị Trần, chắc chắn sẽ không kích động như cô.

"Ừ, cô ngồi trước đi, bữa sáng đã xong rồi."

Đội chị Trần để đồ ăn trước mặt cô, Kiều Tịch thuận miệng hỏi một câu: "Kỷ Thừa An đâu?"

"Thiếu gia đang xử lý chuyện tối hôm qua, cô Kiều muốn tìm thiếu gia sao?" Chị Trần ở phòng bếp bên cạnh đáp một câu.

"Không, chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi." Kiều Tịch cũng không muốn hỏi nhiều, bây giờ cô biết càng ít càng tốt.

Chị Trần từ phòng bếp đi tới, trong tay cầm một bộ đồ ăn, ngồi đối diện Kiều Tịch, nhẹ nhàng lau chùi chúng.

Kiều Tịch nhìn một chút, trong lòng hiếu kì, "Đây là cái gì vậy?"

Giương mặt nghiêm túc của chị Trần hòa dịu đi, sau khi lau từng cái xong thì xếp thành một hàng ngay ngắn, "Đây là bộ đồ ăn của thiếu gia, nhưng mà cậu ấy không dùng, cũng lắm là không hay dùng, tôi cũng phải bảo dưỡng thật tốt."

"À." Kiều Tịch nhìn một chút, phát hiện những đồ vật kia quả nhiên hoa lệ vô cùng, màu vàng cao quý, bạc trắng tinh khiết, còn có đồ sứ xanh nhạt, "Mỗi cái, chỉ có một bộ." Rất quý giá đó.

"Đúng vậy." Chị Trần cúi đầu đáp lời, "Bình thường thiếu gia sẽ dùng những đồ bằng gỗ, chỉ có lúc tiếp đãi khách quý mới dùng những thứ này, bình thường không dùng."

"À." Kiều Tịch lười biếng đáp một tiếng.

Chị Trần lại ngẩng đầu nhìn cô một cái, chậm rãi nói: "Lúc có khách, rồi cả những bộ đồ ăn này, mặc dù đồ bình thường khác dùng thoải mái hơn nhưng bày ra trên mặt bàn, chỉ có thể là bộ đồ này." Chị Trần cầm lên một cái đĩa màu bạc, sáng bóng, ánh lên màu bạc, "Nhìn xem, đẹp thế này, đây mới xứng là đồ của thiếu gia."

Kiều Tịch nghe vậy động tác trên tay dừng lại, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn chị Trần.

Chị Trần liếc cô một cái, lại nói: "Cô Kiều nghĩ sao?"

Cô nghĩ một chút, không nén được bức tức trong lòng, "Vật này xinh đẹp nữa, cũng là có hoa không quá, nói trắng ra, vẫn là dùng đồ bình thường thoải mái hơn."

"Vậy sao," Chị Trần nghe thấy cô nói vậy lại cười, nếp nhăn mờ mờ bên khóe miệng, "Nhưng dùng loại đồ bình thường đó, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, dùng hỏng rồi thì tiện tay ném đi."

Kiều Tịch nghe nói như thế, thân thể run lên.

"Cho nên, vẫn phải là đồ tốt như vậy mới được," Chị Trần xoa đĩa bạc trên tay, "Dù thiếu gia không để ý, tôi cũng sẽ coi chừng, để ngừa hư hại, mà loại đồ bình thường đó, tiện tay ném đi, cho dù thiếu gia có hỏi, mua một bộ giống vậy là được, chắc sẽ không để ý đâu, phải không cô Kiều?"

Chị hàm ý, là đang nói chuyện tối hôm qua.

Kiều Tịch mím môi, hồi lâu mới nói: "Tôi no rồi."

"Nhanh như vậy?"

"Ừ, không có khẩu vị."

"Thế à." Chị Trần thuận miệng đáp.

"Ừ," Kiều Tịch đứng lên, vừa muốn rời đi, lại xoa người nói với chị Trần: "Đúng rồi, chị Trần, thật ra thì đồ bình thường đó, nếu như nó có thể lựa chọn, có lẽ ngay từ lúc bắt đầu, cũng chỉ muốn trở thành đồ của những người bình thường thôi, nếu không ở chỗ này, xác suất hỏng thật sự quá lớn."

Không chờ chị Trần trả lời, Kiều Tịch cười một tiếng, rời khỏi phòng ăn.

Ý tứ trong lời chị Trần rất đơn giản, muốn cho cô biết vị trí của mình, cô chính là một đồ ăn bình thường, bây giờ Kỳ Thừa An dùng còn thoải mái, sẽ có ngày nào đó không thèm để ý, liền thuận tay ném đi, người phụ nữ cuối cùng có thể sánh vai cùng Kỳ Thừa An, chỉ có thể là người phụ nữ xuất thân vòng ông hoa lệ kia.

Chị mới là bộ đồ ăn! Cả nhà chị là bộ đồ ăn!

Kỳ Thừa An chính là một bi kịch! Chị Trần chính là một muổng canh, giúp anh xử lý tốt tất cả, A Nhất chính là một khay, vừa vận là tài xế chở bọn họ!

Ai, thật thích hợp!

Kiều Tịch nghĩ đi nghĩ lại, vui mừng ra tiếng, ôm bụng tựa vào ghế sofa cười vui vẻ khác thường.

Lúc Kỳ Thừa An đi vào, thấy dáng vẻ cô cười đến run cả người trên ghế sofa, cô buông lỏng như vậy, Kỳ Thừa An an tâm, như vậy cũng coi là cô tiếp nhận được.

Anh đi tới ngồi bên cạnh cô, hỏi cô: "Có chuyện gì mà cười vui vẻ như vậy?"

Nhìn thấy anh, Kiều Tịch chậm rãi thu nụ cười lại, nhàn nhạt hỏi: "Tôi hôm qua, tìm được người nào chưa?"

Kỳ Thừa An nhìn cô một cái, có chút kinh ngạc, mặc dù biết người phụ nữ trước mặt rất có chính kiến, năng lực kìm nén rất mạnh, nhưng đối với việc cô khôi phục nhanh như vậy, lại còn có thể nhanh chóng đặt câu hỏi với chuyện đó, anh vẫn cảm thấy hơi khác thường.

Người phụ nữ mình chọn, xem ra Software cũng không tệ lắm.

Kỳ Thừa An đâu biết, Kiều Tịch chỉ là nhất thời an phận, trong lòng nghĩ kỹ kế hoạch, lập tức có thể tận lực thu thập đồ có lợi nhất với mình, tiến tới nhanh chóng thực hiện kế hoạch của mình.

Giống như khi cô học cấp ba, sau khi ông nội mất, cô quyết định không bao giờ về nhà nữa, có thể kiên cường nhịn một năm, bất luận mẹ Kiều mắng thế nào, Kiều Vọng chế nhạo cô thế nào, Kiều Tịch còn có thể nhịn xuống, học xong cấp ba, sau khi lên đại học, nhanh chóng rời xa bọn họ.

Mà bây giờ Kiều Tịch, đã chuẩn bị sẵn sàng rời khỏi Kỳ Thừa An, tất nhiên muốn hỏi thăm chuyện tối ngày hôm qua thật tốt, tránh xa bọn họ, thực hiện cuộc sống an ổn của mình.

Anh xoa mái tóc dài của cô, ngón tay thon dài thay cây lược gỗ, chải tóc cho cô, "Ừ, đã giải quyết xong rồi."

"Bọn họ là ai phái tới?" Có thể muốn giết anh, tại Trung Quốc, cái xã hội hài hòa này, loại chuyện như vậy, quá mạo hiểm, chẳng lẽ, người trước mặt là đại ca của một bang xã hội đen nào đó?

Kiều Tịch càng nghĩ càng thấy đúng, đúng rồi, dòng dõi phú hào, tuổi trẻ tài cao, tính tình lại khác thường, không có người thân.

Đây chính là hình mẫu của người từng phải gánh chịu huyết hải thâm thù!

Kiều Tịch nghĩ tới đây, thân thể run lên, cô tuyệt đối không muốn ở cùng người của xã hội đen, đời này của cô còn cả cuộc sống yên bình, ngay cả ngủ cũng có thể bị đánh chết!

"Chỉ là chút chuyện đầu đầu trong công việc làm ăn thôi." Kỳ Thừa An vuốt lưng cô, nhẹ giọng trả lời.

Đây là không muốn nhiều lời.

Kiều Tịch trầm ngâm một lúc, "Tôi muốn về nhà một chuyến."

Kỳ Thừa An nhàn mảy nói: "Bây giờ nơi đó không an toàn, tốt nhất gần đây em không nên về đó."

Bị tuyệt đường lui, Kiều Tịch bất đắc dĩ chẹp miệng: "Vậy làm sao bây giờ?"

Thấy Kiều Tịch yếu đuối, Kỳ Thừa An cố ý trầm ngâm một lúc mới nói: "Em vẫn là ở bên cạnh tôi thì tốt hơn, ít nhất là an toàn nhất, không ai có ý đồ với em, còn có. . . . ." Anh cuốn lộn tóc dài quanh ngón giữa, chậm rãi nói: "Nơi đó có lẽ đã bị phát hiện, cho nên tốt nhất em hãy đi về nhà cùng tôi."

Kiều Tịch nghe xong lời này, khóe miệng giật giật, không thể tin nổi, ngẩng đầu lên nhìn anh: "Anh đùa gì thế?"

Về mặt Kỳ Thừa An đang ung dung thoáng chốc trở nên lạnh lẽo, vươn tay giữ chặt cằm của cô: "Thế nào, không muốn hả?"

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Chạy Trốn

Mây đen kéo đến đầy đầu rồi, kẻ ngu ngốc mới nói không muốn.

"Đồng ý," Kiều Tịch lấy lòng, "Nhưng mà tôi cảm thấy hơi nhanh nha, về nhà cái gì chứ."

Nghe thấy cô nói..., Kỳ Thừa An bót giận, xoa ngón tay mịn màng của cô, nói: "Tôi và em, chưa bao giờ là đùa giỡn, sau khi về nhà, nếu như em đồng ý, tôi có thể cho em một thân phận." Cho dù sẽ có khó khăn, nhưng với khả năng của anh cũng có thể lấy được thứ anh muốn.

Nghe anh nói thế, mặt Kiều Tịch như trông thấy UFO.

Đồng ý cái OX, cô không muốn sống nữa mới ở cùng anh!

Thấy Kiều Tịch mặt cứng ngắc, hai mắt Kỳ Thừa An tối sầm lại.

Kiều Tịch vội vàng cứu chữa: "Thật, thật sao?"

Kỳ Thừa An nghĩ cô nhất thời kinh ngạc, liền mấp máy môi, "Dĩ nhiên." Dứt lời cúi xuống, cho cô một nụ hôn triền miên.

Kiều Tịch phối hợp với anh, phát hiện mình vẫn chìm đắm vào nụ hôn của anh, nhưng nghĩ đến việc có lẽ đây chính là "Nụ hôn biệt ly" trong truyền thuyết nên chủ động đưa tay ôm gáy anh, hôn sâu hơn.

*Bài hát "Nụ hôn biệt ly"("吻別") của Trương Học Hữu

Vừa hôn xong, Kiều Tịch thở hổn hển nằm ở trong ngực anh, phát hiện kỹ thuật hôn của người này ngày càng cao thâm, trong khoảng thời gian ngắn làm cho người ta muốn ngừng mà không được.

Kiều Tịch đảo mắt một cái, nũng nịu hỏi: "Phải đi rất nhanh sao?"

Kỳ Thừa An vuốt ve làn da mềm mại của cô, hít thở hơi mạnh, giọng nói trầm thấp: "Hả?"

Đang định hôn, Kiều Tịch ôm lấy cổ anh, nũng nịu nói: "Tôi xin anh chuyện này."

"Hả?" Anh nhỏ giọng đáp.

"Tôi có một người bạn, tôi muốn tạm biệt cô ấy, lần này đi nói không chừng rất lâu sẽ không thể trở về, tôi muốn gặp cô ấy, có thể không?" Người phụ nữ trong ngực hơi ngửa đầu, trong mắt đều là chờ mong, câu rất lâu không thể trở về kia của cô khiến trong lòng anh rất vui vẻ.

Yêu cầu như thế, hoàn toàn không là gì cả, Kỳ Thừa An không chút nghĩ ngợi liền gật đầu một cái.

"Thật tốt quá!" Kiều Tịch đứng dậy hôn một cái trên mặt anh, "Vậy thì tôi ở cùng cô ấy một ngày, một ngày, được hay không?"

"Ừ, " anh ôm lấy cô, "Em muốn gì đều được."

Dù đã suy nghĩ, Kiều Tịch nghe vậy trong lòng vẫn không khỏi run lên, bởi vì lời anh nói, cả vì lòng mình hơi dao động, nhưng lý trí vẫn giúp cô đè tất cả cảm xúc bất ổn xuống.

Kiều Tịch nở nụ cười rức rờ, đứng vậy, cái gì anh cũng đồng ý với cô, ngoại trừ, rồi đi.

Kiều Tịch xuống xe, vẫy tay với A Nhất ở trong xe, đi vào nhà Hà Cửu.

Mang theo đầy đủ giấy tờ tùy thân, chỉ có tiền bạc là không có bao nhiêu, nếu không thể trở về nhà, chỉ còn cách tìm Hà Cửu ứng trước.

Hà Cửu mở cửa thấy cô thì sững sờ, sau đó gọi cô vào nhà: "Tối mà không báo trước, để mình còn chuẩn bị cẩn thận chứ."

"Chuẩn bị cái gì chứ, mình không có điện thoại." Kiều Tịch vừa vào nhà, cả người xụi lơ nằm trên ghế sofa.

"Để mình lấy cho chú mèo ham ăn là cậu chút gì, thế nào mà lại đến thăm mình vậy?"

"Cứu mạng với," Kiều Tịch kêu rên, "Mình chộc phải nhân vật lớn rồi."

"Sao?" Hà Cửu đưa cho cô một lon coca.

Kiều Tịch đau khổ kể lại chuyện mình và Kỳ Thừa An bị đuổi giết tối hôm qua.

"Oa, phim bom tấn của Mỹ a," Hà Cửu chế nhạo, "Nhìn cậu như vậy, phiền não hình như không phải chuyện tối hôm qua."

Thật là nói trúng tim đen.

Kiều Tịch cúi cái đầu, "Cậu đã từng gặp người đó rồi, chính là lần ở dạ tiệc."

Hà Cửu chau mày, "Dĩ nhiên, khí chất kia, vừa nhìn đã biết không phải là người bình thường."

"Cái gì, mình lại không nhìn ra." Kiều Tịch meo meo.

"Đó là cậu chỉ nhìn mặt anh ta, sắc nữ." Hà Cửu gỡ đầu một cái, uống một hớp coca, "Thực ra thì ngày cậu nói hết với mình, chỉ nhìn dáng vẻ thích thú của cậu mình cũng không quá lo lắng, ít nhất mình cảm thấy cậu sẽ không thua thiệt, huống chi lúc ấy Hoắc tổng đeo bám cậu không buông như vậy, có một người đàn ông chống đỡ cho cậu không hẳn không phải chuyện tốt."

"Sao cậu nhìn ra Hoắc Dục. . . . ." Kiều Tịch nghi ngờ hỏi.

Hà Cửu khinh bỉ liếc cô một cái, "Buổi dạ tiệc ngày đó, ánh mắt Hoắc tổng nhìn cậu và người đàn ông kia, chà chà chà, có thể nuốt sống các người, bao nhiêu đôi mắt khác nhìn chăm chăm các người thì sao, chỉ một mình cậu cho rằng người khác không biết."

Kiều Tịch được giáo huấn cúi đầu, không còn hơi sức nói: "Làm thế nào đây, chị. . . . ."

"Cậu nghĩ phải làm gì đây?"

Kiều Tịch đảo mắt một cái, giọng điệu kiên định: "Mình muốn chạy trốn."

"Đừng hòng mơ tưởng." Hà Cửu nói thẳng.

"Vì sao?" Kiều Tịch tò mò với sự chắc chắn của cô.

Hà Cửu gõ tay xuống bàn, tiếng cộc cộc vang lên, cô liếc Kiều Tịch một cái nói: "Cậu biết bữa tiệc đó, anh ta lái xe gì không?"

Kiều Tịch suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái.

"Ver-sace LP640, thế giới chỉ có 20 chiếc, còn được cải tiến lại, em gái à, mấy triệu Euro đó, 11 chiếc được phân phối trên thị trường nước Mỹ, châu Âu 7 chiếc, Nhật Bản và Dubai mỗi bên 1 cái, người cậu trêu chọc không phải người bình thường, muốn chạy sao?" Hà Cửu cười một tiếng: "Đâu dễ dàng như vậy."

Đây quả thực là tin tức đáng sợ nhất, nếu như trước đó còn chờ may mắn, vậy mà bây giờ Hà Cửu nói cho cô biết tin này chính là bùa đòi mạng rồi.

"Xem thái độ hiện tại của anh thì muốn để cho cậu đi không?" Hà Cửu hỏi cô.

"Vấn đề bây giờ là rời khỏi đó, tên kia bức hôn mình! Nếu y như cậu nói thì mình càng sợ, anh ấy hẳn là có gia cảnh gì đó, sợ ý một chút, mình liền bị coi thành quân cờ cản đường, cậu nói mình có oan hay không?"

"Oan cái lông, ai bảo cậu bị ma quỷ ám ảnh." Hà Cửu không thấy cô đáng thương chút nào, cô cúi đầu xuống bàn, cười ha ha: "Nếu không thì cậu cứ theo anh ta thôi."

"Theo cái sợi lông!" Kiều Tịch ngẩng đầu lên, tức giận nói: "Mình có chết cũng phải kéo người chịu tội thay, cậu cùng đi với mình chứ!"

"Ai gu, dám ở chỗ mình hò hét há?" Hà Cửu không sợ cô, "Nói nghiêm túc, cậu tin sao, bên ngoài chắc chắn có người theo dõi nhà mình, một là vì sự an toàn của cậu, hai chính là sợ cậu chạy đó."

Kiều Tịch cũng đã nghĩ đến, gật đầu một cái.

Hà Cửu thờ dãi nói: "Bây giờ chỉ có thể mong người này không quá sâu nặng với cậu, cậu trốn ba tháng nửa năm thì thôi, mình sẽ giúp cậu tạm nghỉ phía công ty, khi trời tối thì người bên ngoài càng cảnh giác hơn, đợi đến rạng sáng, mình dẫn cậu ra ngoài."

Kiều Tịch gật đầu một cái, bây giờ chỉ còn cách đó.

Buổi tối, Hà Cửu làm ít đồ ăn cho Kiều Tịch, Hà Cửu đưa thẻ và tiền mặt cho cô, hai người tính toán một lộ trình, Hà Cửu khuyên cô tốt nhất đi du lịch, lộ trình không cố định sẽ tốt hơn, Kiều Tịch cân nhắc một chút, cảm thấy có thể được.

Vừa mới nói xong, bỗng nhiên bị cúp điện.

"Chắc là công tắc nguồn bị hỏng, không sao đâu." Hà Cửu an ủi cô, "Nếu không ngủ một lát đi?"

Cốc cốc cốc, cửa bị gõ vang, Hà Cửu nghi ngờ nhìn cô một chút, "Giờ này còn ai tới nữa chứ?"

Đứng dậy đến cạnh cửa, không nhìn thấy gì qua mắt mèo, nói qua cánh cửa: "Tìm ai vậy?"

Ngoài cửa là một người đàn ông, dùng giọng nói cực kỳ mơ hồ nói gì đó, Hà Cửu không nghe rõ, hỏi lại một câu, người nọ đáp một câu, nhưng giọng nói giống như đang ngâm cục đường, không phân biệt được.

Hà Cửu chột lách người, xoay người vội vàng nhỏ giọng với Kiều Tịch: "Đi mau, vào trong phòng mình đi!"

Kiều Tịch bị Hà Cửu kéo vào trong phòng, mơ mơ màng màng nhìn cô lấy dưới thứ gì đó ở học tủ, hỏi: "Làm sao vậy?"

Hà Cửu vừa lấy đồ vừa nói: "Mắt mèo bị che lại, mình ở đây bao lâu chưa bao giờ mất điện, nhất định là có người đã tìm tới cửa."

Vừa dứt lời, ngoài cửa lại vang lên tiếng đập, bang bang bang, tiếng va chạm khiến Kiều Tịch giật mình sợ hãi, tinh thần trong nháy mắt trở lên căng thẳng.

Cùng lúc đó, Hà Cửu cũng lấy ra vật gì đó từ trong ngăn tủ, là một đoạn dây thừng, có một cái móc sắt rất to.

"Cậu dùng cái này làm gì vậy?" Kiều Tịch hỏi cô.

Hà Cửu cười một tiếng: "Cậu quên thời đại học chúng ta từng tham gia leo núi rồi sao, chuẩn bị đồ đạc xong chưa?"

Kiều Tịch gật đầu một cái.

Hà Cửu móc vào cột, lấy gắng tay cho Kiều Tịch và mình, ra lệnh: "May mà nhà mình là lầu ba, chúng ta leo xuống theo sợi dây, mình xuống trước, xem có an toàn hay không, rồi đón cậu xuống luôn."

"Được."

Hà Cửu leo xuống theo sợi dây, gật đầu với cô ở trên lầu một cái, Kiều Tịch vừa mới bò qua cửa sổ, liền nghe thấy một tiếng rầm vang lên, xem ra cửa đã bị phá rồi.

Không chút nghĩ ngợi, Kiều Tịch nhanh chóng leo xuống dưới, cả quá trình tất nhiên là kinh hồn bạt vía, may mà đại học đã có kỹ thuật cơ bản, rất vất vả chân mới chạm đến mặt đất, trong lòng hô to một tiếng.

Hà Cửu nắm tay cô, dùng tốc độ chạy trăm mét thời đại học bỏ chạy theo đường lớn.

Mãi đến khi chen vào dòng người đông đúc trên đường lớn, tinh thần Kiều Tịch mới ổn định, đầu óc cũng sôi sục, những người đó, chắc là dân người đối phó Kỳ Thừa An, thật là đáng sợ, mới rồi đi một đêm mà thôi đã trở nên nguy hiểm như vậy, sao cô có thể không trốn chứ? !

Hà Cửu nghe thấy Kiều Tịch nói chuyện cửa bị phá, nhìn cô thở một hơi: "Nguy hiểm thật, nếu vừa nãy mở cửa, thật sự là không biết xảy sẽ ra chuyện gì."

"May là cậu phản ứng nhanh." Kiều Tịch cũng kinh hồn bạt vía.

Hai người đón một chiếc xe đến sân bay, Hà Cửu nói với cô: "Cậu đến thành phố S trước đi, đổi hết tiền trong thẻ của mình ra, sau đó tìm cách làm một cái chứng minh giả, sau đó nhanh chóng rời khỏi thành phố S, thẻ căn cước của cậu được ghi lại ở nơi đó, tốt nhất là đi thêm mấy nơi, qua một thời gian, cậu có thể trở về quê, bọn họ nhất định sẽ điều tra quê cậu trước, chờ một thời gian cậu hãy trở về, sẽ rất an toàn, nếu không được nữa, cậu có thể ra nước ngoài chơi một chút, cũng không tốn nhiều lắm, đi mấy nước châu Á quanh đây cũng không sao," nói xong thở dài một hơi: "Mình chỉ có thể giúp cậu đến đây rồi."

"Cám ơn cậu," cô cười, lại cúi đầu nói nhỏ: "Thật xin lỗi, Hà Cửu, mình... mình không muốn cuốn cậu vào chuyện này." Kiều Tịch nắm tay Hà Cửu, cảm thấy rất áy náy và lo lắng, cô cứ đi như vậy, có liên lụy đến cô hay không?

Nếu như vậy, cô không thể đi!

Nghĩ tới đây, tay của cô khẽ nắm quyền.

Hà Cửu sao không biết ý nghĩ của cô chứ?

"Nha đầu ngõc," Hà Cửu cười, "Yên tâm, mình cùng lắm là tổn thất cánh cửa, bọn họ hỏi tới, mình sẽ nói chúng ta chạy tách ra, cũng không biết chút gì về chuyện của cậu, sẽ lên lựu tới mình chỗ nào được chứ, ngược lại là cậu, phải vô cùng cẩn thận, biết không?" Hà Cửu liên tục dặn dò.

Hốc mắt Kiều Tịch hơi nóng, cả đời này có thể có mấy người toàn tâm toàn ý vì bạn bè, cô rất may mắn mới có người bạn này.

Cô bước lên ôm cô, giọng nghẹn ngào: "Cám ơn, cám ơn cậu."

Thân thể Hà Cửu cũng cứng đờ một chút, rồi vỗ vỗ lưng cô: "Đưa ngõc, cám ơn mình cái gì chứ, cậu có thể lựa chọn cuộc sống cậu muốn, thật tốt, mình không biết mình có thể giúp cậu vui vẻ được bao nhiêu, chuyện mình không làm được, cậu làm được cũng như mình làm được thôi."

Hà Cửu xuất thân nhà nông, phía trên có tám anh chị, cho nên cô gọi là Hà Cửu, bản thân cô không chịu thua kém, đọc sách hay từ đó ra ngoài, vẫn muốn kiếm tiền cho cha mẹ mình và các em, cho nên cuộc sống của cô chỉ có thể không ngừng phấn đấu, không thể có bất kỳ sự buông thả nào.

Những thứ này, Kiều Tịch đều hiểu.

Kiều Tịch nghe vậy trong lòng khẽ run, yên lặng gật đầu, "Mình biết, mình hiểu mà."

Hai người tách ra, Hà Cửu vỗ vai cô, "Đi đi, đừng quay đầu lại."

Kiều Tịch nở một nụ cười không dễ nhìn lắm, gật đầu thật mạnh một cái: "Ừ."

Kỷ Thừa An đang ở trong thư phòng không bật đèn, trên máy tính là bản ghi chép đi máy bay được truyền cho anh, bên cạnh có một lá thư, không có vài câu hay đôi lời gì, chỉ có một hình tròn màu nâu có hoa văn nhàn nhạt, khuy áo.

Mặt của anh được ánh sáng máy tính chiếu lên, nửa sáng nửa tối, sự gian ác hiện lên ở đáy mắt, anh nhìn chằm chằm cái tên đó, giọng nói giống như dòng sông băng lạnh giá: "Kiều Tịch!"

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Móng Vuốt Mèo Hoang Được Che Giấu

Ngày đó Kiều Tịch đến nhà bạn cô, không biết rốt cuộc là ai mà lại giải quyết được toàn bộ người mà anh đã sắp xếp bảo vệ Kiều Tịch trước cửa ra vào, may mà Kiều Tịch lên rồi khỏi nhà bạn, tưởng rằng cô sẽ rất nhanh chóng trở về đây, kết quả cả đêm lại không tìm được bóng người!

Ngày hôm sau nhận được chuyển phát nhanh, một phong bì, không có giấy viết thư gì cả, chỉ có một cái khuy áo.

Cái khuy áo anh đưa cho cô!

Kỷ Thừa An cố nén kích động muốn vứt bỏ khuy áo, khóe miệng mím chặt.

"Cô Kiều, có phải bị người của Đường gia.....?" Chị Trần chần chừ nói.

"Sẽ không," Kỷ Thừa An quả quyết nói: "Nếu như là bọn họ, sẽ không chỉ gửi cái này tới đây, huống chi bọn họ cũng không biết cái này đại biểu cho cái gì."

Nếu như Kiều Tịch thật sự rơi vào tay người khác, sẽ không ngu ngốc nói ra vật này.

Anh vuốt nhẹ khuy đá hai cái, kể từ khi anh đưa cái này cho Kiều Tịch, cô luôn xỏ vào dây chuyền đeo lên cổ, sẽ không dễ dàng lấy xuống, trừ phi.....

Suy nghĩ một lát, Kỷ Thừa An nói: "Đi kiểm tra tất cả ghi chép ra vào thành phố, kể cả hải quan."

"Vâng, thiếu gia." Chị Trần nhẹ giọng đáp.

Qua nửa ngày, tra ra kết quả, về mặt chị Trần nặng nề đi vào thư phòng: "Thiếu gia, đã tra được, tối hôm qua cô Kiều đáp máy bay đi thành phố S."

"Chắc chắn chứ?" Kỷ Thừa An nghiêm mặt.

Chị Trần gật đầu một cái, "Tôi tra được hồ sơ cô Kiều dùng chứng minh thư mua vé máy bay, còn kiểm tra cả CCTV của sân bay, tuy không rõ ràng lắm, nhưng đích xác là cô Kiều, bên cạnh còn có một cô gái cùng tuổi, chắc là người bạn mà trước kia cô Kiều nhắc tới, đây là lý lịch của người đó."

Kỷ Thừa An không kèm được con giận nhìn ghi chép máy bay của Kiều Tịch trong máy tính, lá gan của cô đúng thật là không nhỏ, không ngờ cô dám chạy.

Anh biết cô vẫn có ý định này, dù sao để một người bình thường tiến vào thế giới của anh sẽ có chút do dự, anh vẫn luôn chờ đợi, chờ cô thích ứng, đợi cô tiếp nhận, thậm chí anh nghĩ cô đã chấp nhận được tình cảm của anh, ở trước mặt anh, cô dịu ngoan như vậy, thật không ngờ được, lại là một con mèo hoang ẩn giấu móng vuốt.

Ngay cả nụ cười dịu dàng hôm trước e rằng cũng là cố ý mê hoặc anh, nghĩ tới đây, Kỷ Thừa An dùng sức vo tài liệu trong tay thành một cục.

Chị Trần chưa bao giờ thấy thiếu gia lộ ra ngoài sự tức giận như vậy, trong lòng cá kình, xem ra cô Kiều đã chiếm giữ vị trí không nhỏ trong lòng thiếu gia, bây giờ đã khó có thể thay đổi.

Nhưng mà, chính là bởi vì như vậy, cho nên không thể mặc cho sự việc tiếp tục như vậy nữa.

"Chị đi ra ngoài trước đi." Kỷ Thừa An phát tay một cái.

Chị Trần lo lắng nhìn Kỷ Thừa An, giữa hai hàng lông mày đều là ưu sầu, nhưng vẫn nhẹ nói: "Vâng, thiếu gia đừng quá tức giận, tôi đi chuẩn bị cơm tối trước."

Sắc trời dần dần vào đêm, Kỷ Thừa An vẫn ngồi ở trên ghế không nhúc nhích.

Không mở đèn trong thư phòng, trong máy tính là bản ghi chép máy bay được gửi cho anh, mặt của anh được ánh điện máy tính hắt lên nửa sáng nửa tối, sự gian ác hiện lên ở đáy mắt, anh nhìn chăm chăm cái tên đó, giọng nói giống như dòng sông băng lạnh giá: "Kiều Tịch!"

Qua hồi lâu, Kỷ Thừa An cầm chiếc điện thoại cố định trên bàn lên, ấn một dãy số, bên kia bắt máy rất nhanh, giọng Kỷ Thừa An lạnh băng, mang giọng điệu không cho phép cự tuyệt: "Lên mạng, em tìm anh có chuyện."

Cạch một cái, cúp điện thoại.

Sờ khuy đá trên bàn, âm u nheo mắt lại.

Mèo hoang thích chạy vậy sao?

Vậy anh sẽ dùng hoàng kim (vàng) xây một cái lồng tuyệt mỹ nhất, để nó không chạy được, cũng không nở chạy.

Kiều Tịch theo cách Hà Cửu nói với cô, đầu tiên là ngồi máy bay đi thành phố S, rồi cùng lúc đó dùng tiền tìm một người ở trạm xe lửa, bảo anh ta giúp mình mua một vé xe lửa đi chỗ khác.

Nói là làm, nhưng thực tế không có quan hệ hoàn toàn không tìm được, trên thị trường, đúng là có việc làm giả giấy tờ, nhưng mà trong hàng giả còn có hàng giả, chính là muốn mua chứng minh thư giả, nhưng thực tế lại mua được cái chứng minh thư giả hoàn toàn, không của ai hết.

Không có cách nào cả, cũng chỉ có thể thử nhờ người khác mua hộ một vé.

Đồng thời, cô cũng cố gắng hết sức không sử dụng chứng minh thư, tìm một khách sạn nhỏ sắp xếp lại, nhìn gian phòng cũ lộn xộn, Kiều Tịch vô cùng nhụt chí, mình vì cái gì.....

Thật sự khóc không ra nước mắt. Tàu xe mệt nhọc, Kiều Tịch đi tắm trước, theo thói quen muốn tháo sợi dây chuyền trên cổ xuống, vừa giơ tay lên sờ, trên gáy rỗng tuếch, mới nhớ tới cô đã nhờ Hà Cửu gửi chuyển phát nhanh dây chuyền cho Kỷ Thừa An rồi.

Anh..... Sẽ rất tức giận.

Kiều Tịch có chút chán nản, ngồi yên lặng cúi thấp đầu trên giường, thời gian âm thầm trôi chảy trong phòng.

Cô cũng không biết tại sao mình lại có cảm xúc này, rõ ràng phải là vui vẻ chứ, tại sao lại có chút nhớ nhung?

Cách xa thành phố A phồn hoa, cũng cách xa Hoắc Dục, rồi xa anh, cùng thế giới phức tạp không rõ của anh.

Cô nên vui vẻ, không phải sao?

Nghiêng đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, Kiều Tịch tròn to hai mắt.

Có gì phải khóc, cô và anh vốn không tính là bạn trai bạn gái gì, chỉ là cô đơn rồi tùy tiện làm một người bạn mà thôi, chia tay cũng không bằng.

Động viên đáy lòng mình, cầm đồ lên đi tắm, buổi tối khi ngủ, nghe được giọng khác thường từ tường sát vách do cách âm không tốt, Kiều Tịch làm thế nào cũng ngủ không được, lật qua lật lại, cuối cùng đã tới quá nửa đêm phòng bên cạnh kia rất cuộc cũng yên lặng.

Trong bóng tối, Kiều Tịch mở mắt ra sờ nửa trống không bên kia giường ngủ, trong lòng thảm thán một tiếng: có thể cũng không gặp được người đàn ông hằng hải ở trên giường như vậy nữa, thật rồi rằm.

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng mơ hồ ngủ thiếp đi.

Cuộc sống ở thị trấn nhỏ vẫn rất tốt, cô tìm được công việc ở một cửa hàng, miễn cho ngày ngày không có việc gì.

Các đồng nghiệp cũng không tệ, thỉnh thoảng mọi người sẽ bắt quai, sẽ cùng nhau đi dạo phố, đôi khi còn có người không biết tới gần thổ lộ, chắc là vì nhìn cô là người lạ, luôn có chút tâm tư khác, nào biết Kiều Tịch hoàn toàn vô ý với việc này.

Cho đến một lần, có một người theo đuổi cô đến khách sạn muốn gây rối, kết quả bị Kiều Tịch dùng máy chích điện tùy thân làm bất tỉnh nhân sự, bởi vì người nọ là con của ông chủ cô, lại cầu xin cô rất lâu, Kiều Tịch mới đồng ý không báo cảnh sát.

Rất nhanh sau đó, trong tiệm có lời đồn nói cô là người phụ nữ không đứng đắn, là được bao nuôi, cũng có lời phản bác nói nếu cô thật sự được bao nuôi thì tại sao lại đi làm, những lời đồn này cũng rất nhanh bị vùi lấp, dù sao, tất cả mọi người thích gièm pha, nhất là xảy ra trên một người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp, không lâu sau, Kiều Tịch vì "khuyết điểm" đó mà bị ông chủ đuổi việc, lúc gần đi, con trai ông chủ vênh vác tự đắc nói với cô, nếu như cô đồng ý làm bạn gái của anh ta, anh ta sẽ nói với cha anh ta cho phép cô trở lại làm việc, nụ cười thô bỉ trên mặt anh ta khiến Kiều Tịch hiểu ngay được suy nghĩ trong lòng anh ta.

Khi dễ cô là người từ bên ngoài đến, hay bởi vì cô ở khách sạn, cho rằng mình không có việc làm thì không sống được sao, nếu như cô đồng ý, cùng lắm thì anh ta chơi chán rồi thì ném đi thôi. Trên thế giới này, thật sự có người hời hợt và kinh tởm như vậy.

Kiều Tịch cười nhạt, trong nháy mắt lộ ra khuôn mặt xinh đẹp khiến con trai ông chủ thoáng dao động, sau đó anh ta nghe thấy Kiều Tịch lớn tiếng nói: "Bởi vì tôi thấy anh mua thuốc trị trĩ nên để cho cha anh đuổi tôi, tôi chúc anh trị trĩ mãi mãi!"

Sau đó khinh miệt hừ một tiếng, xoay người rời đi, chỉ còn lại nhân viên cửa hàng tím năm tùm ba chỉ chỗ nói anh ta, xen lẫn mấy tiếng cười nhẹ.

Phía sau là tiếng gừ của con trai chủ cửa hàng, Kiều Tịch vui vẻ cười.

Mặc dù bị người gây ác ý, nhưng mà ở trong xã hội này đã lâu Kiều Tịch cũng không để ở trong lòng, ít nhất cũng có tiền lương, không giống những ông chủ lòng dạ đen tối, đuổi người ta rồi ngay một đồng tiền cũng không đưa, một người vùng khác tứ cố thân vô, muốn tìm người giúp đỡ cũng không được.

Ông chủ này rõ ràng không để tâm vào chuyện đó, sợ con trai mình gặp chuyện không may cho nên mới đuổi cô, mặc dù nhân phẩm con trai không tốt, nhưng ông chủ vẫn tốt, bồi thường cho cô hơn một tháng lương, cho nên Kiều Tịch cũng thuận theo.

Cứ như vậy sống ở một thị trấn nhỏ của thành phố S qua hơn một tháng.

Kiều Tịch không thể kiểm chế, lén lút vào tiệm net mở hòm thư của mình, cho dù bị phát hiện, cho dù không còn đường chạy trốn.

Sau khi mở ra, chỉ có vài tin nhắn của công ty cũ, chưa đọc có ba bốn cái, ba tin của các trang web quảng cáo, Kiều Tịch mở tin nhắn của một người xa lạ ra.

Lại là..... Kiều Vọng!

Phía trên Kiều Vọng viết là muốn đòi phần mộ ông nội, cho nên phải đổi địa điểm, bởi công ty của cha bây giờ đang tụt dốc, trong nhà không có bao nhiêu tiền dư, dù thế nào cô cũng coi là người đi làm, theo lý thuyết nên chỉ ra một phần tiền, cho nên cô mau về nhà bàn bạc chuyện này.

Cuối cùng viết một câu, làm sao cũng không liên lạc được với cô, cho nên địa chỉ hòm thư này là do Hoắc Dục bảo cô.

Dĩ nhiên nguyên văn lời Kiều Vọng không thể hay được, những thứ này đều là Kiều Tịch tổng kết.

Thấy Hoắc Dục cho cô địa chỉ hòm thư, sự nghi ngờ trong lòng Kiều Tịch hơi tiêu tán, nếu như là Hoắc Dục cho cô, chắc chuyện này là thật.

Nếu như có thể, cô hi vọng vĩnh viễn sẽ không trở về cái nhà lạnh lẽo đó, nhưng liên quan đến ông nội, cô vẫn hơi do dự, ông nội là người đối tốt với cô nhất, ông nội vì cô làm nhiều chuyện như vậy, sao cô có thể không trở về đây?

Cuối cùng vẫn mua vé xe, dự định về nhà.

Nhưng mà, sẽ không về nhà trước, hơn nữa trước tiên phải mượn nhà xem chuyện đó có phải đúng như lời Kiều Vọng hay không, hi vọng đây không phải là một cái bẫy, càng không phải là vì người nào đó muốn bắt cô nên thiết kế ra cái bẫy này.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Bữa Cơm

"Em thật sự nghĩ kỹ rồi sao?" Kỳ Thừa Vũ nghiêm túc hỏi anh, "Thừa An, em biết rõ, nếu như em đụng phải những việc này, sẽ rất khó buông tay, nếu như có thể, anh hi vọng em vẫn có thể..... như vậy." Bình an, trải qua cuộc sống của người bình thường, mẹ hi vọng em như vậy mới đặt tên em như thế.

Kỳ Thừa An không lên tiếng, gõ tay lên tay vịn của chiếc ghế, cả người chìm trong bóng tối, vẻ mặt không rõ, hồi lâu, giọng nam trong trẻo lạnh lùng vang lên trong đêm tối: "Em không muốn giống mẹ."

Kỳ Thừa Vũ nghe vậy chấn động, vẻ mặt có chút khở sở.

Đây là anh lần đầu tiên nghe thấy Kỳ Thừa An nhắc tới mẹ, anh cho rằng, anh đã quên.

"Anh biết rồi." Kỳ Thừa Vũ nói: "Nhưng em phải chuẩn bị sẵn sàng, thế giới kia, rất tàn khốc."

"Không sao," anh lạnh nhạt nói, "Có anh trai bên cạnh em, không phải sao."

Trong lòng Kỳ Thừa Vũ hơi chấn động, cổ nén nước mắt trong mắt, thầm mắng mình một tiếng, người hơn ba mươi tuổi rồi, còn khóc cái gì chứ, nhưng rốt cuộc, em trai của anh, cũng chịu thừa nhận anh rồi.

Anh cố gắng nhiều năm như vậy, không uống phí rồi.

"Ừ," Kỳ Thừa Vũ kiên định nói, "Có anh đây."

Kiều Tịch đi thuê nhà, ở lại mấy ngày, dùng điện thoại mới mua gọi về nhà.

Cha Kiêu nhận điện, giọng vẫn lạnh lùng như trong trí nhớ: "Ai vậy?"

Chần chừ một chút, Kiêu Tịch mới nói: "Là tôi, tôi thấy tin nhắn của Kiêu Vọng rồi, chuyện ông nội thế nào?"

Cha Kiêu sững sờ, giọng nói trở nên nóng nảy: "Sao bây giờ mới gọi điện thoại về, được rồi, được rồi, con mau về nhà đi rồi nói."

"Tôi đã về."

"Con vẫn chưa về nhà!"

Cảm thấy Kiêu Tịch do dự, cha Kiêu nói: "Chuyện ông nội con không thể kéo dài được nữa, mau trở lại, nếu không con thật sự muốn cho hài cốt ông nội con lo lắng sao!"

Cứ như cô thật sự rất quan trọng, nếu thật sự quan tâm ông nội, cần gì kéo lâu như vậy. Mặc dù oán trách, nhưng Kiêu Tịch cũng biết nặng nhẹ, tức giận nói: "Biết rồi, một lát nữa tôi sẽ đến."

"Ừ, đúng lúc có thể dùng cơm mẹ con nấu, nhanh lên một chút đi."

Cạch một tiếng, đặt điện thoại xuống.

Mấy năm nay Kiêu Tịch chưa trở về nhà lần nào, tâm trạng vẫn có chút hoảng hốt, giống như trở lại tháng ngày nhần nhục thời học trung học, tâm tình tràn đầy ngọt ngào, đè nén.

Nhưng, lại nghĩ tới lần đầu tiên khi trở về, ông nội cười với cô: Tiểu Hi, hoan nghênh trở lại.

Ép hơi nóng nơi khóe mắt xuống, Kiêu Tịch gõ cửa.

Mở cửa là Kiêu Vọng, sau khi về đến nhà, cũng không tiểu tụy như lần trước cô gặp, xem ra vẫn xinh đẹp như trước đây, cô thấy cô không kiên nhẫn nhũ này, không nói một lời, đến khi cha Kiêu hỏi là ai, cô mới miễn cưỡng nói: "Kiêu Tịch trở về rồi." Sau đó xoay người, cũng không nhìn cô lấy một cái rồi đi ra ngoài.

Kiều Tịch không để ý, tự mình đẩy cửa đi vào.

Vừa ngẩng đầu thì thấy cha Kiêu.

Quả nhiên đáng về trong ký ức có chút thay đổi, xem ra đã già đi rất nhiều, thậm chí thái dương đã có rất nhiều tóc trắng, nếp nhăn khắc sâu vào khuôn mặt đen gầy, không còn vẻ anh tuấn lúc trước nữa.

Khiếp sợ như vậy, vẫn là cha Kiều.

Người con gái trước mặt và người ông biết hoàn toàn khác nhau.

Gương mặt trắng mịn, tóc dài màu đen thẳng mượt, mặc áo sơ mi trắng và quần jean, gương mặt trắng thuần không chút phấn son, nhưng thanh xuân bức người.

Rất đẹp, hoàn toàn không phải nha đầu đen gầy trong trí nhớ ông.

Con gái lớn của ông, trưởng thành rồi.

Không hiểu sao, đáy lòng ông sinh ra một loại cảm giác tự hào, vươn tay đi đón cô: "Đến rồi, mau vào đi, mẹ con nấu cơm xong rồi."

Kiều Tịch tránh tay ông, đi thẳng vào nhà, cô rời đi đã lâu, nhưng không có nghĩa cô không nhớ rõ nơi này.

Cô vừa đi vừa nhìn trang trí trong nhà, đột nhiên phát hiện, trong nhà chẳng có gì, chỉ qua một cái đèn sáng, tiến vào trong nhà.

Mẹ Kiều đang bung canh từ phòng bếp ra, trong miệng kêu: "Tiểu Vọng, mau giúp một tay, bỏng chết mẹ rồi, bỏng chết mẹ!"

Thấy tô canh trong tay bà sắp đổ xuống đất, Kiều Tịch đi tới đón lấy, nhanh chóng đặt xuống bàn ăn.

Mẹ Kiều thổi hơi nóng trên tay, vừa ngẩng đầu lên, thấy cô thì sửng sốt, khoe miệng giật giật không lên tiếng, xoay người trở về phòng bếp tiếp tục bung thức ăn.

Chờ thức ăn đầy đủ, Kiều Vọng mới đi từ trong phòng ra, không nhìn Kiều Tịch, ngồi xuống trước.

Cha Kiều nhìn Kiều Tịch, rồi nói với Kiều Vọng: "Đi, lấy một cái ghế cho chị con."

"Cô ta không tự mình lấy đi." Kiều Vọng không muốn.

"Con có đi hay không?" giọng Cha Kiều trầm xuống.

Mất Kiều Vọng đảo một cái, "Được rồi, con đi." Sau đó đứng dậy, lấy cho Kiều Tịch một cái ghế thấp bằng gỗ, ĐỂ LỢI đây là cái ghế Kiều Tịch dùng ở phòng bếp lúc ăn cơm hồi trước, vừa nhỏ vừa cũ, ngồi xuống còn có tiếng cọt két.

Kiều Vọng để cái ghế xuống trước mặt Kiều Tịch, ngọt ngào nói: "Chị, chị thấy em thế nào, cái ghế trước kia chị ngồi em vẫn không vứt đi, vẫn để trong phòng em đặt tranh châm biếm đấy, ngồi đi."

Cái ghế hư này, sợ rằng cô vừa ngồi lên sẽ hỏng, sao Kiều Tịch có thể ngồi chứ?

Cô cười nói: "Nếu không tiện, vậy hôm khác tôi trở lại." Nói xong cầm túi lên đi.

Nhớ tới lời nói tuyệt tình của Kiều Tịch lần trước, lần này chịu trở lại tất cả đều bởi vì ông cụ, cha Kiều vội cản cô, "Nói gì vậy, sao lại không tiện chứ, Tiểu Vọng, đưa cái ghế của con ngồi cho chị, con ngồi cái đó!"

"Cha!" Sao cha có thể đối xử với mình như vậy! Kiều Vọng không cam lòng!

"Kiều Vọng!" Cha Kiều cũng kêu.

Cuối cùng Kiều Vọng vẫn phải thỏa hiệp, nhường ghế cho Kiều Tịch, mình ngồi cái ghế kêu cọt két đó.

Kiều Vọng uất ức ngồi xuống, miệng cong lên thật cao.

Sau khi Kiều Tịch ngồi xuống, cha Kiều ôn hòa hỏi: "Tiểu Tịch, công việc thế nào rồi?"

"Vẫn tốt."

"Lần trước cha nghe Tiểu Vọng nói không có tốt lắm."

"Vẫn ổn."

Không để ý tới lời ngăn ngừa của Kiều Tịch, cha Kiều kiên nhẫn nói chuyện với cô, Kiều Tịch cảm thấy có chút kỳ quái, tối nay cha Kiều nói với cô nói e rằng còn nhiều hơn so mấy năm trước cộng lại.

Nhưng mà, từ lúc vào nhà đến giờ, mẹ Kiều lại chưa nói một câu nào.

Kiều Tịch bên này còn nghi hoặc, Kiều Vọng bên kia đã cách một tiếng đập chén com, con mắt đỏ ngầu nhìn cha Kiều.

Kiều Vọng rất uất ức, kể từ sau khi cô về nhà, cha mẹ không lạnh không nóng với cô, không quan tâm cô như trước đây, thích gì rồi mua cho cô.

Trước kia cô còn cảm thấy cha mẹ thật phiền, nhưng bây giờ đặc biệt hy vọng cha mẹ hỏi cô một chút, quan tâm cô một chút.

Cô chịu uất ức lớn như vậy, cô bị anh họ cự tuyệt, còn bị người ta khi dễ, lúc trở về phải ngồi xe lửa hai mươi mấy tiếng đồng hồ, trong người không có đồng nào, bọn họ cũng không để ý tới cô.

Cha, vừa này cha còn mắng cô! Vẫn là vì Kiều Tịch!

Cô tức giận gõ bát không chịu ăn com, chờ cha mẹ hỏi han một câu, kết quả, mẹ không thèm nhìn cô một cái, cha lại chỉ lo nói chuyện với Kiều Tịch!

Cha Kiều thấy Kiều Vọng ngắt lời ông, khó khăn lắm mới tạo được không khí ấm áp thì bị phá vỡ mất, tức giận, không vui mắng cô: "Con làm cái gì vậy hả?!"

Kiều Vọng thấy cha Kiều bức mình, càng uất ức, hét lớn: "Cha chỉ nói chuyện với cô ta!" Không thèm ngó tới con!

"Từ lúc con về nhà đến giờ còn chưa nói với chị con một câu nào, bây giờ còn gây sự!"

Kiều Vọng mếu máo, "Con không ăn!"

Cha Kiều giờ tay đuổi cô: "Không ăn thì đi đi."

Thấy thái độ này của cha Kiều, Kiều Vọng tức không chịu được, xoay người, hô to một tiếng: "Cha ——", vừa lên tiếng, rút cuộc cái ghế cũ nát kia bởi vì "tuổi tác đã cao" nên tan xương nát thịt rồi.

Chỉ nghe zác một tiếng, Kiều Vọng ngã nghiêng về một bên, đôi tay duỗi ra, ầm một tiếng, cả người nằm trên đất, ngã một cái toàn là bụi đất, miệng Kiều Vọng dính trên đất, ăn đầy miệng cát.

Mẹ Kiều vội vàng ngồi xổm xuống đỡ cô, "Cái đứa nhỏ này, sao hậu đậu vậy hả."

Kiều Vọng ngẩng đầu lên nhìn Kiều Tịch, phát hiện đối phương không thèm đếm xỉa tới mình, trong lòng vừa yên tâm vừa quẫn bách, ưm một tiếng, chạy về phòng.

Cha Kiều gọi mẹ Kiều, "Bà đi xem nó thế nào, để tôi nói chuyện với Tiểu Tịch, không sao đâu."

Mẹ Kiều gật đầu đồng ý.

Trên bàn ăn chỉ còn lại hai người Kiều Tịch và cha Kiều, đầu tiên cha Kiều thở dài, sau đó cười ha hả nói: "Con xem Tiểu Vọng, y như hồi nhỏ, tính tình trẻ con."

Mặc dù cha Kiều nói một cách nghiêm nghị với Kiều Vọng, nhưng trong lời nói đó là cưng chiều đến vô hạn, lời này rõ ràng muốn cho Kiều Tịch nghe theo ông, sau đó lập tức hóa giải tình huống lúng túng, thật không hổ là người làm ăn từng trải mà.

Cho nên Kiều Tịch ngẩng đầu lên, nhìn cha Kiều nhàn nhạt nói: "Một đứa trẻ hơn 20 tuổi? Ha ha."

Cha Kiều méo mặt, mắt tự nhiên cười cười, ăn một miếng com mới nói: "Tiểu Tịch à, lần này gọi con trở về chủ yếu vẫn là vì chuyện của ông nội con."

Kiều Tịch nghe vậy ngẩng đầu lên nhìn ông.

Cha Kiều tránh ánh mắt của cô, ho nhẹ một cái: "Thật ra thì, nếu không phải công ty cha xảy ra chút chuyện thì sẽ không cần gọi con tới, con nói xem, đâu có thể để con bỏ tiền ra chứ, nhưng không còn cách nào khác," ĐBLQĐ thở dài một hơi lại nói: "Bây giờ chuyển phần mộ của ông nội con hơi muộn, đã có người chọn cho một địa điểm tốt rồi, chỉ cần tìm người hỗ trợ là được."

Kiều Tịch nghe vậy cau mày: "Tôi không quen người nào ở phương diện này."

"Không phải," cha Kiều vội vàng nói: "Người thì cha đã sai người tìm xong rồi, ngày mai mời anh ta ăn bữa com là được, nhưng phải một nhà ba người cùng đi, như vậy mới có thành ý, nhưng con xem Tiểu Vọng nó....."

Thì ra là tìm mình làm người thay thế, e rằng hầu như mọi người đều cho rằng nhà họ Kiều chỉ có một cô con gái, cho nên để cô thay mặt Kiều Vọng tham gia bữa com cũng không có gì, huống chi là vì chuyện của ông nội.

Kiều Tịch gật đầu một cái, "Được."

Cha Kiều vừa nghe thấy cô đồng ý thì nở nụ cười, nhưng nụ cười đó, quá rục rờ, khiến Kiều Tịch thấy có chút kỳ quái.

"Trưa mai, con ăn mặc đẹp một chút, đến lúc đó cha sẽ gửi địa chỉ cho con, đúng rồi, con có tiền không, cha cho con tiền mua quần áo đẹp, đừng ăn mặc thế này."

Kiều Tịch gạt tay ông đưa tiền ra, lạnh nhạt nói: "Không cần, tôi có."

"Như vậy đi."

"Vậy tôi đi trước."

"Được, được, cha tiễn con."

"Không cần, cảm ơn."

Ngày hôm sau, Kiều Tịch đi mua một cái váy, đi thăm mỹ viện trang điểm trang nhã, rồi mới bắt xe đi đến địa chỉ cha Kiều gửi tin nhắn cho cô.

Đi vào chỗ ngoặt của phòng ăn, nghe được giọng nói quen thuộc.

"Cái này không được đâu, khiến Kiều Tịch....." Đây là giọng mẹ Kiều.

"Sao bà có thể đến thời khắc mấu chốt thi đàn đo không rõ chứ, người đó tôi đã mời tới rồi! Bà không đồng ý, số tiền kia tính thế nào?" giọng nóng nảy của cha Kiều.

"Nói thế nào, cái này, điều này cũng....." Mẹ Kiều rất do dự.

Cha Kiều khuyên bà, "Chúng ta đều muốn cho Tiểu Tịch điều tốt nhất, không có ý xấu, hướng chi nhiều năm như vậy cũng không thấy bà thích nó, bây giờ bảo vệ như vậy."

"Không thích, cũng là mấu chốt trên người tôi, không nuôi dưỡng không có cảm giác thân thiết, nhưng bây giờ tôi vừa nhìn gương mặt giống tôi kia, trong lòng tôi rất khó chịu."

"Ai nha, cái người phụ nữ này, rõ là....." Nói được nửa câu, thấy Kiều Tịch đứng ở cửa thang, cha Kiều ngẩn mặt ra, cầm tay mẹ Kiều, đi lên mấy bước kêu cô, "Tiểu Tịch tới rồi, mau mau, khách đã chờ ở đây rồi."

Mặc dù trong lòng hơi do dự, nhưng Kiều Tịch vẫn theo cha Kiều vào phòng.

Mà mẹ Kiều, chỉ cúi thấp đầu không nói một lời.

Cha Kiều vừa vào phòng đã dùng giọng điệu vô cùng khoa trương cười nói: "Ai gu, ngài đợi lâu rồi, ngài xem con gái nhà chúng tôi bị chúng tôi nuông chiều quen rồi, chậm chạp quá, lát nữa tôi tự phạt ba ly thỉnh tội được không?"

"Được." Bên trong truyền đến giọng đàn ông hồ hững.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Võ Mộng

Kiều Tịch vừa bước vào cửa thì nhìn thấy một người đàn ông ngồi ở ghế đầu tiên, khoảng ba mươi năm đến bốn mươi tuổi, vóc người trung bình, hơi mập, da hơi vàng, mặc một bộ âu phục rất đắt, cổ áo sơ mi phồng lên.

Nhưng mà có việc nhờ người ta, Kiều Tịch cũng đành phải lên tinh thần, cười thân thiện với người nọ, gật đầu chào.

Người kia xem ra có chút được, nhưng ánh mắt đó khiến Kiều Tịch rất không thoải mái, từ lúc cô bước vào cửa không kiêng kị chút nào mà dùng cặp mắt đục ngầu quan sát cô, tầm mắt còn lưu luyến ở ngực và mông cô, giống như đang kiểm định vậy.

Kiều Tịch cau mày, muốn ngồi cách xa người này một chút, lại bị cha Kiều kéo vào ngồi cạnh người đó.

"Trương tổng, tôi tự phạt ba ly, nhìn xem." Cha Kiều kính người nọ, uống 3 ly rượu trắng liền, sau đó gắp ly rượu đã cạn cho người nọ nhìn.

Trương tổng bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, nói: "Anh Kiều quả nhiên rất đủ thành ý đó."

Hai người lại khách sáo một hồi.

Kiều Tịch có thể nhìn ra người này cố ý ngồi ngâm, cha Kiều nói hồi lâu anh ta mới uống một ly, mà cha Kiều đã uống bảy tám ly rồi.

Hai người đàn ông này nói chuyện kinh doanh một chút, Trương tổng chuyển đề tài, nhìn Kiều Tịch: "Cô Kiều làm việc ở đâu vậy?"

Nhất thời mọi ánh mắt trên bàn cơm đều nhìn về phía cô.

Kiều Tịch cười: "Tôi làm ở thành phố A."

"Thành phố A, thủ đô, không tệ, không tệ, có điều không phải ở đó cạnh tranh rất kịch liệt sao?"

"Tôi thích công việc có tính thách thức."

"Vậy sao, tôi cũng thích vậy." Nói xong cười haha, Kiều Tịch không hiểu sao cả người bỗng thấy lạnh.

"Năm nay cô Kiều bao nhiêu tuổi rồi?"

Kiều Tịch không nhịn được khoe miệng rụt rụt, nói thật chậm: "Tuổi của phụ nữ không dễ nói ra được đâu."

"Vậy sao," Trương tổng quan sát cô, "Khoảng thời gian đẹp nhất của người phụ nữ chỉ được mấy năm, cô Kiều phải giữ thật tốt nha."

Lời này thật sự xúc phạm người ta mà, theo tuổi của anh ta, Kiều Tịch gọi anh ta một tiếng chú cũng không phải quá đáng, lại dùng giọng điệu ngạo mạn như vậy nói lời đùa cợt. Diễn đàn LÊ QuýĐôn

Nhưng vì có việc nhờ người ta, Kiều Tịch nhẫn nhịn, không nói tiếng nào.

Trương tổng quơ quơ ly rượu, ra hiệu với cô, còn nói: "Cô Kiều làm công việc gì vậy?"

Kiều Tịch không muốn uống nhiều rượu ở bên ngoài, cho nên chỉ trả lời anh ta: "Tôi làm ở công ty nước ngoài, chủ yếu là đảm nhiệm các dự án."

Thấy Kiều Tịch không uống rượu, anh ta có ý cùm ly với cô, Kiều Tịch bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là nhấp một ngụm.

Ngay sau đó anh ta lại hỏi: "Có phải tiếp rượu không?"

"Đôi khi có tiệc." Cô cau mày chán ghét, cố ý châm chọc anh ta.

Thấy anh ta còn muốn hỏi tiếp, Kiều Tịch hỏi ngược lại, "Anh Trương làm bất động sản sao?"

Nhìn cô chủ động đặt câu hỏi, Trương tổng run lên, nhưng rất nhanh cười nói: "Đúng vậy, một phần tư dự án ở thành phố B đều có tôi tham dự." Nói đến sự nghiệp của mình, bây giờ là thời điểm sự nghiệp anh ta đang rộng mở, trong lời nói tràn đầy tự tin.

Không nhịn được uống nhiều mấy chén, trên mặt phien hồng, lộ ra làn da vàng, anh ta cười ha ha với Kiều Tịch, mùi rượu phả lên mặt Kiều Tịch, cô không tự chủ ngả về phía sau, sau đó Trương tổng nói: "Cô Kiều là vì phần mộ phía tây kia mà tới đây phải không?"

Kiều Tịch cứng đờ, cười lớn nói: "Đúng vậy, nhờ Trương tổng giúp một tay."

"Giúp một tay?" Anh ta sát gần cô, "Cái này còn phải xem cô Kiều."

Kiều Tịch cau mày, "Có ý gì?"

"Cô Kiều có bạn trai rồi," tay anh ta không khách khí đặt trên đầu gối cô, "Không phải trẻ con nữa, yên tâm, tôi thích người có kinh nghiệm, rất tốt!"
Mấy câu nói đó dán vào tai Kiều Tịch nói, ngoài cô ra thì e rằng cha Kiều và mẹ Kiều đều không nghe thấy.

Trong lòng Kiều Tịch tức giận, đẩy anh ta ra, lông mày dựng lên, "Anh Trương, anh quá trớn rồi!"

Cô cố nhịn muốn cho anh ta một cái tát, đứng lên muốn rời đi, kết quả lại phát hiện hai chân không có lực, vừa đứng lên lại ngồi xuống.

Nguy rồi, ly rượu kia!

Trương tổng nhìn cô cười nham hiểm, "Trong ly rượu này có gì đó có thể khiến cô vô cùng tỉnh táo, nhưng cả người không có chút sức lực nào." Ngắc đầu nhìn cha Kiều và mẹ Kiều, lạnh giọng nói: "Tốt lắm, người cũng đưa tới rồi, các người đi đi."

Kiều Tịch quay đầu, không thể tin nổi nhìn bọn họ, cho dù tuyệt tình thế nào đi nữa, cũng không ngờ được bọn họ lại đối xử với cô như vậy?!

Để cô thay thế Kiều Vọng trở thành hàng hóa đưa cho người khác!

Bọn họ, sẽ thật sự bỏ mình ở lại chỗ này sao?

Cha Kiều đứng lên, cúi người xuống lấy lòng: "Ha ha, được được, đi thôi, đi thôi." Nói xong nắm lấy tay mẹ Kiều.

Mẹ Kiều trầm mặc đứng lên, hai người chậm rãi đi ra ngoài cửa.

Trương tổng không gặp mặt cô, chỉ nhìn cha Kiều mẹ Kiều một cái, lại nhìn Kiều Tịch chăm chọc một chút.

"Cha, mẹ....." Kiều Tịch nhẹ giọng gọi một câu.

Đừng như vậy, đừng bỏ tôi..... Đừng tàn nhẫn với tôi như vậy.

Mẹ Kiều run lên, muốn quay đầu lại, lại bị cha Kiều mạnh mẽ kéo đi mất.

Cạch một tiếng, cửa bị đóng.

Trương tổng cong môi lên, nhìn cô giễu cợt nói: "Xem ra cha mẹ cô không tốt như cô tưởng, cũng không còn cách nào, làm con gái, phải hy sinh chứ sao."

Kiều Tịch cúi đầu, thân thể run rẩy, không thể tin được bọn họ thật sự làm như vậy!

Cuối cùng chút máu mủ thân tình còn lại cũng bị bọn họ tự tay chặt đứt!

Từ nhỏ cô luôn hy vọng có được tình thân, cuối cùng không có cách nào có được, ĐỂ LỢI cô cũng không muốn cha mẹ như vậy, loại tình thân này, quá lạnh lùng, quá tuyệt tình, nhưng bọn họ không phải là không yêu con gái, chỉ là, không cho cô.

Cô khổ sở nhắm mắt lại, trong đầu rất rối loạn, muốn tìm ra một điều bọn họ đối tốt với cô, tìm cho bọn họ chút lý do, nhưng không có.

Chỉ có mẹ chửi rủa, cha lạnh lùng, em gái giễu cợt.

Cuối cùng cô chỉ có ông nội.

Nghe thấy Trương tổng nói, Kiều Tịch chậm rãi ngẩng đầu lên, liếc anh ta một cái, lạnh lùng nói: "Để con gái ông đi mà hy sinh đi."

Qua mấy phút sau, cạch một tiếng, cửa đột nhiên bị mở ra, lại là mẹ Kiều, bà lớn tiếng kêu trước cửa: "Họ Trương kia, ông ra đây cho tôi!"

Cha Kiều lời bà, "Mẹ nó à, đi, chúng ta về nhà."

"Về nhà cái rắm! Bán con gái, tôi không làm được, tôi tình nguyện đi xin cơm với ông trên đường cũng không làm được chuyện này, đâm sau lưng người ta!" Mẹ Kiều khôi phục dáng vẻ hùng hổ mạnh mẽ như trước kia, đẩy cha Kiều ra, cha Kiều không muốn, lôi cánh tay bà đi ra ngoài, mẹ Kiều rút cánh tay về rất nhanh, tức giận chỉ tay vào ông: "Ông có tin tôi cho ông một cái tát nữa không, Kiều Nhì!"

Cha Kiều mím môi, giơ tay lên che mặt bên phải bị đánh đỏ.

Hai người nhìn vào bên trong, thấy Kiều Tịch trầm mặc ngồi ở tại chỗ, gương mặt không có biểu cảm gì, lạnh lùng nhìn bọn họ.

"A, a ——" giọng đàn ông khó chịu ở dưới gầm bàn vang lên, "Đừng, đừng đi....."

Cúi xuống nhìn, cả người Trương tổng nằm trên đất, trên đầu ướt đầm giống như bị đổ rượu, bò từng chút một đến cạnh cửa cầu cứu, vừa nhìn thấy bọn họ, bắt đầu thở dốc, vịn khung cửa dọa: "Các người tàn nhẫn, chờ đấy, tiền, các người phải trả hết không thiếu một đồng nào cho tôi! Ngay cuối tháng này! Mẹ kiếp! Ông đây sống to gió lớn, có gì chưa từng gặp qua chứ, thế mà lại bị lật thuyền ở nhà họ Kiều các người, các người, được lắm! Các người giỏi!" Nói xong lại thở hổn hển, đi ra cửa kêu: "Phục vụ, phục vụ!"

Tự mình đóng cửa, cha Kiều cúi xuống nhìn Kiều Tịch, lại nhìn mẹ Kiều, hô một tiếng, "Xong rồi xong rồi, tất cả đều xong rồi! Phụ nữ chính là thất bại! Bà làm cái gì thế hả!" Cha Kiều quát mẹ Kiều: "Không phải nói được rồi sao, mang người đến, giảm một phần ba số tiền cho chúng ta, một phần ba đó! Bây giờ làm thế nào! A!"

Mẹ Kiều mím môi, không nói lời nào, vòng qua cha Kiều đi tới bên cạnh Kiều Tịch, rõ ràng là rất không thích ứng với việc nói dịu dàng với cô, cứng đờ hỏi: "Con... con vẫn ổn đó chứ?"

Kiều Tịch liếc bà một cái, cười một tiếng thật thấp, chăm chọc hỏi ngược lại: "Bà nói thử đi?"

Mẹ Kiều không dám nhìn thẳng vào mắt cô.

Kiều Tịch giơ tay trái lên, ném bình xịt hơi cay lên bàn com, lạnh lùng nói: "Có lúc cha mẹ còn không hữu dụng bằng cái này, thật buồn cười mà." Nếu không phải sợ Kỳ Thừa An tới bắt cô, cô mang theo cái này bên mình, Kiều Tịch sao có thể chính diện quát ngã người đàn ông đó.

Thật là đáng sợ, cô nên đề phòng người ta, không phải ai khác, mà là cha mẹ ruột của cô!

Cố chịu đựng sự khác thường của cơ thể, Kiều Tịch cười lạnh hỏi bọn họ, "Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Mẹ Kiều kéo ghế ra ngồi xuống, thở dài nói: "Cha con, ông ấy....."

"Đừng nói đó là cha tôi, tôi không có người cha như thế."

Mẹ Kiều thở dài, nói: "Việc làm ăn của ông ấy xảy ra chút chuyện, thua mất mấy triệu, lập tức sụp đổ, Trương tổng đó, chính là người thu mua công ty cha con hợp tác, vốn cho rằng anh ta có thể giúp đỡ, nào biết anh ta là loại người như thế, biết cha con cung chiều Kiều Vọng, lại nói muốn dùng nó trả nợ....." Bà che miệng, giọng khàn khàn: "Chúng ta cũng sợ....."

"Vậy bà để tôi thay nó sao?" Kiều Tịch chất vấn bà, giọng ức chế nghẹn ngào, "Tôi cũng là con gái của bà mà, tại sao các người phải đối xử với tôi như vậy? Đối xử với tôi như vậy!"

Mẹ Kiều che mặt, khóc thút thít.

Kiều Tịch nhìn cha Kiều, nhớ tới tối ngày hôm qua ông làm bộ làm tịch, càng buồn nôn, ánh mắt nhìn về phía ông vô cùng căm giận, cha Kiều nghiêng đầu không dám nhìn cô.

Cha mẹ đáng sợ dường nào, vì mình, vì đứa con gái nhỏ của mình, mà bán cô?

Cô thiếu nợ bọn họ cái gì sao?!

"Các người vì sao lại đối xử với tôi như vậy! Tôi làm sai gì sao?" Kiều Tịch đỏ mắt hỏi bọn họ, "Là các người đẩy tôi ra khỏi nhà, cũng là các người đón tôi trở về, tôi ngoan ngoãn như vậy, cho tới bây giờ tôi đều không cự tuyệt các người, tôi nghe lời như vậy, muốn các người cười với tôi một cái, nhưng các người có không! Có không!" Cô khàn cả giọng: "Tại sao đối xử với tôi như vậy! Bà nói đi!"

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi....." Mẹ Kiều chỉ khóc, luôn miệng nói xin lỗi.

Cha Kiều cũng trầm mặc, ngồi phía bên kia, cúi đầu không nói, dần dần, vành mắt cũng đỏ lên.

Trong phòng trầm mặc.

Mẹ Kiều cảm thấy cả đời này chưa từng thấy khó chấp nhận như vậy, ngày trước gặp cảnh khổ cực cũng không cảm thấy thế này.

Bà không có thiện cảm với đứa con gái lớn này, nhưng cảm giác được đó là con của mình, để cô làm chút việc, chịu khổ một chút cũng không có việc gì. Nuôi dưỡng Tiểu Vọng ở bên cạnh, nuông chiều, làm chút chuyện nhỏ thôi tay đã mòn rồi, con gái lớn trưởng thành ở nông thôn, chắc chắn có thể chịu khổ một chút, lại nói làm chị thì nên chăm sóc em gái, bà cảm thấy như vậy cũng được, hoàn toàn không cảm thấy có lỗi với việc để con gái lớn làm hết mọi việc. Diễn đàn LeeQuysĐôn

Nhưng từ lần nhận được điện thoại của cô, biết chuyện đứa con gái nhỏ của mình, bà mới phát hiện, có lẽ, mình nợ con gái lớn quá nhiều, rõ ràng đều là máu thịt trên người, bà lại chỉ thích Tiểu Vọng lớn lên ở bên cạnh mình, mà con gái lớn đã trở nên xa lạ như vậy, dùng giọng điệu lạnh lẽo như vậy nói chuyện với mình.

Cô còn nói, không bao giờ về nhà nữa, không nhận bọn họ, khi đó bà mới hiểu được, đứa nhỏ này đã chịu tổn thương rất lớn.

Trong nhà đột nhiên gặp chuyện không may, Tiểu Vọng không giúp đỡ được chuyện gì, chồng cũng không có chủ ý, ban đầu còn muốn Tiểu Vọng đi tiếp Trương tổng đó, cô khuyên can đủ đường ông mới từ bỏ, ai ngờ lại nghĩ tới Kiều Tịch.

Đồng ý, bà không đành lòng.

Không đồng ý thì cuộc sống từ đây về sau sẽ rất cực khổ, bà chịu thế nào được, hai vợ chồng bọn họ cũng già cả rồi, Tiểu Vọng lại không chịu gả đi, trả nợ thế nào đây?

Bà trầm mặc, mặc cho chồng dẫn Kiều Tịch về, tối hôm qua vừa nhìn cô, có ba bốn phần giống mình lúc còn trẻ, mình khổ cả đời, cũng bị mình làm tổn thương, chẳng lẽ lại hại cả đời Kiều Tịch, người con gái trải qua chuyện như vậy, làm sao lập gia đình được?

Lúc ra cửa cô gọi bà là mẹ, bà cảm thấy mình thật sự không xứng với cách xưng hô này.

Đi được mấy bước không chịu nổi sự áy náy trong lòng, tát ông chồng một cái rồi mắng cho ông tỉnh ra, rồi mới trở lại.

May mà Kiều Tịch không sao, nhưng ánh mắt của cô đã nói với bà, cô tuyệt đối sẽ không nhận bà.

Bà, thật sự mất đứa con gái lớn này rồi.

"Ha ha," Kiều Tịch cười tự giễu, "Có một số người nhất định không được cha mẹ yêu thương, cũng có một số người, nhất định không được con gái hiếu thảo." Kiều Tịch lạnh lùng nhìn bọn họ: "Tôi chống mặt thật to nhìn các người, đến cuối cùng, là các người nuôi Kiều Vọng, hay là Kiều Vọng nuôi các người?"

"Mẹ có lỗi với con." Mẹ Kiều khóc lóc, lớp trang điểm trên mặt mất hết sạch, "Mẹ thực sự xin lỗi con ——"

Kiều Tịch cầm hận nhìn bà, "Bây giờ nói những thứ này có ích không! Từ khi các người đi ra khỏi gian phòng này cũng đã bỏ tôi rồi!" Cô hung hăng nhìn cha Kiều và mẹ Kiều, roi nước mắt nói: "Các người sẽ mãi mãi không quên được ngày hôm nay, hôm nay, các người tự tay bán con gái mình! Các người hoàn toàn không phải là người!"

Cha Kiều và mẹ Kiều nghe vậy cũng không khỏi sững sờ, trái tim cũng quặn đau, bởi vì bọn họ biết, cô nói đúng.

Chính tay bọn họ bán con gái mình, cả đời này, sẽ bị dấn vặt.

Cả đời này, không thể yên bình hưởng tuổi già, bọn họ vĩnh viễn sẽ nhớ một ngày này, cái ngày bọn họ mất một đứa con gái.

Về phần Kiều Vọng, đứa con gái tùy hứng bị bọn ông nuông chiều thành quen, thật sự có thể hiểu thuận với bọn họ sao?

Mẹ Kiều khóc lóc, cường hãn như bà mà hôm nay cũng bị lời Kiều Tịch đánh ngã.

Mười đầu ngón tay Kiều Tịch cắm sâu vào thịt ở lòng bàn tay, hồi lâu, cô cũng không ghìm nổi mà roi nước mắt.

Vì cuối cùng cô vứt bỏ tình thân, cũng vì giấc mộng đẹp của mình vỡ tan.

Bỗng nhiên cửa kêu cạch một tiếng mở toang ra, một người với vóc người thon dài cân xứng, đường nét khuôn mặt tuấn mỹ vô cùng, làm lòng người chấn động, đôi mắt như ngọc đen, lạnh lẽo u ám, mê hoặc lòng người.

Từ lúc bước vào cửa, ánh mắt khóa chặt trên người Kiều Tịch, như cảm ứng được gì đó Kiều Tịch cũng ngẩng đầu lên, hơi sững sờ nhìn người ngoài cửa.

Cô hoảng hốt, không gian như bị xé rách, chỉ còn lại người đàn ông trước mặt, phía sau anh giống như có ánh sáng lấp lánh, bước trên mây đến, vươn một tay ra, cứu cô.

Cô hít một hơi thật sâu, đầu choáng váng.

Kỷ Thừa An đi tới bên cạnh cô, Kiều Tịch vẫn sững sờ nhìn anh.

Anh ôm cô lên, xoay người muốn rời đi.

Mẹ Kiều phản ứng kịp, vội vàng ngăn người đàn ông tuấn mỹ trước mặt lại, run rẩy nói: "Cậu... cậu là ai, cậu không thể....."

"Xin lỗi," anh lướt qua bà, từ tốn nói một câu: "Cô ấy là của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Trừng Phạt Thân Thể (Một)

Vì tác dụng của thuốc, Kiều Tịch chóng mặt đã ngủ say trong vòng tay Kỷ Thừa An, A Nhất quay đầu lại nhìn, cười nói: "Cô Kiều vẫn ổn chứ?"

"Ừ," Kỷ Thừa An ngẩng đầu lên: "Người họ Trương kia đâu?"

A Nhất làm một động tác cắt, trong miệng kêu: "Két.....", cười ha ha lên, "Không phải anh ta thích chơi phụ nữ sao, tôi để cho anh ta không làm đàn ông nữa, thiếu gia, tôi rất chuyên nghiệp!"

"Phía bên nhà cô thì sao?"

"Phòng cô Kiều thuê thì không có chuyện gì, nhà cô ấy chỉ còn cô em gái ngọc của cô ấy, lúc chúng tôi đi vào còn đang ăn khoai tây chiên đọc manga, nhìn thấy chúng tôi vào nhà, gào một tiếng, vì lý do an toàn, tôi cho người trói cô ta lại, tra được việc cô Kiều đi khách sạn thì xong việc. Vừa nãy tôi đã bảo người của tôi đi hết, về phần cô ta, còn bị trói hay không tôi cũng không biết được....," A Nhất sung sướng cười nói: "Cô Kiều thật là lợi hại, trốn hơn một tháng rồi, nếu không phải cô ấy dùng chứng minh thư thuê phòng, chúng tôi cũng không tìm được cô ấy, có điều, hi hi ha ha."

"Tốt lắm, đi về trước đã." Kỷ Thừa An ra lệnh.

"Vâng," A Nhất xoay người lái xe, "Hôm nay ông chủ a~, thật vui về ~ hôm nay ông chủ a, thật ~"

"Im miệng!"

"A....." Thiếu gia thật hung dữ, không phải anh vui vẻ vì anh sao, nhìn thiếu gia qua gương chiếu hậu, ồ, tìm thấy cô Kiều rồi không phải nên rất vui sao, vì sao về mặt thiếu gia..., hình như,... Phải nói thế nào đây?

Không có cảm xúc gì?

Không, hơi u ám?

Không, có chút vui mừng?

Không, có chút, hừm... a! Thiếu gia đang trừng mắt với anh!

Không dám nhìn nữa, A Nhất tập trung lái xe.

Ý thức mơ hồ không rõ, mí mắt nặng trĩu không sao mở ra được, cảm thấy trong người nóng hừng hực, miệng khô, lưỡi khô, toàn thân phát hỏa, thật vất vả mới hé mắt ra được, cô thấy bóng người cao lớn ngồi bên cạnh, nhưng không thấy rõ mặt người đó, trong miệng khô khốc, cô khẽ gọi: "Nước..."

Bóng người kia khẽ động, cô nghe thấy tiếng rót nước ra, người kia đi đến gần cô, nhẹ nhàng nâng đầu cô lên, đút nước cho cô từng chút từng chút một, cô uống ừng ực như một đứa trẻ, dòng nước mát mẻ truyền xuống cổ, một lát sau, người kia đứng dậy, nước mát cũng không còn, ngọn lửa trong cơ thể lại bùng lên, cô vận vẹo không yên, gọi: "Vẫn muốn..."

Đôi môi nóng ẩm áp xuống, chậm rãi mơn chớn môi cô, đầu lưỡi cạy môi cô, cô muốn cự tuyệt, lại nhận được một dòng nước ấm, cô không lo được nhiều chuyện, nôn nóng nuốt xuống, rồi chủ động quấn lấy lưỡi anh, đòi nhiều hơn.

Nhưng anh cứng rắn rời khỏi cô, lùi ra vài bước.

"Đừng..." Nóng quá, nước,... đừng đi.

Người kia như không nghe thấy cô gọi, lạnh lùng đứng cách đó không xa.

Cô muốn nhắc người lên, nhưng cả người xụi lơ vô lực, ý thức vẫn rối loạn, không xác định rõ được phương hướng, toàn thân vẫn như bị lửa thiêu đốt, căm ghét cảm giác này, cô tự đánh mình, người kia nhanh chóng nắm lấy tay cô, cẩn thận nhìn chỗ cô vừa đánh mình.

Cô đưa tay sờ lên người, a, ngực phẳng, là đàn ông?

Mùi này... Rất quen thuộc, rất ấm áp, có mùi thơm thoang thoang, giống như hương thơm của cây cối mùa hè, rất giống mùi dầu gội của người nào đó, mát mẻ sảng khoái, cô đột nhiên mở mắt ra, đúng lúc rơi vào trong đôi mắt tối như mực, thật đẹp, như có ánh lửa lóe sáng trong đó.

Là... mơ sao?

Sao lại giống đôi mắt mà thường ngày cô hay mơ thấy như vậy? Trong mơ luôn có một đôi mắt u ám mà sáng ngời... có kinh hi (kinh ngạc vui mừng), không chút hoảng hốt.

Nhưng chưa bao giờ chân thực thế này.

Kiều Tịch chậm rãi vươn tay ra, chạm vào người như mộng ảo kia, da thịt dưới tay cô trắng nõn mịn màng, đột nhiên ngón tay cô nóng bừng.

Trong nháy mắt, ý thức rõ ràng, đường nét khuôn mặt của người kia trở nên rõ nét, quang cảnh bốn phía xung quanh cũng hiện rõ lên, chuyện này,... không phải là mơ!

Cô chớp mắt thật mạnh một cái, phát hiện người đàn ông trước mặt đang nheo mắt lại, ánh mắt thật khó đoán.

Sao thế này, xảy ra chuyện gì rồi?!

Sao Kỷ Thừa An lại ở cạnh mình?! Không đúng, không đúng, cô, cô sớm chạy trốn rồi, ở thành phố S một tháng, nhận được tin nhắn của Kiều Vọng rồi trở về nhà, sau đó bị cái gã bí ối đó bỏ thuốc... ĐẾLQĐ Sau khi cô đi điện khiến gã bí ối đó ngã, tàn nhẫn mắng cha mẹ một trận,... Sau đó... Sau đó... không biết thế nào nữa.

Tóm lại, cô không ngất ngay sau khi bị bỏ thuốc.

Sau khi tỉnh táo, nhớ lại hết mọi chuyện, Kiều Tịch chảy mồ hôi ướt sũng cả người.

"Phịch", Kiều Tịch ngã xuống, nhắm chặt mắt.

Biện pháp tốt nhất để ứng phó tình huống này chính là giả chết!

Cô chưa tỉnh, đứng, vừa rồi cô chỉ là chột lóc lên, a, là đi chúng khi bị ngất!

Kỷ Thừa An cười khẽ một tiếng, hơi thở mát mẽ phả vào mặt cô, khiến cô đột nhiên đỏ mề hời lạnh, đây là bản năng khi cơ thể cảm thấy nguy hiểm.

Anh đưa tay ra sau lưng cô, tìm dây khóa, nắm chặt cái móc nhỏ, chậm rãi kéo xuống.

Bàn tay nhỏ nắm lấy tay anh, Kiều Tịch cam chịu mở mắt ra, cười lúng túng: “Hi.”

Trái tim đập mãnh liệt, Kiều Tịch nhìn vào đôi mắt sâu tối tăm, phát hiện đối phương không hề có ý cười, mà còn lạnh hơn, bên trong yên tĩnh nhưng dường như ẩn chứa sóng gió dữ dội, từng đợt từng đợt, kích động trái tim cô.

Cô cong chân lên, lùi người lại phía sau, một giây sau, cô thấy đôi mắt anh giật giật, vuron tay nắm chặt cầm cô, “Còn muốn chạy nữa sao?” giọng anh trầm thấp, ẩn chứa uy hiếp.

Kiều Tịch mở mắt ra, khó khăn nuốt nước bọt một cái, giọng yếu ớt: “Nếu như có thể.”

“Lá gan càng lúc càng lớn rồi hả?”

Trên mặt anh đầy mưa gió, chưa từng lạnh lẽo như vậy, thân hình cao lớn che phủ trên người cô, giữa có không khí lạnh, hai ngón tay nắm cầm cô, một tay khác chống sát bên tai cô, bóng dáng anh phản chiếu qua mắt cô, mạnh mẽ như vậy, mang theo sự mạnh mẽ trời sinh của đàn ông. Trái tim bên ngực trái của cô nhảy lên dữ dội, không biết anh sẽ làm gì cô nữa, chỉ nhìn cô thật kỹ, lại khiến cô sồn cả tóc gáy, trước nay chưa từng thấy như vậy.

“Có một số việc là bất đắc dĩ,” cô rời tầm mắt đi, cổ họng như vướng một mảnh gỗ khô khốc, “Nếu như anh muốn tôi xin lỗi, tôi xin lỗi.”

“Xin lỗi?” Anh nở nụ cười trào phúng, rồi nói từng câu từng chữ: “Tôi không cần thứ đó.”

Kiều Tịch chưa từng thấy anh cười như vậy, cười mĩa mai nhưng lại rất đẹp, thậm chí cô cảm thấy khi anh cười làm yết hầu hơi rung, cô muốn vuron người lên hôn nó.

Sao mình lại có ý nghĩ đó chứ?! Cô bị giật mình bởi chính ý nghĩ của mình.

Hít thở nặng nhọc, nuốt khan một lúc, nhìn trái nhìn phải rồi nói với anh, “Tôi, thực ra tôi cũng chỉ muốn đi chơi một chút thôi, không, không có ý gì khác.” ĐŁLQĐ Cô cũng không nói thẳng muốn rời xa anh, như vậy, không thể định tội cô.

“Còn khuy áo?” Anh vặn lại cô.

Nguy rồi, sao mình lại nhanh chóng trả lại khuy áo vậy chứ!

Ánh mắt anh càng tỏ rõ sự mĩa mai hơn, xoay mặt cô để cô nhìn anh: “Có muốn để tôi nói hộ em không, vì em sợ chết nên chạy trốn, đúng chứ?”

Cô ghen lại một lúc, bị anh nói trúng, thân thể khẽ run, dần dần lạnh lùng nói: “Đúng!”

Cô sợ chết thì sao!

Cô muốn chia tay thì sao!

Cô muốn sống yên bình thì thế nào!

Cô sai sao! Cô chọn cuộc sống mình muốn, cô rời xa người không thể cho cô cuộc sống đó, cô có lỗi gì chứ!

Kiều Tịch hùng hồn nói: “Đúng! Tôi sợ chết! Tôi không muốn gặp lại chuyện trên xe của anh nữa!”

“Tôi nói chuyện đó sẽ không xảy ra nữa.” Anh phản bác cô.

“Tôi không tin anh!” Cô nhìn thẳng vào anh, u tối như mực, lại hoàn toàn yên tĩnh như hồ nước sâu, ở cái nhìn đầu tiên khiến bạn muốn đến thật gần để thấy rõ được trong hồ nước đó có gì, rồi lập tức cuốn bạn vào trong bóng tối mù mịt đó.

Mê hoặc mà nguy hiểm.

Cô không muốn lại gần.

Cô sợ chết.

Cho nên cô muốn chạy trốn.

“Anh có biết hôm tôi đến nhà bạn tôi thì xảy ra chuyện gì không? Bị cúp điện, chỉ có tôi và cô ấy, có người lớn tiếng gọi ở ngoài cửa, không ai giúp cố ấy cả, khi những người bên ngoài không biết thế nào mà bắt đầu đập cửa, anh biết tôi nghĩ gì không?” Cô hung dữ hỏi anh.

Vì lời cô nói, sự tàn bạo trên người Kỷ Thừa An giảm bớt, nhũ lông mày hỏi: “Cái gì?”

Cô cũng nở nụ cười trào phúng, “Lúc đó, tôi nghĩ tại sao tôi lại quen anh chứ, nếu như không quen biết anh, cả đời tôi sẽ có thể sống an nhàn, thanh thản, chuyện đáng sợ như vậy sẽ không bao giờ xảy ra trong cuộc sống của tôi, anh biết không! Tôi rất hối hận! Buổi tối hôm ấy sao lại bùng ly rượu kia chứ!

“Em...!” Đáy mắt anh cuộn lên đầy tức giận, hung ác nắm lấy cằm cô.

Đau, rất đau.

Nhưng không sao cả, khiến anh tức giận bỏ đi là được, tốt nhất là như vậy, anh hoàn toàn rời khỏi thế giới của mình, cô mới có thể an toàn.

Cô rất ích kỷ, cô khinh bỉ chính mình, nhưng có ai không ích kỷ chứ?

Thành thật xin lỗi, Kỷ Thừa An, cô chân thành xin lỗi anh trong lòng, nhưng anh không nghe thấy.

Bất ngờ, cô nghe được một tiếng cười khẽ, sao có thể chứ?

Anh là một người kiêu ngạo như vậy, cô châm chọc anh như thế sao anh còn có thể cười?

Nhất thời, lưng Kiều Tịch đỏ mề hôi lạnh.

Ngón tay thon dài như mọc rễ trên lưng cô, từ dưới cằm chậm rãi trượt tới xương quai xanh xinh đẹp, anh tiến sát đến mặt cô, hơi thở thật nhẹ, “Em muốn thì lấy, không muốn thì ném sang một bên, Kiều Tịch, trong lòng em, tôi chỉ đáng vậy thôi sao?”

Kiều Tịch hít một hơi, trong lòng ngực dường như toàn bộ đường khí đều biến mất, ngọt ngào đến rất đau, còn đau hơn vừa nãy, thậm chí, còn đau hơn khi bị cha mẹ phản bội.

Cô trầm mặc rồi mất đi chỗ khác, không muốn nhìn vào đôi mắt kia.

Đôi môi nhợt nhạt khéo léo đặt trên vành tai cô, “Em có trái tim không, Kiều Tịch?” Anh hỏi

Tôi không có, trái tim của tôi, đã sớm bị tôi ném đi, tôi sẽ không yêu ai, cũng không muốn được ai yêu.

Tình yêu, quá nặng nề, quá mệt mỏi.

Tôi không muốn.

Anh không đợi cô trả lời, xé từng mảnh quần áo cô ra, như cây mở một con trai để lấy ngọc, lộ ra phần bên trong non mịn, trắng như tuyết.

Cô yếu đuối, xụi lơ vô lực, mềm mại như thân thể cô.

Đối lập với động tác mãnh liệt của anh, anh cường hãn gần như thô lỗ, tàn nhẫn mà găm nhăm nhũ tiêm dựng đứng, sức lực rất tàn bạo.

Tay cô bấu trên vai anh, không chịu được dùng sức đẩy ra.

Anh nhả ra, tay anh lạnh nắm lấy cổ tay nóng bỏng của cô, lạnh lẽo nhìn cô hai giây, lại tiếp tục tới sát tai cô, chạm vào vành tai cô một cái, “Em cũng biết sợ sao, Kiều Tịch.”

“Sợ.” Kiều Tịch trả lời anh, “Rất sợ.” Vì thế, buông tha tôi, để tôi đi.

Lực nắm tay cô càng mạnh hơn, cô kinh hãi suýt nữa cô kêu lên thành tiếng.

“Thật không?” Anh thổi vào tai cô, hơi ngứa, “Khi em quen với điều này, có thể sẽ không thấy sợ nữa.” Anh tàn nhẫn nói ra lời lạnh như băng như vậy.

“Nhưng tôi không muốn quen!”

“Không thể tùy ý em!” Đệm cho lời của anh, áo của cô rơi hết.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Trừng Phạt Thân Thể (Hai)

Đôi tay đẹp thon dài di chuyển trên người cô, mỗi chỗ hạ xuống, đều dấy lên một đốm lửa.

Nhưng nếu như cô nóng thế này, đặt mình vào lửa như thế, thân thể anh lại lộ ra giống như một dòng suối trong vắt, có thể dập tắt lửa trong cơ thể cô.

Chết tiết! Đều tại cái người đàn ông thô bỉ kia bỏ thuốc cô!

Thân thể chợt lạnh, thân thể yếu đuối chợt sinh ra một luồng sức lực, cô khép chặt hai chân, co về phía sau, kiên quyết nói: "Không!"

Không thể như vậy, ai cũng có thể, nhưng không thể là anh!

Nếu như nói như vậy, hai người bọn họ lại dây dưa không rõ!

Anh cười lạnh, nắm cổ tay cô rồi nhẹ nhàng kéo, cô lại trở về lãnh địa của anh, "Tại sao không thể, cũng không phải là lần đầu tiên." Không phải lần đầu tiên, nhưng càng giống như lần đầu tiên.

Lần đầu tiên thuộc về nhau, ký ức Kiều Tịch rất mơ hồ, vì rượu và bóng tối, cô hoàn toàn không nhận ra cái gì, vì liên quan tới đau đớn cũng không nhiều, chỉ nhớ rõ bóng dáng trắng kiện luôn bò lổm ngổm trên người cô, lặp lại động tác lên xuống.

Cho nên thứ dục vọng kia, đều ẩn núp ở nơi sâu thẳm trong cơ thể.

Mà Kỷ Thừa An, bởi vì thái độ mê mẩn của cô, không động dậy nữa.

Dục vọng sâu thẳm như vậy, một khi bộc phát, quả thật có thể dùng từ đáng sợ để hình dung.

Mà cô, còn bị hạ thuốc, mà anh, là thuốc giải duy nhất.

Thật là đáng chết!

Cô không nên như vậy!!

Hơn nữa, cô bởi vì xui xẻo vô lực mà bị coi hết sạch, người đàn ông trước mặt quần áo lại rất chỉnh tề, sắc mặt lạnh nhạt nhìn cô vì động tác của anh mà thân thể biến hóa, thật là đáng ghét!

"Ừm....." Anh hung hăng nắm nhụy hồng của cô, cô không thể kìm nén ngậm nhẹ một tiếng, lập tức cắn chặt môi.

"Thích không?" Anh nghiêm túc hỏi cô.

Hừ hừ! Thích cái đầu anh! Sao vừa chạm tới phượng diện này anh lại thay đổi hoàn toàn như vậy!

"Tránh ra!" Cô quát cường nhìn anh chăm chăm, lại phát hiện giọng của mình tựa như mời gọi.

Tôi hận chính mình! Kiều Tịch nghĩ.

"Thật không ngoan." Anh dạy dỗ cô, còn chưa chờ tiếng mắng của cô vang lên, anh cúi người xuống chặn môi cô, thật mát, thật thoải mái, cho dù đáy lòng không muốn cùng anh có bất kỳ dây dưa thân thể gì, nhưng thân thể cô vẫn bán đứng cô, hai cánh tay của cô bám chặt gáy anh, vững vàng khóa lại không để anh rời đi.

Anh mò lên, hôn đôi môi tinh tế của cô, lưỡi quấn thật chặt lấy cô, anh đã thủ sẵn dưới eo cô, cả người dính chặt vào thân hình rắn chắc của anh, thân thể trần truồng tiếp xúc với áo sơ mi của anh, có thể cảm nhận được thân thể cường tráng dưới lớp quần áo, cọ xát từng hồi, nhụy hồng trước ngực càng đứng thẳng hơn.

Nụ hôn bá đạo khiến cô không có cơ hội phản kháng, quả đấm nhẹ nhàng rơi xuống vai anh, anh hơi tách ra, trong khoảng thời gian cô hoàn toàn không ngờ tới, lại bị hôn.

Àm————

Đau quá, anh đỡ cô đến mép giường, phía sau là vách tường lạnh như băng, phía trước là anh, nhưng đau đớn trong nháy mắt lại bị nụ hôn của anh hòa tan, cạy răng cô ra, lại dùng đầu lưỡi dò xét một vòng bên trong, cuối cùng nhẹ nhàng quét qua cằm cô, khiến cô không ngừng rên khẽ, rồi lại không có cách nào nói được câu gì.

Nóng quá, nóng quá, ý thức dần dần trầm luân.

Nụ hôn của anh chậm rãi di chuyển xuống phía dưới, gặm mút xương quai xanh tinh xảo của cô, chiếc lưỡi ẩm ướt quét nhẹ, ngứa đến tê dại, "A ——" cô khó có thể nhẫn nại, cổ ngứa ra sau như thiên nga, gọi lên một đường cong xinh đẹp.

"A....." Anh khẽ cười một tiếng, cô mở đôi mắt mờ mịt ra, vẫn là nét mặt lạnh lùng của anh, giống như chỉ là ảo giác của cô.

Thân thể cô không chịu được run rẩy, chỉ có thể bầu vịu vào anh mới có thể không rơi xuống vực sâu, chỉ có anh, chỉ cần anh!

"Thưa An....." Cô không thể kim nên gọi tên của anh, thúc giục anh, ý thức mông lung.

Được như ý nguyện, đôi tay giữ bên hông cô chậm rãi dôi lên trên, nắm lấy nơi tròn trịa của cô, dùng mạnh xoa nắn, vừa đau vừa thoải mái.

Anh không có nói gì, chỉ nhìn thân thể trắng như tuyết trước mắt, giống như đồ suu tập kiêu ngạo nhất của mình.

Mỗi lần vuốt ve, cũng sẽ khiến nó khẽ rên, dễ nghe như thế, uyển chuyển như thế, giống như thuốc độc, nhưng lại khiến cho người ta không thể dừng lại.

Khẽ liếm, vuốt ve, đụng chạm, xâm nhập, nhào nặn, tất cả, sẽ khiến cô hòa theo động tác của anh, cứ bình thản như vậy, nhìn cô trần trọc, giãy giụa, khổ sở, vui thích, rên rỉ.

Đều vì anh.

Anh yêu quý nhất vật suu tập này.

Đầu lưỡi xâm nhập nơi ấm áp, ở nơi đó quá nhiều, liếm láp, ngăn tiếng gọi của cô lại, dâm loạn như vậy.

Cảm nhận được thái độ của anh, trong ý thức mờ mịt, lý trí kêu gào muốn trở lại, cô không nên như vậy!

Bị đùa giỡn như vậy!

Khuất phục dưới sự khống chế của anh!

Lạnh như vậy, xa như vậy, giống như sau một khắc sẽ rời đi ngay, dựa vào cái gì chứ!

Biến cô thành như vậy nhưng đáng về anh lại chẳng làm sao cả.

Còn hết quần áo cô ra, nhưng anh lại quần áo chỉnh tề ngồi trước mặt cô, bình tĩnh nhìn cô, cặp mắt kia, quá lạnh.

Cô không muốn anh như vậy.

Cô hòa theo anh, chiếc lưỡi thơm mềm cuốn lấy anh, thoáng dùng sức nhào tới anh, cười trên người anh, rời khỏi môi anh, vội vàng xé quần áo anh ra.

Nút áo thật khó cởi, xé ra là được, trong đầu cô nói như vậy, cũng đã làm thế rồi, lại bởi vì trên tay vô lực, cử động hai cái đã bị anh giữ chặt.

"Nút áo không thể xé." Giọng nói anh vẫn bình tĩnh như cũ, ẩn chứa sự nguội lạnh.

Anh giữ chặt eo cô, một cái tay khác chậm rãi vuốt ve đôi chân thon dài của cô, lưu luyến không rời, không đủ, không đủ, trong đầu của cô có một giọng nói vang lên, còn muốn nhiều hơn.

"Muốn sao?" Một giọng trầm thấp nhẹ nhàng mà mê hoặc.

Muốn, muốn.

"Như vậy thì cầu xin tôi."

Lý trí âm ỉ rồi cuộc cũng xua tan mây mù, chiếm lấy đại não lần nữa.

Kiều Tịch nhăn mày, nhanh chóng, quả quyết cắn lên đôi đỏ thắm của mình, ý thức bị đau đón kéo trở về.

Cô thấy hai chân mình mở ra, cười trên người Kỳ Thừa An, đôi tay không có cách nào chống đỡ, đặt trên trước ngực anh, cách lớp quần áo, dưới lòng bàn tay vẫn có thể cảm nhận được bắp thịt cứng rắn của anh, vừa động đậy, đôi gò tròn trịa trước ngực không nhận được rung động, đồng thời đồng tử anh co rút, không thương tiếc đưa tay nắm chặt một bên.

"Muốn sao, Kiêu Tịch." Kỳ Thừa An không khách khí xoa nắn nơi tròn trịa của cô, cười giễu cợt, buộc cô khuất phục.

Bàn tay mềm mại nắm lấy cánh tay anh, kéo tay anh rời khỏi người cô, không thể làm sao tách ra được, luôn tùy theo động tác của anh.

"Anh..... sao có thể đối xử với tôi như vậy." Cô nhẹ nói, giọng nói khe khẽ nhưng lại chất vấn anh.

Vô lý như vậy, không chút tôn trọng nào, khinh nhờn thân thể cô.

Anh, tại sao!

Mặt Kiêu Tịch trắng bệch vì tức giận trở nên đỏ ửng, tức giận ngập tràn trong lòng, thậm chí vì thuốc mà ý thức mờ mịt, thân thể mềm nhũn, cô cảm cổ áo của anh, hung hăng hỏi anh: "Sao anh có thể như vậy!"

Kỷ Thừa An vươn tay, nâng gương mặt trắng nõn của cô lên, nhẹ nói: "Vậy còn em, tại sao lại đối xử với tôi như vậy?"

Kiều Tích sững sờ, hơi sức trên tay biến mất.

Nơi đáy lòng mềm mại nhất giống như bị một cây kim đâm vào, chợt đau nhói.

Anh nheo đôi mắt đẹp, đen như mực lại, càng trở lên sâu xa khó lường, anh nhòm người dây, đề cô xuống phía dưới, ngón tay vẽ lên đường nét khuôn mặt cô, còn cả dấu răng trên môi, thoải mái tựa như nhẹ nhàng vỗ về.

"Vậy còn em, Kiều Tích, không có sự cho phép của tôi, em cứ quả quyết rời đi như vậy, em có từng nghĩ tới tôi không?" Tôi đã quen với sự tồn tại của em, giọng nói của em, mùi hương của em, thậm chí quen với khuôn mặt ửng hồng của em khi bị tôi chọc thì em làm cái gì?!

"Vứt bỏ như đôi giày cũ." Anh bình tĩnh nói.

Lại khiến cho thân thể của cô không nhận được phát run, tức giận trong lòng toàn bộ tiêu tán, chỉ còn lại đầy đau đớn, không muốn nghĩ, không muốn biết, cô nhắm mắt lại, ép buộc mình trốn tránh, tia lý trí kia lại bị sương mù bao phủ, chỉ còn dục vọng.

Đáng ghét!

Người phụ nữ nhất gan đáng ghét, chỉ biết trốn tránh!

Kỷ Thừa An nhìn chằm chằm đôi mắt nhắm chặt của cô, mạnh mẽ tách hai chân cô ra, giọng nói nguội lạnh: "Như vậy thì như em mong muốn."

Khi lửa nóng tiến vào, Kiều Tích còn chưa chuẩn bị xong, hành lang nhỏ hẹp bị xâm nhập khiến cho cô không chịu được kêu ra tiếng, khi đau đớn, giọng nói trong đầu lại bắt đầu kêu ầm lên.

Đau, nhưng càng muốn để cho anh đoạt lấy thân thể của cô, suy nghĩ của cô, mỗi tế bào của cô, đều muốn anh cường thế đoạt lấy, chỉ có như vậy, mới có thể khiến ngọn lửa vây lấy cô từ từ tiêu tán, những đau đớn kia cũng trong nháy mắt hóa thành thỏa mãn, kích thích thần kinh của cô, để động tác anh càng mạnh mẽ hơn.

Anh cúi người xuyên qua, cô không chịu được vươn tay bấu trên vai anh, cách lớp quần áo, ngón tay hung hăng cắm phập vào, nhưng anh không thương tiếc cô chút nào, trừ chỗ nổi lên, không có bất kỳ tiếp xúc thân thể nào khác với cô, nhưng ở nơi đó thô bạo như thế, vội vàng ra vào, hoàn toàn không để ý cô kêu gào.

Cô không thể chịu được nghiêng đầu phát ra: "Ừm..... Ừ..... A..... Chậm, chậm một chút....."

Anh lại nhấn cơ thể xuống, cô hít không khí thật gấp, cuối cùng, cô vươn tay, kéo đầu anh xuống, khi khuôn mặt lạnh lẽo của anh vừa hạ xuống thì hôn một cái: "Thừa An....." Lại ừy khuaht nhấn lồng ngực: "Đau....."

Hoàn toàn không nhớ rõ người hung bạo đang ở phía trên cô.

Động tác anh cứng đờ, cô lại không chịu được vận vẹo để anh tiếp tục.

Hồi lâu, anh thất vọng hình như thở dài, sự lạnh lùng giữa hai lồng ngực không còn, cúi xuống, hôn cô, không còn vội vàng như vừa nãy nữa, mà rất dịu dàng.

Cô ôm lấy đầu anh, muốn nhiều hơn.

Chậm rãi, anh bắt đầu động tác, đẩy vào cô từng cái từng cái một, như mưa to gió lớn, bắt đầu một trận công kích mới.

Cô hít thở bất ổn, không nhận được quán hai chân quanh hông anh, mỗi một lần va chạm đều là một lần kích thích xương cốt, rốt cuộc, một lần anh va chạm mãnh liệt, cô phát ra một tiếng du dương sắc nhọn, thân thể cong lên, tư thế này càng phối hợp với anh, anh xâm nhập càng mãnh liệt hơn, thăm dò vào nơi ẩn cảm, cô thở hổn hển, vịn vai anh, muốn bảo anh dừng lại, thân thể lại bắt đầu nóng lên, đầu óc mơ hồ, cô mở đôi mắt mờ mịt ra nhìn về phía anh, phát hiện về mặt anh không lạnh lùng nữa, hai mắt nhắm chặt, mồ hôi nhỏ xuống, cô vươn tay lau chúng, bỗng nhiên anh mở mắt ra, đáy mắt hiện lên ngọn lửa nóng rực, trong ngọn lửa là cô.

Không biết qua bao lâu, lửa nóng kia cuối cùng cũng thoát ra khỏi cơ thể, cô xụi lơ nằm trên giường, trước ngực không chịu được phập phồng, qua hồi lâu, cô cảm thấy người đàn ông người trên giật giật.

Cô mở mắt ra xem, cảnh sắc thật khiến người ta khó có thể dời mắt đi.

Đôi tay trắng như ngọc của người đàn ông cời từng nút áo trên áo sơ mi ra, vừa nãy cô dùng sức như vậy cũng không cời được nút áo đang dần dần bung ra trên tay của người đàn ông, từ dưới lên trên, vạt áo phía dưới hơi lộ ra thân thể trắng nõn, từng khối cơ bụng hiện ra, mang theo nét đẹp của người đàn ông phương Đông.

Cuối cùng, dưới ngón tay của người đàn ông, áo sơ mi bị anh cời xuống, cơ thể cường tráng như tượng điêu khắc cũng hiện ra trước mắt cô, rất đẹp, thuộc về người đàn ông anh tuấn, đẹp đến mức khiến cô không nỡ chớp mắt.

Thân thể cảm xúc xưa nay vẫn giấu dưới lớp quần áo, rốt cuộc khi anh chủ động bay ra, như một bức tranh.

Khi dáng hình phần lưng đẹp đẽ đó cong lên giống như báo săn thì cô vẫn chưa kịp phản ứng, cho đến khi anh nắm bả vai cô, xoay cô lại, cô mới biết anh muốn làm gì.

Anh đỡ chân lên, xoa hông của cô, sau đó, không chút lưu tình xuyên thủng cô.

"A ——" cô không nhận được kêu to.

Tư thế như vậy khiến cô không nhìn thấy anh, chỉ có thể tập trung tất cả cảm giác vào chỗ nối tiếp giữa hai người, nóng bỏng hừng hực, không ngừng ra vào.

Tóc bị tung ra, mái tóc dài uốn lượn sau lưng, rơi xuống hai bên mặt, đồng thời lướt theo bộ ngực tròn trịa, di chuyển trên dưới.

Hết sức chống đỡ thân thể, cô rên rỉ, cảm nhận được phần lưng có một bàn tay lưu luyến không rời, rồi lại trượt về phía trước, mạnh mẽ xoa nắn nhũ hoa, một lát sau mới nghe được tiếng người đàn ông thở gấp, nói: "Trở lại."

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Trừng Phạt Thân Thể (Ba)

Nóng, nóng quá.

Cả người như chìm xuống dòng nước hơi nóng tràn ngập, không, là dung nham, dường như chỉ sau một khắc sẽ bị hòa tan biến mất.

Phía sau vẫn tiếp tục chuyển động, nhưng đêm đã xuống.

Kí ức trong nháy mắt trở lại đêm ấy, cơ thể người đàn ông giống như vị thần thời cổ xưa, vận động mãnh liệt, không biết mệt mỏi, giống như một con thú ăn mãi cũng không no.

Ý thức mơ màng trở lại, nhưng lại tối đen như mực, cô mở đôi mắt ánh nước ra.

Thuốc đã dần hết tác dụng, lý trí chiếm lĩnh đại não lần nữa, bây giờ Kiều Tịch chỉ có một cảm giác, đau!

Người đàn ông trên người như mãnh thú, không nói một lời bỏ trên người cô, làm cô đau, bây giờ trở về, nhớ lại chiến tích của hai người thật là đáng sợ, từ trên giường chiến đến ghế sofa, từ ghế sofa úp sấp bàn đọc sách, từ bàn đọc sách lại gác ở mép giường, cuối cùng lại bị ném lên giường, nằm hay quỳ, các tư thế đều thử qua một lần, Kiều Tịch không biết Kỷ Thừa An học được nhiều tư thế như vậy từ chỗ nào, hay là đàn ông trời sinh đã am hiểu sâu sắc lĩnh vực này.

Bây giờ Kiều Tịch thật sự biết cái gì gọi là trừng phạt thân thể, hừ hừ, thật là đáng sợ! Nếu như nói chuyện với anh, Kiều Tịch còn thắng mấy phần, vừa động đến phương diện hao tổn thể lực này, quả thật bị đánh đến quân lính tan rã.

Bây giờ cơ thể Kiều Tịch mềm nhũn như một vũng nước, hơi sức cầu xin anh dừng lại, chạm một chút cũng không có, vừa mới kêu lên hai tiếng lại càng cổ vũ tinh lực của anh, không dám gọi nữa, bây giờ muốn gọi cũng không gọi được.

Kỷ Thừa An nhìn cô hồi lâu, chợt mò lên gáy cô, nhỏ giọng nói: "Tĩnh rồi hả?"

Kiều Tịch không nói ra lời, chỉ có thể mở mắt thật to nhìn chằm chằm anh.

Kỷ Thừa An cười quý dị với cô một tiếng, Kiều Tịch còn chưa xác định có phải thật sự anh cười hay không, đột nhiên bị động tác của anh làm cho kinh hãi kêu to.

Anh kéo một cánh tay của mình, dùng sức một cái, ôm cô ngồi ở trên người anh, đột nhiên cảm thấy lửa nóng trong cơ thể lại hừng hực trào dâng.

Nhụy hồng vốn mềm mại đã sớm sưng đỏ không chịu nổi, cô làm sao còn gánh vác được nữa, không nhận được kêu to: "A ——"

Kỷ Thừa An, khốn kiếp!!!

Muốn mắng lại không mắng ra được, mười ngón tay trên bả vai anh dùng sức, cắm thật sâu vào da thịt anh để trả thù, tôi đau anh cũng đau!

Nhưng chút đau này, Kỷ Thừa An làm gì để trong mắt, ôm ngang hông của cô, nhìn phần đầy đặn trước ngực cô theo động tác đó mà nảy lên, thật là một bữa thịnh yến đầy hương sắc dành cho thị giác.

Kiều Tịch bị khoái cảm làm cho ý thức phân tán, hai cánh tay bám thật chặt vào vai anh để chống đỡ thân thể, biết mình không hề có chút năng lực chống cự, chỉ có thể nhắm nghiền hai mắt, mặc anh thao túng.

Nhưng anh vẫn ăn chưa đủ, thân thể cô khua phức như vậy cũng không như anh muốn, đến gần bàn tay trắng ngần, hé răng nhón ra, khẽ liếm, không nể nang gì cắn một cái.

"A ——" Kiều Tịch cau mày mờ mắt ra, thấy dấu răng nổi bật trên cánh tay, lại bắt gặp ánh mắt cười nhạo của Kỷ Thừa An, sự quật cường trong cốt tủy lại nổi lên.

Chuyện nam nữ, chính là một trận đấu giữa hai người khác phái.

Nó không thêm để ý suy nghĩ gì thì chỉ có một người được thỏa mãn, hai người cùng chuyển động, mới có thể khiến cho cả hai đều thấy vui thích.

Không muốn khua phức chịu lép vế, vĩnh viễn làm Chúa Tể, Kiều Tịch dứt khoát phản công!

Cô chưa bao giờ là một người chỉ biết ngồi chờ chết.

Vì vậy, sức lực của anh, tay của cô để lên trên ngực anh, thân thể trong nháy mắt nhào tới anh.

Cô cười trên người của anh, trong miệng còn không ngừng thờ hồn hên, mồ hôi nhỏ giọt trên cái trán bóng loáng, đột nhiên, cô nhếch môi cười, cái tay đặt lồng ngực Kỷ Thừa An, vẽ vòng quanh nụ hoa anh đào vài vòng.

Chưa ăn thịt heo đã thấy heo chạy, thực chiến không nhiều lắm, cô cũng chỉ xem qua mấy tấm ảnh và tiểu thuyết.

Kỷ Thừa An cũng không phản kháng, hai cánh tay đan chéo đặt sau gáy, trêu ghẹo nhìn cô, đáng vẻ tràn đầy tự tin.

Chờ anh xin tội tha cho! Kiều Tịch hung tợn nghĩ.

Không muốn mè nheo nữa, cô cúi xuống, vươn đầu lưỡi đỏ nhạt ra, hung hăng, cắn.

Hoàn toàn không phải trêu đùa, cũng không phải quyến rũ, chỉ đơn giản là trả thù.

Bắt đầu từ trước ngực người đàn ông, lưu lại rất nhiều dấu răng, đầu tiên là cắn một cái, sau đó sẽ dùng đầu lưỡi mềm ẩm ướt nhẹ nhàng liếm một cái, còn chưa cảm thấy đau, đã bị xúc cảm âm áp kỳ dị này thay thế, vừa ngứa vừa đau, giống như móng của một con mèo nhỏ nhẹ nhàng quào vào trái tim, khiến cho trong lòng ngứa ngáy khó nhịn.

Đến bụng, đầu tiên cô lướt đầu ngón tay dọc theo cơ bụng, giống như nghiêm túc mô tả một bức tranh, sau đó đầu lưỡi chậm rãi liếm qua, bấp thịt ở đây căng đầy, lại không hạ được miệng xuống, điều này dù sao cũng hơi làm khó cô.

Không để ý ánh mắt muốn cười phía trên, Kiều Tịch chậm rãi cúi xuống, trở xuống eo, nhiều lần khiến lửa nóng của anh hùng hực trào dâng, nhưng cố tình không chạm tới chỗ đó của anh.

Cô ngừng đầu, dương dương tự đắc cười với anh một tiếng, "Thích không?"

Giống câu hỏi của anh.

Đồng tử Kỷ Thừa An co rút lại, cô còn chưa kịp phản ứng, cảm giác đau cực hạn xen lẫn khoái cảm từ trong cơ thể truyền đến, hẳn là anh đã bất chấp tất cả xông vào trong thân thể cô, cô không chuẩn bị kịp, không còn chút hơi sức nào xui lờ trên người anh, thân thể còn chưa ổn định, đã bị áp đảo xuống giường.

"Thật không thành thật mà." Anh rên một tiếng, va chạm kịch liệt với cô.

Cô khó chịu kêu một tiếng, cảm nhận thân thể nóng chặt của anh, mới dùng lực, lửa nóng như dung nham phun trào.

Khi Kiều Tịch tỉnh dậy, trời đã sáng choang.

Nhìn xung quanh một chút, phát hiện trong phòng chỉ có một mình cô, quả nhiên, cảnh tượng y như ngày đó.

Chăn đệm đã thay, chỉ là dưới thân thể của mình không có một mảnh vải, nhưng cảm giác rất thoải mái, xem ra đã được tắm rửa qua rồi, là ai làm, Kiều Tịch không muốn suy nghĩ nhiều.

Cô xem thân thể mình, vẫn không chịu nổi mà giật mình, mình giống như một cái cây xanh, phía trên nở đầy hoa hồng, mặc dù hoa hồng không mọc ở phía trên, nhưng ví dụ này mới có thể hình dung được tình hình của mình bây giờ.

Càng khởi phải nói khi mới cử động nhẹ thì hai chân bủn rủn vô lực, cả cảm giác nhụy hoa sưng đỏ đau đớn.

Thật là đáng sợ.....

Kiều Tịch gục đầu xuống đầu gối, theo tình hình bây giờ thì cô chính là bị người kia đùa bỡn đến thê thảm, kết quả người kia không thấy bóng dáng đâu cả, sự việc ngày càng thê thảm hơn rồi.

Kiều Tịch cảm thấy mình từ trước đến nay vẫn có thể tự tìm thú vui cho mình, vô cùng lạc quan.

Có điều, con người đương nhiên phải nghĩ theo hướng tốt!

"Cạch ——" cửa được mở ra, gương mặt quen thuộc mặt xuất hiện trong phòng.

"Cô Kiều, cô đã tỉnh." Chị Trần vẫn nghiêm túc như ngày nào, lưng thẳng tắp, đặt quần áo trên tay xuống giường, nói nhẹ: "Đây là quần áo thiếu gia chuẩn bị cho cô, muốn ăn cái gì, tôi đi chuẩn bị."

Chị Trần..... quá bình tĩnh nha.....

Trong lòng Kiều Tịch quýnh muốn chết rồi, cô thật sự bất đắc dĩ, quả nhiên cảnh tượng giống y như khi đó.....

Chờ chút!

Cô có khả năng trùng sinh hay không! Nếu quả là như vậy! Cô phải chạy đi thật nhanh mới được!

"Cái đó..... để tôi ra ngoài ăn đi....." Có thể đi được, có thể đi được rồi! Trong lòng Kiều Tịch vô cùng vui mừng.

Chị Trần lạnh nhạt nhìn cô, giọng nói vẫn rất nghiêm chỉnh: "Thiếu gia đã căn dặn, cô Kiều tạm thời không thể rời đi, hưởng chi thân thể của cô e rằng cũng phải chăm sóc mấy ngày, đây là nhà của chú thiếu gia, sẽ có chuyên gia chuẩn bị đồ ăn, cô Kiều muốn ăn cái gì, tôi bụng tôi là được rồi."

Lúc này Kiều Tịch mới quan sát căn phòng, quả nhiên, bố trí không giống nhà Kỳ Thừa An.

Không phải trùng sinh..... TAT, thật đau lòng.

Suy nghĩ lung tung một lúc, Kiều Tịch lười biếng ngả người về phía sau, "Tùy ý đi, cứ theo ý chị Trần là được."

"Vâng."

Chị Trần để quần áo xuống, xoay người, đang muốn rời đi, giọng Kiều Tịch lười biếng lại vang lên: "Chị Trần, còn nhớ chuyện bộ đồ ăn lần trước chị nói chứ."

"Đương nhiên."

"Chị nói xem, bộ đồ ăn này muốn tự xử lý, có thể không?"

Trầm ngâm một lúc, giọng chị Trần bình tĩnh vang lên: "Đồ của thiếu gia, e rằng không thể."

"Không có biện pháp khác?"

"Không có."

"A, như vậy."

Tay vặn cửa rồi lại hạ xuống, chị Trần còn nói: "Có điều, nếu như bộ đồ ăn này bị người ta cướp mất, cũng là chuyện không còn cách nào khác nha." Nói xong cười, "Giống như lần trước thiếu gia nhận được khay áo, bị chú thiếu gia giành mất, mặc dù tiếc, thiếu gia cũng chấp nhận, đưa cho ông ấy, nếu như bộ đồ ăn này cũng giống thế, cũng không phải không được." Nói xong không dừng lại nữa, rời khỏi phòng.

Kiều Tịch nhìn cửa đóng lại, nhẩn mào, nghiêng đầu.

Chú Kỳ Thừa An?

Sau hai ngày một đêm hết ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, rốt cuộc Kỳ Thừa An cũng xuất hiện.

Khi đó Kiều Tịch đang nằm trên giường xem một quyển sách, xem rất hăng say, cửa bị mở ra, còn tưởng rằng là chị Trần, ngẩng lên cười nói: "Chị Trần....."

Lời còn chưa dứt, đã thấy bóng dáng Kỳ Thừa An.

Mấy ngày nay Kỳ Thừa An suy nghĩ rất nhiều.

Anh biết Kiều Tịch hoàn toàn không đồng ý ở lại bên cạnh anh, cử chỉ lời nói của cô đã để lộ, nhưng để cô đi?

Trong lòng anh lại không muốn, anh cũng không biết rõ mình có bao nhiêu tình cảm với cô, đây là cảm giác xa lạ mà kỳ dị, anh dè cảm giác đó xuống, giải thích với mình, anh đối với cô, là thói quen.

Chỉ là thói quen.

Nhưng tại sao chỉ với mình cô?

Thậm chí anh còn cho rằng mình đã có thể tiếp nhận những người khác, nhưng ở thí nghiệm, phát hiện mình vẫn chán ghét đụng chạm bất kì người nào, thậm chí những ánh mắt ẩn chứa dục vọng kia khiến cho anh khó có thể chịu được.

Chỉ có cô là đặc biệt, nhưng sự tồn tại đặc biệt này lại chỉ muốn chạy.

Giống như bây giờ.

Kiều Tịch thấy Kỳ Thừa An, sững sờ một lát rồi nhanh chóng thu dọn suy nghĩ của mình.

Bất luận ở phương diện nào, cô đều không phải đối thủ của Kỳ Thừa An, cho nên không cần mở miệng hão huyền lấy trứng chọi đá, chẳng thà nói bóng gió, thử dùng những phương thức khác để giải quyết khó khăn hiện tại.

Cho nên, đầu tiên cô nở nụ cười rục rịch, rất tự nhiên nói: "Tối rồi."

Kỳ Thừa An nhú mày, một lát sau mới nói: "Ừ."

"Ngồi đi." Cô gấp quyển sách trên tay vào, rất khách sáo nói: "Cái đó, thật ra thì hai ngày nay tôi vẫn luôn muốn gặp anh."

"Vậy sao?" Kỳ Thừa An ngồi bên giường của cô, hơi cúi đầu nhìn cô.

Kiều Tịch lui về phía sau, yên lặng kéo giãn khoảng cách giữa hai người, "Ừ, trên thực tế, tôi phải cảm ơn anh."

"Hả, cảm ơn tôi cái gì?"

"Ặc, cảm ơn anh ngày đó..... Cứu tôi." Cân nhắc một chút, Kiều Tịch vẫn lựa chọn dùng chữ cứu này.

"Ngày ấy, tôi bị cha mẹ tôi..... Lừa....." Lúng túng cúi đầu, cô có chút khó mở miệng mà nói.

"Tôi biết rồi, " Kỳ Thừa An nhẹ nói: "Tôi đã giải quyết người kia rồi."

"Hả?" Kiều Tịch hơi kinh ngạc ngẩng đầu lên, anh biết rồi?

Giống như hiểu rõ suy nghĩ của cô, Kỳ Thừa An nhân nhát nói: "Người họ Trương kia tôi đã xử lý, em cứ yên tâm, về phần gia đình của em....." Anh nhìn cô một cái mới nói: "Tôi không quan tâm, em muốn thế nào?"

Cô muốn thế nào?

Khỏe miệng Kiều Tịch gật nhẹ, "Tùy đi, tôi không muốn có bất cứ quan hệ gì với bọn họ nữa." Bọn họ tốt hay không, đều không liên quan tới cô, chuyện ngày đó, đã cắt đứt hoàn toàn duyên nợ giữa bọn họ.

Chuyện lúc trước, cô càng không muốn truy cứu, chỉ muốn chuyện sau này thật tốt.

"Cho dù thế nào, tôi vẫn phải cảm ơn anh." Kiều Tịch cười, lễ độ, khách khí cười.

"Sau đó thì sao?" Kỳ Thừa An hỏi.

"Sau đó cái gì?"

"Sau khi cảm ơn xong, có phải em lại muốn nói rồi đi hay không?" Hiểu rõ suy nghĩ của cô, Kỳ Thừa An nhìn cô, "Đừng tưởng rằng tôi không biết em đang nghĩ cái gì, không ngại nói thẳng cho em biết, đừng muốn làm những điều vô dụng kia nữa."

Trong nháy mắt Kiều Tịch cảm thấy nóng mặt, đáy lòng lại tràn đầy không cam lòng.

Nhưng vẫn nhỏ nhẹ nói: "Anh nói gì vậy chứ, ha ha."

Anh vươn tay xoa mặt cô, thân thể tới gần cô, "Đừng có bày ra dáng vẻ khách sáo như vậy, ý định đó không giấu được tôi đâu."

Kéo tay của anh ra, Kiều Tịch cười lớn nói: "Tôi không hiểu anh đang nói cái gì."

"Không hiểu?" Kỳ Thừa An trực tiếp vươn tay tới trước ngực cô, "Muốn tôi giúp em ngấm lại sao?"

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Ngả Bài

Editor: Cookie Oh

"Bốp" Kiều Tịch không nhận được đánh tay anh.

Kỳ Thừa An rút tay lại, nhìn cô.

Được rồi, một chiêu quả nhiên không dùng được hai lần, người này hoàn toàn miễn dịch với nụ cười của cô.

Kiều Tịch chỉnh lại áo nói: "Tôi muốn về nhà."

"Mấy ngày nữa đi, tôi còn chút chuyện phải giải quyết ở đây." Kỳ Thừa An lơ đãng nói.

"Anh ở đây ngốc kẹ anh, tôi về nhà tôi." Kiều Tịch nói ra ý nghĩ của mình.

Kỳ Thừa An ngồi không nhúc nhích, nhàn nhạt liếc cô một cái, "Gấp cái gì, dù sao thì vẫn muốn ở cùng tôi."

Quý mới muốn ở cùng anh!

"Thế nào, quên rồi sao?" Khóe miệng Kỳ Thừa An hơi cong lên, "Trước kia, không phải tôi đã nói, muốn em về nhà với tôi."

Đó là vì cô miễn cưỡng lừa anh! Cô không tin anh không biết!

Nhưng dù thế nào đi nữa cũng không thể trở mặt, suy nghĩ một chút, Kiều Tịch mới nói: "Tôi muốn nghỉ ngơi."

Nhìn vẻ mệt mỏi trên mặt cô, Kỳ Thừa An cũng không miễn cưỡng, gật gù đầu nói: "Vậy em ngủ đi, có chuyện gì ngày mai lại nói."

Cô không thích Kỳ Thừa An như vậy!

Hoàn toàn không quan tâm cảm nhận của cô, có điều, hình như anh vẫn luôn như vậy.

Chỉ là trước kia cô không để ý, vẫn nghe theo anh, cho nên vẫn chưa cảm thấy, bây giờ có sự bất đồng mới phát hiện, người này ẩn chứa sự bá đạo độc chiếm như thế.

Cô muốn cuộc sống bình an nhàn hạ, mà Kỳ Thừa An chỉ muốn đưa cô tới thế giới của anh.

Nhưng thế giới của anh nguy hiểm như thế, thậm chí đến bây giờ cô vẫn không biết thân phận thật của anh!

Tư tưởng bất đồng, nhất định mâu thuẫn giữa hai người càng thêm sâu sắc.

Hôm sau, Kiều Tịch nói muốn ra ngoài đi dạo, chị Trần muốn gọi điện cho Kỳ Thừa An, xin phép anh mới được, Kiều Tịch nghe vậy, trong lòng cười lạnh một tiếng, cô rất chán ghét hình thức "giám lỏng" này, mấy ngày trước vì cơ thể nên không thể ra cửa, bây giờ ra ngoài còn phải hỏi Kỳ Thừa An, anh thật sự muốn giam mình, nói đùa! Truyện được đăng tại Diễn đàn Lê Quý Đôn~

Không đợi chị Trần nói chuyện điện thoại xong, Kiều Tịch kéo cửa đi ra ngoài, chị Trần không thể không che điện thoại kêu: "Cô Kiều, cô không thể. . . . . Cô Kiều. . . . ."

Đi nhanh mấy bước, bỏ lại chị Trần phía sau, vừa đi vừa quan sát phòng ốc.

Nhà cửa rất lớn, đi hai vòng mới tìm được cầu thang, sau khi ra ngoài phát hiện hóa ra đây là một trang viên nhỏ.

Bãi cỏ xanh rộng rãi, hàng rào trắng, con đường nhỏ trải đá cuội, có mấy người làm vườn đang chăm sóc cây cối, khi thấy cô sững sờ một chút, nhưng vẫn thân thiện gật đầu cười.

Trời xanh thăm thẳm, thỉnh thoảng có mấy đám mây trôi qua, khi gió nhẹ lướt qua, dường như có thể nghe được âm thanh khe khẽ.

Rất yên bình, rất đẹp.

Ánh mặt trời chiếu vào người, không nóng, nhiệt độ ẩm áp vừa phải, thật tốt.

Cuộc sống mà cô muốn, chính là như vậy.

Đột nhiên cảm thấy nếu như cứ sống ở nơi này, cũng chưa chắc không tốt.

Dừng lại!

Kiều Tịch vội vàng cắt đứt ý tưởng tiêu cực lười nhác này, thật sự là từ tiết kiệm mà vào xa xỉ thì dễ, từ xa xỉ rớt xuống tận tiện thì rất khó, mới trải qua mấy ngày tốt đẹp đã nhanh chóng ném những ngày chen trên xe buýt khi mới tốt nghiệp ra sau gáy.

Cô cũng không thể quên chuyện đưa xe đêm hôm đó.

Kiều Tịch chậm rãi đi theo con đường nhỏ, có thể là đi quá nhanh, tới bây giờ chị Trần vẫn chưa còn tìm được cô, a, đến một nơi rộng lớn một chút cũng không tồi nha.

Vừa mới đi tới khúc quanh đã nghe được một giọng nói ôn hòa: "Cháu đã suy nghĩ kĩ rồi chứ?"

"Ừ."

Đây là, giọng Kỳ Thừa An?

Kiều Tịch thoáng lùi hai bước, tập trung lắng nghe.

Người nọ thờ dài một hơi, "Thật sự không biết tại sao cháu đột nhiên nổi lên ý định này, A An, không phải cháu vẫn luôn không thích giao tiếp với người khác sao?"

"Có một số việc, không tránh được."

"A Vũ rõ ràng có thể ngăn chặn giúp cháu."

"Cháu không cần."

"Thằng bé này, rõ là. . . . ."

"Không nên dùng giọng điệu đó nói chuyện với cháu." Kỳ Thừa An mất kiên nhẫn, Kiều Tịch có thể tưởng tượng dáng vẻ cau mày chán ghét bây giờ của anh.

Người kia cũng không thêm đề ý, cười ha ha lên, "Thế nào, vẫn kiêu ngạo như thế."

"Không hiểu chú đang nói gì, tóm lại chú đưa đồ cho cháu là được rồi."

"Ai nha, nhờ người ta mà khí thế vẫn hùng hồn như thế cũng chỉ có một mình cháu thôi."

"Hừ, chú có cho hay không?"

"Dĩ nhiên là cho chứ, chú mà dám không cho cháu, Kỳ nhị thiếu gia sao." Chần chừ một lát, người nọ cười nói: "Chú giúp cháu, A An cũng giải thích nghi vấn của chú đi, cháu mang người kia tới ——"

"Bớt lo chuyện bao đồng."

"Ai nha ——"

"Cô Kiều!" Vang lên bên tai tiếng chị Trần hơi sốt ruột, vỗ vai cô, trách cứ nói: "Sao cô lại ở đây, tôi đã tìm cô rất lâu."

Vừa cất tiếng gọi, hai người ở vườn hoa tự nhiên phát hiện, Kiều Tịch không thể làm gì khác hơn là nở nụ cười chậm rãi đi ra.

Một gương mặt lạnh lẽo dĩ nhiên là Kỳ đại nhân, một người khác là. . . . .

Ồi mẹ ời!

Gen nhà Kỳ Thừa An thật tốt!

Mỹ nam hấp dẫn!

Thân hình người đàn ông ngồi đối diện Kỳ Thừa An cường tráng mà thon dài, hai cái chân dài vắt chéo, mặc dù có thể nhìn ra đã khoảng ba mươi tuổi, vẻ ngoài không ngờ lại điềm lệ khiếp người, đôi mắt mèo quyến rũ, trong mắt đập dòn sóng nước, mịn hoặc, tinh xảo, hấp dẫn người ta nhất chính là khóe miệng vẫn luôn nở nụ cười nhàn nhạt, cực kì hòa nhã, càng hiếm có hơn chính là khí chất của người này còn lấn át cả dung mạo xinh đẹp, cái người ta nhìn chú ý đầu tiên không phải khuôn mặt đẹp đẽ này, mà khí chất ôn hòa như nước.

Cũng là nhờ khí chất này che đậy khiến cho phần yếu mị kia hơi dịu xuống, không gây áp lực cho tim gan người ta.

May mà ở cùng Kỳ Thừa An đã lâu, sức miễn dịch vẫn còn một ít.

Cho nên lúc mới nhìn người nọ thì hơi ngẩn ra, sau đó nhanh chóng ổn định tâm trạng, kiềm chế tâm trạng háo hức dâng cao, gật đầu cười một tiếng, chào hỏi người nọ: "Chào chú."

Người nọ rõ ràng sững sờ, đôi mắt to lạng lẽ hạ xuống, lại tiếp tục cười thật rục rờ, ánh mắt rơi trên người cô, có chút đùa giỡn nhìn cô.

A, cô thật biết ơn năng lực khống chế tâm trạng nhiều năm qua, nếu không, cô nhất định sẽ nhìn chăm chăm người ấy thật lâu, như vậy thì quá mất mặt rồi, hơn nữa, Kỳ Thừa An đang ở bên cạnh, cô nhất định sẽ chết rất thảm!

Ai da, bây giờ cô còn quản anh làm gì, cô phải rời xa anh!

Đứng, nỗi người đi một bên đường.

Quyết định xong, Kiều Tịch nhìn Kỳ Thừa An, ho nhẹ một cái mới nói: "Cái đó, chừng nào anh mới có thời gian rảnh rỗi, tôi có việc muốn nói với anh."

Người nọ nói với Kỳ Thừa An: "Đi đi, chú đây cũng không thể làm kỳ đà cản mũi, sẽ hỏng mất."

Kỳ Thừa An cau mày liếc chú một cái, vô cùng bất đắc dĩ.

Nhưng vẫn đồng ý với chú, dẫn Kiều Tịch rời đi.

Lúc đi Kiều Tịch vẫn cảm thấy ánh mắt người này vẫn rơi trên người cô.

Người kia, hẳn là chú của Kỳ Thừa An, xem ra chẳng giống ai.

Kiều Tịch len lén dùng khóe mắt quan sát Kỳ Thừa An một chút, nét mặt rõ ràng rất tuấn mỹ, hoàn toàn khác với khuôn mặt hấp dẫn người ta của người vừa này.

Tới bây giờ, cảm giác mãnh liệt trong lòng vẫn chưa tiêu tan, có lẽ phong thái lúc trẻ còn mê hoặc hơn.

Đây là lần đầu tiên Kiều Tịch biết, còn gặp được người thân của Kỳ Thừa An, cứ như cô thật sự bắt đầu bước vào thế giới của anh rồi.

Nhưng việc này đối với cô mà nói, cũng không phải chuyện tốt.

Hai người trở về phòng, ngồi xuống ghế sofa.

Đầu tiên Kiều Tịch rót cho mình ly nước, sau đó uống hai ba ngụm, tự động viên mình.

Phát hiện đối phương vẫn điềm tĩnh, lại nhìn dáng vẻ khấn trương của chính mình, Kiều Tịch thật sự hơi buồn bực, nuốt ngụm nước trong miệng xuống, vẫn cảm thấy trong miệng cạn khô, nhưng cô biết đây không phải là phản ứng sinh lý, mà đến từ nội tâm bồn chồn không yên.

Cô rũ mắt xuống, suy nghĩ một chút rồi nghiêm túc nói: "Đối với chuyện lần trước tôi tự ý rời đi, tôi xin lỗi anh."

Câu nói này khiến cho cả Kỳ Thừa An và chị Trần đang rót trà cho anh đều sững sờ.

Kỳ Thừa An nhíu mày, nhận lấy tách trà của chị Trần rồi nói: "Chị đi xuống trước đi."

Chị biết hai người có chuyện muốn nói riêng, đồng ý: "Vâng."

Kiều Tịch cũng cảm thấy nói mấy lời này trước mặt chị Trần thì không hay cho lắm, lúng túng nói: "Mặc kệ chúng ta bắt đầu như thế nào, tôi cảm thấy tôi làm như vậy rất không tôn trọng anh, tôi xin lỗi anh, anh chấp nhận chứ?"

Kỳ Thừa An không hiểu tại sao cô nhắc tới cái này một cách nghiêm túc như vậy, trong lòng trào dâng dự cảm xấu, nhưng vẫn nhẹ giọng đáp lời: "Ừ."

"Được, tốt rồi." Kiều Tịch nở ra một cười từ trong đáy lòng, thực ra cô vẫn hơi áy náy, anh chấp nhận khiến cô rất vui.

"Thực ra, chuyện tôi nói muốn anh dẫn tôi về nhà, ừm . . . . ." Cô cân nhắc một chút mới nói: "Không cần nữa."

Kỷ Thừa An sùng sốt.

Vừa nói xong, trong lòng Kiều Tịch bỗng nhiên trở nên rõ ràng, giống như tảng đá đè ở đáy lòng đã được gỡ bỏ, nhẹ nhõm không ít, cô hớn hờ nói: "Thật ra tôi hiểu ý của anh, tôi rất vui, thật sự rất vui, nhưng tôi cảm thấy đây không phải chuyện tốt đối với tôi." Cô thờ dài, "Chuyện đêm hôm đó gây ra chấn động quá lớn với tôi, tôi không thể nào quên được, tôi cũng biết anh đang cố gắng bù đắp cho tôi, nhưng tôi thật sự không thể sống với cảm giác không rõ ràng thế này nữa, tôi vừa nghĩ tới việc ngay cả ngủ tôi cũng không thể yên giấc, chỉ sợ đột nhiên có một ngày có người xông vào phòng của tôi rồi chĩa súng về phía tôi, điều này khiến cho tôi rất mệt mỏi, thật sự." Đột nhiên Cô nhìn Kỷ Thừa An, nói ra những suy nghĩ chân thật của mình: "Mặc dù chúng ta quen nhau không lâu, nhưng tôi biết anh là. . . . . umh, người tốt."

Ngoại trừ việc không thích nói chuyện, không biết an ủi người khác, không thích đụng chạm, ghét màu đỏ, rất quái gở. . . . . A, shit! Tôi đây phi nhỏ!

Quảng ý nghĩ lung tung trong đầu đi, Kiều Tịch nói tiếp: "Nhưng tôi luôn muốn cái gì, anh có biết không?"

Kỷ Thừa An đặt tách trà xuống, không biết về mặt thể nào, nhìn cô.

Kiều Tịch không đợi anh trả lời, nói thẳng: "Tôi muốn cuộc sống yên bình, thật đấy." Nói đến đây cô mỉm cười: "Anh cũng biết trước kia tôi sống không được tốt, không sợ anh chê cười, em gái tôi nói tôi thích anh họ tôi, là thật, có điều đó là anh ta cố ý tiếp cận rồi lừa tôi, lúc đó tôi rất đau lòng nên vẫn không có bạn trai, sau khi tốt nghiệp đại học có quen một người, kết quả lại bị người ta đá, ha ha, thật ra thì những chuyện này, anh cũng biết rồi." Cô tự giễu nói với anh.

Kỷ Thừa An vẫn không nói gì, ngón tay vuốt quanh khuy ngọc ở tay áo.

Cô thờ dài nói tiếp: "Về phần nhà tôi, à, càng không cần phải nói, dù sao sau này tôi cũng không còn bất kì quan hệ gì với bọn họ nữa, sợ dĩ tôi nói nhiều như vậy, là muốn nói, tôi đã sống cuộc sống đầu đường xó chợ không xác định hai mươi năm qua, đã quá đủ rồi, sau này, tôi không muốn sống như vậy nữa, tôi muốn yên ổn, cuộc sống yên bình, có một nguồn thu nhập ổn định, một ngôi nhà không lớn không nhỏ, tìm một người chồng, rồi sinh một đứa bé, ha ha." Nghĩ tới đây Kiều Tịch không khỏi cười ra tiếng, thậm chí cô có thể tưởng tượng ra khung cảnh đẹp đẽ đó.

Kỷ Thừa An nghe cô nói, càng nghe thì trong lòng càng phiền não, đến khi cô nói tìm một người chồng, không nhịn được cười lạnh.

Tìm một người chồng, cô muốn tìm ai.

Kiều Tịch nghe thấy tiếng cười của anh thì sững sờ, đồ ngốc này! Nói nhiều như vậy làm gì chứ, người đàn ông trước mặt không phải đang là bạn trai mà sao, mà lại muốn nói chia tay người ta!

Cô ho nhẹ một cái mới nói: "Cái đó, cho nên tôi muốn nói, chúng ta, không thích hợp, cho nên chẳng tà cùng lùi một bước, được không?" Cô dò xét thái độ của anh.

"Nói xong rồi?" Kỷ Thừa An không ngẩng đầu lên, lạnh nhạt hỏi một câu.

"Ặc, xong rồi."

"Em nói nhiều như vậy, đơn giản chỉ là một câu nói, em muốn chia tay, đúng không?"

Người này thật đúng là không biết nói giảm nói tránh, Kiều Tịch oán thầm, nhưng vẫn thành thật gật đầu: "Ặc, cái đó. . . . . đúng vậy."

Không ngờ, Kỷ Thừa An lại không nổi giận, cũng không nói lời lạnh lẽo hung ác, chỉ nhìn cô suy ngẫm, khẽ lắc đầu.

Trong lòng Kiều Tịch hoảng sợ.

"Sao. . . . . Sao rồi hả?" Cô không nhịn được đặt câu hỏi.

Kỷ Thừa An vẫn ung dung uống trà, chậm rãi nói: "Em nói em vẫn còn nhớ lại chuyện buổi tối ngày hôm đó, chỉ là chuyện nổ súng và phá nhà bạn em?"

"Ừ." Kiều Tịch đề sự lo lắng trong lòng xuống.

"Em biết tại sao việc làm ăn của cha em lại tự nhiên tụt dốc không phanh không?"

Kiều Tịch tiếp tục lắc đầu.

"A, thật sự là bé ngốc."

Dùng từ mập mờ như vậy khiến Kiều Tịch rất khó chịu, không khỏi thúc giục anh: "Rốt cuộc là thế nào?"

Ngón tay thon dài chậm rãi đặt tách trà xuống, để vào tay vịn, anh lười biếng nói: "Bọn họ đã tìm hiểu về em rất kỹ, nếu không cũng sẽ không đặc biệt đợi tôi trước cửa nhà em, lên kế hoạch với nhà em để buộc em ra ngoài, nói tìm em, chẳng thà nói là ép tôi xuất hiện, Kiều Tịch, tôi cũng đã tính để em đi, em tin không, một ngày không xuất hiện, đã có người gửi video của em cho tôi, uy hiếp tôi tìm đồ bọn họ."

Mong đợi trong nháy mắt sụp đổ, chuyện này còn khiến cô tuyệt vọng hơn.

Tất cả mọi chuyện đã ổn rồi, thậm chí cũng đã ngã bài với người đàn ông trước mặt, cuối cùng lại nhận được một câu trả lời như vậy.

Nhưng, đó là sự thật, anh không lừa cô.

Ánh mắt mê man, đáy lòng khó chịu chỉ muốn khóc.

"Tại sao. . . . ." Cô lẩm bẩm nói.

"Bởi vì em là người phụ nữ của tôi." Anh nói thẳng.

"Của anh, " cô nhìn anh, đáy mắt tràn đầy nghi ngờ, "Rốt cuộc anh là ai? Kỳ Thừa An? Tổng giám đốc tập đoàn Cảnh An? Sẽ không chỉ vì cái này mà đã có người muốn giết anh chứ."

Trầm mặc một hồi, Kỳ Thừa An mới nói: "Đúng, đó cũng chỉ là một phần thân phận của tôi."

"Vậy rốt cuộc anh là ai?"

"Em muốn biết, thật sự muốn biết sao?"

Biết, có ý gì vậy?

Cô thật sự bước vào thế giới của anh, a, cô còn có lựa chọn khác sao?

"Muốn," cô nghe thấy giọng nói bình tĩnh của chính mình, "Tôi muốn biết."

Bởi vì chỉ có biết rồi, cô mới có thể nghĩ ra đường lui tốt nhất cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Thân Phận Của Anh

Từ xưa tới nay các quốc gia không ngừng đổi mới thay thế, mà trong đó luôn có vài thế lực trăm ngàn năm qua vẫn luôn sừng sững không suy sụp, nguyên nhân chính là bất cứ lúc nào, quốc gia, đều cần nhân tài.

Người thông minh, vĩnh viễn đứng tại đỉnh cao.

Nhà họ Kỳ là một nhánh thuộc về dòng dõi cổ xưa thông minh như vậy, tổ tiên của bọn anh đều tránh được những biến động trong lịch sử, trải qua những lần lựa chọn nghiêm khắc, cho tới hôm nay.

Tổ tiên của bọn anh có gen cẩn thận từ trong cốt tủy, nhưng cũng không có nghĩa là tham vọng của bọn anh không lớn, ngược lại, bọn họ lựa chọn một nghề nghiệp an toàn mà đem lại nguồn lợi kếch sù.

Thương nhân, còn là một thương nhân lớn, người trung gian, bọn họ phụ trách giao dịch mua bán, cung cấp đường dây tiêu thụ, bất luận thành công hay không, nhất định lấy được tiền, không bỏ qua cái gì.

Tiền bạc, di sản văn hóa, ma túy, vũ khí, dầu mỏ, thậm chí là người, chỉ cần có người muốn, bọn họ nhất định sẽ tìm cho người đó đường dây tiêu thụ.

Mà nhà họ Kỳ, từ lâu đã trở thành tổ chức cao nhất trong ngành này.

Nhưng không có nghĩa là không tổ chức nào chống lại nhà họ Kỳ, ngược lại, ở châu Á, bọn họ có một đối thủ rất mạnh, chính là nhà họ Đường.

Mà Kỳ Thừa An tới thành phố A, cũng là bởi vì nhà họ Kỳ xảy ra xung đột lớn trong chuyện làm ăn với nhà họ Đường ở Đông Nam Á, Kỳ Thừa An không quản công việc của gia tộc, cho nên để nhiều loạn tai mắt của nhà họ Đường, càng vì muốn cho anh hai ổn định chuyện làm ăn, anh rời khỏi gia tộc đến những nơi khác, như vậy, anh mới có cơ hội quen Kiều Tịch.

Nếu không theo vòng sinh mệnh của hai người mà nói, chắc hẳn sẽ vĩnh viễn không gặp được.

Cho nên ở đây, với tỉ lệ một phần mấy triệu, gặp được Kiều Tịch.

"Cho nên đêm hôm đó người muốn giết anh, là người của nhà họ Đường?" Kiều Tịch nghe xong Kỳ Thừa An nói qua về gia tộc, thật lâu sau mới hỏi.

"Ừ." Anh hiểu kỳ nhìn cô một cái, thấy sự bình tĩnh của cô hơi kỳ quái.

Nhưng Kiều Tịch cũng chỉ ngoài mặt bình tĩnh thôi, trong lòng đã sớm như có ngàn con ngựa điên gào thét chạy qua!

Cô quá xui xẻo! Đúng là quá xúi quẩy mà!

Tỉ lệ nhỏ như vậy mà cô cũng đụng phải!

Ông trời ơi, ông ghét tôi lắm sao!

Có trách móc nữa cũng hết cách rồi, bởi vì sự thật đã như vậy.

Bây giờ chỉ muốn biết tự cứu mình thế nào!

Kiều Tịch nghiêng mắt lên lút nhìn Kỷ Thừa An, phát hiện đối phương bình chân như vại, đáng vẻ hết sức bình tĩnh, kiên định.

Nói đùa, cô dễ dàng khuất phục người ta như vậy sao chứ, khi rời khỏi nhà 4~5 năm cô cũng không trở về lấy một lần.

"Như vậy, vậy bây giờ chúng ta đang ở đâu?" Chắc còn ở Trung Quốc.

Quả nhiên, Kỷ Thừa An khẳng định suy nghĩ của cô, "Ở thành phố Z, yên tâm, nơi này rất an toàn."

Thành phố Z là một thành phố ven biển, cách nhà Kiều Tịch không xa, xem ra ngày đó anh dẫn cô đi thi đến đây luôn.

Ôm hai chân, gác cằm lên đầu gối, yên lặng thờ dài: "Theo như anh nói, cả đời tôi sẽ không thể rời đi đúng không, nếu không thì sẽ bị người ta bắt lại, uy hiếp anh." Mà anh, sẽ vì tôi mà đồng ý yêu cầu của bọn họ, những điều này Kiều Tịch không muốn nghĩ nhiều.

Kỷ Thừa An đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, giọng nói trầm thấp: "Ở cùng với tôi, thật sự khó chịu như vậy sao?"

Khó chịu? Dĩ nhiên không.

Thậm chí có thể nói, mấy ngày này ở cùng anh, cô rất an tâm, rõ ràng anh chỉ sống ở nhà mình, không can dự chút nào vào cuộc sống công việc của mình, nhưng chút khoảng cách ấy lại khiến cho cô vô cùng an tâm, bởi vì cô biết, chỉ cần cô ra khỏi nhà anh, anh sẽ luôn ở đó.

Xác định như vậy khiến cho cô cảm thấy vui vẻ.

Có điều, từ buổi tối hôm đó, có người nổ súng muốn giết anh, lại khiến cô không có cách nào ổn định tâm trạng của mình.

Cái mạng nhỏ mà bị mất còn nói gì đến chuyện yêu đương chứ!

Nhưng người trước mặt rõ ràng không đồng ý chia tay, huống chi tình hình bây giờ hoàn toàn bất lợi với cô.

"Dĩ nhiên không phải," cô lựa chọn nghe theo trái tim mình, "Tôi chỉ là, chỉ là....." Tôi rất sợ, nhưng anh sẽ không hiểu được tôi sợ cái gì.

Do dự một lúc, cô ho một cái, nhìn về phía anh, "Cho dù bây giờ tôi và anh ở cùng nhau, thì có ích lợi gì chứ, chúng ta sẽ không cùng nhau đi tới cuối cùng, tôi không xứng với anh." Gia thế như vậy, làm sao có thể lấy người phụ nữ như cô.

Kỷ Thừa An nhú mày, rất không hài lòng với câu trả lời lấp lửng của cô, nhưng vẫn nhẫn nại nói: "Cái này em yên tâm, nếu tôi chọn em, tuyệt sẽ không nuốt lời."

"Rốt cuộc em lo lắng gì, chúng ta hoàn toàn có thể sống như trước kia cần gì suy nghĩ nhiều như vậy?" Kỷ Thừa An mỉm cười, không hiểu hỏi cô.

Xem đi, anh quả nhiên không hiểu, Kiều Tịch thở than trong lòng.

Sao không muốn chứ, cô sớm đã quen chuẩn bị toàn bộ cho trường hợp xấu nhất, cô không có tiền bạc và gia đình hùng hậu giống anh, cô chỉ có một mình, chỉ có thể dựa vào chính mình, không dựa vào người thân nào được, cô có thể tin tưởng ai?

Sao cô có thể dễ dàng giao phó tất cả tương lai của mình cho người khác đây, sợ ý một chút, cũng sẽ bị phản bội, giống như Hoắc Dục, Tường Phong còn có..... những người mà cô gọi là người thân.

Cô sao dám chứ?

Dù nghĩ như vậy, trên mặt Kiều Tịch cũng không dám biểu lộ chút gì.

Cô ngơ ngác nhìn anh, yên lặng thờ dài, cô biết mình không nên trêu chọc anh, trêu chọc rồi còn cố tình không muốn chịu trách nhiệm.

Loại ý nghĩ này, rất ích kỷ.

Thậm chí bây giờ cô bắt đầu có chút ghét chính mình.

Kỷ Thừa An, anh và mình hoàn toàn khác nhau, có sự đặc biệt so với người khác, nhưng giàu có đặc biệt nguy hiểm.

Nhưng, cô có thích Kỷ Thừa An hay không đây?

Thích, cô không muốn làm trái với trái tim mình, nếu không cô sẽ không dây dưa với anh đến bây giờ, càng sẽ không cùng anh xảy ra quan hệ.

Nhưng quan hệ giữa người với người, loại quan hệ thân thể này là yếu kém nhất.

Khi cảm xúc mãnh liệt dần biến mất, hai người mà ở chung, thì tất cả mâu thuẫn sẽ xuất hiện, sau đó giữa bọn họ cũng chỉ còn lại sự hành hạ lẫn nhau.

Huống chi, xuất thân Kỷ Thừa An hiển hách như thế, khi người duy nhất có thể che chở cô rồi đi, kết quả của cô sẽ thế nào?

Cô không dám nghĩ tới.

Nói lùi vạn bước, coi như ngoại trừ tất cả nhân tố khác, ở phương diện tình cảm, Kỷ Thừa An vĩnh viễn giữ vị trí chủ đạo, không cho phép cô có bất kỳ suy nghĩ chống đối nào, chắc là do tính cách, anh sẽ không nhượng bộ, nhưng để cô hoàn toàn nghe theo anh, theo tính cách của cô, thời gian ngắn còn có thể thuận theo anh, một khi chạm đến ranh giới cuối cùng, cô sẽ quyết định thật nhanh, lập tức quay đầu.

Vì lẽ đó, nhất định hai người sẽ không có kết quả tốt, nếu đã biết không có tương lai, sao còn có lãng phí tình cảm với nhau.

Một lát sau, cô nghiêng người về phía trước, ôm gáy anh, dựa vào ngực của anh, nhẹ nhàng nói: "Được rồi, chỉ cần anh không rời đi, tôi sẽ không đi."

Xin lỗi, tôi không làm được những gì anh muốn, cho nên tôi chỉ có thể gạt anh.

Cuối cùng lấy được câu trả lời như mong muốn, trong lòng Kỷ Thừa An thở phào một hơi, khiến một con mèo hoang cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh thật sự không phải chuyện dễ dàng.

Anh vươn tay ôm cô, để cô gần mình hơn.

Không nói gì nhưng vui sướng tràn ngập trong lòng.

Ngày đó, cùng Kỷ Thừa An vui vẻ ăn cơm, nhận ra tâm tình anh rất tốt, thậm chí còn hỏi cô nhiều hơn mấy câu, chắc là thấy mâu thuẫn giữa hai người được cởi bỏ, sắc mặt chị Trần có chút âm trầm, rõ ràng kết quả không như chị muốn thấy.

Sau đó buổi tối hôm đó, Kiều Tịch "vượt ngục".

Buổi tối, viện lý do muốn nghỉ ngơi từ chối yêu cầu ngủ cùng Kỷ Thừa An, sau đó theo trí nhớ lúc ban ngày quan sát, Kiều Tịch thay quần áo sẫm màu, đợi đến nửa đêm thì lên ra ngoài.

Vì tiền mang theo bên mình vẫn còn, cho nên chỉ cần chạy ra ngoài là được, giống như trước, tìm một địa phương nhỏ, ở gần một tháng hoàn toàn không thành vấn đề!

Về phần Kỷ Thừa An nói nhà họ Đường gì đó, trước kia cô trốn bọn họ không phải cũng không tìm được sao, cho nên chỉ cần trốn được, sợ cái gì chứ ~

Tâm trạng lạc quan cực kì lạc quan, Kiều Tịch đợi đến đêm khuya thì xuất phát, chuẩn ra ngoài. DDLQĐ

Nhưng mà..... Cả quá trình mới tiến hành được mười mấy phần, cô mới vừa đi tới vườn hoa, đột nhiên, rào chắn sáng lên một vòng đèn hồng nhạt, cực kỳ rõ ràng trong đêm đen, sau một khắc, đột nhiên có tiếng chuông báo, Kiều Tịch sửng sò, sau đó cực kì nhanh, mới vừa nãy còn không có một bóng người trong vườn hoa, không biết chui từ đâu ra mà có rất nhiều người đàn ông cường tráng cao lớn cầm vũ khí vây quanh cô, sau một lúc lâu, một người đàn ông trung niên, mặt mũi nghiêm nghị bước ra: "Đừng phản kháng vô nghĩa, giờ hai tay lên đi theo chúng tôi."

Kiều Tịch run rẩy: "....." Đây là tình huống gì!

Kiều Tịch bị đưa đến một gian phòng, ngoan ngoãn ngồi yên, mười mấy phút sau, Kỷ Thừa An tới dẫn cô đi.

Anh đẩy cửa ra, thấy quần áo Kiều Tịch, nhúm mày, lạnh lùng nói: "Đi."

Kiều Tịch đang hoảng đi theo sau anh, lúc gần đi thấy người đàn ông trung niên kia vẫn cúi người chào bóng lưng Kỷ Thừa An.

Hai người đi thẳng một mạch, Kỷ Thừa An nói không nói thêm một câu nào, trong lòng Kiều Tịch cũng thấp thỏm không yên.

Ban ngày vừa mới nói không đi, buổi tối đã muốn trốn.....

Kỷ Thừa An sẽ không trừng phạt thân thể cô như trước chứ..... Không muốn, nhưng cô vừa lúc, TAT

Đến khi vào phòng, anh đứng ở trong phòng đưa lưng về phía cô, áp lực vô hình tràn ngập khắp cả căn phòng, lần đầu tiên, Kiều Tịch có cảm giác vô cùng sợ hãi với anh.

Bởi vì chột dạ, Kiều Tịch không dám nói lời nào, cúi thấp đầu dựa vào cửa.

Qua hồi lâu, cô nghe thấy Kỷ Thừa An cười nhẹ một tiếng, đột nhiên cả người toát mồ hôi lạnh.

Cô nghe nhầm sao?

Giống như muốn chứng thực với cô, Kỷ Thừa An xoay người, khuôn mặt tuấn tú trắng nõn cười, cười lạnh.

Anh, anh cười à!

Trong lòng Kiều Tịch càng sợ hơn, tình huống như thế..... sao anh còn cười.

Nếu anh nắm cầm cô nói, mấy câu lạnh nhạt như trước, Kiều Tịch còn không biết phải làm như thế nào, nhưng anh cười, trong nháy mắt cô cảm thấy trong lòng vô cùng hoang mang.

Nuốt nước bọt, Kiều Tịch kéo ra một nụ cười: "Cái đó..... Tôi muốn ra ngoài đi dạo." Ấc, hơn hai giờ đêm nói đi tản bộ có phải quá gượng ép hay không?

Mặc kệ, cô nói tiếp: "Tôi muốn giải sầu, ha ha, ha ha, bảo vệ chỗ này rất lợi hại, tôi mới đi dạo một lúc đã đột nhiên xuất hiện nhiều người như vậy, làm tôi giật cả mình, còn dẫn tôi đến căn phòng kia, đây là đâu vậy, lợi hại....."

Ấc, nói hồi lâu, Kỷ Thừa An cũng không trả lời cô, chỉ nở nụ cười lạnh nhìn chằm chằm cô.

Nhìn cô khiến cô chột dạ.

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu, chỗ này chắc không phải nơi đơn giản, cô mới đi ra ngoài mấy phút đã bị bắt lại, nhất định là có camera gì đó, tính sai, tính sai mất rồi.

Kiều Tịch tổng kết nguyên nhân thất bại.

Kỷ Thừa An cũng không nói gì, không chút gọn sóng nhìn chằm chằm cô, hồi lâu mới mở miệng: "Tôi không hề rời đi."

"Hả?"

"Tôi nói, tôi không hề rời đi."

Cho nên? Kiều Tịch không hiểu.

Nhìn thấy vẻ mặt càng ngày càng khó coi của anh, đột nhiên nhớ tới mấy lời ban ngày nói với anh, anh không rời đi, tôi sẽ không đi.

Nhưng lúc ấy cô chỉ muốn tạm thời ứng phó với anh, để anh buông lỏng với cô, hoàn toàn không nghĩ nhiều như vậy.

Ánh mắt Kiều Tịch dao động, "Khụ khụ, rời đi có rất nhiều nghĩa, anh rời khỏi phòng, cũng cho là rời đi nha, ha ha....." Cô thử dùng chút chơi chữ.

Bỗng nhiên, Kỷ Thừa An vọt tới trước mặt cô, bàn tay bóp chặt cổ cô, đẩy cô kên trên cửa, về mặt lãnh lẽo cực kì: "Tôi tin lời của em!"

Kiều Tịch bị anh bóp cổ, đôi tay bắt lấy bàn tay anh, nói không ra lời.

"Ngay từ khi bắt đầu, em đã nói dối!" Anh chất vấn, "Cái gì mà không xứng với tôi, cái gì mà sợ khó giữ được tính mạng, cái gì không có cảm giác an toàn, thật ra thì ngay từ đầu em đã quyết định đi đúng không! Giống như khi ở thành phố A, em đồng ý đi theo tôi, kết quả quay đầu bỏ chạy, tối nay em còn muốn đi như vậy!"

"Tôi...tôi....." Kiều Tịch không nói ra lời, hô hấp khó khăn.

Nhìn thấy cô khó chịu, Kỷ Thừa An thả lỏng tay, lấy được không khí mới, cô ngồi xồm xuống ho khan, hít từng ngụm lớn không khí.

Một lát sau, cô nghe thấy Kỷ Thừa An nói ở trên đỉnh đầu cô, "A, tôi thật sự quá cưng chiều em, nếu không thay đổi được ý nghĩ của em, vậy cứ dùng cách của tôi đi."

Kiều Tịch ngừng hô hấp lại, cách gì chứ?

Chắc khi còn bé, mỗi người đều được người lớn dạy, không được nói dối, nói dối thì không phải là đứa bé ngoan.

Nhưng người, ít nhiều gì cũng sẽ phạm phải sai lầm này, nguyên nhân cũng không khác lắm, đôi khi là trộm một viên kẹo, đôi khi là trốn học, có khi là làm giả thành tích học tập, sau khi bị phụ huynh phát hiện nhất định sẽ bị phạt.

Nhưng khi còn bé, vì gia đình Kiều Tịch, chú chưa bao giờ đánh mắng cho cô, cô cũng sẽ không phải nói dối việc gì.

Cho đến..... Bây giờ.

Mức phạt lớn nhất là gì?

Một trận như đòn?

A, bây giờ, Kiều Tịch cũng không còn là trẻ vị thành niên nữa, một câu nói dối của cô, đổi lấy một bộ còng tay, thật sự là còng tay.

Khi Kỷ Thừa An đi ra ngoài để cô một mình trong phòng, cô còn lặng lẽ vui mừng, cho rằng anh đã chán ghét cô, nhưng lại bị tổn thương, đang nên bị ngốc luôn rồi, Kỷ Thừa An đi vào..... Trong tay, cầm cái gì đó sáng long lanh.

Còn chưa kịp phản ứng, đã lôi cổ tay cô, ném cô lên giường, sau đó cổ tay tay chọt lạnh, cách một tiếng, Kiều Tịch phát hiện mình không thể động được nữa rồi.

"Anh làm gì thế!" Cô cũng không bình tĩnh được nữa.

Kỷ Thừa An nhàn nhạt nhìn cô một cái, lạnh giọng nói: "Tôi phải ở chỗ này mấy ngày nữa, để đảm bảo an toàn, trước tiên cứ như vậy đi."

Cái gì gọi là trước tiên cứ như vậy đi!

"Sao anh có thể đối xử với tôi như vậy!" Kiều Tịch hô to.

Kỷ Thừa An nghe vậy châm chọc cười, "Cảm thấy quá đáng sao?"

"Anh nói thử xem!"

"Vậy em đối với tôi thì sao?"

Kiều Tịch nghe vậy sùng sốt.

Kỷ Thừa An cũng không nhìn cô nữa, xoay người rời đi, cuối cùng bỏ lại một câu: "Muộn rồi, nghỉ ngơi đi."

Nghỉ ngơi cái đầu anh! Thế này thì cô ngủ thế nào!

Kéo cái còng tay, trong phòng vang lên tiếng kim loại va chạm lạnh lạnh.

Kiều Tịch bắt đầu chiến đấu hăng hái với còng tay.

Kỷ Thừa An ra khỏi phòng, phát hiện chị Trần đang đứng ở cửa chờ anh.

Chị Trần nhú mày, không lên tiếng, vẫn lo lắng nhìn anh.

Một lát sau tiến lên hai bước, "Thiếu gia, cậu không thể ở cùng cô Kiều ở, cô ấy sẽ hại cậu."

Nếu như theo thân phận của chị Trần mà nói, chị không nên can thiệp vào chuyện tình cảm của Kỷ Thừa An.

Nhưng chị đã làm "bà lão" chăm sóc Kỷ Thừa An từ khi anh bảy tuổi rồi, từ thời niên thiếu tới bây giờ anh đã trưởng thành đẹp trai như vậy rồi, tình cảm không tự nhiên không phải nói. Diễn đàn

Vì cảm nhận được sự lo lắng của chị, không ngờ, vẻ mặt Kỷ Thừa An hơi dịu lại, nhẹ giọng nói: "Những gì chị nói, tôi đều hiểu."

Nghe được giọng nói nhẹ nhàng của anh, chị Trần cho rằng anh đã thay đổi chủ ý, vội vàng nói: "Chi bằng thiếu gia đưa cô Kiều đi đi, tôi đã an bài xong rồi, cô ấy sẽ không gặp nguy hiểm gì, tôi tin cô Kiều cũng sẽ phối hợp."

Nói đến đây, Kỷ Thừa An thâm thúy nhìn chị, "Chị Trần, tôi đã là người trưởng thành, tôi biết rõ tôi muốn gì," dừng một chút mới nói, "Ít nhất đến bây giờ, tôi muốn để cô ấy ở bên cạnh tôi."

Chị Trần nhìn chăm chăm anh, thiếu gia quả thực không còn cậu bé nhỏ ngồi trong phòng nữa.

Chị Trần còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp thiếu gia.

Lúc ấy chị bị sắp xếp đến chăm sóc thiếu gia, ông chủ vừa mới qua đời, đại thiếu gia lại bận bịu tiếp nhận chuyện gia tộc, hoàn toàn không có thời gian rảnh để chăm sóc em trai.

Lúc ấy, chị rất bất mãn với công việc này, chị rất vất vả mới trở thành quản gia đứng đầu không phải để chăm sóc một đứa bé.

Vì thế lúc mới bắt đầu, cô cũng chỉ làm theo yêu cầu của thiếu gia, cũng không quan tâm anh, nhưng đứa bé này cũng không bướng bỉnh như chị tưởng tượng.

Ngược lại, anh rất yên lặng, yên tĩnh quá mức.

Không ra khỏi cửa, cũng không nói chuyện, có lúc một mình ngồi yên ở trong phòng một ngày không động tới cái gì.

Mặc dù hiểu kỳ, nhưng chị cũng không tìm hiểu rõ, công việc chỉ là công việc.

Cho đến một lần, chị mắc phải lỗi lớn, làm tổng quản cho chị xuống cấp, đây quả thực là tai họa ngập đầu với người nhiệt tình yêu công việc như chị, đây là vết dơ trong nghề mà cả đời chị sẽ vĩnh viễn không lau đi được, càng không thể có cơ hội trở lại nữa!

Chị đã nếm được mùi vị của tuyệt vọng.

Hoàn toàn không ngờ, thiếu gia lại đứng ra vì chị, nếu một nhân viên khác tới nói thì cũng không có ảnh hưởng gì tới bọn họ, nhưng lúc ấy thiếu gia đứng ra giúp chị nói chuyện, chị vô cùng kinh ngạc.

Mặc dù khi anh nói giữ chị lại, khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh hoàn toàn không giống một đứa trẻ, lại khiến cho đáy lòng chị hơi mềm nhũn.

Anh, cũng chỉ là một đứa trẻ.

Từ đó về sau, cô chuyên tâm chăm sóc thiếu gia, không chỉ làm một phần việc, mà là toàn bộ chuyện sinh hoạt.

Cho dù sau này có người nói chuyện thẳng thừng với chị, chị cũng không đồng ý, cô phải chăm sóc thiếu gia thật tốt, sao có thể rời đi chứ.

Nhưng bất tri bất giác, thiếu gia đã trưởng thành.

Có lẽ, không cần chị "bảo vệ" nữa rồi.

Thất vọng thờ dài, đáy lòng chị Trần phiến muộn không dứt, nhưng lại có chút vui mừng, rốt cuộc thiếu gia cũng chủ động làm, bất luận là cái gì, có thể sẽ bị thương, nhưng không bị thương như thế sao trở nên mạnh mẽ được chứ? Dienedanfleequysđôn

"Tôi biết rồi," Chị Trần hơi chán nản nói: "Tôi sẽ không nhắc lại chuyện này nữa, tôi tôn trọng lựa chọn của thiếu gia, cũng biết tôi nên làm gì rồi."

Kỷ Thừa An gật đầu một cái, đi về phía trước.

Đi được vài bước lại dừng lại nói: "Chuyện ở thành phố A, tôi có thể không truy xét, nhưng tôi không muốn xảy ra những chuyện tương tự."

Chị Trần nghe vậy biến sắc.

Anh, anh biết rồi!

Ngày đó, ở thành phố A, người phái người đi lừa thiếu gia, cố gắng bắt Kiều Tịch, anh biết là chị rồi!

Lúc ấy chị cũng chỉ muốn cho Kiều Tịch biết khó mà lui, cô ấy ở bên cạnh thiếu gia chắc chắn sẽ là tai họa ngầm, huống chi lúc ấy thiếu gia lại nói muốn đưa cô về gia tộc, cho nên lúc ấy chị chỉ muốn thông qua cách này để Kiều Tịch biết, cô ấy sẽ không thích ứng được với thế giới của thiếu gia, cũng muốn dò xét tâm ý của cô ấy.

Không ngờ Kiều Tịch cứ rời đi như vậy, im hơi lặng tiếng.

Nhưng sau khi làm xong cô rất hối hận, cô chưa từng thấy thiếu gia như vậy, bên ngoài vẫn y như thường ngày, nhưng kì thực nóng nảy không dứt,

Giống như băng lạnh bao phủ dung nham, thời gian càng lâu, thì càng gầy vò chính mình.

Thiếu gia biết, nhưng vẫn giữ cô lại.

Nếu như chị có hành động gì nữa, e rằng sẽ không tha cho chị, có điều, bây giờ cô cũng biết mình nên làm gì rồi.

Nhìn cửa phòng Kiều Tịch một lát, chị Trần nhếch khóe miệng lên, đứng đó một lúc rồi rời đi.

Sau khi Kiều Tịch chiến đấu hăng hái một đêm với cái còng tay, cuối cùng đầu đầu ngủ thiếp đi.

Lúc thức dậy đã là buổi trưa.

Thức ăn để bên cạnh giường, cô dùng một tay ăn một ít cũng không có khẩu vị.

Đợi đến buổi tối, lúc Kiều Tịch cho rằng Kỳ Thừa An sẽ không tới, anh lại tới.

Phải làm thế nào, cô đã suy nghĩ xong, đối với Kỳ Thừa An, phải mềm, ngàn vạn lần không thể cứng rắn, nếu không, thua thiệt chỉ có thể là mình.

Vì vậy lúc anh vừa mới bước vào, Kiều Tịch nở một nụ cười thật rực rỡ, dùng giọng điệu sau khi anh rời đi thì không vui nói: "Anh đã đến rồi!"

Kỳ Thừa An ngồi trên ghế sofa, liếc cô một cái không lên tiếng.

Kiều Tịch phát huy da mặt dày, tiếp tục cười: "Chuyện của anh giải quyết thế nào rồi, vẫn tốt chứ?" Thấy anh vẫn không nói gì, cô tiếp tục cố gắng, "Có phải rất khó không, phải chú ý nghĩ ngợi nha."

Sau đó lại BAL→ABALA nói một tràng dài, nói được nửa giờ, rốt cuộc Kiều Tịch nói cũng mệt, dựa vào đầu giường thở.

Thất bại, hơn nửa giờ, Kỳ Thừa An không đáp lại cô câu gì, anh không sợ kim nén đến chết sao, cô da mặt dày như thế cũng không gánh nổi.

"Cạch", một ly nước được đặt vào đầu giường, Kiều Tịch cầm lên uống ừng ực.

Sau đó u oán nhìn người trước mặt.

Kỳ Thừa An nhìn xuống cô: "Còn muốn chạy không?" Kiều Tịch nín nọt nói: "Anh ở đây, tôi nào dám."

Kỳ Thừa An cười nhạt: "A, tôi lại sợ em phải mông một cái tiếp tục chạy đấy?"

Kiều Tịch vội vàng tỏ rõ, trong lòng nắm chặt quyền: "Sao có thể chứ! Về sau anh ở đâu tôi ở đấy!" Ngoài miệng vẫn nở một nụ cười rực rỡ: "Cái đó, cái đó, chúng ta thương lượng, có thể tháo cái còng tay này xuống không, cái này kẹp tôi đau quá, anh xem đỏ lên hết rồi!"

Kỳ Thừa An thân nhiên nhìn cô một cái, kéo còng tay nói: "Chỉ có như vậy mới có thể để tôi ở đâu, em ở đấy."

Kiều Tịch: T_T.....

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Mỹ Nhân Kế

Editor: Cookie Oh

"Cái này không đúng, Kỳ Thừa An." Kiều Tịch nghiêm mặt nói: "Anh biết bây giờ hành động của anh được coi là gì không, tội đó cũng quá lớn!"

"A....." Kỳ Thừa An cười lạnh thành tiếng.

Đây là khinh thường sao, Kiều Tịch oán thăm.

"Kỳ Thừa An!" Cô lớn tiếng kêu, "Anh lập tức mở ra cho tôi, nếu không tôi sẽ không khách khí!"

Thử đòi phương pháp, có lẽ có tác dụng.

"Em đang khiêu chiến tôi sao?" Kỳ Thừa An cúi thấp người, nhìn thẳng vào mắt cô.

Đôi mắt đen như một cái hồ sâu rộng, nhìn cô chăm chăm.

Trong nháy mắt suy nghĩ vừa rồi của Kiều Tịch sụp đổ.

Vội vàng cười nín nọt, "Không có! Tuyệt đối không..... Tôi đây không phải thương lượng với anh sao, anh xem cái này làm tôi đau thế nào a, đồ thành một vòng quanh tay, thực sự tôi sẽ không ra khỏi phòng, anh mở cái này ra cho tôi đi." Mắt lấp lánh nhìn anh, ưu điểm trời sinh, Kiều Tịch rất đẹp, băng cơ tuyết nhan (gương mặt đẹp, dáng vẻ thanh thoát), tóc đen mực, khi cười đuôi mắt cong lên, cực kỳ xinh đẹp, hiền dịu.

Kỳ Thừa An nhú mày nhìn cô một lúc, nghiêng đầu.

Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa lại bị lừa.

Không thể không nói, Kiều Tịch tỏ ra là một cô gái ngoan ngoãn thật sự rất thành công, nhưng anh biết, dáng vẻ xinh đẹp tuyệt trần, gương mặt dịu ngoan này chỉ có thể đi lừa người khác, nếu như cô thật sự ngoan như vậy, lúc đầu làm sao cô có thể bùng ly rượu lên đến gần anh chứ.

Ngược lại, trong lòng người phụ nữ này mảnh khảnh rất nhiều, tuyệt đối không thể tin lời cô.

Thấy Kỷ Thừa An quay đầu không nhìn cô, Kiều Tịch biết chiều này có thể thất bại, hết cách rồi, tiền án của cô quá nhiều, e rằng anh sẽ không "bị lừa" nữa.....

Nhưng binh pháp Trung Quốc nguyên thâm là thế, kế đầu tiên trong 36 kế không được, vậy thì đổi kế khác.....

Tay Kiều Tịch chậm rãi lướt lên vai anh, thân thể cũng ngang nhiên tới gần, cơ bắp dưới lòng bàn tay cứng chắc, vẫn khỏe mạnh tráng kiện như trước.

"Kỷ đại nhân, ha ha," đây là lần đầu tiên Kiều Tịch gọi anh như vậy trước mặt anh, nhưng sau khi gọi xong phát hiện rất thuận tai, "Tôi sai rồi, anh đừng tức giận được không, tôi làm cho anh phần salad ngon nhất, anh tạm tha cho tôi đi, nha?" Truyện được đăng ở diễn đàn.

Tự thấy buồn nôn một lúc, nhưng vì không dễ bị chịu phạt, Kiều Tịch vút hết mặt mũi đi luôn.

Nhưng rất thất vọng, Kỷ Thừa An vẫn không quay đầu lại.

Thêm vài giọt nước mắt, Kiều Tịch tựa đầu lên vai anh, cố ý chậm rãi hà hơi vào tai anh: "Kỷ đại nhân, tôi thật sự biết sai rồi, tối hôm qua tôi đã suy nghĩ, anh nói rất đúng, tất cả đều muốn tốt cho tôi, trước kia tôi không hiểu, anh đừng so đo với tôi được không, thật ra thì giấu lại tình hình, thật sự rất nguy hiểm, một người phụ nữ, một mình đi ra ngoài nhất định sẽ bị bắt, đến lúc đó thì xong rồi!"

.....

Vẫn không quay đầu.

"Anh cũng phải nghe tôi giải thích chứ, anh xem đột nhiên tôi gặp phải chuyện đáng sợ như vậy, tôi nhất định sẽ sợ, theo sinh vật học mà nói, hoàn toàn là phản ứng tự nhiên, hoàn toàn không suy nghĩ gì cả, nhưng dù thế nào tôi cũng thuộc loài sinh vật cao cấp nhất, bây giờ tôi đã hiểu rõ, tôi nên ở bên cạnh anh!" giọng nắm đấm lên, tỏ rõ quyết tâm của mình.

Trầm mặc.....

Tiếp cận, dễ quá khó đi! Tôi không hầu hạ nữa!

Đợi chút..... Kiều Tịch sững sờ, vành tai đang ửng đỏ là gì vậy?

Trời ạ, anh không quay đầu lại không phải không hiệu quả, mà là đồ mặt xấu hổ!

Cô đâu biết, khi cô gọi Kỷ đại nhân, Kỷ Thừa An cảm thấy trái tim mình bắt đầu nhảy lên bất quy tắc, áp chế thế nào cũng vô ích, cho nên chỉ có thể gồng mình mặc cho cô ôm.

Lần đầu tiên có cảm giác thế này, không biết phải làm sao, muốn đẩy cô ra, nhưng lại cảm thấy thân thể mềm mại dán chặt trên người mình như vậy rất thoải mái, nhưng để cho cô ôm, cảm giác quần bách lại càng ngày càng rõ ràng.

Trong nháy mắt rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan (tình thế bế tắc, khó xử, tiến cũng khó mà lui cũng khó).

Đây thật sự là phát hiện lớn, Kiều Tịch kích động không đề ý chuyện bị còng tay.

Kể từ khi ở cùng Kỷ Thừa An, anh rất ít khi lộ ra vẻ gì khác, hầu như chỉ là một gương mặt đẹp lạnh nhạt, trước kia, Kiều Tịch trêu chọc cả ngày trời mới hơi cười nhạt, mà bây giờ, vào giờ phút này, người này lại đỏ mặt!

Tôi muốn xem!

Kiều Tịch lắc vai Kỷ Thừa An, trong lời nói không nhận được ý cười: "Cái đó, Kỷ, Kỷ đại nhân, anh muốn tôi nói thế nào, anh không nói làm sao tôi hiểu được, dẫu dễ một chút cũng tốt, tôi nhất định nghe theo phân phó của anh, a, Kỷ đại nhân, anh nhìn tôi một cái, nào." Kiều Tịch đùa giỡn. Truyện được edit bởi diễn đàn (ĐDLQĐ)

Nhưng Kỷ Thừa An không muốn Kiều Tịch xoay anh anh lại?

Hay bởi vì do khoảng cách, cô cũng không có cách nào lên phía trước để nhìn vẻ mặt anh, chỉ có thể nói tiếp: "Anh làm gì thế, sao không xoay người lại, chẳng lẽ..... anh xấu hổ?"

"Được rồi!" Kỷ Thừa An không nhận được nữa, đứng dậy, lạnh giọng nói: "Tôi bảo chị Trần lấy đồ ăn cho em."

"Vậy anh có trở lại không?" Kiều Tịch nói vô cùng tủi thân, cứ như anh muốn vứt bỏ cô vậy.

"Chuyện này..... nói sau đi, tôi đi đây." Nói xong Kỳ Thừa An vội vàng đi ra khỏi cửa.

Kiều Tịch cũng không nhận được nữa, nằm bò ở trên giường cười ha ha, ai nha, thật là đáng yêu!

Trước kia sao cô không phát hiện anh đáng yêu như vậy chứ! Ha ha.

Cười một lúc lâu, cuối cùng cũng dừng lại.

Rõ ràng cảm thấy rất vui vẻ, tại sao lại đột nhiên thấy..... Trống vắng.

Nếu như, nếu như anh chỉ là một người bình thường thì thật tốt.

Kiều Tịch nhắm lại mắt, nằm yên trên giường.

Nếu như anh không có thân phận như vậy, chỉ là người bình thường, cho dù không có nhà xe cao cấp, cô cũng tình nguyện ở cùng anh.

Nhưng sự thật không thể thay đổi, anh mãi mãi là anh, cao cao tại thượng, xa không thể chạm tới.

Nếu như cô muốn ở cùng anh, nhất định phải theo bước anh, cô không có xuất thân hiển hách, chỉ có thể tự cải thiện mình tới để những người khác đồng ý, nhưng một mực theo đuổi, cô thật sự nhận được thứ mình muốn sao?

Không cần.....

Ý nghĩ này vừa xuất hiện đã bị cô pass rồi, cô quá lười, sẽ không bao giờ liều mạng đuổi theo một người, nếu không cô đã sớm cùng Kiều Vọng giành Hoắc Dục rồi, điều cô muốn là có thể để cô và người đó cùng nỗ lực, chứ không phải chỉ biết đứng ở chỗ cao để một mình cô trèo lên.

Cho dù người kia phát sáng rực rỡ, nhưng cô sẽ không trèo cao, chẳng bằng tìm người giống mình, cùng nhau về nhà.

Giống như bạn đang ở trong một cửa hàng trang sức, nhìn thấy một viên kim cương mà bạn rất thích, viên kia kim cương đó vô cùng hoàn mỹ, mỗi một góc cạnh đều tỏa sáng rực rỡ, bạn cực kì thích, nhưng mà, bạn có thể mang về nhà sao?

Chỉ xem qua một chút, sau đó trở thành ánh sáng lấp lánh trong kí ức thôi.

Theo cô, Kỳ Thừa An chính là viên kim cương tỏa sáng lấp lánh ấy, chỉ có thể nhìn không thể có được, có thể mong ước nhưng không thể đến gần.

Vài ngày sau đó, không biết vì sao, Kỳ Thừa An không đến nữa.

Lúc mới bắt đầu, Kiều Tịch cũng bình tĩnh, dần dần trở nên nôn nóng, sau đó, tâm tình càng ngày tệ, không thể đi những nơi khác, cũng không có cái gì để tiêu khiển, loại tâm tình tiêu cực này ngày càng sâu sắc, biến thành hối hận.

Ngày đó cũng thế, Kiều Tịch ngồi phịch trên giường, trong đầu bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Nếu như trên thế giới có thuốc hối hận thì thật tốt, hoặc là để cô ngủ một giấc rồi trùng sinh, không phải hay có trong tiểu thuyết sao, nữ chính ngủ một giấc, đột nhiên trùng sinh đến khi còn bé, cô không muốn trở lại khi còn bé, chỉ cần đến buổi tối trước ngày hôm đó là tốt rồi!

Những ý nghĩ này lặp đi lặp lại ở trong đầu Kiều Tịch, nhưng mà vừa mở mắt ra, vẫn là hoa văn màu vàng phức tạp trên trần nhà.

Cô nằm trên giường, một cái tay bị còng ở đầu giường, mặc dù còn một cái tay tự do, nhưng sau nhiều ngày cô thực hiện các loại thí nghiệm đã từ bỏ phương án tháo còng tay để chạy trốn.

Đây không phải là nhà anh, Kiều Tịch nghĩ, chị Trần đã từng nói, đây là nhà chú anh, có lẽ, chú anh cũng là cơ hội.

Buồn bực nghĩ, chắc là phải chờ sự xuất hiện của anh, dù sao bây giờ, cũng chỉ có anh tới.

Rắc rắc _____

Cửa được mở ra, thật sự đáp ứng suy nghĩ của cô, nhưng mà Kỳ Thừa An đã rất lâu không tới, làm mất Kiều Tịch hết kiên nhẫn, không còn nhiệt tình như những ngày qua, chỉ bất động nằm ở trên giường, nhìn trần nhà ngẩn người.

"Đang suy nghĩ gì vậy?" giọng nam dễ nghe vang bên tai, Kỳ Thừa An kỳ quái nhìn cô.

"Không có gì." Cô miễn cưỡng trả lời.

"Vậy à." Bên trong phòng lại là trầm mặc.

Anh luôn trầm mặc như vậy, cô chịu đựng căn phòng yên tĩnh này đủ lâu rồi!

Kiều Tịch nhếch miệng cười, hỏi anh: "Hừ, anh tính lúc nào thì tháo cái này ra?" Cô kéo cổ tay trái cùng còng tay trên đầu giường, trong phòng vang lên tiếng kim loại va chạm khe khẽ.

Anh cũng không thể giam cô cả đời chứ.

Anh nhàn nhạt trả lời: "Chờ đến khi em nói thật."

"Tôi chưa bao giờ nói dối." Cô nhồm đậy, gương mặt nghiêm túc, có phần trịnh trọng nói.

Anh đột nhiên cúi người xuống, nhìn thẳng vào mắt cô, đột nhiên quá gần, cô không khỏi lui người lại về phía sau, anh nháy mắt nói: "Nhìn xem, em vừa nói dối."

Vừa..... Chắc là đang nhắc chuyện trước kia cô lừa anh, a.....

Kiều Tịch rũ mắt xuống, chậm rãi nói: "Nếu như tôi nói thật, anh sẽ thả tôi đi chứ?"

"Ừ."

Hít sâu một hơi, giọng cô mang theo ý cười: "Thật ra thì tôi nghĩ, nếu không gặp anh thì thật là tốt....."

Không khí trong phòng dần tản ra một loại cảm giác bóp chặt cổ họng khiến người ta hít thở không thông, khuôn mặt người đàn ông cũng chậm rãi tăm ra khí lạnh âm trầm, mà cô chậm rãi ngẩng đầu lên lại mỉm cười, mang theo chút tàn nhẫn nói với anh: "Tôi nói, tôi thật sự hối hận khi gặp anh!"

Đây thực sự mới là lời Kiều Tịch muốn nói, Kỷ Thừa An cũng cảm thấy vậy.

Hôn, trời đất sụp đổ.

Anh đè cô trên giường, chiếm lấy cổ cô, một cái tay khác cũng bị anh gắt gao giữ lại, môi của anh đè xuống, đầu lưỡi cạy môi cô ra dò xét đi vào quần lấy lưỡi cô, có một loại cảm giác run rẩy kinh người ở trong miệng của cô mạnh mẽ xong tới, hơi thở bá đạo hoàn toàn bao phủ cô.

Không có chỗ trốn.....

Trong đầu của cô hiện ra mấy chữ, thật là buồn cười, nếu như hiểu rõ mình trên chọc nhân vật nguy hiểm như thế này, lúc đầu cô tuyệt đối không ngu ngốc tự chui đầu vào lưới.

Không hài lòng với việc cô không chuyên tâm, anh hơi trừng phạt, lúc rời đi thoáng dùng sức cắn đôi môi trơn bóng của cô.

"Hừ ——" cô hít ngậm khí lạnh, bất mãn nhìn chằm chằm người đang trên người cô.

Anh không thèm để ý, nhìn vết máu môi cô, chậm rãi nở nụ cười, vô cùng mê hoặc, vươn đầu lưỡi ra liếm phần đỏ thắm trên môi cô đi, đôi mắt sạch sẽ trong suốt nhìn chằm chằm cô, giống như mới vừa rồi không phải là anh vậy.

Người trưởng thành rất ít người có đôi mắt trong suốt như vậy, bởi vì đã sớm nhiễm lỗi đời mà không còn thuần khiết nữa.

Người này lại có một đôi mắt đặc biệt như vậy, màu đen rất đậm, không có chút ánh sáng nào. Tất cả ánh sao sẽ lu mờ trước đôi mắt ấy, hình như ẩn chứa sự tàn bạo không dễ phát hiện, nhìn kỹ lại phát hiện thật ra thì ánh mắt anh vô cùng tinh khiết thánh thiện, một đôi mắt nhìn cô giống như cô là thế giới duy nhất.

Cô luôn luôn tìm đường lui cho mình, vậy bây giờ thì sao?

Đường lui của cô là cái gì?

Kiều Tịch rút tay phải ra lau mặt của anh, dưới tay truyền đến cảm giác mát lạnh từ da thịt nhiệt độ thấp, nhẵn nhụi bóng loáng giống như sứ trắng, thật là đáng tiếc, cô thầm than trong lòng.

Tại sao không thể là một tiểu bạch thỏ thật đáng yêu thánh thiện, cô không có hứng thú với loại động vật nguy hiểm như hổ.

Tay thuận thế xuống phía dưới, lấy con dao gọt trái cây từ trong tay áo ra đặt bên cổ người đàn ông, Kiều Tịch mỉm cười, dính đến vết thương ở kheo miệng, nhưng bây giờ cảm giác đau đớn này càng khiến cô khuấy khoả hơn, "Thân ái, mở còng tay ra đi, nếu không tôi thật sự sẽ động thủ."

Anh híp mắt nhìn cô không nhúc nhích, trên mặt cũng không biểu lộ cảm xúc gì, chỉ cười nhẹ nhàng, híp mắt nhìn Kiều Tịch đang nằm ở dưới người anh.

Lần này, chơi lớn rồi đấy.

Kiều Tịch thầm than, hôm nay cô thật sự không còn đường lui rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Thói Quen

Editor: Cookie Oh

Bên trong phòng vô cùng yên tĩnh, nhưng sóng ngầm dữ dội, không khí ngột ngạt đến căng thẳng, dây cung căng hết mức.

"Buông tay đi, như vậy sẽ tốt cho cả hai." Kiều Tịch không kiềm chế được nhờ giọng nói.

Trên thực tế, Kiều Tịch đã vô số lần nghĩ tới cảnh tượng cô không gặp Kỳ Thừa An, nếu như không gặp anh, cô tuyệt đối có thể sống cuộc sống theo ý mình, đó là cuộc sống yên bình nhàn hạ trong ước vọng của cô, không giống như bây giờ, bất cứ lúc nào cũng có thể nổi sóng, không xác định được khi nào sẽ gặp nguy hiểm.

Không có anh, cô có thể sống rất tốt, cuộc đời này không còn ai cũng sống được.

Tại sao nhất định anh phải kéo mình theo!

Dây dưa không rõ như vậy, thậm chí cô cảm thấy..... anh yêu cô?!

Nhưng, làm sao có thể chứ, anh có lẽ sẽ thích mình, nhưng còn yêu?

Cô không thể tránh thoát lần này, cho dù là thú dữ hay nước lũ, đều khiến nhọc lòng mệt mỏi, cuối cùng khiến cả hai chịu tổn thương, cần gì chứ? Cần gì phải thế?

Kỳ Thừa An cúi đầu nhìn vẻ mặt không rõ của Kiều Tịch, trong lòng lại vô cùng tức giận, từ lúc cô lừa anh bỏ đi, loại cảm giác này vẫn luôn tồn tại, không có cách nào phai mờ.

Sau nhiều lần cô nói dối, càng dâng cao, ngọn lửa rực rỡ tràn ngập trong tim, giống như muốn đốt cháy khô cả máu.

Cùng với nó là một cảm giác vô lực, thất bại, bất luận anh làm gì, cô cũng không muốn ở bên cạnh anh, khi cô cười, chỉ là vì lừa gạt anh, khi cô rơi nước mắt cũng vì khiến anh mềm lòng, tất cả về mặt cô tạo ra chỉ vì một mục đích, chính là rời xa anh, sống cuộc sống cô muốn. Truyện được đăng tại diễn đàn LÊ 2uy đôn

Trong ký ức của anh, cảm giác thất bại như vậy chưa từng có.

Anh có thể lấy được bất cứ thứ gì, chỉ cần anh muốn. Nhưng lần đầu tiên, anh bị từ chối tàn nhẫn như vậy, không chút lưu tình, chỉ là từ chối.

Hạ mình hết mức, vẫn không thể cứu vãn, thậm chí khi anh quyết định tiếp nhận chuyện của gia tộc, vì cô tiến vào thế giới mà anh vẫn cho rằng vô cùng bản thủ, cô cũng không biết được, một lòng chỉ muốn cuộc sống của cô.

Theo ý nghĩ trước đây của anh, nếu có người không muốn, anh đều có thể cười trừ, buông tay là được.

Thậm chí mấy ngày nay anh tránh không gặp cô, hay chính là để có thời gian quên đi sự tồn tại của cô, lơ đi ảnh hưởng của cô đối với mình.

Nhưng anh vừa về phòng mình, thấy chiếc giường lạnh lẽo rộng lớn thì anh bắt đầu nhớ cô.

Mùi hương nhàn nhạt trên cơ thể cô, mái tóc dài mềm mại theo đường cong cơ thể, khi anh không thể ôm cô vào trong ngực, mà là người khác, ngay lập tức anh không biết áp chế nội tâm không ngừng nóng nảy thế nào.

Đồng thời khiến anh mất ngủ.

Anh giống như trúng độc, mà cô là thuốc giải duy nhất.

Thứ thuốc độc được đặt tên là "thói quen", đáng sợ cỡ nào, phá hủy linh hồn ăn mòn xương tủy, vạn kiếp bất phục.

Đột nhiên, Kỳ Thừa An cầm lấy tay cô, hơi dùng lực, lưỡi dao bén nhọn chĩa vào làn da mịn màng, trong nháy mắt, máu đỏ tươi nhỏ giọt xuống, rơi trên mặt cô.

Chất lỏng hơi lạnh rơi xuống mặt, cô mới phản ứng được anh đang làm gì, hơn nữa sức anh ngày càng nhiều, thậm chí muốn mở rộng vết thương.

"Anh điên rồi! Anh đang làm gì vậy chứ! Dừng tay cho tôi!" Cô giằng lại, cầm cán dao, kéo về thật mạnh, anh cũng không tranh giành với cô, buông lỏng tay.

Kiều Tịch vùng con dao xuống giường, chỉ sợ anh làm gì đó nữa, vội ngẩng đầu lên nhìn vết thương của anh, may mà không sâu, chảy một chút máu, tay chân cô toàn loạn che vết thương của anh, run rẩy nước nỡ mắng anh: "Kỷ Thừa An, anh bị bệnh hả! Sao anh lại đâm chính mình chứ!"

Đổ lộn với cảm xúc kịch liệt của cô, Kỷ Thừa An rất bình tĩnh, gương mặt trắng nõn không hề gợn sóng, nhẹ giọng nói: "Tôi chỉ làm những gì em muốn làm mà thôi."

"Ai muốn làm cái việc quái quỷ này chứ!"

Anh nhìn cô, ánh mắt giống như ngày trước, nhưng trong đó lại thêm thứ gì đó mà Kiều Tịch nhìn không hiểu.

"Đây là đáp án của tôi." Anh lặng lẽ nói, "VẬY còn em?"

Anh..... Đáp án?

Hắn tình nguyện như vậy cũng không thả cô đi?

Cô ngơ ngác nhìn anh, qua một lúc lâu, chậm rãi nhắm mắt lại, toàn thân giống như mất đi hơi sức, không còn bất kỳ cảm xúc gì.

Mặc dù tay của cô vẫn che cổ anh.

Xúc cảm lạnh như băng truyền đến tay, anh đặt tay lên tay cô, tay của cô run lên, bị anh nắm chặt trong lòng bàn tay.

Rất nhanh, hơi lạnh rơi trên môi, dán chặt, hơi thở quen thuộc đầu độc cô, dần dần, anh dùng lưỡi cạy môi của cô ra, cảm xúc mềm mại cùng hành động bá đạo lặp đi lặp lại lần áp cô, chạy khắp nơi mềm mại của cô, sau đó ép sát đuổi theo lưỡi của cô, để cô cùng anh múa, đây là một nụ hôn cứng rắn, không hề yếu thương, anh giống như vì chinh phục, vì xác định, vì..... giữ lại.

Cô không biết cái gì nữa.

Chỉ cảm thấy cảm giác vui sướng không ngừng trào dâng, và một giọt nước nơi khóe mắt nhẹ nhàng chảy xuống.

Vì mình không có năng lực, càng vì mình giờ phút này còn có thể vui vẻ, và vì trước mặt anh.

Nhưng tại sao lại khóc, Kiều Tịch cũng không biết, sau khi trưởng thành cô rất ít khi rơi nước mắt, cho dù mấy ngày nay đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cô cũng không khóc, nhưng bây giờ, giọt nước mắt kia giống như có ý thức của riêng mình, tự nó trong vành mắt rơi ra, nhỏ giọt xuống.

Hôn mãnh liệt khiến cô không hô hấp được, cô muốn đẩy anh ra, cái tay bị còng không ngừng giãy giụa, phát ra tiếng leng keng do kim loại va chạm.

Anh một tay giữ chặt cổ tay cô, nắm thật chặt, thân thể lần áp, từng bước từng bước mà ép sát, anh đè cô ngã xuống giường, để cô không thể giãy giụa được nữa.

Sau mấy giây, cuối cùng anh cũng buông cô ra, hôn tỉ mỉ dọc theo cổ xuống phía dưới, mang theo hơi thở mê hoặc, khiến cho cô run sợ.

"Không muốn ——" giọng cô yếu ớt nói: "Tôi muốn, ở một mình."

Động tác của anh theo câu nói đó mà ngừng, một lúc nữa, Kiều Tịch nghiêng đầu nói, "Anh..... anh mau đi băng bó vết thương đi."

Thấy anh bất động, Kiều Tịch quay đầu nhìn anh, giọng nói có chút tức giận: "Anh nhanh lên một chút đi, có nghe thấy không?"

Thân thể anh ép cô, ánh mắt tối tăm như nước xoáy, nhìn cô, "Còn đi nữa không?"

Kiều Tịch hít thật sâu một hơi, "Tôi bị anh trói thế này rồi, đi cái gì mà đi." Nói xong lại nghiêng đầu quay đi.

Kỷ Thừa An nhìn cô một lúc, vuốt tóc cô, đặt một nụ hôn trên trán cô, vừa nhẹ nhàng lại cung chiều, giọng nói cũng cực kỳ dịu dàng: "Một lát nữa tôi lại đến thăm em."

"..... Ừ."

Anh nắm tay cô thật chặt, mãi mới buông ra.

"Két" một tiếng, cửa bị đóng lại.

Ngoài cửa, chị Trần mắt không chế, kinh ngạc kêu: "Thiếu, thiếu gia, thế nào thế này! Mau! Mau! Gọi bác sĩ tới!"

Sau đó giọng nói nhạt dần đi, chị cũng không nghe thấy Kỷ Thừa An trả lời.

Tay lau nước mắt ướt át còn ở khóe mắt đi, vừa mới chạm đến gần khuôn mặt, không cách nào ngăn được vị cay nồng truyền tới chóp mũi, cô dơ hai tay lên, trong lòng bàn tay là chất lỏng màu đỏ.....

Rõ ràng anh ghét màu đỏ như vậy, lại kiên quyết, chỉ vì buộc cô đi vào khuôn khổ!

Cô vừa tức giận vừa oán hận, không biết là giận hành động của anh, hay hận mình không nhẫn tâm.

Mình như vậy, đáng giá để anh làm như vậy sao?

Kiều Tịch rơi vào trầm tư.

Đã là buổi tối, Kiều Tịch thay quần áo dưới sự giúp đỡ của chị giúp việc, cũng lau khô vết máu trên người, cô hỏi chuyện Kỷ Thừa An, bọn họ lại lắc đầu không biết.

Kỷ Thừa An nói buổi tối anh sẽ đến.

Kiều Tịch vừa hi vọng anh đến, để biết vết thương của anh thế nào, nhưng mặt khác cô cũng hi vọng anh không nên tới, bởi vì bây giờ cô không biết mình nên dùng thái độ như thế nào để đối mặt với anh.

Cũng không ngờ, Kỷ Thừa An không tới, lại chờ được một người khác.

Người trước mặt có nét giống Kỷ Thừa An, cũng có một khuôn mặt chỉ cần đứng yên một chỗ, tất cả những thứ bên cạnh đều trở thành vật làm nền, cho dù hai người thuộc về hai kiểu hoàn toàn khác nhau.

Cuối cùng Kỷ Lâm cũng có thể gặp được người phụ nữ mà cháu trai ông quan tâm, rất dễ nhận thấy, Kiều Tịch, nhìn qua cũng không có đặc biệt gì, mặt mày xinh đẹp, đường cong rõ ràng, phong cách thanh nhã, nếu muốn nói đặc biệt thì chính là đôi mắt đen như mực, long lanh sáng ngời, hơn nữa..... trong sáng không có đục vọng, cho dù nhìn khi nhìn ông có chút kinh ngạc, cũng chỉ là đơn thuần thương thức, không có bất kỳ ý tứ lưu luyến gì. Truyện được edit tại diễn đàn

Cô gái trong sáng đây rồi, ha ha.

Kiều Tịch hơi sững sờ nhìn người đứng ở cửa, tóc đen bóng mượt, khuôn mặt xinh đẹp điểm lệ, có vẻ đẹp cổ điển mà thoải mái phong lưu của người Trung Quốc, cũng may phần phong cách ưu nhã thoải mái át đi phần điểm lệ bức người kia lại, lúc này mới khiến cho người ta cảm thấy khó thờ.

Người này..... hẳn là chú của Kỷ Thừa An rồi.

Đối với cái người không mời mà tới này, Kiều Tịch không chuẩn bị tinh thần gì cả, nhưng dù sao đây cũng là địa bàn của người ta, bất luận thế nào Kiều Tịch cũng không có lợi thế, cho nên phản ứng chậm chạp đầu tiên chính là cười.

Mắt tự nhiên cười nhạt, lời nghị lực lúc đi phỏng vấn ngày trước ra, Kiều Tịch buông sách trên tay xuống, nhẹ giọng nói: "Chào chú."

Kỷ Lâm hơi sững sờ, rất nhanh bình tĩnh lại.

Ừ, phản ứng và năng lực ứng biến cũng không tệ, ông cũng chậm rãi nở nụ cười.

Khi ông yên lặng đã điểm lệ bức người, hướng chỉ là lúc cười, Kiều Tịch chỉ cảm thấy nhất thời ánh sáng chiếu rọi ra khắp bốn phía trong phòng, hơi híp mắt lại, quả thật bây giờ biết cái gì gọi là họa thủy (kẻ gây tai họa) rồi, thật là đáng sợ.....

Cô ho nhẹ một cái: "Cái đó, chú là chú Kỷ Thừa An sao? Thật ngại quá, bây giờ cháu không nhúc nhích được." Kiều Tịch không muốn ngồi chờ chết, cô trực tiếp hỏi.

Kỷ Lâm bước dài, ba hai bước đi tới ghế sofa đối diện cô, hai chân vắt chéo, một tay chống cằm, cười nhạt một tiếng.

"Kỷ Thừa An? Chú cho rằng giữa hai người sẽ có xung hô thân mật." Qua một hồi lâu, ông mới nói.

Kiều Tịch nghe vậy sững sờ, quả thật, từ trước tới nay cô và Kỷ Thừa An luôn gọi nhau như vậy, anh cũng gọi thẳng tên của cô, nhưng cô và những người khác chưa bao giờ như vậy, đều có tên thân mật, nhưng với anh, hình như chưa từng có.

"A....., đúng rồi, tự giới thiệu một chút, cháu đoán đúng, chú là chú của A An, Kỷ Lâm." Kỷ Lâm lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của cô.

"A..... Cái đó, cháu tên là Kiều Tịch."

"Chú biết, có thể gọi cháu là Tiểu Tịch không?" Kỷ Lâm lẳng lặng nhìn cô hồi lâu, cúi đầu thường thức trà thơm, nhẹ nhàng cất giọng đáp.

Lần đầu tiên gặp mặt không nên như vậy.....

"Tốt lắm, Tiểu Tịch, hôm nay chú tới đây thật ra có một số việc muốn nói với cháu." Kỷ Lâm nói thẳng.

Quả nhiên vừa nảy hời ý kiến cô chỉ là hời mà thôi? Kiều Tịch cười ngất.....

"Chuyện gì?"

"Là chuyện liên quan tới A An," nụ cười của ông sâu hơn, nhìn thẳng mắt cô, "Tiểu Tịch, cháu hiểu A An không?"

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Đánh Cuộc

Editor: Cookie Oh

Cái từ hiểu này, có rất nhiều hàm nghĩa, nhưng mà cô có hiểu Kỳ Thừa An hay không.

Kiều Tịch suy nghĩ một chút, từ khi hai người quen biết nhau đến giờ, những gì cô biết đều là do anh nói cô mới biết, nhưng cô cũng có phần không hiểu, ngay cả thân phận của anh, gần đây cô mới biết được.

Nhưng đối với cái người Kỳ Thừa An này, cô không thể nói cô không hiểu.

Anh thích uống trà, sách, yên tĩnh, mỗi buổi sáng sớm đều vận động một giờ, yêu cầu với đồ ăn khá cao, không thích màu đỏ, càng không thích đụng chạm với người khác, ngoài cô.

Trên thực tế, cô cảm thấy với Kỳ Thừa An, cô hiểu đấy, nhưng lại không biết Kỳ Lâm nói hiểu, rốt cuộc chỉ phương diện nào.

"Có." Cô trả lời.

"A, " Kỳ Lâm nghe vậy nhủ mảy, "Chẳng trách cháu muốn rời xa nó, A An a, " ông khề thờ dài, "Nói như thế nào đây, từ nhỏ chính là... đứa bé khá kỳ quái."

Ông nhàn nhạt cười, "Chú còn nhớ rất rõ lần đầu tiên gặp thằng bé này, đương nhiên, ý của chú là lần đầu tiên khi nó đang trưởng thành, lúc ấy A An chừng mười một mười hai tuổi, thoát nhìn cả người vô cùng u tối, chú ngồi xổm trước mặt nó, nói với nó chú là chú của nó, cháu có biết nó nói gì với chú không?"

Kiều Tịch hơi nhăn mày lại, lời của ông chú khiến cô nổi cảm giác khó chịu trong lòng, lựa chọn ngậm miệng không đáp.

Ông cũng không để ý phản ứng của cô, tiếp tục nói: "Nó nhìn chú, ánh mắt của một đứa trẻ lại sắc lạnh như vậy, sau đó nói một câu, tránh ra, ông đang chặn đường. Ai nha, lúc ấy chú thật sự kinh ngạc, chú cho rằng sau khi trưởng thành nó sẽ thay đổi, nhưng mà bây giờ, vẫn vậy, cho dù là một người lí tưởng, cũng không vui vẻ với cô gái nào, cho nên cháu muốn rời xa nó, chú cũng hiểu, nếu cháu cần giúp đỡ, chú có thể giúp cháu, dù sao, chú cũng không muốn gây tổn hại tới một cô gái tốt trong một gia đình bình thường, cháu thấy thế nào, Tiểu Tịch?"

Nói xong thì giao quyền lựa chọn cho cô.

Kiều Tịch nhìn chằm chằm Kỳ Lâm nhìn vài giây, cười lạnh một tiếng, sau đó từ chối.

Nàng thực sự tò mò, nhưng mà thông qua những người khác để hiểu rõ Kỳ Thừa An, phương thức này, cô không muốn dùng.

Kiều Tịch biết lựa chọn này có thể gọi là ngốc.

Nhưng cô chấp nhận, ít nhất, bây giờ cô vẫn đang ở cùng Kỳ Thừa An, ít nhất phải tôn trọng lẫn nhau.

Đúng như lời chú nói, cô thực sự muốn rời khỏi, chị Trần cũng đã nói, thông qua người chú này của Kỳ Thừa An sẽ có cách tốt nhất, nhưng trải qua chuyện hôm nay, cô đột nhiên không muốn làm như vậy.

Nàng thà ở với Kỳ Thừa An, từ từ khiến anh đáp ứng yêu cầu của cô, cũng không muốn thông qua phương pháp như vậy, làm anh thương tổn.

Huống chi, nếu người này là chú của Kỳ Thừa An, lại nói anh như thế, cô thật sự không thể tin người này muốn tốt cho Kỳ Thừa An.

Đối với của sự từ chối của cô, Kỳ Lâm không buông tha, vẫn ưu nhã cười, nói tiếp: "Không cần cậy mạnh, bây giờ chú làm như vậy, không phải đúng như ý nguyện của cháu sao, tính cách như A An, không dễ ở chung."

"Chú Kỳ đã lo lắng nhiều rồi, anh ấy là hạng người gì tự cháu hiểu rồi!" Kiều Tịch cả giận nói: "Huống hồ, cháu không cảm thấy khó chịu khi ở chung với anh ấy."

Nhìn vẻ mặt hơi sững sờ của Kỳ Lâm, Kiều Tịch nhận ra mình thất lễ, nhưng cô thật sự chán ghét khi ông nói Kỳ Thừa An như vậy, những lời vừa rồi cũng thuận theo tâm trạng mà nói ra.

Ổn định tâm trạng, Kiều Tịch tiếp tục nói: "Trên thực tế, cháu và Kỳ Thừa An thực sự có chút mâu thuẫn, nhưng những mâu thuẫn này cũng không bắt nguồn từ anh ấy, là cháu muốn rời đi, nhưng đây là chuyện giữa hai chúng cháu, chúng cháu sẽ tự giải quyết, về phần chú nói muốn giúp, cháu rất biết ơn, nhưng cháu không muốn nhận, cảm ơn."

Nói xong thì rũ lông mi xuống, gương mặt lạnh lùng không nói ra câu gì nữa.

Kỳ Lâm nhìn Kiều Tịch, vẻ mặt của cô rất giống Kỳ Thừa An, người ta nói, hai người yêu nhau ở cùng nhau một thời gian dài thì vẻ mặt sẽ dần dần giống nhau, quả thực như vậy. Truyện được đăng tại [i]Diễn đàn L32uyĐ0n/(D0LQĐ)/[i]

Nhưng thật đáng tiếc, trong tình yêu này, một người không biết yêu là gì, một người lại mù quáng trốn tránh, nhất định đi con đường nhấp nhô, xem ra chỉ có ông già lười biếng này đến đổ thêm ít dầu cho bọn họ thôi.

Nghĩ đến đây, Kỳ Lâm cười ha ha lên, âm thanh dễ nghe, trầm thấp chọc người, liếc mắt nhìn Kiều Tịch, trong mắt đều là chế nhạo, "Chú nói nó vài câu, Tiểu Tịch đã nóng nảy như vậy, thấy được tình cảm của cháu với cháu chú vô cùng sâu nặng a."

Kiều Tịch nghe vậy đỏ mặt, tránh ánh mắt của ông, bĩu môi.

"Được rồi, chú cũng không vòng vo nữa," Kỳ Lâm ngồi nghiêm chỉnh, ngón tay gõ lên tay vịn, "Nói thẳng, Tiểu Tịch, bối cảnh gia đình của cháu chú biết hết rồi, cháu không cần tức giận, dù sao, cháu là người phụ nữ duy nhất cháu trai chú quan tâm, về tình về lý, chú làm như vậy là điều hiển nhiên, với gia tộc của bọn chú, đây là tục lệ, hi vọng cháu bỏ qua cho."

Điều này Kiều Tịch đã sớm biết, tuy không thích, nhưng không đến mức để bụng, khách sáo nói một câu không sao cả

"Về phần vừa nãy chú hỏi cháu hiểu A An thế nào, xem ra cháu cũng hiểu A An, nhưng mà cháu không hiểu kỳ vì sao nó có tính tình này cách sao?"

Kiều Tịch lắc đầu.

Kỳ Lâm thở dài, "Chắc hẳn cháu cũng biết, A An không thích đụng chạm với bất cứ người nào, nguyên nhân chủ yếu là do A An hình thành từ lúc nhỏ, khả năng này khác với tưởng tượng của cháu." Ông nhìn về phía cô, trong mắt toát ra thương xót và ưu thương nhân nhật, "Chỉ sợ, không có ai biết mùi vị cô độc bằng A An, đáng sợ hơn là, bây giờ nó cũng không hiểu được cái gì gọi là cô độc."

Từ lời Kỳ Lâm, lần đầu tiên Kiều Tịch càng hiểu rõ Kỳ Thừa An hơn.

Lúc Kỳ Thừa An còn rất nhỏ, cha mẹ anh đã qua đời, anh còn một người anh trai, nhưng mà anh trai của anh muốn tiếp quản chuyện làm ăn của gia tộc, gánh vác trọng trách rất nặng, không còn thời gian lo lắng cho người em trai ruột này nữa.

Hai anh em nhà họ Kỳ luôn phải gánh trên lưng rất nhiều trọng trách.

Một người khi còn ở thuở niên thiếu đã bắt đầu tiếp nhận chuyện gia tộc, không có tuổi thơ, quá sớm để tiến vào thế giới trắng đen hỗn loạn kia.

Một cậu bé thì người thân, chỉ có một người anh trai, lại không nhận được chút tình thân nào, hơn nữa bởi vì lúc ấy gia tộc phân tranh, ngay lúc đó, tình huống nhà họ Kỳ vô cùng nguy hiểm, cho nên không có bất kỳ người nào qua lại với nhà họ Kỳ, cũng vì thế mà Kỳ Thừa An không có người bạn nào cả.

Tình thân, tình bạn, hai thứ quan trọng nhất xây dựng nên tuổi thơ, Kỳ Thừa An đều không có.

Anh chỉ có thể ở trong phòng mình, ngày này qua ngày khác chỉ chơi đồ chơi của mình, với chính mình.

Ban đầu, mọi người đều cảm thấy Kỳ Thừa An rất ngoan.

Nhưng dần trưởng thành, mọi người mới phát hiện, anh yên tĩnh quá mức.

Thậm chí đối với sự quan tâm của anh trai, cũng không quá để ý tới.

Bác sĩ tâm lý cũng xem qua, nói cũng không phải là bệnh tật gì, chỉ là, mất đi chờ mong, cảm xúc này bình thường chúng ta gọi là, thất vọng.

Thất vọng quá nhiều, không cần nữa.

Khi Kỳ Lâm nói đến đây, cũng đau lòng thở dài, có thể đàn ông trời sinh không bộc lộ cảm xúc ra ngoài, nhưng trong lời nói biểu lộ thương xót và áy náy, lại khắc sâu trong lòng cô.

Cô thậm chí có thể tưởng tượng được, anh ở trong căn phòng rộng lớn, chỉ có một mình anh, cho dù khóc lóc âm ỉ, chỉ có những người làm vô tâm, mãi không có một người nào sốt ruột chạy tới ôm lấy anh, hỏi anh làm sao.

Cha mẹ rời đi, tạo cho anh tính cách lạnh lùng, anh trai lơ đãng, làm cho anh dần dần khép kín nội tâm.

Cô vẫn cho rằng, Kỷ Thừa An quá mức ưu tú, tất cả của anh, gia tộc anh, đều khiến cô đặt khoảng cách với anh.

Nhưng nghe xong Kỷ Lâm nói, đột nhiên Kiều Tịch cảm thấy, Kỷ Thừa An chỉ là Kỷ Thừa An, là Kỷ đại nhân của cô, Kỷ đại nhân lạnh lùng với bất kỳ ai, lại mở lòng ôm ấp một mình cô, là Kỷ đại nhân không nói những lời đường mật, mà nhẹ nhàng xoa đầu cô.

Chỉ là anh mà thôi.

"Cho nên chú thực sự kinh ngạc về sự tồn tại của cháu," Kỷ Lâm nhìn về phía cô, "A An nó, trước nay không chấp nhận bất cứ kẻ nào, duy chỉ chấp nhận cháu, có thể là do chưa bao giờ ở cùng những người khác, nó giữ lại một người." Ông nhìn còng tay trên cổ tay cô, thờ dãi: "Xin cháu tha thứ cho nó."

"...Cháu không trách anh ấy, nếu như tính toán, đều là cháu nợ anh ấy." Kiều Tịch dừng một chút mới nói.

"Cháu yêu A An sao?"

Kiều Tịch ngẩng đầu nhìn về phía ông, lại ảm đạm cúi đầu, "Cháu không biết."

"Cháu không phủ nhận, vậy thì sao không cho nhau một cơ hội?"

Trong lòng Kiều Tịch vô cùng phức tạp, một mặt lí trí cô muốn từ chối, một mặt... không biết vì sao lại chần chừ, có chút chờ mong.

"Cháu sẽ suy nghĩ thật kỹ, hôm nay cảm ơn chú." Kiều Tịch cũng biết mới đầu Kỷ Lâm nói Kỷ Thừa An cũng vì kích động cảm xúc của cô, để cho cô biết tình cảm bị cô đè nén, không thể không nói, ông thành công, cái bẫy rất đơn giản, cô lại cam tâm tình nguyện nhảy vào.

Kỷ Lâm nghe vậy cũng đồng ý, yên lặng để một vật trên đầu giường, rồi rời khỏi phòng, đi không một tiếng động y như lúc ông đến.

Rốt cuộc, trong phòng chỉ còn lại một mình Kiều Tịch ngồi im cuộn tròn chân lại, ôm chính mình, ánh mắt phóng vào không trung, bắt đầu trầm ngâm.

Muốn đánh cược không?

Trước kia, cô luôn thua, chưa từng thắng lần nào, cho nên cô lựa chọn buông bỏ hình thức đánh cược vào tình yêu, không đánh cược thì sẽ không thua.

Nhưng bây giờ, trước mặt có một thứ vô cùng hấp dẫn ngay trước mặt cô, thậm chí cô nguyện ý khuynh gia bại sản cũng không tiếc.

A, chui đầu vô lưới.

Đột nhiên, cô rất nhớ Hà Cửu và Tùy Ý, nếu ở chỗ bọn họ, nhất định sẽ cho cô lời khuyên rất tốt.

Bỗng dưng, Kiều Tịch nhớ tới lời Tùy Ý, cô nói, khi tình yêu đến, ít nhất không cự tuyệt nó.

Nó tới rồi sao? Muốn cự tuyệt sao?

Sau khi Kỷ Thừa An vào phòng, phát hiện Kiều Tịch vẫn không nhúc nhích ngồi ở đầu giường, chôn sâu đầu mình vào đầu gối.

Đồng tử co rút, bỗng nhiên anh không biết mình làm vậy đúng hay không, cứng rắn trối chết cô như vậy, ở bên cạnh mình, cô sẽ vui vẻ sao?

Nghe thấy tiếng cửa phòng mở, Kiều Tịch chậm rãi ngẩng đầu lên, viền mắt không cách nào xóa được màu hồng.

"Em khóc sao?" Kỷ Thừa An bước nhanh đến cạnh cô, lông mày nheo lại vô cùng buồn rầu.

Kiều Tịch nhìn anh, đột nhiên phát hiện anh gầy đi rất nhiều, đường nét khuôn mặt rõ ràng mà khắc sâu, cô vươn tay chạm vào một bên mặt hắn.

Kỷ Thừa An sùng sốt, ánh mắt dừng ở còng tay đã được mở trên đầu giường, vẻ mặt uy nghiêm đáng sợ, trong nháy mắt kinh hãi, anh nắm lấy cổ tay cô, "Em...!"

Kiều Tịch lại không phát hiện, bây giờ trong mắt cô chỉ có người đàn ông này, trên chiếc cổ thon dài quấn mảnh vải thưa trắng tuyết, trong lòng cô vô cùng đau xót, không khỏi muốn rơi nước mắt.

Cô đột nhiên phát hiện, hai người bọn họ lại giống nhau, đều có tuổi thơ tịch mịch, đều cự tuyệt tất cả kỳ vọng và tình yêu, cô đã sớm mất đi tất cả, mà người đàn ông trước mặt cho dù tổn thương chính mình cũng không muốn cô rời xa anh, cô lại sợ cái gì chứ?

Cuộc đời vốn là một trận cá cược.

Cược trên một người như vậy, thua cũng đáng.

Cô động dậy, nhào vào trong lòng anh, ôm chặt lấy anh.

Thân thể Kỷ Thừa An cứng đờ, nhưng không nhúc nhích, tùy ý cô ôm.

"Xin lỗi... thật sự xin lỗi, " Cô từng câu nói, đầu cọ vào lồng ngực anh, ánh mắt hồng hồng nhìn anh, ủy khuất nói: "Em không đi nữa, anh, anh đừng tức giận được không?"

"Không phải nói chúng ta không thích hợp sao?" Anh vẫn không nhúc nhích.

"Ai nói không thích hợp, hai chúng ta là trời sinh một đôi!" Cô bắt đầu giở trò.

"Không phải nói sợ sao?" Giọng anh vẫn lạnh như vậy.

"Không sợ, ngay cả anh em còn không sợ, còn sợ ai chứ!" Cô ngang ngược nói.

"Em làm nhiều chuyện như vậy, không phải là muốn đi sao, nếu em khẳng khẳng muốn đi, anh có thể..."

"Không nghe, không nghe, không nghe, không nghe, không nghe!" Kiều Tịch tiếp tục pha trò, sau một lúc mới phản ứng lại lời anh, đột nhiên thấy tủi thân, cô nói không đi rồi, anh lại không cần cô nữa sao?

Cô ngẩng đầu với một đôi mắt đỏ nhát gan nói: "Em thật sự không đi nữa rồi, anh, anh không cần em sao?"

Kỷ Thừa An nhìn nàng, lát sau lại nhẹ nhàng thở dài, cuối cùng vươn hai tay ra ôm lấy eo cô, lực dần dần mạnh hơn, như muốn hòa cô vào trong thân thể anh, giọng nói lạnh nhạt, lại chứa chút mềm mại, "Từ trước tới nay, anh không bao giờ không cần em."

Đối với những lời nói dối của cô, lần chạy trốn của cô, trong lòng anh vẫn tồn tại rất nhiều tức giận, đến khi cô cuộn tròn trong lòng mình, nghe cô nói dịu dàng như vậy, biến mất hầu như không còn.

Cô luôn như thế, dùng lời nói hấp dẫn hấn.

Anh khuất phục.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Tiểu Hoàng

Editor: Cookie Oh

Kiều Tịch ngoan ngoãn nằm nhoài trên ngực anh, đầu ngón tay chọc chọc vào lồng ngực cứng rắn của anh, "Anh không tò mò tại sao em lại thay đổi chủ ý hả?"

"Như đã đoán trước thôi." Người nào đó tự tin nói.

Ặc, Kiều Tịch bị lời của anh chẹn họng, vốn dĩ còn một đồng lời tự đắc muốn nói, kết quả một câu của anh chặn lời cô muốn nói luôn.

Đột nhiên anh vươn một tay ra, nắm lấy cổ tay mà lúc trước bị còng của cô, hỏi một câu: "Có đau không?"

Kiều Tịch nhìn anh, khuôn mặt đẹp trai vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng trong mắt lại xuất hiện chút lo lắng, cảm nhận được sự quan tâm của anh, tâm trạng Kiều Tịch rất tốt, uất ức trước đó đều biến mất, trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần nở ra nụ cười mừng rỡ, nghiêng người sang tựa vào người anh, giọng nói vô tội lại uất ức, "Đau a, anh xem, còn đỏ đây này."

Về mặt Kỷ Thừa An sững sờ, anh nghĩ Kiều Tịch nhất định sẽ nói không đau, nhưng cô lại thừa nhận, anh lại không biết phải làm cái gì.

Yết hầu chuyển động lên xuống một cái, một lúc lâu mới nói một câu: "Anh đi lấy thuốc." Nói xong buông Kiều Tịch ra muốn đi.

Kiều Tịch sao có thể dễ vậy chứ, nói lời này là để anh đau lòng, đây là chuyện cần tri tuệ ở mức thấp nhất, một người đàn ông bình thường đều sẽ tiến đến ôm hôn, nói lời ngọt ngào an ủi, anh lại không nói câu nào, một lúc lâu mới nói một câu đi lấy thuốc.

Có điều, cái này cũng là thật sự lo lắng cho cô, không như vậy thì không phải là Kỷ đại nhân rồi.

Trong lòng Kiều Tịch thầm vui, kéo anh lại, đôi mắt ướt át đen như mực nhìn anh, chắc vì khóc nên càng thêm long lánh, tội nghiệp nhìn Kỷ Thừa An, "Anh cứ đi như thế à."

Lần này anh đi cũng không được, không đi cũng không xong

Kiều Tịch cũng không nhìn được nữa, phì cười, ôm bụng lăn lộn trên giường, ai gu, trêu đùa đáng về khổ sở của Kỳ đại nhân thật là quá hay, ha ha.

Mặt Kỳ Thừa An đen triệt để, thân thể chuyển động, núm lấy cánh tay của cô kéo đến trong ngực.

"Thật không đáng hoàng." Cặp mắt đen như mực của anh nheo lại, trên gương mặt tuấn mỹ đầy vẻ nguy hiểm, ý thức được mình có thể gây nổ sủng rồi, Kiều Tịch vội vàng giãy giụa, nhưng đâu nhanh kịp bằng tay dài chân dài của Kỳ Thừa An chứ, thân thể anh thấp xuống, Kiều Tịch không thể động đậy.

Kiều Tịch giãy hai cái, cảm thấy không được thì chu miệng uất ức nói: "Anh sử dụng sức mạnh, em vẫn còn bị thương đây....."

"Vậy sao, anh thấy em rất tốt." Anh trừng mắt nhìn cô lạnh lùng nói, tay cũng không rảnh rồi.

Nhất định Kiều Tịch không biết bây giờ mình đầy cảm dỗ thế nào, trên gương mặt trắng nõn hơi hồng, cặp mắt long lanh có chút bắt lực, làn da mịn màng trắng ngần, giống như ngọc trắng loại tốt nhất, anh chậm rãi cởi nút áo cô ra, lộ ra làn da mềm mại tinh tế như miếng ngọc trắng vô cùng hoàn mỹ.

Một cái tay để trên cổ tay cô, một cái tay khác chậm rãi sờ lên phía trên, đảo quanh ngực, Kiều Tịch không nhìn được thờ mạnh, ngực phập phồng, mờ mịt nhìn anh.

Đôi mắt anh tối dần, cúi xuống cắn đôi môi hồng hé mở của cô, hôn cô, sức lực bá đạo khiến cô trầm mê, đầu lưỡi thăm dò vào, cùng nhảy múa với lưỡi cô.

Rất nhanh, anh cởi hết quần áo của cô ra, cảnh xuân hiện ra, anh lưu luyến ở ngực và bụng cô, không để cô kìm nén mà ưỡn người, anh tháo bỏ hết vật cản trở phía dưới, động thân một cái tiến vào, cô không khỏi kêu một tiếng, bầu vào cánh tay cường tráng cầu anh, cô thở gấp, mở to đôi mắt mờ mịt gọi anh: "Kỳ Thừa An....."

Người đàn ông đang kịch liệt bỗng dừng lại một giây, ôm lấy người cô, ánh mắt cực kỳ dịu dàng, nhỏ giọng nói: "Gọi lại một lần nữa."

"Cái... cái gì....." Cô giống như đang trôi giữa biển rộng, không ngừng dập dềnh, có tiếng ai đó vang lên trên đỉnh đầu, cũng không rõ ràng lắm.

Cô nghe được một tiếng cười khế, môi bị chiếm giữ, một cái tay dọc theo hông của cô chậm rãi xuống phía dưới, lại nói nhỏ một tiếng: "Ngoan."

Sau đó cường thế hôn sâu bao phủ lí chí của cô.

Sau khi hai người hòa thuận, Kiều Tịch biết được tình huống hiện giờ thế nào.

Đây là nhà chú Kỳ Thừa An, Kỳ Lâm, Kỳ Lâm không thể nói là dùng từ đặc biệt này để hình dung.

Đặc biệt là ở cách sống của ông.

Kỳ Lâm và cha Kỳ Thừa An là anh em ruột, ông rất được cưng chiều, nhưng ông không thích tham gia vào sự nghiệp của gia tộc, lại rất chung thủy với sở thích của mình, không có người cạnh tranh, vì vậy cha Kỳ Thừa An rất quan tâm ông, nói tóm lại, bây giờ phân loại Kỳ Lâm này, chính là loại thanh niên thuộc về văn nghệ. [u]Truyện được edit bởi diễn đàn Lê Q! _!ý ĐỒn[/u].

Nếu chỉ có như vậy, còn chưa đủ đặc biệt.

Đột nhiên cha Kỳ Thừa An mất trong một vụ tai nạn máy bay, rất nhiều người muốn đánh đổ nhà họ Kỳ, Kỳ Lâm không chút do dự đứng ra, trợ giúp anh Kỳ Thừa An tiếp nhận sự nghiệp của gia tộc, hơn nữa, sau khi gia tộc ổn định thì dứt khoát rời đi, đúng là một người thông minh.

Không bị dục vọng trước mắt mê hoặc, chuyện như vậy, không có mấy người làm được.

Nhưng điều Kiều Tịch cảm thấy đặc biệt, hoàn toàn không phải chuyện Kỳ đại nhân nói cho cô biết, mà là người đàn ông xinh đẹp ngồi ở trước mặt, trên tay lại có một con rắn.....

Mỹ nam quyền rũ và rắn, tổ hợp mỹ lệ vô cùng đẹp mắt. Không, nói chính xác, đó là một con rắn màu vàng kim, hoa văn xinh đẹp, con mắt màu vàng nhạt, rất dịu ngoan quấn trên ghế, đầu đặt trên vai Kỳ Lâm, giống như một cô gái khéo léo đáng yêu, nhưng dù đẹp hơn nữa, nó cũng là một con rắn đã trưởng thành đó.

"Chú, chú tìm cháu..... Ha....." Kiều Tịch cắn môi dưới run rẩy hỏi, hỏi vội vàng xong, mau chóng rời đi, người này yêu thích cái gì không thích lại thích loài vật này.

Kỳ Lâm cười nhạt, giọng nói khinh thường chậm rãi truyền đến, "Thích nơi này không?"

Hả?

Kiều Tịch nhìn vườn hoa xung quanh, hương hoa thoang thoang đưa vào mũi, không thể phủ nhận, nơi này rất tốt, cho nên cô gật đầu một cái, tầm mắt lơ đãng nhìn thẳng vào mắt con rắn vàng kia, hai chân hơi co lại, khấn trang.

"A, " Kỳ Lâm cười khê, "Cháu rất sợ cô ấy?" Ngón tay trần nòn của ông chỉ vào con rắn vàng kim trên vai, màu vàng kim và màu ngọc trắng tạo nên sự chênh lệch rõ rệt, lại có kiểu hấp dẫn khác.

"Ha ha ha a....." Kiều Tịch cười gượng không đáp.

Kỳ Lâm cũng không để ý, nụ cười vẫn tao nhã lịch sự như cũ, liếc mắt nói với cô: "A An muốn đi, cháu cũng sẽ đi cùng nó thôi."

Đi? Kỳ Thừa An không nói gì với cô cả.

"Xem ra A An cũng không nói với cháu mục đích của nó khi tới nơi này." Kỳ Lâm vẫn ung dung nhìn cô.

Mục đích?

Cô cho rằng Kỳ Thừa An gần đây mới đến nơi này.

"Cháu là người A An đã nhận định, chú cũng không cần gạt cháu." Mặc dù Kỳ Lâm chưa nói ra ý gì, nhưng từng câu từng chữ rõ ràng nói cho cô biết trong này là có gì đó.

Đôi mắt to sáng rỡ của Kỳ Lâm nhìn thẳng vào cô, "Tiểu Tịch, biết không, dòm ngó vào thế giới của chúng ta, đôi khi phải đánh đổi một số thứ, A An đã bỏ ra rồi, cháu nguyện ý làm những gì vì nó?"

Dòm ngó, thế giới của bọn họ, im lặng, lại tràn đầy nguy hiểm.

Giống như đang chất vấn, mình dám trả giá lớn để đổi lấy tư cách đi cùng Kỳ Thừa An không?

"Dĩ nhiên." Kiều Tịch cũng mỉm cười nhìn Kỳ Lâm, trong ánh mắt thể hiện sự kiên định.

Tình yêu, là chuyện giữa cô và Kỳ Thừa An, khác biệt đơn giản mà quan trọng nhất chính là tin tưởng và bình đẳng.

Anh vì làm cô, cô cũng đồng ý, nói cho cùng, cô cũng không muốn thua thiệt người khác.

Khi Kỳ Thừa An bước vào phòng phát hiện Kiều Tịch ngồi trên bàn sách, sợ hãi nhìn xuống dưới đất.

Lông mày anh dựng lên, buồn cười nhìn mặt cô, vừa đi vừa hỏi: "Em đang làm gì vậy?"

"Đừng tới đây!!!" Kiều Tịch kêu to, "Tiểu Hoàng ở đây đây!"

"Tiểu Hoàng?" Anh lặp lại.

"Anh đừng qua!" Kiều Tịch gấp gáp, ngón tay chỉ xuống đất, "Nó a, nó đó!" lời cô nói đều không mạch lạc.

Kỳ Thừa An nhìn xuống, phát hiện con rắn vàng kim dài hơn một thước cuộn dưới mặt bàn, hai hàng lông mày nhăn lại, "Tiểu Hoàng, là nó sao?"

Kiều Tịch gật đầu liên tục.

Kỳ Thừa An trầm ngâm, bước tới dùng một tay nắm lấy phần cách đầu Tiểu Hoàng ba phân, một tay nhấc nó lên, ôm nó rời khỏi phòng, lúc này Kiều Tịch mới thở phào nhẹ nhõm.

Vừa định cử động, phát hiện chân đã tê rần.

Đến lúc Kỳ Thừa An trở lại, thấy Kiều Tịch vẫn ngồi yên, trong lòng cũng hiểu tình cảnh của cô, cánh tay dài duỗi một cái, ôm cô xuống, Kiều Tịch ôm gáy anh, về mặt vô cùng hoảng hốt.

Đột nhiên phát hiện, hình như mỗi lần cô cô gặp chuyện quần bách, Kỳ Thừa An đều xuất hiện.

Cho dù là liên quan đến Hoắc Dục, Kiều Vọng, hay là khi người thân hại cô, Kỳ Thừa An đều xuất hiện kịp thời.

Giống như một bạch mã hoàng tử chân chính, anh tuần khí phách.

Có điều cô ở dưới con ngựa này..... là một con hắc mã kiêu căng bướng bỉnh a.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Người Đẹp Rắn Rét

Editor: Cookie Oh

Không bao lâu, hắc mã đã đá chân sau rồi.....

Kỷ Thừa An đặt cô xuống ghế sofa, tầm mắt rơi xuống chân cô, cau mày lạnh giọng hỏi: "Sao lại để chân trần?"

"Không biết giày đi đâu mất rồi....." Chắc đã bị mất khi cô và Tiểu Hoàng "trò chơi" trốn tìm rồi.

"Ăn cơm chưa?"

"Vẫn chưa....."

"Trước kia em sống sót thế nào vậy chứ." Nghe người đàn ông bên cạnh trách, Kiều Tịch đang muốn biện minh, Kỷ Thừa An lại cầm cổ chân mảnh khảnh của cô, giúp cô xỏ đôi giày vừa bị cô hất ra.

Sau đó đứng lên, thân hình cao lớn bao phủ cô, anh buông mắt xuống nhìn cô, hàng lông mi xinh đẹp khẽ động: "Theo anh đi ăn cơm."

"....." Cô chưa từng gặp người khó hiểu như anh, rõ ràng yêu thương cô, lại muốn dùng phương thức này.

Kỷ đại nhân của cô a.....

Có điều, đột nhiên cũng hiểu cách bày tỏ của anh, bởi vì từ trước tới nay chưa từng có ai trực tiếp biểu đạt tình cảm với anh, cho nên anh không biết, cho nên chỉ có thể theo phương thức của chính mình.

Nhưng mà bây giờ cô có thể giúp anh.

Kiều Tịch đứng lên khoác cánh tay anh, dựa đầu lên đó, trừng mắt nhìn: "Ai nha, rõ ràng không muốn để em đói thì trực tiếp nói nha, anh lại kỳ cục như vậy, Kỷ đại nhân."

"Kỷ đại nhân, đây là cách gọi gì chứ?" Anh nhìn cô đặt câu hỏi, ánh mắt không cách nào đoán ra được, rất hiểu kỳ.

"Cái này sao, là biệt danh em đặt cho anh, chỉ có em gọi anh như vậy! Không tệ chứ!" Giống như, anh chỉ chấp nhận đụng chạm với em, Kiều Tịch nở nụ cười rực rỡ.

"Luôn nói lời kỳ quái." Kỷ Thừa An liếc qua âm thầm nói một câu.

Hai người cùng nhau bước ra cửa đi tới phòng ăn, đột nhiên Kiều Tịch phát hiện một chuyện, vội vàng hỏi: "Cái đó, Tiểu Hoàng còn ở ngoài cửa không?"

"Đã bảo người thả về chỗ của nó rồi." Lại cúi đầu nhìn cô, "Cái đó là Kỷ Lâm cho em?"

Này, anh nên gọi ông ấy bằng chú chứ..... Nhưng mà bây giờ không phải là thời điểm nói lại anh.

Kiều Tịch cúi đầu, bất đắc dĩ nói: "Đúng vậy, không muốn cũng không được....."

"Xảy ra chuyện gì?"

Kiều Tịch nhớ lại lúc gặp Kỷ Lâm.

Khi ông nói xong chuyện về Kỷ Thừa An, Kiều Tịch rất lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, cô rất khó tưởng tượng Kỷ Thừa An lại vì cô mà hy sinh lớn như thế.

Cô hơi vui mừng với lựa chọn của mình, lại không thể phủ nhận người đàn ông trước mặt để cô ý thức được tình cảm chân thật của mình, vậy mà hôm nay lời nói này lại đẩy cô lên trên đầu sóng ngọn gió. Truyện được edit bởi diễn đàn L#ê Qu#ốý Đ*ôn~

Đầu bài chỉ có một, cô có thể gánh vác nguy hiểm này lên vai, có thể sống vai cùng Kỷ Thừa An hay không.

Cô sẵn sàng.

Mà phản ứng của Kỷ Lâm là bảo người đưa cho cô cái con rắn cang kim quán trên ghế của ông, dùng cái này để chứng minh dũng khí của cô.

Trời, vậy cũng không cần đưa cho cô một con mãng xà chứ!

Kỷ Lâm còn nói: "Thế giới của chúng ta tất nhiên sẽ nguy hiểm nhỏ, nếu như Tiểu Tịch cháu có thể vượt qua, vậy chú tin tưởng cháu chắc chắn không thành vấn đề." Nói xong nở nụ cười quỷ dị cuốn hút.

Bây giờ cô đã hiểu cái gì gọi là người đẹp rần rết rồi.....

Kiều Tịch cười gương mặt cái sau đó nói: "Ha..... Quà tặng này thật sự quá quý trọng..... Quá quý trọng!" Cô nhấn mạnh nhiều lần.

Kỷ Lâm hơi nhíu mày, một tia hiểu rõ thoáng qua trong mắt, đôi môi trắng nhạt nhéch lên, "A, Tiểu Tịch nhất định cảm thấy nó hơi đáng sợ, không sao, vậy chú cho cháu đổi một con khác."

Quá tốt rồi.

Kiều Tịch không nhận được thờ dài, thả lỏng, nhắm lại mắt, nghe thấy Kỷ Lâm vỗ tay một cái, kêu người nói: "Đi mang Tiểu Hắc đến đây."

Tiểu Hắc, là chó nhỏ sao? Vậy thì còn có thể nhận được, Kiều Tịch nghĩ.

Kỷ Lâm vẫn giữ vững dáng vẻ người đàn ông quý phái mỉm cười, "May mà chú đã chuẩn bị một quà tặng nhỏ khác cho cháu, nhất định cháu sẽ thích."

Sau đó, có hai người đàn ông mang một lồng sắt tới, bên trong là một con thằn lằn dài đến một mét!

Kiều Tịch trừng lớn, run rẩy nói: "Cái này, đây là Tiểu Hắc sao?"

"Đúng vậy a," Kỷ Lâm vui vẻ nói: "Rất đáng yêu mà."

Đáng yêu!

Đáng sợ thì có!

Kỷ Lâm tiếp tục nói: "Con rắn vàng có người mắt công đào tạo, tính tình rất dịu ngoan, còn Tiểu Hắc, ha ha..... trong việc này chắc có chút chuyện cũ, cháu muốn nghe thử không?"

Kiều Tịch nhìn con thằn lằn trong lồng, lại nhìn gương mặt thần bí của Kỷ Lâm, cuối cùng không kháng cự nổi tò mò gật đầu.

"Người chủ trước của Tiểu Hắc hình như là một người làm việc trong phòng, rất ít ra ngoài. Hơn nữa khá là xui xẻo, người này." Ông nhìn thằn lằn trong lồng cười nói: "Người chủ trước của nó không ngừng chăm sóc nó, còn có một con nhện nhỏ đáng yêu, nhưng mà có độc, có một lần ông ấy ra ngoài không cẩn thận bị con nhện cắn, loại độc đó có thể khiến toàn bộ dây thần kinh tê liệt, không thể nhúc nhích, đây là cách thức săn bắt rất hung hãn. Thật ra thì thế vẫn còn may, quan trọng là ngay lúc ông ngã xuống không cẩn thận đập vào lồng thủy tinh của Tiểu Hắc, cho nên Tiểu Hắc chui ra ngoài, chắc cháu biết, thằn lằn ăn thịt."

Không phải chứ..... nói đúng hơn là trong tình huống mất ý thức người chủ kia bị con thằn lằn này... Cô không thể nghĩ tiếp nữa!

Kiều Tịch nhìn con thằn lằn bị giam ở trong lồng, nuốt một ngụm nước bọt, bây giờ cô cảm thấy ánh mắt con thằn lằn kia nhìn cô cũng có gì đó không đúng lắm..... Người ta nói sinh vật ăn thịt người nhất định sẽ thay đổi.....

"Nhờ ông trời sắp đặt, Tiểu Hắc đến với chú, chú vẫn không biết xử lý nó thế nào, vừa đúng lúc, chú tặng nó cho Tiểu Tịch." Kỷ Lâm híп mắt cười, nói với cô.

"Không cần!" Kiều Tịch lớn tiếng kêu, ho nhẹ một cái nói: "Cái đó, cảm ơn, cháu... cháu....." Kiều Tịch nhìn chằm chằm con rắn vàng kim trước mắt cắn răng, bước tới nhấc nó lên, cổ nén cảm giác lạnh lẽo trong tay nói: "Cháu thích nó hơn."

"Không nên miễn cưỡng a." Kỷ Lâm cười.

"Không, không miễn cưỡng chút nào!" Kiều Tịch đang hoảng nói: "Nó rất đẹp." Cánh tay run rẩy cảm nhận được hơi lạnh dán sát vào da, cô tự động viên mình, cô không nói điều trái lương tâm, tuyệt đối không! TAT

Cô khẳng định là Kỷ Lâm cố ý, chắc chắn! Kiều Tịch cảm thấy thứ trên tay rất nặng, Kỷ Lâm vẫn nói tiếp: "Vậy thì nó là của cháu, đúng lúc nó chưa có tên, cháu đặt tên cho nó đi."

Nóng lòng thoát khỏi đây, Kiều Tịch không chút nghĩ ngợi: "Tiểu Hoàng đi! Rất xứng đôi!"

Kỷ Lâm nghe vậy cười ha ha, "Vậy sao, vậy thì gọi vậy đi."

"Vậy cháu trở về phòng trước." Kiều Tịch sắp không chịu nổi, Tiểu Hoàng ở trong lồng cô càng không ngừng động đậy, thật đáng sợ!

"Như vậy à, chú còn muốn Tiểu Tịch trò chuyện cùng chú nhiều một chút, cháu phải biết chỗ này rất ít người tới, chú rất cô đơn đó."

Chú như người đẹp rần rết như vậy ai muốn nói chuyện với chú!

Chẳng trách đến bây giờ vẫn chưa có vợ!

Kiều Tịch nghĩ ác độc, về sau cô nhất định phải cách xa người có ngoại hình đẹp, cách càng xa càng tốt!

Trong lòng không muốn nhưng Kiều Tịch biết bây giờ tuyệt đối không thể biểu hiện ra, nếu không ông sẽ không buông tha cho cô mất, cô vuốt đầu Tiểu Hoàng, cười dịu dàng một tiếng: "Cháu đương nhiên rất muốn, nhưng mà cháu lại sợ Kỳ Thừa An tới tìm cháu, hơn nữa cháu cũng phải trao đổi một chút tình cảm với Tiểu Hoàng, như vậy mới ở cùng nhau được, thật đáng tiếc."

Không đợi Kỳ Lâm trả lời, Kiều Tịch vội vàng nói: "Vậy thì cháu đi trước, hôm nay cảm ơn chú, a, còn có Tiểu Hoàng, ha ha ha....."

Nói xong Kiều Tịch bỏ chạy luôn.

Kỳ Lâm nhìn bóng lưng Kiều Tịch chạy đi, ánh mắt thâm thúy, khóe miệng nở nụ cười nhạt, một lát sau cảm tách trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Cô không dám ném Tiểu Hoàng đi, cô chịu ôm vào phòng rồi ném một cái, chạy ngay tới phòng vệ sinh rửa tay, thật đáng sợ mà.....

Vừa mở cửa ra, Tiểu Hoàng lại đang ở cửa chờ cô, thân thể còn bò vào rồi, Kiều Tịch sửng sốt, sau đó hét một tiếng chạy ra ngoài, cô chạy đến đâu Tiểu Hoàng liền đuổi theo cô, giống như đang chơi trò chơi, hình như Tiểu Hoàng rất vui vẻ, cô chơi mệt chết, thần kinh mệt mỏi.....

Cuối cùng cô bò lên bàn, Tiểu Hoàng chắc cũng mệt, ở dưới mặt bàn, cũng không bò lên, lúc này Kiều Tịch mới thở phào.

Sau đó chính là cảnh tượng Kỳ Thừa An thấy khi đi vào.

Dĩ nhiên cô chỉ nói về chuyện liên quan đến Tiểu Hoàng, cái khác cô không nhắc tới, cô tin Kỳ Thừa An cũng không muốn để cô biết chuyện này, cho nên cô cũng che giấu.

Kỳ Thừa An biết, một lúc mới nói: "Nếu như em không muốn, anh có thể trả lại ông ấy."

"Không cần, thật ra thì cũng không có gì, em thấy Tiểu Hoàng cũng rất ngoan, dù sao cũng là do chú anh tặng, em sẽ vui lòng nhận hết." Thực ra, Kiều Tịch không muốn Kỳ đại nhân vì cô mà nợ ân tình người khác nữa, hạ mình như vậy, cô không muốn để anh chịu uất ức, cho dù chỉ là một cuộc nói chuyện, cô cũng không muốn.

Đôi mắt đen như mực của Kỳ Thừa An nhìn cô, cuối cùng đồng ý: "Đến lúc đó nửa đêm đừng bị dọa sợ khóc lóc tới tìm anh."

Kiều Tịch: "....."

Ặc, cô là người thích khóc như vậy sao!

Hai người đến phòng ăn, mỗi người một phần ăn, khối lượng không nhiều nhưng rất đa dạng, có thể nhận ra đầy đủ các loại dinh dưỡng, rất tinh tế.

Cô nếm thử một miếng canh, ngon đến mức suýt chút nữa nuốt lưỡi của mình vào luôn, cái này và cơm tù (ý chỉ chỗ này là khi bị còng tay, nhốt trong phòng đó) hoàn toàn khác nhau nha!

Đãi ngộ đặc biệt, chắc chắn là đãi ngộ đặc biệt!

"Đúng rồi, chúng ta sẽ rời khỏi đây." Kỳ Thừa An không ngần đầu lên nói với cô.

"Đi đâu?"

"Nhà anh, chuyện của anh ở đây đã xong rồi."

Kiều Tịch ngưng động tác, bình tĩnh lại, thực ra, trải qua cuộc đối thoại hôm nay với Kỳ Lâm, cô đã đoán được một chút, có điều không ngờ sẽ nhanh như vậy.

Kỳ Thừa An thấy đáng vẻ của cô, vẻ mặt không khỏi cứng lại, nhúu mày lạnh lùng nói: "Làm sao vậy?"

Kiều Tịch giương mắt nhìn anh, muốn mở miệng hỏi, nhưng vẫn dè ý định xuống, cô hy vọng chính miệng Kỳ Thừa An nói chuyện này với cô, mà không phải do cô nhắc tới.

Cho nên cô nở nụ cười: "Không có gì, đi đâu cũng được, chỉ cần đi theo anh là được."

Lời này thật sự khiến Kỳ Thừa An bất ngờ, anh vẫn luôn hy vọng Kiều Tịch có thể tâm cam tình nguyện cùng anh trở về, mà không phải giả dối qua lại với anh, nhưng nụ cười và lời nói của cô rất chân thành, để anh không thể không tin tưởng.

Kỳ Thừa An dịu dàng, nhẹ giọng nói: "Em không phải sợ, chỉ cần nhớ tới có anh là được."

Kiều Tịch nghe vậy cũng sửng sốt trong nháy mắt, trong lòng chợt giật mình, Kỳ đại nhân nói ra những lời dịu dàng như quả thật không dễ, nói không cảm động là không thể nào, bởi vì từ nhỏ đến lớn chưa từng có ai nói với cô, em không cần sợ, có anh ở đây rồi.

Bảo đảm như vậy, ông nội chưa nói, Hoắc Dục không, Trương Phong càng không, cô cô đơn hơn hai mươi năm, cuối cùng cũng có một người nhẹ giọng dịu dàng nói với cô không cần sợ, anh sẽ bảo vệ em.

Khỏe miệng Kiều Tịch không tự chủ cong lên, khẽ giọng nũng nịu: "Chắc chắn nha, chẳng qua có em ở bên cạnh sẽ có rất nhiều phiền phức đấy."

Kỷ Thừa An nhìn cô một cái, đáy mắt thoáng qua ý cười: "Em không phải là phiền toái lớn nhất sao?"

Kiều Tịch: "!!!" Không khí đang ấm áp bị một câu nói của anh phá hết, Kiều Tịch tức giận cắn chặt răng, tốt, vậy anh chuẩn bị công phiền toái lớn là cô đi!

Có câu nói: Chu Du đánh Hoàng Cái, một người muốn đánh, một người nguyện chịu đựng!

Hừ!

Giữa trưa hôm sau hai người chuẩn bị rời đi, Kỷ Lâm tiếc nuối nhìn hai bọn họ, cuối cùng vẫn không quên, tốt bụng đưa Tiểu Hoàng đến cạnh hành lý của Kiều Tịch, Kiều Tịch chỉ cảm thấy sau lưng toát mồ hôi lạnh.

Người đẹp rần rết..... Hẹn gặp lại!!!

Khá kinh ngạc là phương tiện hai người sử dụng, là máy bay trực thăng, Kỷ Thừa An bảo tới thành phố D trước, sau đó sẽ có máy bay riêng đưa bọn họ đi, dùng cách này cũng là vì tránh việc "ngoài ý muốn" không đáng có, đột nhiên Kiều Tịch thấy thương cho những người có tiền rồi, trở về nhà đều muốn lượn quanh mấy vòng.

Dù sao cũng là lần đầu tiên cô đi máy bay trực thăng, tâm trạng dĩ nhiên phấn khởi, sau khi lên máy bay luôn ngắm cảnh sắc phía dưới.

Qua một lúc lâu mới phát hiện hình như yên tĩnh quá mức rồi.

Như ngày trước, mặc dù Kỷ Thừa An không thích nói chuyện, nhưng vẫn thích ở cạnh cô, nhưng bây giờ, Kỷ Thừa An chỉ nhắm mắt thư giãn, không nói một lời, sau khi cẩn thận quan sát, phát hiện sắc mặt người nào đó thật sự không thể gọi là tốt.

Kiều Tịch đến gần Kỷ Thừa An, chậm rãi nói: "Kỷ đại nhân, không phải anh say máy bay chứ?"

Đột nhiên Kỷ Thừa An mở mắt ra, đôi mắt đen nhánh nhìn cô chăm chăm, đáy mắt mơ hồ lạnh lẽo, đôi môi xinh đẹp cũng mím chặt, Kiều Tịch biết mình đã đoán đúng.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Thế Giới Của Anh

Bốn mắt nhìn nhau, Kiều Tịch không nhìn được phi cười, lông mày nhỏ cong lên, vẻ chế nhạo nhìn anh: "Ồi, anh say máy bay à, thật hiếm thấy." "Đàng hoàng một chút." Kỷ Thừa An thần nhiên ra lệnh, nhần nại nhắm chặt mắt, lạnh giọng nói.

"Em có không đàng hoàng đâu chứ, em chỉ nói vài câu với anh thôi a~." Kiều Tịch chớp chớp mắt nói: "Anh mắc chứng sợ độ cao rồi, thật đáng thương, chẳng trách anh không ở nhà cao tầng được."

Kỷ Thừa An mở mắt ra nhìn cô, đáy mắt đè nén tức giận, nhìn thật sâu vào mắt cô.

Kiều Tịch lại không sợ chút nào, còn tiếp tục cười khiêu khích: "Chẳng trách khi Kỷ Lâm bảo anh đi trực thăng, ai lại đen mặt lại, hóa ra là như thế này a ~"

Lại nói, người đẹp rần rết Kỷ Lâm này thật là... xấu xa mà đàng hoàng như vậy, đáng sợ.

Kiều Tịch nói tiếp: "Kỷ đại nhân, anh từng chơi Bungee Jumping chưa," cô cười thầm, ngẫm lại cũng không có, không đợi Kỷ Thừa An trả lời Kiều Tịch nói tiếp: "Thời đại học em đã chơi thử một lần, cảm giác đó thật sự..." Kiều Tịch chép miệng một cái, kỳ thật lời này đều là cố ý trêu Kỷ Thừa An, thời đại học Hà Cửu rất thích hoạt động bên ngoài như leo núi, nhưng sau lần bị Hà Cửu kéo đi chơi bungee, cô tổng kết ra một cảm nghĩ, cô rất yêu cuộc sống, rất yêu Trái Đất, rời xa bungee, trân trọng tính mạng.

* Bungee jumping (hay còn gọi là bungy jumping - nhảy bungy) là trò chơi cảm giác mạnh mà người chơi nhảy xuống từ một nơi có địa thế cao nào đó trong tư thế hai chân bị cột vào dây. Đó có thể là từ cây cầu, tòa nhà cao tầng, khinh khí cầu, trực thăng hoặc cáp treo... Người chơi sẽ rơi tự do trong khoảng vài giây với tốc độ chóng mặt và sau đó được kéo ngược trở lên bởi sự đàn hồi của sợi dây.

Mặt đất đen xinh đẹp, từ đó cô tràn đầy yêu thương đất đai dưới chân mình.

Nhưng bây giờ Kiều Tịch bắt đầu cực lực hồi tưởng lần trải nghiệm kinh khủng đó, bởi vì sắc mặt Kỳ Thừa An càng ngày càng trắng, trên anh rất vui, "Cảm giác đó thật sự... quá tuyệt vời anh biết không!" Kiều Tịch giơ tay lên bắt đầu hình dung tỉ mỉ ở trong không khí: "Lúc anh leo lên nơi cao, nhìn xuống phía dưới, sẽ có một loại cảm giác bay bổng cao cao tại thượng, cảnh vật phía dưới đều biến thành những chấm nhỏ màu đen, rất phấn khích, sau đó anh đeo móc treo đặc biệt, có một người đứng bên cạnh, sẽ có từng đợt gió thổi qua anh, lúc anh không chú ý, sẽ... àm!" Kiều Tịch hô to một câu, "Anh sẽ ngã xuống!"

Kiều Tịch liếc Kỳ Thừa An một cái, đột nhiên ngừng lại, à, ánh mắt Kỳ đại nhân thật sự khó đoán, rất vi diệu, không cách nào miêu tả được sự thâm thúy đó, nhưng loại ánh mắt này... như đang nhìn một người bị bệnh tâm thần, nhưng lại giống như cố gắng chịu đựng cái gì đó.

Kiều Tịch ho nhẹ một tiếng nói: "Này, anh chơi bungee một lần sẽ hết sợ độ cao thôi, thật đấy, em nói cho anh biết..."

Ngón giữa khiêu khích của Kiều Tịch dồn ép chút nhẫn nại còn lại của anh, Kỳ Thừa An cong khỏe miệng, lôi cánh tay cô, tay còn lại nắm cầm cô, đôi môi hạ xuống, Kiều Tịch tưởng rằng anh sẽ hôn mình, ai ngờ người nào đó há miệng, hung hăng cắn miệng cô một cái.

"Ồ..." Kiều Tịch đau suốt chút nữa khóc luôn, kêu to, đẩy mạnh anh ra, "Anh khốn kiếp, cắn em làm gì chứ!"

Ngón trở thon dài của Kỳ Thừa An nâng cằm cô lên, Kỳ Thừa An híp hai mắt lại nói: "Anh sợ độ cao, nhưng em phải biết, trong tình huống sợ hãi cực độ, đàn ông sẽ làm ra chuyện kịch liệt để chuyển dời sự chú ý, ví dụ như vậy..."

Anh dứt lời còn lại vào miệng cô, đôi môi mềm mại chuẩn xác dừng trên mặt cô, vừa chạm vào lửa nóng phía dưới bắt đầu phát ra kịch liệt, những đốm lửa nhỏ lan rộng ra, hơi thở bị động tác cường thế chiếm lấy, khiến cho cô không nghĩ nổi cái gì nữa.

Tay bắt gác đặt lên cổ anh, lần đầu tiên trong đời, cùng người đàn ông mình thích hôn môi trên trời cao, trải nghiệm mây thật sự quá lãng mạn.

Sau một lúc, Kiều Tịch không nghĩ như vậy nữa, bởi vì người nào đó vẫn kiên nhẫn bạo lực, dịu dàng liếm, sau đó lại cắn một cái như trừng phạt, Kiều Tịch bị chọc tức, quát to một tiếng: "Anh có xong hay không!"

"Đừng kêu lớn tiếng vậy." Anh nhú mồm, xoa huyệt thái dương.

"Em kêu thì sao chứ, kêu thì sao!" Kiều Tịch không sợ anh.

Kỳ Thừa An nhìn cô thật sâu, ánh mắt cực kì quý giá, Kiều Tịch muốn lui, anh lại túm lấy cô, "Thích kêu, đợi đến chỗ anh sẽ cho em kêu đủ."

Sau đó Kiều Tịch đã biết sao anh lại nhìn cô như vậy, hơn nữa, cô kêu đủ rồi.

TAT

Nhà họ Kỳ không giống với tưởng tượng của Kiều Tịch, nó ở trên một hòn đảo, từ máy bay nhìn xuống, Kiều Tịch ngẩn mặt nhìn tòa nhà nằm ở giữa hòn đảo nhỏ. DDLQĐ

Bây giờ vẫn còn sớm, mặt trời từ nhô lên trên biển, song song với mặt biển, không rõ ranh giới giữa bầu trời và mặt biển, sóng nước nối nhau tạo nên màu kim quất tươi đẹp, một dây màu bạc từ nơi xa theo sóng biển chậm rãi lăn đến, động tác chậm rãi trùng điệp xô vào bờ cát.

Lúc này thời tiết hơi lạnh, khi gió lướt nhẹ qua tóc có chút hơi ẩm, bên tai còn có tiếng sóng dạt dào vỗ vào bờ, Kiều Tịch đi về phía trước vài bước, lẩm bẩm nói: "Thật đẹp."

Sống trong khu đô thị, hầu như Kiều Tịch không có cơ hội đi du lịch, đại học bận rộn làm thêm kiếm tiền, sau khi đi làm càng không nhiều ngày nghỉ, chỉ đi chơi vài vòng quanh thành phố A, chưa từng đi xa.

Mà bây giờ, cảnh sắc đập vào mắt hoàn toàn khác với hình ảnh mà cô nhìn từ màn hình máy tính, có một vẻ đẹp chân thật làm rung động tâm hồn con người, chớp mắt cô cũng không nhớ, luyện tiếu nhìn biển trời mê người.

"Kiều Tịch." Kỳ Thừa An gọi cô, giọng nói bay theo gió, không vào trong đầu óc mơ hồ của Kiều Tịch được, Kỳ Thừa An không thể không lớn tiếng gọi cô lần nữa.

Lúc này Kiều Tịch mới hoàn hồn, giật mình quay đầu lại: "Hả?"

"Đi thôi."

"Ừ." Không thể không thu hồi tầm mắt, Kiều Tịch đi theo Kỳ Thừa An.

Sau khi Kiều Tịch ngồi xe đến tòa nhà lớn kia, cảm giác đầu tiên chính là cô hoàn toàn không hợp với nơi này.

Tòa kiến trúc năm tầng cổ kính, phong cách Đông - Tây kết hợp, không chỗ nào không thích hợp, bốn phía trang trí độc đáo, rung động lòng người, so sánh kiến trúc cổ này với biệt thự của Ký Thừa An quả thật là thấy thiệt cho anh.

Cũng như bên ngoài, nội thất trong nhà trang hoàng hiện đại, toàn bộ kết cấu đều rộng mở sáng sủa.

Ký Thừa An giới thiệu cô với một quản gia, rồi rời đi.

Quản gia là một chú khoảng 30 tuổi, mặc đồng phục tươm tể, động tác ưu nhã, thân thiện nói cho cô biết hoàn cảnh nơi này.

Tầng một và tầng hai là nơi tiếp đãi khách và tổ chức tiệc, tầng ba là nơi ở, nhưng phân thành ba khu ABC, hầu như là phòng của nhân viên phục vụ.

Tầng bốn là phòng của Ký Thừa An và anh trai Ký Thừa An, tầng năm là nơi làm việc, bình thường thì nhân viên không thể bước vào tầng năm.

Sau khi nghe quản gia dùng giọng điệu uyển chuyển nói xong, Kiều Tịch tỏ vẻ đã hiểu rõ.

Tuy rằng từ Ký Lâm biết Ký Thừa An có một người anh trai, nhưng trong lòng vẫn hơi thấp thỏm, có một loại cảm giác muốn gặp gia trưởng, huống chi theo cách nói của Ký Lâm, anh trai Ký Thừa An có quá trình trưởng thành như vậy, nói không chừng còn khó trị hơn Ký Thừa An, con đường phía trước cứ từ từ...

Trở lại phòng, Kiều Tịch nằm lý ở trên giường, chôn mặt trong giường lớn mềm mại, một lát sau mơ mơ màng màng ngủ mất.

Không biết qua bao lâu, bị chuông điện thoại trong phòng đánh thức, vươn tay ra sờ soạng hồi lâu vẫn chưa tìm được cái gì cả, cau mày ngẩng đầu lên, nhìn bố trí trong phòng mới nhận ra mình không phải ở thành phố A, điện thoại ở đầu giường vẫn kêu liên hồi, Kiều Tịch nhận điện, giọng ngái ngủ: "Alo?"

"Ngủ hả?" Bên kia dừng một chút mới nói, là Ký Thừa An.

Kiều Tịch xoa đầu, "Ừ, hơi mệt."

"Sửa soạn một chút rồi qua đây, anh có người muốn giới thiệu với em."

Không phải là anh trai anh chứ, thế này cũng quá nhanh đi, nhưng Ký Thừa An không cho Kiều Tịch cơ hội từ chối, nói tùy tiện ăn mặc một chút là được, sau đó tắt điện thoại.

Kiều Tịch nhìn điện thoại kêu tút tút, buồn bực cúi đầu xuống.

Ký Thừa An để điện thoại xuống, nhắm hờ, không biết thế nào, Ký Thừa Vũ cảm thấy khi Ký Thừa An gọi điện thoại cho người phụ nữ kia, khí lạnh quanh người đều biến mất, giọng vẫn lạnh nhạt như trước, nhưng lại cảm thấy cả người trở nên nhu hòa hơn rất nhiều.

Ký Thừa Vũ không thể không bội phục ảnh hưởng của người phụ nữ này với Ký Thừa An, có chút tò mò, lại có chút lo lắng.

Uống ngụm trà, anh nói: "Thừa An, chuyện với chú Ký Lâm đã làm xong rồi chứ?"

"Ừ." Ký Thừa An thấp giọng đáp.

"Như vậy à." Rất nhanh, Ký Thừa Vũ nghĩ.

Kiều Tịch rửa mặt chải đầu trang điểm một chút, dùng năng lực nhanh chóng lúc chuẩn bị đi làm trước kia, trang sức trang nhã, mặc một chiếc váy màu lam nhạt ra khỏi phòng.

Bên ngoài đã có người đang chờ cô, là người dẫn đường cho cô, nhưng không ngờ đến nửa đường lại gặp chuyện bất ngờ.

Kiều Tịch không thể không dừng lại, bởi vì một cậu bé khoảng năm, sáu tuổi đang đi vòng quanh cô, hồi lâu mới ngẩng đầu nghiêm túc nhìn cô.

Giọng ngọt ngào dễ thương hỏi: "Cô là ai?"

Cậu bé có một đôi mắt to đen bóng, da trắng như tuyết, làm đôi mắt kia sáng ngời, đôi môi đỏ hơi chu ra, vô cùng đáng yêu.

Kiều Tịch rất ít khi tiếp xúc với một đứa trẻ, hơi lúng túng, ngồi xổm xuống, ho nhẹ một cái mới nói: "Vậy cháu là ai?"

"Cháu hỏi cô trước." Cậu bé nói từng từ từng chữ.

"Được, cô là Kiều Tịch, còn cháu?" Kiều Tịch rất kiên nhẫn tiếp tục hỏi, người đứng cạnh cũng không dám thúc giục.

Cậu bé nghiêng đầu suy nghĩ một lúc mới nói: "Không thể nói chuyện với người lạ."

Ách, Kiều Tịch đỏ mặt, tính cảnh giác đứa trẻ này rất cao, nhưng lời bé nói lại khiến cô liên tưởng đến bộ phim nổi tiếng, lập tức phì cười.

Cậu bé thấy cô cười lời của cậu, cho rằng Kiều Tịch cười mình.

Trùng mắt thật to lớn tiếng hỏi: "Cô cười cái gì chứ!"

"Không có gì, không có gì," Kiều Tịch chậm rãi thu nụ cười lại, "Cháu nói đúng, không thể nói chuyện với người lạ, nhưng cháu đã biết tên của cô rồi, cô không thể tính là người xa lạ đúng không?" Kiều Tịch bắt đầu dụ dỗ.

Cậu bé nghiêng đầu nhìn cô một lúc mới nói: "... Đúng a~."

"Vậy là cháu nói cho cô biết tên của cháu đi?"

"Được rồi, cháu tên là Kỳ Nặc, cô có thể gọi cháu là A Nặc."

"A Nặc, cái tên thật hay."

Kỳ Nặc, là người thân của Kỳ Thừa An sao. Nhưng mà hình như anh chưa từng nhắc qua, nghĩ lại, hình như Kỳ Thừa An cũng chưa từng nói về vấn đề gì ngoài anh, trong lòng không khỏi thờ dài, anh vẫn không muốn nói với mình, tình yêu như vậy, hoàn toàn không có bình đẳng, cô vẫn bị rơi vào thế yếu, chỉ có thể để mặc anh quay vòng. Lại nhìn cậu bé phấn điều ngọc trác trước mặt, Kiều Tịch không đứng đắn nghĩ, tiểu gia hỏa này không phải là con riêng của Kỳ Thừa An chứ, ách, nghĩ quá rồi, người Kỳ Thừa An chạm vào cũng đều là mỹ nhân...

*Phấn điều ngọc trác: gương mặt đẹp như tượng điêu khắc, da mịn như viên ngọc đã mài giữa

Nói gen nhà Kỳ Thừa An thật không sai, chú Kỳ Lâm là người đẹp rắn rết, Kỳ Thừa An lại như băng nghìn năm, không biết anh trai anh là loại gì nữa... Kiều Tịch rơi vào trầm tư YY.

"Cô từ đâu đến đây? Tới nhà cháu làm khách sao?" Câu hỏi của cậu bé chấm dứt suy nghĩ của cô.

Kiều Tịch không chút suy nghĩ, nói: "Cô cùng Kỳ Thừa An đến đây, cháu biết anh ấy sao?"

"Cô cùng chú đến."

Chú?

Cậu bé này là con của anh trai Kỳ Thừa An, nhìn không ra, Kiều Tịch hứng thú càng lớn.

"A, cháu biết rồi!" A Nặc đột nhiên hô to một câu: "Cô là thím đúng không?"

Ồ... thím cái gì, không nên tiến triển nhanh như vậy, cô không tiếp nhận được trình tự này.

Tay nhỏ của A Nặc lập tức ôm lấy cổ cô, nói: "Cô chính là quà chú tặng cho cháu sao? Cháu rất thích cô!"

Chờ chút, cái gì mà gọi cô là quà tặng?

Từ thím biến thành quà tặng cũng quá mức rồi, Kiều Tịch run sợ một chút, thật sự không hiểu, chẳng lẽ, Kỳ Thừa An sống chết lừa cô tới đây là muốn cô làm con dâu nuôi từ bé cho cháu anh sao, anh định chơi trò tình yêu cấm kỵ sao?

"Cô rất thơm, về sau gọi cô là Nặc Bảo nha, cô là bảo bối của A Nặc, A Nặc sẽ bảo vệ cô thật tốt." Nói xong còn vuốt tóc Kiều Tịch.

Nhìn lại Kiều Tịch, cô cảm thấy đầu mình như bốc khói.

Tên cô bị sửa liên tục như thế, quá thần kỳ rồi.

Người xa lạ → Kiều Tịch → thím → quà tặng → Nặc Bảo?!

Kỳ đại nhân em rất nhớ anh, bây giờ em thấy hơi sợ cậu bé đứng trước mặt em, cam đoan sẽ đối tốt với em..

Kiều Tịch ôm A Nặc vào cửa, hai người đàn ông trong phòng đều sững sờ, sau đó nghe thấy giọng A Nặc vui thích vang dội: "Chú!"

Kiều Tịch thả bé xuống, A Nặc chạy về phía Kỳ Thừa An, lúc Kiều Tịch nghĩ rằng bé muốn nhào vào lòng Kỳ Thừa An, A Nặc lại đứng cách Kỳ Thừa An nửa mét, giọng vẫn hưng phấn vui thích: "Chú đã về rồi, chú."

Tầm mắt Kỷ Thừa An dừng trên người Kiều Tịch, trở lại người A Nặc, nhẹ nhàng gật đầu, "Đúng vậy."

Rõ ràng, A Nặc có một loại sùng bái cuồng nhiệt đối với Kỷ Thừa An, nhưng lại sợ anh, cho nên trên mặt hưng phấn vui mừng, nhưng không dám tiến lên một bước.

"Đúng rồi, cháu rất thích quà của chú!" A Nặc tiếp tục hưng phấn nói.

"Quà?" Kỷ Thừa Vũ ở bên cạnh nghi hoặc mở miệng, "Quà gì vậy?"

"Chính là cô ấy, " tay nhỏ của A Nặc chỉ Kiều Tịch đứng bên cửa, ba đôi mắt đồng thời nhìn về phía cô, Kiều Tịch cảm thấy áp lực gấp bội.

A Nặc chạy chậm đến, kéo váy cô nói: "Con đã đặt cho cô ấy một cái tên mới, là Nặc Bảo, ba ba, có hay không?" A Nặc vẫn đắc ý cười, không phát hiện không khí trong phòng đã thay đổi.

Kiều Tịch chỉ có thể ngốc đứng tại chỗ cười gượng.

Kỷ Thừa Vũ cũng không biết trả lời thế nào, một lát sau mới nói, "Ba ba và chú còn có việc muốn nói, A Nặc ra ngoài chơi trước được không?"

Thấy rõ, A Nặc rất thất vọng, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu, sau đó ngẩng đầu lên nói với Kiều Tịch, "Nặc Bảo, chúng ta đi thôi, cháu cho cô xem Tiểu Mã của cháu, hai người sẽ trở thành bạn tốt."

Kiều Tịch: "... " Cô không muốn trở thành Nặc Bảo, cái tên Nặc Bảo thật là..., bỏ qua cho ta đi Nặc đại gia...

Không có cách gì, Kiều Tịch nhìn Kỷ Thừa An cầu cứu.

Kỷ Thừa An vừa muốn mở miệng, Kỷ Thừa Vũ đã nói: "A Nặc, cái này... Nặc Bảo, " anh ho khan một cái, "Cũng phải ở lại, con ra ngoài trước, sau đó ba ba sẽ đi tìm con được không?"

A Nặc cũng cảm thấy trong phòng yên tĩnh kỳ quái, nhìn ba ba và chú, lại ngẩng đầu nhìn Kiều Tịch, sau đó kéo nhẹ váy Kiều Tịch, đôi mắt đen láy thất vọng, dùng giọng điệu mềm mỏng nói: "Nặc Bảo đừng sợ nha, một lát nữa cháu dẫn cô đi chơi."

Trong lòng Kiều Tịch lập tức mềm nhũn ra, đứa nhỏ này bảo vệ cô.

Về mặt cô trở nên nhu hòa, ngồi xổm xuống nhẹ nhàng gật đầu: "Ừ, không có chuyện gì đâu, cảm ơn A Nặc, cháu quả là một quý ông."

A Nặc được cô khen xấu hổ đỏ bừng mặt, cúi đầu nghẹn ngón tay rồi nói: "Vậy bao giờ cô ra cháu sẽ cho cô xem Tiểu Mã."

"Được." Kiều Tịch cũng ôn nhu đáp.

Sau đó A Nặc được người dẫn ra khỏi phòng, Kiều Tịch từ từ đóng cửa lại, qua khe hở thấy A Nặc lo lắng quay đầu liên tục, tuy rằng cô không có kinh nghiệm tiếp xúc với trẻ con, nhưng cô bắt đầu thích A Nặc rồi, đứa bé đáng yêu ngoan ngoãn như vậy, không biết mẹ bé thế nào, Kiều Tịch rất tò mò.

Cửa được đóng lại, Kiều Tịch xoay người nhìn hai người trong phòng, đột nhiên nhớ tới việc Kỷ Thừa An có người muốn giới thiệu cho cô, chần chờ một chút, Kiều Tịch cất bước đi tới cạnh Kỷ Thừa An.

Kỷ Thừa An rất tự nhiên vươn tay ra với cô, cô cũng đưa tay ra, thuận thế ngồi bên cạnh anh.

Kỷ Thừa Vũ đứng một bên, nhìn thời khắc hai tay bọn họ chạm vào nhau, lông mày không tự chủ dựng lên.

Anh nhớ rất rõ, có một lần họp mặt gia tộc, một đám người lấy Thừa An ra cá cược, nói không sợ chạm vào anh, lúc ấy Kỷ gia mở tiệc, không biết làm sao tìm được Thừa An, người đàn ông kia vô cùng nhiệt tình quàng vai Thừa An, kết quả... người đó gãy nát xương đùi, gãy hai cái xương sườn, Thừa An cũng bị thương nhẹ, chắc hai người đánh nhau một trận, xung quanh không có người, đến lúc tiệc sắp tàn mới tìm được người khách kia đang ở trong góc than khóc đau đớn, lúc ấy Thừa An chỉ mới 17 tuổi, từ đó về sau không còn người nào dám tới trêu chọc Thừa An nữa.

Hành động này của Thừa An là phản ứng tự nhiên, giống như khi làm việc thì thích dùng tay phải, phản ứng theo bản năng thôi, mà người phụ nữ trước mặt, lại có thể bình an vô sự đụng chạm với anh, e là ngay từ đầu, Thừa An cũng vì điều này mới cảm thấy hứng thú cô.

Đáy mắt Kỷ Thừa Vũ lóe qua một tia hứng thú.

Sau đó rất tự nhiên nói với Kiều Tịch: "Cô Kiều, cháu nhỏ ngây ngô, chuyện vừa nãy thật xin lỗi."

Kiều Tịch nghe thấy anh nói, mới ngẩng đầu bắt đầu nghiêm túc nhìn anh trai Kỷ Thừa An.

Mặc tây trang màu lam, dáng người cho dù ngồi cũng có thể nhìn ra là cao lớn cường tráng, có dáng vẻ kiên nghị giống Kỷ Thừa An, mày kiếm mắt sáng, mũi thẳng, toàn bộ đường cong khuôn mặt hơi lãnh lẽo cứng rắn, cho dù giọng điệu hoà nhã, nhưng vẻ lạnh nhạt trong mắt khiến người ta run lên, nhìn thẳng vào đáy lòng cô, hiểu rõ tất cả ý nghĩ của người ta.

Hai anh em nhà họ Kỷ, Kỷ Thừa Vũ như lưỡi kiếm sắc bén lạnh ngắt, mà Kỷ Thừa An chính là vỏ kiếm cứng rắn.

Tóm lại, đều không phải người dễ đối phó.

Kiều Tịch tự vuốt mồ hôi, dùng công lực ứng phó HR lúc trước, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt, toàn bộ khuôn mặt dịu dàng xinh đẹp, "Không sao cả, A Nặc rất đáng yêu."

HR (Human Resources) quản trị nhân sự.

Nhìn thấy cô cười, Kỳ Thừa Vũ đột nhiên sững sờ, cảm giác rất quen thuộc, nhưng lại nhất thời nhớ không ra được.

Vì thế một người bất động bắt đầu đánh giá, một người ngây ngốc sững sờ, nhưng trong mắt người ngoài, hai người này như đang trao đổi ánh mắt kịch liệt.

Phút chốc, trên tay Kiều Tịch truyền đến đau đớn, may mắn cô không kêu ra tiếng, sau đó Kiều Tịch nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của Kỳ Thừa An nói với Kỳ Thừa Vũ: "Anh, đây là Kiều Tịch, có thể nói, cô ấy là vợ em."

Gương mặt lạnh lẽo nhìn sang Kiều Tịch, cô cảm thấy ánh mắt vô cùng lạnh nhìn chằm chằm cô, theo đó là giọng nói thành nhiên: "Tiểu Tịch, đây là anh trai của anh, Kỳ Thừa Vũ."

Một trận gió lạnh thổi qua...

Không khí thật ngưng đọng mà... Kỳ đại nhân, anh giới thiệu có phải quá lạnh rồi không...

Nhưng mà, gọi cô là Tiểu Tịch...

Kiều Tịch nghiêng đầu nhìn Kỳ Thừa An, ánh mắt từ từ cửa sổ hắt vào mặt anh, khiến cho gương mặt trắng nõn của anh trở nên ấm áp, nhưng trên khuôn mặt xinh đẹp ấy lại không có cảm xúc gì, lông mi cong dài, khóe môi mím chặt, Kiều Tịch không khỏi lén nuốt nước bọt, không thể đè nén ý nghĩ: Kỳ đại nhân không phải đang ghen chứ.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Mỹ Nam Đi Tắm

Kỳ Thừa Vũ gác một tay lên tay vịn, đang suy nghĩ, mười ngón tay thỉnh thoảng gõ lên một cái tỏ rõ anh không ngủ được.

Một lúc sau, có tiếng mở cửa.

Quản gia mở cửa, Kỳ Thừa An đi vào, quản gia yên lặng đổi ly trà đã hơi lạnh trên khay, tách lưu ly trong suốt, bên trong là trà xanh màu ngọc bích, quản gia hơi cúi đầu rồi yên lặng rời đi.

Kỳ Thừa An cầm tách trà lên, mở nắp ra, hương trà bắt đầu tản ra khắp phòng.

"Đưa người trở về rồi hả?" Kỳ Thừa Vũ mở miệng hỏi.

Kỳ Thừa An uống ngụm trà, chậm rãi để xuống, không trả lời.

"Còn không thèm để ý anh, vừa nãy em nói rất nhiều đó." Kỳ Thừa Vũ cười nhẹ, chế nhạo Kỳ Thừa An.

Kỳ Thừa An nhìn anh một cái, trên mặt không gợn sóng.

Kỳ Thừa Vũ âm thầm thở dài, nói tiếp: "Vì người phụ nữ như vậy, đáng giá sao?"

Áp lực trong phòng trong nháy mắt tăng cao, khí lạnh bắt đầu xâm nhập, Kỳ Thừa An cũng chưa hề động tới, im lặng mà công khai thể hiện chủ quyền.

Kỳ Thừa Vũ đành chịu, có lúc anh thật sự không hiểu người em trai ruột này, rõ ràng từ nhỏ sống xa thế giới, phạm vi sinh hoạt rất hẹp, sở thích cũng rất ít, nhưng chính là như vậy, có lúc trên người tản ra khí lạnh khiến anh không chịu được.

Kỳ Thừa Vũ trầm mặc trong chốc lát, nhìn anh nói: "Lúc anh mới bắt đầu cũng chỉ để cho em tiếp xúc với người tốt sửa cái bệnh của em, ai biết em để ý như vậy, cũng tại anh, ban đầu không nên nghĩ kế linh tinh."

Bây giờ nói cũng không còn tác dụng gì, dù sao ban đầu anh không phản đối cách của anh, cho rằng chỉ là thí nghiệm, gặp dịp thì chơi thôi, nhất thời lại quên mất người em trai này vô cùng nghiêm túc, ĐẾ LỢ ĐẾ nghĩ tới đây Kỳ Thừa Vũ không khỏi than thở một tiếng.

"Đây là chuyện của em." Trong phòng vang lên tiếng Kỷ Thừa An nhẹ giọng nói.

Kỷ Thừa Vũ nghe vậy kinh ngạc, ngay sau đó trong lòng rõ ràng, cũng cảm thấy ấm áp.

Bên ngoài thấy câu nói này cao ngạo không có tình người, nhưng anh đang trấn an mình, tự nói với mình cho dù không có anh, Thừa An cũng sẽ chọn Kiều Tịch, cho nên mình có nói những lời đó hay không, Thừa An vẫn quyết định như vậy.

Người em trai này của anh đã thay đổi, Kỷ Thừa Vũ nhìn chằm chằm Kỷ Thừa An, phát hiện bên ngoài anh vẫn lãnh lẽo như băng tuyết nhưng lại không giống như trước nữa, khiến người ta nhìn mà sợ, giống như cả người đều mang gai nhọn.

Chắc là do cô gái Kiều Tịch này rồi.

Kỷ Thừa Vũ trầm ngâm một hồi, mới nói: "Em đã mang cô ấy tới, hẳn là xác định cô ấy rồi."

"Ừ."

Kỷ Thừa Vũ cầm tách trà lên uống một hớp, sau đó nấp máy môi nói: "Cũng tốt, người nhà của chúng ta đã ít, nên thêm người, hơn nữa A Nặc rất thích cô ấy, như vậy cũng tốt cho A Nặc."

Kỷ Thừa An nghiêng đầu nhìn về phía anh, đồng tử đen nhánh hình như có chút nghi ngờ thoáng qua.

Kỷ Thừa Vũ ho một cái, mặt mày hòa dịu, đường nét cương tráng, anh không hay cười, bởi vì mỗi lần cười về mặt sẽ hơi kỳ quái, trừ người vợ hoạt bát thích chọc anh cười ra, hầu như anh không bao giờ cười trước mặt bất cứ người nào, nhưng mà bây giờ nhìn người em trai duy nhất tìm được tình yêu thật sự, trong lòng thật sự thỏa mãn, không khỏi cong khóe miệng lên: "Sao vậy, cho rằng anh sẽ gây khó khăn cho em sao?"

"Có ảnh hưởng sao." Kỷ Thừa An nhàn nhạt nói một câu.

Được rồi, muốn cũng không được, người em trai này luôn làm theo ý mình, không bận tâm ánh mắt của người khác, có điều, sống rất tự do.

"Đúng vậy, chẳng qua ban đầu anh thật sự không nghĩ em vì cô ấy mới chịu nhận công việc của chú, thật ra thì em không cần phải như vậy, cần gì gánh vác trọng trách ấy chứ."

Chờ hồi lâu cũng không thấy Kỷ Thừa An trả lời.

Kỷ Thừa Vũ không thể làm gì khác hơn là tiếp tục nói: "Từ nhỏ anh đã tiếp xúc với bọn họ, vẫn còn may, em không giỏi giao tiếp, chuyện này thật sự hơi khó khăn với em, nếu như em không muốn, anh có thể nói chuyện với chú, chắc chú cũng sẽ không để ý, em nói xem?"

Trả lời anh vẫn là cả căn phòng yên tĩnh.

Kỷ Thừa Vũ không khỏi thở dài: "Thừa An, sao em lại không tỏ thái độ gì chứ."

"Anh nói nhầm nhiều như vậy, em nói được gì chứ." Kỷ Thừa An liếc anh một cái, "Nếu em đã nhận sẽ không trả lại, gia tộc không phải chỉ có một mình anh, không có lý do gì để một mình anh chịu trách nhiệm, huống chi em cũng không hoàn toàn là vì Kiều Tịch, được rồi, cứ như vậy đi, em về trước đây." Nói xong thì đứng lên, về mặt lạnh nhạt muốn rời khỏi.

Kỷ Thừa Vũ không khỏi sùng sốt vì lời anh nói, sau đó hiểu là mình hơi cô chấp, lại không khỏi cười thầm, có lúc mình thật sự không bằng người em trai này.

Kỷ Thừa Vũ mỉm cười, mở miệng gọi Kỷ Thừa An lại, đi tới bên cạnh anh, đột nhiên anh rất muốn giống như những người anh em khác vỗ vai anh, nhưng vì Kỷ Thừa An không thể chạm vào, ý nghĩ này vừa xuất hiện lại thấy hơi ghen tỵ với cô gái tên Kiều Tịch đó, cô ấy nhất định không biết trong lúc vô tình đã lấy được người đặc biệt trân quý cỡ nào.

Không thể đụng vào, cho nên anh chân thành nói một câu: "Vậy sau này sẽ phải cùng nhau chịu khổ đấy."

Giữa hai lông mày của Kỷ Thừa An hiện lên nếp nhăn rất nhỏ, cảm thấy tối nay anh trai vô cùng kỳ quái, "Anh không sao chứ?"

"Éc....." Rất hiếm thấy một dáng mày râu như anh nói một câu cảm động.....

Trí tuệ cảm xúc của người em trai này quả thật khá thấp, thật sự không biết anh lừa được cô gái kia về đây thế nào.

"Được rồi, nói thẳng đi, mấy ngày nữa sẽ có thương hội, em cũng đi đi, để mọi người biết em cũng tốt."

Kỷ Thừa An vuốt cằm, sau khi xác định Kỷ Thừa Vũ vẫn bình thường, kéo cửa ra, lại như nhớ tới cái gì quay đầu lại nói một câu khiến Kỷ Thừa Vũ sực chút nữa hộc máu.

Anh nói: "Anh, về sau anh không nên cười nữa, rất khó coi."

Mẹ nó, thằng bé này miệng lưỡi thật độc ác!

Khi Kỷ Thừa An trở về phòng thấy Kiều Tịch đang cùng A Nhất và Chị Trần đánh bài, chị Trần vẫn là đáng vẻ nề nếp nghiêm chỉnh, A Nhất lại có vẻ khá khổ sở, Kiều Tịch nắm chắc phần thắng, khéo môi nở nụ cười nhàn nhạt.

"A Nhất anh đánh nhanh một chút." Kiều Tịch lên tiếng thúc giục.

"Ồ, tôi không có bài." Xoay đầu nhìn chị Trần: "Chị, có bài không?"

Chị Trần bình thản lắc đầu một cái.

"Cái gì! Chị không có sao!" A Nhất kêu to: "Tôi thấy đáng về bình tĩnh của chị tưởng chị có bài lớn rồi chứ, thì ra không có!" Lần này A Nhất cúi đầu.

"Đang chơi cái gì vậy?" Đóng cửa lại, Kỷ Thừa An mở miệng hỏi.

Nghe thấy giọng anh, A Nhất và chị Trần quay đầu lại nhìn, khi thấy anh thì buông tất cả bài trên tay xuống, đồng thanh nói: "Thiếu gia."

"Ừ." Kỷ Thừa An nhàn nhạt đáp lời, "Không cần để ý tới tôi, tiếp tục đi." Nói xong đi về phía phòng ngủ.

"Không cần á..., cũng chơi rất lâu rồi, chúng tôi đi trước." A Nhất vội vàng nói, chị Trần dọn dẹp bài.

"A Nhất anh chơi xấu, anh thấy tôi và chị Trần thắng nhiều, anh thua muốn bỏ chạy à." Kiều Tịch gọi lớn.

"Không thua mà, hi hi." A Nhất cười khi khi, thu dọn đồ cùng chị Trần chạy ra ngoài.

Kiều Tịch trút giận xong cũng trở về phòng ngủ.

Kỷ Thừa An đang cởi quần áo định đi tắm, dùng một tay nói lỏng cà vạt, thấy cô vào thì hỏi: "Không chơi nữa sao?"

"Toàn thắng, vô vị."

"Em nhớ bài sao?"

"Em cũng đâu muốn đâu, tư duy tốt như vậy." Cô ngồi ngả lên trên giường nhìn mỹ nam cởi quần áo.

Kỷ Thừa An liếc cô một cái, không nói gì.

Ném cà vạt lên giường, bắt đầu cởi áo sơ mi, từng cúc một, Kiều Tịch nhìn thẳng mắt sáng lên.

"Này, anh không có gì để nói sao?" Kiều Tịch đột nhiên hỏi anh.

"Nói gì?"

A, thật là mất công, buồn bực.

Kiều Tịch giống như vô tình hỏi: "Nói xem anh làm việc gì khi ở nhà chú anh?"

Kỷ Thừa An dùng tay lại, rồi lại tiếp tục, cởi áo sơ mi ra, lộ ra vóc người hoàn mỹ cường tráng, cơ bụng trùng điệp như hàng rào, Kiều Tịch sững sờ đến thất thần, sau đó thấy Kỷ Thừa An vung tay lên, ném áo sơ mi tới đầu cô, trước khi đi nói một câu: "Sắc nữ." ĐDLQĐ

A a a a a a a!

Kiều Tịch gạt quần áo trên đầu xuống, trong mũi đều là hương thơm thoang thoang trên người anh, vừa giương mắt nhìn, Kỷ Thừa An đã bước vào phòng tắm rồi, trong phòng chỉ có tiếng nước chảy rào rào.

Anh vẫn không muốn nói.

Kiều Tịch chán nản, bò vào phòng khách tìm được máy tính, kể từ khi Kiều Tịch chấp nhận sống cạnh Kỷ Thừa An, Kỷ Thừa An không hạn chế cô dùng những thứ này nữa.

Đăng nhập lên QQ, Kiều Tịch xem chút tin tức cô quan tâm, cuối cùng thấy Hà Cửu sáng đèn, vội vàng click vào nick cô. Hà Cửu rất kinh ngạc, đánh vài câu câu hỏi liên tiếp.

Kiều Tịch mở video, Hà Cửu vẫn vậy, thấy bạn bè, trong lòng Kiều Tịch ổn định hơn rất nhiều, trao đổi tình hình hai bên, nói rõ mình vẫn an toàn, Hà Cửu cũng an tâm, Kiều Tịch hỏi Hà Cửu sau khi cô đi Kỷ Thừa An có tìm cô ấy hay không, Hà Cửu nói không có.

Nhưng thực ra là có.

Có điều người cô gặp là một người phụ nữ khá lớn tuổi, rất nghiêm túc, trên người ẩn chứa vẻ đẳng cấp thượng lưu, nhưng bà ấy luôn tao nhã, ôn hòa, sau nửa giờ gặp mặt thấy cô không nói gì, nhận một cuộc điện thoại rồi nhìn cô một cái thì đi luôn, khiến cô lo lắng có phải Tiểu Tịch bị phát hiện rồi hay không, nhưng mà nếu đã không có việc gì rồi, Tiểu Tịch lựa chọn ở cạnh người kia, cô không cần thiết nói ra những lời khiến cô khó chịu.

"Mình rất mơ hồ, Hà Cửu." Kiều Tịch ủ rũ như đưa đám nói, "Mình không biết sự lựa chọn của mình có đúng hay không, mình sợ, nhưng mình cũng mong đợi, mình biết rõ mình và anh yêu nhau nhất định không có bình đẳng, nhưng ít nhất độ cao trong lòng nên bằng nhau, nhưng mình phát hiện..... Anh ấy không làm được."

"Nói gì vậy?"

"Anh ấy không nói gì với mình cả, chuyện này, anh không chịu mở miệng, mình chờ rất lâu, thậm chí vừa nãy mình còn cố ý hỏi anh, anh vẫn lảng tránh không trả lời."

Hà Cửu nghe thế cười nhẹ một cái, "Tiểu Tịch à, sao mình có cảm giác hai người như là người mới yêu vậy."

"Hà?"

"Anh ấy không nói cậu sẽ không trực tiếp hỏi? Vậy thì cậu sợ cậu hỏi anh ấy sẽ tức giận? Hay là chính cậu không muốn hỏi, trong lòng cũng muốn nếu anh ấy không nói, cậu vẫn dè dặt như vậy, đến ngày nào đó bộc phát, cậu có thể hùng hổ rồi đi?" Hà Cửu thờ dãi: "Tiểu Tịch, cậu nói cậu đã tình nguyện ở cùng anh ấy, nhưng trên thực tế, trong lòng cậu không hoàn toàn chấp nhận điều đó."

Kiều Tịch nhìn Hà Cửu trên màn hình, cắn môi dưới, không nói gì.

"Tiểu Tịch, cậu không cần phải sợ, mà cậu sợ cái gì chứ, sợ anh ấy đối xử quá tốt với cậu, cậu không trả nổi? Hay là ánh mắt người ngoài, nói cậu không xứng với anh ấy? Người đàn ông như vậy nhất định sẽ khác hẳn với người bình thường như chúng ta, nhưng như thế thì sao chứ, bạn yêu à, tin mình đi, anh ấy yêu cậu, so với cậu biết, tự anh ấy hiểu rõ hơn, cho nên không cần lo những người khác thấy thế nào, cậu chính là cậu, nếu như có chênh lệch, vậy thì loại bỏ nó, nhưng phải nhớ, tất cả chênh lệch, đều do mình tự tạo ra thôi, chứ không phải do ánh mắt người ngoài."

Kiều Tịch hơi sững sờ.

Quả thực, cô sợ, không biết bắt đầu từ lúc nào, cô phát hiện mình càng ngày càng lo lắng, những lo lắng này bị cô dè dặt, không muốn người nào biết, có lúc chính cô cũng không biết nỗi lo này từ đâu mà đến.

Ngày trước qua lại với Kỷ Thừa An, cũng chỉ là một cuộc gặp tươi đẹp, vui vẻ xong chia tay trong hòa bình là được, nhưng bây giờ, cô bắt đầu nghiêm túc, sau đó tâm tư bắt đầu rối loạn.

Thân phận của anh, anh ưu tú như thế, một bức tường bắt đầu chắn ngang giữa hai người.

Kiều Tịch nhắm lại mắt, "Mình biết rồi, cảm ơn cậu."

Hà Cửu cười cười, lại nói tiếp: "Cảm ơn mình thì cũng mình cũng phải nói, mau trở lại cho mình mời khách!"

Đây mới là Hà Cửu sôi nổi chứ, "Biết rồi."

"Đúng rồi, cậu không gì chưa, Tùy Ý bỏ Thẩm Phong rồi, thật sự khiến mình nhẹ nhõm." Hà Cửu thờ dãi một tiếng, khuôn mặt thật xinh đẹp.

Quả thật khiến Kiều Tịch kinh ngạc, dù sao cô và Hà Cửu khuyên Tùy Ý nhiều năm như vậy, cô ấy cũng không chia tay Thẩm Phong, lần này cô mới rời khỏi không bao lâu lại xảy ra chuyện lớn như vậy.

"Không thể không nói, chuyện tốt!" Kiều Tịch cũng vui vẻ.

Phụ nữ chính là như vậy, một giây trước có lẽ vẫn xuân đầu thương, thu buồn khổ, một giây kế tiếp có thể vui vẻ cười to.

Có bạn bè, thật tốt, Kiều Tịch nghĩ vậy.

Kỷ Thừa An quần khăn tắm màu trắng ở nửa thân dưới bước ra khỏi phòng tắm, hai chân thon dài thẳng tắp, mái tóc đen ngắn nhỏ nước, có mấy giọt cứng đầu chảy xuống yết hầu, theo đường cong đến cơ bắp trước ngực.

Kiều Tịch nhìn thế mà miệng đắng lưỡi khô, ngồi trên giường vội vàng gọi anh: "Lại đây."

Kỷ Thừa An nhú mày, thân hình cao lớn vẫn chậm rãi đi về phía cô.

Kiều Tịch ấn anh ngồi xuống mép giường, cầm lấy khăn của anh, bắt đầu cẩn thận lau tóc cho anh, động tác nhẹ nhàng khiến anh vô cùng thoải mái.

Kiều Tịch đắc ý nói: "Thoải mái chứ?"

Kỷ Thừa An không lên tiếng.

Kiều Tịch tiếp tục nói: "Trước kia em từng làm ở một cửa hàng thú cưng, thường cho tắm cho mấy chú chó nhỏ và mèo nhỏ, bọn chúng cũng rất thích."

Trong phòng im lặng vô cùng, trong nháy mắt, không gian trên dưới đảo lộn, Kiêu Tịch bị áp đảo ở dưới thân người nào đó, nắm lấy cằm cô, vẻ mặt hung ác nói: "Chó nhỏ, mèo nhỏ sao?"

Thật là đáng sợ nha.....

Kiều Tịch le lưỡi một cái: "Lừa anh đó."

Kỷ Thừa An không buông cô ra, híp mắt, lông mi ướt thật dài, làm nổi bật đôi mắt thâm thúy sáng ngời của anh.

Anh cúi người xuống, muốn hôn đôi môi căng mọng của cô, Kiêu Tịch lại lấy tay chặn môi, đôi môi mềm mại của anh in lên bàn tay cô.

Không khí trong phòng lại căng thẳng thêm một chút, anh gỡ tay cô ra, muốn tiếp tục.

Đúng lúc này Kiêu Tịch nói một câu: "Em đã biết chuyện của anh rồi."

Kỷ Thừa An dừng động tác lại, lên tiếng hỏi: "Cái gì?"

Anh cách cô quá gần, hơi thở nam tính bao quanh cô, ngay cả không khí hô hấp cũng bị chiếm mất.

Kiều Tịch nuốt một ngụm nước bọt mới nói: "Em nói anh không được tức giận."

"Hả?" Anh nghe vậy nhú mày.

Đảo mắt một cái, Kiêu Tịch tránh thoát sự kiểm chế của anh, ngồi lên đầu giường, ôm gối mềm mại mãi mới nói: "Tại sao không nói?" Truyện được đăng tại DD~

Kỷ Thừa An đã ngồi thẳng lên, dưới ánh đèn thân thể trắng nõn trơn bóng hấp dẫn, cơ bắp càng lộ rõ.

Anh nằm nửa người, một tay chống đầu, "Không phải em muốn nói gì sao?"

Có tật giật mình! Bây giờ nói chuyện cũng bắt đầu vòng vo rồi.

Nhưng mà nếu đã nghĩ xong, Kiêu Tịch cũng không úp mở nữa: "Này, em lại cho anh một cái cơ hội, anh hãy thành thật khai báo đã làm gì ở nhà chú anh?"

Kỷ Thừa An liếc cô một cái, mắt sắc lạnh, nhưng không trả lời.

Kiều Tịch không khỏi nhớ tới những lời Kỷ Lâm nói với cô.

Nhà họ Kỷ đứng vững vàng đến bây giờ không phải đơn giản.

Ngoài một người chủ yếu phụ trách công việc ở trong gia tộc, còn phải có một người khác phụ trách bảo vệ gia tộc.

Người này phải cam tâm tình nguyện ở dưới người lãnh đạo gia tộc, hàng năm cũng phải tiếp xúc với những kẻ nguy hiểm, khi bị uy hiếp ở gia tộc, giao dịch với người khác, bảo vệ lợi ích của gia tộc, mà loại hành động này không khác nào bảo lột da hổ, có lúc phải hi sinh tính mạng.

Cho nên người này, nhất định phải trung thành.

Mà người gánh trách nhiệm đó chính là Kỷ Lâm, cho nên khi cha Kỷ Thừa An mất, Kỷ Lâm mới xuất hiện trợ giúp Kỷ Thừa Vũ, mà bây giờ trách nhiệm này giao cho Kỷ Thừa An.

Đối với người không hỏi tới chuyện gia tộc như anh mà nói, chuyện như vậy thật sự là không thể tưởng tượng nổi, nhưng Kỷ Thừa An chỉ nói, anh muốn làm, không có nguyên nhân gì khác.

Nhưng người tình tường một chút đều có thể nhìn ra, bởi vì anh chọn Kiêu Tịch, nếu như trong tay anh không có quyền lợi, không cách nào bảo vệ Kiêu Tịch, bởi vì chắc chắn sẽ có người muốn giết cô, sau đó khiến anh cưới người khác, hoặc để người nào đó thay thế cô, hoặc là những gia tộc khác, bất luận là người nào, thân phận vợ Kỷ Thừa An, người như Kiêu Tịch không thể ngồi yên, trừ phi, Kỷ Thừa An phải có đủ bản lĩnh để mọi người cảm miệng và không còn ý định gì khác.

Đây là điều Kỷ Thừa An hy sinh, hy sinh vì cô.

Người chán ghét chỗ đông người như anh lại vì cô, đồng ý tham gia vào con đường tăm tối đầy máu tanh như vậy.

Cho nên cô có gì mà chán chừ nữa chứ, trên đời này không còn người nào có thể hy sinh vì cô giống như anh.

Kiều Tịch vốn rất vui mừng, nhưng dần dần không thể vui vẻ được.

Bởi vì Kỷ Thừa An ngậm miệng không đáp, thậm chí để cô tránh xa tất cả tin tức về gia tộc anh, điều này làm cho Kiều Tịch cảm thấy rất mất mát, cái này không công bằng, không phải anh cho rằng đối tốt với một người là áp đặt người ra như vậy, rất không công bằng.

Kiều Tịch vẫn luôn chờ đợi Kỷ Thừa An nói chuyện này với cô.

Nhưng nhiều ngày trôi qua, thậm chí cô đã cố ý nhắc nhở, anh cũng coi như không thấy.

Không vui dần dần biến thành nôn nóng

"Anh có nghe thấy hay không hả?" Kiều Tịch bất mãn hỏi anh.

Kỷ Thừa An khép nửa mắt lại, nhẹ giọng đáp.

"Kỷ Lâm không nên nhiều lời." Anh trả lời như vậy.

"Trọng điểm không phải ở đó!" Kiều Tịch kêu lên, "Kỷ Thừa An, anh cho rằng anh không nói, không để em biết là tốt cho em sao, anh cho rằng anh không nói anh làm những thứ này, là để em không có áp lực sao, không phải đáp lại tình cảm, chia sẻ gánh nặng với anh sao?"

"Không phải như vậy, đó là sai." Kiều Tịch nói từng câu từng chữ.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Gánh Nặng Ngọt Ngào

Edit: Cookie Oh

"Em và anh ở cùng nhau, nhưng tới bây giờ không phải là vì trả ơn anh cái gì, có rất nhiều người đối tốt với em, chẳng lẽ muốn em đáp lại từng người sao? Muốn em làm bạn gái của bọn họ sao?"

Nói đến đây Kỷ Thừa An lạnh lùng trừng cô.

Mẹ nó, còn dám trừng cô! Kiều Tịch oán thầm, thờ dài nói tiếp: "Nếu như em không thích người đó, em sẽ trực tiếp từ chối anh ta, em sẽ không chấp nhận anh ta đối tốt với em, em sẽ biết ơn nhưng em không cần."

"Nhưng với anh, anh vì em làm nhiều chuyện như vậy, anh cảm thấy em sẽ vui mừng sao? Ngược lại, em rất tức giận, rất không vui."

Kỷ Thừa An cảm thấy cô rất nghiêm túc, mở mắt nhìn cô.

Kiều Tịch dùng sức ôm gối chậm rãi nói: "Nói thẳng ra, lúc em bắt đầu ở cùng anh, cũng không có thái độ nghiêm túc, nhưng bây giờ khác rồi, em tình nguyện tới nơi này với anh, không phải chỉ vì muốn hưởng thụ che chở, ở trong vòng tay của anh, em cũng không phải người sợ chuyện nguy hiểm, hôm nay em ở đây, là muốn cùng anh đối mặt với những nguy hiểm không thể kháng cự kia, mà không phải chỉ dựa vào sự giúp đỡ của anh. Anh biết em rất sợ, nhưng kể từ khi em chấp nhận anh, em sẽ kể vai chiến đấu với anh, em không muốn trở thành một con chim nhỏ nhàn hạ hưởng lạc, em muốn ở bên anh, anh hiểu không?" Kiều Tịch nhìn vào mắt anh, chậm rãi nói: "Em rất vui khi anh hy sinh vì em như vậy nhưng cũng không vui khi anh không muốn mở lòng với em, anh không nói cái gì cả chỉ để cho em chấp nhận kết quả, độc đoán như vậy, sẽ khiến em nảy sinh hiềm khích với anh, em không thích người khác áp đặt lên em, anh cho rằng đó là vì tốt cho em, nhưng em không cảm thấy như vậy, rõ ràng không hỏi ý kiến của em, cũng không để em tham dự, chỉ tự mình đi làm, hành vi bá đạo như vậy, em sẽ không biết ơn và vui mừng đâu." Nói xong Kiều Tịch chôn mặt vào gối. Kỷ Thừa An tiêu hóa lời của cô..., cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, nhưng đáy lòng lại rất thoải mái nói: "Thì ra là em đang thổ lộ." Khóe miệng Kiều Tịch giật giật, em gái anh, trọng điểm không phải ở đó! Lật bàn!

Kiều Tịch tròn tròn mắt, lửa giận hừng hực thiêu đốt, trêu chọc đáng vẽ sáng ngời khác thường đó, Kỷ Thừa An thấy rất vui.

Nhắm hai mắt lại nói: "Ý của em là, em sẽ đi chung với anh?"

"Đúng!" Giọng nói đanh thép.

Kỷ Thừa An nín chặt môi lại, hồi lâu mới nói: "Sẽ rất cực khổ."

Kiều Tịch liếc anh một cái, lười biếng nói: "Nói nhảm, đương nhiên em biết."

"Ngứa da rồi hà." Kỳ Thừa An lạnh lạnh mở miệng.

Kiều Tịch rụt về như đà điểu.

Ánh mắt Kỳ Thừa An nhìn mấy lần, giọng nói vẫn lạnh lùng, nhưng lại rất hòa dịu: ĐDLQĐ "Em đã quyết định, vậy anh cũng sẽ không ngăn cản, mấy ngày nữa sẽ có thương hội, đến lúc đó anh sẽ dẫn em đi cùng, những chuyện khác, anh sẽ bảo chị Trần nói cho em biết, như vậy được rồi chứ."

Kiều Tịch thoả mãn gật đầu, "Thế còn tạm được."

Đây mới gọi là tôn trọng lẫn nhau nha, làm gì có đạo lý gì để một người gánh vác trọng trách của hai người, thỉnh thoảng để cô chia sẻ một chút, cô sẽ rất vui về chữ sao.

Kiều Tịch dùng cả hai tay hai chân bò qua, cọ đầu vào lồng ngực trần của anh, trềnh mắt nói: "Như vậy em có phần thưởng hay không a ~"

Kỳ Thừa An lạnh lùng nhìn cô, anh vẫn chưa quên đáng về kiên quyết vừa rồi của cô, cái khí thế mà anh dám tới đây em sẽ kêu rách cổ họng luôn.

Có điều.....

Sóng mắt chuyển động, đôi mắt đen láy như có nước ở trong khe nhúc nhích, lạnh nhạt mà xinh đẹp bỗng chớp sáng lên, cả căn phòng cũng rạng rỡ hẳn.

Bàn tay thon dài của Kỳ Thừa An nắm bả vai cô, đầu ngón tay hơi lạnh, lòng bàn tay lại ấm áp, giữ chặt đầu vai cô, thoáng dùng sức áp cô xuống dưới thân.

Đôi môi quen thuộc chà sát trên môi cô, đầu lưỡi quấn quanh, một tay anh chạm vào cổ cô, đầu ngón tay thỉnh thoảng vuốt nhẹ hai cái.

Môi dần dần di chuyển xuống phía dưới, nâng cổ của cô lên, hôn từng cái, thỉnh thoảng vờn đầu lưỡi ra, để lại một vệt nước, hơi ướt và tóc ngắn cọ bên gáy cô, hơi ngứa một chút, cô thở nhẹ một tiếng, chạm tay lên tóc anh, "Ngứa quá....."

Một cái tay từ bên chân chậm rãi hướng lên, vén góc váy cản trở lên, nhẹ nhàng kéo dây ra, vật chắn trong cùng được tháo ra, ngón tay thon dài thăm dò vào, khiến cô không kịp trở tay cong người lên, anh ngẩng đầu lên hôn cô, nuốt tiếng kêu của cô vào.

Cánh tay ôm lấy anh, giống như tua cuốn, hai chân cong lên muốn quấn chặt lấy anh, anh ngăn cản, đè thân thể của cô xuống, ngón tay thứ hai tiếp tục đưa vào, cô không còn hơi sức, chỉ có thể nghiêng mặt há mồm thở dốc.

Hơi nóng từ trong thân thể truyền tới toàn thân, cô chỉ có thể cảm nhận được anh, quanh thân đều là hơi thở quen thuộc bá đạo của anh, anh thở gấp, phải khí nóng trước ngực cô, còn có ngón tay anh đang ở trong cơ thể cô.

Đột nhiên, anh không chút lưu tình rời khỏi, cẩn thận giúp cô buộc dây vào, sửa sang lại cặp váy đã rớt xuống, Kiều Tịch mờ mịt mở mắt to, giọng nói mê man khàn khàn: "Sao vậy?"

Anh nghiêng người xuống, nhẹ nhàng hôn cô một cái, "Phần thưởng kết thúc."

"..... Hà?" Cô không hiểu.

Kỳ Thừa An xoa làn da trắng nõn lộ ra ngoài của cô, da thịt trắng ngọc mịn màng đã hơi hồng nhạt, nhưng mà anh vẫn nói: "Anh có thể tiếp tục, tất nhiên là ngày mai em dậy được."

Đầu óc mịt mờ của Kiều Tịch trong nháy mắt giống như uống được một viên thuốc an thần, bừng tỉnh hiểu ra, nhìn chăm chăm anh.

Vừa nãy anh nói để chị Trần nói rõ mọi chuyện cho cô, hừ nếu cô không dậy nổi, thì đồng nghĩa với việc muốn sống dưới sự che chở của anh, cũng tương đương với việc tối nay cô phải nói rất nhiều lời thoại trong truyện rồi.

Anh đang để cô lựa chọn, muốn, hay là không muốn.

Mẹ nó, cho rằng mỗi lần anh dùng mỹ nam kế đều được sao, nhưng mà..... tâm mắt vẫn không tự chủ được nhìn lồng ngực rộng lớn của anh, ép mình quay mặt đi.

Kiều Tịch tức giận không ngừng nghiêng răng, người đàn ông thất bại, ai mà thêm!

Hất tay anh ra, nhắc chân lên che đầu, khó chịu ngọt ngọt nhưng vẫn lớn tiếng nói: "Tắt đèn, đi ngủ."

Người đáng ghét kia cách lớp chăn sờ hông cô, giọng nói vẫn ngạo mạn như cũ: "Em muốn ngủ thế nào?"

Kiều Tịch thò đầu ra, áp chế tâm trạng muốn ăn người nào đó, cười: "Kỳ đại nhân anh cứ nói thử xem!"

Kỳ Thừa An chau mày, không lên tiếng, nhưng nụ cười thần nhiên bên khóe miệng đã bộc lộ rõ thái độ của anh.

Người đàn ông chịu đựng ở trên giường!

Trong lòng Kiều Tịch hưng hăng mắng anh một trận, sau đó rút đầu lại, ngủ.

Đền trong phòng tắt ngúm, chìm vào một vùng tăm tối.

Cô cảm nhận được nửa giường bên kia lồm xướng, biết là anh, vén chăn lên, còn chưa kịp phản ứng đã bị anh ôm lấy eo, thuận thế sờ hông cô, Kiều Tịch vừa ngửa vừa sợ, ở trong chăn kêu: "Anh đồng ý không chạm vào em rồi đây!"

Động tác Kỳ Thừa An cứng đờ, khiển trách một tiếng: "Em mà uốn éo nữa anh không thể bảo đảm đâu."

Kiều Tịch nghe vậy cũng ngoan ngoãn nằm im, thẳng như viên gạch, Kỳ Thừa An chạm đến ngực cô, "Thả lỏng."

Cô hơi ngửa, nhưng vẫn thẳng đờ.

"Thả lỏng hơn nữa."

Cô cong chân, trán chống đỡ lồng ngực thô sấp của anh.

"Tiếp tục thả lỏng." Anh nhỏ giọng nói.

Kiều Tịch kêu lên, cuối cùng tỉnh táo lại, gồng lên cánh tay của anh chậm rãi nhắm mắt.

Tay của anh khoác ngang hông cô, bàn tay đặt vào sau lưng cô.

Kiều Tịch dần dần phản ứng được, umh, vừa rồi cô hiểu lầm..... ĐDLQĐ Kỳ đại nhân chỉ muốn ôm cô ngủ giống như thường ngày, tóm lại, thật mất mặt, mặt Kiều Tịch bắt đầu nóng lên, trong lòng nghĩ biết vậy thì chẳng làm.

Buồn bực một lúc Kiều Tịch dần dần tiến vào mộng đẹp.

Xác định cô đã ngủ thiếp đi, trong đêm tối Kỳ Thừa An chậm rãi mở mắt ra, vươn tay sờ đầu Kiều Tịch, vuốt mái tóc dài của cô, trong đêm tối giọng nói ần chứa vẻ cực kỳ cô đơn: "Anh rất vui....."

Anh cúi đầu, không thấy rõ vẻ mặt chôn ở ngực anh của cô, chỉ có thể cảm nhận được khí nóng do cô thở ra ở trước ngực anh, lại khiến cho anh cảm thấy thoải mái khác thường, anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, lầm bầm nói nhỏ: "Anh thật sự rất vui mừng....."

Những lời này Kiều Tịch dĩ nhiên là không biết.

Ngày hôm sau lúc Kiều Tịch thức dậy đã không thấy bóng dáng Kỳ Thừa An đâu.

Sau khi tắm rửa xong, người canh ở cửa phòng dẫn cô đi gặp chị Trần, lúc đi Kiều Tịch chú ý quan sát những người làm ở nơi này, tuy nói gương mặt châu Á không ít, nhưng nhân viên Âu Mỹ cũng chiếm một phần rất lớn, nơi này phần lớn là nói song ngữ Trung-Anh, may mà lúc trước Kiều Tịch khi đi làm đã luyện tập không tệ, cho nên phương diện ngôn ngữ này không thành vấn đề.

Những ngày qua chị Trần vẫn kính cẩn nghiêm túc, mặc đồng phục thống nhất với nơi này, Kiều Tịch sợ chị sẽ mặc bộ màu xanh hồng đến, chị Trần thấy cô khẽ gật đầu: "Cô đã tới, thiếu gia đã giao phó cho tôi đi tới thương hội cùng cô, thời gian gấp gáp, tôi chỉ có thể giúp cô nắm rõ những lễ nghi cần thiết, về phần trang phục và trang điểm, đến lúc đó sẽ có chuyên viên phụ trách."

"Éc....." Chị Trần không cần nhanh như vậy, tôi vẫn chưa hỏi đây.

"Được rồi, lát nữa sẽ có một vị đặc biệt đến dạy cô, đến tối, tôi lại tới tìm cô, nói cho cô biết một số vấn đề cần chú ý ở buổi tiệc."

Kiều Tịch gật đầu một cái.

Nói xong chị Trần gật đầu rồi đi, bỗng dừng bước lại, cúi đầu chần chừ một chút mới nói: "Cô Kiều, chuyện lúc trước tôi rất xin lỗi."

Kiều Tịch nghiêng đầu nghi ngờ nhìn chị, sau đó bình tĩnh há to miệng, cười nói: "Không có việc gì, chị Trần chỉ vì Kỳ Thừa An mới nói những lời hồ đồ thôi, tôi có thể hiểu."

Chị Trần sững sờ, nghe vậy mới hiểu Kỳ Thừa An không nói cho cô biết chuyện chị định cho người xử lý Kiều Tịch ở thành phố A, trong lòng chị Trần mềm nhũn, gương mặt nghiêm túc cũng có phần dịu đi, "Tóm lại, rất xin lỗi, về những lời kia, cũng là tôi vượt quá giới hạn."

"Không sao đâu, chị Trần nói cũng có đạo lý mà, dù sao, đồ bình thường cũng không tiện đặt lên mặt bàn tiệc, chỉ có thể dựa vào trang hoàng ngày sau thôi." Kiều Tịch tự giễu nói.

"Không." Chị Trần kiên trì nói, "Đồ thiếu gia thích, nhất định là đồ tốt nhất, người khác nói không được, cũng chỉ là ghen tỵ thôi."

Khóe miệng Kiều Tịch gật gật, chị Trần có chủ nghĩa cá nhân không vậy.....

Hơn nữa lập trường của chị thay đổi cũng quá nhanh rồi.....

Kiều Tịch im lặng phi nhỏ ở trong lòng.

"Thiếu gia đã công bố tin tức, cô Kiều cứ yên tâm, về sau tôi sẽ đối đãi với cô và thiếu gia như nhau." Chị Trần nghiêm nghị.

Sau đó gật đầu rời khỏi phòng.

Một lát sau, quả nhiên có một người vóc dáng cao gầy chừng ba mươi tuổi đổ lại bước vào, mặt mũi không thể chọn, nhưng loại phong cách nhẹ nhàng này lại làm cho người ta nhìn không chớp mắt, đây chính là điểm thu hút của phong cách.

Người nọ chào một cách tao nhã, giọng nói không cao không thấp, dễ nghe: "Nhị thiếu phu nhân, tôi tên là Hứa Nguyệt, được mời tới đây làm người hướng dẫn lễ nghi cho cô, cô có thể gọi tôi chị Nguyệt."

Kiều Tịch không biết đáp lễ thế nào, trong nháy mắt hiểu tại sao mình muốn bắt đầu học cái này, chỉ có thể lúng túng nở nụ cười nói: "Xin chào, chị Nguyệt, gọi tôi....."

Đợi chút, cô ấy mới vừa gọi mình, nhị thiếu phu nhân!!!

"Cái đó, cái gì nhị thiếu phu nhân....." Cô yếu ớt đặt câu hỏi.

Chị Nguyệt nhìn cô, chậm rãi nói: "Tổng quản truyền tin tức, bảo hôm nay nhị thiếu gia đã tuyên bố, cô Kiều là vị hôn thê của anh, gọi là nhị thiếu phu nhân, có vấn đề gì không?"

Rất tốt, rốt cuộc cô đã hiểu câu nói thiếu gia đã công bố tin tức của chị Trần là thế nào rồi!

Khẽ nghiêng răng, cái này vẫn chưa qua sự đồng ý của cô mà, đợi đến tối cô sẽ trừng trị anh!

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Thương Hội

Thế lực ở châu Á rất rắc rối và phức tạp, phân chia thế lực giữa các nước Nhật Bản, Đài Loan, Thái Lan, trong lĩnh vực lái buôn này, Trung Quốc lấy ba nhà Kỳ, Hàn, Đường tạo thành thế chân vạc.

Trong đó, thế lực nhà họ Kỳ lớn nhất, nhưng cũng cẩn thận nhất, dường như rất ít khi liên quan đến hành động nguy hiểm, tất cả mọi việc lấy ổn định chính xác làm đầu, tích lũy từng ngày, nghiêm nhiên trở thành đầu rồng, cũng có thể là cây lớn thì đốn gió to, con cháu nhà họ Kỳ lại không nhiều, tìm được mấy người phụ nữ thì không phải chết yếu thì là chết tử trong trứng nước, lớn lên 2-3 tuổi đã rất nhiều, cho nên không biết bao nhiêu thế hệ đã mất, từ đó người nhà họ Kỳ chỉ kết hôn với một người phụ nữ, nhiều lắm là một người vợ bé, tránh cưới nhiều, để giữa con cháu tranh giành nhau, phòng cả người ngoài có ý dùng mỹ nhân kế hãm hại, cũng không biết là rất ít phụ nữ có tác dụng, những người kia rất khó để người khác phá tiếp cận, từ đó trẻ con nhà họ Kỳ rất ít khi xuất hiện tình huống chết yếu hoặc bệnh chết, cho đến bây giờ, người ở bên ngoài thấy chủ mẫu nhà họ Kỳ, chỉ có một người, cũng vì chỉ có một người phụ nữ nên nhiều lắm là chỉ có hai ba đứa trẻ con, nhưng không để người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, đã để cho người ta vui mừng rất nhiều.

Ngoài nhà họ Kỳ, còn có hai nhà Đường, Hàn.

Hàn gia dựa vào buôn bán muối, sau đó mới bắt đầu liên quan đến các loại đồ dùng hàng ngày, bên ngoài rất sạch sẽ, nhưng thật ra những nơi khai thác kim loại nổi tiếng nhất ở châu Á phần lớn thuộc về Hàn gia.

Nhà họ Đường là một lớn nhất, chủ yếu là dựa vào sòng bạc, bắt c hấp hậu quả, người nào muốn chi cần có tiền là có thể, chủ yếu ở Macao, Thái Lan và Đông Nam Á.

Cho nên lần trước mới có thể gây xung đột với nhà họ Kỳ ở Đông Nam Á.

Mà nhà họ Kỳ và nhà họ Đường lại là hai phía đối lập, một bên là ổn định phát tài, một bên là phú quý trong nguy hiểm.

"Nhà họ Kỳ thì sao, chủ yếu làm gì?" Kiều Tịch hỏi chị Trần.

Mỗi ngày đều học lễ nghi, Kiều Tịch rất mệt mỏi, cả người đau nhức, buổi tối lợm khộm tắm xong thì nằm sấp trên giường ngủ luôn, khi Kỷ Thừa An trở về phòng, hầu như đều thấy cô mệt mỏi ngủ thiếp đi rồi.

Khi dậy sớm, Kỷ Thừa An lại đi xử lý công việc mới nhận, bắt tri bắt giác hai người rất hiếm khi gặp mặt.

Khóa học lễ nghi kết thúc, chị Trần đi tới, nói cho cô biết cái gọi là "kiến thức" gia tộc.

Chị Trần nấp máy môi nói: "Vũ khí là đồ chúng ta chủ yếu buôn bán."

Kiều Tịch hơi mờ to mắt, sau đó trong lòng sáng tỏ, quả nhiên là buôn bán một vốn bốn lời, làm xong một chuyến là có thể hưởng lạc hồi lâu rồi, so với hai nhà kia, con đường này tuy có nguy hiểm, nhưng lại có mười phần ích lợi, lại không như bọn họ, cây lớn thì đón gió to, quả nhiên là thông minh, Kiều Tịch bắt đầu khâm phục tổ tiên nhà họ Kỷ.

Nhưng mọi chuyện đều có vạn biến, năm gần đây vị trí đầu rỗng nhà họ Kỷ có hơi nhúc nhích, chủ yếu là do mấy năm gần đây sức lực nhà họ Đường càng ngày càng mạnh, thậm chí có vượt qua nhà họ Kỷ, hơn nữa cha Kỷ Thừa An đột nhiên qua đời, nếu không có Kỷ Lâm ra mặt, thật sự không biết nhà họ Kỷ có thể bị mảnh hổ nhà họ Đường nuốt trọn hay không nữa.

"Sự nghiệp của ông nội Kì lớn thế, đã nhiều năm như vậy sao bị nhà họ Đường ép đến nỗi này?" Kiều Tịch không khỏi lên tiếng đặt câu hỏi.

Chị Trần liếc cô một cái, thờ dãi: "Cô cũng biết rồi, nhiều năm như vậy, chân vạc đối lập với nhà họ Kỷ, không phải là hai nhà Hàn, Đường, hai nhà bọn họ cũng không biết đối bao nhiêu người, mà chỉ có nhà họ Kỷ là vẫn tồn tại, nhà họ Kỷ có một quy định, chính là không lập tộc trưởng."

Cái gì?!

Chị Trần nói tiếp: "Tuy nói quy tắc là chỉ kết hôn với một người, nhưng trải qua thời gian dài chỉ nhánh trong họ cũng không ít, chính là bởi vì có quy tắc này, khiến cho con cháu nhà họ Kỷ không bao giờ dám lười biếng, chỉ cần có năng lực là có thể trở thành tộc trưởng, nắm giữ tất cả nhà họ Kỷ, đây cũng là một nguyên nhân quan trọng để nhà họ Kỷ đứng vững đến nay, mà lúc đó Kỷ lão gia đột nhiên qua đời, khiến cho rất nhiều người ở riêng rục rịch ngóc đầu dậy, muốn giết đại thiếu gia và nhị thiếu gia, bọn họ có thể thuận thế tiến lên, tình huống lúc đó mặc dù tôi không biết nhiều lắm, cũng có thể tưởng tượng có bao nhiêu nguy hiểm."

"Cho nên cô Kiều, thương hội lần này ngoại trừ một số nhánh của gia tộc, còn có nhà họ Đường, tiếp xúc với bọn họ, nhất định phải cẩn thận nhiều hơn nữa." Chị Trần dặn dò.

Kiều Tịch nhú mày, vẻ mặt lạnh lùng gật đầu một cái.

Thương hội, là chỉ thời kì được định sẵn để bọn họ ở một cùng một chỗ giao lưu tiệc rượu, gia tộc như lớn bọn họ hầu như chỉ phái tổng quản đi, mà không phải Tộc trưởng.

Mà thương hội lần này, không chỉ Tộc trưởng nhà họ Kỷ đến, nhị thiếu gia trong truyền thuyết cũng tới, lần này để mọi người kinh ngạc không thôi, phải chăng để công bố tin tức gì đó nhà họ Kỷ? ĐLQĐ

Tin tức vừa tung ra, Đường Mục nhà họ Đường mất tích đã lâu cũng tung tin tức nói sẽ đích thân tham dự.

Lần này mọi người có thể vỗ to rồi, tuy nói nhà họ Đường rất mạnh, nhưng quan hệ cũng nhất rắc rối phức tạp, ai cũng biết Đường Mục này tự tay giết chú mình lên đứng đầu, sau khi lên chức giết hết những người của chú anh ngày trước, suýt chút nữa chọc nhiều người tức giận, nhưng bởi vì sau anh khi anh lên đã mang tới rất nhiều lợi ích cho gia tộc, vì vậy người của nhà họ Đường cũng dè chuyện này lại, sống chết mặc bay, dù sao, có tiền là được.

Mà Đường Mục mất tích lâu như thế, tất cả mọi người cho rằng anh đã gặp bất trắc, ai biết bây giờ lại tung tin tức này.

Ba gia tộc lớn, hai tộc trưởng tham dự, bây giờ tất cả mọi người đều quan sát động tĩnh nhà họ Hàn, ai ngờ tộc trưởng Hàn gia dùng lý do thân thể không khỏe, để em trai tham dự như mọi lần, để mọi người tiết chế giọng điệu, có điều, tình thế bây giờ cũng đủ xem rồi.

Kiều Tịch mặc dạ phục, lộ nửa vai, lộ ra làn da mịn màng trắng nõn. Gương mặt đã được chuyên viên trang điểm xinh đẹp, phong cách trang nhã tươi mới vừa vặn làm nổi bật lên khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp tuyệt trần của cô, trên cổ tay đeo vòng ngọc xanh biếc, Kiều Tịch sờ dây chuyền lạnh như băng trên cổ, phía trên đó có đính bảo thạch quý giá mỹ lệ.

Hơi trùng xuống.....

Kiều Tịch thấy hơi giống cái khay áo nhỏ bằng đá tinh xảo, sau khi hai người xóa bỏ hiềm khích, buổi sáng ngày nào đó thức dậy, bất ngờ phát hiện trên cổ mình có nút áo do anh mài, người đàn ông không lên tiếng.

"Nặc Bảo." A Nặc đột nhiên nhào tới, khiến Kiều Tịch thiếu chút nữa đứng không vững trên đôi giày cao gót 7 cm, lùi liên tiếp hai bước, đột nhiên được một cánh tay vững vàng ôm lấy, Kiều Tịch nghiêng đầu, là Kỷ Thừa An đã thay trang phục xong, cả người khí thế bức người.

Mái tóc đen đã qua xử lý, mặc tây trang màu đen, cài một nút áo xinh đẹp, kết hợp với khuôn mặt tuấn mỹ như bạch ngọc, khẽ lộ ra hơi thở cấm kỵ, nhưng gương mặt có ý lạnh, khiến cho người ta chùn bước, run sợ không ngớt.

Không biết là tâm sợ, vẫn động lòng.

A Nặc biết mình đã làm sai, vội vàng nói xin lỗi: "Nặc Bảo, cô vẫn khỏe chứ?" Còn tựa như an ủi sờ chân Kiều Tịch, Kiều Tịch bị cậu sờ thì hơi ngứa, khẽ mỉm cười, ngồi xổm xuống nói dịu dàng: "Không có chuyện gì cả, cô rất khỏe."

A Nặc cũng cười, đôi mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn híp lại, vô cùng đáng yêu, Kiều Tịch không khỏi sờ đầu cậu một cái.

"Cô, bao giờ các cô mới trở về, Tiểu Mã, Tiểu Mã đã cao lên rất nhiều rồi." A Nặc cúi đầu nhỏ giọng nói.

Lúc này Kiều Tịch mới nhớ tới, gần đây bù đầu học, lại cùng chị Trần trao đổi công việc, vẫn chưa có cơ hội chơi với A Nặc, cậu vẫn nói chưa đi xem Tiểu Mã, lần này Kỳ Thừa Vũ, Kỳ Thừa An và cả cô đều rời khỏi, đứa nhỏ này sao không sợ cô đơn sợ sệt, tâm trạng này Kiều Tịch hiểu nhất, trong lòng vừa áy náy vừa đau lòng, tiến lên ôm cậu một cái: "A Nặc ngoan nha, phải ăn cơm thật tốt, cũng phải thật cao, cô, ặc, Nặc Bảo sẽ trở lại rất nhanh, đến lúc đó nhất định sẽ cùng cháu đi xem Tiểu Mã được không?"

Bàn tay nhỏ bé của A Nặc bám vào hông của cô, tay nhỏ cuộn lên, nhỏ giọng chậm rãi nói: "Không được nói dối nha."

Cô sờ đầu cậu, "Được, không gạt cháu ha."

"Được rồi," Kỳ Thừa An nhỏ giọng nói: "Thời gian đã tới rồi."

A Nặc vui đầu ở cổ Kiều Tịch không chịu buông tay.

Kỳ Thừa An kêu A Nặc một câu, cậu mới bắt đầu thả lỏng tay, ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng long lanh nói với Kỳ Thừa An: "Chú trở lại cũng phải cùng cháu đi xem Tiểu Mã nha."

Kỳ Thừa An buông mắt xuống, trong nháy mắt vẻ mặt có chút dịu dàng, nhẹ giọng đáp. Đến lúc Kỳ Thừa An và Kiều Tịch ra cửa, phát hiện Kỳ Thừa Vũ đã đứng ở cạnh xe, nhìn bọn họ hỏi một câu: "A Nặc tìm các người hả?"

Kỳ Thừa An không nói một từ, Kiều Tịch đành phải nói: "Ừ, đúng vậy."

Kỳ Thừa Vũ nhíu mày, "Vừa nãy tôi không đồng ý cùng nó đi chuồng ngựa, sợ rằng đứa nhỏ này sẽ rất tức giận."

Kiều Tịch nhìn khỏe miệng anh nhếch lên, rất muốn khuyên một câu để anh chơi với A Nặc nhiều hơn, nhưng biết anh rất muốn vậy nhưng sự nghiệp của gia tộc, công việc rất nhiều, toàn bộ đặt ở trên người anh, nào phân chia tâm tư được nữa.

Có tiền không nhất định sẽ vui vẻ.

Kỳ Thừa Vũ cũng không muốn nhiều lời, nghiêm túc, nói với Kiều Tịch: "Đúng rồi, lần hành động này sẽ có nguy hiểm, đây là người của tôi, đặc biệt tới bảo vệ em."

Kiều Tịch nhìn về phía sau anh, chỉ thấy có một thiếu niên chậm rãi bước đến gần, thiếu niên khoảng mười tám, mười chín tuổi, vóc dáng cũng rất cao, hơi gầy, tóc ngắn đen nhánh, DDLQĐ phía dưới là khuôn mặt anh tuấn tràn trề sức sống, để người ta chú ý nhất là đôi mắt màu hổ phách quyến rũ, giống như mắt mèo vậy.

Kỳ Thừa Vũ nhìn anh gật đầu một cái: "Đây là Kỳ Dạng, sau này do nó bảo vệ em, em cứ yên tâm, Dạng, tới chào cô Kiều một cái đi."

Dạng đi tới trước mặt Kiều Tịch, thân thiện vẫy tay, giọng nói bình thản: "Xin chào, cô Kiều Tịch, sau này gọi tôi Dạng là được."

Kiều Tịch đang muốn đưa tay ra bắt, Kỳ Thừa An chặn tay của cô lại, kéo cô vào trong xe, nói: "Không còn nhiều thời gian."

Kiều Tịch quay đầu lại liếc mắt nhìn, phát hiện khỏe miệng đối phương cong lên, đột nhiên nháy với cô một cái, trêu chọc quyến rũ.

Kiều Tịch chột giật mình, quả nhiên là anh.

Lúc ở bãi đậu xe, cứu cô khỏi Thẩm Phong, chính là anh, cô nhớ anh nói anh tên là Dạng, xem ra không lừa cô, thế giới này thật là nhỏ, anh lại là người của Kỳ Thừa Vũ, nhưng mà có khi người anh trai này đã sớm biết sự tồn tại của cô, cố ý phái anh tới quan sát mình, nghĩ tới đây, Kiều Tịch ngẩng đầu nhìn chiếc xe Aston Martin màu đen trước mặt, không biết vị anh trai này có phải cố ý hay không mà thôi?

Hay là mỹ nam kế?

Nhìn lại hai gương mặt anh tuấn của người đàn ông và cậu thanh niên kia, trong lòng Kiều Tịch không khỏi khen ngợi.

Lúc tới là ngồi máy bay trực thăng, ngôi xe mới biết nơi này lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng của cô.

Vốn tưởng rằng chỉ có nhà họ Kỳ, bây giờ mới biết, đây chẳng qua là ở lưng chừng núi, băng qua tám cái cửa chính, xuống dưới núi mới thấy khu kiến

trúc lớn và cây cối vườn hoa um tùm xanh tốt, đi xe hơn hai giờ mới dừng lại, mấy người đang bảo vệ nghiêm ngặt dưới thuyền, trong khoảng thời gian này, Dạng vẫn không nhanh không chậm đi theo sau Kiều Tịch, đột nhiên như có như không cái gì đó xẹt qua, khiến tâm trạng Kiều Tịch chấn động, trong lòng có chút ảo não, chuyện đêm hôm đó, cô cũng không muốn Kỷ Thừa An biết.

Bữa tiệc đó tiến hành.

Tại khách sạn trang trọng, rượu và thức ăn vô cùng tinh tế, ánh đèn hoa mắt, nhân viên phục vụ mặc âu phục trắng đen lễ độ khom lưng, mỉm cười hoan nghênh mỗi một vị khách.

Khi đoàn người Kỷ Thừa Vũ tiến vào, đám người ồn ào náo động nhỏ giọng xuống, cũng không khỏi liếc nhìn.

Ánh mắt tò mò nhìn chăm chú vào bọn họ, cũng có ánh mắt không thiện ý nhìn cô, thân thể Kiều Tịch hơi cứng đờ, một cánh tay Kỷ Thừa An duỗi ra, cúi đầu nói bên tai cô: "Đừng sợ, thả lỏng." ĐDLQĐ

Kiều Tịch hơi ổn định lại, ngẩng đầu lên cười rực rỡ với anh, gương mặt dịu dàng trong nháy mắt tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Lần này ánh mắt nhìn cô còn nhiều hơn, Kiều Tịch cũng lạnh nhạt mặc kệ.

Đi vào bên trong, có một người đến chào, người xung quanh tự động tách ra, "Tiểu Kỷ, cậu đã tới rồi, khiến cậu đến đây một lần thật sự không dễ dàng."

Kiều Tịch nghe vậy nhìn qua, người tới râu tóc bạc trắng, là một ông lão, mặc dù cảm giác chống trong tay, lại có dáng vẻ khỏe mạnh khác thường, sắc mặt hồng hào, đôi mắt sáng.

Kỷ Thừa Vũ tiến lên cầm tay ông lão, "Bác Thanh nói đùa, cháu làm tiểu bối không tốt."

"Đây là người đại diện của Hàn gia, Hàn Ngọc Thanh, năm đó đã giúp nhà họ Kỷ chúng ta, cho nên anh và anh trai đều gọi ông ấy một tiếng bác Thanh, em biết là được." Kỷ Thừa An nhẹ giọng nói bên tai cô.

Kiều Tịch gật đầu một cái.

Quả nhiên, chỉ chớp lát ánh mắt bác Thanh chuyển sang cô, đầu tiên là hỏi Kỷ Thừa An mấy câu, Kỷ Thừa An cũng trả lời từng câu một, nhưng thái độ hiển nhiên không nhiệt tình lắm, sau đó ông xoay đầu sang hỏi Kiều Tịch, bây giờ Kiều Tịch giữ vai trò là người phụ nữ ưu nhã lễ độ, mỉm cười trả lời, hỏi một lúc rồi bác Thanh mới nói: "Hôm nay, ta rất vui mừng, ngồi xuống cả đi."

Lúc này mọi người mới ngồi xuống.

tuy Kỷ Thừa An nói nhà họ Hàn trợ giúp Kỷ nhà họ, nhưng từ thái độ của bác Thanh, Kiều Tịch cảm thấy không đơn giản như vậy, ít nhất, mặc dù bác Thanh nhiệt tình, nhưng..... Bên trong cũng không phải vậy, không biết có phải trời sinh phụ nữ có giác quan thứ sáu hay không, hay là cô nghĩ nhiều, cô cảm thấy trong đó còn có chuyện bí mật.

Có điều thấy rõ tuổi thọ của bác, ông lại là em trai của tộc trưởng nhà họ Hàn, vậy thì tộc trưởng nhà họ Hàn cũng tầm sau mười rồi.

Ai biết Kỷ Thừa An nói: "Tộc trưởng Hàn gia cùng cỡ tuổi anh."

Gi? Sao có thể? Theo tuổi thọ bác Thanh làm sao có thể chứ? Kiều Tịch kinh ngạc tròn to hai mắt, nói đùa sao.

Kỷ Thừa An nhìn cô một cái, tiến tới nhỏ giọng nói bên tai cô: "Chủ Hàn gia không phải con trai trưởng, mà bác Thanh con của vợ chính, tuy nói huyết thống như thế, nhưng phải theo vai vế, chuyện như vậy rất bình thường. Còn nữa, đừng uống những thứ kia."

Kiều Tịch trừng mắt nhìn, cái này chị Trần đã sớm nói cho cô biết, cô cũng chỉ là làm dáng một chút thôi, nhưng vẫn chậm rãi đặt ly rượu trong tay xuống.

Theo Kỷ Thừa An nói thì vị tộc trưởng Hàn gia rất lợi hại, thân thể suy nhược nhưng tâm tư thâm sâu, tuổi còn trẻ mà có thể ngồi lên vị trí đứng đầu Hàn gia, lại làm cho em trai con vợ chính tham gia thương hội, không biết vì nguyên nhân gì đây?

Kiều Tịch nhìn xung quanh một chút, trong lúc ăn uống linh đình, đột nhiên có cảm giác như đi vào rạp chiếu phim.

Khắp nơi đều là cảnh tượng quần áo thướt tha đẹp đẽ, khiến cô có cảm giác không phù nhau.

Phía sau là bóng dáng Dạng không hề có tiếng động, thỉnh thoảng có phụ nữ đến gần, trong vòng vài ba lời, không biết sử dụng biện pháp gì, những phụ nữ kia đều mỉm cười thỏa mãn rời đi.

ánh mắt Kiều Tịch tùy ý quét qua, không chú ý trong góc có một ánh mắt, lạnh lẽo mà ác độc gắt gao nhìn chằm chằm cô.

Sắp thu hồi ánh mắt, đột nhiên chú ý tới một người, vóc người cao lớn, mặc màu âu phục màu xám đậm, hơi cúi đầu, trên mặt cười dịu dàng yếu ớt.

Dường như là cảm nhận được ánh mắt của cô, người kia cũng ngẩng đầu lên, gương mặt dịu dàng quen thuộc, khiến Kiều Tịch giật mình.

Hoắc Dục.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Kim Ngân Yêu Đồng (Yêu Quái Vàng, Người Giá Trị Cao Nhưng Nguy Hiểm Mê Hoặc Quyến Rũ...)

Tầm mắt Hoắc Dục chỉ dừng ở trên mặt cô một giây rồi lại hạ xuống, chuyển qua chỗ khác, sau đó nở nụ cười với người phụ nữ bên cạnh, chậm rãi nói chuyện.

Kiều Tịch nhú mày, vẻ mặt có chút lo lắng.

Tại sao anh lại ở đây?

Hoắc Dục, bây giờ không phải là nên ở thành phố A sao, trong hoàn cảnh này, bữa tiệc nghiêm mật như vậy, sao anh tới được?

Toàn bộ vẻ mặt của Kiều Tịch được thu vào trong mắt một người, chính cô cũng không biết.

Đám người bắt đầu ồn ào lên, tự động tách ra, một người chậm rãi từ xa đến gần, Kiều Tịch liếc mắt nhìn, đầu tiên thấy một bóng dáng cao lớn, sau khi đến gần mới nhìn rõ người này, ấn tượng đầu tiên chính là một người trẻ tuổi khí thế hiên ngang, tự tin, rất tự tin.

Sự tự tin đó có thể che đi cả gương mặt làm người khác chú ý.

Người mới tới cũng không phải một người châu Á chính gốc, nói chính xác hẳn là một người con lai, da màu vàng nhạt, trắng như sứ, khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ, gương mặt lõm sâu, đặc điểm điển hình của người châu Âu, lông mày dài tới tóc mai, phía dưới là một đôi mắt kỳ dị mà xinh đẹp quyến rũ.

Lần đầu tiên Kiều Tịch biết, trên thế giới này thật sự có Kim Ngân Yêu Đồng, một lam một lục, bảo thạch lỏng lẻo bình thường mà nổi bật lên gương mặt xinh đẹp quý mị, cũng không tự chủ muốn cho người ta đến gần, nguy hiểm mà diễm lệ.

Nhưng cái chính là hầu như những người như vậy đều bị cho rằng là điềm không may, bất luận là phương Đông hay là phương Tây, ở cổ đại người như vậy sẽ bị mọi người dùng cực hình đến chết, phần lớn là đang thời kỳ mới sinh sẽ bị giết chết, có thể lớn lên cực ít, ở hiện đại, sau khi được chứng thực là người đột biến gen, dần dần được mọi người tiếp nhận, thậm chí được theo đuổi.

Trong sản giao dịch ngầm, người như vậy tuyệt đối là "cực phẩm".

Ai cũng không ngờ rằng, "cực phẩm" như vậy, lại là Tộc trưởng nhà họ Đường, Đường Mục.

Đường Mục đi tới trước mặt bọn họ, nhếch miệng cười, sóng mắt lưu chuyển mê hoặc, "Xin lỗi, tôi tới trễ."

Bác Thanh đứng lên, cười nói: "Đúng vậy, lát nữa phải tự phạt ba ly đấy."

"Đó là tự nhiên."

Đường Mục ngồi xuống, một người người đàn ông đứng phía sau, chắc là giống như Dạng.

"Kỷ thiếu, đã lâu không gặp rồi." Đường Mục nói với Kỷ Thừa Vũ.

"Đâu có, sợ rằng Đường tổng cũng là công việc bận rộn thôi." Kỷ Thừa Vũ ngụ ý nói.

Đường Mục nghe vậy cười một tiếng, quay đầu nhìn về phía Kỷ Thừa An, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo: "Vị này chắc là em trai của Kỷ thiếu rồi, nghe nói nhị thiếu gia nhà họ Kỷ rất ít khi xuất hiện, hôm nay gặp mặt, quả nhiên là người đặc biệt, uống một chén nào?" Nói xong, Đường Mục giơ ly rượu lên.

Kỷ Thừa An nhìn Đường Mục, giọng nói nhẹ nhàng như cũ, lại hàm ý: "Rất vui được gặp, Đường tổng."

Thông qua lời Đường Mục nói, ánh mắt mọi người lúc này mới dời về phía Kỷ Thừa An, trong lòng nhộn nhịp.

Người tuần mỷ rực rỡ rành rành như thế, vừa nãy lại không để ý đến, giống như thu lại hơi thở của mình, chỉ thanh đàm ngồi ở chỗ đó, im hơi lặng tiếng.

Làm sao lại không chú ý được chứ, khuôn mặt lạnh nhạt mà mê người như vậy, nhìn thấy một lần liền khó có thể dời mắt, ánh mắt lơ đãng nhìn lại, trong

lòng chợt rét run, con ngươi đen như mực, rét lạnh vô cùng, người tuấn mỹ như thế lại có một đôi mắt trầm tĩnh bén nhọn như vậy, trong nháy mắt sinh lòng sợ hãi, vội tránh đi, sợ mắt bị đau luôn.

Nhìn thấy vậy, cảm giác xung kích khi gặp Đường Mục dần dần phai nhạt.

Đối với lời mời của Đường Mục, Kỷ Thừa An cũng cầm ly rượu lên, tay mới vừa nhấc lên thì bị một bàn tay trắng ngọc nhẹ nhàng đặt lên, dd/#q/đ trong nháy mắt không khí trở nên u tịch, Kiều Tịch cười cầm ly rượu lên nói với Đường Mục: "Thừa An dĩ ứng với rượu cồn, để tôi thay anh ấy uống được chứ?"

Trường hợp như vậy, rượu có thể tránh thì tránh, để Kỷ Thừa An uống chẳng thà để cô còn hơn.

Lúc này Đường Mục mới chuyển tầm mắt sang cô, ánh mắt xem thường, giọng nói lười biếng ngạo mạn: "A, cô là?"

Kiều Tịch cười: "Tôi là vị hôn thê của anh ấy."

"A, " Một tay Đường Mục chống mặt, một tay bung ly rượu, khẽ mỉm cười nói với cô: "Số phận an bài tối nay chắc sẽ không biết không có nguyên nhân gì, mà giây phút gặp lại cô, tôi đã biết rồi." Nói xong uống một hơi cạn sạch.

Đôi mắt Yêu Đồng nhìn thẳng cô.

Giọng nói của anh dịu dàng như thế, lời nói không chỗ nào là không lộ ra mập mờ.

Thậm chí khiến Kiều Tịch sửng sớ kinh hãi, coi như cô vừa nhìn lầm ánh mắt xem thường kia.

Kiều Tịch hơi khựng lại, lúng túng cười một tiếng, uống cạn ly rượu.

"Đúng rồi, không biết Kỷ nhĩ thiếu thấy thế nào với chuyện Barr thất thế ở Đông Nam Á, anh ta bị kẻ thù đuổi giết, hơn phân nửa thuộc hạ và địa bàn cũng bị mất." Thấy Kiều Tịch uống rượu xong, Đường Mục nói với Kỷ Thừa An.

"Cái gì, Barr chết rồi?" Bác Thanh nghe vậy kinh ngạc hỏi.

Cặp mắt yêu quý của Đường Mục dò qua, nhẹ giọng nói: "Thế nào, các người còn không biết sao? Nơi đó đã sớm đổi gió rồi."

Theo tầm mắt Đường Mục, Kiều Tịch cảm thấy áp lực trên người nhẹ đi, thậm chí thở dài, trường hợp như vậy quả thật là bức người, chẳng trách Kỷ Thừa An không cho cô đến.

"Barr chiếm hơn nửa thị trường thuốc phiện ở Đông Nam Á, lần này không biết sẽ như thế nào đây." Đường Mục nhìn về phía Kỷ Thừa Vũ, "Không biết Kỷ thiếu giữ mảnh đất kia như thế nào."

Tay Kỷ Thừa Vũ ở dưới bàn nắm thật chặt.

"E rằng bây giờ Đường tổng cũng không có cách gì thôi." Kỷ Thừa An lạnh nhạt nói.

"Hả?" Đường Mục nhíu lông mày đen như mực.

Kỷ Thừa An nhìn về phía anh, bình tĩnh nói: "Nghe nói vị phu nhân thứ sáu của Đường tổng mới qua đời, đó là hòn ngọc quý trên tay nhà Côme, Barr chết rồi, Côme là có thể độc chiếm ngành cao đầu rồi, phu nhân chết thật là đáng tiếc."

Đường Mục bình tĩnh nhìn anh, vẻ mặt cũng không thay đổi, thậm chí còn cười: "Tin tức của Kỷ nhĩ thiếu thực sự nhanh quá, tôi còn chưa công khai mà, nhưng quả thực, bông hoa xinh đẹp ấy đã khô héo, khi cử hành nghi lễ, mong Kỷ nhĩ thiếu vì tôi thương phu nhân tới đặt một bó hoa."

"Đó là tự nhiên." Kỷ Thừa An đáp.

Kiều Tịch thờ nhẹ, rời khỏi bữa tiệc, đứng ở trước gương phòng vệ sinh trang điểm lại, sau đó lại dùng nước rửa tay, chống lên đá cẩm thạch lại nặng nề thở dài, bữa tiệc như vậy thật là giày vò người ta, nhìn bọn anh nói chuyện cũng cảm thấy một mối rồi, té bả não không đủ dùng.

Nhưng mà Đường Mục đó thật sự cười sáu người vợ sao?

Còn là phu nhân thứ sáu?

A, quan hệ này thật phức tạp, vừa nghĩ tới đôi mắt của yêu nhân kia, mặc dù mỹ lệ, nhưng cứ có cảm giác bên trong như có huyết khí, mỗi lần nhìn thẳng vào mắt, đều cảm thấy có một dòng áp lực, làm cho người ta rất không thoải mái.

Kết ——

Có một người bước vào phòng vệ sinh, là một người phụ nữ rất xinh đẹp, khuôn mặt phương Tây, trang phục tinh xảo, đồ trang sức quý giá, thể hiện rõ

thân phận người này không đơn giản.

Kiều Tịch vẫn cảm thấy cái từ mỹ lệ này rất vi diệu, nó và xinh đẹp có sự khác nhau rất lớn.

Xinh đẹp không có nghĩa là mỹ lệ.

Mỹ lệ chân chính là loại vừa nhìn đã thấy kinh sợ, hơn nữa bạn tùy ý nhìn một cái, sau đó lại ngẩng đầu nhìn tiếp, ánh mắt của bạn sẽ không tự chủ đuổi theo hình ảnh đó, cho đến khi người ta biến mất cũng nhớ mãi không quên.

Giống như đôi mắt của Đường Mục.

Rất dễ nhận thấy, người phụ nữ trước mặt gánh không nổi cái từ mỹ lệ này.

Tiếc nhất là thiếu mất một chút cảm giác và phong thái, đôi mắt màu nâu kia phấp phất lửa giận nhìn chằm chằm Kiều Tịch.

Thật đáng tiếc, Kiều Tịch than nhỏ trong lòng.

Cầm khăn lụa lau tay, Kiều Tịch cúi đầu tránh tầm mắt của cô.

"Cô dựa vào cái gì chứ?" Người đẹp nói rất êm tai, nhưng ẩn chứa tức giận nên có phần run rẩy.

"Tôi hỏi cô đó!"

Muốn tránh mà không thể tránh, Kiều Tịch ngẩng đầu lên, "Tên vẫn chưa nói, như vậy quá thất lễ rồi." Kiều Tịch ngheh chiến.

Cô không phải là một người nhất gan.

Người đẹp mím môi, dùng lỗ mũi hít hơi: "Bá tước Thor Daria." Nói xong hơi ngẩng chiếc cổ thon dài lên, cao ngạo nhìn Kiều Tịch.

Bá tước, chẳng trách gen tốt như vậy, nhất định là cướp đoạt thiếu nữ bình dân xinh đẹp, trong đầu không khỏi xuất hiện hình ảnh một người đàn ông Bá tước dẫn thị vệ trắng trợn cướp đoạt thiếu nữ xinh đẹp, Kiều Tịch thú vị nghĩ.

Thấy vẻ mặt người nào đó càng ngày càng khó coi, Kiều Tịch mới bình tĩnh nói: "Kiều Tịch, cô tìm tôi có chuyện gì?"

"Tôi không quan tâm cô tên gì, tôi ra lệnh cho cô rời khỏi anh ấy." Một người phụ nữ nào đó cắn hận.

"Ai?"

"Cô không xứng ngồi cạnh người đàn ông như anh."

Có mặt hay không hả, nói thẳng tên đi, vừa nãy cô ngồi bên cạnh một đồng người đàn ông đấy, Kiều Tịch cúi đầu, tò mò hỏi: "Cô nói là, bác Thanh?"

Về mặt Kiều Tịch khẩu vị cô thật nặng nhìn người đối diện.

Sắc mặt Daria đanh lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tôi chi An."

A, quả nhiên hướng về Kỳ Thừa An.

Kiều Tịch cau mày, chán ghét, biết vậy cô nói sớm một chút đi, cứ phải vòng vo mãi, Daria nhìn thấy thế càng tức giận hơn, trên gương mặt xinh đẹp cũng ửng đỏ.

"Người phụ nữ như cô hoàn toàn không xứng ở bên cạnh anh ấy, nghe thấy không?"

Kiều Tịch cười cười không sao cả: "Không liên quan gì đến cô, ít nhất thân phận của tôi bây giờ là vị hôn thê của anh ấy, thân phận của cô là gì chứ?"

Trong lòng Daria vô cùng tức giận, từ nhỏ ngồi ở vị trí cao, cô hưởng hết quang vinh, cung chiều chưa có ai dám dùng thái độ này nói chuyện với cô, nhưng dù sao được nuôi dạy bằng hoàng, để cho cô đè nén sự tức giận xuống, trên mặt cố gắng bình tĩnh, đáng tiếc đôi mắt thù hận kia đã phản bội cô.

"Cô Kiều, tôi muốn tốt cho cô thôi, thân phận giữa cô và An không có thể nào đi chung với nhau được." giọng điệu Daria trở nên ôn hòa, cố gắng mềm hoá Kiều Tịch.

"Cám ơn, không cần." Kiều Tịch không chịu thua cô.

Thái độ của Kiều Tịch làm cho Daria bùng nổ lần nữa, rốt cuộc cắn hận la lên: "Cái người bình dân này, cô dựa vào cái gì mà ở cùng anh ấy chứ!"

Kiều Tịch không những giận mà còn cười, nhìn cô nở một nụ cười ưu nhã: "Có lẽ là tôi đặc biệt, có thể làm anh ấy vui vẻ, cho nên anh ấy yêu tôi."

Là một người phụ nữ, bất luận cô có thân phận và tài sản ra sao, cuối cùng, cô cũng chỉ là một phụ nữ, mà đối với người đàn ông mình yêu thích mà nói,

trọng yếu nhất chính là để người đàn ông mình yêu yêu mình.

Mà ở trong mắt Daria, người bình thường như Kiều Tịch, vĩnh viễn không thể có quyền lực, một điểm này, mới để cô căm hận.

"Cô ——!" Daria tức đến run cả người, chỉ tay vào Kiều Tịch nói: "Người phụ nữ thấp hèn, ở bên cạnh An còn tán tỉnh những người đàn ông khác, cứ cho rằng người khác không thấy, An sẽ biết tâm địa của cô thôi!"

"Vậy cô cứ từ từ mà chờ đi." Kiều Tịch không thèm đếm xỉa, cười lạnh, ném Daria ra sau đầu.

Kiều Tịch chưa trở về đại sảnh, mà theo hành lang đi ra bên ngoài, bên ngoài là vườn hoa mông lung xinh đẹp trong đêm, cả những bộ đồ lộng lẫy trong bữa tiệc, giống như là cảnh tượng trong phim vậy.

Ánh trăng yên tĩnh, trường hợp như vậy ai sẽ lãng phí thời gian đi ra chứ, chắc chỉ có cô nhàn rỗi như vậy.

Kiều Tịch tìm được một chiếc ghế dài, ngồi xuống thở ra một hơi thật dài.

Quay đầu lại nhìn đại sảnh, trong đầu Kiều Tịch bỗng chốc sững sờ.

Đây chính là cuộc sống của Kỳ Thừa An? Cái gọi là xã hội thượng lưu?

Sau lưng truyền đến giọng nói có vẻ lưỡng lự, "Tiểu Hi?"

Kiều Tịch quay đầu lại, nhìn thấy người phía sau trong lòng rối rắm, nhưng vẫn cố gắng mỉm cười, "Không ngờ lại gặp anh ở đây."

Hoắc Dục đi về phía cô, bóng tối bị cây che mất dần dần mất đi, lộ ra khuôn mặt quen thuộc, không ngờ tràn đầy vẻ chua xót.

"Em không nên tới nơi này." Anh trầm tĩnh nói.

Kiều Tịch rũ mắt xuống, không nói gì.

"Em, bây giờ biết thân phận của anh ta rồi?" Hoắc Dục có chút chần chừ hỏi.

"Ừ."

"Cam tâm tình nguyện sao?"

Kiều Tịch nhú mày nhìn anh một cái, "Rốt cuộc anh muốn hỏi gì?"

Hoắc Dục tái mặt, "Em không nên ở cùng anh ta, nếu như anh ta quý trọng em, thì không nên để em đi đến nơi này." Nói xong vẻ mặt anh tối sầm lại, giọng nói cũng thấp xuống, tự giễu nói: "Đúng rồi, anh không có tư cách nói với em lời như vậy."

Kiều Tịch quay đầu, chậm rãi nói: "Là tôi tự nguyện tới, không liên quan đến anh ấy."

"Em yêu anh ta?"

Trầm mặc hồi lâu, Kiều Tịch nói: "Có lẽ vậy! Ít nhất, tôi muốn ở cùng anh ấy, anh ấy cũng tình nguyện vì tôi thay đổi."

Nếu để cô nói ra cô yêu Kỳ Thừa An, cô không nói được, dường như cô không cảm nhận được cảm giác yêu.

Cô không biết loại cảm xúc này có được gọi là tình yêu hay không nhưng ít nhất, cô có thể xác định mình thích anh, rất thích, cũng vượt qua khái niệm thích, nhưng loại cảm giác này có phải là tình yêu không, cô không biết.

"Nếu như em không yêu anh ta, tại sao muốn hy sinh đến đây, thậm chí còn tới nơi này, Tiểu Hi, chẳng lẽ em không biết người đàn ông ở cạnh em nguy hiểm cỡ nào sao?" Hoắc Dục ngồi cạnh cô, nhắc nhở từng câu.

"Anh đã sớm biết thân phận của anh ấy? Làm sao anh biết?" Kiều Tịch ngẩng đầu lên mở miệng hỏi anh, ép anh nói.

Hoắc Dục ngừng hô hấp lại, hai tay nắm chặt, mím môi.

Anh vẫn chưa quên lỗi lầm của mình với Kiều Tịch, cho dù hai người đã nói cắt đứt quan hệ, video hôm hai người chấm dứt lại trở thành vật an ủi anh, khuôn mặt dịu dàng của cô, sự bất đắc dĩ trong lời cô nói, bị cô đè nén trong lòng mâu thuẫn với đôi mày thanh tú, tất cả của cô đã trở thành phần đẹp nhất trong ký ức, bình thường nó được ẩn giấu ở một góc, bình thường không tiếng động, chỉ khi đến ban đêm không có ai, sẽ đau đớn.

Anh không ngờ đến đây lại nhìn thấy cô, cô trở nên xinh đẹp hơn, lại càng thêm xa vời, bí ẩn trong một góc con tim giống như thiếu mất gì đó, vô cùng đau đớn, dần dần máu ứ đọng.

"Thế giới của anh, chỉ có em, không muốn để em nhìn thấy." Giọng của anh khàn khàn, chậm rãi nói ra.

Kiều Tịch cũng cảm nhận được sự đau xót của anh, dần dần hạ mắt thấp xuống, không biết sao lại nói một câu: "Xin lỗi."

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Vị Hôn Thê

Hoắc Dục ngẩng đầu lên, đặt tay lên tay Kiều Tịch ở trên ghế dài, dịu dàng nói: "Tiểu Hi."

Kiều Tịch cả kinh trong lòng, chợt rút tay ra, đứng lên muốn đi.

Hoắc Dục kéo cổ tay cô, chiếc vòng ngọc lạnh lẽo làm tim anh đau nhói, mà khiến anh đau hơn là thái độ cự tuyệt của cô.

Sắc mặt Kiều Tịch cũng trong nháy mắt lạnh xuống: "Buông tay."

"Tiểu Hi, " anh không chịu buông, nhìn chăm chăm cô, trong ánh mắt chứa một thứ gì đó, Kiều Tịch không hiểu, cũng không muốn hiểu.

"Nếu như, nếu như bắt đầu lại lần nữa, anh tình nguyện thay đổi vì em, em có thể....."

"Cuộc sống không có nếu như." Kiều Tịch lạnh giọng cắt đứt, đáy mắt lạnh lùng làm người ta run sợ.

Về mặt như vậy anh chưa từng thấy trong những năm biết cô, chỉ từng thấy trên người đàn ông kia, chẳng lẽ hai người ở chung một thời gian, thật sự sẽ giống nhau sao?

Không, anh không muốn cô biến thành như vậy!

"Nhưng cũng có thể em không yêu anh ta!" Hoắc Dục lớn tiếng nói, "Tiểu Hi, em không yêu anh ta, anh có thể giúp em, chỉ cần em nói ——"

Anh đứng dậy đến gần cô, càng ngày càng gần, cảm xúc cũng càng ngày càng kích động, bàn tay nắm thật chặt cánh tay của cô, hô hấp bắt đầu dồn dập.

Kiều Tịch cau mày, khăn trương lui về phía sau từng bước một, thế nhưng anh lại ép sát hơn.

Không nên một mình tới nơi này, Kiều Tịch hối hận.

Mắt thấy Hoắc Dục cúi đầu xuống, cô vừa muốn giơ tay lên, muốn cho anh một cái tát để anh tỉnh lại, bên tai lại đột nhiên truyền đến một tiếng xé gió, khi hoàn hồn, Hoắc Dục đã bị người ta đá bay xa hơn ba mét, ôm bụng, khoe miệng lại chảy máu, có thể thấy được người đó đã dùng rất nhiều sức.

Bà vai Kiều Tịch được giữ lại, hơi thở quen thuộc vây quanh cô, giọng Kỷ Thừa An lạnh nhạt đến gần tai cô nhỏ giọng nói: "Có sao không?" Anh nắm tay cô, trên cổ tay trắng nõn mịn màng hiện ra một vòng xanh tím, dưới ánh sáng mặt trăng, lại có một vẻ đẹp làm đau lòng.

Kỷ Thừa An lấy tay che vết tím kia, cau mày, đôi mắt đen tuyền nhìn Hoắc Dục ngồi dưới đất.

Anh tức giận tiến lên một bước, Kiều Tịch đưa tay ngăn anh lại: "Bỏ đi, đi thôi."

Tình huống này, gây xung đột với người khác vẫn là không tốt, hơn nữa đây là lần đầu tiên Kỷ Thừa An xuất hiện, sẽ gây bất lợi cho anh.

Kỷ Thừa An nhìn cô gật đầu một cái, ôm eo cô xoay người muốn rời đi.

"Kỷ Thừa An, tình yêu của anh, người như anh, sớm muộn sẽ hại chết cô ấy." Hoắc Dục ở sau bọn anh thở gấp, chậm rãi nói.

Kỷ Thừa An dừng bước lại, về tức giận ở giữa mi tâm xoay chuyển.

Kiều Tịch nghiêng đầu, giọng nói lạnh lẽo tuyệt tình đến bản thân cô cũng chưa quen: "Tôi cam tâm tình nguyện, Hoắc Dục, cho dù trả giá ra sao, tôi vẫn sẽ đứng ở bên cạnh anh ấy, những chuyện khác, anh không quản được, càng không xen vào được, hi vọng về sau anh sẽ không xuất hiện trước mặt tôi nữa."

Dứt lời kéo tay Kỷ Thừa An đi khỏi.

Gió đêm hiu hiu, thổi cảm giác lạnh lẽo tới chỗ anh, mặt Hoắc Dục giống như hòa vào trong bóng tối, không thấy rõ vẻ mặt.

Ngón tay của anh hơi run, lau máu trên khóe miệng, nhưng mà không cảm thấy đau bụng một chút nào, những đau đớn đó đã tập trung toàn bộ ở trong lồng ngực, như muốn khoét thủng trái tim ra, không có máu ở nơi khởi nguồn ấy, toàn thân cũng mất lực.

Rõ ràng đã ở trong tối rồi, tại sao còn có đau khổ đấu tranh, sự trống vắng trong lòng dần dần phóng đại, giống như muốn cắn nuốt hết ánh sáng bí ẩn duy nhất ở đó, từ từ rơi vào đáy địa ngục.

"Người phụ nữ kia, tốt nhất anh cách xa một chút." Một người ngồi xổm ở trước mặt anh, uy hiếp.

Trầm mặc một lát, Hoắc Dục phát ra một tiếng tự giễu, "Coi như tôi không tới gần cô ấy, cô ấy cũng thấy tránh không kịp với tôi, không phải sao?"

"Anh biết vậy là được."

"Tốt nhất anh cũng cách xa cô ấy một chút." Hoắc Dục ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt người đàn ông trẻ tuổi khôi ngô bức người kia.

Dạng cười cười, "Yên tâm, bây giờ tôi là cận vệ của cô ấy, dĩ nhiên xong việc lấy cô ấy làm đầu, anh cũng là đối tượng tôi muốn đề phòng." Anh đứng dậy, phui quần áo, khóe miệng cong lên, "Nhớ lời của tôi."

Hai tay nhét vào túi, chậm rãi rời đi, dần dần ẩn vào bóng tối.

"Tôi cũng muốn....." Có giọng nói ở trong bóng tối thì thầm, "Sao tôi không muốn quên chứ....." Nhưng yêu đến tận cốt tủy, không bỏ được, không quên được, nỗ lực trái tim ra cũng không làm nên chuyện gì, bởi vì, đã sớm hòa vào thân thể, không có cách nào xóa đi.

"Cuộc sống..... Tại sao không thể làm lại chứ....."

Trở lại đại sảnh bữa tiệc, Kiều Tịch mới thở phào.

Thật không ngờ sẽ gặp phải Hoắc Dục, mà rất dễ nhận thấy, người nào đó không vui.

Hướng nam đại sảnh có một nhóm người mặc âu phục phẳng phiu chơi âm nhạc, các loại đàn cello, tấu lên khúc hòa nhạc êm dịu, khiến lòng người thư giãn, không khí căng thẳng trong bữa tiệc cũng dịu đi.

Âm nhạc là thuốc chữa trị lòng người tốt nhất, quả nhiên là vậy.

Lúc Ký Thừa An và Kiều Tịch bước vào đúng lúc âm nhạc vang lên, nam nữ xung quanh cũng đứng dậy, chậm rãi khiêu vũ, Kiều Tịch tự nhiên đặt tay lên bả vai Ký Thừa An, chuyển động theo từng nhịp điệu.

Mắt Ký Thừa An trầm xuống, không từ chối.

Âm nhạc vang lên bên tai, sự trầm mặc giữa hai người cũng đang chuyển động.

"Người kia.... là anh họ em." Vẫn là Kiều Tịch mở miệng trước, "Em không biết sao anh ấy tới đây nữa."

"Ồ đây phải cẩn thận, " Ký Thừa An nhìn cô, "Đừng một mình đi ra ngoài, người đi theo em đâu?"

Xem ra anh cũng không trách cô, Kiều Tịch cảm thấy an tâm một chút.

"Anh nói Dạng?"

"Ừ."

Lúc này Kiều Tịch mới phát hiện Dạng vẫn đi theo sau cô không biết bây giờ đâu rồi, cô vào phòng vệ sinh anh ta vẫn đi phía sau, lúc ấy cô còn quýnh một chút, lúc ra cửa cũng thấy anh chờ ở ngoài cửa, nhưng bởi vì anh im hơi lặng tiếng quá, Kiều Tịch vẫn cho rằng anh đang bên cạnh mình, cho nên mới đi ra ngoài.

Đến khi gặp phải Hoắc Dục, Dạng cũng không xuất hiện, cố ý sao?

Tầm mắt Kiều Tịch lướt qua đám người, nhìn về phía bàn Ký Thừa Vũ nơi xa xa, khẽ cau mày.

Là anh cố ý, hay là Hoắc Dục cố ý tìm đến, sau đó để Ký Thừa An thấy?

Nếu như cô có tình ý với Hoắc Dục, cô không cự tuyệt Hoắc Dục, cảnh tượng Ký Thừa An thấy sẽ là một cuộc tình yêu nam nữ sao?

Tâm tư thật là khó lường!

Kiều Tịch giận dữ, cắn hận cắn môi dưới.

Kỷ Thừa An không rõ, tay giữ cô thoáng dùng sức, "Sao vậy?"

Trong lòng Kiều Tịch chấn động, cô giới khổng chế cảm xúc nhất, nhanh chóng đề ý định xuống, ngẩng đầu lên nở nụ cười với anh: "Không có gì, lo lắng anh tức giận chứ sao."

Kỷ Thừa An nghe vậy trong lòng an tâm một chút, mắt khép hờ, giọng nói trầm nhẹ, "Không biết."

Kiều Tịch cười cười.

Bất luận như thế nào, Kỷ Thừa Vũ cũng là của anh trai anh, không có chứng cứ xác thực, cô không thể hành động thiếu suy nghĩ, nếu không thì mất cơ hội.

Trong lòng thầm than một tiếng, định mạnh ở ngoài, bên trong có mãnh hổ, cô thật sự ăn gì không cần thiết rồi.

Đột nhiên nhớ tới, chuyện gì xảy ra với cái Bá tước Daria gì đó kia chứ, anh còn có người yêu thầm như vậy?!

Đang định hỏi, âm nhạc vang lên cao trào, nam nữ nhảy múa lung tung, xoay người một cái, Kiều Tịch bị ngoại lực chặn lại, bị một người khác kéo vào trong vòng tay, hóa ra điệu nhảy này có thể trao đổi bạn gái, sau khi đứng vững Kiều Tịch ngẩng đầu lên, ánh mắt vừa đứng rơi vào đôi mắt kinh dị mờ mịt của Yêu Đồng, trong lòng chấn động, lại mất một tác lòng.

Bên môi Đường Mục nở nụ cười nhàn nhạt, làm cho người ta không nhìn thấu vẻ mặt.

"Cô họ gì?"

Đường Mục có nét người châu Âu, vóc người càng cao to không giống với người châu Á, tầm vóc người châu Âu to lớn hơn, nhìn từ xa còn may, sau khi đến gần mới phát hiện người này cao hơn cô không chỉ một cái đầu, phải biết cô không thấp, còn đi giày cao gót nữa.

Kiều Tịch giãy ra, người nọ không buông tay, trường hợp như vậy không thể gây xung đột, huống chi cô cũng không muốn gây ra phiền toái cho nhà họ Kỷ, không thể làm gì khác hơn là để anh ta giữ, nghe anh hỏi, cô đáp: "Kiều."

Trong lòng âm thầm lo lắng, không biết khi nào đổi lại bạn nhảy, nếu không làm thế nào để trở về bên cạnh Kỷ Thừa An, lập tức muốn quay đầu nhìn.

"Thủ đoạn cô Kiều thật cao đấy."

"Cái gì?" Quay đầu lại theo phản xạ có điều kiện, Đường Mục đang cúi đầu nhìn cô, yêu đồng này cũng lạnh nhạt nhưng không giống với Kỷ Thừa An, Đường Mục có khuynh hướng lạnh hơn, ẩn chứa khí lạnh thấu xương.

Cái ánh mắt yêu quý đó giống như là một cây kim bạc nhỏ mà bén nhọn, hiện ra ánh bạc lạnh lẽo, khẽ đâm vào trái tim của bạn, ngay tức khắc mất mạng.

Cho dù trên mặt anh luôn có nụ cười hòa nhã, nhưng không giấu được vẻ lạnh lẽo chết người này, không rét mà run, sát ý đánh tới mặt.

Thân thể Kiều Tịch khẽ run, muốn lùi về phía sau, lại bị anh giữ không động đậy được.

Đường Mục thấy được vẻ mặt của cô, đôi mắt yêu dị híp lại, lông mi thật dài rủ xuống, trong mắt có chút đùa giỡn.

Có thể nhìn thấu anh? Ha ha.....

"Cô và Daria đã gặp nhau?" Đường Mục xoay cô một vòng, Kiều Tịch thấy A Nhất đang khiêu vũ cùng một người bạn gái trong sân nhảy, Kỷ Thừa An ngồi ở bên cạnh sân nhảy, hai chân vắt chéo nhìn bọn họ.

Xem ra, A Nhất đã nhận lấy người bạn nhảy của Đường Mục, dù sao Kỷ Thừa An không muốn tiếp xúc với người khác.

Nghe thấy cái tên này Kiều Tịch tò mò, mỉm cười, "Anh quen cô ấy?"

Đường Mục hững hờ cười cười, vẫn không thấy rõ quý quyết ở đáy mắt, "Cô ấy yêu Kỷ nhị thiếu lâu rồi, cô là vị hôn thê của anh ta, sao cô ấy không tìm cô được chứ?"

Kiều Tịch hơi kinh ngạc, "Tất cả mọi người đều biết?"

"Đương nhiên," Đường Mục nhìn về phía Kỷ Thừa An, ngay sau đó chuyển ánh mắt qua người cô, "Ở những bữa tiệc trước, Kỷ nhị thiếu không có xuất hiện, ấn tượng lớn nhất của mọi người với anh chính là vị bá tước này yêu anh ta tha thiết, nghe nói là ở một bữa tiệc nhà họ Kỷ tình cờ gặp nhau, khi đó Bá tước Daria mới 16 tuổi, tình cảm chân thành, nhưng giai nhân không có ý, nước chảy vô tình, còn có một phần buồn bán nhà họ Kỷ là Bá tước Daria ủng hộ miễn phí, thật sự có thể nói là sâu đậm."

"A, cô ấy thật sự là một người tốt." Kiều Tịch không đánh giá thâm ý trong lời anh, chỉ đáp lại cho có.

Lời Đường Mục rất đơn giản, chính là Kỷ Thừa An có một người thầm mến tình nguyện vì anh bỏ sản nghiệp gia tộc ra, đối với thân phận của Kiều Tịch,

tất nhiên Daria có thể mang cho nhà họ Kỷ nhiều hơn, có điều, tại sao anh ta phải nói cho cô biết chứ?

Mặc dù cười, lại tràn đầy thăm dò, cho nên Kiều Tịch không muốn nhiều lời, nhiều lời chính là sai lầm.

"Người tốt?" Đường Mục lạnh nhạt nói, "Cô Kiều thấy cô ấy là người tốt sao?"

"Chẳng lẽ anh không thấy vậy?" Kiều Tịch chau mày, đưa tiền không công cho nhà họ Kỷ, chẳng lẽ không đúng, à, đối với anh ta thì có thể không phải.

Về mặt Đường Mục không rõ thế nào, lông mày giãn ra, "Dĩ nhiên, loại phụ nữ kia à, chắc cô Kiều không biết, Kỷ Thừa Vũ từng đưa Kỷ nhĩ thiếu đến một bữa tiệc nhỏ, mà người phụ nữ cuối cùng đến gần Kỷ nhĩ thiếu....." Đường Mục tao nhã ôm eo cô, cô cũng theo âm nhạc ngửa người về phía sau, lộ ra chiếc cổ thon dài trắng nõn, khóe mắt thấy Daria ở trong góc, vẻ mặt không rõ, trong lòng run lên.

Đứng dậy, xoay quanh, hai tay nắm lấy nhau, "Cuối cùng thế nào?" Giọng cô hơi gấp gáp.

Anh cúi đầu xuống, cách mặt cô rất gần, thậm chí cô có thể ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt như có như không trên người anh, có chút nghi hoặc, có chút rối lòng.

"Họ... đều xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chết rồi." Anh không ôm lấy cô, "Cho nên, cô Kiều phải cẩn thận, Kỷ nhĩ thiếu còn chưa tham dự, tôi cũng thương phụ nhân, tôi cũng nên tặng cô một bó hoa rồi, nhưng cũng thật là đáng tiếc....."

Thân thể run lên, suýt chút nữa đứng không vững được, bàn tay người đàn ông giữ eo cô, hải lòng nhìn gương mặt trắng bệch của cô.

Chỉ thường thôi mà.

Những người đó..... đều chết hết sao?

Kiều Tịch cắn môi dưới, nhanh chóng tỉnh lại, cho dù thật sự sẽ chết, cô cũng sẽ kéo một chịu tội thay, huống chi, cũng không thể hoàn toàn tin tưởng lời nói của một phía của người trước mặt này.

Kiều Tịch ngẩng đầu lên, nhìn đôi mắt đặc biệt kia, nhoen miệng cười, "Chuyện như vậy sẽ không xảy ra, thầy bói nói tôi có thể sống đến hơn tám mươi tuổi đấy."

Đường Mục từ trên cao nhìn cô, trong đôi mắt lạnh lẽo xẹt qua một tia kinh ngạc, nhưng ngay sau đó ép xuống, môi mỏng hiện lên đường cong tuyệt đẹp, "Lời quý thần nói không thể tin."

"Anh Đường là người Trung Quốc sao lại không tin?"

"Ai nói với cô, tôi là người phương Đông?"

"Cái gì?" Kiều Tịch kinh ngạc mở miệng.

Cánh tay Đường Mục duỗi ra một cái, Kiều Tịch xoay một vòng, cũng không cách xa anh mà vừa đứng rơi vào trong ngực anh, anh cúi đầu, tiến tới gần bên tai của cô, giọng nói êm dịu, hơi thở ái muội: "Bất luận thế nào, nếu cô Kiều không muốn ở đó nữa, tới bên tôi, bất lúc nào tôi cũng hoan nghênh."

Ặc, đây là quyền rũ trắng trơn hả.

Cho dù nhà họ Đường và Kỷ nhà họ đối đầu nhau, cũng không cần nói trắng trơn như vậy chứ.

Âm nhạc vang lên cao trào lần nữa, giữa âm luật dễ nghe, Đường Mục chậm rãi buông cô ra, rất nhanh, có một người kéo tay cô, ngay sau đó kéo cô ra ngoài sàn nhảy.

Dạng buông tay ra rất nhanh, đôi mắt màu hổ phách nhìn chằm chằm cô, "Cô Kiều không sao chứ? Là tôi khinh suất, sau khi trở về có thể xử phạt tôi."

Kiều Tịch lấy lại tinh thần, thấy Đường Mục cũng rời khỏi sàn nhảy, chậm rãi đi về phía một góc.

"Tôi không sao, cậu không phải lo lắng." Trần an Dạng xong, Kiều Tịch chậm rãi đi về phía Kỷ Thừa An.

Kỷ Thừa An kéo cô qua, ôm cô vào trong lòng, Kiều Tịch ngồi trên đùi anh, mặt có chút nóng lên, thân thể giãy rụa, cuối cùng vẫn để mặc anh.

Kỷ đại nhân của cô, chưa bao giờ quan tâm tới cái nhìn của người khác.

"Thế nào?" Anh không ngờ sẽ có biến cố như vậy, nhất thời không phát hiện nên mất sự linh hoạt.

Kiều Tịch ngẩng đầu lên, an ủi đáp: "Em không sao."

Kỷ Thừa An cau mày, lo lắng nắm cổ tay cô.

Kiều Tịch vươn tay ấn một cái lên giữa hai hàng lông mày của anh, "Đừng nhíu mày, khó coi lắm, em không sao, người đó muốn nói mấy lời thôi."

Kỷ Thừa An về mặt cứng lại, "Anh ta nói gì?"

Suy nghĩ một chút, cô thành thật trả lời: "Daria."

Đôi mắt đen nhánh của Kỷ Thừa An tối lại, trên gương mặt trắng ngọc không có biểu hiện gì cả, nắm cổ tay cô, nhẹ nhàng xoa vòng tím bầm, nói một câu: "Đừng lo lắng, anh sẽ xử lý."

Kiều Tịch cứng đờ, nhìn mặt của anh có chút run sợ, cô chỉ thấy qua vẻ mặt này của Kỷ Thừa An hai lần, một lần là lúc cô nói muốn chia tay ở thành phố A, một lần chính là khi anh bắt được cô.

Anh đang nổi giận, cô biết.

Tay của cô chậm rãi chạm lên mặt anh, lòng bàn tay khẽ vuốt ve làn da trơn lạnh ấy, Kỷ Thừa An sững sờ, có chút mơ màng nhìn cô.

Kiều Tịch cười rất dịu dàng, "Em rất ổn, thật đấy, anh xem." Nói xong nhoen miệng cười.

Về lạnh lẽo đầy sát khí trên mặt Kỷ Thừa An dần dần mất đi, cầm tay của cô đáp một tiếng.

Một lát sau Kiều Tịch thật sự chịu không được ánh mắt xung quanh, đứng lên kéo anh, "Đến chỗ anh trai anh đi."

"Được."

Trong ba ngày thương hội, hôm nay mới kết thúc ngày thứ nhất, Kiều Tịch đã cảm thấy cả người mệt mỏi không chịu được.

Gian phòng đặc biệt chuẩn bị cho bọn họ đầy đủ mọi thứ, bao gồm cả các loại dùng cụ kích tình trên đầu giường. Kiều Tịch hiện lên vạch đen trên đầu, sau đó giấu hết chúng đi.

May mà Kỷ Thừa An và anh trai anh đi rồi, không nhìn thấy những thứ này, nếu không nói không chừng sẽ cho rằng cô có "nhu cầu nào đó" mất.

Tắm rửa xong, Kiều Tịch mặc váy ngủ nằm trên giường, cũng không ngủ được.

Chuyện ngày hôm nay với cô mà nói thật sự là xung kích quá lớn, thế giới như vậy, những người như thế...

Nhắm mắt lại, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh Kim Ngân Yêu Đồng kia, bây giờ cô mới biết, vẻ tướng mạo vốc người, ánh mắt yêu say đắm hay hết lòng thương yêu, cô đã thấy qua rất nhiều, nhưng trong mắt người đó, chỉ có cảm giác đùa giỡn.

Miệng thì nói lời mập mờ ám muội, ánh mắt lại chỉ lộ ra vẻ khinh miệt, những lời đó chắc là cố ý nói cho Kỷ Thừa An và anh trai anh nghe, nhưng mà không biết tại sao anh ta lại muốn công khai khiêu khích?

Tuy nói hai nhà là kẻ thù cũ, nhưng cách thức này có hơi tầm thường.

Hơn nữa nói ra mấy lời mời cô như thế, chỉ sợ ngay cả trao đổi bạn nhảy cũng là cố ý.

Đường Mục này cuồng vọng tự đại quá mức, hay là anh có tâm cơ khác.

Mở mắt ra, Kiều Tịch suy nghĩ một lát, cảm thấy mình phải cách xa người này một chút, tốt nhất còn hai ngày còn lại không gặp lại, người kia quá nguy hiểm, không phải là người cô có thể chống lại.

Về phần Hoắc Dục, cô lựa chọn không quan tâm.

Đối với thứ tình cảm không thể đáp lại, cô chỉ có thể như thế, hướng chi, cô không muốn làm Kỷ Thừa An chú ý cái gì.

Trong lúc mơ màng Kiều Tịch ngủ thiếp đi.

Đêm khuya.

"Chúng ta bị gài bẫy." Kỷ Thừa Vũ nói với Kỷ Thừa An: "Từ lúc mới bắt đầu, chuyện Đông Nam Á chính là cái bẫy đặt ra cho nhà họ Kỷ chúng ta, Đường Mục này, đáng chết!"

Kỷ Thừa An chậm rãi gấp sách lại, vẻ mặt lạnh nhạt, "Ồ đâu?"

Buồn bực ngồi xuống, Kỷ Thừa Vũ thở dài, "Nơi đó là địa bàn của chúng ta, nhưng bây giờ đã khiến phía cảnh sát ở Đông Nam Á nhìn chăm chăm, hiện nay không thể hành động gì, nhưng chỗ hàng nhất định phải đi qua nơi đó, lần này chúng ta thật sự bị gài bẫy rồi." dd!qd Dứt lời nặng nề thở dài.

Xung đột lần này giữa nhà họ Kỳ và nhà họ Đường tại Đông Nam Á chủ yếu là tranh giành địa phương kia, đó là tuyến giao thông quan trọng, giao dịch bốn phương đều phải qua nơi đó, bọn họ tranh chấp một trong số đó.

Hy sinh một nhóm người và vũ khí lớn, thậm chí khiến Kỳ Thừa An phải mạo hiểm, Đường Mục và Barr giao dịch với nhau, cuối cùng không ngờ Barr chết rồi, bọn họ cũng ngã ngựa.

Nhóm hàng kia phải đưa đến trong vòng hai tháng, nếu không bọn họ sẽ tổn thất một phần ba tài sản, mà nếu quả thật như vậy, không chỉ có địa vị của bọn anh ở nơi này sẽ biến động, những thứ thế lực riêng rẽ luôn rình rập kia cũng sẽ tới kiếm phần.

"Chuyện này cũng không phải là không có khả năng xoay chuyển." Kỳ Thừa An hàm ý sâu xa nói.

"Cái gì?"

"Côme."

Côme, trùm buôn thuốc phiện lớn thứ hai Đông Nam Á, nhiều năm bị thế lực của Barr áp chế phải xếp thứ hai, nửa năm trước gã đưa con gái duy nhất cho Đường Mục, cho dù Đường Mục có danh hiệu "khắc vợ", trước đó đã khắc chết năm vị phu nhân, nhưng dưới sự yêu cầu của cha, con gái Côme vẫn gả cho anh ta, nhất thời hào quang nhà họ Đường tỏa sáng vô hạn, thậm chí có thể vượt qua nhà họ Kỳ, lúc này mới khiến Kỳ Thừa Vũ không thể không bí quá hoá liều, nổi xung đột với Đường Mục, nhất định phải chiếm được địa phương đó.

"Barr chết, không thể không có quan hệ gì với anh ta." Kỳ Thừa Vũ cau mày, khuôn mặt lạnh lùng âm ỉ, "Tuy nói Barr chết là bị cảnh sát địa phương lùng bắt, nhưng Barr làm ăn nhiều năm như vậy làm sao có thể chết, nghe nói khi tìm được anh ta, anh ta đã chết rồi, phần lớn thuộc hạ và tài sản cũng không cánh mà bay, chuyện trong đó có thể tưởng tượng được, dù thế nào thì Đường Mục chính là ngư ông đắc lợi."

"Chưa chắc," Kỳ Thừa An trầm tĩnh nói, "Côme và Đường Mục hợp tác, một nguyên nhân mấu chốt là bởi vì con gái Côme, bây giờ con gái anh ta chết không rõ ràng ở nhà họ Đường, cho dù hai người hợp tác, cũng sẽ nảy sinh khoảng cách, chúng ta đi tìm Côme nói chuyện, không phải là không thể."

Kỳ Thừa Vũ trầm ngâm chốc lát, "Thực ra, vừa nãy Đường Mục tìm anh, nói anh ta tình nguyện giúp chúng ta, nhưng anh ta có một điều kiện."

Kỳ Thừa An chậm rãi cau mày.

"Điều kiện đó là em"

"Thừa An, Đường Mục nhắm vào em"

"Chuyện chính là như vậy." Ngón tay Kỳ Thừa Vũ gõ gõ lên thành ghế, tiếng gõ vang lên hai cái, một lát sau, người phụ nữ trước mặt vẫn không có phản ứng gì.

Giật mình?

Một hồi lâu, Kiều Tịch mới tiêu hóa hết lời của anh, đầu óc hỗn loạn lơ mơ hiểu ra, cho nên muốn nói, người anh này đêm khuya gọi mình tới chính là để nói những lời lung ta lung tung này?

Nói đơn giản chính là Đường Mục tính kế nhà họ Kỳ, bây giờ bọn anh rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, vì vậy?

"Anh nói Đường Mục, a, gọi cái tên này đi, anh ta nói muốn giúp anh? Sao có thể chứ, rõ ràng là anh ta tính kế các người mà." Cô không hỏi vấn đề rất ngu dốt.

Kỳ Thừa Vũ nhìn Kiều Tịch, mím môi, "Đường Mục này, tuy nói âm độc, nhưng anh ta không bao giờ nuốt lời, điểm này tuy nói là tối kỵ, nhưng anh ta đúng là người như vậy."

"Cho nên điều kiện của anh ta liên quan tới tôi sao?" Đầu óc Kiều Tịch quay vòng, có chút kỳ quái, theo lý thuyết, hôm nay cô và Đường Mục mới gặp mặt, mà vấn đề này đã bó trí nửa năm, sao có thể chứ?

Nửa năm trước, cô và Kỳ Thừa An còn chưa có gặp mặt.

Kỳ Thừa Vũ nhìn Kiều Tịch, tâm tư không ngừng xoay chuyển.

Em trai của anh từ nhỏ đã không muốn giao du với người khác, thậm chí không muốn tiếp xúc người ta, có bệnh thích sạch sẽ.

Mà người phụ nữ trước mặt, lại có thể dễ dàng phá vỡ cấm kỵ của anh, đi vào cuộc sống của anh, vốn tưởng rằng Thừa An chỉ vui đùa một chút, cho dù dẫn cô về, cũng chỉ tiếp đón thôi.

Nhưng từ khi Thừa An nói với anh tình nguyện tham gia vào chuyện làm ăn của gia tộc, nhất định người phụ nữ này rất quan trọng với Thừa An.

Không ai hiểu Thừa An chán ghét những chuyện bản thiêu đó cỡ nào hơn anh.

Cô, dựa vào cái gì?

"Nếu như tôi khiến cô rời xa Thừa An thì sao?" Dưới ánh sáng mờ nhạt, đôi mắt cô gái đối diện xinh đẹp nhu hòa bức người, sóng mắt lưu chuyển tuy sáng rõ nhưng cũng vô cùng tuyệt sắc, người như vậy, tại sao có thể làm cho em trai anh chân thành như thế?

Kiều Tịch đảo mắt một cái, nghiêng đầu hồi lâu nói một câu: "Không phải là anh sẽ cho tôi tiền chứ?"

Tóm lại, tình tiết máu chó dùng tiền mua người trong truyền thuyết, chiêu cũ mà hiệu quả.

"Nếu như mà tôi cho cô sẽ nhận sao?" Kỳ Thừa Vũ lạnh lùng nói, vẻ mặt không thay đổi.

Kiều Tịch ha một tiếng, một tay chống cằm, nhũ mây, buồn cười nhìn anh, "Vậy phải xem anh ra giá thế nào."

A, phụ nữ.

Kỳ Thừa Vũ giễu cợt trong lòng, nhưng lại vì Kỳ Thừa An, nghe cô nói như vậy, nhất thời không biết là nhẹ nhõm, hay là không vui.

"Cô muốn bao nhiêu?"

"Cái này sao," Kiều Tịch nói rất chậm: "Tôi muốn trả giá gấp ba cho anh để anh không quản chuyện giữa tôi và Kỳ Thừa An nữa, anh có nhận không?"

Kỳ Thừa Vũ nghe vậy sững sờ, "Cô trả?"

"Kỳ Thừa An trả."

Vạch đen đầy đầu Kỳ Thừa Vũ.

Không đợi anh trả lời, Kiều Tịch tiếp tục nói: "Tôi hiểu rõ anh cũng không xem trọng tôi, lại nói, Hoắc Dục là anh cử tôi đúng không?"

Đối diện với ánh mắt lạnh nhạt của người phụ nữ này, khiến trong lòng anh khẽ run.

Người phụ nữ rất bình tĩnh, thông minh, lúc quan sát, lại biết anh muốn làm gì.

Đột nhiên anh hiểu ra nguyên nhân Thừa An lựa chọn cô.

"Tôi hiểu nỗi lo của anh, đối với anh mà nói, anh thấy vợ của em trai anh, vừa không mang đến ích lợi cho gia tộc, lại vừa là một người phụ nữ tình cảm không rõ, bất luận thế nào, tôi cũng không phải là lựa chọn đầu tiên. Cho nên anh cử Hoắc Dục tới dò xét tôi, tôi có thể hiểu, nhưng mà tôi không thể tha thứ." Đđ/lqđ Sắc mặt Kiều Tịch lạnh xuống, đôi mắt đẹp nhìn Kỳ Thừa Vũ, "Nếu không biết chuyện giữa tôi và anh ấy, tất nhiên sẽ điều tra tôi rõ ràng, nhưng anh nên biết người tôi không muốn thấy nhất chính là anh ấy, dò xét như vậy, vô cùng xúc phạm."

Kỳ Thừa Vũ nghe vậy hơi cúi đầu.

"Về phần anh nói muốn tôi rời xa Kỳ Thừa An," Kiều Tịch hít hơi, "Thứ nhất, ý kiến của anh không quản được Kỳ Thừa An, thứ hai, anh cho rằng tôi tình cũ chưa dứt, hay là coi trọng tiền tài, cho nên mới tìm tôi đúng không?"

Nói đến đây Kiều Tịch muốn chửi bậy một tiếng, lúc trước cô tránh Kỳ Thừa An như tránh ôn thần, nếu cô coi trọng tiền bạc đã sớm ôm đồ bỏ chạy, còn chờ tới bây giờ!

"Cho nên ý của cô là?"

"Rất đơn giản, nếu như Kỳ Thừa An để tôi đi, tôi không nói hai lời, đi ngay lập tức, nếu như anh ấy chưa nói lời này, anh trai anh cũng không cần quan tâm." Dứt lời tức giận đứng lên muốn rời khỏi.

Nói giỡn, hôn cũng hôn rồi, chuyện tiếp đó cũng xong rồi, làm xong thì nói không muốn, thật sự cho rằng cô là đồ miễn phí hả!

Hôm nay là ngày gì vậy chứ, cô không xem giờ hoàng đạo, hôm nay không nên xuất hành sao chứ?!

"Đợi chút." Kỳ Thừa Vũ gọi cô lại, cũng đứng lên, nhìn cô chậm rãi nói: "Anh xin lỗi về những lời vừa nói với em."

Ah?

"Em nói không sai, anh đã điều tra em, nhưng nhà anh đặc biệt, xin em thứ cho, tuy nói thử dò xét em là chuyện quá mức, nhưng anh không hối hận."

Kiều Tịch hừ lạnh một tiếng.

Kỳ Thừa Vũ cũng không để ý, "Trải qua chuyện hôm nay, anh có thể tin tưởng tấm lòng của em đối với Thừa An, cho nên xin em tha thứ mọi chuyện"

trước kia anh đã gây nên."

Không thể nào, đơn giản như vậy đã thông qua?! Hạnh phúc tôi quá nhanh, Kiều Tịch có chút không tiếp nhận nổi.....

Có lẽ là sự kinh ngạc trên mặt cô quá rõ ràng, Kỳ Thừa Vũ cũng lúng túng nói: "Vợ của anh đã từng nói với anh, muốn đánh giá một người có yêu một người hay không, từ chi tiết nhỏ có thể nhìn ra. Trừ những lời em vừa nói ra, tối nay khi em thay Thừa An uống rượu thì anh đã biết rõ, em thật lòng với nó, nhưng mọi chuyện không có tuyệt đối, cho nên mới có chuyện vừa rồi."

Kiều Tịch nhìn anh một chút, phát hiện trên gương mặt lạnh lùng của Kỳ Thừa Vũ tràn đầy vẻ lúng túng, xem ra rất không giỏi làm chuyện như vậy, e là cũng vì Kỳ Thừa An mới như thế.

Bọn họ đều vì Kỳ Thừa An, cần gì phải sinh lòng oán hận.

"Em chấp nhận." Kiều Tịch nhìn anh nói, "Em chấp nhận lời xin lỗi của anh, anh trai." Dứt lời cười cười.

Kỳ Thừa Vũ cũng thờ phào, đưa tay mời cô ngồi xuống.

Kiều Tịch nhìn anh, phát hiện vẻ mặt Kỳ Thừa Vũ cũng không nhẹ nhõm bao nhiêu, quả nhiên, Kỳ Thừa Vũ uống hớp trà mới nói: "Anh nói Đường Mục cam kết giúp chúng ta, nhưng có một điều kiện."

Anh nhìn chằm chằm Kiều Tịch, nói: "Điều kiện này, không chỉ liên quan tới Thừa An, còn cả em nữa."

Trái tim Kiều Tịch bắt đầu gấp rút nhảy dựng lên, chẳng lẽ, muốn cô?

Sao có thể chứ, nhưng gắn với những lời hôm nay anh nói với cô, cũng không phải không thể.

"Là gì?"

"Đường Mục nói muốn đưa một người tới."

Kiều Tịch ngẩn ra.

Kỳ Thừa Vũ nhìn cô, nói từng câu từng chữ: "Đường Mục nói muốn để em họ của anh ta làm vợ Thừa An, đây chính là điều kiện của anh ta."

Điều kiện duy nhất, điều kiện duy nhất để giúp nhà họ Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Bé Con, Sao Bé Lại Hư Vậy

Sáng sớm, A Nhất đang định đi tìm thiếu gia báo cáo lịch trình hôm nay, hôm nay thiếu gia cần phải tham gia thương hội các đại gia tộc, vừa định gõ cửa lại nghe thấy tiếng cô Kiều, là giọng điệu lạnh lẽo anh chưa từng nghe qua bao giờ, chần chờ một lúc, anh cảm thấy hay là đứng ở cửa chờ một chút.

A, sao cô Kiều tới đây?

Nhưng chuyện sau đó đã vượt quá xa sức tưởng tượng của anh.

Anh nghe thấy cô Kiều dùng giọng lạnh như băng nói: "Thế nào, để anh trách em nửa đêm ra ngoài lại không cho phép em hỏi anh chuyện Daria sao?"

Sau đó anh nghe thấy giọng nói lạnh nhạt trước sau như một của thiếu gia: "Anh chỉ nói sự thật."

"Sự thật? Sự thật là cái gì, chỉ cho quan đốt lửa không cho dân chúng thấp đèn sao? Hay là những lời trước kia em nói đều vô ích, anh cho rằng tự anh quyết định là được?"

"Vậy còn em, một mình đi ra ngoài."

"Ha, anh thừa nhận đi, Kỳ Thừa An, có phải đến bây giờ anh vẫn sắp xếp người giám sát em hay không, em nói thế nào, em vừa trở về anh đã nổi hứng thú làm thầy giáo hỏi tội, anh trả lời em đi."

"... Ừ"

Trong phòng trầm mặc hồi lâu.

Kiều Tịch nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt, trong lòng vừa chua vừa chát, buổi tối cô quay lại, đối mặt với một ngày tính toán, lần đầu tiên gặp trường hợp như vậy, thấy đủ loại người lòng dạ quý quyết, cuối cùng cô không nhận được những lời an ủi dịu dàng của người yêu, mà là lời chất vấn lạnh lẽo cô nửa đêm ra ngoài làm gì.

Cô nói thế nào được đây?

Nói cô gặp anh trai anh, anh trai anh định tìm cho anh một vị hôn thê, sau đó cô còn phải “nhỏ nhẹ” khuyên anh, cô có thể công thành danh toại rồi hả?

Không nói, anh cũng chỉ biết lạnh lùng, ném một câu tùy em, sau đó sau quay lưng về phía cô.

Mẹ nó!

“Hôm nay em không nên ra ngoài.” Kỳ Thừa An sửa lại cả vạt, nhàn nhạt nói.

Kiều Tịch liếc anh một cái, bất mãn nói: “Tại sao?” Nói xong cười nhạt: “Thế nào, em không đồng ý anh lại còng tay em hả?”

Kỳ Thừa An nhìn cô, không biết nghĩ cái gì, “Nếu như em cố ý, anh không ngại dùng cách này.”

Kiều Tịch tức giận cả người phát run, ném gối ôm qua, hét lớn một tiếng: “Kỳ Thừa An anh có gan lắm!”

Anh tránh thoát, không để ý, nói: “Anh có gan hay không, không phải em rõ nhất à.”

Tóm lại, lúc này còn nói mấy lời này với cô!

Kiều Tịch không ngủ một đêm, quả thật khó chịu, tròng mắt nhìn anh một lúc, kéo chăn lên, trong lòng vừa uất ức vừa khó chịu, lại nhất thời không biết tại sao.

Một lát sau, nghe thấy tiếng cửa vang lên, sau một lúc lâu, xoay nắm cửa mấy cái, mẹ kiếp, người này lại dám khóa cô trong phòng.

Kiều Tịch tức giận ngồi dậy, hướng về phía cửa la to một tiếng: “Anh có bản lĩnh thì đừng trở lại!”

Kỳ Thừa An đưa chìa khóa cho A Nhất, trên khuôn mặt tuấn mỹ không nhìn ra nét mặt gì, lạnh nhạt nói: “Hôm nay cậu canh chừng cô ấy, buổi trưa nhớ làm đồ ăn ngon đưa vào.”

A Nhất bị tẩy não bởi cuộc cãi vã kịch liệt của hai người, ngo ngắc gật đầu một cái, nói chị Trần ở dưới lầu chờ anh, Kỳ Thừa An gật đầu một cái, nhìn cửa một chút, không nói gì đi luôn.

A Nhất luôn canh giữ ở cửa, trong khoảng thời gian đó nhận mấy cuộc điện thoại, trong phòng rất yên tĩnh, chắc Kiều Tịch đã ngủ, đến trưa, anh dặn dò người làm thức ăn, khe khẽ gõ cửa một cái, kêu: “Cô Kiều, cô dậy chưa?” Trong phòng im thin thít.

Anh tiếp tục gõ, “Cô Kiều? Cô Kiều?”

“Đừng làm phiền tôi!” Trong phòng truyền đến giọng nói nóng nảy, có chút cảm giác thì thầm.

A Nhất suy nghĩ một chút, trước hết để người cầm đồ trở về, một mình đã mở cửa đi vào.

Trong phòng rất tối, rèm cửa che kín hết ánh sáng, khiến trong phòng không có chút ánh sáng nào, A Nhất sờ mặt tường, ấn nút mở đèn, chỉ thấy Kiều Tịch ôm bình thủy tĩnh, về mặt âm đạm ngồi yên lặng.

“Ai nha, cô Kiều cô sao vậy?” A Nhất ngồi chồm hồm xuống, nhấc cánh tay Kiều Tịch, đỡ cô dậy.

Kiều Tịch sững sờ ngẩng đầu lên, thấy vẻ mặt sứt ruột của A Nhất, đáy lòng thấy hơi mất mát.

Mở tròng hai mắt hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“Đã hơn một giờ chiều, cô Kiều không ngủ sao?”

Kiều Tịch lắc lắc bình, oán trách nói: “Tôi khát, từ từ lạnh lấy ra cái này uống một chút, không ngủ được, càng lúc càng khó chịu... cái này là đồ chơi gì a.....”

A Nhất nhìn sang, đây không phải là rượu nho trắng sao, thiếu gia không thích màu đỏ, cho nên rượu đỏ cũng không chuẩn bị, dùng rượu nho trắng để thay thế. Nhưng chiếc bình tinh xảo hơn, không bằng chai rượu trước kia, đây là Ô Long Đại, “Đây là rượu, cô Kiều không phải cô say rồi chứ?”

Kiều Tịch nhìn cái bình, lầm bầm nói: “Không đúng, cái này chỉ như bình đựng nước, tại sao là rượu chứ.....”

“Cô Kiều cô đứng lên trước đã, không ngồi dưới đất được, coi chừng bị lạnh.”

Kiều Tịch được A Nhất đỡ, lão đảo ngồi lên ghế sofa, xoa xoa bắp chân tê đần, tựa vào một bên thành ghế.

A Nhất nhìn Kiều Tịch hơi sững sờ, cũng biết cô đã uống nửa say rồi, vội vàng sai người pha bình trà, kết quả quay đầu nhìn lại, Kiều Tịch lại bắt đầu uống bình rượu kia.

A Nhất vội vàng giành lại, “Ai gu, cô Kiều, cô không thể uống nữa..... Thiếu gia trở lại sẽ đánh chết tôi mất.”

“Dừng” Kiều Tịch cười nhạo một tiếng, “Anh ta là cọng lông, tôi giúp anh đánh anh ta!”

Éc..... Thiếu gia không phải lông..... A Nhất oán thăm.

Đảo mắt một cái, A Nhất đến bên cạnh Kiều Tịch, nhỏ giọng hỏi: “Cô Kiều, cô và thiếu gia.... giận nhau sao?”

Kiều Tịch quay đầu nhìn về mặt ngơ ngác của anh, trên mặt lại nóng lòng muốn thử, cô phì cười một tiếng, Kiều Tịch cảm thấy A Nhất giống như loại chó cỡ lớn, ngốc ngốc, đần đần, cũng rất trung thành.

Cô xoa đầu A Nhất, cười ha ha, “Ngoan, cậu đi chơi đi, đừng hỏi chuyện của người lớn nha.”

Bỗng nhiên A Nhất lùi lại vài bước, ôm đầu nhìn chăm chăm Kiều Tịch, qua hồi lâu mới nghiêm chỉnh nói: “Cô Kiều, đầu của đàn ông không thể sờ loạn!”

Tôi có thể để một người phụ nữ chạm, ah, tôi chỉ muốn người phụ nữ của mình!

Tôi chính là người đàn ông thuần khiết!

A Nhất oán thăm, Kiều Tịch lại buồn bực rồi.....

Cửa bị gõ vang, người phục vụ lễ độ cất tiếng, là đưa trà tới.

A Nhất thận trọng đặt ly trà lên khay trà, lại đi mở rèm cửa sổ ra, tắt đèn, cuối cùng lui về chỗ cũ.

Kiều Tịch thờ dài, mơ mơ màng màng biết mình hơi say rồi, ngoan ngoãn cầm ly trà lên uống, nước trà ấm áp trong veo trôi xuống, ý thức mờ mịt cũng dần dần tản đi, đưa tay day day huyệt thái dương, mờ mắt ra, thấy A Nhất đứng ở phía xa, đáng vẻ nghiêm túc.

Cô vẫy vẫy tay với A Nhất, A Nhất ngẩn người, rón rén ngồi lên một đầu ghế sofa, còn ôm gối ôm, ngồi nghiêm chỉnh.

Kiều Tịch thấy rất vui, khoe miệng lại không khỏi cong lên, tức giận nói: “Được rồi, vừa nãy là tôi mơ hồ, đừng để ý.”

A Nhất sững sờ gật đầu một cái, thật sự rất giống chú chó cỡ lớn ngốc nghếch mà.

Kiều Tịch thờ dài, tay chống đầu, nghiêng người nhìn anh nói: “A Nhất, cậu với thiếu gia cậu ở chung bao lâu rồi?”

A Nhất nhìn Kiều Tịch, tóc rối tung, vẻ hơi lười biếng, mặc chiếc váy ngủ màu xanh dương, vắt chéo hai chân, ngồi ngược sáng, không thấy rõ vẻ mặt, ánh mặt trời chiếu lên làn da cô có thể thấy nó trắng sáng hoàn mỹ như bạch ngọc.

Rất đẹp, rất tao nhã..... nhưng lời cô hỏi.....

A Nhất bám chặt gối ôm, mím môi nhìn cô: “Cô Kiều, tôi và thiếu gia trong sạch.....”

“Hà?” Kiều Tịch không nghe rõ.

“Tôi không ở chung với thiếu gia, chúng tôi không phải loại quan hệ như cô tưởng tượng.”

Kiều Tịch: “.....” A Nhất trí tưởng tượng của cậu quá phong phú rồi.

“Ý của tôi là, cậu theo Kỳ Thừa An làm việc đã bao lâu rồi!” Kiều Tịch nói từng câu từng chữ.

“A, cô không nói rõ ràng!” A Nhất thả lỏng, giờ đầu ngón tay nói: “Ừm, tôi theo thiếu gia lúc 18 tuổi, bây giờ đã 26 rồi..... Tôi tính ra.....”

“Tám năm.”

“Tôi còn chưa tính xong mà, đừng phá tôi.” A Nhất vung tay lên, tiếp tục đếm ngón tay.

Đầu Kiều Tịch hiện vạch đen.

“A, đã tám năm rồi.” A Nhất rục rờ như ánh nắng mặt trời nói với cô.

Kiều Tịch: “.....”

“Tóm lại, cậu rất hiểu rõ anh ấy, cậu cảm thấy thiếu gia nhà cậu như thế nào?”

“Rất tuyệt!” A Nhất nói một câu hết sức kiên định.

“Khẳng định như vậy.....”

“Không thể nghi ngờ chút nào.”

“Được rồi.”

Kiều Tịch vuốt đầu, thăm nói: “Vậy sao.....”

Cô thích Kỳ Thừa An, nhưng lại không tìm được phương thức chung sống thích hợp giữa hai người, có chống đối, có cố gắng, cuối cùng anh vẫn làm theo ý mình, anh hoàn toàn không hiểu sự lo lắng của cô, d/đ&lqđ tới hôm qua cô và Kỳ Thừa Vũ nói chuyện xong thì trở về phòng, thấy Kỳ Thừa An ngồi trên giường không vui, cô không muốn trả lời cô đi đâu, hỏi ngược lại chuyện bá tước kia, anh bắt đầu chất vấn cô! Vì vậy có mâu thuẫn buổi sáng, rõ ràng không được mấy ngày tốt lại trở nên như vậy, anh hoàn toàn không hiểu. Nghĩ tới đây, Kiều Tịch lại không khỏi thở dài.

A Nhất ho nhẹ, nói: “Cô Kiều, mặc dù tôi không biết cô và thiếu gia thế nào rồi, nhưng mà cô phải tin tưởng tôi, thiếu gia rất tốt.”

“Tôi biết rõ, tôi đương nhiên biết.....” Nhưng mà, điểm tốt của anh cũng không thể khiến trong lòng cô dễ chịu hơn.

Trầm mặc một hồi, A Nhất đột nhiên mở miệng nói: “Cô Kiều đoán xem lúc trước tôi làm gì đi.”

Kiều Tịch nhìn A Nhất, nhả lông mày thanh tú lại: “Ừm, trước 18 tuổi, chắc cậu vẫn đang đi học thôi.” Theo bình thường mà nói, có điều, nhà Kỳ Thừa An sẽ có bình thường sao?

Quả nhiên, A Nhất lắc đầu một cái, “Tôi chỉ học đến tiểu học, kiến thức sau đó đều là tự mình từ từ học, ha ha, không sợ cô chê cười, trước kia tôi..... dựa vào cái này mà sống.” Vừa nói vừa giơ nắm đấm lên quơ quơ trước mặt Kiều Tịch.

“Xiếc à?”

“Đâu có a,“ A Nhất ha ha cười lên, giọng nói không có vui mừng khi nhớ về quá khứ chút nào, thoáng trầm thấp, “Tôi à, trước kia đánh lòi dãi trên sàn boxing dưới lòng đất.”

“Hả?” Lần này Kiều Tịch kinh ngạc thật.

“Không nhìn ra được sao? Tôi đây thể trạng rất tốt đó!” Nói xong làm tư thế giơ tay lên tạo cơ bắp.

Kiều Tịch cười một tiếng, gật đầu: “Quả thật.”

“Có điều, cô Kiều nhất định tò mò sao tôi lại tới nơi đó.”

Kiều Tịch không biết nói tiếp thế nào, chỉ có thể “Ừ” một tiếng.

A Nhất nhủ mảy, cúi người xuống, cánh tay chống lên hai chân, Kiều Tịch nhìn một mặt bên A Nhất, cô cảm thấy vẻ mặt xa lạ u tối, khác hẳn với A Nhất vui vẻ thường ngày.

“Nhà chúng tôi rất nghèo, vô cùng nghèo, nghèo đến mức sinh hoạt phí một năm hơn một ngàn là nhiều, nhưng thật đáng tiếc, nhà chúng tôi, có một người cha khôn kiếp,“ nói đến đây A Nhất gật gật khoe miệng, giống như cười lúng túng, nhưng không phải nét mặt này, “Thực ra, rất không muốn nhớ lại những chuyện kia, nhưng mà..... thật ra thì cũng chẳng có gì.”

“Cha của tôi thích đánh bạc, cô có thể tưởng tượng, cái thôn nhỏ đó, ông ấy đánh bạc tới mức nhà chúng tôi chỉ còn còn một cái phông duy nhất, cuối cùng còn muốn bán mẹ tôi đi, mẹ tôi sợ, dẫn tôi chạy trốn, kết quả nửa đường bị ông ấy đuổi kịp, trong lúc mẹ tôi giằng co với ông ấy, ngã xuống sườn núi chết, năm ấy, tôi mới tám tuổi.”

“A Nhất.....” Kiều Tịch nhỏ giọng gọi anh một tiếng, không sao hiểu được tại sao anh đột nhiên nói những thứ này, lại không biết đáp lại anh thế nào. Hơn nữa cô phát hiện A Nhất gọi mẹ anh là mẹ, lại chỉ gọi cha anh là cha.

Cha(父亲) chứ không phải là cha (爹), mặc dù đó chỉ là từ xưng hô, một điểm này, Kiều Tịch hiểu rất rõ. (Ở đây là A Nhất gọi là phụ thân (người sinh ra mình thôi) chứ không phải cách gọi thân thiết cha, bố, ba...)

A Nhất khoát tay, “Không sao cả, cô cứ nghe tôi nói.”

“Mẹ tôi mất rồi, cha tôi thấy số tiền định kiếm không còn, vứt tôi ở nhà đi vào trong thành phố, cũng may chú Lý trưởng thôn thấy tôi đáng thương, cho tôi ở nhà ông ấy, cũng cho tôi đi học, nhưng mà khi cha tôi trở lại, tất cả đã thay đổi, tôi còn nhớ ngày cha tôi trở về, trời mưa rất lớn, tôi và con trai chú Lý, Nhị Hắc cùng nhau tan học, nhìn thấy chú Lý ở trong phòng hút thuốc lá, mẫu thuốc rất nhiều, chú Lý rất ít khi hút thuốc, nhưng lúc đó khắp phòng đều là khói thuốc, ông ấy bảo Nhị Hắc trở về nhà trước, còn lại một mình tôi, một lát sau tôi thấy cha tôi đi ra từ căn nhà nhỏ, cô biết chuyện đầu tiên

ông ấy làm khi thấy tôi là gì không?”

Kiều Tịch mím môi, giọng nói có chút bức bách: “...Không đoán được.”

“Ông ấy quỳ xuống trước mặt tôi, vừa khóc vừa la, nói hồi lâu tôi mới hiểu được, ông ấy uống rượu say không cẩn thận giết người, nhân lúc trời tối trốn về, ông ấy rất sợ cảnh sát sẽ bắt được ông ấy, ông ấy nói hi vọng tôi có thể giúp ông ấy.”

“Giúp ông ấy? Giúp thế nào chứ?”

“Rất đơn giản.....” Giọng nói A Nhất trở nên rất nhẹ, ẩn chứa một chút giễu cợt, tự giễu nhiều hơn.

Anh nhớ rất rõ đôi tay gầy đen của cha nắm trên người anh, dùng rất nhiều sức, anh rất đau, nhưng anh không né tránh, anh nghe thấy người cha đã lâu không gặp của anh nhỏ giọng năn nỉ: “A Nhất, A Nhất à, con phải giúp cha, lần này cha cũng thật xui xẻo, đừng trách cha, thật ra thì cũng không có chuyện gì cả, con nói chuyện đó là do con lầm, con còn nhỏ, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, nhiều lắm là nhót vài ngày, cũng như khi cha để con ở nhà lúc bé, nhưng cha già rồi, nếu cha bị giam lại, cha sẽ chết mất!!! Con giúp cha đi, con giúp cha đi!” Vừa nói vừa lắc lắc thân thể anh.

Cho đến khi chú Lý kéo anh ra, giận dữ mắng mỏ ông: “Vương Liễu cậu làm gì thế, cậu để một đứa bé gánh tội thay cậu! Tôi để nó gặp cậu, chính là để cậu trước khi đi lưu giữ kỉ niệm, không phải để A Nhất gánh tội thay cậu! Nhân lúc cảnh sát chưa tới cậu đi nhanh lên đi.” Lão Lý, ông không thể trở mắt nhìn tôi rơi vào bước đường cùng, tôi hỏi người khác rồi, A Nhất chưa trưởng thành, không có việc gì cả! Nó thừa nhận là nó làm, ai nghi ngờ được chứ!”

“Con mẹ nó cậu thả rắm thúi vừa thôi! Cậu coi cảnh sát cũng ngu như cậu à! Người ta không làm giám định, lại nói A Nhất mới lớn từng này, có thể giết người sao?! Cậu đi nhanh lên, cậu không đi, tôi sẽ báo cảnh sát đó!”

“Ông dám!”

“Cậu không đi tôi sẽ dám!”

Không nói được với chú Lý, ông lại tới khuyên anh, khuôn mặt đầy nếp nhăn, cái miệng kia đóng lại mở, lộ ra hàm răng đen vàng bên trong, “A nhất, con phải cứu cha, cha chết rồi, con sẽ không còn người thân nào cả.”

Câu nói này xúc động anh, anh bước lên một bước, mấp máy môi.

Cha anh nhìn thấy hành động của anh, mắt sáng lên, “A Nhất, con không thể trở mắt nhìn cha con chết, đúng không?”

“Tại sao cha giết người?” Một lúc lâu, anh hỏi.

Cha anh sững sờ, mắt nhìn ngó xung quanh, lắp ba lắp bắp nói: “Cái này, cái này thật sự không thể trách cha, cha uống quá nhiều, tự cô ta đụng tới, cha không cẩn thận, dùng chai đâm cô ta, thật sự là tự cô ta đụng vào, không thể trách cha, thật đó.”

Giống như muốn thuyết phục anh, cha anh vẫn nói mình vô tội, lại một mực nói chỉ cần anh gánh tội thay ông nhất định sẽ không gặp chuyện gì.

“Sau đó thì sao?” Kiều Tịch hỏi.

A Nhất suy nghĩ một chút, ngắn gọn nói: “Sau đó, cảnh sát bước vào, dẫn ông đi.”

“Là trưởng thôn báo cảnh sát sao?” Kiều Tịch hỏi.

“Ừ.” A Nhất gật đầu một cái, “Chú Lý vì giữ ông ấy nên không dám đi, viết chữ lên giấy, báo Nhị Hắc đưa cho mẹ, lúc này mới báo cảnh.”

“Thật ra thì cô biết cha tôi giết ai không?” Không đợi cô trả lời, A Nhất nói tiếp: “Đó là một người phụ nữ đang mang thai, đã ba tháng, tối hôm ấy muốn ăn thịt nướng, chồng cô ấy lại không ở nhà, cô ấy mới ra ngoài, vận khí không tốt, đụng phải cha tôi uống nhiều, ngoài thích uống rượu đánh bạc ông ấy còn thích đánh phụ nữ, cho rằng người phụ nữ kia và mẹ tôi giống nhau, tiến lên muốn tìm thú vui, người phụ nữ có thai đó cũng có học thức, không để một người đàn ông già đùa giỡn mình, mở mồm mắng người, cha tôi tức giận, liền lấy bình rượu đập lên đầu cô ấy, lúc lấy lại tinh thần mới phát hiện, người phụ nữ kia ngã xuống đất, trên đầu toàn là máu, ông ấy rất sợ, cả đêm chạy về thôn, cuối cùng vẫn để người ta bắt đi.”

Kiều Tịch nghe được những chuyện này thôn thức một lúc, đang muốn an ủi: “A Nhất.....”

A Nhất lại nói: “Thật ra thì những chuyện này cũng không là gì cả, đó là do ông ấy làm, không có liên quan gì với tôi, không thể trách chú Lý làm như vậy, nhưng tiếc là, người khác không nghĩ như vậy.”

Kiều Tịch hơi bất ngờ, anh lại có thể tự mình nghĩ thông suốt.

Sau đó cô nghe thấy A Nhất tiếp tục nói: “Cuối cùng chuyện cha tôi làm, tất cả người trong thôn đều biết, mọi người bắt đầu xa lánh tôi, cũng có bạn học nói tôi là con trai của tội phạm giết người, những lời đó, rất khó nghe.”

Kiều Tịch hiểu loại cảm giác này, loại lời nói chế giễu, cười nhạo, thậm chí nhục mạ đó, đối với một đứa bé mà nói, tổn thương lớn dường nào, giống như cô ngày trước vẫn bị nói không có cha mẹ, A Nhất thừa nhận, nếu so với cô còn khó chịu hơn, thân thể Kiều Tịch dịch qua, muốn cười với anh, nhưng

không cười nổi.

“Đến cuối cùng, chú Lý ra mặt cũng không được, tôi cũng rất phiền, khi phát hiện Nhị Hắc nói ra chuyện nhà tôi với người khác, tôi nói với chú Lý muốn rời khỏi thôn, ban đầu ông ấy cũng không đồng ý, sau đó tôi không đi học, cũng không ra khỏi cửa, cuối cùng hình như ông nghe được gì đó, đã sai người đưa tôi đến một nhà người thân trong thành phố, thật sự, cuộc đời tôi trừ thiếu gia và chị Trần, chú Lý đối tốt với tôi nhất.”

“Vậy cậu không gặp lại ông ấy sao?” A Nhất gật đầu một cái, “Có, nhưng đã quá muộn, chú Lý đã đi rồi.”

Đi, chính là chết rồi, Kiều Tịch nghe đến đó, trong lòng hơi khó chịu, điều này không khỏi làm cô nghĩ đến ông nội.

“Thật ra thì tôi ở lại nhà người họ hàng đó cũng không được mấy ngày, bọn họ đối với tôi cũng khá tốt, tôi tự mình ra ngoài, nhưng lúc đó còn nhỏ, không có nhà, không có học vấn, đi loanh quanh hỏi được sân Địa Hạ Quyền (sân boxing dưới lòng đất), ở đó kiếm tiền nhanh, lại không quản lại lịch xuất thân, tôi có thân hình khỏe mạnh, tìm ngay đến đó, khi đó tôi trẻ tuổi, cuối cùng đến sân boxing lớn nhất, đáng tiếc lại thua, còn thua rất thảm, những người ở đó ép người thắng đến sào nhào luôn.” Nói tới đây A Nhất còn tự trêu chọc mình.

“Cũng chính là khi đó, tôi gặp được thiếu gia.”

Hai mắt Kiều Tịch sáng lên, thuận thế nói: “Sau đó Kỷ Thừa An cảm thấy cậu sức khỏe tốt, để cậu làm vệ sĩ của anh ấy?”

“Đâu có đâu,“ A Nhất khoát tay, “Cô không tưởng tượng nổi, khi đó tôi rất thảm, suýt chút nữa bị người ta đánh chết trên sân, ở nơi đó đánh chết người cũng không chẳng sao, ném một cái liền xong chuyện, nhưng thực sự là liều mạng, trận đó, tôi gặp phải một tay lão làng, không chú ý nên thua.”

“Lần đó đánh tôi tới mức không còn chút ý thức nào, đầu óc choáng váng, cuối cùng ngã xuống đất, khi trọng tài đếm ngược, người kia vẫn còn dùng chân đá vào bụng tôi, khi đó tôi nằm nghiêng thấy thiếu gia đang ngồi ở trên đài, anh mặc bộ đồ trắng, làm tôi lúc nhìn nơi xa xa thấy một mảnh trắng xóa, rất giống kẹo bông tôi ăn còn bé, sau đó tôi chỉ muốn đưa tay ra bắt, nhưng nơi đó sao có thể bắt được, ha ha, khi đó tôi vô cùng nhớ mùi vị ăn kẹo bông, mấy năm qua, mẹ tôi thỉnh thoảng sẽ lên mua cho tôi một viên sau lưng cha tôi, mùi vị đó khỏi phải nói, aizz..... Tôi thật sự cho rằng mình sẽ chết ở đó, kết quả..... Không có.”

Kiều Tịch mỉm cười, “Nếu là có thì bây giờ tôi thấy được ma à.”

A Nhất cũng cười lên, gãi gãi đầu, “Cũng không phải vậy. Tôi nhớ tôi choáng váng mơ hồ, nghe thấy có người hát ở bên tai tôi, nghe rất hay, tôi vừa mở mắt ra thì đang ở phòng bệnh bệnh viện, sau đó thấy chị Trần đang ôm máy tính ngắm nga hát ở bên cạnh tôi, chị ấy thấy tôi tỉnh, lúng túng không biết làm gì, cho đến bây giờ tôi vẫn nhớ rõ đấy, ha ha, cô Kiều cô đừng nói với chị Trần đó.”

Kiều Tịch trịnh trọng gật đầu một cái, khó có thể tưởng tượng chị Trần nghiêm túc bị bắt gặp đang ca hát, nét mặt kia, nhất định rất buồn cười!

“Sau đó chị Trần lại giả bộ bình thường, nói với tôi là thiếu gia đã cứu tôi, sau này thuê tôi làm tài xế, thật ra thì khi mới bắt đầu, tôi thật sự chính là một tài xế quèn, là cái loại mà thiếu gia ra ngoài cũng không dùng tới tôi, tôi cũng chỉ muốn kiếm tiền, không nghĩ gì nhiều, mãi đến tận ngày ấy.....”

Anh mãi mãi nhớ ngày hôm đó, anh tập thể dục xong trở về phòng, thấy chị Trần gọi anh, cho anh một cái hộp, nói là đồ theo thông lệ, hỏi mới biết, hóa ra ở nơi này sinh nhật mỗi người sẽ được một món quà.

Phụ nữ sẽ được tặng quần áo thích hành nhất, đàn ông thì là rượu thượng hạng, quà tặng rất đơn giản.

Anh cười ha ha lấy ra nhìn, kết quả ở bên trong phát hiện thứ không thể ngờ tới, một túi lớn..... kẹo bông.

Về mặt chị Trần nghiêm túc như cũ, nhìn anh sừng sốt nói: “Đây là thiếu gia dặn dò đưa cho cậu, hình như là lúc cậu hôn mê luôn kêu cái này, được rồi, đồ tôi cũng đưa tới rồi, tôi đi trước..... Cậu... cậu khóc cái gì, đại lão gia, cậu đừng khóc.....”

Nhìn đáng vẻ chị Trần đang nghiêm túc, trở nên luống cuống, anh ó hơi buồn cười, nhưng cuối cùng nước mắt vẫn giàn giụa.

Kể từ sau khi mẹ mất, anh cũng không bao giờ khóc nữa.

Lúc cha bị bắt anh không khóc; cha muốn anh gánh tội thay, anh biết rõ thực sự mình đã mất đi người thân cuối cùng trên thế giới này anh cũng không khóc; bị người anh em lớn lên từ nhỏ Nhị Hắc phản bội, anh cũng không khóc; thậm chí khi biết chú Lý qua đời, anh cũng không rơi một giọt nước mắt nào, anh còn cho rằng mình không có tuyến lệ, nhưng bây giờ khóc, vì một gói..... kẹo bông.

Thiếu gia đặc biệt dặn dò, đưa kẹo bông cho anh.

Chị Trần đang an ủi, anh yên lặng mở túi kẹo ra, thả một viên vào trong miệng, rất ngọt, lại rất mặn.....

Mẹ, con nhớ mẹ, muốn cho mẹ biết, kẹo bông rất ngon, ngọt y như cái mẹ mua cho con khi mừng năm mới.....

Anh còn muốn nói, mẹ, con nhớ mẹ lắm, con muốn về nhà.....

Nhìn anh lên trước mặt lo lắng Chị Trần, lại nhìn một chút trong tay kẹo đường.

Mẹ, con có thể có nhà rồi.....

“Cho nên, cô Kiều, cô đừng giận thiếu gia, thiếu gia thật sự rất tốt, chỉ là phương thức biểu đạt của thiếu gia hơi khó hiểu, thiếu gia không quen biểu đạt, cũng không thích cười, trước kia tôi rất lo lắng, nhưng kể từ khi gặp cô Kiều, thiếu gia đã thay đổi, thiếu gia trở nên rất vui vẻ, mặc dù ngoài mặt vẫn thế, nhưng kỳ thật thiếu gia đã thay đổi, những thay đổi này, đều vì cô Kiều.”

Kiều Tịch cười cười: “Thật sao, tôi lại có bản lĩnh lớn như vậy?”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Dừng một chút, Kiều Tịch hỏi: “Những lời đó, là anh ấy nói với cậu? Những chuyện kia là chuyện cha cậu, mặc kệ chuyện của cậu, đúng không?”

A Nhất cong cong khóe miệng, nặng nề gật đầu, “Đúng vậy, chẳng qua tôi nói để tô điểm cho nội dung, thiếu gia nói lạnh lùng hơn nhiều, cô biết thiếu gia nói gì không?”

“Thế nào?” Cô tò mò.

A Nhất ho nhẹ một cái, làm ra dáng vẻ không có biểu cảm gì, ánh mắt lạnh lùng nhìn tới: “Chuyện cha cậu liên quan gì tới cậu, ông ta chết rồi cậu cũng chết à.”

Kiều Tịch phì cười, quả nhiên là tác phong của Kỳ Thừa An.

“Cho nên, cô Kiều cô đừng để ý tới lời thiếu gia, thiếu gia chính là mạnh miệng mà mềm lòng thôi~” A Nhất khoát khoát tay, “Thật ra thì cô có ý kiến gì cứ trực tiếp nói với thiếu gia là được, nhận thấy cô kìm nén đến sợ, thiếu gia sẽ hiểu mà.”

“Cô cũng biết thiếu gia không hiểu, anh ấy chính là cộc gỗ!” Tuy nghe thấy chuyện A Nhất có chút gợi ý, nhưng Kiều Tịch nhất thời vẫn không biết làm sao.

A Nhất cũng vui vẻ, tay nắm quyền “Cô Kiều có thể làm được, tôi tin tưởng!”

Kiều Tịch bất lực nói: “Cậu có lòng tin với tôi như vậy, tôi cũng không tin chính mình.”

“Đó là đương nhiên, từ lần đầu tiên gặp cô, tôi đã cảm thấy cô Kiều là một người vô cùng dũng cảm!” A Nhất nói kiên định lạ thường.

Kiều Tịch có chút sững sờ, “Tôi nhớ lần đầu tiên tôi gặp cậu, là cậu đưa tôi về nhà mà.” Chính là buổi sáng cô cùng Kỳ Thừa An xác định quan hệ.

“Ha ha, chắc cô cũng không biết.” A Nhất làm ra vẻ mặt nhớ kỷ niệm cũ, “Nhớ năm ấy, ngày đó, đêm đó.....”

“A Nhất cậu xem phim Quỳnh Dao ít đi.” Kiều Tịch phì nhỏ.

“Ặc, nói ngắn gọn, thật ra thì ở quán bar, mới xem là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, nhưng mà chỉ có tôi thấy cô Kiều.”

Cả người Kiều Tịch đột nhiên run lên.

“Nhớ đêm đó, cô Kiều bung ly rượu đi về phía thiếu gia, tôi vốn cho rằng cô sẽ giống như những phụ nữ khác, bị thiếu gia đuổi đi, kết quả lại làm tôi mở rộng tầm mắt!”

Mở rộng tầm mắt không phải là một từ tốt..... khóe miệng Kiều Tịch gật gật.

“Chỉ thấy cô ồ kéo cổ áo thiếu gia, ngẩng đầu một cái cường hôn thiếu gia nhà tôi, tư thế đó, sức mạnh đó, vô cùng động tác mạnh mẽ!”

Kiều Tịch nâng trán, “A Nhất cậu dùng tư thế gì đó thay thế là được.....” Hóa ra là bị nhìn thấy rồi! Thật mất mặt!

A Nhất nghe vậy ồ một tiếng, nói: “Chỉ thấy cô dùng tư thế nào đó cường hôn thiếu gia nhà tôi thôi.”

Kiều Tịch: “.....”

Một nhát giết tôi đi!

Kiều Tịch bên này cầm hận nhìn chăm chăm A Nhất, A Nhất bên kia vẫn thao thao bất tuyệt: “Mà khiến tôi kinh ngạc nhất chính là, thiếu gia không đẩy cô ra, cần phải biết rằng, võ thuật của thiếu gia nhà tôi rất cao, ngày trước có không ít người muốn đến gần thiếu gia đều bị thiếu gia đánh, từ đó về sau, cô Kiều, cô chính là thần tượng của tôi!” Nói xong A Nhất vỗ vỗ bả vai của cô, “Tin tưởng tôi, cô Kiều, cô rất mạnh!”

Cám ơn, nhưng cô tuyệt không muốn được khích lệ như vậy chút nào.

Nhìn Kiều Tịch buồn bực, A Nhất suy nghĩ một chút, “Nếu không, cô Kiều, tôi tiếp sức cho cô nha?”

“Tiếp sức?”

“Đúng vậy, tôi hát cho cô nghe một bài tôi mới học gần đây.” Nói xong A Nhất hắng giọng: “Bé con, bé con, sao lại hư như vậy, bắt nạt lừa dối, vì sao nhóc lại làm thế ~~~ học làm đứa bé ngoan ~”

“Ngừng!!!” Kiều Tịch không chịu được đẩy A Nhất ra ngoài cửa, “A Nhất tôi cảm ơn cậu, tôi cảm ơn cậu cả đời, tôi xin cậu đừng hát nữa.....”

A Nhất vừa lùi vừa nói: “Cô Kiều tôi hát không hay sao? Không được cô lại uống rượu..... Cô Kiều! Cô Kiều!”

Không quan tâm A Nhất gào thét, Kiều Tịch không thương tiếc nhốt anh ra ngoài cửa, vốn định an ủi anh một phen, ai biết người ta hoàn toàn không coi là việc to tát nữa rồi, miêu tả tỉ mỉ cảnh tượng cô cưỡng hôn Kỷ Thừa An không nói, còn diễn lại tâm trạng cô.....

Thiên Lôi!

Nhưng mà cậu ấy nói cũng có lý, cô nên nói thẳng với Kỷ Thừa An, cứ khó xử như vậy, đúng rồi, rượu, cô có thể uống rượu.....

Tục ngữ nói không sai, rượu, tăng thêm can đảm!

Vì vậy đêm đó Kỷ Thừa An xử lý xong mọi chuyện, vừa mới bước vào phòng, đột nhiên trong bóng đêm có một người lao về phía anh, anh bắt được cổ đối phương, lại cảm nhận được nhiệt độ quen thuộc, trên tay buông lỏng, sau đó bị người ta hung hăng ép tới cửa, một hồi lâu, Kiều Tịch rầu rĩ ngẩng đầu lên, nấc cục, mơ mơ màng màng nói: “Anh đã về rồi.”

Kỷ Thừa An híp mắt, giọng khẳng định: “Em say rồi.”

Lời của anh để cô có cảm giác chân thật, miệng mếu máo, “Ô, Kỷ đại nhân, anh trở về rồi, em rất khó chịu.....”

Kỷ Thừa An mặc cho cô ôm, mò mẫm mở đèn, thấy trên khay trà đựng năm sáu cái chai, bên trong đều là rượu của anh, xem ra cô thật sự uống không ít.

Anh ôm cô, đưa về phía khuỷu chân của cô, lập tức ôm cô đặt lên giường, tính đi lấy cho cô ly trà, kết quả vạt áo lại bị người nào đó níu lại thật chặt, cúi đầu xem, Kiều Tịch mở đôi mắt to long lánh nhìn anh, ánh mắt kia khiến cho anh không thể rời đi, không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống, “Em làm sao vậy?”

“Kỷ đại nhân, em rất khó chịu.....”

“Tại sao khó chịu?”

Nếu như Kiều Tịch tỉnh táo, nhất định sẽ kinh ngạc với giọng dịu dàng hoà thuận của Kỷ Thừa An, ngay cả động tác và ánh mắt của anh, đều nhẹ nhàng như vậy, nhưng thật đáng tiếc, sau khi Kiều Tịch đã uống bốn năm chai rượu, đã say bí tỉ, tinh thần không rõ.

“Kỷ đại nhân, Kỷ Thừa An rất đáng ghét, em ghét anh ta.”

Kỷ Thừa An âm thầm thở dài, “Tại sao vậy chứ?”

Kiều Tịch ngồi dậy, lôi tay áo Kỷ Thừa An, tố cáo: “Anh ta là cái đồ lợn ngọc, chỉ biết tự quyết định, trước tới giờ cũng không nghĩ tới em, tối hôm qua anh ta còn quay lưng về phía em, trước kia anh ấy đều ôm em.”

Anh vuốt của cô, “Sau này anh ta sẽ không thế nữa.”

Kiều Tịch để anh xoa rất thoải mái, nói tiếp: “Anh ta rất đáng ghét, hoàn toàn không hiểu em, luôn để em ở trong nhà, em không muốn ở một mình trong phòng, em rất khó chịu.....”

Kiều Tịch cuộn chân lên, co thành một cục, “Ở đây, em không quen ai cả, chỉ biết anh ta, không có người thân bạn bè còn chưa tính, ngay cả muốn ra ngoài đi dạo phố giải sầu một chút cũng không được, khi bị nhốt ở nhà chú anh ta, khi học một khóa học về nhà anh, đến đây còn phải giả trang thực nữ, em bị đè nén rất nhiều, nhưng còn anh ta lạnh nhạt bạo lực với em, anh nói anh ta có ác hay không?”

Kỷ Thừa An nghe cô nói cũng sùng sốt, anh chưa từng nghĩ Kiều Tịch lại nhẫn nại nhiều như vậy, mặc dù tính tình cô trầm ổn, nhưng thích đi chơi, sau khi ở cùng anh, cũng không có cơ hội chơi gì, cô nói rất đúng, cô hy sinh rất nhiều, nhưng cô chưa từng nói ra, hôm nay nếu không phải uống nhiều quá, e rằng những lời này cô sẽ không bao giờ nói, thậm chí đè nén đến mức nhất định, sẽ phản uất mà rời đi, đến cuối cùng, anh cũng không biết tại sao.

Nghĩ tới đây, Kỷ Thừa An hơi sợ, lại thấy may mắn, anh xoa đầu cô nói: “Về sau anh ta sẽ không thế nữa, thật đấy.”

Kiều Tịch buồn rầu ngẩng đầu lên, dịch đến bên cạnh anh, dựa vào anh sau đó nhẹ nhàng cọ đầu vào lồng ngực anh, giống như động vật nhỏ bình thường: “Kỷ đại nhân, nếu anh ta giống anh thì thật tốt.”

Kỷ Thừa An: “.....” Anh thua bởi chính anh sao?

“Kỷ đại nhân, em khó chịu, anh ta còn không hiểu sao, anh nói xem, em không cần anh ta nữa có được không, anh cũng không biết, tối hôm qua anh trai anh ta tìm em, nói người ta mang đến cho anh một vị hôn thê, có địa vị lại có tiền, còn có thể giúp anh ta, có người vợ xinh đẹp, nhưng em không có cái gì cả, anh nói nếu anh ta vì người phụ nữ kia không cần em nữa, em sẽ đáng thương thế nào, em đã bị đàn ông phản bội một lần, em không muốn bị vứt

bỏ nữa, anh nói em đã anh ta trước có được không, đến lúc đó hai chúng ta ở cùng nhau, để anh ta hối hận cả đời, cô đơn tới già đi! Sao hả?" Nói xong lắc lắc cánh tay của anh.

Kiều Tịch hít mắt cười ngắc đầu lên nhìn, gương mặt Kỳ Thừa An vẫn tuấn tú lạnh băng, đôi mắt đen nhàn nhạt nhìn cô, khí thế bức người.

Kiều Tịch mơ mơ màng màng vươn tay ra, vuốt mặt của anh, bất mãn nói: "Kỳ đại nhân, anh đừng có nét mặt này, giống như anh ta, như vậy không tốt." Nói xong còn dùng tay kéo khoe miệng anh, muốn anh nở một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Hai Nhân Cách

Edit: Cookie Oh

Kỳ Thừa An biết cô say, không thể nổi giận, không thể làm gì khác hơn là kéo tay cô xuống nắm trong lòng bàn tay mình, dịu dàng nói: "Cho anh ta thêm một cơ hội, anh ta không biết những điều này, bây giờ anh ta biết rồi, sau này sẽ không lạnh nhạt với em như vậy nữa, về phần vị hôn thê đó, em không cần lo lắng, anh ta sẽ không cần."

Kiều Tịch mông lung nhìn anh: "Thật chứ, em không tin, lần trước anh ta đồng ý sau này việc gì cũng sẽ thảo luận với em, kết quả hôm nay lại nhốt em trong phòng, anh ta gạt người."

Kỳ Thừa An thờ dài, "Anh ta sẽ giải thích với em được không, xem..... bản sao của anh, cho anh ta thêm một cơ hội đi."

Kiều Tịch nghiêm túc suy nghĩ một chút, một lúc lâu mới gật đầu: "Được rồi, chỉ một lần thôi nha."

"Ừ." Kỳ Thừa An sờ đầu của cô, cô thuận thể dựa vào trong ngực anh, đột nhiên nghe thấy cô nói: "Kỳ đại nhân sao anh không vui?"

Động tác trên tay Kỳ Thừa An dừng lại, chậm rãi nói: "Anh không có không vui."

Kiều Tịch lập tức ngồi dậy, đôi mắt đen nhìn anh chăm chăm.

Anh thờ dài lần nữa, bất đắc dĩ nói: "Người phụ nữ của anh chỉ muốn chạy."

Kiều Tịch nghe xong tròn to hai mắt, "Kỳ đại nhân, không phải anh chỉ có một người phụ nữ là em sao! Anh cũng có người khác!?"

Kỳ Thừa An không nhin được nâng trán, cái gì gọi là người khác, lại cả cùng nữa?

Kiều Tịch chep miệng, mắt mát nói: "Xong rồi, em còn chưa bỏ rơi người ta, báo ứng đã tới rồi." Cô nhìn gương mặt tuấn tú lạnh lùng của Kỳ Thừa An, trượt xuống, "Kỳ Thừa An, em thất tình....."

Mẹ nó, về sau nếu anh để Kiêu Tịch uống một giọt rượu nào thì anh là cháu luôn!

Anh bắt lấy cổ tay cô, cảm thấy tới nay anh thật sự đã dùng hết sự kiên nhẫn rồi, nhưng vẫn nhẹ nhàng mềm giọng đáp: "Em không thất tình."

Kiều Tịch mắt to đôi mắt lấp lánh, nói: "Em thật sự thất tình..... Thôi đi, em vẫn không nên bỏ rơi Kỳ Thừa An, Kỳ đại nhân, anh nói cho em biết, tại sao người phụ nữ của anh muốn chạy hả?"

Kỳ Thừa An im lặng nhìn chăm chăm Kiêu Tịch một hồi lâu, thật muốn mở đầu cô ra xem xem cô làm thế nào để phân chia anh.

Trầm mặc chốc lát, Kỳ Thừa An nói: "Có lẽ, anh đã hiểu rõ nguyên nhân em muốn rời khỏi anh."

Anh ta, Kiêu Tịch cho rằng là Kỳ Thừa An, mà không phải Kỳ đại nhân trong miệng cô.

"Hả?"

"Anh ta không bình thường, không phải sao....." Giọng nói của anh thấp xuống, không khí xung quanh đều mang mùi vị tự giễu.

Kiều Tịch có chút sững sờ nhìn anh, câu không bình thường kia quanh quẩn trong tâm trí cô, ý thức hỗn độn chấn động kịch liệt.

Kỳ Thừa An nhìn cô, chậm rãi rút tay đang giữ cổ tay cô lại, nhỏ giọng gọi cô: "Kiêu Tịch."

"Hả?" Giọng nói của cô có một loại yếu ớt không xác định.

"Em cũng biết."

"Biết cái gì?"

"Anh ta là loại khác, nói đúng ra là một quái vật." Giọng nói của anh bình thản như vậy lại khiến trong lòng Kiều Tịch bỗng nhiên như rơi vào băng cốc.

Cho dù tránh xa cuộc sống bình thường, Kỳ Thừa An cũng biết rõ mình và những người khác có bao nhiêu sự khác biệt, trước kia anh không thèm để ý chút nào, nhưng Kiều Tịch khác, cô để ý, mà anh quan tâm cô, cho nên dần dần cũng bắt đầu để ý tới.

Anh dần dần hiểu được thứ khoảng cách mà Kiều Tịch nói với anh, tựa như "người bình thường" xung quanh cô, như khoảng cách giữa anh và những người đó.

"Không phải....." Kiều Tịch thì thào nói: "Anh ta..... có chút không giống, nhưng khác người khác không có nghĩa là khác loại nha, hơn nữa, đặc biệt một chút không tốt sao?"

Kỳ Thừa An sững sờ nhìn Kiều Tịch.

Một lát sau, Kiều Tịch nghiêng đầu nói một câu để cho anh rất buồn rầu, "Hơn nữa, anh ta rất tuấn tú nha, vóc người siêu đẹp!" Sau đó còn định gạt đầu một cái.

"Hơn nữa, anh ta cười lên đặc biệt mê người, aizz, năm đó chính em bị anh ta lừa gạt như vậy, người đàn ông phúc hắc đó." Nói xong còn ai oán thờ dài.

Kỳ Thừa An: "....."

Một người đàn ông được khen là có sắc đẹp không phải cái gì quang vinh, nhưng anh biết nếu như anh nói như vậy, Kiều Tịch sẽ nghiêm mặt nói với anh: không có sắc đẹp nghĩa là tuyệt đối không thể.

Hơn nữa người phụ nữ này nói đúng, ban đầu, anh thật sự dựa vào anh "Sắc đẹp" dẫn cô vào cuộc.

Nghĩ tới đây mặt Kỳ Thừa An âm trầm, thần thờ nhìn cô, thân thể không có bất kỳ động tác gì.

Kiều Tịch cũng nhìn anh, "Không đúng sao? Dáng vẻ xinh đẹp không tốt sao? So với những thứ khác mà nói, em coi trọng cái này hơn, umh, không phải bề ngoài, nói thế nào đây, nói chính xác, em thích thân hình của anh ta."

Chỉ vì thân hình này của anh, không phải vì quyền thế, không phải vì tiền bạc, chỉ là vì thân thể này của anh, chỉ vì người anh mà chấp nhận, cho dù là anh đặc biệt, cô cũng thích!

Kỳ Thừa An vừa động, sau đó nghe thấy Kiều Tịch cười haha nói tiếp: "Dĩ nhiên cũng bao gồm cả sắc đẹp của anh ta nữa."

Sau đó Kiều Tịch mở tròng hai mắt, quỳ lên, đôi tay duỗi ra ôm đầu của anh kéo vào trong ngực mình: "Không sao cả, em sẽ theo Kỳ đại nhân."

Thân thể Kỳ Thừa An cứng đờ: "Theo anh?"

"Này nhé, em vẫn sẽ ở cùng anh."

Kỳ Thừa An dịu đi, đưa tay ôm eo cô, "Em phải nhớ kỷ lời của em đấy."

Bất luận là đối với Kỳ Thừa An, hay là Kỳ đại nhân cô nói, dù sao cô đã cam kết.

Kiều Tịch tiếp tục vuốt mái tóc đen bóng của anh, cảm thấy thật thoải mái, một lúc sau buông ra lại cầm tay anh: "Em sẽ chơi cùng Kỳ đại nhân, chúng ta chơi đánh bài! Chị Trần, A Nhất, có điều thiếu một nha..... Tìm ai đây....." Càng nói càng mơ hồ, cảnh sắc trước mắt cũng dần dần mờ mịt, còn chưa nói xong, dựa vào người Kỳ Thừa An ngủ thiếp đi.

Kỳ Thừa An lẳng lặng nhìn ngủ cô, cúi thấp xuống ôm lấy cô, hơi hé môi: "Ừ, anh và em, mãi mãi như vậy."

Kiều Tịch bị đói nên tỉnh dậy, hơi nhức đầu, nhưng say rượu lại không dẫn tới đau bụng, không biết có phải là do cô uống thuốc trước nên có tác dụng hay không, mới vừa làm, Kiều Tịch liền kinh sợ, nhìn đồng hồ, hai giờ rưỡi chiều rồi, sao Kỳ Thừa An còn ngồi ở bàn máy tính trước mặt, anh không phải nên đi ra ngoài sao?!

Kiều Tịch bất mãn rũ mắt xuống, gọi anh: "Hình như em đã nói với người nào đó có giới đừng quay trở lại mà."

Bàn tay Kỳ Thừa An đang gõ bàn phím dừng lại, nghiêng mặt nhìn sang, vẫn đẹp trai ngời ngời và lạnh tanh như cũ, anh đi tới, đứng bên cạnh Kiều Tịch, "Bây giờ thảo luận chuyện này với anh không thích hợp, ngủ đủ rồi thì dậy đi."

Kiều Tịch nghe vậy khước miệng giật giật, kéo chân lại, "Ai nói em ngủ đủ rồi, em còn muốn ngủ tiếp, về phần người nào đó có loại hay không, vẫn thảo luận cùng người nào đó đi."

Về mặt Kỷ Thừa An cứng lại, đột nhiên có chút hoài niệm sau khi Kiều Tịch uống rượu say, mà bây giờ rất dễ nhận thấy người nào đó đã quên toàn bộ cảnh tượng lúc mình uống rượu say, quên việc cô oán trách anh, cũng quên mất những gì anh nói, nhưng mà anh cũng sẽ không xóa cam kết của cô.

Anh kéo ra cô, nhàn nhạt nói: "Đứng lên đi, ngủ lâu không tốt với thân thể."

"Không cần anh quan tâm." Kiều Tịch nhìn anh chằm chằm, cô cũng không quên chuyện sáng sớm hôm qua, về phần sau khi cô uống say, cô rượu cũng khá mà, chắc là uống say rồi ngủ luôn.

Aizz, xem ra kế hoạch chưa hoàn thành.

Kỷ Thừa An cúi đầu nhìn cô, sâu trông đôi mắt hiện ra gì đó, sau đó chậm rãi cúi xuống, một lát sau, anh nói: "Anh đi gọi ít đồ, trở lại thì ăn chung."

Kiều Tịch vốn định chọc anh một câu, kết quả lại phát hiện người nào đó không mặt lạnh nhìn cô giống ngày hôm qua nữa, ngược lại, đường cong nhu hòa, mặt mày nhẹ nhõm, sau đó Kiều Tịch nhìn kỹ, Kỷ Thừa An chậm rãi nhếch miệng lên, mỉm cười.

Anh cười! Anh cười! Kiều Tịch sợ hãi tròn to mắt nhìn Kỷ Thừa An, anh muốn làm gì! Anh có âm mưu gì! Chẳng phải tối hôm qua cô chưa nói chuyện gì sao, đừng dùng cách xử phạt về thể xác với cô đó nha.

Kỷ Thừa An hài lòng thấy Kiều Tịch cong người lên, như con mèo nhỏ vậy.

Ý cười trên khóe môi sâu hơn, dưới cái nhìn nhiệt liệt của cô rời khỏi phòng.

Thấy Kỷ Thừa An ra ngoài, tuy Kiều Tịch không rõ ý gì, nhưng vẫn rời giường rửa mặt, lại sắp xếp đơn giản lại gian phòng một chút, chỉ sợ ngay cả chính Kiều Tịch cũng không biết, cô chưa đầy mong đợi. Nhưng mà khi cô nhận được điện thoại của Hoắc Dục thì cũng ngoài dự liệu của cô.

Nghe thấy giọng nói của Hoắc Dục thì Kiều Tịch hơi sững sờ, có một số giọng nói, tồn tại trong trí nhớ, khi chạm phải thì như phản xạ có điều kiện bắn ra, giống như bây giờ, anh chỉ nói câu xin chào, Kiều Tịch cũng biết người gọi đến là ai rồi.

"Tôi nói rồi chúng ta không cần gặp nhau nữa." Kiều Tịch lẳng lặng nói.

Hoắc Dục sững sờ, cười khổ: "Như vậy không tính là gặp chứ."

"Chơi chữ như vậy, anh thấy thú vị sao? Hoắc Dục, tôi không có thời gian chơi cùng anh." Giọng Kiều Tịch rất lạnh.

Hoắc Dục dừng một chút, mới nói: "Anh hiểu rõ chúng ta không thể nữa, anh cũng sẽ không bao giờ là anh A Dục của em nữa....."

Kiều Tịch trầm mặc.

"Anh chỉ muốn nói cho em biết, ở đây cần thận chút."

"Tôi hiểu rõ."

"Không, Tiểu Hi, phải nhớ, ở chỗ này không nên tin bất cứ kẻ nào, em phải nhớ kỹ."

Kiều Tịch mấp máy đôi môi khô ráo, "Ừ, cảm ơn."

Hoắc Dục: "..... Vậy anh cúp máy đây."

"Ừ."

"Hẹn gặp lại."

"..... Ừ."

Anh không cúp máy, cũng không nói gì, có tiếng hít thở nhẹ nhàng ở bên kia vang lên, Kiều Tịch liếm môi dưới khô ráo, hít vào một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi cúp điện thoại.

Không có tình yêu sau này, không cần cho đối phương bất kỳ hi vọng và cam kết gì.

Rõ ràng sẽ không đồng ý, lại dùng một cam kết cho có với đối phương, chuyện như vậy rất tàn nhẫn, bởi vì những người nói ra những lời cam kết qua loa, vĩnh viễn không biết khi người nghe hiểu rõ chân tướng rồi thì trong nháy mắt sẽ nghe thấy tiếng vỡ vụn của trái tim.

Cô đã từng nghe qua, cho nên thứ âm thanh tàn nhẫn đó, cô không muốn để người khác nghe nữa.

Hoắc Dục sững sờ nghe tiếng tút tút vang lên trong điện thoại, có chút mờ mịt, trên gương mặt anh tuần có vẻ hơi mệt mỏi, nhưng mắt vẫn nhìn chằm chằm điện thoại trên tay.

Anh thật sự không sợ chết mới có thể gọi cuộc điện thoại này, nhưng không gọi, anh sẽ càng hối hận.

Giật giật khóe miệng, anh có chút tự giễu nghĩ, mua dây buộc mình, tất cả cũng do chính anh lựa chọn, mà những thứ hèn yếu kia, anh sẽ vứt bỏ toàn bộ, vì một người vĩnh viễn không có được, hơn nữa, cô sẽ không bao giờ biết.

Thật là khò, a.....

"Hoắc." Có người đẩy cửa phòng ra, gọi anh, người tới có vóc người to lớn cao ngạo đặc thù của phương Tây, cao 1m8 trở lên, bắp thịt to lớn và đôi mắt màu xanh dương sắc bén.

"John-ny, tôi nói rồi, tìm tôi thì phải gõ cửa." Anh bất mãn nói.

John-ny cười khiêu khích, tựa vào khung cửa: "Thế nào, cậu cùng người ta 3P sợ bị tôi thấy được à, yên tâm, tôi mà thấy sẽ nhanh chóng gia nhập với các người."

"Cút."

John-ny cười sang sảng, "OK, ông chủ gọi cậu, đi thôi."

Hoắc Dục nghe vậy trong lòng trầm xuống, lúc này, ông chủ gọi anh?

Sững sờ một chút, Hoắc Dục nhanh chóng lấy lại tinh thần, gật đầu với John-ny một cái, "Tôi qua ngay."

John-ny vỗ tay cái đập, "Cẩn thận một chút, đừng để cho người khác nhìn thấy."

"Tất nhiên."

John-ny nhú mày, xoay người muốn rời đi, đột nhiên lại quay đầu lại hỏi anh: "A, tối nay tôi hẹn chị em Mary, có muốn tham gia cùng chúng tôi không?"

Hoắc Dục bật cười, "Tôi không có hứng thú."

"A, Hoắc, đây chính là hai đóa hoa hồng nóng bỏng đó, thật sự cậu không phải cong chứ?"

"Hoa hồng cũng mang gai đấy."

"A, đúng là phụ nữ, yên tâm, tối nay tôi sẽ nhổ hết từng cái gai một của bọn họ, sau đó sẽ đâm chiếc gai của tôi vào nhụy hoa đáng yêu của bọn họ, ha ha."

"Chúc may mắn." Hoắc Dục cười cợt.

"Bye, lúc nào hoan nghênh cậu gia nhập với chúng tôi."

"Cảm tạ."

John-ny khoát khoát tay, rời khỏi phòng Hoắc Dục.

Kiều Tịch ngồi ở trong phòng, chờ bữa tiệc lớn, không đợi được Ký Thừa An, lại thấy chị Trần, vẻ mặt tung tăng vui mừng biến mất trong nháy mắt, tê liệt ngồi trên ghế, ngay cả chào cũng lười.

Chị Trần tự nhiên nghe được chuyện giữa hai người từ chỗ A Nhất, cô bảo người phục vụ đặt hết thức ăn lên bàn, nói với cô: "Cô Kiều ăn chút gì không, buổi tối còn phải dự tiệc."

Kiều Tịch nhìn thức ăn phong phú trên bàn, lại không dậy tinh thần nổi, nhưng mà nghĩ lại, tại sao cô phải buồn bực, làm gì mà không ăn?!

Cô không ăn cũng có lỗi với danh hiệu cô nàng ăn uống!

Vì vậy cảm đồ ăn lên bắt đầu tiêu diệt, chị Trần thấy hành động của Kiều Tịch, khóe miệng hòa dịu, mặc dù có cãi vã với thiếu gia, nhưng cô có thể phân rõ chuyện nặng nhẹ, điểm này mạnh mẽ hơn rất nhiều so với mấy cô gái ở xã hội thượng lưu rồi.

Chị Trần không hề rời đi, đứng ở bên cạnh Kiều Tịch.

Kiều Tịch cũng không tiện, chốc lát lại ngẩng đầu lên, buồn bực nói một câu: "Chị Trần không ăn sao?"

Chị Trần gật đầu một cái, "Đã ăn rồi."

"Ặc, vậy chị ngồi cùng tôi đi, chị đứng tôi thấy có áp lực." Hơn nữa cảm thấy tội lỗi.

Chị Trần lại lắc đầu một cái, "Ồ đây nhất định phải tuân thủ quy định, không thể quá tùy ý."

"Được rồi." Cái gì tồn tại cũng không dễ dàng.

"Đúng rồi, cô Kiều ăn xong, tôi có một ít đồ để cô chọn lựa."

"Cái gì?"

"A, là quà cưới dùng danh nghĩa của cô đưa đi chúc mừng Bá tước Daria, bây giờ cô Kiều đã công bố thân phận, cho nên đây là công việc phải có, nhưng mà bây giờ trong tay có mấy phần quà tôi không thể quyết định, cho nên cần cô Kiều chọn lựa, tôi đã mang bản vẽ đến, lát nữa cô ăn xong nhìn xem rồi chọn lựa là được rồi, sau đó tôi sẽ phái người dùng danh nghĩa của cô đưa đi." Chị Trần nói.

Kiều Tịch lại sững sờ, có chút khó tin nói: "Đợi chút, chị vừa mới nói quà cưới của người nào?"

"Bá tước Daria."

Không thể nào, chính là người hai ngày trước vẫn còn ở trước mặt cô điều võ dương oai, nói thích Kỳ Thừa An, Đường Mục nói phụ nữ đến gần Kỳ Thừa An đều bị cô giết, Bá tước Daria?!

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Người Đàn Ông Kiều Ngạo

Edit: Cookie Oh

Kiều Tịch dùng khăn lụa lau miệng, vội vàng hỏi: "Chuyện gì xảy ra vậy, hôm qua tôi còn gặp cô ấy mà, cô ấy có vị hôn phu rồi sao?"

Ha, có vị hôn phu rồi mà vẫn khoe khoang theo đuổi Kỳ Thừa An như thế, đây là yêu à.

Ai biết chị Trần lắc đầu một cái, sau đó kể cho cô nghe ngọn nguồn.

Thì ra hôm qua Kỳ Thừa An ra ngoài chính là xử lý vị Bá tước Daria này, đối với thân phận bá tước tôn quý của cô, Kỳ Thừa An đã sớm biết sự tồn tại của cô, nhưng biết thì biết, Kỳ Thừa An chưa bao giờ để người này ở trong lòng. Sau khi Kỳ Thừa An dò hỏi thái độ của em trai mình, biết người em trai này vẫn không thêm đề ý chút nào, trong lòng cũng hiểu.

Đối với việc gia tộc Daria cố ý đưa tiền tài tới, ngoài mặt nhận, tuy nhiên cũng lên trả lại, lão bá tước thấy vậy cũng hiểu, âm thầm khuyên con gái nhưng vẫn vô dụng.

Những điều này, Daria vốn không biết, cô thấy nhà họ Kỳ nhận đồ của cô, cho rằng là ý của Kỳ Thừa An, nhưng khi muốn gặp Kỳ Thừa An lại bị chặn ngoài cửa, về nhà hỏi cha mình mới biết được tất cả, ngoài mặt nhận rồi cũng chỉ cho nhà bọn họ mặt mũi thôi, dù sao cũng là người nhà Bá tước, bị công khai làm mất mặt, thật sự khó coi.

Nhưng Daria cũng không từ bỏ, ngược lại mượn lí do này làm mấy việc táo tợn hơn, mấy năm nay cô lợi dụng tất cả các mối quan hệ, chỉ để "vô tình gặp được" Kỳ Thừa An ba lần, bao gồm cả lần này.

Cô tuyên bố trắng trợn dẫn đến hai kết quả, thứ nhất, tất cả mọi người đều biết vị bá tước này yêu Kỳ Thừa An say đắm, thứ hai, người nhà họ Kỳ kia không có ý gì với cô cả.

Mà thương hội lần này, Kỳ Thừa An lại dẫn theo một vị hôn thê, mặc dù dung mạo không phải tuyệt mỹ, nhưng thanh lệ dịu dàng, là một mỹ nhân phương Đông tao nhã.

So với người cao ngạo như Daria, mọi người không khỏi có cảm tình với người phụ nữ thân bí này hơn.

Dù đàn ông thích có phụ nữ ái mộ mình, nhưng loại phụ nữ cường thế bá đạo ngang ngược theo đuổi thế này, có lúc vẫn rất mệt. Ngoài ra, mọi người cũng rất tò mò Daria sẽ đối xử với Kiều Tịch thế nào, dù sao vị này cũng là danh chính ngôn thuận.

Nhưng khiến người ta không thể ngờ tới, ở ngày hôm sau của thương hội, Bá tước David dẫn Daria đến thương hội, tuyên bố con gái ông sắp gả cho Hầu tước Smith.

Hóa ra là khi Kỳ Thừa An tiếp nhận công việc từ chỗ Kỳ Lâm, đồng thời cũng biết mối quan hệ không lồ của nhà họ Kỳ, có quan hệ, vì sao không cần?

Hầu tước Smith là một người phương Tây đã hơn 40 tuổi, có vô số biệt thự và công ty, tiếc nuối duy nhất là mấy năm trước mới mất vợ, mặc dù tình yêu

không ngừng, nhưng không có người thích hợp nên chưa tái hôn.

Gần đây ông ta biết được một vị mỹ nhân, sau khi nghe kể về những hành động của cô, chẳng những không sợ, ngược lại còn rất hứng thú, có rất nhiều phụ nữ nhiệt tình nóng bỏng, nhưng cảm giác nguy hiểm kích thích khi đi trên lưỡi dao không được mấy người, huống chi nghe nói vị mỹ nhân này vì yêu mến một người đàn ông mà giữ mình nhiều năm, vô cùng sạch sẽ, ông vô cùng mong đợi cảnh tượng ông chăm sóc cô, cảm giác vinh dự này có nhiều tiền hơn nữa cũng không mua được, cảm giác ấy kích thích cả hai bên, hơn nữa vài người bạn tốt tích cực giục giã, ông ta nhanh chóng biểu đạt ý của mình với bá tước. DDL^QD~

Bá tước David vì chuyện con gái Daria say đắm Kỷ Thừa An nhiều năm đầu đầu không dứt, vừa nghe thấy chuyện này lập tức hưng phấn, thân phận địa vị đều có, người nhà họ Kỷ thì sao, không nói người ta vô ý với con gái mình, nghe nói đã có vị hôn thê, nếu con gái ông làm chuyện quá mức gì đó, quan hệ nhà bọn họ và nhà họ Kỷ sau này khó có thể tốt được, vì vậy ông dùng mấy bay tư nhân, nhanh chóng bay đến thương hội, dưới tình huống không thông báo cho Daria biết, tuyên bố chuyện vui này, sau đó mang Daria kêu gào ác liệt đi, ngày tổ chức hôn lễ rất gần, không sợ chuyện không may, tốc chiến tốc thắng là tốt nhất.

Vì vậy, Daria cứ giải quyết như vậy.

"Oaa, hành động Kỷ Thừa An quá cường hãn rồi." Kiều Tịch nghe vậy tròn mắt há mồm, vì vậy tình địch đầu tiên của cô cứ như vậy bị người mình thâm mến đưa đi..... Thật là bị thâm nha.

Kiều Tịch mặc niệm vì cô ấy, đồng thời trong lòng tạo tư thế YES!

Kỷ đại nhân, anh quá tuyệt vời!

Nhưng lại hiểu được, thì ra là ngày hôm qua anh đi làm chuyện này, cho nên mới để cho cô ở trong phòng, bởi vì Daria đó thấy cô sẽ bùng nổ, rất có thể làm ra một số chuyện quá khích.

Trong lòng sáng tỏ, lại có chút áy náy.

"Kỷ Thừa An đâu rồi?" Kiều Tịch hỏi chị Trần.

"Thiếu gia được đại thiếu gia gọi đi, có thể là bàn bạc một số chuyện."

Bàn bạc một số chuyện..... Không phải thảo luận chuyện vị hôn thê nhà họ Đường đó chứ?

Đợi đến lúc Kỷ Thừa An trở lại, Kiều Tịch thay đổi hình tượng lạnh lùng, lại cười híp mắt ngồi trên ghế sofa nhìn anh.

"Anh đã về rồi, ăn cơm chưa, em chuẩn bị đồ ăn cho anh rồi này." Thái độ Kiều Tịch rất dịu dàng, hoàn toàn khác với dáng vẻ giận dữ vừa nãy.

Kỷ Thừa An nhìn cô, nhú mày, có chút kỳ quái, tại sao phụ nữ có thể thay đổi thái độ nhanh như vậy, lại không rõ thế nào, vì vậy không nói gì, chỉ trầm mặc đi về phía cô.

Anh ngồi xuống, liếc cô một cái, "Không náo loạn sao?"

"Em náo loạn cái gì đâu, rõ ràng là do anh không nói với em cái gì cả em mới tức giận." Kiều Tịch ôm lấy cánh tay của anh, tựa vào trên người anh, "Ngày hôm qua anh đi giải quyết bá tước đó, đó là một mỹ nhân, gả cho người đàn ông hơn mình 20 tuổi, anh không thấy cô ấy đáng thương à?"

Về mặt Kỷ Thừa An không tốt, nhìn chăm chăm cô một hồi, chậm rãi nói: "Em hy vọng anh thương cô ta?"

"Dĩ nhiên..... Không." Tha thứ cho cô nha, cô chính là người phụ nữ ích kỷ.

"Vậy tại sao anh không nói với em anh phải đi gặp cha của cô ấy, không cho em ra mặt, cũng phải để em biết rõ nguyên nhân chứ." Kiều Tịch có chút bất mãn nói.

"Không cần thiết."

"Cái gì?"

"Anh sẽ giải quyết mọi chuyện." Anh vuốt tóc của cô, "Em sẽ mệt mỏi, không cần lo lắng nữa."

Kiều Tịch có chút sững sờ vuốt mặt anh, hai câu ngắn ngủn, mặc dù không có bao nhiêu ý tứ, lại để cho cô hiểu ý của anh.

Anh xin lỗi.

Xin lỗi cô gặp phải Bá tước đó, xin lỗi cô bị ép nhảy với Đường Mục, xin lỗi bị cuốn vào cái thế giới này.

Cho nên, anh có thể giải quyết mọi chuyện, cô không cần lo lắng nữa, như vậy, cũng sẽ không mệt mỏi.

Người đàn ông này, quý trọng cô.

Kiều Tịch cảm thấy khoe mặt hơi nóng, lại có chút căng, cắn cắn môi dưới, giọng nói cũng mềm mại xuống: "Vậy anh cũng phải nói với em, em nói rồi, em muốn chia sẻ cùng anh."

Về mặt anh ôn hòa lại, lòng bàn tay dán lên mặt của cô, rất ấm, "Một mình ở chỗ này, rất vất vả, cho nên có một số việc không để cho em biết, cũng không muốn em nghĩ lung tung." Kiều Tịch đột nhiên cảm thấy rất uất ức, nhưng cảm giác uất ức này và uất ức trước kia lại hoàn toàn khác nhau, cô dán sát vào tay của anh, lầm bầm nói: "Có một chút thôi, nhưng ở cùng anh sẽ không nghĩ những thứ kia nữa."

Kỷ Thừa An cúi đầu, đặt trán lên trán cô, d%đlq*đ đáp lời: "Được."

Thời gian yên tĩnh âm thầm qua đi, không khí lại vui vẻ hòa thuận, Kiều Tịch nhắm mắt lại, cảm thấy trái tim mình nhảy lên dồn dập, cảm giác nâng nâng bay bổng, giống như toàn bộ thế giới chỉ còn lại hai người, không còn gì khác.

Đây chính là yêu sao?

Thật tốt.

Qua một hồi lâu, hai người tách ra, Kiều Tịch suy nghĩ một chút vẫn mở miệng, "Tối hôm qua, anh trai anh tìm em."

"Anh biết."

Anh biết?

Kỷ Thừa An nhìn cô nói: "Anh ấy vừa mới tìm anh, anh mới biết chuyện anh ấy nói với em, hơn nữa anh ấy rất kinh ngạc khi em không nói cho anh biết."

Kiều Tịch trầm mặc cười cười, không khỏi nghĩ tới cảnh tối hôm qua cùng Kỷ Thừa Vũ nói chuyện.

Kỷ Thừa Vũ nhìn cô, nói từng câu từng chữ: "Đường Mục nói muốn để cho em họ của anh ta gả cho Thừa An, đây chính là điều kiện."

Điều kiện duy nhất, điều kiện duy nhất giúp đỡ nhà họ Kỷ.

"Cho nên?" Mặc dù trong lòng Kiều Tịch đã nổi sóng gió, nhưng trên mặt vẫn duy trì đáng vẻ bình tĩnh, bây giờ quan trọng nhất không phải tức giận, mà là phải biết thái độ của Kỷ Thừa Vũ và Kỷ Thừa An.

Kỷ Thừa Vũ nhìn về mặt của Kiều Tịch hơi kinh ngạc, ho nhẹ một cái mới nói: "Anh muốn biết em nghĩ như thế nào?"

"Em không có cách nào quyết định chuyện này." Kiều Tịch bình tĩnh nói.

"Không sai, nhưng anh vẫn muốn nghe ý kiến của em một chút."

"Từ ý kiến cá nhân, em không muốn thấy chuyện này." Kiều Tịch nhìn anh, ánh mắt kiên định: "Em và Kỷ Thừa An ở cùng nhau, hai bên đều hy sinh rất nhiều, có lẽ sự hy sinh của em với các người mà nói rất dễ dàng, nhưng em không cho rằng như thế," đánh cược ở trên người Kỷ Thừa An, là hy vọng cuối cùng của cô, cô cũng không muốn cứ thua như vậy.

"Nhưng mà từ đại cục mà nói, chuyện này xác thực có lợi với nhà họ Kỷ, cho nên em đồng ý thì rất nhiều người vui vẻ. Nhưng thật đáng tiếc, em không phải là người tình nguyện hy sinh cái tôi để đem lại lợi ích cho tập thể gì cả, nếu như Kỷ Thừa An đón nhận, em sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh ấy, em nghiêm túc."

Kỷ Thừa Vũ lẳng lặng nhìn Kiều Tịch, không khí trong phòng âm thầm mà mãnh liệt, xung quanh yên tĩnh, loại không khí này khiến người ta càng căng thẳng.

"Có phải em không muốn buông tay?"

"Đúng vậy."

"Bất luận như thế nào cũng không muốn?"

"Không sai."

Bốn mắt nhìn nhau, Kỷ Thừa Vũ đột nhiên hô một cái: "Em thông qua."

"Hả?"

"Rất xin lỗi, mặc dù anh đã điều tra em, nhưng anh vẫn không tin nhiệm em, nhưng mà bây giờ....." Kỷ Thừa Vũ không nói hết, chỉ nhìn cô.

Mẹ kiếp, không phải chứ, nói nhiều như vậy chỉ là khảo nghiệm cô?

Thấy Kiều Tịch búng nỏ, Kỳ Thừa Vũ vội vàng nói: "Tuy nói là khảo nghiệm, chuyện vừa nãy là thật."

Kiều Tịch ngưng mi, "Cho nên nhà họ Đường thật sự muốn đưa đến một vị hôn thê cho Kỳ Thừa An?"

"Đúng, chẳng qua đã anh cự tuyệt, nhà họ Kỳ tuyệt đối sẽ không cúi đầu trước nhà họ Đường, huống chi dùng loại hôn nhân này, hy sinh em trai mình đổi lấy vinh hoa, cảm những thứ tiền đó anh sẽ cảm thấy bị phông tay."

Kiều Tịch sững sờ, trong lòng có chút bội phục vị anh trai này.

"Huống chi, vợ anh đã từng dạy anh, phá nhân duyên của người ta sẽ giảm thọ."

"Ha ha," Kiều Tịch không nhịn được bật cười, lời như thế từ trong miệng Kỳ Thừa Vũ nói ra cảm thấy đặc biệt khôi hài, "Lại nói, em vẫn chưa từng gặp chị dâu lần nào, A Nặc cũng chưa bao giờ đề cập tới."

Về mặt Kỳ Thừa Vũ âm thầm, mím môi nói: "Khi cô ấy hạ sinh A Nặc thì qua đời."

Kiều Tịch há miệng, hồi lâu không biết nói gì.

Kỳ Thừa Vũ thấy vẻ mặt của cô, khoát khoát tay: "Không sao cả, cô ấy đi rất thanh thản, sinh A Nặc ra cho anh đã rất thỏa mãn rồi."

Cậu bé đáng yêu hoạt bát vui vẻ như vậy, anh đã đồng ý cùng nhau sống tốt, sẽ không mang theo khổ sở và oán hận, chỉ vui vẻ mà sống tiếp.

Một lát sau, Kiều Tịch kết thúc cuộc nói chuyện, rời khỏi phòng, trên đường trở về phòng mình có chút trầm lặng, từ trong lời anh có thể tưởng tượng được, khi vị kia qua đời ảnh hưởng tới anh bao nhiêu, nhưng sẽ không bao giờ ở bên cạnh nữa, A Nặc..... rất cô quạnh, Kiều Tịch quyết định sẽ thay nhà họ Kỳ sau chăm sóc A Nặc thật tốt, nhất định không thể để cho cậu trở thành Kỳ Thừa An thứ hai, không thể để cậu cô đơn.

Nhớ lại xong, Kiều Tịch và Kỳ Thừa An nói ý nghĩ của anh trai, Kỳ Thừa An gật đầu nói: "Anh ấy luôn như thế." Tuy nói khi trưởng thành hai anh em sẽ không gần gũi với nhau nữa, nhưng không có nghĩa là anh không biết anh trai làm tất cả cho anh.

"Tôi nay Đường Mục sẽ dẫn cô em họ đó tới." Kỳ Thừa An nói.

"Cái gì?"

"Anh trai anh đã cự tuyệt anh ta, nhưng hình như Đường Mục vẫn chưa chịu từ bỏ, cho nên tối nay em phải đi dự tiệc cùng với anh."

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Giúp Em Một Chút

Edit: Cookie Oh

Kiều Tịch nhanh nhẹn gật đầu một cái: "Em phải đi chứ, người đàn ông của em tới, vai diễn của em có thể thiếu sao!" Ngẩng đầu lên, vẻ mặt khinh bỉ nói: "Những người đó chỉ thích mấy thứ này, kết thân cái gì, kim cương, lấy tiền đập người ta, bài cũ quá rồi."

Kỳ Thừa An nghiêng ngẫm nhìn cô một cái: "Anh tưởng rằng phụ nữ đều thích kim cương?"

Đĩ nhiên thích! Nhưng mà Kiều Tịch sao có thể thua anh ngoài miệng chứ?

Cô tỏ vẻ OUT anh, "Kim cương tính là gì, em có tuyệt chiêu có thể hấp dẫn người ta đó, người gặp người khóc, nước nỡ cầu có cái này, thậm chí có người lấy cái chết uy hiếp đấy."

Kỳ Thừa An cũng hứng thú, hỏi cô: "Cái gì?"

"Bánh cắt!" Kiều Tịch gật đầu chắc nịch, "Có từng nghe qua chưa, bánh cắt mãi mãi xa, một miếng lưu truyền vĩnh viễn."

"Anh nhớ, cái này là hình dung kim cương mà."

"Đó là bọn họ đạo lời thoại của em!" Kiều Tịch đầy căm phẫn nói.

Kỷ Thừa An nhìn cô, thân thể tựa vào ghế sofa, một tay đặt lên tay vịn, vẻ mặt yên lặng, trong đôi mắt sâu hoắm tràn đầy vẻ sáng tỏ.

Kiều Tịch bị anh nhìn phát bức, chớp chớp mắt.

Hồi lâu, anh vươn tay nắm một lọn tóc của cô, ngón tay cuốn cuốn, tóc dài đen nhánh quấn quanh ngón tay thon dài trắng ngọc, xinh đẹp hài hòa.

"Em muốn hỏi cái gì?" Giọng nói của anh nhẹ nhàng, không cao không thấp, giống như đã sớm hiểu rõ ý cô.

Kiều Tịch cắn môi dưới, có chút kỳ cục khác thường nói: "Em, em, thật ra thì....." Kiều Tịch bị cách mình đáp lời làm bất ngờ, người ngập ngừng không thoải mái đó là cô sao?!

Dần lòng, cô trực tiếp hỏi anh: "Em muốn hỏi anh... anh thấy người phụ nữ kia thế nào, umh, chính là vị hôn thê Đường Mục chuẩn bị cho anh."

"Vị hôn thê của anh hình như chỉ có một người." Vừa nói vừa kéo kéo tóc cô.

Kiều Tịch tức giận lôi tóc trở lại, đẩy anh: "Em nghiêm túc."

Người đàn ông tuấn mỹ dựa vào trên ghế sofa mím môi, hơi nghi ngờ, mày kiếm nhú lên, nghĩ chốc lát rồi nói: "Không có cảm giác gì, nếu như nói có, thì chỉ có thể nói, bọn họ khá đáng thương."

Câu trả lời của Kỷ Thừa An khiến Kiều Tịch không quá hài lòng, nhưng lại không ghét, so với hai loại cảm xúc đó, Kiều Tịch càng hiểu kỳ hơn, có thể để anh nói ra từ đáng thương này, thật sự là có chút kỳ quái.

"Tại sao lại đáng thương?" Cô hỏi.

Kỷ Thừa An gõ đầu ngón tay lên tay vịn, tiếng cộc cộc vang lên hai lần mới nói: "Em nói cảm giác của em đối với bọn họ trước đi."

Kiều Tịch suy nghĩ một chút, không quá chắc chắn nói: "Em không biết, nhưng mà em nghĩ, kết thân chắc cũng không tệ lắm," Kiều Tịch tự điểm lại các nhân vật nòng cốt trong tiểu thuyết tình yêu và hôn nhân: "Ít nhất có ăn, có uống còn có người phục vụ, cùng lắm là người đàn ông ở bên ngoài trên hoa ghẹo nguyệt, cuối cùng vẫn sẽ về nhà, có thể vợ chồng không hòa thuận, nhưng sẽ không ly dị, cuối cùng có một đứa nhỏ thiên tài, dù gì thì đứa bé vẫn phải cùng vợ mình sinh thôi, đúng vậy."

Kỷ Thừa An liếc cô một cái cực nhanh rồi lại thu hồi: "Cuộc đời của em quả nhiên chỉ có ăn uống."

Kiều Tịch không chú ý anh nói gì, sau khi tiếp thụ ánh mắt của anh, cảm xúc dâng trào, sức hấp dẫn cực lớn.....

Một lần nữa.....

Kỷ Thừa An vừa nhìn đã biết đầu óc Kiều Tịch lại bay đi rồi, ho nhẹ hai cái, lúc này Kiều Tịch mới tỉnh lại.

"Em nói những tình huống đó là có thể, nhưng mà ở chỗ chúng ta, người phụ nữ trong gia tộc, cũng chỉ là con cò buôn bán quay vòng vòng thôi." Kỷ Thừa An nói.

Kỷ Thừa An nói với cô khi bọn anh hỏi giá trị của việc kết thân, mặt ngoài cũng chỉ là một cuộc hôn nhân khuôn mẫu, mà người phụ nữ bị đưa tới có rất ít người có thân phận tôn quý, phần lớn đều là những người phụ nữ không được coi trọng trong gia tộc, rất ít khi có người tình nguyện dùng con gái ruột thịt của mình kết thân, dù sao phía dưới còn có rất nhiều người, cần gì để đứa bé mình thích chịu tội, nguyên nhân chịu tội chính là cô gái kết thân cũng chỉ là danh hiệu thôi, bởi vì người kết thân cũng không phải là gia tộc có quyền thế, có thể là một người đàn ông ở riêng, cho nên cái kết thân này, lúc bắt đầu cũng chỉ là một chút cho việc hòa giải chuyện buôn bán. Những cô gái kia phần lớn đều cô độc già đi, đây cũng coi là kết quả tốt, bởi vì còn có rất nhiều phụ nữ bị dày vò trong tay đàn ông, khi gia tộc đó tổ chức tiệc ở nhà riêng thì các cô gái đó mới có chỗ dùng thôi.

Có người bị chơi đùa đến chết, hoặc là chết không minh bạch, thông báo qua loa một chút là được, bởi vì sau đó không lâu, có thể đưa người "kết thân" mới tới.

Bởi vì nhà họ Kỷ có di huấn, cho nên rất ít khi tiếp nhận loại kết thân này, bởi vì chủ mẫu của bọn họ, cần có địa vị chân chính, có năng lực, có học thức, và cả trung thành.

Chứ không phải loại phụ nữ kết thân này.

"Hơn nữa có lúc, bọn họ muốn vượt xa tưởng tượng của em." Loại tham mang theo ánh mắt đánh giá đó, vừa nhìn đã biết dục vọng của họ.

"Ánh mắt của họ rất bẩn, đồ em muốn, cũng bẩn." Giọng nói Kỷ Thừa An cực lạnh, nhiệt độ này thậm chí khiến Kiều Tịch có chút kinh hãi, cô cảm thấy anh đặt ở cạnh chân, nở ra một nụ cười rục rịch: "Vậy anh khẳng định em đặc biệt tốt phải không!"

Ánh mắt Kỷ Thừa An rơi trên người cô, khí lạnh quanh thân tản ra như sương mù, cười nhạo nhìn cô một cái: "Không phải chính em lao vào sao."

Mẹ nó! Phẫn kích! Phẫn..... Phẫn kích không được, đúng là cô chủ động quyến rũ anh T T, Kỷ Thừa An vs Kiều Tịch, Round 2, K.O.

Còn chưa chờ Kiều Tịch phản bác, Ký Thừa An nói với cô một trường hợp đặc biệt.

Anh nhắc tới một người phụ nữ rất đặc biệt, người phụ nữ này rất nổi tiếng trong giới bọn anh, cho dù anh ít ra ngoài cũng nghe thấy. Mặc dù người phụ nữ này kết thân với một gia tộc nhỏ, nhưng không bị người chồng lạnh nhạt, ngược lại đi tới khắp các bữa tiệc lớn, thành thạo điều luyện. Đó là một người phụ nữ vô cùng diễm lệ, dòng máu Bồ Đào Nha, hơn nữa tính cách thoải mái phóng khoáng, mặc dù xuất thân thấp hèn, nhưng lại được đặc biệt hoan nghênh, đến gần bốn mươi tuổi vẫn được tán tụng, mà ở phương diện "kinh doanh", gia tộc nhỏ mà cô ấy kết thân cũng dần lớn mạnh, sau một màn đó cũng rất kịch tính, một lần cô ta trở về nhà đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, im hơi lặng tiếng, cứ như vậy biến mất, cho đến khi có người nhắc tới lần nữa, mới biết giai nhân ấy đã qua đời rồi.

Sau đó có người đồn đại là chồng cô ấy không chịu nổi "hoa tâm" của cô, cuối cùng giết chết cô, đối với cách nói này, mặc dù người chồng đó hết sức phản đối, lại không có cách nào thay đổi lời đồn đại này, nhưng mà giữa vườn hoa luôn có bông hoa mới, ai biết tiếp theo sẽ là đóa hoa nào, vì vậy dần dần, vị mỹ nhân đặc biệt này cũng bị người ta quên lãng, chỉ thỉnh thoảng được người ta nhắc đến, thồn thức vô hạn như cũ.

Kiều Tịch nghe xong sững sờ, "Chồng của cô ấy không phải đối xử với cô ấy rất tốt sao? Tại sao cô ấy..... muốn làm loại chuyện đó?"

"Có một số việc không hề đơn giản như vẻ bề ngoài, cũng bởi vì chồng của cô ta đối tốt với cô ta, cho nên mới vậy."

Trong đầu Kiều Tịch xẹt qua một ý nghĩ, trong nháy mắt cảm thấy đáng sợ.

Tình yêu..... thật sự là độc được khiến người ta vui vẻ chịu đựng.

Người phụ nữ này yêu chồng cô, cho nên mới phải qua lại với các nhân vật lớn khác, gia tộc của chồng cô lúc đó mới phát triển được, nhưng cuối cùng cô hy sinh tất cả, lại có kết quả thế thảm như vậy.

"Người phụ nữ đó..... thật ngốc mà." Kiều Tịch lẩm bẩm nói: "Người đàn ông nói vài câu ám áp, họ có thể liều mạng vì người đó."

"Anh sẽ không để người phụ nữ của anh phải đi liều mạng."

Kiều Tịch chưa định thần: "Hà?"

Ký Thừa An vươn tay ôm chầm lấy cô, giọng nói rõ ràng khẽ vang lên ở trên đầu cô: "Anh sẽ không để cho người phụ nữ của anh rơi vào tình cảnh đó."

Trong lòng cô hơi chấn động, Kiều Tịch cảm thấy người này cực kỳ tự đại, cũng không biết có một sự ám áp vô cùng xẹt qua trái tim.

Kiều Tịch ngược đầu lên, cười: "Ừ, ở cùng với anh, ngược lại cũng không xấu ha."

Một lát sau, Kiều Tịch nói: "Ký đại nhân, anh giúp em một việc đi."

Ký Thừa An hơi bất ngờ, từ lúc anh quen Kiều Tịch, cô chưa bao giờ chủ động mở miệng bảo giúp cô. Cho dù anh biết mọi chuyện, chuyện trên diễn đàn công ty cô, chuyện Hoắc Dục, bao gồm cả việc nhà cô, tất cả anh đều biết.

Mỗi lần anh âm thầm giúp cô, cũng chờ cô và anh nói một số chuyện này, nhưng một lần cũng không có, rõ ràng ban ngày bị người của công ty nghị luận xôn xao, chịu áp lực rất lớn, buổi tối có thể tươi cười thảo luận bữa ăn tối ăn cái gì với anh, vừa lật tạp chí, vừa ngồi yên lặng bên cạnh anh, về nhân nhả tự đắc đó, dù thế nào cũng không giống gặp phải phiền toái.

Bra đầu cho rằng cô muốn tự lập, dần dần mới biết, người phụ nữ này đã sớm hình thành thói quen tự mình chống đỡ, cô không cần người khác trợ giúp, cho nên không sẽ nhờ anh, hành động như vậy, giống như dùng một lớp thủy tinh thật dày ngăn cách mình với người khác, cô đang cười, người khác lại vĩnh viễn không chạm đến.

Rất tàn nhẫn, lạnh lùng, lại quen thuộc như vậy.

Mà bây giờ cô nói, muốn anh giúp một tay.

Không biết thế nào, nơi nào đó trong lồng ngực Ký Thừa An đột nhiên nhảy một cái, vẻ mặt cũng khấn trương, anh cho rằng giọng của anh rất tùy ý nhưng lại lộ ra sự vội vàng khác thường.

"Chuyện gì, em nói đi."

Kiều Tịch bị phản ứng của anh làm cho sững sờ, sau đó mỉm cười đứng dậy, mang khay trái cây trên bàn uống trà tới, "Em muốn ăn táo, anh gọt cho em đi."

Kiều Tịch cười khẽ, sau đó thấy mặt đen lại.

Người phụ nữ này! Ký Thừa An suýt nữa nổi giận, anh tưởng rằng cô sẽ có chuyện gì nữa chứ!

Ai biết Kiều Tịch trừng mắt nhìn anh: "Này, chẳng lẽ ngay cả chuyện này cũng không thể."

Vì vậy người nào đó u ám nhận lấy dao, cầm một quả táo lên bắt đầu chậm rãi gọt, vỏ mỏng tỉ mỉ, một chuỗi thật dài đến cuối cùng cũng không đứt, đây thật sự là một loại hương thụ.

"Ăn đi." Kỷ Thừa An không kiên nhẫn nhử mảy, đưa quả táo cho cô.

Kiều Tịch lập tức nhận lấy, sau đó gặm một miếng thật to.

"Rất ngọt."

"Tại sao không để anh làm chuyện khác?" Anh không nhịn được hỏi.

Kiều Tịch nhai miếng táo ngọt ngào trong miệng, nuốt xuống, không hiểu nói: "Tại sao phải làm việc khác, cái này rất tốt mà." Cô cầm quả táo cười cười: "Lần đầu tiên có người gọt táo cho em đây."

Về mặt Kỷ Thừa An cứng đờ.

Trên mặt Kiều Tịch hiện lên vẻ lúng túng: "Lúc em còn nhỏ ở nhà chú, mỗi lần đều là chú gọt táo cho em họ, em vô cùng hâm mộ, lại không dám nói, sau khi về nhà càng không có cơ hội, lên đại học đều là bạn bè, chẳng lẽ muốn em nói với người ta, cậu gọt táo cho mình đi hả? Nếu biết em chưa từng được người nào gọt táo cho em sẽ rất mất mặt."

Đôi mắt cô rất sáng, như có nước ở trong đó âm thầm di chuyển: "Thật mà, em rất thích, vô cùng thích."

Khóe miệng Kỷ Thừa An nở một nụ cười, "Thích là tốt rồi."

"Ừm!" Cô gọt đầu một cái, dưới cái nhìn chăm chú của anh yên tĩnh ăn hết cả quả táo.

Đây thật sự là quả táo cô ăn ngon nhất trên đời này, rất ngọt rất ngọt, nhưng mà vẫn hơi chua, trong lòng vừa chua xót vừa căng, cô kéo tay Kỷ Thừa An, làm nũng: "Sau này anh vẫn sẽ gọt táo cho em chứ?"

"Ừ." Anh nhàn nhạt trả lời.

"Không cho gọt em."

"Ừ."

Kiều Tịch nhìn Kỷ Thừa An, ý cười trên môi làm thế nào cũng không ngừng được, một lúc sau, nghiêm mặt nói: "Không được!"

"Hả?"

"Anh nói buổi tối sẽ đi xem vị hôn thê đó, em phải nghĩ vài biện pháp!" Nói xong tiến tới, kéo cổ áo của Kỷ Thừa An, hôn một cái thật chặt ở xương quai xanh của anh, hài lòng khi thấy trên da thịt trắng nõn như sứ có một chấm đỏ rất bắt mắt, Kiều Tịch nhoèn miệng cười: "OK, có cái vết đó đi, anh chính là của em, vật phẩm độc nhất!"

Động tác của Kiều Tịch xảy ra trong mấy giây, Kỷ Thừa An cũng không phản ứng kịp, sau mấy động tác liên tiếp của cô, đôi mắt Kỷ Thừa An tối đi, vươn ngón tay ra nắm cầm cô: "Gan lớn rồi."

Kiều Tịch uất ức: "Vừa nãy anh còn nói sẽ rất tốt với em, bây giờ còn dùng bạo lực! Em muốn bỏ nhà ra đi!"

"Em dám!"

A, Kỷ đại nhân tấn công a ~

Ý thức Kiều Tịch không rõ ràng lắm, cảm thấy một bóng đen dần bao phủ mình, anh cắn mút nhiều lần ở trên môi cô, động tác thậm chí gần như thô bạo, nhấn tâm chà đạp, giày vò đôi môi mềm mại của cô, giống như muốn cho cô ăn một loại sức mạnh, anh hưng hăng hôn cô, tràn đầy ham muốn mạnh mẽ, hôn như vậy khiến cho cô nhất thời khó có thể tiếp nhận, không thể không cong người đến gần anh, dưới ánh nắng, tạo thành một đường cong nửa vòng tròn duyên dáng.

Tay của anh từ bên hông chậm rãi cởi quần áo, từ sau eo chậm rãi dờ lên trên, áo ngủ rộng thùng thình càng giúp anh như cá gặp nước, anh ôm chặt lấy cô, một cái tay khác cách áo ngủ mạnh mẽ vuốt ve, khiến cô cảm thấy nơi đó vừa căng vừa nóng, giống như có dung nham chuyển động ở trong cơ thể.

Em chỉ giỡn thôi! Kiều Tịch muốn nói như vậy, nhưng hoàn toàn không có khả năng, nụ hôn của anh nồng nàn như vậy, nóng bỏng như thiêu đốt linh hồn.

Đầu lưỡi tinh tế phác họa nơi mềm mại của cô, ôm lấy cô theo bước anh, dồn dập, thờ dốc, trần trọc.

Cô cảm nhận được dục vọng của anh, thân thể có chút run rẩy, núp ở trong ngực của anh, bắt lực đón lấy nụ hôn của anh, anh giống như cảm nhận được gì đó, đột nhiên động tác dịu dàng xuống, nhẹ nhàng cắn môi cô, cô không khỏi kêu "A" một tiếng, anh lấy nụ hôn kim hãm, không để cô lên tiếng.

Kiều Tịch cảm thấy đầu óc mình vô cùng hỗn loạn, trong đó như tồn tại một thế giới khác, chỉ có thể nhắm hai mắt đón nhận sự mạnh mẽ của anh, nhưng

nó khiến cho cô thoải mái, để cho cô phục tùng.

Anh ôm lấy cô, không đến bên giường, đặt cô lên bệ cửa sổ gần đó, phía sau dựa vào tấm thủy tinh trong suốt, ngăn cách một lớp, phía dưới chính là bầu trời cao, Kiều Tịch hơi sợ, đẩy vai của anh, "Không được, đừng ở chỗ này....."

Kỷ Thừa An không lên tiếng, chỉ hơi cúi đầu, nụ hôn tình tế dày đặc bao quanh cô, khiến cho cô không có cách nào lên tiếng kháng nghị nữa.

Anh chậm rãi cời nút áo ngủ của cô ra, một tay di chuyển xuống dưới, nơi đó đã sớm ướt át, đây là sự khuấy phục trời sinh của phụ nữ đối với đàn ông, trái tim của anh chợt căng phồng, trên gương mặt trắng ngọc cũng hơi ửng hồng.

Anh cời quần ngủ của cô ra, vuốt ve đôi chân trắng nõn, thỉnh thoảng dừng lại ở chỗ chính giữa, nhẹ nhàng ấn xuống rồi lại rời đi, tra tấn như vậy khiến thân thể cô càng ngày càng nóng, cô vô lực tựa vào tấm thủy tinh lạnh lẽo, cảm thấy thân thể giống như không còn là của mình nữa, chỉ có cô có thể không cam lòng như vậy, cô kéo anh xuống, thở gấp: "Buổi tối..... Bữa tiệc....."

"Không sao cả, có thể." Một ngón tay của anh tiến vào.

Cô không chỗ dựa, hai tay bám chặt vai của anh, vùi đầu trên gáy anh, "Đừng, không cần....."

"Thả lỏng, ngoan, thả lỏng, em có thể làm được....." Có ma ám ở bên tai hấp dẫn, cô thở hổn hển vừa thoải mái vừa khổ sở.

Rút ra, tiến vào, rút ra, lại thêm vào lần..... Lặp lại nhiều lần.....

Tay của cô chống lên tường, cào nhiều lần nhưng không bắt được bất kỳ cái gì, viền mắt vừa đau vừa căng, không khỏi cầu khẩn: "Kỷ đại nhân, không cần..... rất khó chịu....."

Lại là dáng vẻ này, anh quần áo chỉnh tề, chỉ có cô cầu khẩn liên tiếp dưới tay anh, cô ôm lấy anh, thân thể dán sát, cô cảm nhận được dự vọng của anh, nhưng cô cũng biết anh đang nhẫn nại, cô chậm rãi dời đi, đôi môi mềm mại tìm được vành tai nhỏ, cắn một cái, lại ngậm một lúc, lần đầu tiên cô làm vậy, có chút không lưu loát, nhưng rất dễ nhận thấy, hiệu quả vượt xa tưởng tượng của cô, thân thể của người đàn ông cương cứng, ngón tay thon dài hợp thành một trong cơ thể c, nhưng truyền tới bên tai vẫn là âm thanh chịu đựng nặng nề thở gấp.

Cô tìm được bí mật.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Kỷ Thừa An

Bàn tay của cô đột nhiên bị nắm chặt lấy, sức lực đột nhiên đó khiến cô đau đớn hít một hơi khí lạnh.

Thân thể Kỷ Thừa An cách ra một chút, sâu bên trong đôi mắt đen hiện lên dự vọng yêu dã.

Bỗng dưng, thân thể Kiều Tịch không khỏi run lên, giống như loại cảm giác trời sinh từ sâu trong thân thể ấn chuông báo động.

Đào mắt một cái, cô không lên tiếng, Kỷ Thừa An cũng thế.

Chậm rãi mở đôi môi mềm mại ướt át ra, Kiều Tịch không xác định hỏi: "Không thích sao?"

Ánh trời chiều chiếu lên trên người Kiều Tịch, những ánh tàn kia chỉ rơi xuống bên dưới ngực Kỷ Thừa An, cho nên nhìn từ góc độ của cô, sắc mặt của anh có chút âm u.

Nghe được câu hỏi của cô, Kỷ Thừa An nhếch mày, kéo tay của cô chạm vào lồng ngực anh, "Cởi."

Kiều Tịch không hiểu.

"Em cởi của anh ra, anh sẽ không làm ở đây nữa."

Thế này là.....

Lời còn chưa dứt, ngón tay trong cơ thể cô lại xâm nhập, cô kêu lên, thở hổn hển nói: "Không, không được....."

Tay mò vào dọc theo vạt áo ngủ, quen thuộc đi vòng qua phía sau, cô cảm thấy trước ngực được thả lỏng, ngay sau đó tay của anh lại đè lại.

Cô kêu một tiếng, cảm giác vô lực lại bắt đầu dâng lên, giống như lúc ở trong nước vậy, không có sức, cũng không có cách nào dùng sức, cô bắt lấy tay

anh đang xoay tứ phía ở trước ngực cô, phát ra âm thanh như khóc thút thít.

Anh không buông tay, cô càng không cưỡng lại anh được.

Không thể làm gì khác hơn là làm theo yêu cầu của anh, cố gắng với tay qua, run rẩy vô lực nắm lấy áo sơ mi của anh, vò thành một nhúm.

Hành động kích thích như vậy ở ngay cạnh cửa sổ, cô chưa bao giờ làm, nỗi xấu hổ khiến cô muốn chạy trốn, nhưng anh không muốn, đành phải nghe theo lời anh, cố gắng vì mình mà thoát khỏi cục diện quẩn bách như thế này.

Ngón tay của anh chậm rãi chạy dọc theo đường cong trước ngực cô, nhẹ nhàng xoa nắn càng kích thích thần kinh của cô, cắn cắn môi dưới, cố gắng tập trung ý thức của mình ở trên nút áo sơ mi, một nút..... hai nút..... ba.....

"Ừm....." Ngón tay của anh đột nhiên chạm vào ngọc châu mịn màng, khiến cho cô trong nháy mắt cong người lên dựa vào tấm thủy tinh, lực rất lớn, trong lòng Kiều Tịch lo lắng cô sẽ đụng vỡ tấm thủy tinh này mất, nhưng lửa nóng trong thân thể khiến cô không có chút lực, sự âu lo này kích thích khiến tâm tình cô khó xử, rồi lại khuấy khoả không dứt.

Không cam lòng, duỗi dài cánh tay, run rẩy cởi nút áo thứ tư, áo sơ mi rộng mở không giấu được vóc người cường tráng, cơ bắp hoàn toàn khiến người ta lóa mắt.

Nút thứ tư, tay run rẩy thế nào cũng không cởi được, cởi được một nửa, ngón tay lại rời ra.

Cô lại cắn môi một cái, muốn dùng lực xé áo sơ mi.

Bàn tay phác hoạ ở trước ngực cô rời đi, đè môi của cô lại, "Không cho phép cắn." Anh ra lệnh.

Kiều Tịch có chút oán giận liếc anh một cái, một giây sau môi của anh liền đề xuống, cường ngạnh bá đạo, môi dưới bị ngậm, đầu lưỡi tròn tru đi vào, cuốn lấy lưỡi cô, dây dưa liên tục.

Đồng thời, ngón tay bên trong cũng rút ra đưa vào, không có cách nào áp chế, thân thể căng cứng, lao ra bắt lấy tay anh, cô cố gạt ngón tay anh ra.

Anh rời khỏi môi cô, Kiều Tịch cũng xui xẻo trong lồng ngực anh, cái trán sáng bóng có vài giọt mồ hôi, hơi thở dồn dập, ngực phập phồng, cô nhắm hai mắt lại, chỉ cảm thấy trong nháy mắt đó, trong đầu xẹt qua một tia sáng cả người đã mất lực dựa trên người Kỷ Thừa An.

Qua một hồi lâu, hô hấp Kiều Tịch dần bình thường, đột nhiên cảm thấy hơi lạnh, mở mắt ra, thấy Kỷ Thừa An đã cởi đồ ngủ của mình ra, lại còn cởi khuy áo lót của cô, áo lót lỏng lẻo vắt trước ngực.

Trên mặt nóng hừng hực, vội vàng túm lấy quần áo ngủ che kín cánh xuân, ngẩng đầu thật nhanh liếc Kỷ Thừa An một cái, đẩy anh ra muốn đi tắm.

Kỷ Thừa An giữ bà vai cô lại, đẩy cô tới cửa sổ, Kiều Tịch mềm nhũn ngồi ở đó, biết không thể dùng sức mạnh nên làm bộ rất uất ức, giọng yếu ớt kháng nghị: "Anh làm gì thế.....anh đã..... em... em muốn đi tắm."

"Em thua rồi." Giọng nói của anh có chút dịu dàng, giữ vai cô, cái tay khác chậm rãi kéo khóa quần xuống.

Đầu Kiều Tịch đang trừng xuống, lúc này mới nhớ tới trò chơi vừa nãy của anh, áo sơ mi của anh còn chưa cởi hết ra, lộ ra cơ ngực trắng kiện, mặt của cô hồng rực, chỉ có thể dùng sức lực yếu ớt đẩy anh, "Không được, không được....."

Buổi tối còn có tiệc rượu, hơn nữa..... Cô không thể chịu đựng lần thứ hai.

Anh vào thật, Kiều Tịch rất nhanh ý thức được.

Mãi cô cũng không cởi áo sơ mi ra được nên anh nhanh chóng tự cởi ra, tùy ý vứt xuống dưới đất, cho dù động tác dồn dập, nhưng không hư hại một nút áo nào.

Anh chống đỡ thân thể của cô, quần áo bị anh dùng lực cởi bỏ, cánh xuân mê người lộ ra một lần nữa, hai tay tách chân của cô ra, lửa nóng đã chạm đến cửa cóc, tay của cô đặt trên ngực anh, nơi đó nóng rực, cô vừa chạm vào thì bị nhiệt độ này dọa sợ rút trở về, nhưng tâm tư gấp gáp không lo được gì khác lại bao trùm lên, dùng sức đẩy, khẩn cầu nói: "Kỷ Thừa An, không được không được, anh không thể lần nào cũng bắt theo ý anh....."

Muốn gì làm nấy, còn không đeo đồ, nếu mang thai thì làm thế nào?

"Em thích." Anh kéo áo cô xuống dưới vai, cả người giống như quả vải bị lột ra, chỉ qua một lớp vỏ, đã sớm lộ ra tuyết trắng tươi non ở trước mặt anh.

Kỷ Thừa An hí hóp, sâu bên trong đôi mắt là ham muốn không che giấu chút nào, anh nắm tay cô đặt trên lồng ngực anh, nói thật nhỏ: "Tịch, cho anh đi."

Giọng nói kia mang theo sự trầm nhẹ và mỉa mai khác thường.

Kiều Tịch sững sờ, sức lực mất đi không ít, vốn đã vô lực cô càng không có sức chống cự, Kỷ Thừa An nhân lúc cô mất hồn, tiến vào, mặc dù trong cơ thể đã ướt át, nhưng vẫn khó có thể chịu được lửa nóng của anh, cô không khỏi lớn tiếng a một tiếng, cơ thể cũng co rút lại, anh cũng kêu rên, điều khiển

một cái chân của cô vòng ngang hông mình, bắt đầu va chạm.

Da của cô mịn màng bóng loáng, lúc này thân thể trắng như tuyết chậm rãi ửng màu phấn hồng xinh đẹp, khiến anh yêu thích không buông, lúc này, anh thích loại màu hồng đỏ này trên người cô, đẹp như thế, xinh đẹp động lòng.

Xoa chậm rãi từ bắp đùi, đến hông, vòng eo mảnh khảnh, dọc theo eo chậm rãi tìm được xương hông, giống như con bướm bướm xinh đẹp sắc sảo, nhẹ nhàng đậu vào đầu ngón tay của anh. Chậm rãi chuyển qua phía trước, bụng dưới bằng phẳng tinh tế, con thỏ nhỏ trắng mịn kia ở anh dưới tay không an phận nhảy ra, bên tai là tiếng rên cô không thể kiềm chế được.

Kiều Tịch có thể cảm thấy tay của anh ở trên người của cô du tẩu khắp nơi, cô giống như một hạt ngọc trong tay anh, chỉ thuộc về anh, chỉ vì anh.

Cảm giác từ chỗ nối tiếp hai người truyền đến, cảm giác mơ hồ chậm rãi dâng lên, ánh mắt của cô dừng lại ở trên môi của anh, đôi môi xinh đẹp mím chặt, thỉnh thoảng có một tiếng rên phát ra, âm thanh tiêu hồn thực cốt.

Áo ngủ bị anh tuột đến dưới vai, khi va chạm mãnh liệt, thỉnh thoảng sẽ đụng vào tấm thủy tinh lạnh lẽo, thân thể nóng rực đột nhiên tiếp xúc với nó sẽ theo phản xạ co rút lại, mỗi lần như vậy, anh đụng phải càng thêm kịch liệt.

Kiều Tịch theo bản năng đến gần anh, hai chân quăn đến bên hông của anh, nhiệt độ chỗ nối tiếp giữa hai người lên cao, cô nhìn chăm chăm môi anh, kéo cổ của anh rồi hôn lên.

Lưỡi của anh rất nóng, nhưng lại tương đối thoải mái, hơi thở quăn quít lẫn nhau, đột nhiên anh ôm lấy hông của cô ấn về phía anh, cô không chịu nổi kêu một tiếng, vùi ở trên cổ anh, đôi tay vòng qua cánh tay của anh thật chặt ôm lấy lưng anh.

Cô chịu đựng sức lực như vậy, bắt đầu xin khoan dung.

Thế nhưng anh không dừng lại.

Anh cúi đầu hôn cô tựa như an ủi, anh lại hôn mi tâm của cô: "Ngoan, còn một lần....."

Cô khó chịu thở dốc, đã là cực hạn rồi.

Anh giống như muốn hoàn toàn đoạt lấy cô, ánh mắt của cô, thế giới của cô, tất cả của cô, chỉ có anh! Chỉ có thể có anh!

Chưa bao giờ có nhận thức chân thật như vậy, bọn họ giống như trời sinh nên ở cùng nhau, gắn kết không có kẽ hở, trong thế giới cô đơn của cô không còn là một người, anh cũng vậy.

Anh ở đây, cô cũng ở đây, hai linh hồn cô đơn quăn quít lẫn nhau, thân thể cũng thế, anh yêu cô, cô cũng yêu anh.

Cho dù không nhận thức được lẫn nhau, nhưng nội tâm kích động lại không cách nào áp chế, chỉ có nhau, chỉ cần nhau.

Kiều Tịch không cách nào né tránh, chỉ có thể theo động tác của anh lặp lại trên dưới, không nhận được phát ra những âm thanh kích thích, mũi thỉnh thoảng hờ ra mấy tiếng, âm thanh này lại khiến anh càng thêm mê loạn, một cái tay lưu luyến ở trên sống lưng của cô, cái tay khác điều khiển chân của cô mãnh liệt ra vào, mỗi động tác đều giống như muốn đem linh hồn của cô giống như cơ thể hòa nhập vào với mình, nội tâm thăm dò vào thân thể của cô, đầu ngón tay của cô cắm thật sâu vào cánh tay của anh, anh cúi đầu, hôn tai của cô, hơi thở mê người ở vang lên: "Anh là ai?"

Kiều Tịch có chút mê man với câu hỏi của anh, nhưng lại không đúng cách hỏi, không thể làm gì khác hơn là thành thật trả lời: "Kỷ đại nhân....."

Thân thể lại bị va chạm mãnh liệt, cô không khỏi đụng vào tấm thủy tinh trong suốt lạnh lẽo, nghiêng đầu thở mạnh, ở chỗ nối tiếp anh lại đột nhiên rút lui, anh vuốt ve ngực của cô, dựa vào cô hỏi: "Anh là ai?"

Không biết có phải là ảo giác của cô hay không, mặc dù cũng thở gấp như cô, nhưng giọng Kỷ Thừa An có chút lạnh lẽo.

So với cảm giác lơ lửng vô lực trong nước, loại hít thở không thông này khiến cô càng khó có thể chịu được, thân thể kêu gào không ngừng, cảm giác trống rỗng từ dưới hạ thân truyền ra toàn thân, cô không có cách nào ức chế khẩn cầu: "Cho em, Kỷ đại nhân....."

Anh vùi đầu vào cổ cô, liếm láp tỉ mỉ, dọc theo xương quai xanh, chậm rãi hiện ra vết màu đỏ, giống như dấu ấn.

Giống y như với dấu cô cho anh.

Anh đè đầu vai của cô lại, phần lửa nóng thô ráp chống đỡ nơi cửa cóc của cô, không hề có ý tiến vào, anh tiến tới bên tai của cô hỏi: "Anh là ai?"

Kiều Tịch thở gấp, đôi mắt mờ mịt mở to nhìn về phía anh, tay của cô đặt ở trên ngực của anh, tim của anh đập vô cùng kịch liệt, giống như trống đánh vậy, từng nhịp từng nhịp gõ vào ngực cô, trái tim Kiều Tịch vang lên, chợt ý thức được gì đó, cô nhấc tay lên, chậm rãi sờ lên mặt của anh, nói từng chữ: "Kỷ Thừa An."

Anh là ai.

Kỷ đại nhân, không phải, là Kỷ Thừa An.

Lời của cô phát ra chắc chắn kiên định, lửa nóng chọt tiến vào, đôi lông mày xinh đẹp nhú lại, một lần nữa cô bị đụng vào mặt thủy tinh lạnh lẽo, cuối cùng, ở đây lặp đi lặp lại sự kích thích, người đàn ông rất cuộc bực phát ra thể tiến công cuối cùng, mồ hôi thân thể dính sát với cô, thân thể của cô run rẩy mãnh liệt, dán sát với thân thể của anh, chậm rãi ngẩng đầu lên, phát ra âm thanh dễ nghe, khỏe mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, dư âm trời chiều thấy có một tia ánh sáng, giống như một ngôi sao băng xẹt qua trong đêm tối, tiến vào tim.

Anh lui ra ngoài, ôm cô thật chặt, cúi xuống ôm lấy khuỷu chân của cô, đi vào phòng tắm, cô nâng cánh tay vô lực ôm chặt cổ của anh, ngoan ngoãn mặc cho anh đặt mình vào trong bồn tắm.

Dòng nước ấm áp vừa trào ra, anh cũng tiến vào, Kiều Tịch cảm nhận được anh vén mái tóc ướt át của mình ra sau tai, sau đó xoa bóp bóp thịt đau nhức cho cô, Kiều Tịch mệt mỏi mở hai mắt ra, phòng tắm hơi nước mờ mờ, nổi bật lên đôi mắt mày rậm của Kỳ Thừa An, càng tuần mỹ hơn.

Cô cảm thấy buồn ngủ, thân thể rất mệt, tinh thần cũng rất kích động, rất vui vẻ, so với lúc trước bất kỳ lần nào cũng vui vẻ.

Nhìn Kỳ Thừa An trầm mặc, khóe miệng không tự chủ nở nụ cười, đôi môi đỏ mọng giật giật có chút sưng, nói: "Thì ra còn có người ghen tỵ với chính mình nha."

Càng nghĩ càng thấy buồn cười, mặt mày cong cong, như bắt được bí mật gì rất vui.

Kỳ Thừa An nghe vậy, động tác trên tay dừng lại, trên mặt không có vẻ mặt gì, ngẩng đầu lên, chậm rãi nói: "Thoải mái sao?"

Gương mặt trắng xanh của cô thoát cái trở nên phấn hồng, liếc xéo anh một cái như oán giận, trách móc.

Dáng vẻ cực kỳ quyến rũ, khuôn mặt ửng đỏ, đôi mắt long lánh nước sáng ngời vô cùng, thoáng nhìn một cái cũng đủ khiến cho người ta đổ gục.

Trong lòng Kỳ Thừa An hơi hồi hộp một chút, không kiềm chế được, đưa tay chạm vào người trong lòng ngực mình, Kiều Tịch không muốn dùng sức giãy giụa, người nào đó cường ngạnh, hôn mũi một cái, trán, rồi cổ, lưu luyến không thôi, cuối cùng hai người lại thờ hồn hên,

Cô nghe được anh ở bên tai nói nhỏ: "Một lần nữa thôi."

Buổi tối, bữa tiệc tiến hành đúng giờ.

Cười nhẹ xinh đẹp, nhìn thẳng phía trước.

Cô gái hoàn mỹ trước mặt chính là lời giải thích cho tám chữ này, không ngờ em họ của Đường Mục lại là một người phụ nữ nhỏ nhắn khiến người ta yêu thích như thế.

Nhưng Kiều Tịch có thể xác định Kỳ Thừa An sẽ cực kỳ chán ghét cô ấy, tại sao?

Bởi vì cô ấy mặc một chiếc váy màu đỏ, màu đỏ kinh diễm này rất chói mắt, ít nhất là làm chói mắt của Kỳ Thừa An, khi cô ấy đi tới trước mặt bọn họ, cô có thể cảm nhận được bắp thịt Kỳ Thừa An căng cứng, có thể thấy anh đang kiềm chế hết sức.

Bữa tiệc vẫn còn đang cử hành, Đường Mục đã đưa em họ của anh ta tới, đúng, là đưa tới.

Kỳ Thừa Vũ dự tính ở bữa tiệc này từ chối anh ta, cuối cùng lại bị món quà bất ngờ này phá hỏng, bữa tiệc đêm đó Đường Mục chưa từng xuất hiện, khi Kiều Tịch kéo Kỳ Thừa An thì A Nhất lại báo tin.

Ban đầu còn thấy kì quái do Đường Mục không xuất hiện, bên này liền báo Đường Mục vừa mới rời đi, cho bọn anh một niềm vui bất ngờ, sau đó cũng không để ý tới nữa, đây chính là đàn ông.

Nói thật, Kiều Tịch có chút ngạc nhiên với cô em họ của Đường Mục, có thể là mỹ nhân kim ngân yêu đồng không đây?

Kết quả lại một trời một vực, như vậy cô em họ này nên tính là vật hy sinh "kết thân" không được coi trọng.

"Xin chào, tôi tên là Đường Phi." Cô gái trước mặt cười sáng rõ khác thường.

Kiều Tịch lại ngirì thấy được mùi quý dị từ nụ cười cô ấy.

Đối với lời chào của cô, Kỳ Thừa An không trả lời, lạnh lùng nhìn cô ấy một cái, nhưng cái chính là trường hợp này lại không thể không trả lời, cho nên Kiều Tịch để Kỳ Thừa An đi với người của nhà họ Hàn, tự mình tới ứng phó người phụ nữ "bức cung" này.

"Chắc hẳn cô là Kiều Tịch, cái tên rất dễ nghe nha."

Kiều Tịch mỉm cười: "Cám ơn, tên của cô cũng rất hay."

Hai người mỗi người một câu, hẳn là cân sức ngang tài, Đường Phi hơi kinh ngạc, vì người này không giống trong tài liệu.

Sau đó hai người đi tới gần đám tiệc, đám người huyền ảo rời đi, Đường Phi nhìn Kiều Tịch, đột nhiên nhoèn miệng cười, đến gần cô nhỏ giọng nói một câu: "Này, có thể giúp tôi một chuyện không?"

"Hả?" Kiều Tịch hơi kinh ngạc, cô ấy đột nhiên lại thân thiện như vậy, theo bản năng đáp lại.

Đường Phi nhìn cô rồi lại nhích tới gần, kéo cánh tay của cô rồi chỉ, "Người đó, người đó đó, là ai vậy?"

Kiều Tịch nhìn theo, Kỳ Thừa An đang nói chuyện với người của nhà họ Hàn, đứng bên cạnh Kỳ Thừa An là Kỳ Thừa Vũ, cô có biết, cho nên cô thấy hơi kỳ quái nói: "Cô nói Kỳ Thừa Vũ? Đó là anh trai của Thừa An."

Nào ngờ Đường Phi lắc đầu một cái, "Không phải không phải, tôi biết anh ta, tôi nói là người đứng phía sau Kỳ Thừa An ấy."

Kiều Tịch nhìn lại, trong lòng sáng tỏ: "A, đó là vệ sĩ của Thừa An, A Nhất."

"A Nhất! Cái tên thật có nhịp điệu!"

Đầu Kiều Tịch hiện vạch đen, vẻ mặt vui mừng hơn hờ của người này là thế nào vậy?

Đường Phi nắm lấy cổ tay Kiều Tịch: "Kiều Tịch, cô nhất định phải giúp tôi quen anh ấy." Giọng điệu kiên định vô cùng.

"Tại sao?" Kiều Tịch sững sốt.

Đường Phi nắm hai tay lại, gương mặt sùng bái: "Giây phút đầu tiên tôi nhìn thấy anh ấy liền thích, cái này gọi là tình yêu sét đánh."

A, A Nhất đáng thương, lần đầu tiên anh cứ như vậy bị cô ấy đoạt mất.

"Tôi nhớ rồi, cô là người Đường Mục đưa tới....." Kiều Tịch không vạch trần.

Ai ngờ Đường Phi gật đầu một cái, "Tôi cũng hiểu rõ, Đường Mục muốn tôi tới hấp dẫn người đàn ông của cô, nhưng tôi không theo đuổi, người đàn ông vừa nhìn đã biết yếu đuối không tránh nổi gió đó thì có gì tốt, cô xem A Nhất, cái đầu kia, bắp thịt kia!"

Đây là trực tiếp kỳ thị đáng về bề ngoài.

Kiều Tịch liếc cô một cái, cười lạnh.

Đường Phi run lên, vội vàng bổ sung: "Tôi không có ý bảo Kỳ Thừa An không tốt, anh ta cũng rất cao, nhưng A Nhất rất trắng sẽ đúng không!"

"Cô muốn làm gì?" Kiều Tịch nói thẳng.

Đôi mắt đẹp của Đường Phi chuyển động một cái, cười ha ha: "Kiều Tịch, cô cũng biết tôi chính là bị đưa tới, không có tác dụng gì, nhưng tôi không muốn sống cuộc sống thê thảm đó, bây giờ cô cứ để tôi ở tạm nhà họ Kỳ, sau đó đuổi tôi ra khỏi cửa là được, không thể quay về nhà họ Đường, tôi có thể đi nơi khác, dĩ nhiên, cái đó, cô có thể giúp tôi quen A Nhất thì càng tốt!"

Kiều Tịch nhìn chằm chằm Đường Phi, không nhìn ra sơ hở gì, cũng không hiểu rõ mục đích của cô ấy.

Người phụ nữ trước mặt có gương mặt như vẽ, mắt sáng trong nhưng vẻ mặt lại có ý lấy lòng đầy kì quái.

Nét mặt này khiến Kiều Tịch nghĩ đến bạn cùng phòng đại học, mỗi lần muốn cô ấy mua thức ăn ở bên ngoài về sẽ lắc cánh tay của cô làm nũng nói: Tiểu Tịch cậu tốt nhất, giúp mình mua một ít đi, xin cậu đó.....

Nhưng người của nhà họ Đường, sao có thể có vẻ "đơn thuần" như người khác chứ?

Chỉ có một biện pháp.

Kiều Tịch vẫy tay với A Nhất, A Nhất sững sốt một chút, rồi hỏi Kỳ Thừa An, ánh mắt Kỳ Thừa An nhìn tới, Kiều Tịch mỉm cười đáp lại.

Sau đó gật đầu một cái, A Nhất đi tới chỗ cô.

Đường Phi đứng bên cạnh có chút lo lắng, nhỏ giọng lầm bầm: "Anh ấy đang đi tới kia."

"Nhị phu nhân." A Nhất đi tới trước mặt hai người.

Kiều Tịch: "..... Ừ." A Nhất, cách xưng hô của cậu đổi thật nhanh đó.

Kiều Tịch chỉ Đường Phi, "Vị này là Đường Phi."

"Đường tiểu thư."

Lễ độ mà ưu nhã, hoàn toàn không giống dáng vẻ bình thường.

Kiều Tịch thoáng nhìn Đường Phi, khóe miệng cong lên: "A, Đường tiểu thư nói thích cậu đó, A Nhất."

Vừa nói dứt, cả hai người đều sững sốt, một người cứng ngắc, một người liếc mắt hiều kì.

Giương mặt Đường Phi cũng trở nên đỏ bừng, nhìn Kiều Tịch trách móc.

Ai biết một giây kế tiếp A Nhất nhếch miệng cười một tiếng, gãi gãi đầu: "Ha ha, cảm ơn Đường tiểu thư nâng đỡ."

Kiều Tịch: "....."

"Tôi... tôi có thể cùng anh nói chuyện một lát không?" Đường Phi lấy dũng khí nói.

"Được, đến đây đến đây đi, Đường tiểu thư thích nghe ca hát không, tôi rất am hiểu đó."

"Có thật không! Tôi rất thích!"

Hai người không quay đầu lại vui vẻ rời đi, chỉ còn một mình Kiều Tịch đứng lại.

Bạn bè mà như lợn!!!

A Nhất, cậu còn khí tiết hay không vậy!

Hai người đều đi hết, Kiều Tịch chán trường ngồi ở một bên nghỉ ngơi.

Miệng thấy đắng, Kiều Tịch cầm một chiếc ly cao cổ ở mép bàn lên, bên trong là chất lỏng trong suốt màu vàng nhạt.

Vừa muốn uống vào, có người sau lưng nhắc nhở: "Đừng uống những thứ đó."

Động tác trên tay Kiều Tịch dừng lại, xoay người nhìn, Hoắc Dục.

Đôi lông mày xinh đẹp chậm rãi nhú lên, gương mặt tinh xảo thoáng qua một tia không vui, "Hoắc Dục, tôi nghĩ không có ai muốn gặp người không thân thiết với cường độ lớn như vậy đâu? Hơn nữa anh không phải không biết tính tôi, hành vi này của anh, sẽ làm tôi cảm thấy anh cố ý."

Chắc là do vừa mới hoan hảo, khóe mắt đuôi mày đều là phong tình, dù là động tác cau mày chán ghét, cũng có vẻ xinh đẹp vô cùng, không tự chủ tỏa ra nét đẹp quyến rũ, lơ đãng hấp dẫn rất nhiều người, bao gồm cả anh.

Hoắc Dục quay đầu nhìn Kiều Tịch, trong nháy mắt cảm thấy cô đã thay đổi rất nhiều, không mảnh mai thuần khiết như trước, cũng không trầm lặng như thời thanh xuân ở thành phố A, bây giờ cô có một vẻ sáng rỡ khiến người, có thể nhận thấy từ vẻ xinh đẹp đó đến động tác, vẻ mặt của cô, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng long lanh hơn trước kia, cô thay đổi, càng thêm mê người hơn so với lúc ở thành phố A.

Một bộ lễ phục màu xanh ngọc, lộ nửa vai, nửa bả vai bên này được ánh đèn tô đậm, dịu dàng xinh đẹp giống như ngọc trắng, khi cô đi cùng người đàn ông mặc tây trang cách tân đó thì loại diễm quang này đủ để vượt qua tất cả phụ nữ ở nơi này.

Nhưng mà nhìn vẻ xinh đẹp này lại một lần nữa nhắc nhở anh, cô xinh đẹp hơn không phải vì anh, mà là vì người đàn ông bên cạnh cô.

Anh nghe thấy lời cô nói thì cười khò: "Nếu như không cần thiết, anh sẽ không tới làm phiền em."

"Anh tìm tôi muốn nói gì?" Kiều Tịch nhìn anh.

Hoắc Dục nhìn cô, đôi mắt quyết tuyệt kia khiến Kiều Tịch cảm thấy rất xa lạ, sau đó nghe thấy anh nói: "Nói cho Kỷ Thừa An biết lập tức rời khỏi đây, nơi này xảy ra chuyện rồi."

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Tiếng Súng

"Làm sao anh biết?" Kiều Tịch tiến lên một bước, "Xảy ra chuyện gì rồi?"

"Anh... anh không thể nói." Hoắc Dục do dự một chút mới nói: "Nhưng hãy tin tưởng anh, anh sẽ không hại em, Tiểu Hi, mau nói cho....." Anh còn chưa

nói hết, lại thấy khóe miệng Kiều Tịch nở nụ cười trào phúng chợt dừng lại.

Cảm giác thất vọng sinh ra từ trong tim, anh bắt lực cúi đầu: "Anh biết em không tin anh, nhưng mà lần này không giống vậy, anh rất nghiêm túc."

"Anh không thể nói, tôi không thể tin anh." Kiều Tịch nói rất bình tĩnh.

Hoắc Dục có chút lo lắng nhíu mày, trên gương mặt ôn hòa viết rõ không thể làm gì, "Anh không thể nói....." Khóe mắt liếc qua một tia sáng, anh vội vàng nói: "Lần này, Tiểu Hi, xin em, tin tưởng anh một lần! Em nói với Kỳ Thừa An, anh ta sẽ hiểu, anh đi trước đây!"

Nói xong liền nhanh chóng lùi lại mấy bước, rất nhanh hòa vào đám đông, khiến Kiều Tịch khó mà tìm được.

"Cô Kiều." Có người ở sau lưng gọi cô, Kiều Tịch xoay người, là Dạng.

"Nhị thiếu gia và đại thiếu gia đang thương nghị cùng người của nhà họ Hàn ở trên lầu, anh ấy gọi cô qua, xin mời đi theo tôi."

Kiều Tịch gật một cái, trong lòng có chút nghi ngờ lời nói của Hoắc Dục, anh lặp lại nhiều lần muốn nói tin tức cho Kỳ Thừa An, tại sao vậy chứ?

Từ hành lang đến cầu thang, tất cả mọi người đều ở trung tâm bữa tiệc, cho nên đoạn đường này có chút vắng vẻ, ngoài tiếng giày cao gót cộc cộc cùng tiếng giày da của đàn ông trên đất, không còn gì khác. DDLQĐ

"Cái đó, chờ một chút." Kiều Tịch dừng bước.

Dạng quay đầu, gương mặt anh tuấn không biến sắc: "Sao vậy?"

Kiều Tịch cười cười: "Trước đây chúng ta đã từng gặp nhau rồi đúng không?"

Dạng quan sát cô, trong mắt lộ ra mấy phần đùa giỡn: "Tôi cứ tưởng rằng cô Kiều không muốn nhắc đến vấn đề này."

Kiều Tịch trầm mặc cười cười.

Đây chính là thiếu niên cứu cô ở thành phố A, cô tất nhiên cảm kích, gặp lại ở chỗ này, ngoài kinh ngạc còn có chút lo lắng, không tìm được cơ hội nói chuyện với cậu ta, không bằng bây giờ nói rõ ràng.

"Đêm hôm đó, cậu ở đâu?"

Dạng chẳng nói đúng sai cười một tiếng, "Ý cô là tôi theo dõi cô?"

Kiều Tịch nhìn anh không nói gì.

"Thực ra, mặc dù tôi nghe theo đại thiếu gia bảo vệ cô, nhưng tôi không phải là người của Kỳ đại thiếu gia." Thấy Kiều Tịch nhíu mày, Dạng chế nhạo nói: "Nhưng bây giờ tôi theo nhị thiếu gia." Anh vừa nói vừa chỉ lên trên lầu.

"Chúng ta đi gặp Kỳ nhị thiếu gia trước đi."

"Không vội." Kiều Tịch thông thả ung dung nói: "Tôi hỏi cái này cũng không có ý gì, chỉ muốn biết ngày đó có phải cậu có ý đứng ở chỗ đó hay không mà thôi, vấn đề này không khó trả lời, đúng không, Dạng?" Dứt lời cười nhạt một tiếng.

Dáng vẻ thản nhiên như vậy khiến Dạng neho lại mắt, nhìn chằm chằm cô một hồi lâu mới nói: "Được rồi, dù sao cô sẽ là vợ của nhị thiếu gia, nói một chút cũng không sao."

"Tôi thuộc một phần thế lực bí ẩn của nhị thiếu gia, không thể tiết lộ thân phận, lần đó đi đến thành phố A chỉ là trùng hợp. Tôi vừa đảm nhiệm vị trí của Kỳ Lâm để cho tôi nên đến quán bar làm chút việc, chỉ là hơi xui xẻo, đụng phải mấy kẻ không hợp tác, mặc dù nhiệm vụ đã được giải quyết, nhưng cũng đầy một bụng tức giận, ha ha, cho nên đứng dịp thấy được chuyện ngày đó, trên thực tế tôi không coi là cứu cô, chỉ muốn tìm một người để trút giận thôi." Nói xong nhếch môi cười, có chút tà mị.

"Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?"

"Vậy cô cho rằng thế nào, tôi không phải người thích xen vào chuyện của người khác đâu."

Hoá ra là như vậy, ngày đó cô cũng thật may mắn, cũng đã xác nhận được một chuyện, Kỳ Thừa Vũ không phải người tìm cô, Dạng cũng không phải cố ý đến để dò xét mình.

Tâm trạng thả lỏng, chậm rãi nở một nụ cười: "Bất luận nói như thế nào, tôi vẫn muốn cảm ơn chuyện ngày hôm đó."

Dạng nghe vậy thì nhíu mày, đột nhiên bước lại gần một bước, không biết có phải ảo giác hay không, trong nháy mắt vẻ mặt của anh trở nên chói mắt khác thường: "Cảm ơn thế nào?"

Kiều Tịch không khẩn trương vì Dạng đến gần, ngược lại về mặt tự nhiên nói đùa: "Tăng lương cho cậu, thế nào?"

Dạng nhìn cô, nheo mắt lại, giọng nói thật thấp: "Thú vị."

"Cái gì?" Kiều Tịch không nghe rõ.

"Không có gì." Dạng nhìn cô, khôi phục dáng vẻ bình thường, lạnh nhạt nói: "Đi thôi, nhị thiếu gia sốt ruột rồi, nếu anh ấy nổi giận, đừng nói là tiền lương, ngay cả công việc nói không chừng cũng bị mất luôn đấy."

"Được." Kiều Tịch mỉm cười nói.

Vừa mới đi được hai bước, Kiều Tịch hô một tiếng: "Dạng."

"Sao nữa?" Bước chân của anh không ngừng, thậm chí nhanh hơn chút.

Kiều Tịch theo sát anh, "Chuyện ngày đó, có thể không nói với Kỷ Thừa An không, tôi không muốn để anh ấy biết." Đột nhiên Kiều Tịch nói chính là chuyện ở thành phố A, chuyện đó đối với phụ nữ mà nói, thật sự khó giấu bày, hơn nữa cô không muốn bởi vì những chuyện nhỏ nhặt này khiến Kỷ Thừa An không vui, càng không muốn anh biết sau đó xảy ra chuyện gì, cô không thêm đề ý Thẩm Phong, nhưng cô vẫn chưa xác định bây giờ Tùy Ý còn yêu Thẩm Phong hay không, cô không muốn bởi vì quan hệ của cô mà trong lúc vô tình làm tổn thương bạn bè của mình.

"Đương nhiên là có thể." Anh đồng ý.

"Cám ơn cậu." Giọng của cô vô cùng chân thành.

Loại giọng nói này khiến sống lưng Dạng không khỏi dựng đứng.

Kiều Tịch yên tâm, đối với người bảo vệ này cũng có thiện cảm hơn một chút.

Khi đi tới đầu cầu thang, Kiều Tịch đang định đi theo anh lên trên lầu, đột nhiên nghe được một tiếng cực lớn, vang lại ở phía xa, nhưng âm thanh này vang lên lại khiến tinh thần Dạng chấn động mãnh liệt.

Cái âm thanh này ngày trước cô từng nghe qua, âm thanh đó khiến cho cô sợ hãi vào cả giấc mơ buổi tối, cô còn nhớ rõ.

Tiếng súng.

Dạng kinh ngạc quay đầu lại, cùng Kiều Tịch liếc mắt nhìn nhau, trầm mặc chốc lát, Kiều Tịch không chút nghĩ ngợi, quay đầu về phía đại sảnh, chạy nhanh tới, giày cao gót dưới chân khiến cô đi lại bất tiện, cô nhanh chóng cõng ra, ném giày xuống chạy về phía đại sảnh, sau lưng còn có tiếng gọi của Dạng, nhưng Kiều Tịch không lo được nhiều, chạy thẳng về phía đại sảnh.

Tiếng súng được truyền tới từ đại sảnh.

Trái tim đập bang bang, giống như sau một khắc thì sẽ từ trong lồng ngực nhảy ra, lòng bàn chân giẫm lên nền đá cẩm thạch lạnh buốt, nhưng không sánh nổi sự nóng nực của cô bây giờ, Kiều Tịch thở hổn hển chạy về phía đại sảnh, người trong đại sảnh đều tự tách ra, thậm chí có rất nhiều người đã rời đi, chỉ còn lại đám người lơ lửng nhón nháo, trên khán đài có người đang dùng tiếng Anh chỉ huy đám người, để mọi người yên tâm.

Kiều Tịch lo lắng nhìn mọi người xung quanh, đều là những khuôn mặt xa lạ, những người đó tuy sợ hãi nhưng nhìn thấy cô thì trong mắt cũng không quên xẹt qua vẻ khinh bỉ và cười trộm.

Bàn tay nắm lại thật chặt, Kiều Tịch vừa quay đầu thấy gương mặt quen thuộc, một giây kế tiếp liền chạy về phía anh: "Kỷ Thừa An!"

Kỷ Thừa An ôm hông của cô, nhỏ giọng quát lớn: "Em đi đâu!"

Kiều Tịch không trả lời, chỉ ôm anh thật chặt, có chút sợ hãi nhắm hai mắt lại, nhìn cô như vậy Kỷ Thừa An cũng không nói cô, cũng dùng sức ôm lấy cô.

Kiều Tịch dần dần mở hai mắt ra, ánh mắt lướt qua, thấy Hoắc Dục ở một góc.

Anh ấy, cũng không sao cả.

Không tự chủ, Kiều Tịch cong môi, nở một nụ cười vui mừng.

Mà khi thấy Hoắc Dục, không nhận được bước lên trước một bước, sau đó dừng lại, bất đắc dĩ cười khổ.

Kiều Tịch chuyển tầm mắt đi, ngẩng đầu nhìn Kỷ Thừa An: "Sao anh ở đây? Không phải ở trên lầu hai nói chuyện với người của nhà họ Hàn sao?"

"Làm sao em biết?" Trầm mặc chốc lát anh lại nói: "Cũng đã nói xong rồi, em đi đâu vậy?" Anh nhìn xuống đôi chân trần của cô, có chút đau lòng cau mày: "Sao lại thành ra như vậy?"

Kiều Tịch chép chép miệng, không lên tiếng.

"Đi thôi, nơi này không nên ở lâu." Kỳ Thừa An cũng không muốn tìm hiểu thêm, ôm lấy cô đi ra ngoài.

Kiều Tịch tựa vào vai Kỳ Thừa An, có chút nghi ngờ.

Hoắc Dục nói xảy ra chuyện, chính là chuyện này sao?

Nhưng sao anh ta biết được?

"Kỳ Thừa An." Kiều Tịch tựa vào đầu vai anh nhẹ giọng gọi.

"Ừ."

"Em xong rồi."

"Cái gì?"

"Em mới vừa nghe thấy tiếng súng, anh đoán xem phản ứng đầu tiên của em là gì?" Kiều Tịch hỏi anh.

Không ngoài ý muốn, Kỳ Thừa An trầm mặc.

Vì vậy Kiều Tịch tiếp tục nói: "Khi em vừa nghe thấy tiếng súng, trong thời gian rất ngắn, nhưng trong đầu em lại thoáng qua rất nhiều hình ảnh, rất nhiều đoạn ngắn đáng sợ, em sợ, nếu như anh chết, em phải làm thế nào, mà phản ứng đầu tiên lại là sợ anh gặp chuyện không may, không nghĩ tới mình đầu tiên, vội vàng né tránh như trước, cách xa tất cả nguy hiểm, em biến thành như vậy, anh nói xem, em không phải xong rồi sao." ĐỀ LỘ

Giọng nói của cô có chút cam chịu, nhưng không nghe ra mấy phần vui sướng.

Giao toàn bộ trái tim cho một người, cái gọi là số phận này lần thứ hai khiến cô thay đổi.

Kỳ Thừa An dừng bước, cúi đầu xuống: "Xin lỗi."

Kiều Tịch lại cười, hỏi anh: "Xin lỗi cái gì chứ, thấy có lỗi với em vì gặp chuyện như vậy, hay là em xong rồi?"

"Cả hai." anh còn nói: "Lần sau, em chính là....."

"Anh lại vậy!" Kiều Tịch ngắt lời anh, cả giận nói: "Nói rồi, em sẽ ở cùng anh!"

Về mặt Kỳ Thừa An hòa dịu lại, giọng nói cũng dịu dàng hơn: "Được, anh đồng ý với em, sẽ không để em thất vọng." Nói xong cúi đầu xuống, nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống cái trán sáng bóng.

Có chút nóng, nóng đến nhiệt độ trong lòng.

Kiều Tịch hé miệng, muốn để mình nghiêm túc nhưng vẫn không nén được nụ cười trong lòng, cô lại tựa vào bả vai của anh: "Tin anh một lần."

"Được."

Giọng nói của anh lạnh lạnh giống y như trong trí nhớ, nhưng giọng nói này lại không khiến cô an tâm.

Lần này, tuyệt đối sẽ không thất vọng nữa, dù sao người này quan tâm cô như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Ngựa Da

Kỳ Thừa An không ôm Kiều Tịch trở về phòng, mà đến cửa hông của bữa tiệc, nơi xe của Kỳ Thừa An đậu, A Nhất vui vẻ vẫy tay với bọn anh, sau đó còn cố ý nháy mắt với Kiều Tịch, mặt Kiều Tịch vì ánh mắt của anh mà có chút nóng lên, nhưng vẫn cười với anh, bày tỏ hai người đã ổn thỏa, A Nhất thấy vậy, cười càng thêm vui vẻ.

Kiều Tịch nhìn bên cạnh A Nhất, phía trước là xe Kỳ Thừa Vũ, mà xung quanh cũng không có bóng dáng của Đường Phi, trong lòng có chút ngạc nhiên.

Đầu tiên, Kỳ Thừa An đặt cô vào trong xe, sau đó mới đi vào.

"Đường Phi đâu?" Kiều Tịch vừa mới vào xe liền hỏi A Nhất.

A Nhất khởi động xe sau đó trả lời: "Cô Đường vẫn còn ở bên trong, chúng ta đi trước, sẽ có người đưa cô ấy đến sau."

"Đưa cô ấy?" Kiều Tịch nhú mày, "Đến đâu?"

"Nhà họ Kỷ." Lần này là Kỷ Thừa An trả lời cô, "Trước hết để cô ta ở nhà họ Kỷ một thời gian, đến khi thích hợp sẽ đưa cô ta trở về, sẽ không gây phiền nhiễu đến em."

Kiều Tịch không tức giận, bởi vì cô biết Kỷ Thừa An không thích Đường Phi, nhưng mà anh có thể dễ dàng khoan nhượng cô ấy, còn để cho cô ấy đến nhà họ Kỷ nên hơi kinh ngạc, Kỷ Thừa An giống như một con sư tử, bình thường lười biếng an tĩnh, nhưng lại cực kỳ có ý thức lãnh địa, không dễ dàng để người khác tiến vào lãnh địa của anh.

Giống như muốn coi bỏ bản khoản của cô, Kỷ Thừa An nói: "Anh vừa nói chuyện với bác Thanh, ý ông ấy là không thể cùng hợp tác với nhà họ Kỷ, nhưng có hợp tác với nhà họ Đường hay không còn chưa tỏ rõ thái độ, bây giờ chúng ta bị quản chế với nhà họ Đường, ông chủ nhà họ Hàn lại không rõ thái độ, thật sự rất khó làm chuyện lớn, không thể làm gì khác hơn là tạm thời để em chịu uất ức."

Trong lòng Kiều Tịch rất ấm áp, kéo cánh tay của anh rồi dựa vào, trêu chọc: "Còn lâu em mới uất ức, anh mới phải uất ức vì gia tộc họ sinh sắc đẹp, đúng là nam nhan họa thủy mà." (Nam nhan họa thủy: cũng giống như câu 'hồng nhan họa thủy', nhưng 'nam nhan' là chỉ đàn ông, còn 'hồng nhan' chỉ người phụ nữ; đều mang ý nghĩa người có sắc đẹp thường gây ra tai họa.)

Kỷ Thừa An nghe vậy sắc mặt trầm xuống, nắm cằm của cô nói: "Em ngứa da rồi sao?"

Kiều Tịch không sợ chút nào, cười hi hi vô sỉ.

Sau một lúc lâu, cô nghĩ tới một chuyện, hỏi anh: "Khi đó anh ở tầng hai, nghe được tiếng súng thì chạy xuống sao?"

Kiều Tịch biết Kỷ Thừa An lúc ấy ở tầng hai, mà tiếng súng lại truyền tới từ đại sảnh, cho nên cô biết anh sẽ an toàn, cho nên mới không theo Dạng lên tầng hai tìm anh.

"Anh ở đại sảnh, tiếng súng không phải truyền đến từ đại sảnh, mà là từ vườn hoa bên cạnh đại sảnh, người làm chủ thương hội lần này là nhà họ Hàn, bọn họ đang điều tra nguyên nhân." ĐDLQĐ

Kiều Tịch kinh ngạc, nhưng rõ ràng là Dạng nói anh tìm cô, muốn cô lên tầng hai mà?

Cô nói chuyện vừa rồi với Kỷ Thừa An, về mặt Kỷ Thừa An cũng nghiêm túc, trầm mặc một hồi nói, "Kỷ Dạng là người trước kia Kỷ Lâm bồi dưỡng, bảo vệ anh trai, nhưng luôn làm công việc bên ngoài, chưa bao giờ mang theo bên mình, nhưng mà cậu ta làm việc luôn ổn thỏa, cho nên lần này anh trai mới phải tới bảo vệ em, lẽ ra phải là người không có vấn đề."

"Anh rất hiểu cậu ta nha." Lai lịch hộ vệ biết rất rõ ràng.

Kỷ Thừa An lạnh lùng liếc cô một cái, viết rõ chữ khinh thường.

Kiều Tịch không ngờ tới, Kỷ Dạng là người bảo vệ thân cận của cô, sao Kỷ Thừa An không tra rõ lai lịch được chứ.

"Chuyện bây giờ vẫn chưa rõ ràng, tất cả chờ trở về rồi hãy nói." Kỷ Thừa An quả quyết nói.

"Trở về? Còn thương hội....."

"Hôm nay cũng là ngày thứ ba rồi, cũng coi là kết thúc. Nhưng bây giờ nơi đó rất nguy hiểm, không nên nán lại, về nhà họ Kỷ trước."

Kiều Tịch nhìn anh, đề những do dự trong lòng xuống, trầm mặc lại.

"Có người lừa Dạng." Kỷ Thừa Vũ nói với Kỷ Thừa An và Kiều Tịch.

Sắc mặt của anh vô cùng khó coi, "Có người nói với Dạng, A An muốn gặp em, cho nên Dạng mới dẫn em lên lầu hai." Nhưng trên thực tế, khi đó Kỷ Thừa An đã xuống, ai lại báo tin tức giả cho Dạng, sau đó lừa cô đến một phòng trống đây?

"Là ai?" Kỷ Thừa An mở miệng.

Giọng điệu của anh rất lạnh nhạt, nhưng Kiều Tịch lại nghe ra ý chém giết tàn nhẫn.

Kỷ Thừa Vũ bất đắc dĩ nói: "Là người của anh, anh cũng không ngờ, anh lại bồi dưỡng ra được một gian tế."

"Người đâu?" Kỷ Thừa An hỏi.

"Người đã chết rồi." Kỳ Thừa Vũ bình tĩnh nói: "Có điều phát hiện được một vật thú vị ở trên người anh ta."

"Cái gì?" Kiều Tịch thiếu kiên nhẫn gấp gấp hỏi.

"Chiếc nhẫn huy hiệu của gia tộc Blake."

Blake? Đây lại là người nào? Dđ9lq5đ

Kỳ Thừa Vũ vừa dứt, về mặt Kiều Tịch nghi ngờ, Kỳ Thừa An cũng tối mặt.

Kỳ Thừa Vũ nhìn ra Kiều Tịch chưa hiểu, bổ sung một câu, "Có lẽ em sẽ quen với cái tên Daria hơn." Nói xong ánh mắt chế nhạo hướng về phía Kỳ Thừa An, Kỳ Thừa An lười nhìn lại anh.

"Bá tước Daria?" Kiều Tịch thốt lên, nhìn Kỳ Thừa An lại nhìn Kỳ Thừa Vũ, "Nhưng..... cô ấy và gia tộc Blake kia có quan hệ gì?"

"Daria mang họ là Blake, danh hàm Bá tước mà nữ hoàng Anh rất nhiều năm trước ban cho gia tộc của bọn họ."

Nếu như là Daria làm, tất cả mọi chuyện đều thông suốt.

"Như vậy, Dạng vô tội?" Kiều Tịch mở miệng hỏi Kỳ Thừa Vũ.

"Không nhất định, nhưng mà cậu ta nói cậu ta không biết gì cả với chuyện gian tế, anh định đưa người đến chỗ của Cory, anh ta rất biết cách đối phó người khác, đến lúc đó cậu ta trong sạch hay không, tự có kết luận." Giọng của Kỳ Thừa Vũ có chút âm trầm.

"Cory, người nào nữa vậy?"

Kỳ Thừa An nhú mày, đôi mắt đen lạnh nhạt liếc Kỳ Thừa Vũ một cái, uy hiếp hiện lên.

Trong lòng Kỳ Thừa Vũ sáng tỏ, không khỏi tự trách mình lỗ mãng, sửa ý nghĩ lại một chút mới nói tiếp: "Cory là bác sĩ tâm lý quốc tế giỏi nhất, thuật thôi miên vô cùng cao siêu, anh ta có thể thông qua phương thức thôi miên khiến Dạng nói thật."

"Như vậy sao." Kiều Tịch không phát hiện hai anh em có chỗ khác thường, rũ thấp đôi mắt xuống, suy nghĩ một chút mới nói: "Nếu như cậu ta trong sạch thì tốt, nếu như không phải, anh có thể bỏ qua cho cậu ta một lần không?"

"Tại sao?" Kỳ Thừa Vũ không hiểu, ngay sau đó rời tầm mắt nhìn Kỳ Thừa An.

Kiều Tịch cũng nhìn Kỳ Thừa An, "À, em cảm thấy..... Mấy ngày nay tiếp xúc với Dạng, cậu ta thật ra không tồi, hơn nữa giúp em rất nhiều, cho dù cậu ta là gian tế, nếu như cậu ta không gây hại người nào hoặc là không gây tổn thất gì cho các anh, tha cho cậu ta một mạng. Dĩ nhiên nếu như cậu ta làm cái gì đó, coi như em chưa từng nói những lời này, có thể không?"

Cô tất nhiên không thể nói ban đầu Dạng đã cứu cô, cho nên cô muốn trả anh món nợ ân tình.

Loại chuyện đó, trời sinh đã thấy xấu hổ, cô vẫn chưa tình nguyện nói thẳng với Kỳ Thừa An.

Kỳ Thừa An nhìn vẻ mặt trang trọng của cô, cảm thấy cô rất nghiêm túc, mặc dù không hiểu, nhưng vẫn gật đầu một cái, "Có thể."

Có những lời này của Kỳ Thừa An, Kiều Tịch yên tâm rồi, trong lòng thả lỏng, nở nụ cười.

Nhưng không chú ý tới vẻ mặt của Kỳ Thừa An.

Kỳ Thừa Vũ ho nhẹ, cắt đứt mạch suy nghĩ của hai người, "Bất luận Dạng có trong sạch hay không, cậu ta không thể trở về bảo vệ em nữa."

Kiều Tịch gật đầu một cái, vẻ mặt cũng không kinh ngạc.

Cô đối với Dạng chỉ có lòng cảm kích, không có gì khác, thời gian hai người ở chung cộng lại không tới một ngày, không thể nói là có câu chuyện tình cảm gì, cho nên cho dù biết rõ chuyện này, Kiều Tịch cũng không để bụng.

"Về phần Đường Phi....." Kỳ Thừa Vũ có chút khó khăn nhìn Kiều Tịch.

Kiều Tịch cười trấn an anh: "Không có chuyện gì, em hiểu."

Kỳ Thừa Vũ nhìn nụ cười của cô, trong lòng chợt giật mình, trong nháy mắt thấy gương mặt Kiều Tịch rất giống một người nào đó, rồi lại không nhớ nổi là ai.

Kiều Tịch nhìn Kỳ Thừa Vũ sững sờ, có chút kỳ quái, lên tiếng kêu anh: "Có vấn đề sao?"

Kỳ Thừa Vũ lấy lại tinh thần, "Không có việc gì, cảm ơn em đã thông cảm."

"Cần phải vậy."

Kiều Tịch lần đầu tiên thấy ngựa.

Nói như thế nào đây, cảm giác đầu tiên đúng là, thật lớn nha.....

Đường cong bắp thịt, lông mềm mại tự nhiên, tứ chi cường tráng tuyệt đẹp, hơn nữa còn có một đôi mắt to màu đen dịu dàng như nước.

"Thật là xinh đẹp." Kiều Tịch nhìn tuấn mã trước mặt thán phục.

"Oa, Tiểu Mã của cháu rất đáng yêu." A Nặc kiêu ngạo nói với Kiều Tịch.

Kiều Tịch cùng Kỳ Thừa An nói xong chuyện của Dạng thì rời đi, chưa trở về phòng nghỉ ngơi mà đi tìm A Nặc, mấy ngày nay cô luôn muốn khi cô trở lại nhất định phải cùng A Nặc đi xem Tiểu Mã, thực hiện lời hứa của cô, để lễ quý*đôn nguyện vọng của trẻ con rất nhỏ rất đơn thuần, giấc mơ cao cả xa vời nhưng có chút yếu ớt, tâm hồn trẻ thơ, là muốn người lớn quý trọng và bảo vệ.

Quả nhiên, A Nặc thấy khi cô vô cùng vui mừng, hai người nhanh chóng đi tới chuồng ngựa.

Vì vậy, Kiều Tịch lần này rốt cuộc chính mắt thấy "Tiểu Mã" của A Nặc.

Cô run run chỉ phía trước: "Cái này là Tiểu Mã?"

Cao hơn cả cô đó! Người nhà họ Kỳ đều có thể khiến cô "Vui mừng"!

Kỳ Thừa An nói tặng cô quà sinh nhật, cô thấy một cái hộp chứa nút áo, Kỳ Lâm nói cho cô vật kỷ niệm, kết quả là một con rắn vàng sắp trưởng thành!

Kỳ Thừa Vũ nói chuyện với cô, kết quả nói muốn về vị hôn thê của Kỳ Thừa An! Còn Kỳ Nặc! Tiểu Mã của nó lại là một con tuấn mã màu nâu đỏ trưởng thành!

Kiều Tịch cũng phải đi tìm Thảo Nê Mã rồi! (Thảo nê mã: Từ hài âm trên mạng của WTF, f*ck your mother... kiểu như bị shock đến nỗi không thể nói và phản ứng được gì, cũng là tên của một loại vật vừa có nét giống lạc đà, vừa có nét giống cừu.)

Cái gia đình này có thể hiếm có đặc biệt vậy không!

Nào ngờ, A Nặc lắc đầu một cái, "Không phải, đây là mẹ của A Bảo, chú chuẩn bị cho Nặc Bảo."

"A Bảo là ai?" Không phải là nick name mới của cô chứ?

A Nặc chạy nhanh như làn khói đến chuồng ngựa, dắt một chú ngựa nhỏ cao hơn bé không bao nhiêu.

Bi bô giải thích với Kiều Tịch, "Đây là Tiểu Mã của cháu, nó tên là A Bảo, là bảo bối của A Nặc." Sau đó cậu chỉ vào Kiều Tịch và Tiểu Mã nói: "A Bảo, đây là Nặc Bảo, cũng là bảo bối của A Nặc."

"Ha ha." Kiều Tịch không nhịn được bật cười, A Nặc nghiêm túc trình trọng thật là quá đáng yêu.

Tiến lên vài bước, Kiều Tịch thử vỗ vỗ đầu Tiểu Mã, nhìn đôi mắt đen như mực của A Nặc, bên trong tràn đầy chờ mong, hồn nhiên khiến Kiều Tịch không đành lòng, giọng nói của cô trầm nhẹ xuống, nói với Tiểu Mã: "A Bảo, xin chào, phúc..... Đợi chút, tôi bình tĩnh đã....." dddle-quys/đônKiều Tịch ở trong lòng cười mình thật là ngốc, nhưng lại có cảm giác hồn nhiên trở lại tuổi thơ một lần nữa, khi đó cô tràn đầy ảo tưởng đẹp tốt với người nhà, mỗi ngày đều trôi qua vô cùng vui vẻ, cho đến khi nghe thấy chú nói muốn đưa cô trở về, cha quả quyết cự tuyệt qua điện thoại.

Bỏ qua những hồi ức không tốt ngày trước, Kiều Tịch nói tiếp: "A Bảo, xin chào, tôi là Nặc Bảo, tôi là bạn bè tốt của A Nặc, tôi cũng hi vọng trở thành bạn bè tốt của cậu, nếu như cậu tình nguyện, ăn cái này đi." Kiều Tịch rút ra một cây cà rốt nhỏ từ sau hông, đây là cô cố ý chuẩn bị lấy lòng ngựa, vừa đúng phát huy công dụng.

Quả nhiên, A Bảo nhìn cô, sau đó ngoan ngoãn cúi đầu ăn cà rốt trên tay Kiều Tịch.

Nhìn A Bảo ăn, A Nặc kêu lên một tiếng, tròn to hai mắt nói với Kiều Tịch: "A Bảo đồng ý! Nó đồng ý! Nó sẽ không tức giận đúng không! Quá tốt, quá tốt rồi!"

Kiều Tịch thấy phản ứng của A Nặc, khẽ mỉm cười, ánh mắt dịu dàng, nhưng lập tức tới thấy đau lòng, một đứa bé còn nhỏ như vậy, tuổi thơ không có mẹ, người bạn duy nhất lại là một chú ngựa nhỏ.

Lòng của cô đột nhiên dịu xuống, cúi người xuống ôm lấy A Nặc, giọng nói trầm nhẹ, "Không sợ, A Nặc, về sau cháu có A Bảo cũng có A Nặc, cháu có hai người bạn tốt, không còn cô đơn nữa."

Yên lặng chốc lát, A Nặc đột nhiên khóc, nước mắt từng giọt lớn rơi xuống, đôi mắt đen láy lóe sáng: "Có thật không?" Giọng nói của bé rung rung, giống như bất được hy vọng duy nhất trên đời.

Kiều Tịch buông bé ra, nhìn bé trịnh trọng gật đầu một cái, "Ừ, thật."

"Nặc Bảo....." A Nặc gọi cô một tiếng thật thấp.

"Hả?" Kiều Tịch trả lời.

"Cô... cô....." A Nặc lắc hai tay, nhìn Kiều Tịch thật nhanh rồi lại rũ mắt xuống, thoát nhìn vô cùng đáng thương, "Cô..... Làm mẹ của cháu được không?"

Kiều Tịch lần này lại rối bời, sững sốt không biết trả lời thế nào, cô không có bao nhiêu kinh nghiệm ở chung với trẻ con, lần này hoàn toàn luống cuống.

A Nặc cho rằng cô tức giận không cần bé nữa, oa một tiếng liền khóc, lôi tay áo của cô kêu: "Ồ ô, Nặc Bảo, cháu sai rồi..... đừng nổi giận, đừng nổi giận....."

Kiều Tịch phản ứng kịp, đưa tay lau nước mắt trên gương mặt trắng nõn của A Nặc, suy nghĩ một chút dịu dàng nói: "Cô không tức giận, cô rất vui mừng, A Nặc nói như vậy là thể hiện rất thích cô không đúng?"

A Nặc không dám trả lời, chỉ ngoan ngoãn gật đầu một cái.

Kiều Tịch tiếp tục lau, nước mắt A Nặc vẫn rơi.

"Có điều cô không thể đồng ý làm mẹ A Nặc được." Nước mắt rơi càng mau hơn.

"Cô không đồng ý không có nghĩa là cô không thích A Nặc, ngược lại, cô rất thích A Nặc, cô cũng rất thích A Bảo, thật đó. Nhưng thích A Nặc không nhất định phải là mẹ, là cô cũng được (ý vợ của chú), Nặc Bảo tình nguyện làm cô của A Nặc, nhưng có thể yêu thương cháu như mẹ, được không?"

Kiều Tịch không xác định A Nặc có thể nghe hiểu lời của cô hay không..., nhưng cô hi vọng bé có thể cảm nhận được tấm lòng của cô, cô thật sự rất thích A Nặc, có lúc, hình như cô có thể thấy đáng về Kỳ Thừa An từ trên người bé, nhưng cô thích bé, cũng không phải vì Kỳ Thừa An, mà là từ lúc vừa mới bắt đầu, A Nặc sử dụng cách bé bảo vệ cô, A Nặc như vậy, cô làm sao không thích được đây?

Nước mắt không chảy nữa, "Giống như mẹ..... yêu cháu sao?" A Nặc rụt rè hỏi cô.

Kiều Tịch gật đầu thật mạnh.

A Nặc chậm rãi nở nụ cười, nước mắt ràn rụa, nhìn có chút xấu xí, nhưng ở trong mắt Kiều Tịch, là sự thỏa mãn khác thường.

Cô sờ sờ sống mũi nhỏ của bé, cười trêu nói: "Nam tử hán về sau không thể tùy tiện khóc nhè nha."

"Ồ trước mặt Nặc Bảo.... mới khóc mà...."

Trái tim Kiều Tịch mềm nhũn, chậm rãi cười.

Đột nhiên cảm thấy đến bên hông có đám lông xù gì đó, Kiều Tịch kinh ngạc hô to, giật mình nhảy sang bên cạnh, về mặt sợ hãi nhìn thù phạm.

Thì ra là mẹ A Bảo, con ngựa màu nâu đỏ kia thấy cả rớt bên hông Kiều Tịch, đi tới cúi đầu cắn một cái, kết quả làm Kiều Tịch giật mình.

"Ha ha ha..... Nặc Bảo chơi thật hay....." A Nặc cũng không buồn nữa, bắt đầu cười Kiều Tịch.

Kiều Tịch làm bộ tức giận, đi lên bắt bé, "Tiểu tử thú, còn không phải cháu làm chuyện tốt sao!"

"Ha ha ha, Nặc Bảo xấu hổ."

"Tiểu tử thú, chạy đi đâu!"

Đuổi nhau một lúc, hai người dần dần bỏ lại ngựa, bắt đầu chơi đuổi bắt, A Nặc chạy rất chậm, Kiều Tịch bởi vì lâu rồi không vận động, chạy một lúc cũng bắt đầu thở hồng hộc.

Qua mười phút, A Nặc đã không thấy bóng đâu.

Kiều Tịch ở trong lòng mừng A Nặc chạy thật nhanh, hai người đã chạy đến bên trong nhà họ Kỳ rồi.

Cô dựa vào một con sư tử đá thờ mệnh, khóe mắt lại đột nhiên thấy một vệt đỏ xuất hiện.

Nụ cười xinh đẹp, vóc người uyển chuyển tuyệt hảo, Đường Phi.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Dịu Dàng Mà Tàn Nhẫn

Tại sao cô ấy lại ở đây?

Đường Phi không phải bị Ký Thừa Vũ sắp xếp ở nhà dưới chân núi sao?

Trong lòng thấy kỳ quái, Kiều Tịch đi theo Đường Phi, ở đây có rất nhiều căn nhà, vòng vo vài vòng, Kiều Tịch khó có thể định rõ phương hướng.

Kiều Tịch cảm thấy kỳ quái nhưng cảm giác không đúng, màu đỏ tươi vẫn đang ở phía trước, Kiều Tịch lại dừng bước.

Suy tư chốc lát, Kiều Tịch quyết định quay lại.

Dựa vào trí nhớ, cô chậm chạp tìm đường trở về, xung quanh có chút yên tĩnh, khiến Kiều Tịch bỗng dưng khẩn trương hơn.

Thò tay vào trong túi, định gọi điện thoại báo A Nhất đến tìm cô.

"Chị Kiều." Giọng nói truyền đến từ sau lưng, Kiều Tịch buông tay, điện thoại di động rơi lại vào trong túi quần, quay đầu nhìn, lại sững sờ.

Dưới bóng cây đại thụ sum xuê tươi tốt có một người đàn ông trẻ tuổi, trên người anh ta mặc một cái áo T-shirt rộng rãi, cổ áo hơi lớn, lộ ra xương quai xanh đẹp đẽ cùng cơ ngực cường tráng, phần dưới mặc quần jeans, còn có đôi mắt màu hổ phách tạo nên phong cách thoải mái đặc biệt khác thường.

"Dạng, sao cậu ở đây?"

Dạng đi tới, lúc này Kiều Tịch mới chú ý đến vali trên tay anh, anh muốn đi?

"Câu này tôi hỏi chị mới phải, đây là khu vực của nhân viên, sao chị lại ở đây?" Dạng đi tới trước mặt cô, cúi đầu hỏi cô.

Cách xưng hô của anh khiến Kiều Tịch nhíu mày, nhưng vẫn bình tĩnh trả lời: "Không cần thận đi lạc."

Dạng cười cười, đôi mắt to màu hổ phách híp lại, "Tôi đưa chị về, dù sao cũng đúng lúc tôi đi ra ngoài."

Vừa nói vừa giơ chiếc vali về phía trước, Kiều Tịch dừng một chút, đi theo phía sau anh.

Hai người vẫn không lên tiếng, không khí có chút xấu hổ, Kiều Tịch chủ động mở miệng nói: "Dạng muốn đi?"

"Đúng vậy, bởi vì tôi bảo vệ chị không tốt cho nên bị giáng chức rồi." Quay đầu lại, cười với Kiều Tịch một tiếng, "Bây giờ, chị cũng không phải nhiệm vụ của tôi nữa rồi, tôi gọi chị như vậy chị sẽ không đề tâm chứ."

Rõ ràng là câu hỏi nhưng lại dùng giọng khẳng định.

Kiều Tịch không thể làm gì khác hơn là ngượng ngùng cười một tiếng, nói: "Đương nhiên là không."

"Vậy thì được rồi, tôi tưởng chị ghét tôi đấy."

".... Sao có thể chứ."

"Đúng vậy, tôi đẹp trai, đúng không?" Nói xong còn vênh mặt với lên Kiều Tịch.

Kiều Tịch nhìn thấy vậy bật cười, tâm trạng cũng thả lỏng, "Đúng vậy."

Hai người tiếp tục đi, cười cười nói nói hơn mười phút, Kiều Tịch phát hiện Dạng là một chàng trai đáng yêu như ánh mặt trời vậy.

Đến khúc quanh tiếp theo, Kiều Tịch thoáng nhìn qua, trong lòng kinh hãi.

..... Mới nãy, nơi này có một con sư tử bằng đá, tại sao, bây giờ biến thành hai con rồi?

Cô nhớ rất rõ ràng, khi cô đuổi theo A Nặc tựa vào một con sư tử bằng đá nghỉ ngơi, còn thấy kỳ quái tại sao chỉ có một con, bình thường đều có đôi, cho nên đặc biệt nhớ rõ ràng, mà đi suốt dọc đường cũng không có con sư tử đá nào khác. Đđ/lê|quý:đôn

Bây giờ biến thành hai con, chỉ có một giải thích, con đường này là sai.

Cô bắt cần rồi!

Trong nháy mắt trong đầu Kiều Tịch xẹt qua mấy ý nghĩ, bước chân cũng dừng lại.

Dạng nghe được tiếng bước chân sau lưng ngừng lại, cũng quay đầu, nụ cười hóm nhiên rực rỡ, hàm răng trắng như tuyết, dưới ánh mặt trời giống như đang phát quang: "Sao vậy, chị mệt rồi sao? Nghỉ một chút, nhưng mấy phút nữa là đến cửa rồi."

Kiều Tịch có một khả năng đáng kiêu ngạo nhất chính là có thể rất nhanh khống chế tâm tình của mình, cho nên cô cũng không lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Kiều Tịch nhìn anh một cái, đột nhiên kêu lên một tiếng, thì thầm nói: "Tiêu rồi..... tôi rơi mất đồ ở đó....." Giọng không lớn không nhỏ, vừa vặn để cho Dạng nghe thấy được.

Cô tiến lên một bước, nắm lấy cổ tay Dạng, lo lắng nói: "Dạng cậu chờ tôi một chút, một chút thôi, tôi có chút chuyện rất nhanh sẽ trở lại!"

"Chị, tôi có thể....."

Kiều Tịch ngắt lời anh: "Tôi lập tức trở lại, nhớ, cậu cũng đừng đi đâu!" Dứt lời buông tay Dạng ra, xoay người chạy về phía sau.

Kiều Tịch dùng tốc độ nhanh nhất để chạy, cô không biết Dạng có tin cô hay không, càng không biết anh sẽ ở nơi đó chờ cô thật hay không, điều cô có thể làm, chính là dùng tốc độ nhanh nhất cách xa anh!

Kiều Tịch thấy một chỗ ngoặt, chạy đến nơi đó, cả người mất lực ngồi bệt xuống dưới đất, trái tim không ngừng nhảy bang bang, giống như một giây kế tiếp sẽ từ trong lồng ngực nhảy ra.

Điều chỉnh hô hấp, Kiều Tịch run run lấy điện thoại di động từ trong túi quần ra gọi cho A Nhất, cô chưa từng hi vọng nghe được giọng nói của A Nhất giống như bây giờ, tút tút hai tiếng, bên kia rốt cuộc cũng nhắc máy.

Giọng nói vui vẻ của A Nhất từ đầu bên kia truyền đến, "Cô Kiều ~~~~ cô nhớ tôi sao ~~~~~"

"A Nhất, cậu mau tới đây." Giọng Kiều Tịch có chút gấp gáp, không tự chủ run run.

"Cô Kiều, cô bình tĩnh đã, xảy ra chuyện gì sao?" Giọng A Nhất nghiêm túc hẳn.

Gian nan nuốt nước bọt một cái, Kiều Tịch gấp rút nói: "Tôi ở..... Tôi chơi cùng A Nặc, không biết chạy tới nơi nào, ở đây có rất nhiều nhà và cây, tôi còn nhìn thấy một con sư tử bằng đá, còn nữa, A Nhất, tôi cảm thấy Dạng có vấn đề, cậu ta....."

Kiều Tịch nghe thấy âm thanh cực nhỏ của kim loại, ngay sau đó cúi đầu xuống, có một vật cứng đỡ đầu của cô.

"Tắt điện thoại." Dạng nói rất nhẹ.

Kiều Tịch bỏ điện thoại di động xuống, ấn vào màn hình, điện thoại trong nháy tối đen.

"Dạng, bình tĩnh chút....." Kiều Tịch thật sự bội phục mình, bây giờ còn có thể nói được ra lời này, nhưng mà thân thể run rẩy đã sớm bán đứng cô.

Dạng nghe vậy cười giễu cợt, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, vẫn là đáng sợ người đàn ông trẻ tuổi anh tuấn dưới ánh mặt trời, một sự đối lập mãnh liệt là trên tay có khẩu súng lục màu đen, dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng lạnh lẽo.

"Tại sao chị phải chạy chứ, tôi không muốn ép buộc phụ nữ." đđ lee(quys+ddoon Giọng của anh lười biếng, từ trên cao nhìn xuống Kiều Tịch núp ở góc.

Kiều Tịch há miệng, phát hiện mình không nói ra lời được, cố gắng trấn tĩnh nội tâm sợ hãi, súng, đỡ đầu cô, là một khẩu súng thật.

Cảm giác nguy hiểm này, so với khi sống cạnh Kỳ Thừa An mãnh liệt hơn rất nhiều, giờ khắc này, cô nhớ anh, chưa bao giờ nhớ anh nhiều như vậy.

"Đứng lên." Dạng ra lệnh.

Kiều Tịch chậm rãi ngừng đầu lên, cảm giác lạnh lẽo ma sát da đầu, lạnh đến tận xương tủy.

"Dạng."

"Ừ."

"Tôi..... Nhớ tên của cậu là Kỳ Dạng."

"Không sai."

"Vậy, tại sao?"

Dạng cúi đầu xuống, nhìn Kiều Tịch nở nụ cười uy nghiêm đáng sợ, "Bởi vì, tôi thích."

Hài lòng thấy trong mắt cô không còn hoảng sợ, đôi mắt như vậy, thật là đẹp.

Anh vươn tay muốn chạm vào, Kiều Tịch nhìn động tác của anh, vội vàng lùi lại phía sau, trên tay mất lực, điện thoại di động cũng rơi ra ngoài.

Dạng cau mày, đưa tay nhặt lên.

Kiều Tịch kêu: "Đừng....."

Dạng ấn nút mở khóa, màn hình sáng lên, vẫn đang gọi điện..... hình thức hands-free (chế độ rảnh tay).....

Pằng!

Điện thoại di động trong nháy mắt bị ném xuống mặt đất, màn ảnh đen ngòm.

"Cái người phụ nữ này!" Dạng một phát túm lấy cổ áo cô xách lên, hống súng hướng về phía trán cô.

"Cậu không thể giết tôi!"

Dạng híp đôi mắt màu hổ phách lại, trầm mặc một lát, khóe miệng nhếch lên, chậm rãi nói từng chữ từng câu: "Dĩ nhiên, tôi sao đành lòng giết chị chứ."

Kiều Tịch trừng mắt trầm mặc không nói.

Anh lè lưỡi liếm môi dưới một cái, tà mị mà đáng sợ: "Tôi đây thích chị, chị theo tôi mấy ngày đi."

Trong nháy mắt đó Kiều Tịch đột nhiên nhớ tới một chuyện, cho tới bây giờ thiếu niên này không phải là ánh mặt trời như cô tưởng, từ đầu đến cuối đều mang theo nụ cười, nhưng lại là đàn ông thô bạo tàn nhẫn.

Anh cười, là tặng cho kẻ bị giết quà tặng cuối cùng.

Dịu dàng mà tàn nhẫn.

Một giây kế tiếp, Kiều Tịch chịu một đòn nặng vào gáy, trước mặt bỗng tối sầm, ý thức cuối cùng là thân thể ngã xuống, bị người ta nhấc lên.

Gió nhẹ mát mẻ khoan khoái, có tiếng ào ào của lá cây do bị gió thổi qua, ánh nắng tươi sáng vô cùng, chiếu trên da không nóng rực chút nào, nhiệt độ ẩm áp phù hợp, trong không khí thoảng mùi cỏ xanh, cuối mùa hè luôn tươi mát như vậy, khiến người ta yêu thích không nổi.

"Điều tra đến đâu rồi?" Giọng nói lạnh lẽo của đàn ông vang lên, ẩn chứa sự tàn bạo.

Đứng ở bóng râm trong góc, nơi đó có một chiếc điện thoại vỡ vụn.

Người đàn ông cúi đầu nhìn chiếc điện thoại đó, sau lưng có một người đàn ông mặt mũi lạnh lùng gật đầu một cái, có người mang theo bao tay cầm lên, đặt vào trong túi nhựa.

"Đây là đồ Tiểu Tịch tiếp xúc cuối cùng, bọn họ lấy sẽ có ích gì đó, sẽ trả lại cho cậu sau."

Người đàn ông không có bất kỳ phản ứng gì, trong không khí lan tràn khí lạnh khiến người ta hít thở không thông.

"A An, nếu bọn họ mang Tiểu Tịch đi, nhất định sẽ lợi dụng em ấy để uy hiếp chúng ta, cho nên em ấy sẽ không phải chịu tổn thương, em không cần quá lo lắng."

Trầm mặc chốc lát, người đàn ông lạnh lùng thở dài.

"Ồ oa..... Đều tại con..... Nặc Bảo mới không thấy....." A Nặc núp ở một bên bật khóc, Kỷ Thừa Vũ vội vàng đi tới dỗ bé: "A Nặc đừng khóc, cô không có sao đâu."

"Cha gat con! Lần trước cha nói chú thỏ nhỏ không có việc gì, nó vẫn chết rồi....."

Người đàn ông nghe vậy bỗng quay đầu nhìn về phía A Nặc, vẻ mặt âm lãnh khiến A Nặc bị dọa trong nháy mắt ngừng khóc.

Anh bước từng bước đi về phía bé, A Nặc run rẩy, đôi môi không ngừng mấp máy.

Anh cúi đầu, nói từng chữ từng câu: "Không nên nói những lời như thế nữa."

"..... Vâng"

"Cô sẽ không xảy ra chuyện gì."

"..... Vâng ạ."

"Thiếu gia, mười lăm phút trước có một máy bay trực thăng tự ý cất cánh, nhân viên và quản lý máy bay đều bị giết." A Nhất đi tới nói với Kỳ Thừa An.

"Phái người đuổi theo chưa?" Giọng Kỳ Thừa An rất lạnh.

"Đã phái rồi." Diễn đàn Lê Quý Đôn.

"Biển, mặt đất và trên không!"

A Nhất gật đầu một cái, "Vâng!"

"Còn nữa, đại thiếu gia, còn có một việc muốn nói với cậu." A Nhất chuyển sang Kỳ Thừa Vũ, Kỳ Thừa Vũ bảo người đưa A Nặc đi, sau đó mới gật đầu với A Nhất.

Trầm mặc chốc lát, A Nhất mới nói: "Cory chết rồi."

"Sao có thể chứ!" Kỳ Thừa Vũ đi tới trước mặt A Nhất, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Pháp y giám định là bệnh tim, nhưng một nhà thời miên phóng đoán anh có thể là trong lúc thời miên bị người phản chế, cho nên mới bị giết."

Cory là nhà thời miên giỏi nhất trên thế giới, đặc biệt là ở cách thời miên của anh ta, anh ta sẽ thời miên người ta sáng tạo ra một thế giới ngược đãi tàn nhẫn, giống như trong giấc mộng "Saw", anh ta chính là Thượng Đế, trong một lần ngẫu nhiên, Cory bị tổ cáo, cảnh sát phát hiện anh ta đặc biệt, nhốt anh ta lại, đồng thời nói cho anh ta biết nếu như hỗ trợ cảnh sát có thể giảm hình phạt. Công việc của anh ta chính là thông qua phương thức thời miên biến thái này khiến tội phạm nhận tội, thậm chí sau khi anh ta hết hạn tù, anh ta cũng hứng thú với loại công việc này. Lúc "Hành hình" anh ta sẽ hỏi ra vấn đề, nhưng lâu dần, anh ta lại hưởng thụ sự chết chóc trong loại thời miên này.

Mà làm nhà thời miên hơn ba mươi năm, lại trong lúc thời miên bị người khác phản thời miên, giết chết.

"Rốt cuộc là ai, to gan dám chọc nhà họ Kỳ." Kỳ Thừa Vũ nói thầm.

Xung quanh không có âm thanh gì, dưới ánh mặt trời rực rỡ, Kỳ Thừa An đưa năm ngón tay ra sau, sau đó chậm rãi nắm thành quyền.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Quân Đội Trên Núi

Trong bóng tối ý thức vô cùng hỗn loạn, không xác định được phương hướng, hình như qua rất lâu bầu trời chợt xuất hiện một chùm sáng, có âm thanh cực nhỏ từ đâu đó truyền đến, dần dần to lên và tiếp cận chùm sáng này.

Hai mắt Kiều Tịch đảo qua đảo lại mấy vòng mới chậm rãi mở hai mắt ra, đầu rất đau, cổ cũng đau, cô phải mở mắt ra thích ứng một lúc thì ý thức mới dần trở nên rõ ràng.

Cô ở trong xe, giống xe du lịch, nhưng bố cục bên trong lại không giống như vậy, xung quanh rất tối, chỉ có ít ỏi ánh sáng từ phía trước truyền đến.

Thân thể nhúc nhích, Kiều Tịch phát hiện tay chân mình đều bị trói chặt, vừa mới cử động, cảm giác tê dại đau nhức từ nơi bị trói truyền đến khiến Kiều Tịch hít ngậm khí lạnh, thân thể co rụt lại, ngay sau đó thấy cổ cũng mõi, không khỏi rên lên một tiếng.

Soạt ——

Rèm trước mặt đột nhiên bị vén lên, trong nháy mắt ánh sáng chiếu vào trong xe, mắt Kiều Tịch đột nhiên tiếp xúc với ánh sáng theo bản năng cúi đầu xuống, thân thể co lên.

"Chị đã tỉnh rồi hả?" Giọng nói trong trẻo vang lên từ phía trước.

Mắt Kiều Tịch thích ứng được với ánh sáng, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Quả nhiên cô bị trói trên ghế xe, Dạng lái xe ở phía trước, chỉ có hai người bọn họ.

Kiều Tịch không biết mình đã ngủ bao lâu, nhưng quần áo vẫn là quần áo ngày hôm đó, xem ra thời gian trôi qua cũng không lâu lắm, nhiều lắm thì chỉ hơn một ngày.

Cô thử ngồi dậy, nhưng thân thể nhức mỏi vừa cử động toàn thân liền đau đớn, Kiều Tịch chỉ có thể chậm rãi dần cơ bắp.

Cô nhìn Dạng ngồi ở phía trước lái xe, không trả lời câu hỏi của anh.

Kiều Tịch tỉ mỉ nhớ lại tất cả những gì liên quan đến Dạng, lần gặp đầu tiên ở thành phố A, gặp lại nhau ở thương hội, ngày mà dẫn cô đi gặp Ký Thừa An đã sớm không còn ở tầng hai, cả lần gặp mặt trước, cây súng đó.

Cô không biết nhiều cũng như không hiểu anh, nhưng vì sao Dạng muốn bắt cô?

Cô nhớ Ký Thừa Vũ đã từng nói, Dạng là nhân viên của anh, có thể thấy thời gian anh ta ở nhà họ Ký đã lâu rồi, mà nếu như anh ta là gian tế, bụng dạ khó lường như thế, sao bây giờ mới ra tay? Hơn nữa còn chọn cô?

Huống hồ muốn bắt người để uy hiếp, lấy thân phận và năng lực của anh ta thì A Nặc chính là mục tiêu trước cô, dù sao trẻ con cũng dễ dàng khống chế hơn, hơn nữa bé là một trong những người thừa kế đời tiếp theo của nhà họ Ký, chờ chút!

"Dạng!" Kiều Tịch vừa mới mở miệng, thì phát hiện giọng mình hơi nghẹn.

"Cuối cùng chị cũng chịu để ý tôi rồi." Dạng vừa lái xe vừa trêu chọc cô.

"Tại sao cậu bắt tôi?" Câu hỏi của Kiều Tịch ẩn chứa tức giận.

Dạng cười nhẹ một tiếng, "Muốn vui vẻ ở cùng chị một khoảng thời gian."

Vừa nghe là biết miễn cưỡng trả lời, Kiều Tịch cũng không quanh co nữa mà chất vấn: "A Nặc đâu?" A Nặc chơi cùng cô, bé còn nhỏ như vậy, sao có thể chịu đựng chuyện này!

Dạng ồ lên một tiếng, có chút kinh ngạc khi thấy cô gấp gáp như vậy lại muốn hỏi vấn đề này, hồi lâu mới chậm chạp nói: "Chị muốn gặp nó, có thể, rất nhanh thôi."

Kiều Tịch nghe vậy tức giận vô cùng, không để ý thân thể đau nhức, bắt đầu giãy giụa muốn đứng lên, oán hận nói với anh: "Sao cậu có thể như vậy chứ! Nó còn là đứa trẻ! Nó không biết cái gì cả, cậu không thể dẫn nó đi! Nó vẫn còn là trẻ con ——", Kiều Tịch không cẩn thận lảo đảo xuống đất, cô cong người lên muốn ngồi dậy, "Dạng! Nếu như cậu là đàn ông, nếu như cậu là người, thì không thể dùng một đứa bé để đạt được mục đích của cậu! Cậu có nghe thấy không!"

"Đủ rồi." Dạng bị nói đến phiền, "Tiểu tử kia vẫn yên ổn ở nhà họ Ký, dẫn theo một mình chị đã đủ phiền toái rồi, tôi không nhân rồi kiếm thêm phiền phức đâu."

"Vậy sao cậu nói rất nhanh có thể gặp bé chứ?" Kiều Tịch nửa tin nửa ngờ.

Dạng cười gian tà, "Chị theo tôi làm khách là có thể về, dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là người bên trên đồng ý."

Người bên trên?

Đang suy nghĩ, xe dừng lại.

Kiều Tịch ngừng đầu lên, bởi vì không thấy rõ tình trạng bên ngoài, Dạng xuống xe, lập tức mở cửa hông xe ra, cầm một cuộn băng dán trong tay.

Kiều Tịch sợ hãi nhìn anh, thân thể lùi về phía sau.

"Được rồi, chị, tôi không muốn làm chị đau." Giọng nói rất thấp, có chút an ủi, tay lại kéo băng dán ra, kéo tóc cô dính băng dán lên trên miệng cô, cảm giác băng dán dính trên da vô cùng khó chịu, Kiều Tịch tức giận nhìn anh chăm chăm, dđl9qđôn Dạng còn có thể cười nói chuyện với cô, "Còn một lúc sẽ đến, sẽ không để cho chị quá khó chịu nữa, có điều, là sau khi chị hoài niệm về những ngày tháng ở cùng với tôi."

Dưới ánh mắt khó hiểu của cô, cảm mạnh vải đặt lên mắt cô.

Lần này thì thật sự không biết cái gì nữa rồi.

Sau khi thị giác mất đi, bình thường mọi người sẽ dùng thính giác và khứu giác để thay thế, trong đó hầu như thính giác hữu hiệu hơn.

Cô nghe thấy âm thanh Dạng dùng sức đóng cửa lại, sau đó lên xe, đóng cửa, một lát sau, lại kéo tấm rèm trước mặt xuống, xe chậm rãi khởi động.

Không biết trải qua bao nhiêu thời gian, có thể là mấy phút, cũng có thể là vài chục phút, ở trong bóng tối, Kiều Tịch không tính được thời gian.

Xe đột nhiên đánh một vòng, lại ngừng.

Cô mơ hồ nghe Dạng nói gì đó, thế nhưng loại ngôn ngữ này Kiều Tịch lại không hiểu.

Nhưng có một điều mà cô chắc chắn là có người ở bên ngoài, có thể có người cứu cô!

Trong lòng Kiều Tịch chấn động, thần kinh căng thẳng, dùng chân và thân thể chậm rãi cọ vào rèm trước mặt, trong miệng không ngừng phát ra âm thanh ô ô, hy vọng người bên ngoài có thể nghe thấy!

Cô cảm thấy người bên ngoài dừng nói chuyện với nhau chỉ trong nháy mắt, sau đó lại dùng loại ngôn ngữ cô không hiểu tiếp tục nói chuyện với nhau, Kiều Tịch cọ đến chỗ rèm, đụng phải ghế xe.

Cô nghe thấy tiếng nói chuyện lại dừng lại, cảm giác hi vọng tự nhiên sinh ra, cô kích động không ngừng cố gắng tiến về phía trước, đỉnh đầu bỗng dưng bị một vật cứng chìa vào, lạnh như băng, nòng súng cứng rắn, thân thể Kiều Tịch trong nháy mắt cứng ngắc, cô nghe người bên ngoài giống như hỏi gì đó, Dạng trả lời rất tự nhiên, Kiều Tịch không cam lòng, nhẹ nhàng lắc cái đầu, động tác rất nhỏ, sau đó cô nghe thấy tiếng kim loại va chạm rất nhỏ, lần này Kiều Tịch không dám động đậy, cô nghe thấy phía sau xe rung chuyển, sau đó Dạng nói với người ta gì đó, xe lại lần nữa khởi động.

Căm hận, uất ức, mắt mát, lửa gát, trong nháy mắt tất cả cảm xúc phức tạp nổi lên, nhưng tất cả những cảm xúc ấy đều không được thể hiện ra ngoài!

Kiều Tịch không thể làm gì khác hơn là nắm chặt tay, không phát ra âm thanh gì nữa.

Xe lắc lư, ý thức của cô lại bắt đầu hỗn loạn, ánh sáng dần dần tắt đi, giống như cả người chìm vào bóng tối.

Qua một hồi lâu, cô cảm thấy trong miệng mát mẻ, theo bản năng hé miệng, bắt đầu hút, ý thức dần dần rõ ràng, cô nhìn thấy Dạng ngồi chồm hổm ở bên cạnh cô, cầm chai nước suối trong tay.

Dạng có chút xin lỗi cười cười: "Quên mất cho chị uống nước, thấy chị không lên tiếng còn tưởng rằng chị lại giờ trò gì, nào ngờ lại ngất đi, chị, chị không trốn được đâu, mấy chuyện ở trạm xăng còn chưa đủ."

Biết là một chuyện, có làm hay không lại là một chuyện khác, cô sẽ không bao giờ ngồi chờ chết.

Cô trầm mặc, kháng cự.

Dạng nhìn cô như vậy, bất đắc dĩ, đứng dậy muốn đi.

"Đợi chút." Kiều Tịch gọi anh, "Tôi còn muốn uống." Chỉ có thể lực tốt mới có thể đối phó chuyện sau này, cô sẽ không tự hành hạ mình.

Anh ngồi xổm xuống, nâng gáy cô lên, lại đút cho cô mấy ngụm nước, Kiều Tịch dùng ánh mắt bảo anh, Dạng mới buông cô ra.

Môi đã bớt khô, Kiều Tịch thấy Dạng cầm vải lên.

Kiều Tịch cảm giác thần kinh mình cũng có chút tê liệt, bình tĩnh hỏi anh: "Dạng, không phải cậu là người nhà họ Kỳ sao? Tại sao làm như vậy? Ai cho cậu lợi ích lớn hơn sao? Hay là cậu có thù oán gì với nhà họ Kỳ?" Cô hỏi rất nhiều vấn đề, các phương diện đều có, bất luận anh trả lời câu nào, ít nhất cũng sẽ để Kiều Tịch biết động cơ của anh.

Dạng nghiêng đầu chột vui lên, "Tôi thích phụ nữ thông minh, nhưng không thích phụ nữ hỏi quá nhiều." Dạng không trả lời câu hỏi nào của cô.

"Cậu không muốn giết tôi, đúng không?" Kiều Tịch nhìn anh, động tác Dạng cũng dừng lại.

Cho dù là bắt cô, trói cô lại, Kiều Tịch cũng không cảm thấy có sát ý.

Dạng đứng ở cạnh xe, quay lưng về phía mặt trời, đôi mắt màu hổ phách nhìn Kiều Tịch, đột nhiên vươn tay dọc theo gương mặt Kiều Tịch quẹt một cái, nói thầm: "Chị, chị là một người phụ nữ tốt, đáng tiếc, chị không nên trêu chọc người ta."

Không đợi Kiều Tịch mở miệng hỏi nữa, Dạng liền lấy băng dán che miệng của cô, lần này không che mắt cô nữa.

Dạng đóng cửa, đi lái xe.

Kiều Tịch cử động thân thể, chậm rãi ngồi dậy, bên trong xe hoàn toàn yên tĩnh, Kiều Tịch cũng thấy tương lai không xác định của cô.

Trên đường đi, Kiều Tịch thấy cứ cách một đoạn lại có một trạm canh gác, những người đó mặc đồng phục, vì tốc độ xe nên nhìn không rõ lắm.

Cho đến khi xe đậu ở một trạm gác, Dạng dùng tiếng nước ngoài trao đổi với một người mặc trang phục binh lính, Dạng đưa cho người nọ một tập tài liệu, người kia nhìn Kiều Tịch một chút lại nhìn Dạng, gật đầu với bọn họ một cái, nói gì đó.

Cuối cùng Kiều Tịch cũng biết loại ngôn ngữ có chút quen thuộc mà không hiểu được này, lúc trước cô đã từng nghe thấy trong phim, tiếng Thái.

Như vậy, bây giờ cô đã không còn ở Trung Quốc nữa, mà là ở nước Thái rồi.

Thật châm chọc, lần đầu tiên cô tới đất nước được hoan nghênh đến du lịch, lại với lý do này.

Người nọ trả lại tài liệu, Dạng xuống xe, mở cửa hông, còi sợi dây ở chân cho cô, sau đó không dượng cho lắm kéo cô xuống xe, hai chân Kiều Tịch đau đốn, hoàn toàn không đứng vững, chỉ có thể khập khễnh mặc cho Dạng kéo cô từng bước từng bước đi về phía trước.

Kiều Tịch vừa đi vừa quan sát xung quanh, nơi này giống như là một căn cứ quân đội, nhưng lại không quá giống.

Có chút giống chân núi nhà họ Kỷ, ở trong núi, còn có rất nhiều khu kiến trúc, xung quanh người người đi lại lui tới, nhiều nhưng không quá nhộn nhịp.

Ai cũng lạnh lùng, phần lớn ăn mặc chỉnh tề, bên hông có trang bị súng.

Thình thoảng có đàn ông liếc nhìn thân hình của Kiều Tịch, lưu luyến ở trước ngực cô và giữa bắp đùi, rất có tính công kích.

Dạng kéo cô đi tới tòa nhà bên trong cùng, ngói gạch màu trắng, điêu khắc xinh đẹp, rất có phong cách ngoại quốc.

Có một quân nhân đi tới trước mặt hai người, Dạng giao súng ra, còn có dao găm giấu ở ủng, sau đó người đàn ông kiểm tra một vòng trên người anh rồi mới kết thúc, ngay sau đó đi tới phía Kiều Tịch, Kiều Tịch theo bản năng lùi về sau một bước, nhìn Dạng.

Dạng bắt đầu đi khoát khoát tay nói: "Chị nhẫn nại một chút đi, theo quy củ."

Như vậy thật vô lý, giống như bị tước đoạt tôn nghiêm, sao cô có thể chịu được một người đàn ông xa lạ sờ tới sờ lui ở trên người cô chứ!

Kiều Tịch không muốn, lùi hai bước liên tiếp, quân nhân đó đen mặt, nhưng về mặt lại có chút hưng phấn, duỗi tay ra tóm lấy cánh tay của cô, dùng sức khiến Kiều Tịch không khỏi kêu ra tiếng.

Người nọ cười ác ý, cái tay còn lại vươn thẳng tới trước ngực của cô.

Đúng lúc này, có tiếng quát nhẹ truyền đến từ sau lưng.

Mặc quân trang nghiêm nghị, dưới ánh nắng mái tóc đen lóe lên ánh sáng dịu dịu, ngũ quan tuấn lãng, lại lộ ra vẻ ôn hòa, nhưng lúc lên mặt lại là đáng sợ rất nghiêm nghị, anh nói gì đó với người quân nhân kia, người đó không hiểu nhìn Kiều Tịch một chút, cuối cùng gật đầu một cái, thả cô ra.

Thân thể Kiều Tịch mất lực, người nọ vội vàng đỡ cô, gạt đầu với Dạng một cái, đỡ cánh tay của cô, dẫn cô đi vào trong.

Đại viện có rất nhiều người canh gác tới lui lui, về mặt lạnh lùng, mang súng trường ở sau lưng, trạm gác trên nóc có một người cầm súng máy, một người cầm ống nhòm kiểm tra liên tục, canh phòng như vậy thật khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Do người này dẫn đi nên dọc đường đi không có người cản trở nữa, thậm chí không còn ánh mắt kỳ quái nhìn cô.

Cho đến khi tiến vào trong tòa kiến trúc màu trắng, có người mỉm cười tiếp đón hai người, nói đôi câu, đi trước dẫn đường cho bọn họ.

Hai chân Kiều Tịch dần dần thích ứng, sau một khắc liền rút tay ra.

Mặt lạnh, cô nhìn người nọ một cái: "Hoắc Dục, trêu chọc tôi như vậy, chơi rất vui sao?"

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Lucifer

Editor: Cookie Oh

Lucifer là tên đứa con đầu tiên được tạo ra bởi Thiên chúa và là thiên thần hùng mạnh nhất. Tuy nhiên, Lucifer sau đó phản bội lại đức tin của mình, triệu tập tất cả những thiên thần nổi loạn ủng hộ mình (sau này bị gọi là những thiên thần sa ngã, chiếm khoảng 1/3 trong tổng số thiên thần trên Thiên đàng) và khơi mào cho cuộc Chiến tranh trên Thiên đàng. Sau khi thất bại, Lucifer bị giáng xuống địa ngục, trở thành hiện thân của cái ác.

Hoắc Dục không có phản ứng gì với lời nói của Kiều Tịch, thấy cô rút tay lại, mặt lạnh lùng tiếp tục đi về phía trước.

Kiều Tịch thấp thỏm trong lòng, nghi ngờ và sợ hãi đồng thời sinh ra.

Tại sao anh ở chỗ này?

Anh cũng là một trong những người muốn bắt cô?!

Nhưng vì sao trong bữa tiệc còn nhắc nhở cô phải cẩn thận, đó cũng là một phần trong kế hoạch sao?

Không đúng không đúng, Hoắc Dục vẫn đi theo chú làm ăn, sau đó mới đến thành phố A lập nghiệp, sao anh đột nhiên làm cùng những người này?

Có điều, từ lúc Hoắc Dục biết cô và Kỳ Thừa An ở chung với nhau, anh ra sức phản đối, còn nói năng tưng tưng, rõ ràng đã sớm biết thân phận của Kỳ Thừa An, hơn nữa thương hội lần đó, Kỳ Thừa An rõ ràng từng nói với cô, thương hội bí ẩn như vậy, không thể bị người ngoài biết được, thế nhưng Hoắc Dục lại xuất hiện, rõ ràng anh thuộc về một thế lực nào đó.

Đối lập với nhà họ Kỳ có hai gia tộc lớn, một là bác Thanh đại diện cho nhà họ Hàn, Kỳ Thừa An đã nói bác Thanh tạm thời sẽ không hợp tác với nhà họ Kỳ.

Thứ hai, chính là Đường Mục làm đại diện cho nhà họ Đường.

Nghĩ tới những người kia, Kiều Tịch không biết làm thế nào, không hiểu sao tự dưng rung mình một cái, trong lòng càng thêm lo sợ.

Người hầu trước mặt dẫn hai người tới trước một cánh cửa, gạt đầu lui ra.

Hoắc Dục gõ cửa hai cái, sau đó đẩy cửa ra, thấy Kiều Tịch đứng trước, Hoắc Dục quay đầu sử dụng ánh mắt thúc giục cô.

Đôi mắt đen lẳng lẳng nhìn cô chăm chú, không hề chớp mắt, biểu tình lạnh nhạt giống như nhìn một người xa lạ.

Cái gì nên đến rồi cũng sẽ đến, một mực tránh né cũng không ngăn cản sự việc phát triển.

Kiều Tịch cúi đầu nở nụ cười, ngẩng đầu lên thì ánh mắt kiên nghị vô cùng.

Cô không nguyện giống như những người khác, khóc lóc rồi rít, cho dù chết, cũng muốn giữ vững phần tôn nghiêm cuối cùng.

Nghĩ chốc lát, Kiều Tịch kéo hai chân có chút nhức mỏi đi vào gian phòng.

Trong nháy mắt lúc đóng cửa, Hoắc Dục thuận thế cúi đầu nhẹ giọng ở bên tai cô: "Thuận theo một chút."

Kiều Tịch cả kinh trong lòng, dùng khước mắt liếc anh một cái, nét mặt Hoắc Dục vẫn lạnh lùng như cũ, loại thần thái đó khiến Kiều Tịch cho rằng giọng nói vừa rồi là ảo giác của mình. ĐỖ LỄ~Quý/Đôn

Trong phòng ngập tràn một mùi hương, nhàn nhạt thấm vào ruột gan, lấy lại bình tĩnh, Kiều Tịch nhìn về phía trước, trong nháy mắt ánh mắt dừng lại.

Cái này, đây là cảnh tượng yêu dị như thế nào đây.

Khi Kiều Tịch biết thân phận Kỳ Thừa An, cũng tưởng tượng qua cuộc sống xa hoa lãng phí của anh như thế nào, nhưng sau khi tận mắt thấy qua, không giống tưởng tượng của cô.

Mà giờ khắc này ở trước mắt cô, là một phiên bản thực tế của "thành phố tội ác".

Người đàn ông lửa thể rất cường tráng, có một người phụ nữ yêu kiều như con mèo nhỏ nằm dưới chân anh, bên cạnh còn có người phụ nữ da trắng vâng lời rót rượu cho anh, cũng lửa thể, chỉ có chút ít vãi vốc trên người, vô cùng sinh động, hai mắt màu xanh thẫm, tư thái dịu dàng đáng yêu, mềm mại yêu kiều.

Nhưng trong cảnh xa hoa lãng phí này, chói mắt nhất vẫn là người đàn ông ở giữa kia.

Da thịt trắng nõn, lông mày xé chẻ, đôi mắt màu xanh ngọc bích yêu dị, động tác nhận lấy ly rượu ngao mạn mà tao nhã, giống như quý tộc đến từ nước Anh ở thế kỷ trước, mọi cử động đều mang theo nét tôn quý bẩm sinh.

Đường Mục.

Anh nhắc ly lên uống một hớp, trở về chỗ tựa nhắm mắt lại, khoảng cách xa như vậy vẫn có thể nhìn thấy lông mi cong dài che mí mắt, nhìn từ góc của cô khuôn mặt tinh xảo, lại có một chút cảm giác nhu thuận.

Bỗng nhiên, người đàn ông mở hai mắt ra, vẻ kì dị trong hai mắt lộ ra vẻ lạnh lẽo bức người, Kiều Tịch run sợ, tinh thần cũng căng thẳng.

"Cô Kiều tới rồi, ngồi đi." Ánh mắt Đường Mục vừa rơi xuống, phát ra một tiếng cười khê.

Hoắc Dục lên tiếng, người phía sau mang một cái ghế đến bên cạnh Kiều Tịch.

Kiều Tịch bình tĩnh lại, cố gắng đè ép lo lắng trong lòng xuống, kéo đôi chân nhức mỏi ngồi vào ghế.

"Thật không ngờ chúng ta có thể gặp lại nhanh như vậy." Đường Mục giơ tay lên, mỹ nữ xích lửa bên cạnh mỉm cười ngồi xổm xuống.

Kiều Tịch cúi đầu, không muốn để cảnh tượng diễm sắc này làm đau mắt mình, kinh nghiệm giáo dục hơn hai mươi năm khiến cô khó có thể tiếp nhận

cảnh tượng như vậy. Hơn nữa cô không thích ánh mắt anh nhìn cô, rõ ràng mình ăn mặc chỉnh tề, khi anh soi mói lại như là không mặc gì ngồi ở trước mặt anh.

Ánh mắt Đường Mục lộ ra đùa giỡn, quan sát Kiều Tịch một chút: "Xem ra Dạng không phải rất dịu dàng, khiến cô chịu uất ức, xin lỗi." Giọng nói chân thành, nếu đôi mắt kia không phải mang theo sự khinh miệt rõ ràng, Kiều Tịch sẽ tin là thật.

Nói như vậy, xem ra Dạng thật sự là người của nhà họ Đường.

Cô không biến sắc đảo mắt một cái, quan sát xung quanh.

Căn phòng rất xa hoa, trang hoàng xinh đẹp hào phóng, ngàn vạn chiếc đèn hoa mỹ, điều khắc cũng tỉ mỉ vô cùng, nhìn chăm chú mỗi một chi tiết, thậm chí trái nải mềm mại, giẫm xuống đều có cảm giác êm ái.

"Cô Kiều vẫn muốn trầm mặc như vậy sao?" Đường Mục hỏi.

Kiều Tịch ngẩng đầu lên, hơn mười phút trôi qua, Đường Mục không lộ ra chút gì là thiếu kiên nhẫn, rất yên tĩnh và kiên nhẫn chờ cô đáp lại.

Loại cảm giác này đột nhiên khiến cho cô nhớ tới Tiểu Hoàng, chú rắn vàng sắp trưởng thành đó, sau khi Kiều Tịch quen với nó, có lúc sẽ cho nó ăn, thả vào lồng sắt rồi trêu chọc nó, cố ý không cho nó ăn thịt.

Tiểu Hoàng rất biết điều nằm ở trong lồng, thỉnh thoảng động đậy, nhưng ngay khi cô lơ đãng, nó đột nhiên ưỡn thân nhảy bắn lên, một phát nuốt miếng thịt trên tay cô vào.

Mà bây giờ, Đường Mục giống như con rắn vàng ấy, mà không hẳn giống nhau, bây giờ cô là khối thịt, hay là thịt đang trong lồng.

"Cô Kiều không nói lời nào cũng được, dù sao chúng ta có nhiều thời gian." Đường Mục hơi nhếch khóe môi lên nói.

"Cũng không biết Kỷ nhị thiếu gia có thể không nóng ruột hay không đây?" Dứt lời cười thật thấp một tiếng, giọng nói trêu chọc.

Cuối cùng Kiều Tịch không nhịn được, lên tiếng nói: "Không biết Đường tiên sinh mời tôi tới có chuyện gì? Đây là nơi nào?"

Kiều Tịch dùng chữ mời, thật là khéo léo.

Cũng không nói chuyện bị trói, xem nhẹ điểm này, một là hi vọng Đường Mục không trở mặt, hi vọng ít nhất có thể đảm bảo người thân của cô an toàn; hai cũng là cho hai bên một đường lui, cho dù người nhà họ Kỷ tìm đến, Kiều Tịch cũng có thể nói, ban đầu là Đường Mục "mời" cô, không phải là bắt cóc, như vậy đối với hai bên đều tốt.

Đường Mục thấy cô đáp lời, lông mày nhẹ nhàng dựng lên, "Phu nhân thứ sáu của tôi chết rồi, cô ấy là con gái một, từ nhỏ đã không có chị em. Lần trước nhìn thấy cô Kiều, tôi vô cùng có cảm tình, cho nên hi vọng cô có thể viếng thăm người vợ đáng thương của tôi, còn nơi này, chính là nơi vợ tôi trưởng thành."

Đường Mục trả lời cũng như chưa nói, Kiều Tịch không biết nguyên nhân, không thể làm gì khác hơn là cười gượng: "Cái này, dĩ nhiên có thể, chẳng qua tôi vẫn hy vọng có thể liên lạc với người thân của tôi trước."

"Cô nói là Kỷ nhị thiếu gia?"

"Đúng vậy."

"Dĩ nhiên là có thể." Đường Mục đồng ý.

Phản ứng sáng khoái như vậy khiến Kiều Tịch có chút sững sờ, càng không hiểu rốt cuộc anh ta muốn làm gì.

Đường Mục thưởng thức ly rượu trên tay, màu đỏ cùng màu vàng của rượu càng lộ ra vẻ xinh đẹp, "Tôi đồng ý với cô, có điều cũng hy vọng cô có thể đồng ý với tôi một chuyện."

Kiều Tịch đột nhiên bắt đầu thấp thỏm không yên, chần chừ hỏi: "Cái gì?"

"Rất đơn giản," giọng nói của anh rất ngọt ngào, mang theo chút xiu vĩ âm, "Vợ của tôi đã qua đời, cô đã cũng đồng ý với tôi đưa tiền cô ấy, chỉ bằng thay thế cô ấy ở lại bên cạnh tôi, cô cứ tin tôi, phu nhân thứ sáu của tôi chắc chắn cũng sẽ rất vui vẻ."

Kiều Tịch kinh sợ không thốt nên lời.

Ý của anh ta là muốn cô thay thế người vợ đã chết của anh ta, ở lại bên cạnh anh ta?!

Đùa gì thế!

Mặc dù Kiều Tịch không lên tiếng, nhưng ánh mắt của cô đã sớm bán đứng cô.

"Chủ ý này không tốt sao?" Anh mở miệng hỏi.

Hơi trầm ngâm, Kiều Tịch vẫn trả lời: "Nếu như tôi không đồng ý thì sao?" Cô nghe thấy phía sau lưng hô hấp của Hoắc Dục có chút nặng nề.

Đường Mục cười ha ha, nâng ly rượu hất xuống người mỹ nữ dưới chân, chất lỏng trong suốt chảy xuống theo dáng người hoàn mỹ, vô cùng kích thích thị giác, cô ta cười duyên, cợt ổng quần anh.

"Tôi rất thích một câu thơ Trung Quốc." Đôi mắt yêu mị khóa chặt trên người cô, ánh mắt kia khiến cho cô không thể động đậy, "Đồng phong bất dữ Chu lang tiện."

Đồng Tước xuân thâm tóa nhị Kiều, Kiều Tịch nói câu thơ sau ở trong lòng.

Hai câu thơ trong bài "Xích Bích hoài cổ" của Đỗ Mục. Dịch nghĩa:

(Nếu) gió đông không tiện cho mưu của chàng Chu

Hai nàng Kiều đã bị "khóa xuân" trong đài Đồng Tước.

Giật gật khoe miệng, "Nhưng trên thực tế bài thơ không ứng nghiệm, cũng chỉ là nhớ lại mà thôi."

Đường Mục chợt đứng lên, từng bước từng bước đi về phía cô, mỗi một bước dẫm lên tim Kiều Tịch, khiến cho cô kinh hãi, cuối cùng đã tới trước mặt cô, Đường Mục cúi đầu, đôi tay chống vào phần tựa của ghế lạnh nhạt nói: "Nhưng không phải bây giờ tôi đang khóa Tiểu Kiều này đấy sao."

Kiều Tịch chán ghét cau mày, không thích cách anh gọi cô.

Anh dùng một ngón tay nâng cằm của cô lên, lại gần cô: "Thế nào, không thích sao?"

Không biết là do mùi hương trong phòng này, hay là hương trên người Đường Mục, nhàn nhạt, mê người.

Kiều Tịch nghiêng đầu thoát khỏi sự kiềm chế của anh, dây chuyền trên cổ lộ ra ngoài.

Mắt Đường Mục tối sầm lại, bỗng chốc kéo dãn trên cổ Kiều Tịch ra, Kiều Tịch cả kinh, hít một hơi khí lạnh.

Sợi dây chuyền kia chính là nút áo Kỳ Thừa An cho Kiều Tịch, cô vẫn luôn mang bên mình, không biết vì sao Đường Mục nhìn thấy lại có phản ứng lớn như vậy, nhưng bất quá đó chỉ là một nút áo bằng đá, hoàn toàn không đáng tiền, nhưng đối với Kiều Tịch mà nói vô cùng quan trọng, cho nên mặc dù Kiều Tịch không nói chuyện, nhưng vẻ mặt vô cùng sốt ruột.

Đầu ngón tay Đường Mục vuốt nút đá hai cái, cười thật thấp một tiếng, khoe mắt liếc Kiều Tịch: "Vốn cho rằng Kỳ Thừa An chỉ chơi đùa với cô, bây giờ xem ra không phải vậy rồi, thú vị."

Kiều Tịch không thể nào, cuối cùng không nhịn được đưa tay giành lại: "Trả lại cho tôi!"

Đường Mục nhẹ nhàng né tránh, nở một nụ cười giả tạo với cô: "Biết cái này đại diện cho cái gì không?"

Kiều Tịch trầm mặc.

Đường Mục cũng không quan tâm, "Ồ trên này có khắc huy tộc của nhà họ Kỳ, không thể dễ dàng có được, xem ra cô đúng là người trong lòng của Kỳ Thừa An, lần này xem như không bắt nhầm người rồi."

"Xin trả lại nó cho tôi!" Kiều Tịch trịnh trọng nói.

Đường Mục hếch mày, "Có thể."

Duỗi tay ra, Kiều Tịch vội vàng nhận lấy, khi chạm phải, Đường Mục buông tay, nút áo rơi xuống, sau đó không chút do dự dẫm lên, lúc nhấc chân lên đã vỡ thành ba mảnh.

Sự tức giận tỏa ra toàn thân lần thứ hai, thân thể cũng hơi run, Kiều Tịch ngẩng đầu lên nhìn anh chăm chăm, ánh mắt chứa một ngọn lửa sáng ngời: "Anh có ý gì đây?" Giọng nói của cô rất lạnh, không che giấu tức giận.

"Không cần thận mà thôi." Đường Mục nói với vẻ lơ đãng, không thêm để ý.

Trợn mắt nhìn anh hồi lâu, Kiều Tịch biết bây giờ không có sức phản kháng, không thể làm gì khác hơn là ngồi xổm xuống nhặt các mảnh vỡ lên.

Đồng thời nghe thấy Đường Mục ở trên đầu cô nói: "Cô đã là người mà Kỳ Thừa An nhận định, như vậy nhất định biết chuyện lượng hàng hóa kia chứ?"

Kiều Tịch chấp và nút áo ở trong lòng bàn tay, không rảnh để ý lời của anh.

"Không nói, sẽ chịu đau khổ đó, Tiểu Kiều của tôi?"

"Tôi không hiểu anh đang nói gì," Kiều Tịch thả đồ vật vào trong túi, lạnh lùng nói: "Tôi quen biết Kỳ Thừa An không lâu, anh ấy chưa bao giờ nói chuyện làm ăn với tôi."

Đường Mục nhìn cô, cười khê một tiếng: "Nếu như lúc này cô nói những lời này, tôi sẽ tin cô một hai phần, nhưng bây giờ....." Anh đột nhiên nắm lấy mặt của cô, hít mũi nói từng chữ từng câu: "Tốt nhất là cô nói hết ra, nếu không tôi nhất định sẽ khiến cho cô hối hận vì đã sinh ra trên cái thế giới này."

Kiều Tịch dùng sức hất tay của anh ra nhưng lại không thể, nghe thấy tiếng anh giễu cợt: "Yên tâm, tôi đã sớm trải qua cảm giác đó."

"A, cái này ngược lại khá thú vị." Đường Mục cười quỷ quyệt, "Người đâu, đem J22 ra đây để cô Kiều cảm nhận một chút."

Kiều Tịch bụm má nhìn anh, theo bản năng hỏi: "Là cái gì?"

"Để cho cô cảm nhận được đỉnh cao gì đó." Dưới ánh đèn, Đường Mục cười lạnh lạnh quỷ quyệt, đột nhiên rất giống với một người trong tưởng tượng.

Lucifer, tội ác, đen tối, tuyệt vọng, cấm kỵ, dụ hoặc.

Chết chóc.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Đáng Giá

Về bình tĩnh của Kiều Tịch cuối cùng cũng bị đứt đoạn, lo lắng nhìn anh: "Anh muốn làm gì?!"

"Sợ?" Đường Mục nhàn nhạt liếc cô một cái, khóe miệng cười nhạo nhếch lên thành một đường cong, ánh mắt lạnh lẽo dò xét trên người cô, "Cô sẽ thích thôi."

Một người hầu nữ cao gầy xinh đẹp cầm một chiếc khay trong tay, chân trần đi tới, ở mắt cá chân hệ đeo một cái lắc vàng, mỗi một bước đi có tiếng leng keng vang dội, rất dễ nghe, nhưng với Kiều Tịch, giống như ma ám.

Kiều Tịch thấy tình huống không đúng, đứng lên chạy, còn chưa đi được hai bước, bị Hoắc Dục bắt lại.

Kiều Tịch cắn hận và khó hiểu nhìn anh, nét mặt Hoắc Dục vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng sức lực ở tay thì không nhỏ, ấn cô ngồi xuống ghế.

"Anh ——" cô ngẩng đầu nhìn anh, cô một thân một mình, người duy nhất có thể cứu mình lại đặt cô lên trên thớt!

Đường Mục không có bất kỳ phản ứng gì đối với hành động của Kiều Tịch, đã biết cô không chạy thoát.

Sau đó, Kiều Tịch thấy Đường Mục cầm một vật gì đó lên từ trong khay, trong nháy mắt bị kinh sợ, thân thể cứng ngắc giống như khúc gỗ.

Đó là một ống tiêm rất nhỏ, dưới ánh đèn cây kim lạnh lẽo phỉếm amhs bạc vô cùng nhức mắt, chất lỏng bên trong trong suốt. Kiều Tịch không cho rằng bên trong là nước.

"J22, loại chất lỏng vô cùng thuần chất do bộ phận nghiên cứu mới chế tạo ra, còn có thuần túy hơn băng độc thời Đại Tân Sinh, sau 5 phút tiêm vào cơ thể người sẽ sinh ra phản ứng mãnh liệt, kéo dài 2 tiếng, về phần tác dụng phụ——" Đường Mục hơi dừng lại một chút, nhìn Kiều Tịch, "Lát nữa cô sẽ biết."

Kiều Tịch không thể ngồi chờ chết, không ngừng dùng sức giãy giụa, chất độc, đó là ma túy thuần túy nhất! Kiều Tịch sốt ruột muốn chết, lại không tránh thoát được!

Hoắc Dục ấn bả vai cô, khí lực lớn tới mức tưởng như một giấy sau xương quai xanh của cô sẽ gãy luôn, nhưng cô vẫn dùng sức giãy giụa, gạt tay của anh ra, thậm chí bắt đầu mắng Hoắc Dục, nhưng mà anh vẫn không buông tay!

Cuối cùng người hầu nữ bên cạnh cũng tới ấn cánh tay của cô lại, Kiều Tịch không thể động đậy, thờ hồn hèn nhìn Đường Mục đang cúi đầu kéo cánh tay cô lại, cô nghe thấy chính mình hét lên một tiếng, kích động đến mức ba người cũng không đè cô lại được, Đường Mục chán ghét nhíu mày, nhưng động tác trên tay cũng không dừng lại. d+d-lq/đ

Kiều Tịch nhân cơ hội đá anh ta một cước, Đường Mục tránh thoát được, trên tay vẫn không buông lỏng, Kiều Tịch ngã xuống dưới đất, sợ hãi và khản trương khiến cô không ngừng giãy giụa, cuối cùng Đường Mục vẫn lạnh lùng đứng ở bên cạnh nhìn cô, cho đến khi cô đã dùng hết sức lực, ngồi bệt dưới đất.

Từ đầu tới cuối, bàn tay Hoắc Dục đặt trên vai cô chưa hề thả lỏng.

Rất đau, nhưng thấy tuyệt vọng hơn.

Đường Mục ưu nhã ngồi xuống trước mặt cô, "Không nào loạn nữa sao?"

Kiều Tịch nhìn chăm chăm anh, nhẹ giọng nói một câu: "Biến thái."

Chát!

Nữ hầu bên cạnh tát cô một cái rất mạnh, Kiều Tịch cảm giác nửa bên mặt tê rần, đầu ong ong, kể từ lúc lên đại học, không có ai dám đánh cô như vậy, ánh mắt hung ác liếc qua, Kiều Tịch thấy thân thể nữ hầu đổ run lên một cái.

Nhưng cô không ngờ tới, Đường Mục lại lên tiếng: "Tôi từng bảo cô đánh cô ta sao?"

Nữ hầu buông cô ra, quỳ xuống, nói bằng tiếng Anh: "Chủ nhân, tha thứ cho tôi ngu ngốc."

"Cút." Đáy mắt Đường Mục không có chút ý cười nào nhìn cô người hầu, chỉ có lạnh lẽo và tàn độc.

Nữ hầu trầm mặc nhìn Đường Mục, ánh mắt tuyệt vọng khiến Kiều Tịch cũng có chút kinh ngạc.

Cuối cùng cô ta hai chân run rẩy, đi ra khỏi phòng.

Đường Mục nắm cánh tay cô mà lúc nữ hầu kia nắm, Kiều Tịch cũng không phản kháng, lẳng lặng nhìn động tác của anh.

Bầu giờ có phản kháng thế nào cũng không có ích gì rồi nữa rồi, sao phải phí công sức?

Chẳng bằng nghỉ ngơi dưỡng sức, nghĩ cách khác chạy trốn thì tốt hơn.

Phản ứng trầm mặc của cô lại khiến Đường Mục thấy kỳ quái, lông mày dựng lên, có chút đùa cợt hỏi: "Tôi tưởng rằng cô sẽ khóc."

"Tại sao phải khóc?" Kiều Tịch giọng nói lạnh nhạt: "Phụ nữ khóc là vì muốn người đàn ông họ yêu dỗ dành họ, tôi khóc ở đây thì có ích gì."

Đường Mục nghe vậy hừ một tiếng, giữ cánh tay của cô, chỉnh góc độ phù hợp, cầm kim tiêm vào, "Cái này cường độ hơi lớn, nhưng ô sẽ rất thoải mái."

Cảm giác chất lỏng quái lạ tiến vào trong thân thể cũng không có gì mấy, chỉ có chút lo lắng vì mình không biết đó là chất gì, đây là loại cảm giác cô ghét nhất, nhưng nếu không có sức thay đổi, thì tiếp nhận thôi.

Có điều nghe thấy anh ta nói vậy, Kiều Tịch vẫn không nhịn được cười một tiếng: "Thoải mái, anh đã dùng qua?"

"Dĩ nhiên."

"Vậy, là ai tiêm cho anh thứ này?"

Đường Mục nghe vậy ngừng đầu lên, động tác đẩy ống tiêm cũng dừng một chút.

Anh thấy, một đôi mắt đen như mực, không có sự cảnh giác lúc mới gặp, cũng không có sự tức giận vừa nãy.

Kỳ dị, một đôi mắt vô cùng bình tĩnh.

Không có oán hận, không có không cam lòng, anh chỉ có thể cảm nhận được sự bình thản và ôn hòa.

"Ánh mắt rất đẹp đấy." Đường Mục lấy ống tiêm ra, nắm cầm của cô, Kiều Tịch không tránh né, bình tĩnh nhìn chăm chú vào đôi mắt kì dị kia.

"A, không tệ." Đường Mục cười khẽ một tiếng, "Cô nói, cô không biết lượng hàng kia ở đâu?"

"Tôi không biết."

"OK, tôi cho cô một cơ hội." Đường Mục lấy một cái điện thoại di động ra, khoát tay một cái, Hoắc Dục thả tay đang giữ cô, anh đưa di động tới trước mặt cô, "Gọi điện thoại hỏi Kỹ Thừa An, hỏi xong, tôi thả cô đi."

Đường Mục chưa bao giờ nuốt lời, Kỹ Thừa Vũ đã từng nói vậy.

Mím môi một cái, Kiều Tịch nhận lấy điện thoại, trong đầu còn chưa biết nhớ lại dãy số thế nào, số cũng đã đánh ra.

"Xin chào." Giọng nói quen thuộc của A Nhất ở bên kia vang lên, rõ ràng mới không có mấy ngày, sao có cảm giác như đã qua cả một đời người là thế nào.

"Là tôi." Kiều Tịch cảm thấy giọng mình có chút nghẹn, ho nhẹ một cái.

"Cô Kiều! Cô ở đâu! Cô có khỏe không!" A Nhất hỏi liên tục, dễ thấy sự quan tâm.

Khỏe miệng Kiều Tịch cong lên, nói: "Kỷ Thừa An có ở bên cạnh cậu không?"

"Cô chờ một chút, thiếu gia đang nói chuyện với đại thiếu gia!"

Một lát sau, bên kia vang lên một giọng nói lạnh nhạt quen thuộc, thật là, rõ ràng vừa nãy còn không muốn khóc, nghe được giọng nói của anh một cái, Kiều Tịch lại lặng lẽ rơi một giọt nước mắt xuống.

Dĩ nhiên, Đường Mục cũng nhìn thấy.

"Là em." Kiều Tịch hít thở sâu, muốn cho giọng của mình bình tĩnh một chút, ít nhất không thể để cho anh nghe ra sự nức nở và tiếng rung.

"Anh biết rồi, Đường Mục có đối tốt với em không?" Kỷ Thừa An hỏi cô.

Kiều Tịch lưỡng lự, xem ra bọn họ đã tìm được chỗ của mình.

Đang muốn nói gì đó, điện thoại lại đột nhiên bị cướp đi, Đường Mục cười nói với Kỷ Thừa An: "Kỷ nhị thiếu gia, ngàn vạn lần không nên để bụng chuyện tôi mời Tiểu Kiều tới đây, thực sự là vị phu nhân thứ sáu của tôi quá đáng thương, tuổi còn trẻ mà đã xa rời nhân thế, tôi muốn tìm một người bạn bằng tuổi cô tới đưa tiễn cô, không quá đáng chứ. A, đúng rồi, Kỷ nhị thiếu gia còn thiếu phu nhân của tôi một bó hoa đó, chi bằng bây giờ đưa tới đây, thế nào?"

Kiều Tịch căng thẳng, nhìn Đường Mục chằm chằm.

Đường Mục chẳng liếc cô một cái, tiếp tục nói: "Dĩ nhiên, chỉ một mình anh tới thì vô cùng tốt, phu nhân của tôi rất sợ người lạ, ha ha."

Kiều Tịch không biết Kỷ Thừa An nói cái gì, chỉ thấy Đường Mục cúi đầu nhìn cô với vẻ mặt không hiểu, nói một câu "có thể" tiện tay đưa điện thoại cho cô.

"Em thế nào rồi?" Vẫn là câu hỏi như thế.

Kiều Tịch lưỡng lự, bình tâm nói: "Em rất khỏe, Đường tiên sinh mời em đến làm khách, đối xử với em rất đúng mực. Ngoài ra em còn gặp được người quen cũ, " cô cười thật thấp một tiếng: "Chính là anh họ của em, đã từng kể với anh, cứ tưởng rằng anh ấy không có bản lĩnh gì, bây giờ phát hiện hoàn toàn không phải như vậy, bây giờ anh ấy trở thành cánh tay phải của Đường tiên sinh, đúng rồi, anh ấy cầu hôn em, em đồng ý rồi." Kiều Tịch chưa bao giờ cảm thấy giọng nói mình lạnh như thế, lạnh lẽo giống như anh.

"Chính là như vậy, anh cũng biết tới bây giờ em chưa từng thích anh, em chính là một người phụ nữ yêu tiền, nếu anh niệm tình cũ, thì đừng tới quấy rầy cuộc sống của em."

Bên kia trầm mặc hồi lâu.

"Tự chăm sóc mình cho tốt." Kỷ Thừa An nói, dừng một chút còn nói: "Anh sẽ không để em thất vọng."

Nước mắt, lặng lẽ rơi ra từ trong vành mắt, từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đất.

Kiều Tịch cúp điện thoại, cô rất sợ một khắc sau sẽ khóc lóc kể lể với anh mất, nói cô rất sợ, rất nhớ anh.

Nhưng cô không thể, cô biết lượng hàng này quan trọng với nhà họ Kỷ thế nào, nếu như Kỷ Thừa An tới sẽ gặp chuyện gì đó mất.

Cô nhớ anh, nhưng lại không muốn anh đến.

"Tài nói dối không tệ." Đường Mục cười trào phúng ở trên đỉnh đầu cô.

Kiều Tịch hít thở sâu hai cái, thu nước mắt lại, cúi đầu lau khô nước mắt, đưa trả di động lại cho Đường Mục.

Đường Mục không nhận, nghiêng đầu nhìn cô, "Phụ nữ thật kỳ quái, vừa nãy thế nào cũng không khóc, gọi điện thoại lại khóc, thật thú vị."

Kiều Tịch nghe vậy cười một tiếng, trong mắt vẫn còn nước mắt, "Đó là bởi vì thế giới của anh không có tình yêu thôi."

Nụ cười đó, rục rờ mỹ lệ, giống như sao băng vụt qua phía chân trời, nhưng lại khiến mắt anh đau xót.

"Đ dẫn người đi, nhốt vào D1." Đường Mục lạnh giọng ra lệnh.

"Vâng." Hoắc Dục ở sau lưng nhỏ giọng đáp.

Lôi cánh tay của cô, dẫn cô rời khỏi phòng.

"Thừa An, đừng hành động theo cảm tính." Kỳ Thừa Vũ bình tĩnh nói với Kỳ Thừa An, "Mục đích của Đường Mục rất rõ ràng, một mình em đi chỉ có một kết quả, bây giờ mặc dù Kiều Tịch đang trong tay anh ta, nhưng quyền chủ động đang là của chúng ta."

Kỳ Thừa An ngồi trên ghế sofa không nói một lời.

Khi anh trầm mặc, chính là bày tỏ sự cự tuyệt.

Điểm này, Kỳ Thừa Vũ biết rõ.

Kỳ Thừa Vũ đi tới trước mặt anh, dùng giọng ra lệnh: "Thừa An, em không thể đi!"

Kỳ Thừa An ngẩng đầu nhìn anh một cái, thanh thanh đậm đậm, nhưng bên trong ẩn hàm gì đó không thể nghi ngờ.

Kỳ Thừa An phi điện thoại của A Nhất vào khay trà, nói với Kỳ Thừa Vũ: "Nếu như chị dâu còn sống, cũng xảy ra chuyện này, anh sẽ làm thế nào?"

Kỳ Thừa Vũ cứng lại, trầm mặc hồi lâu mới nói: "Anh sẽ lấy đại cục làm trọng."

"Vì vậy, anh mới thích hợp làm chủ nhà họ Kỳ nhất, mà em thì không thể." Kỳ Thừa An nở một nụ cười yếu ớt, "Thân là người đàn ông, bảo vệ người phụ nữ của mình là chuyện hiển nhiên, huống chi em đã đồng ý với cô ấy, không thể để cô ấy thất vọng, xin lỗi anh, em phải đi." D-đ*!-q%đ

Kỳ Thừa Vũ nhìn anh, thờ dài một tiếng: "Thừa An ——"

"Nếu như em không thể trở về, anh đồng ý em một chuyện đi."

Kỳ Thừa Vũ biết anh đã quyết tâm, nghe như thế cũng chỉ đành đồng ý: "Em nói đi, anh nhất định làm được."

"Quan tâm A Nặc nhiều hơn." Kỳ Thừa An nhẹ nói: "Đừng để nó trở thành Kỳ Thừa An thứ hai."

Kỳ Thừa Vũ sững sờ, nhất thời không biết trả lời thế nào.

yêu cầu cuối cùng của Thừa An, chỉ muốn anh quan tâm con trai của mình, đột nhiên giật mình Kỳ Thừa Vũ thấy đau lòng, vì chuyện của gia tộc, anh chưa đối tốt với Thừa An, bây giờ, ngay cả mình con trai mình cũng không thể chăm sóc tốt.

Kỳ Thừa An thấy Kỳ Thừa Vũ không nói gì, chậm rãi đứng dậy rời khỏi phòng.

"Đáng giá không?" Trước khi đi Kỳ Thừa Vũ hỏi một câu.

"Đáng giá." Kỳ Thừa An không chút nghĩ ngợi nói.

Sao không đáng giá được đây, chỉ có khi ở cùng cô, anh mới cảm thấy mình còn tồn tại, mình thật sự sống trên thế giới này, chứ không phải một người sống ở cô độc trong phòng, quá đổi yên lặng.

Dù một giây sau mình chết đi, cũng không có người phát hiện.

Đến căn phòng ở chung với Kiều Tịch, lấy ra một thứ từ trong ngăn kéo.

Mặc dù anh không dùng điện thoại di động, nhưng chức năng cơ bản vẫn biết.

Mở album ảnh, tấm ảnh đầu tiên là chụp chung, rất dễ nhận thấy là cô chụp trộm.

Sau đó là ảnh anh vừa mới tắm xong, phía dưới quần khăn tắm, đang cúi đầu lau tóc, mà Kiều Tịch ngồi cười ở trước màn ảnh, bên cạnh có chữ là: xuân sắc vô biên ~>0

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76: My Flow—Er, My Al—Ba

"Cha quả nhiên không nhìn lầm con, Đường, nếu như lần này có thể loại bỏ nhà họ Kỳ, khu vực châu Á chính là thiên hạ của chúng ta, ha ha!"

"Đương nhiên." Một tay Đường Mục cầm điện thoại, một cái tay khác lắc lắc ly rượu, dưới ánh đèn mập mờ chất lỏng màu hổ phách lỏng lẻo, đôi mắt anh càng thêm thâm thúy.

"Cũng không ngờ người nhà họ Kỷ sẽ vì phụ nữ mà thỏa hiệp, mặc dù không phải là Kỷ Thừa Vũ, nhưng mà em trai anh ta cũng là miếng thịt béo bở rồi, người Trung Quốc coi trọng nhất là tình nghĩa huynh đệ, cha không tin Kỷ Thừa Vũ sẽ vứt bỏ em trai mình, chờ đến lúc anh ta đàm phán với chúng ta, có thể một lần hạ gục nhà họ Kỷ, Đường, con phải tận dụng cơ hội lần này thật tốt đấy!"

"Vâng, cha." Đường Mục đáp lời.

"Ha ha, ngày hai cha con chúng ta độc chiếm thị trường Á không còn xa nữa!"

Khóe miệng Đường Mục cong nhẹ lên, nhưng vẫn nói bình thản như cũ: "Vẫn là cha nhìn xa trông rộng."

Người đàn ông đầu dây bên kia cười to, "Cứ như vậy đi, Đường, phải trông chừng người phụ nữ kia thật tốt."

"Điều này thì con biết rõ."

"Ha ha, vậy thì được! Đúng rồi, cha đưa cho con phần đại lễ, coi như là phần thưởng của con, phải cố gắng hưởng thụ."

"Làm phiền cha rồi."

Bên kia truyền đến tiếng cười to, sau đó tắt điện thoại.

Khác hẳn với tiếng cười hài lòng trong điện thoại, đề điện thoại xuống Côme âm trầm, Côme có mắt to mày rậm đặc thù của người Thái Lan, chừng 50 tuổi nhưng vóc người vẫn cường tráng, mà giờ khắc này tay nắm quyền thật chặt, sắc mặt hung ác cho thấy ông ta không vui.

"Thủ lĩnh?" John-ny tiến lên một bước, gọi một tiếng.

"..... Ừ." Côme yên lặng một chút mới mở miệng hỏi: "Đường Mục gần đây có động tác gì?"

John-ny khẽ cúi đầu, "Không có hành động gì lớn, cũng như trước kia thôi."

"Người phụ nữ bị bắt đâu?"

"Bị anh ta nhốt ở trong trại, người phụ nữ này sẽ không chạy thoát được, thế nhưng người của chúng ta muốn đi vào cũng khó."

"Mẹ kiếp!" Côme đánh xuống bàn một quyền, "Không biết tiểu tử có ý định gì! Tự mình làm chủ bắt trói người, chẳng lẽ không biết bang Tôn Tử đang nhìn chúng ta chăm chăm sao! Lại gây phiền phức cho ta!"

John-ny suy nghĩ một chút nói: "Có lẽ, anh ta cũng muốn giúp chúng ta?"

"Ngu ngốc!" Côme rống lên với John-ny: "Nếu cậu ta muốn giúp chúng ta thì sẽ để người ở lại chỗ của cậu ta chứ không phải đưa đến đây! Nếu không phải Max hết sức tiến cử cậu với tôi, sao tôi có thể để người ngu như heo là cậu đến chỗ Đường nằm vùng chứ! Cậu thật sự kém cậu ta quá nhiều!"

John-ny nghe vậy quỳ một chân xuống, ăn nói khép nép: "Là lỗi của tôi, xin ngài tha thứ."

Côme chán ghét khoát khoát tay, "Được rồi, động một chút lại như vậy, cho tới bây giờ Max cũng không dễ dàng quỳ xuống như cậu."

John-ny nghe vậy không nói gì, chỉ âm thầm cắn răng.

"Trông coi tốt người phụ nữ kia, cô ta sẽ là một quân cờ quan trọng." Côme có chút chán ghét nói.

"Vâng" John-ny lại cẩn thận nói: "Tôi biết được một tin tức, con trai của Barr gần đây đang hoạt động, nói là tìm người muốn giết ngài."

"Hừ, tiểu tử lông cò chưa mọc đủ thì có thể làm được cái gì, " mắt Côme sâu hơn, "Nếu không thành thật, tìm người xử cậu ta."

John-ny lên tiếng.

Trầm mặc một chút, Côme nói: "Thôi, chờ thêm một chút, bây giờ chúng ta đang bị trông chừng rất kỹ, không thể bị những kẻ giám sát kia nhìn ra cái gì, hơn nữa bây giờ bè đảng còn sót lại của Barr vẫn còn, tình thế còn chưa có ổn định, không thể chọc bọn họ quá mức được." Về mặt tức giận nắm chặt quyền, "Còn không phải tiểu tử Đường Mục gây họa, lớn lên thì như yêu quái! Khiến cho bên ngoài cho rằng ta giết Barr, nếu ta giết con trai của hắn thật, cuối cùng vẫn là ta giúp cậu ta gánh tội thay, đáng chết!"

"Đại ca, có muốn....." John-ny mở miệng nhẹ giọng hỏi.

"Bây giờ còn chưa được, nhà họ Kỷ vẫn có người theo dõi chúng ta, nếu như quả thật chọc bọn họ, chúng ta sẽ có hai địch thủ rồi."

Trong mắt Côme lóe lên một tia tàn nhẫn, "Có điều, một ngày nào đó, ta muốn tự tay giết cậu ta! Vì ta là Flow-er, tôi cũng là Al-ba." Giọng Côme đột

nhiên trầm thấp, gương mặt âm hiểm thoáng qua một chút ôn hòa.

Nhưng mà chỉ thoáng qua rồi biến mất ngay, "Được rồi, cậu trở về trước đi, đừng để bị người khác phát hiện."

John-ny gật đầu, "Vâng"

Sau khi John-ny rời khỏi phòng, Côme mệt mỏi ngồi xuống, nhìn căn phòng yên tĩnh, âm thầm thở dài.

Chậm rãi kéo ngăn kéo ra, bên trong là một tấm hình, chỉ có hai người.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, phong nền là một rừng cây, một thiếu nữ xinh đẹp tóc đen ôm cánh tay của ông, mặc váy truyền thống của Thái Lan, cười vui vẻ, ông cũng cười, mặc dù nhìn vẫn nghiêm nghị, nhưng khóe miệng không tự chủ cong lên.

Côme sờ cô gái trong hình, tấm thủy tinh lạnh lẽo làm đầu ngón tay của ông đau nhói, ông chợt rút tay về. Loại xúc cảm này giống như khi nhìn thấy thi thể cô, đứa con gái đáng yêu của ông, con gái ông rất đơn thuần, hay cười làm nũng, rất ấm áp, khi ông chạm vào cô, lại lạnh như vậy, lạnh đến thấu xương.

"Al-ba, đứa con đáng thương của ta....."

Thu tay lại, ông nhìn tấm hình, nói từng chữ từng câu: "Yên tâm, cha sẽ trả thù cho con! Người đàn ông kia, cha sẽ đích thân giải quyết hắn! Sẽ không để cho con quá lâu..... Sẽ không....."

Đầu ngón tay run rẩy, ông biết, bất luận ông có nói nhiều hơn nữa, làm nhiều hơn nữa, cô cũng không tỉnh lại, cười nũng nịu với ông.

Sầm!

Không đành lòng nhìn nữa, ông đặt tấm ảnh khóa chặt trong ngăn kéo.

Người đàn ông to lớn cao ngạo như núi, giờ phút này lom khom, ánh nắng chiều chiếu từ cửa sổ vào, nhìn từ nơi xa, hiện ra tuổi già suy nhược, chìm dưới nắng chiều, tiếng thở dài cũng dần dần mất hẳn trong bóng tối, chậm rãi biến mất.

Đường Mục thấy điện thoại bị ngắt, nhú mồm, lắc ly rượu cười.

Hoắc Dục đi lên trước, "Tổng đốc, thi thể cô Al-ba đã chăm sóc xong, vẫn đặt ở nhà xác, không chôn cất sao?"

"Dĩ nhiên, tôi còn phải chờ Ký nhĩ thiếu gia đến tặng hoa cho vị phu nhân đáng yêu của tôi, cứ giữ lại, gương mặt đông lạnh hóng thi tiếp tục chỉnh sửa."

"Nhưng, Côme....." Hoắc Dục chần chừ nói.

"Chúng ta cùng lắm cũng chỉ là quan hệ hợp tác với ông ta mà thôi, bất luận là trước kia hay là bây giờ, cho dù Al-ba chết rồi, cái này vẫn sẽ không thay đổi." Đường Mục khẽ mỉm cười, "Huống chi, bây giờ tôi nắm quyền chủ động, ông ta không dám động."

"Vâng"

Tiếng gõ cửa vang lên, mặc quân trang thượng sĩ đi vào, giọng điệu bình thường, không nhìn kĩ thì hoàn toàn không phát hiện sự run rẩy trong giọng nói: "Tổng đốc, quà của Côme đã được đưa tới."

Đường Mục không để ý chút nào nói: "Đưa đến nhà kho."

"Cái này," thượng sĩ chần chừ một chút mới nói: "Hay là xem qua trước cho thỏa đáng."

Cau mỳ nói: "Được rồi."

Thượng sĩ khần trương mím môi, nói: "Mang vào."

Đường Mục nghi ngờ liếc qua, thấy hai người chậm rãi đi tới, hai đôi mắt một xanh lam một xanh lục đồng thời giật một cái.

Đó là hai tiểu mỹ nhân da trắng với hai vẻ đẹp khác thường, 16 17 tuổi, lông mày mảnh khảnh, đôi mắt xinh đẹp, sống mũi thẳng cùng đôi môi đỏ mọng, tay chân thon dài tinh tế, đứng nghiêm ở cửa.

Hai tiểu mỹ nhân, một giống như biển rộng xanh thẳm, một như rừng rậm xanh biếc, nước da trắng nõn như ngọc, giao thoa với ánh nắng rực rỡ, thật sự làm cho người ta không dời mắt được.

Điều duy nhất khiến người ta bất ngờ là, hai mỹ nhân này, đều là con trai.

Hai thiếu niên xinh đẹp làm cho người ta không dời mắt được.

"A....." Đường Mục cười thật thấp, đôi môi đỏ mọng cong lên.

Thượng sĩ âm thầm nuốt xuống, trầm mặc đứng ở bên cạnh, Hoắc Dục cũng thế.

Anh tiện tay bỏ ly rượu qua một bên, rượu màu vàng bị hắt xuống thảm, đứng dậy, chậm rãi đi về phía hai người kia.

Hai thiếu niên tuy đã gặp rất nhiều người, nhưng chưa từng gặp người tuyệt sắc như Đường Mục, nhất thời cũng giật mình đứng nguyên tại chỗ.

Đường Mục đến trước mặt hai người bọn họ, vươn tay nâng cằm một người lên.

Thiếu niên có chút sợ hãi run rẩy, nhưng vẫn thuận theo ngẩng đầu lên, đôi mắt quyến rũ nhìn sang, lại chìm vào sự kinh dị vô cùng lạnh lẽo trong đôi mắt kia.

Đường Mục hừ lạnh, buông lỏng tay, nữ hầu bên cạnh đưa khăn tay, Đường Mục xoa xoa, nhẹ giọng nói: "Đưa đến quân đội phía ngoài."

Thượng sĩ nghe vậy không khỏi thở nhẹ một hơi, yên lặng dẫn hai người rời đi.

Đường Mục nghiêng người sang, thấy ánh mắt hơi nghi ngờ của Hoắc Dục, giấu cợt cười một tiếng, "Sao vậy?"

Hoắc Dục cả kinh, không ngờ bị phát hiện, cúi đầu vội nói: "Hơi kinh ngạc mà thôi."

"Kinh ngạc?" Sau khi Đường Mục lau tay xong, ném khăn tay ra, "Cậu cho rằng tôi sẽ làm như thế nào, lập tức hạ lệnh giết bọn họ sao?" Hoắc Dục trầm mặc.

"Thực ra, tôi rất vui mừng." Dưới ánh mắt khó hiểu của Hoắc Dục, Đường Mục tiếp tục nói: "Điều này cho thấy rõ Côme vì chuyện con gái ông ta đã không còn nhiều kiên nhẫn nữa rồi, Hoắc, lúc nào cũng phải bình tĩnh, không thể bị lay động, chỉ có như vậy, cậu mới có thể thấy nhược điểm của kẻ địch, sau đó....."

"Một đòn trí mạng."

Anh đi tới trước mặt Hoắc Dục, từ trên cao nhìn xuống Hoắc Dục đang cúi đầu, "Như vậy có thể có hiệu quả hơn nhiều so với tức giận và oán hận, hiểu không, Hoắc?"

"Vâng"

"Sai lầm ở thương hội, tôi muốn cậu không tái phạm nữa."

Trầm mặc một chút, Hoắc Dục nói: "Vâng"

"Rất tốt." Đường Mục hài lòng cười, "Người phụ nữ kia bây giờ thế nào rồi?"

"Yên lặng ở trong phòng."

"Tôi đi xem một chút."

Nói xong ra khỏi phòng.

Hoắc Dục khom người, hồi lâu mới chậm rãi đứng thẳng lên, mím khóe miệng, nghiêng đầu nhìn về phía cửa gỗ được điêu khắc tinh xảo.

Thầm than trong lòng: Tiểu Hi, không nên kích động, ngàn vạn lần không nên.

Mơ.

Rất tối, rất tối, xung quanh là một màu ảm đạm, ánh sáng yếu ớt dần lóe lên trong đêm tối, dần dần, hình ảnh rõ ràng, cô thấy Hoắc Dục và Kiều Vọng sóng vai đứng cạnh nhau, nói với cô lúc còn trẻ: "Tiểu Hi, chúng tôi ở bên nhau rồi, hãy chúc phúc cho chúng tôi....."

Kiều Vọng ôm cánh tay Hoắc Dục, trong mắt ẩn chứa tà ác: "Chị à, anh họ là của tôi....."

Trong lòng đau xót, hình ảnh bỗng chốc chuyển biến!

Sau khi tan làm về đến nhà, vừa mới vào cửa liền nghe thấy tiếng nam nữ thở dốc, cô lặng lẽ đi tới mở cửa phòng mình ra, nhìn thấy bạn trai mình và một phụ nữ, ở trên giường của cô hô mưa gọi gió!

Khô sở cau mày nhắm mắt.....

Xung quanh lại tối.

Thật yên tĩnh, tối quá, tối..... cô quanh.

Vang bên tai giọng nói lạnh lùng quen thuộc: "Anh sẽ không để em thất vọng....."

Tự chăm sóc mình cho tốt.....

Anh sẽ không để em thất vọng.....

Tiểu Tịch.....

Ngoan.....

Anh là ai?

"A ——" Kiều Tịch bỗng dung mở mắt ra, không gian đen kịt, tầm mắt hướng ra ngoài cửa sổ, có chút ánh sáng.

Trời đã tối, cô ngủ bao lâu rồi?

Cả người đồ mồ hôi, Kiều Tịch giơ tay lên xoa trán hơi ướt.

"Đã tỉnh rồi sao?" Trong bóng tối đột nhiên vang lên câu hỏi với giọng trầm thấp của người đàn ông.

Kiều Tịch cả kinh, trái tim đập mạnh nghiêng đầu nhìn, đôi mắt ở trong bóng tối có u ám, giống như con trăn to lớn nấp ở trong rừng cây, yên tĩnh nằm ở trên nhánh cây, khi bạn buông lỏng cảnh giác, chợt ườn người, cuốn bạn lên, một miếng nuốt bạn vào.

Tựa như con rắn vàng cô nuôi.

Kiều Tịch chậm rãi đứng dậy, vẻ mặt không rõ nhìn anh, Đường Mục dời cái ghế duy nhất trong phòng đến phía trước cửa sổ ngồi ở đó, không biết nhìn cô bao lâu, càng không biết khi cô ngủ đã làm cái gì, Kiều Tịch cảnh giác đối mặt, bên trong phòng thoáng chốc yên tĩnh vô cùng.

Thấy Kiều Tịch không nói, Đường Mục thân thiện hỏi: "Gặp ác mộng hả?"

"Hay nơi này không thoải mái, có muốn đổi phòng khác hay không?"

Câu hỏi quan tâm nhẹ nhàng, giọng nói vẫn bình tĩnh như vậy, đôi mắt dịu dàng nhìn chăm chú, thật giống như tất cả anh đều thật lòng, nặng nề trách móc giễu cợt một câu cũng không đánh lòng.

Hoàn toàn khác với Kỷ Thừa An, Kỷ Thừa An nhìn thì tuyệt tình lãnh khốc, nhưng thực ra, anh có kiểu dịu dàng khác, không dùng theo phương thức của người bình thường, nhưng là thật sự quan tâm.

Anh chỉ làm, không nói.

Mà người trước mặt này, chỉ nói, không biết làm.

Nếu có người ở trước mặt Kỷ Thừa An dùng dao tự sát, anh có lẽ sẽ không nhìn người đó cái nào, nhưng sẽ bảo A Nhất lấy dao đi.

Mà Đường Mục, chỉ biết dịu dàng cười, đưa thêm một con dao nữa, rất dịu ngọt ngào mà nói: nhớ phun nhiều máu một chút, sẽ rất đẹp đó.

Thấy Kiều Tịch không nói lời nào, Đường Mục đứng đến bên giường, Kiều Tịch ôm chăn co đến góc giường.

"Cô chảy rất nhiều mồ hôi, " anh vươn tay chỉnh lại mấy sợi tóc ướt trên trán cô, Kiều Tịch nghiêng đầu né tránh, tóc vẫn rối vậy.

"Vừa mới gặp ác mộng ư, thấy cô đứng lên rất khó chịu." Nét mặt Đường Mục có chút lo lắng, gương mặt tinh xảo xinh đẹp hiện ra một loại sắc đẹp rất mê người.

Về mặt như thế khiến Kiều Tịch nghi hoặc không thôi, anh ta rõ ràng không phải là người như thế.

"A, không thích sao?" Đường Mục cười cười, "Cô và Kỷ Thừa An giống nhau, không thích người khác đụng chạm, thật là quái thai."

"Anh ấy không phải." Kiều Tịch nhỏ giọng phản bác, giọng nói bình tĩnh vang lên.

Đường Mục nheo lại mắt, lông mi dài rủ thấp xuống, "Xem ra cô thật sự rất thích anh ta."

Kiều Tịch không nói.

"Dáng vẻ vừa nãy của tôi không tốt sao, chỉ cần tôi bày ra dáng vẻ đó, không ai không thích."

"..... Đó là vì bọn họ muốn lấy lòng anh."

"Lấy lòng tôi? Vì cái gì?"

"....."

"Khi đó tôi không có cái gì cả, người của nhà họ Đường ai cũng có thể đập tôi một cước, ngay cả đám phụ nữ đưa đi để lấy quan hệ cũng có thể sai khiến tôi, cô nói xem, bọn họ lấy lòng tôi vì cái gì chứ?"

Giọng Đường Mục nhàn nhạt, quay lưng về phía cô, từ góc độ này Kiều Tịch không nhìn thấy nét mặt anh ta, càng không biết tại sao anh ta nói cái này với cô, vì vậy lựa chọn lặng im.

Anh vươn tay vuốt mái tóc mượt mà của cô, hỏi cô: "Cô yêu Kỳ Thừa An sao?"

"Chắc chắn là yêu rồi, nếu không sẽ không thể không cho anh ta đến, người khác nói anh ta một câu cô đều sẽ phản ứng kịch liệt."

"Vậy anh nhất định biết thế nào là yêu, đúng không?"

Kiều Tịch cố kìm nén anh ta chạm tới, đột nhiên cảm thấy anh giờ phút này rất nguy hiểm, không giống cảm giác run rẩy khi anh tiêm thuốc cho cô.

Sát ý, sát ý vô cùng lạnh lẽo.

Loại cảm giác khiến cho người ta dựng tóc gáy, mới thật sự là sát ý.

Kiều Tịch không muốn chọc giận anh ta, vì vậy nói: "Anh không biết sao?"

Không ngờ cô sẽ trả lời, Đường Mục dừng động tác một chút, thu tay lại, trầm mặc suy nghĩ một chút.

Kiều Tịch vô cùng mờ mịt.

"Tôi cho rằng tôi biết."

"Khi tôi giả đáng vẻ đơn thuần ngu ngốc buồn nôn, bọn họ cười hỏi tôi muốn cái gì, thỏa mãn mọi yêu cầu của tôi, tôi cho rằng đó là yêu."

"Nhưng, không phải." Giọng của anh dần trở nên thấp lạnh.

Anh đột nhiên đến gần cô, một cái tay cứng rắn nắm lấy cổ tay cô, kéo cô vào trong ngực anh, đầu của anh chống lên trán cô, gần như có thể nghe thấy tiếng thở của anh.

Mất đối mắt, anh nói từng chữ từng câu: "Cô biết bọn họ muốn cái gì không?"

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Ghen Tỵ

Kiều Tịch biết mình bây giờ phải giữ vững tinh thần, gương mặt không được thay đổi, trong lòng còn không ngừng suy nghĩ cách thoát khỏi cảnh khó khăn.

Nhưng khi thực sự lạc vào cảnh kì lạ, cô phát hiện mình hoàn toàn không thể động đậy.

Hơi lạnh, sát ý lan ra toàn thân, cô chỉ có thể cứng ngắc bị anh ta ôm, đầu óc trống rỗng, nhìn lên đôi môi mấp máy trước mặt, sợ một giây sau nó sẽ thè lưỡi ra như rắn.

Hôm qua, Hoắc Dục cảnh cáo cô không nên phản kháng Đường Mục, cô thực sự không quan tâm.

Cho đến khi Hoắc Dục nói thân thể Đường Mục ra.

Cha của Đường Mục vốn là tộc trưởng nhà họ Đường, theo quy củ của nhà họ Đường phải do Đường Mục kế nhiệm, nhưng sự thật không phải như thế.

Cha Đường Mục chết bất đắc kỳ tử, ngay sau đó nhà họ Đường xuống dốc không phanh, khi đó Đường Mục còn bé, cho nên do chú của anh tạm quản lí mọi chuyện của gia tộc.

Nhưng sự thật đâu đơn giản như bề ngoài.

Từ khi cha Đường Mục chết bất đắc kỳ tử, rồi toàn bộ người đi theo anh cũng chết, mà Đường Mục lưu lạc trở thành trò cười của nhà họ Đường, mặc cho người ta ức hiếp, chân tướng này thực sự không khó đoán.

Nhưng có ai quản những chuyện này chứ?

Đường Mục biểu hiện rất ngoan ngoãn, luôn nhẫn nại với tất cả những người nhà họ Đường ức hiếp anh, không ai ngờ, khi Đường Mục 17 tuổi giết chú anh ta, khi chú anh ta nằm trên giường.

Từ đó, Đường Mục quang minh chính đại trở thành chủ nhà họ Đường, chuyện đầu tiên sau khi tiếp quản vị trí tộc trưởng, chính là giết chết tất cả thuộc hạ của chú anh, chọc rất nhiều người tức giận.

Có điều, sau khi anh phát triển sòng bạc ở Đông Nam Á, trong vòng một tháng một vốn bốn lời, nhà họ Đường phát triển nhanh chóng, từ đó trong nhà họ Đường không có những lời oán hận anh nữa.

Vậy mà lúc mới bắt đầu, bọn họ luôn miệng nói Đường Mục chỉ là một thằng nhóc miệng còn hôi sữa, hơn nữa vì quyền vị mà có thể giết chú, nói trắng ra là một thằng nhóc lợi ích làm cho đầu óc mê muội, không thể thành người tài.

Nhưng rất nhanh sau đó không ai dám nói mấy lời này nữa. Bởi vì mọi người phát hiện có người nói lời này trong ngày đầu tiên họp mặt gia tộc, ngày hôm sau chết trong chính phòng của mình, mọi người dần dần cảm kích đề tài này, thậm chí ngay cả sự việc trong khoảng thời gian đó cũng cố gắng hết sức không đề cập tới.

Trên tất cả, mọi người đều biết.

Mà Hoắc Dục nói cho cô biết, Đường Mục còn lâu mới đơn giản như mọi người tưởng.

Giết chú, đoạt vị, giết người, những thứ này đối với Đường Mục mà nói, không coi là cái gì cả.

Sòng bạc?

Đích thực là nơi kiếm tiền, nhưng không hẳn là nơi có thể kiếm món lợi kékéchù.

Khi Đường Mục gần 17 tuổi hợp tác với trùm buôn ma túy ở Đông Nam Á, Barr, khiến cho nhà họ Đường từ tình trạng khó khăn phát triển đi lên, thậm chí vọt một cái trở thành đối thủ của nhà họ Kỷ, thuê đoạn trong việc này khó có thể tưởng tượng.

Đáng sợ hơn chính là sau vài năm, anh ta lại hợp tác với Côme, vốn là kẻ thù cũ của Barr, âm mưu giết chết Barr, nhanh chóng chiếm lĩnh nửa thị trường ma túy Đông Nam Á.

Phải biết rằng Barr có thể tính là ân nhân cứu mạng của anh ta, vì lợi ích anh ta có thể giết chết Barr, huỷ diệt những người khác.

Tiểu Hi, tuyệt đối, tuyệt đối không được chọc giận anh ta!

Đây là cảnh báo mà Hoắc Dục giành cho cô.

Nghe xong điều này, Kiều Tịch khiếp sợ không thôi.

Vốn là thiên chi kiêu tử (con cưng của trời), lại trở thành cô rom vô giá trị. Vốn có cuộc sống tốt đẹp, lại phải dựa vào thân thể để âm mưu quyền vị.

Đi tới hôm nay, sao có thể sử dụng lý luận như người bình thường được.

Người máu lạnh như vậy, như Hoắc Dục nói, tuyệt đối không thể chọc giận anh!

Kiều Tịch cố gắng để mình nghe theo lời khuyên của Hoắc Dục.

Đầu ngón tay Đường Mục vuốt khắp mặt cô, dần dần xuống phía dưới cổ, xương quai xanh, đầu vai, cánh tay, không ngừng dọc theo người.

Kiều Tịch nuốt xuống một cái, trên mặt vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng thân thể không ngừng run rẩy dữ dội, thể hiện nội tâm của cô.

Bốn phía đều vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng tim cô đập mãnh liệt.

Thình thịch, thình thịch.

Ngón tay dần dần từ dưới đi lên, bỗng dừng hướng tới trước ngực cô, mạnh mẽ bóp chặt.

Đường Mục cười như không cười nhìn cô, hai mắt sáng tối chớp chớp, sâu không thấy đáy.

"Cô nói, nếu như Kỷ Thừa An biết tôi muốn cô, sẽ phản ứng ra sao đây?"

Kiều Tịch cảm thấy không khí xung quanh càng ngày càng ngột ngạt, khóe môi người đàn ông trước mặt nhếch lên cười lạnh, đôi mắt sâu không lường được, ánh sáng nhàn nhạt ngoài cửa sổ chiếu vào, cả người giống như một pho tượng được điêu khắc tinh xảo, hoa mỹ mà lạnh lẽo.

Cô cố gắng để mình không quan tâm tới xúc cảm khác thường ở ngực, nhìn anh ta chậm rãi nói: "Anh... tại sao anh....."

Cô nhắm mắt lấy lại tâm tĩnh, bên tai nghe được tiếng cười giễu cợt thật khê, ngay sau đó bàn tay nắm trước ngực cô cũng chặt hơn.

Kiều Tịch ngừng hô hấp, trong nháy mắt cũng hiểu, bất luận cô yên tĩnh hay là kịch liệt phản kháng, cũng không thay đổi được bất kỳ quyết định gì của người đàn ông này.

A..... Vậy cần gì phải tự chuốc khổ chứ.

Kiều Tịch mở mắt ra, cảm thấy nhịp tim mình không mãnh liệt như trước, hô hấp cũng dần dần bình thường.

"Anh hận Kỷ Thừa An?" Cô hỏi.

Đường Mục nhìn Kiều Tịch, hơi nhíu mày, rồi cười, khê lác đầu.

"Anh thích tôi?"

Nghe vậy Đường Mục thẳng thừng cười nhạo một tiếng.

Kiều Tịch không vui không giận, nói tiếp: "Anh cũng không thích người khác chạm vào anh sao?"

Nụ cười trên mặt Đường Mục cứng đờ, ánh mắt liếc về phía cô, lạnh lẽo lãnh tuyệt.

"Cô muốn nếm thử một chút mùi vị của chết chóc sao?" Đường Mục cúi đầu nói, tay rời khỏi ngực cô, một giây kế tiếp lại nắm lấy cổ của cô, chậm rãi nắm chặt.

Kiều Tịch nhìn anh, không giãy giụa lung tung.

"Anh, ở đây..... Ghen tỵ..... Khụ..... Anh....." Bàn tay người đàn ông dần dần thắt chặt, khiến cô khó thở, lời nói trong miệng cũng ngắt quãng, không thành câu.

Đột nhiên, tay của người đàn ông buông lỏng, đẩy mạnh cô ngã xuống giường.

Lấy được không khí, Kiều Tịch hé miệng hít thở dồn dập, ho khan nhắm hai mắt nằm nhoài trên giường.

Đầu óc u mê, trước mắt cũng là một mảng mờ mịt.

Còn chưa kịp phản ứng, đột nhiên cảm thấy mình hạ thân lạnh.

Kiều Tịch cúi đầu nhìn, nét mặt Đường Mục đầy hung ác, đang kéo quần của cô.

Kiều Tịch không chút nghĩ ngợi, vươn tay bắt được anh, Kiều Tịch có thể cảm thấy ngón tay rất lạnh, cũng thấy ý giễu cợt trong mắt anh ta.

Giống như là đang nói..., cô dám phản kháng thử xem?

Vàng sáng lóe lên, cô đột nhiên thở dài một tiếng. "Cần gì chứ?"

Dưới ánh mắt khó hiểu của Đường Mục, Kiều Tịch tiếp tục nói: "Rõ ràng cũng rất chán ghét tôi, cần gì ép buộc mình đụng chạm tôi, làm chuyện phí công hại mình như vậy."

Khi Kiều Tịch vừa mới đi làm, Hà Cửu nói với cô, nếu như muốn người khác hợp tác với cậu, điểm quan trọng nhất chính là, đặt mình vào người khác suy nghĩ cho đối phương, nói cho bọn họ biết lợi ích lớn nhất có thể thu được, để bọn họ biết, chỉ có lợi nhuận không có thua lỗ, như vậy, đối phương sẽ tâm cam tình nguyện hợp tác với cậu, nhưng tiền lời cuối cùng, sẽ là mình.

"Cho nên cần gì chứ, anh rõ ràng đã có tất cả, muốn người phụ nữ nào mà không chiếm được?" Kiều Tịch nhẹ giọng nói.

Đường Mục nhìn cô chăm chăm, không nhúc nhích.

Kiều Tịch đột nhiên chán nản cười một tiếng, "Anh cảnh giác cái gì? Bây giờ tôi như cá nằm trên thớt, mặc cho người ta chế biến, chẳng lẽ tôi còn có thể bày ra một cái bẫy nào đó cho anh?"

Có lẽ là nụ cười bất lực của cô xúc động anh, Đường Mục chậm rãi thu tay lại, ngồi thẳng người.

Kiều Tịch chỉnh sửa quần áo một chút, chậm rãi lui về góc giường.

"Ngẩng đầu lên."

Kiều Tịch chậm rãi ngẩng đầu lên, khi chạm ánh mắt với anh, vẫn không khỏi khẽ run, ánh mắt lạnh lẽo nham hiểm dò xét nét mặt cô, lặp lại nhiều lần, rốt cuộc anh ta cũng mở miệng: "Tại sao cô yêu anh ta?"

Kiều Tịch ngẩn ra, một lát sau mới phản ứng người anh nói là Kỷ Thừa An.

Liếm môi khô một cái, Kiều Tịch nói: "Không biết nữa....."

Cảm thấy ánh mắt đối diện âm u lạnh lẽo, trái tim Kiều Tịch chột động, cẩn thận suy nghĩ một chút mới nói: "Có lẽ là bởi vì, mỗi lần tôi khó chịu, anh ấy đều ở bên cạnh tôi."

Rõ ràng là người đàn ông lạnh lùng như vậy, vốn tưởng rằng chỉ là bạn chơi, nhưng những hành động im lặng lại vô cùng ấm áp và cảm động, dần dần rót vào đáy lòng cô, để trái tim vốn nguội lạnh của cô chậm rãi ấm lên, người như vậy, sao cô không thích được cơ chứ?

Nghĩ đi nghĩ lại, khoe miệng không khỏi cong lên, thật thần kỳ mà, rõ ràng không khí bây giờ đáng sợ như vậy, nhưng nghĩ tới Kỷ đại nhân, cảm giác cả trái tim rất ấm áp.

"Há? Mỗi lần đều ở bên cạnh cô, bao gồm cả bây giờ?" Tiếng giễu cợt vang lên bên tai.

Kiều Tịch chậm rãi thu hồi nụ cười, rũ thấp con mắt xuống.

"Cô có biết cô xảy ra những chuyện như bây giờ đều vì anh ta không?"

Kiều Tịch chậm rãi lắc đầu một cái, "Không phải vậy, tôi sớm biết, khi ở cạnh anh ấy tôi sẽ gặp nguy hiểm," nói xong cười tươi, "Cùng lắm thì chết thôi."

"Nhưng cuộc sống có còn đáng sợ hơn cả cái chết." Đường Mục âm trầm.

"Cái gì? Giống như vừa nãy anh nói, cường bạo tôi sao?" Kiều Tịch nhìn Đường Mục, không nhịn được giễu cợt nói: "Phụ nữ bị cường bạo sẽ như thế nào? Không sạch sẽ? Tìm cái chết?"

"Chẳng lẽ không đúng?"

"Thôi đi, đó chỉ là xã hội nam quyền, mấy người đàn ông các người cho rằng phụ nữ sẽ như vậy thôi, sợ dĩ người phụ nữ chịu đả kích, phần lớn là do người đàn ông họ yêu, chứ không phải do người cường bạo họ. Hơn nữa nếu bàn về sạch sẽ hay không, trước khi mình làm rồi hãy nói, nếu không thì chẳng có tư cách gì để phê phán phụ nữ."

Đường Mục nhìn cô cười giễu cợt, không chút kiêng kỵ, nhưng trong lòng lại càng giận dữ.

Tại sao chứ!

Kỷ Thừa An quái vật kia!

Rõ ràng đều là con nhà thế gia, rõ ràng là quái vật!

Tại sao anh ta có thể được gia tộc che chở từ nhỏ! Tại sao anh ta muốn cái gì sẽ có cái đó! Tại sao anh ta có thể có được tình yêu!

Không sai, giống như cô nói, anh đang ghen tỵ!

Kể từ một năm trước, trong lúc vô tình nhìn thấy Kỷ Thừa An, biết thế lực phía sau anh ta, anh liền bắt đầu nổi điên lên ghen tỵ!

Rõ ràng anh cũng như anh ta!

Chỉ có thể yên lặng trong thế giới của mình, hoàn toàn cự tuyệt bất kỳ người nào đụng chạm!

Tại sao anh ta có thể dùng ánh mắt cao cao tại thượng nhìn anh!

Cho nên anh mới lợi dụng việc hợp tác với Côme, thuận đường đâm nhà họ Kỷ một dao, đạt được vật ngoài ý muốn.

Anh vốn chỉ muốn anh ta chết, thuận đường tiêu diệt nhà họ Kỷ, nhưng mà bây giờ..... Hình như có thứ chơi vui hơn.

Anh bỗng chốc tiến lên trước, áp lên trên người Kiều Tịch, đến rất gần cô, hơi thở phả lên mặt cô, nở nụ cười, "Cô không sợ đúng không, chúng ta thử một chút?"

Kiều Tịch tròn tròn mắt, không phát ra một chữ.

Anh vuốt ve cánh tay của cô, cười gian tà, "Dù sao cô cũng không phải liệt nữ trinh tiết gì, tôi có rất nhiều kiểu chơi mới," anh tiến tới bên tai của cô nói nhỏ: "So với cách chơi của cô và Kỳ Thừa An cạnh cửa sổ, càng kích thích hơn."

Anh ta nhìn thấy! Sao có thể!

Đúng lúc này, cửa đột nhiên bị gõ vang, Hoắc Dục ở ngoài cửa: "Tổng đốc, Dạng dẫn Kỳ Thừa An tới rồi."

Nghe vậy mặt Kiêu Tịch cứng đờ, trong lòng đột nhiên căng thẳng.

Anh, vẫn tới.

Cô rõ ràng bảo anh không nên tới.

Đường Mục cười cô một tiếng: "Anh ta tới rồi."

Kiều Tịch trầm mặc không nói.

"Thật đúng như câu mẹ anh ta đáp lại cô, vậy chúng ta thử xem anh ta có thể bảo vệ cô hay không." Nói xong đứng lên, chỉnh sửa quần áo, quay về phía cửa nói: "Vào đi."

Hoắc Dục đẩy cửa ra, đi vào phòng.

"Cậu là anh họ của Tiểu Kiều, hiểu cô ấy rõ nhất, cho cô ấy thay quần áo để tiếp đãi khách quý của chúng ta."

"Vâng."

Đường Mục không nói gì, đi ra ngoài cửa, đi tới cửa lại như nhớ tới cái gì, xoay người nói với Kiêu Tịch: "Trong tài liệu nói cô thích Hoắc, đúng không?"

Về mặt Hoắc Dục và Kiêu Tịch đều cứng lại, lựa chọn trầm mặc.

"Có điều, bây giờ xem ra là không thích." Ánh mắt lạnh lẽo của Đường Mục nhìn hai người, "Nếu không lúc ở thương hội, tôi bảo Hoắc dẫn cô ra ngoài sẽ không thất bại."

Cái gì!?

Kiều Tịch không thể tin nhìn chằm chằm Hoắc Dục, hóa ra, ở thương hội anh đã theo dõi mình?

Không chỉ có Dạng, còn có anh?!

Chẳng trách anh ở nơi đó, chỉ sợ lúc đầu nói với cô là có nguy hiểm cũng là lừa gạt!

Lúc ấy cô còn lo lắng anh sẽ gặp chuyện không may!

Trong nháy mắt Kiêu Tịch tràn đầy tức giận.

Mà Hoắc Dục chỉ cúi thấp đầu, mím chặt môi.

Đường Mục hài lòng nhìn về mặt hai người, cong môi, thông thả bước ra khỏi phòng.

Hoắc Dục tiễn Đường Mục rồi đi, cầm điện thoại lên dùng tiếng Thái nói gì đó, rồi tiếp tục trầm mặc.

Cuối cùng vẫn là Kiêu Tịch phá vỡ cục diện bế tắc, "Tôi cho rằng anh sẽ giải thích."

"Em sẽ tin sao?"

Đúng rồi, bắt luận anh nói thế nào, cô đều sẽ không tin bất kỳ câu nói nào trong miệng anh, cho nên chỉ bằng không nói.

Sau khi ý thức được, Kiêu Tịch bất đắc dĩ cười, nhưng lại không nhịn được hỏi: "Các người muốn bắt Kỳ Thừa An như thế nào?"

"..... Anh cũng không biết."

Quả nhiên trung thành mà, cái gì cũng không hỏi ra được.

"Mặc dù biết nói cũng vô ích, nhưng anh vẫn muốn nói cho em biết, anh chưa từng muốn bắt em tới nơi này." Hoắc Dục dùng một chút còn nói: "Lát nữa nhìn thấy Kỳ Thừa An thì nhớ bình tĩnh một chút, không nên chọc giận Đường Mục."

Thấy Kiều Tịch trầm mặc, Hoắc Dục không nhịn được thở dài một tiếng.

Cuối cùng nói, "Đêm đó người nổ súng là anh."

Kiều Tịch nghe vậy ngẩng đầu lên, sắc mặt biến đổi, "Anh biết đêm đó Dạng muốn lừa tôi đi theo?"

Hoắc Dục gật đầu một cái, "Vốn là để anh làm, nhưng mà anh lại không làm được, viện cớ rồi đi, sau đó mới phát hiện Dạng....."

Cho nên, có thể nói là anh cứu cô?

Thì ra là đêm cuối cùng của thương hội, Hoắc Dục nói gặp nguy hiểm, chính là lúc Đường Mục muốn lừa cô đi, anh không muốn nên rời đi, mà khi Dạng cố gắng dụng kế lừa cô, bắt đắ dĩ nổ súng như vậy để người khác tới "cứu" cô?

Trong lòng Kiều Tịch mềm nhũn, thậm chí muốn mở miệng nói cảm ơn, nhưng thế nào cũng không thể nói ra khỏi miệng.

Mặc dù biết Đường Mục vừa mới xúi giục quan hệ của hai người, cũng là vì để cô phòng bị với Hoắc Dục, nhưng ấn tượng lâu dài khó có thể thay đổi, cô vẫn không thể hoàn toàn tin tưởng anh.

Suy nghĩ một lát, Kiều Tịch mở miệng hỏi, "Rốt cuộc tại sao anh phải ở chỗ này? Tại sao muốn đi theo loại người như Đường Mục?"

Trời vừa sáng cô đã muốn hỏi ngay, lần trước anh nói anh đi theo Đường Mục đã lâu rồi, bao lâu chứ, bắt đầu từ lúc nào, và tại sao?

Cô cho rằng Hoắc Dục sẽ trả lời dứt khoát với cô, vậy mà anh lại lúng túng, trầm mặc không nói.

Người giúp việc đưa quần áo tới, Hoắc Dục để xuống, sau đó nhẹ nói câu: "Nhớ kỹ, không nên chọc giận Đường Mục."

Lúc xoay người Kiều Tịch gọi anh lại, "Hoắc Dục."

Anh không ó quay đầu, chỉ đứng ở trong phòng.

"Anh sẽ giúp tôi sao?"

Hoắc Dục không nói gì, càng không có bất kỳ động tác gì, đứng một chút, cất bước rời khỏi phòng, đợi cô ở cửa.

A..... dù áy náy cỡ nào, cũng không phản bội lại ông chủ sao?

Kiều Tịch thầm than một tiếng, cúi đầu nhìn cái hộp, tâm tư bay lộn.

Hoắc Dục nói muốn cô bình tĩnh.

Anh tới đây rồi, cô bình tĩnh thế nào được đây?

"Bữa sáng tới đây." A Nhất bụng đĩa thức ăn vào phòng, cười nói: "Tiểu Phi Phi cô mau tới đây."

"Xin đừng gọi tôi như vậy nữa." Đường Phi nghiêm mặt nói với A Nhất.

"Có cái gì đâu chứ, a, dáng vẻ này của cô thật giống chị Trần nha!" A Nhất vẫn cười hi hi.

Đường Phi bắt đắ dĩ nhìn anh.

Đường Phi cho rằng sau khi người phụ nữ tên Kiều Tịch bị bắt đi, cô sẽ bị đối xử như không phải người. Có điều cô đã sớm nói ra hết những gì Đường Mục giao phó cho cô, không ngờ, bọn họ cũng không dùng hình với mình, ngoại trừ tìm mấy người nói chuyện phiếm với cô ra.

Dĩ nhiên, cô biết những người đó đều là nhà tâm lý tội phạm đẳng cấp thế giới, đặc biệt tra xét xem cô nói dối hay không, nhưng mà cô đã sớm nói ra hết rồi.

Nhiệm vụ của cô chỉ là đánh lừa dư luận, khiến Ký Thừa An chuyển dời sự chú ý lên trên người mình, thuận tiện cho Ký Dạng ra tay.

Cô hoàn thành rất tốt, cũng chỉ hi vọng Đường Mục có thể tuân thủ lời hứa, cho mẹ cô một chỗ đứng ở nhà họ Đường.

Sau đó cô vẫn bị giam lỏng ở nơi này, trừ A Nhất trước mặt và một chị Trần ở ngoài, cô không gặp những người khác.

Nhìn cô vẫn bất động, A Nhất vẫy tay với cô, "Mau tới đây đi."

Cô đi tới, đối diện anh, cầm nĩa lên ăn, ngẩng đầu lên, người nào đó cười đến vui sướng dị thường.

"Tại sao anh luôn vui vẻ như vậy?" Cô không nhận được hỏi.

A Nhất nháy một cái mắt, ngây ngô nói: "Có sao? Ha ha."

Đường Phi thoáng qua vẻ không hiểu, buồn phiền ăn bánh mì.

Thực ra, cô sớm biết nhà họ Kỷ sẽ không có đãi ngộ gì tốt, từ nhỏ cô đã sớm nghe về số phận mấy cô gái dùng để liên hôn, cho nên khi mình bị chọn, rất bất ngờ, nhưng cô cũng không kinh hoàng hay là tuyệt vọng.

Đó là số mệnh của mình, chỉ là vận số không được tốt thôi, không đại biểu sẽ luôn luôn không tốt.

Nhiệm vụ của cô, chính là lừa Kiều Tịch đến chỗ không người, chuyện còn lại sẽ do người khác đi, về phần là ai?

Mấy người cấp cao kia chẳng tốt bụng đến mức nói cho cô biết.

Lần đầu tiên gặp mặt, Đường Mục đã nói với cô, cô chỉ là con cò.

Con cò, phải có dáng vẻ của con cò, không cần thiết biết quá nhiều.

Nhưng rõ ràng chính là, cô không bị trừng phạt, hay bởi vì người đàn ông gọi là A Nhất đó.

Rất hiếu kỳ, tại sao anh muốn bảo vệ mình.

Rõ ràng cô chẳng có quan hệ gì với anh.

"Cái đó, tôi phải đi." A Nhất nói có chút khó chịu.

Đường Phi để nửa xuống, cau mày: "Đi?"

"Ừ, anh cô tìm chúng tôi."

Đường Mục? Anh ta ra tay rồi?

"Anh ta không phải anh tôi." Đường Phi lạnh giọng nói, trầm ngâm một lát, cô nhận không được nói với A Nhất: "Anh nhất định phải đi sao?"

Cô rất hiểu Đường Mục, anh ta nhất định sẽ giết chết hết mọi người.

Dáng vẻ đó, máu lạnh không giống người.

A Nhất không chút do dự gật đầu, "Dĩ nhiên."

"Tôi no rồi."

"Mới ăn có một chút, ăn thêm nữa đi, về sau người đưa cơm không phải tôi nữa đâu."

Trầm mặc chốc lát, Đường Phi vẫn không nhận được hỏi: "Tại sao anh lại giúp tôi?"

Ban đầu cô cho rằng A Nhất đối tốt với cô, cũng chỉ là mưu kế của nhà họ Kỷ, cô cũng sẽ không vì anh đối tốt với mà cô nói cho anh biết, nhưng dần dần phát hiện, có thể sự thật không phải như cô nghĩ.

A Nhất chưa từng hỏi tại sao cô đột nhiên xuất hiện ở nhà họ Kỷ, càng không hỏi tới thân thế lai lịch của cô.

Tới bây giờ, anh muốn đi, anh vẫn không hỏi cái gì.

Một người sao có thể đối tốt vô điều kiện với người khác như vậy?

Đối với câu hỏi của cô, A Nhất bối rối, sau đó cúi đầu lẩm bẩm: "Không phải là cô thích tôi....."

Gi?!

"Cái đó, cái đó thật ra thì cô Kiều đã nói với tôi, cô... cô thích tôi, cho nên tôi phải bảo vệ cô chứ sao....."

Đường Phi dờ khóc dờ cười, "Nhưng đó là tôi nói giỡn thôi." Nói xong lời này, Đường Phi liền hối hận, người đàn ông trước mặt lần đầu tiên không vui sướng cười, mà có vẻ mặt đau lòng.

Mặc dù ban đầu nói với Kiều Tịch cô thích anh là để Kiều Tịch buông lỏng cảnh giác, nhưng tiếp xúc lâu nay, cô biết A Nhất là một người đàn ông tốt, cô không phải..... quá đáng rồi chứ?

"Như vậy à, vậy cũng không sao." A Nhất nói như đưa đám, sau đó ngẩng đầu hỏi cô: "Vậy cô còn tình nguyện nghe tôi hát không?"

Đường Phi liếm liếm môi dưới do dự một chút, chậm rãi gật đầu một cái.

"Quá tốt!" A Nhất vui vẻ, "Vậy cô chờ tôi, chờ tôi trở lại sẽ hát cho cô nghe, gần đây tôi học rất nhiều ca khúc mới."

Trước khi đi, A Nhất để lại cho cô nụ cười vui sướng.

Nụ cười như vậy, cô chưa từng có.

"Thật ra thì, Tiểu Phi Phi." A Nhất đứng ở cửa cười nói với cô, "Cô là một cô gái vô cùng tốt, về sau phải quý trọng mình nhiều hơn, đừng để mình gặp nguy hiểm, chờ tôi trở lại hát cho cô nghe nha, bye ~"

A Nhất nhanh chóng đóng cửa lại, cảm thấy trên mặt hơi nóng nóng.

Anh cũng không thấy, Đường Phi giật mình đứng nguyên tại chỗ.

Kiều Tịch ngồi trong phòng một lúc, trong lòng ngũ vị câu toàn (đầy đủ các vị ngọt, chua, cay, đắng, mặn), không có cách nào áp chế cảm giác hưng phấn, lại kèm theo còn có căng thẳng.

Anh tới rồi, phải làm sao đây?

Lẽ nào thật sự muốn hợp tác với Đường Mục?!

Mặc dù mục đích của anh ta là lượng hàng kia, nhưng cô cho rằng Đường Mục sẽ không bỏ qua cho hai người bọn họ.

Suy nghĩ nhiều hơn nữa cũng vô ích, Kiều Tịch mở hộp ra, khi thấy trang phục bên trong, không khỏi tròn mắt kinh ngạc.

Cả người Kiều Tịch không được tự nhiên đi theo Hoắc Dục, tay ôm cánh tay, rõ ràng thời tiết nóng bức, lông tơ trên cánh tay lại dựng đứng.

Vẫn là cánh cửa thép, đại viện đó.

Dáng vẻ không khác gì với lần đầu tiên, Kiều Tịch cảm thấy có chút chật chội, những quân sĩ kia không đi lại tuần tra giống lần trước, mà đứng song song ở bốn phía, nhân số hiển nhiên nhiều hơn không ít.

Giống như một cạm bẫy nghiệt ngã, đặc biệt thiết kế cho Kỳ Thừa An.

Cô chú ý trước tòa kiến trúc có rất nhiều xe jeep, Kiều Tịch thấy tim bỗng đập mạnh mấy cái.

Vẫn là hành lang lần trước, đi ở phía trước vẫn là Hoắc Dục.

Nhưng lần này tâm trạng lại hoàn toàn khác.

Hoắc Dục gõ hai cái cửa, mở ra.

Trang hoàng mỹ lệ, cũng không sống động nhiều hương sắc như lần đầu tiên.

Trong phòng không có người nhiều, ba người mà thôi.

Khi Kiều Tịch đi vào thấy người nọ thì trong tầm mắt tất cả đều trở nên trống không, chỉ có hình ảnh của người đó.

Anh gầy, trên mặt có chút mệt mỏi, nhũn nhũn, đôi ngươi nhìn cô co rút lại, khóa chặt cô.

Trái tim nhảy lên dồn dập, mạch máu cuộn cuộn vang dội, cảm xúc không tên từ tim chảy xuôi tới toàn thân, trong nháy mắt thân thể cũng bắt đầu nóng lên.

"Tiểu Kiều, hài lòng với khách tôi mời tới không? Mau lên....."

Tất cả âm thanh xung quanh đều biến mất, một giây sau khi lấy lại tinh thần, cô chạy thật nhanh về phía anh.

Anh đứng lên, bước một bước thật dài, vươn hai tay ra, ôm cô vào lòng.

Thân thể dán sát, không có một khe hở, Kiều Tịch ngửi thấy mùi vị quen thuộc của anh, nước mắt liền chảy xuống.

Cũng không muốn buông ra..... Không muốn xa cách.....

Cô nắm thật chặt vào lưng của anh, cũng cảm nhận được lực tay anh bên hông mình.

Qua một hồi lâu, Kiều Tịch mới chậm rãi ngẩng đầu lên, bàn tay vuốt mặt anh, Kỳ Thừa An nhắm hai mắt dán sát vào tay của cô.

Khóe miệng cong lên, nửa là oán giận nửa là do dự nói: "Thật là ngốc mà, anh tới làm gì?"

Anh giơ tay lên, đặt lên tay cô, Kiều Tịch cảm thấy nhiệt độ của bàn tay ấy, rồi nghe thấy anh nói: "Tôi tìm cô ngốc này."

Kiều Tịch nín khóc cười, trong lòng nháy mắt trở nên ấm áp.

Cô nghĩ, đây thật sự là lời yêu thương hay nhất cô từng nghe.

Cô nhìn người đàn ông trước mặt.

Lúc mới gặp mặt, khi ở chung đều cho cô sự ấm áp, sau đó ở bên bảo vệ cô như hình với bóng.

Biết rõ là vậy, anh vẫn tình nguyện vì cô mà bước vào.

Chết tiệt, đi con mẹ nó nguy hiểm gì, cô yêu người đàn ông trước mặt này, cô tin tưởng anh, cho dù chết, đi theo người đàn ông trước mặt, cũng đáng giá!

Trên đời này có mấy người có thể vì bạn mà không cân tính mạng?

Chỉ có người yêu bạn, yêu bạn đến mức có thể bỏ hết tất cả mọi thứ của mình, cho dù đánh đổi mạng sống cũng không hối tiếc.

"Nói chuyện phiếm đủ rồi chứ?" Giọng nói âm lãnh vang lên, "Kỷ nhĩ thiếu gia có hài lòng với trang phục tôi đặc biệt chọn cho Tiểu Kiều không?"

Thân thể Kiều Tịch cứng đờ, đồ Đường Mục chuẩn bị cho cô, là một chiếc váy lụa mỏng rất đẹp, từ trên đến phần đuôi đính từng viên ngọc trai, tạo thành một đường cong rất đẹp, hai bên hông mở ra hai nửa vòng tròn, lộ ra làn da nhẵn nhụi mịn màng, váy đuôi cá dài, làm nổi bật dáng người hoàn mỹ của cô.

Tất cả đều rất tốt, chỉ có một điều, cái váy dài này, là màu đỏ tươi.

Đỏ như máu.

Kỷ Thừa An, ghét màu đỏ, chán ghét tới cực điểm.

Khi cô còn đang sững sờ, đầu vai nóng lên, đột nhiên va vào trong ngực, trên đỉnh đầu là giọng nói trầm ổn của Kỷ Thừa An: "Tôi rất thích."

"A....." Chân mày Đường Mục nhíu một cái, khóe môi cong lên: "Thật quá tốt rồi, tôi sợ Kỷ nhĩ thiếu gia không thích."

Kỷ Thừa An kéo cô ngồi xuống, Kiều Tịch chú ý tới Hoắc Dục lặng lẽ phía sau Đường Mục, mà sau lưng của bọn họ, là A Nhất.

"Đi thẳng vào vấn đề, tôi cũng không muốn vòng vò nhiều, lần này mời Kỷ nhĩ thiếu gia tới chủ yếu là muốn cùng cậu bàn chuyện làm ăn."

Kỷ Thừa An nói: "Vậy chắc anh tìm nhầm người rồi, chuyện làm ăn, luôn do anh trai tôi quản lý."

"Không không không, " Đường Mục nở một nụ cười quý quyết, "Lần buôn bán này, ngoài anh ra thì không thể là ai khác."

Đường Mục muốn, không chỉ là chỗ chứa lô hàng kia của nhà họ Kỷ, còn có khu vực thuộc quyền sở hữu của nhà họ Kỷ ở Đông Nam Á.

Kiều Tịch thế mới biết, lô hàng kia mặc dù giá trị liên thành, nhưng càng có giá trị hơn, là người nhận hàng.

Nếu như chuyện làm ăn này thành, nhà họ Kỷ có thể đạt được khu sở hữu ở Âu-Mĩ.

Nếu như nhà họ Kỷ không thể giao hàng đúng hạn, từ đó sẽ mất đi khu vực quan trọng ở châu Âu, mà ở châu Á, thế lực của nhà họ Đường càng ngày càng mở rộng, hơn nữa nhà họ Hàn ngoài mặt tạm thời không hợp tác với nhà họ Kỷ nữa, địa vị đã tràn ngập nguy cơ, nếu như mất đi khu vực này nữa, nhà họ Kỷ tất nhiên sẽ phải chịu tổn thất nặng nề.

Mà bây giờ Đường Mục không chỉ muốn hàng, còn cả quyền sở hữu khu Âu-Mĩ và Đông Nam Á, đây quả thực đã đến trình độ hùng hổ hăm dọa!

Đường Mục để Kỷ Thừa An làm, không chỉ phải giao ra đường dây vận chuyển hàng, còn phải đàm phán với Kỷ Thừa Vũ, ép Kỷ Thừa Vũ giao quyền sở hữu khu vực Âu-Mĩ ra.

Bởi vì Đường Mục hiểu rõ, phong cách làm việc của Kỷ Thừa Vũ luôn cứng rắn, cho dù bắt con anh, Kỷ Thừa Vũ không nhất định sẽ thỏa hiệp. Nhưng duy chỉ có đối với người em trai này, bởi vì trong lòng thấy áy náy, cho nên mọi chuyện đều thuận theo.

Điểm này, từ việc nhiều năm qua anh có thể để Kỷ Thừa An không liên quan đến chuyện gia tộc, không khó đoán ra.

Cái này, mới là mục đích của Đường Mục.

Thật sự là quan sát rất nhỏ, một kích phải trúng.

Trái tim giống như bị dây leo lạnh lẽo quấn thật chặt, vòng quanh nhiều vòng, cảm giác trí mạng hít thở không thông.

Kiều Tịch giương mắt liếc nhìn Đường Mục, khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo, dưới lông mi dài mị hoặc là đôi mắt kinh diễm, đôi môi đỏ mọng, giống như đứa con cưng được Thượng Đế tỉ mỉ chế tạo, nhưng lại có ác tâm.

Trái tim chợt giật nảy, đột nhiên cảm nhận được câu nói của Hoắc Dục, không nên cố gắng chọc giận anh, nếu không, anh ta sẽ khiến em hối hận khi bước chân vào thế giới này.

Nghe xong đề nghị của Đường Mục, Kỳ Thừa An trầm mặc một lát, đầu ngón tay ở trên tay vịn gỗ một cái, "Nếu như tôi không đồng ý thì sao?"

Đường Mục tự tin cười nói: "Anh sẽ đáp ứng, tôi nghĩ, Kỳ nhị thiếu gia sẽ không để Tiểu Kiều đi an ủi quân sĩ của tôi đâu."

Kỳ Thừa An nghe vậy trầm xuống, "Chúng ta có thể đối phương thức khác."

"Hả? Là cái gì?"

"Barr."

Đường Mục nghe được cái tên hơi híp hóp, giọng nói thấp xuống: "Có ý gì?"

Kỳ Thừa An cười nhạt, "Mặc dù Barr chết rồi, nhưng mà tôi lại muốn các người không lấy được sản nghiệp dưới quyền sở hữu của ông ta, nói cách khác, nguồn gốc những thứ hàng kia, anh không thể nắm giữ."

Barr, đã từng là trùm buôn ma túy đứng đầu Đông Nam Á.

Quả thực, Đường Mục hợp tác với Côme giết chết ông ta, lấy được những thứ hàng kia, nhưng thứ trong tay ông ta chính là nguồn cung cấp, lại bị Barr xảo quyệt chuyển cho con trai ông ta, nhưng con trai của Barr bây giờ không rõ tung tích.

Không có nguồn cung cấp, anh vẫn không thể đặt chân vào thị trường buôn ma túy ở Đông Nam Á, mất đi cái này, cho dù có được quyền sở hữu Đông Nam Á và Âu Mỹ cũng là làm chuyện vô bổ.

"Tôi biết con trai Barr ở đâu." Kỳ Thừa An nhìn Đường Mục cười nói: "Có điều cần chút thời gian, không quá ba ngày, có thể có được hành tung cụ thể."

Đường Mục không chút để ý cười cợt, "Điều kiện khá tốt, vậy anh muốn cái gì?"

"Để Kiều Tịch đi, tôi ở lại." Kỳ Thừa An nói.

"Cái gì?!" Kiều Tịch kinh ngạc lên tiếng, không hiểu nhìn Kỳ Thừa An, không chút nghĩ ngợi nói: "Không được!"

Kỳ Thừa An không quay đầu lại, chỉ nắm tay của cô, nhẹ nhàng nâng lên, sau đó vỗ hai cái vào mu bàn tay cô.

Trái tim Kiều Tịch nảy một cái, trầm mặc.

Động tác này, có thể nói là một loại tín hiệu giữa cô và Kỳ Thừa An.

Lúc trước, khi cô, chị Trần và A Nhất đánh bài thành thạo sẽ kéo Kỳ Thừa An cùng chơi, mỗi lần bài Kiều Tịch không tốt buồn bực kêu to, Kỳ Thừa An sẽ vỗ hai cái lên mu bàn tay của cô, sau đó mặt không biến sắc đánh thuận theo bài của cô.

Đường Mục nghe vậy bất ngờ kinh ngạc một lúc, trực tiếp coi thường phản ứng của Kiều Tịch, nói: "Kỳ nhị thiếu gia quả nhiên là yêu người đẹp này, ha ha." Liếc Kiều Tịch một cái lại nói: "Như vậy, mời Kỳ nhị thiếu gia ở chỗ này của tôi mấy ngày, sau khi nhận được tin tức, tôi sẽ phái người đưa cô Kiều đi."

Thời gian trôi thật nhanh, sau khi Kỳ Thừa An nói ra câu nói kia, Kiều Tịch không thể yên lòng.

Cuối cùng, Đường Mục cười với bọn họ, nhân viên dẫn bọn anh đi rồi chuẩn bị phòng cho bọn anh.

Không phải là D1, mà là một căn nhà nhỏ ở phía tây đại viện.

Kỳ Thừa An ôm Kiều Tịch, đi phía sau là A Nhất, cả đoạn đường đều im lặng không nói gì.

Hai người đi vào phòng, Kiều Tịch muốn hỏi Kỳ Thừa An tại sao nói như vậy, thân thể vừa mới ổn định, một giây sau cả người bị đụng vào cửa.

Nụ hôn trên miên rơi xuống, trở đi trở lại nhiều lần ở trên môi cô, giống như đang xác định cái gì đó.

Cô nắm gáy anh, nhiệt liệt đáp lại.

Môi lưỡi giao nhau, thờ dốc.

Thân thể mệt mỏi, tinh thần phấn khởi.

Ôm thật chặt, giống như muốn vùi vào trong thân thể của anh, không cảm thấy khó chịu chút nào, thế giới của cô đang ở trước mắt, tất cả của cô đang bao bọc cô thật chặt.

Đường Mục nhìn màn ảnh, nam nữ trong phòng trên miên với nụ hôn nóng bỏng, một tiếng hừ nhẹ từ trong mũi phát ra.

"Nhàm chán."

Khẽ giương mắt, dưới đáy đôi mắt yêu mị là một mảnh vắng lặng, "Hoắc, đi điều tra xem Kỳ Thừa An có dẫn người theo hay không, nếu như có,..... đưa một tiểu đội đi giải quyết."

"Vâng, Tổng đốc."

Đội Hoắc Dục rời đi, trong phòng chỉ còn một mình Đường Mục thì tầm mắt của anh vẫn không tự chủ được chuyển tới màn hình.

Hai người lưu luyến nhau giống như một đôi chim nhỏ, ở chung một chỗ.

Cong khốe môi, anh nở một nụ cười quý quý, đáy mắt có gì đó chột lóe lên.

"Ha, Hoắc, đi đâu đấy?" Hoắc Dục vừa mới bước ra ngoài đã bị gọi lại, quay đầu nhìn lại, thì ra là John-ny.

"Gấp gấp như vậy, đi đâu? Có hàng mới sao?" John-ny lại gần anh, lặng lẽ hỏi.

Hoắc Dục đẩy anh ra, "Cút chó, hàng mới cái gì."

"Thôi đi, Hoắc, cậu mà như vậy sẽ không tìm niềm vui được đâu." John-ny không tin.

Hoắc Dục sững sờ, "Cậu chỉ cái gì?"

John-ny cười cười, lấy cùi chỏ đụng anh, "Ngay khi cậu trở lại, tôi đã nhìn ra, có phải là do người phụ nữ Trung Quốc đó hay không? Cậu thất tình. Người anh em, cái này không có gì ghê gớm cả, thế giới còn chưa tận thế mà."

Hoắc Dục chưa bao giờ nghĩ tới mình ở trong mắt người khác lại có dáng vẻ này.

Dáng vẻ thất tình..... Sao?

Lúng túng cười khỏ một tiếng.

"Cám ơn." Đối với lời an ủi của John-ny, Hoắc Dục vẫn biết ơn.

Ai ngờ một giây kế tiếp, John-ny nhỏ giọng nói với anh: "Hàng mới là cái gì, đồ của ông chủ nhất định là tốt nhất, mùi vị cô gái lần trước cực kỳ tốt, nhưng mà còn chưa kịp gọi cậu đã bị chơi sạch, sau đó hai chúng ta lại không có hứng thú, nói nhanh lên, hàng mới là cái gì?"

Hoắc Dục bất đắc dĩ liếc anh một cái, "Không có, Tổng đốc bảo tôi điều tra một số chuyện thôi."

"Tiểu tử này, khẳng định cậu muốn độc chiếm."

"OK, nói thẳng là được chứ gì, người bên kia đến." Nói xong vỗ vỗ vai của anh, "Chuẩn bị sẵn sàng đi."

Một tia sáng xẹt qua đôi mắt xanh của John-ny, anh cười lớn cho Hoắc Dục một quyền, "Khốn kiếp, không nói sớm, biết ngay mà, còn định vui đùa một chút đấy."

Hoắc Dục cười cười, "Đi nha."

"Cút đi."

John-ny cười đưa Hoắc Dục đi, sau khi bóng dáng anh biến mất, nụ cười trên mặt cũng biến mất hầu như không còn.

Hoài nghi nhìn bốn phía, xoay người chậm rãi dạo bước trở về phòng.

"Thủ lĩnh, người nhà họ Kỳ tới rồi." John-ny dùng một tay che điện thoại, cảnh giác nhìn xung quanh nhỏ giọng nói.

Côme hừ nhẹ một tiếng, "Tôi cũng thật nhanh, tên tiểu tử Đường Mục kia quả nhiên chưa cho tôi bất cứ tin tức gì, cậu tiếp tục theo dõi, nếu có tin tức lập tức báo cáo cho tôi."

"Vâng."

"Max thế nào rồi?"

John-ny trầm mặc, chân mày nhíu lại thật sâu.

"Nói!" Côme ở bên kia thúc giục.

"Anh ấy rất tốt!" Cảm thấy giọng mình hơi trùng, John-ny lại bổ sung một câu: "Anh ấy tốt vô cùng, chúng tôi trốn rất kỹ, Đường Mục cũng không phát hiện ra."

"Hừ, Max là người mới mà có thể trở thành tay trái tay phải bên cạnh Đường Mục mà cậu lại là một trung sĩ, John-ny, cậu đừng để tôi quá thất vọng."

"Tôi biết rồi! Thủ lĩnh, tin tưởng tôi....."

"Đủ rồi."

Còn chưa nói rõ, điện thoại đã bị đối phương tắt đi.

John-ny khẽ cắn răng, chậm rãi đóng điện thoại.

Max! Max! Max!

Có anh ta, thủ lĩnh vĩnh viễn không thấy mình!

Kiều Tịch và Kỳ Thừa An ngồi ở trên giường, tựa vào lồng ngực ấm áp của anh, mấy ngày nay tinh thần mệt mỏi cao độ, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi.

Cô ngẩng đầu nhìn anh một cái, nhìn đến đôi mắt đen, biết anh cũng mệt mỏi vô cùng, không khỏi có chút đau lòng vuốt ve mặt anh, Kỳ Thừa An kéo tay cô đặt vào trong lòng bàn tay mình.

"Sợ không?"

Kiều Tịch nhìn anh lắc đầu một cái, dưới ánh mắt của anh lại không khỏi gật đầu một cái, nhoen miệng cười với anh: "Bây giờ không sợ nữa."

Anh xoa tóc cô, không nói tiếng nào.

Một lát sau Kiều Tịch hỏi anh: "Em mặc cái này..... anh tức giận sao?"

Anh ghét màu đỏ nhất, cô lại bị buộc mặc đồ màu này, trong lòng lại mắng thầm Đường Mục một lần, người này, thật là quá độc ác!

Kỳ Thừa An sững sờ, dịu dàng nói: "Không." Sợ cô không tin lại lặp lại, "Thật sự không tức giận."

Kiều Tịch cười, gương mặt xinh đẹp thả lỏng, giống như một đóa sen, sau đó lại nói: "Điều anh nói với Đường Mục, là thật sao?"

"Ừ."

Nhưng cho dù Kỳ Thừa An đưa thông tin cho Đường Mục, theo cô dự tính, Đường Mục cũng sẽ không bỏ qua cho hai người bọn họ.

Nghĩ lại, tuy Đường Mục cam kết đưa cô đi, nhưng anh ta tính toán lâu như vậy, sao có nhẹ nhàng bỏ qua?

"Anh ta không nhất định sẽ giữ lời hứa, cho dù các anh nói anh ta sẽ không nuốt lời, nhưng..... em cảm thấy người này, không thể tin tưởng." Kiều Tịch nói.

Kỳ Thừa An vuốt tay cô, "Anh hiểu rõ, nhưng chỉ cần em thoát ra ngoài là được rồi."

"Không được!" Kiều Tịch giận giữ nhìn anh: "Kỳ Thừa An, em đã nói rồi, có chuyện thì chúng ta cùng nhau gánh chịu! Chứ không phải anh đẩy em ra rồi anh đi giải quyết!"

Đề em rời đi, một mình anh ở nơi hang sói hang cọp này, sao có thể chứ!

Kỷ Thừa An cười, đôi mắt đen như mực lóe lên, anh kéo tay cô qua, giọng nhàn nhạt: "Anh hiểu chứ, vì vậy, anh cần sự trợ giúp của em."

Kiều Tịch nghe vậy sững sốt.

Ba ngày sau, A Nhất truyền tin tức cho Kỷ Thừa An.

Kỷ Thừa An nói chỗ con của Barr cho Đường Mục biết, yêu cầu đưa Kiều Tịch rời đi trước, Đường Mục đồng ý y theo lời hứa.

Không ngờ, Kiều Tịch yêu cầu Hoắc Dục đưa cô đi, Đường Mục đồng ý.

Sau hai giờ xe rời khỏi, Kỷ Thừa An biết Kiều Tịch đã tới sân bay, nói cho Đường Mục tuyến đường cận kề của con của Barr.

Kỷ Thừa An tiếp tục ở lại đó, A Nhất cũng bị giám sát.

Đồng thời, Đường Mục dẫn một nửa quân đội chạy tới chỗ con của Barr.

Bóng đêm phủ xuống, quân đội yên tĩnh như ban đêm.

Đường Mục thương thức về mặt thảm thiết của thiếu niên phía trước, đang bị hơn mười nòng súng chĩa vào, hai tay run run ký vào toàn bộ tài liệu, còn nói ra địa chỉ nguồn gốc hàng hóa, còn không ngừng cầu khẩn tha cho anh ta một mạng.

Hình ảnh thật đẹp, hừ, bao gồm cả mấy trăm thi thể bên ngoài, Đường Mục cười vui vẻ.

Không lâu sau đó, tất cả ở nơi này đều thuộc về anh.

Địa bàn Đông Nam Á, nguồn cung cấp hàng, bao gồm cả châu Âu cũng vậy.

Điện thoại reo, Dạng xoay người bắt máy.

Nghe thấy tin tức của đối phương, đôi mắt màu hổ phách khẽ trợn to, bỗng khản trương, lạnh lùng nói: "Tôi biết rồi."

Xoay người chần chờ một chút, vẫn tiến lên hai bước nói với Đường Mục: "Tổng đốc, quân đội bị tập kích."

Nụ cười trên khóe miệng Đường Mục cứng ngắc, ngẩng đầu lên cả giận nói: "Cậu nói cái gì?"

Dạng gật đầu, "Tôi nay 19 giờ 23 phút, quân đội bị tập kích, tổn thất hơn phân nửa, Kỷ Thừa An biến mất không thấy đâu."

"Đáng chết! Chuyện gì đã xảy ra! Rõ ràng Kỷ Thừa An không mang bất cứ kẻ nào tới!"

"..... Có người nhận ra, đánh lén quân ta, trong đó có người của Côme."

"Không thể nào!" Anh túm cổ áo Dạng, đến gần anh nói: "Hiện tại Côme không thể nào phản bội tôi!"

"..... Cái này, thuộc hạ cũng không biết."

Bụp!

Đường Mục đẩy Dạng tới bức tường, "Bây giờ! Lập tức đuổi theo cho tôi! Toàn bộ! Bất luận phải trả giá gì!"

"Vâng!" Dạng lên tiếng, "Còn có một việc....."

"Nói!" Anh rống giận.

"Phòng thí nghiệm bị nổ, sản phẩm mới thí nghiệm không vận ra tới kịp, đều bị hủy rồi."

"Cái gì!"

Hạng mục đó anh rót vào đi ít nhất 10 tỉ!

"Đi ngay bây giờ, bắt Kỷ Thừa An, còn cả Kiều Tịch! Tôi muốn người sống!" Nói xong lấy súng ra, bằng một tiếng, súng bắn vào con của Barr đang mừng thầm.

"Dám chơi lão tử, được lắm." Đường Mục tức giận chậm rãi nở một nụ cười giả tạo, đôi mắt yêu đã âm u dị thường, "Đề các người xem, thế nào mới là

địa ngục."

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Bẫy (Một)

Súng lục Smith & Wesson Model 29 có nòng xoay, có thể bắn liên tiếp sáu phát đạn, cấu tạo đơn giản, uy lực kinh người. Cho dù xảy ra trục trặc, chỉ cần nắm chặt cơ hội, vẫn có thể bắn ra hai phát đạn, vô cùng thích hợp sử dụng ở khoảng cách gần.

Chỉ cần kéo khóa chốt, bóp một cái thì có thể hoạt động.

Động tác đơn giản, có thể lấy mạng người.

Kiều Tịch ngồi ghé lái phụ, khẩu súng trong tay nhắm chính xác huyết thái dương của Hoắc Dục, không biết có phải là do lo lắng suốt nửa giờ hay không, cánh tay hơi run rẩy.

"Mới sao?" Hoắc Dục lên tiếng hỏi.

"Đừng nói chuyện với tôi!" Kiều Tịch khinh thường.

Cảm giác dùng súng nhắm vào người quen, vô cùng không tốt.

Cô càng không muốn anh nói chuyện khiến mình nhiều loạn, cô rất sợ ngón tay mình bóp vào, bắn viên đạn ra ngoài.

Khó có thể làm lại, cũng là quyết định của mình.

Ngày đó, Kỳ Thừa An nói kế hoạch của anh với cô, khi anh đưa tin tức về con trai Barr cho Đường Mục, cũng tự trốn ra ngoài, nhưng không đến sân bay, bởi vì nếu như trở lại Trung Quốc, sẽ bị người của Đường Mục áp chế, mà anh tạm thời không có thời gian để Kỳ Thừa Vũ chuẩn bị, bởi vì anh không biết Đường Mục để cô đi máy bay nào và đến nơi nào.

Muốn cô làm một chuyện, chính là khi bị đưa đi, đến nửa đường để tài xế chuyển đường đến địa điểm được chỉ định, theo hướng nam thẳng tới cây đại thụ trong rừng rậm, nếu như không có, nơi đó chính là già, có thể nổ súng cảnh cáo, rồi đợi đến tối, sau đó anh có thể gặp lại cô.

Kỳ Thừa An hỏi cô đồng ý hay không đồng ý, mong cô có thể từ chối, dù sao chuyện này rất nguy hiểm, hơn nữa dù cô bị người khác sắp xếp đưa lên máy bay, coi như bị người của Đường Mục bắt được, anh cũng có thể phái người cứu cô ra.

Khi ấy Kiều Tịch suy nghĩ một chút, chấp nhận phương án thứ nhất.

Hơn nữa, chọn Hoắc Dục đưa cô rời khỏi.

Đáy lòng cô vẫn tin tưởng, Hoắc Dục có thể giúp cô,... ít nhất, anh sẽ không hại cô.

Ngay khi xe rời khỏi sự giám sát của quân đội, chạy hơn một giờ, Kiều Tịch rút súng từ ống quần, lên đạn, nhắm huyết thái dương của anh, ra lệnh cho anh tới địa điểm Kỳ Thừa An nói.

Không ngờ, Hoắc Dục không kinh ngạc bao nhiêu, bằng lòng, xe quay sang hướng nam, đi được hơn nửa giờ đến địa điểm kia.

Khi di động Hoắc Dục vang lên, Kiều Tịch biết Kỳ Thừa An đã đến "sân bay", mà dưới sự uy hiếp của cô, Hoắc Dục nói dối Đường Mục.

Giăng co nửa giờ.

Xung quanh có mùi vị đất đai, khí trời nóng ẩm kéo dài khiến tâm tình người ta hơi mất kiên nhẫn.

Bên trong xe rất yên tĩnh, chỉ có tiếng hô hấp của con người.

"Em đang sợ sao?" Từ góc độ của Kiều Tịch, đôi mắt Hoắc Dục vô cùng bình tĩnh, đôi môi chuyển động, "Thật kỳ quái, em sốt sáng như thế, nhưng bây giờ anh lại thấy thả lỏng như nhiều năm trước."

"Rất giống khi đó," khóe miệng của anh hơi cong lên, khuôn mặt nhu hòa như trong ký ức, "Chúng ta sóng vai ngồi trên ghế dài, không nói gì, tay cũng không dám động, cứ ngồi như thế, nhìn ánh mặt trời phía trước, khi đó anh cảm thấy vô cùng hạnh phúc, ha, y như ánh mặt trời phía trước."

Đầu anh chuyển động, Kiều Tịch có thể cảm thấy da anh chậm rãi lướt qua đầu súng, anh cười, "Em xem, đúng không?"

Anh thấy cô sốt sáng, mồ hôi hột chảy xuống từ trán, giờ tay lên.

Kiều Tịch thấy động tác của anh, trong lòng chấn động, cánh tay dùng sức, dùng súng đẩy vào đầu anh, ép anh lùi lại, vẻ mặt càng nghiêm túc hơn.

Hoắc Dục cười một hồi, nắm chặt nòng súng, tự tin nói: "Đỡ xuống đi, mọi rồi đúng không? Em biết anh sẽ không hại em, Tiểu Hi, em cũng không nổ súng bắn anh."

Anh kéo súng của cô xuống, mắt Kiều Tịch chuyển động, cuối cùng vẫn thu hồi cánh tay đau nhức.

Anh nói, cô.... sẽ không nổ súng.

Kiều Tịch thở dài dựa vào ghế, đưa tay xoa cánh tay phải.

Hoắc Dục cũng ngồi dậy dang hoàng, "Em thay đổi rất nhiều, nếu là trước đây, em sẽ không bao giờ chọn bước đường này."

Kiều Tịch nghe không ra anh muốn thăm dò mình hay không, không thể làm gì khác hơn là mấp máy môi đáp ứng.

"Khát sao?" Hoắc Dục nhìn cô, lấy một bình nước khoáng ra, "Uống đi."

Kiều Tịch nhủ mày không nhận, Hoắc Dục cười: "Sợ bên trong bỏ gì sao? Trước đó anh không biết em có kế hoạch này, hơn nữa, đây là chai được đóng kín rồi." Anh nói hoàn toàn đúng.

Kiều Tịch nhận lấy, uống vài hớp, cuối cùng vẫn ngại ngừng nói: "Cảm ơn."

Qua một hồi lâu, Kiều Tịch phá vỡ sự trầm mặc, "Anh..... sao không hỏi vì sao em làm như thế?"

Hoắc Dục không nghiêng đầu nhìn cô, chỉ nói: "Anh không cần biết. Anh chỉ biết, tất cả những gì em làm đều vì người đàn ông đó là được rồi, em yêu anh ta, đúng không?"

"..... Ừ."

Hoắc Dục thò tay vào túi quần, Kiều Tịch cũng trong nháy mắt căng thẳng, cánh tay dần dần trượt xuống, bóp chặt súng.

Thân thể Hoắc Dục căng cứng, móc đồ trong túi quần ra, là một bao thuốc và một cái bật lửa.

"Có thể không? Anh thật sự không nhận được." Anh hỏi cô.

Kiều Tịch gạt đầu, mở một nửa cửa sổ xuống.

Hoắc Dục rút một điếu ra, bật lửa, hít sâu một hơi, nhả khói ra ngoài cửa sổ.

Trầm mặc chốc lát anh mới nói: "Anh hối hận khi hỏi vấn đề vừa này."

Kiều Tịch ngăn ra, là vấn đề cô yêu Kỳ Thừa An hay không, trong lòng có chút buồn bực, trầm mặc không nói.

"Tiểu Hi, nếu có một ngày, anh nói chỉ là nếu như, anh ta không cần em nữa, em có hối hận vì hành động ngày hôm nay không?"

Kiều Tịch nghiêm túc suy nghĩ một lát, lắc đầu.

Động tác mở bật lửa trên tay Hoắc Dục dừng lại, lòng quặn đau.

"Vì sao....." Anh lẩm bẩm nói, "Em, em phải chọn anh ta....."

"Không có cái gì là phải hay không phải." Kiều Tịch hạ thấp giọng, "Chỉ có yêu, hay không yêu."

"Em chọn anh ấy, dù hậu quả thế nào, dù anh ấy phụ em, chỉ có một khả năng, anh ấy không yêu em," cô quay đầu sang cười với anh: "Nhưng mà bây giờ, anh ấy yêu em, có thể hi sinh bản thân mình vì em, như vậy là đủ rồi, chuyện sau này, chưa xảy ra tại sao phải tự tìm phiền não chứ."

Hoắc Dục nặng nề nhả khói, phun ra mù mịt, "Đúng rồi, bây giờ....." Anh tự giễu, cười nhẹ một tiếng, ném đầu lọc ra ngoài cửa sổ, "Em chọn anh ta là đúng."

Kiều Tịch khó hiểu nhìn anh.

"Anh ta yêu em..... hơn anh yêu em." Hoắc Dục cúi đầu lẩm bẩm nói.

"Anh chẳng làm gì được cho em, biết em ghét mùi khói, anh vẫn không nhận được, anh thật sự không tốt."

Kiều Tịch có chút ngượng ngùng, không biết phải nói gì.

Kỷ Thừa An phải chờ tới tới mới đến, Kiều Tịch cảm thấy thời gian trôi rất chậm, khí trời nóng bức khiến tâm trạng càng thêm buồn bực, cô lau mồ hôi trên trán, uống một hớp nước, không đề được nghĩ vẩn trong lòng, vừa để chuyển đề tài, vừa để thăm dò: "Trước đó, anh không nói vì sao theo Đường Mục, bây giờ có thể nói rồi chứ?"

Kiều Tịch tưởng Hoắc Dục không nói là sợ có người giám sát, hiện giờ chỉ có hai người, tự nhiên có thể thoải mái nói ra.

Hoắc Dục ngập ngừng, cười nhẹ, "Cũng được, cũng đi tới bước này rồi."

Kiều Tịch hoàn toàn không hiểu lời của anh, Hoắc Dục mở miệng nói: "Em cũng biết..... anh được nhận nuôi."

Kiều Tịch hơi nghi hoặc nhìn anh, bởi vì anh luôn không muốn nhắc đến vấn đề này.

Hoắc Dục ngấm nghĩa con đường, nói tiếp: "Ban đầu vẫn rất tốt..... à, em cũng biết sau này em trai anh ra đời."

Kiều Tịch không nói chuyện, gật đầu.

Những lời Hoắc Dục nói, thật sự nằm ngoài dự liệu của cô, mặc dù cô không hay hỏi đến chuyện nhà anh, cũng không ngờ có vài năm mà nhiều chuyện xảy ra với anh như thế.

Sau khi chú nhận nuôi Hoắc Dục, thực sự đối với anh rất tốt.

Bởi vì chưa có con, Hoắc Dục khi ấy là một cậu bé mới lớn, cô và chú yêu thương che chở anh rất nhiều.

Sau vài năm, cô bắt ngờ mang thai.

So với nhà Kiều Tịch, mặc dù chú cũng làm ăn, nhưng đó là bề ngoài, thực tế chỉ miễn cưỡng duy trì mà thôi, khi ấy Hoắc Dục lớp 11, chú biết cô có tin vui, vừa mừng lại vừa lo.

Vui đương nhiên là cuối cùng cũng có đứa con của mình, lo chính là tiền mua xe, phí thuê nhà, nuôi Hoắc Dục đã là miễn cưỡng rồi, lại thêm một đứa bé nữa, một khoản chi tiêu không nhỏ.

Chạy đông chạy tây, vẫn giữ lại đứa bé.

Sau khi bé một tuổi, tiền trong nhà vào được thì không ra được, bèn bán xe, biện pháp cuối cùng là Hoắc Dục.

Trả về cô nhi viện thì không thể, khi ấy làm thủ tục, đã nói không trả lại người ta, hai vợ chồng thương lượng, đưa Hoắc Dục đi, cho người khác nuôi.

Muốn có trẻ con trong nhà, cũng không phải là không thể có một đứa bé lớn như thế.

Nhưng mà cô chú không nghĩ thế, bọn họ cảm thấy Hoắc Dục rất ưu tú, nếu là con ruột, cũng không muốn làm việc này. Dẫn Hoắc Dục đi, hỏi thăm các nhà, bắt đầu bàn bạc với người ta.

Kiều Tịch khó có thể tưởng tượng, một cậu thanh niên 18, 19 tuổi bị cha mẹ nuôi của mình lần lượt dẫn đến nhà người khác, luôn khen anh, mục đích cuối cùng, cũng chỉ là vứt bỏ anh. Tâm trạng này Kiều Tịch không có cách nào hiểu rõ, nhưng nghĩ tới cha mẹ ruột của mình dẫn cô đến buổi mời cơm lần đó, muốn cô gán nợ thì lại có thể hiểu được nỗi đau ấy.

Phản bội.

Cuối cùng vì tuổi tác quá lớn, không ai đồng ý nhận Hoắc Dục, cứ kéo dài như thế tới khi thi đại học.

Hoắc Dục đạt được giải quốc gia, không cần đóng học phí, cô chú chấp nhận để anh đi làm kiếm tiền sinh hoạt, vì vậy không muốn dẫn anh đến nhà người khác nữa.

Cô chú không cần lo lại có thêm người đi làm kiếm tiền, cũng không phải không có cảm tình với Hoắc Dục, đồng ý.

Sau đó khi anh sắp tốt nghiệp, trong nhà lại xảy ra chuyện, chú đánh chết hai công nhân ở công trường, gia đình đối phương yêu cầu bồi thường hơn trăm vạn, như núi đè nặng.

Không có cách giải quyết, ông chủ quán bar nhắc anh một công việc nhiều tiền hơn, anh hỏi ông chủ làm cái gì.

Người kia cười khà khà, "Làm du lịch đến nhà riêng, không cần tiền vốn mà một lần, cần này!" Số 6 trên tay.

"600?" Chú chần chừ hỏi.

Người kia cười nhạo, "Đúng là ngốc, 6 vạn!"

"Cái gì" Hoắc Dục không tin, "Sao có thể có công việc lãi kèch sù như thế."

"Tiểu tử ngốc, chúng ta tới khu đất mới để người khác làm là được, nói thắng, cậu có làm hay không, cậu không làm thì tôi tìm người khác, nếu lần này không nhiều hàng, lão tử còn lâu mới thiếu người đấy."

Ông ta nói hàng, Hoắc Dục cũng biết là cái gì, làm ở quán bar lâu, chơi thuốc cũng không ít, nhưng anh vẫn không làm quá mức, làm cái này mất quá nhiều người, anh không chơi nổi, càng không muốn chơi.

Nhưng bây giờ, không làm cũng phải làm, dưới con mắt khiêu khích của đối phương, anh gật đầu.

Anh rất cẩn thận, lại thông minh năng động.

Vài lần xuống đều không bị tóm, dần dần nổi danh trong ngành, sau đó nhà họ Liễu nợ tiền muốn chạy, đã đến không kịp.

Từ lâu đã có người theo dõi anh, muốn mượn cớ hại chết anh, anh không có bất kỳ chỗ dựa nào, không ai quản được củ khoai lang nóng là anh.

Cơ duyên trùng hợp, được Đường Mục cứu.

Khi ấy Đường Mục cũng vừa mới bắt đầu, trong lúc cần người, thuận tay cứu anh, mà anh, cũng thành cánh tay đắc lực của Đường Mục.

Nhiều năm trôi qua, vẫn như vậy.

Bề ngoài công ty của anh là công ty chứng khoán, trên thực tế, chỉ là công cụ rửa tiền cho Đường Mục mà thôi.

Kiều Tịch nghe xong tròn mắt há mồm, cuộc đời khổ khổ như vậy, chính là của Hoắc Dục.

"Anh vì sao!" Kiều Tịch không hiểu gọi anh: "Anh biết rõ, anh rõ ràng không cần....."

Chợt nhớ tới gì đó, "Vì sao anh không đến tìm nhà em mượn tiền, nói ngay lúc đó, 100 vạn vẫn có thể bỏ ra!"

Hoắc Dục nhìn cô, "Em cảm thấy cha mẹ nuôi của anh chưa thử qua? Cha mẹ em có thể cho nhà anh mượn nhiều tiền thế được sao?"

Kiều Tịch choáng váng, trong nháy mắt thấy xấu hổ, chỉ là, ngôi nhà kia của cô, dù cha cô đồng ý, mẹ cô tuyệt đối sẽ không đồng ý.

"Cũng là khi đó, anh mới biết bọn họ là loại người gì." Ngừng một lát mới nói: "Mà em, từng trải qua cuộc sống thế nào."

Trong lòng Kiều Tịch chấn động, giương mắt nhìn anh.

Hoắc Dục mím chặt môi, vẻ mặt hơi hung ác, gân xanh nổi đầy trên bàn tay cầm lái.

"Tiểu Hi, anh nghĩ tìm được em rồi..... trước vụ việc lần ấy, anh vốn nghĩ."

Anh hạ thấp giọng: "Thế nhưng anh sợ em không muốn gặp anh, lại sợ đi rồi, không bao giờ tìm được công việc tốt như vậy nữa."

"Cứ như thế, đi đường. Anh không dám gặp em..... Khi anh có thể gặp lại em ở thành phố A thì, tất cả đều đã quá muộn." Anh ngừng đầu, nụ cười thâm.

"Không ai biết thế giới này tàn khốc thế nào hơn anh, khi ấy em và Ký Thừa An ở cùng nhau, anh vừa vội vừa giận, càng vô dụng hơn chính là, em không tin tưởng anh."

Rõ ràng là tình yêu của anh, nhưng anh đều làm ngược lại.

Kiều Tịch cắn môi cúi đầu xuống, trong lòng dâng lên rất nhiều cảm xúc, nhưng không biết là cái gì.

"Nhưng mà, anh có thể lựa chọn mà, cô chú đối với anh cũng tốt, cho dù anh muốn giúp bọn họ, cũng không cần đi con đường này, còn có Đường Mục, anh ta cứu anh, anh có thể bán mạng như thế sao?"

"Ừ." Dưới ánh mắt không hiểu của Kiều Tịch, Hoắc Dục tiếp tục nói: "Anh nợ bọn họ, anh phải trả, anh muốn là đàn ông, thì không thể nghĩ đến sự thoải mái của bản thân, bởi vì đây là trách nhiệm của anh."

Anh luôn đặt mình ở vị trí cuối cùng, mà anh tin, em cũng là của anh, vì vậy anh thương chính mình, cũng thương em.

Hoắc Dục nhìn cô, thông thả nói: "Có lẽ em không hiểu được, thế nhưng nếu như không phải Kiều Vọng chọn anh, cha cũng không nhận nuôi anh, nếu như cha mẹ không nhận nuôi, anh không biết đọc sách, nếu như Đường Mục không cứu anh....." Anh cũng sẽ không thể gặp lại em.

"Anh không thể rời khỏi, Tiểu Hi, anh không thể." Anh nhìn cô, trong mắt là sự bất đắc dĩ.

Kiều Tịch nhìn hai mắt anh, chậm rãi thở dài, quay đầu qua nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ.

Nghĩ thầm thật sự rất giống ánh mặt trời khi đó, có lẽ từ lâu mọi chuyện đã không thể quay lại.

Hai người bọn họ sớm đã có quỹ tích cuộc sống riêng, thỉnh thoảng gặp nhau, không thể đồng bộ.

Ngược chiều ánh sáng vươn tay ra với cô, khuôn mặt thiếu niên dịu dàng, đã sớm chìm trong sự thật cuộc đời cơ cực, rồi biến mất.

Mà thiếu niên đơn thuần yêu mình, từ lâu đã bị sự lừa dối giết chết.

Kiều Tịch nhắm mắt, đột nhiên cảm thấy sự thù hận dần biến mất.

Trầm mặc rất lâu, cô quay đầu lại, cười nói với Hoắc Dục: "Muốn uống nước không?"

Trong nụ cười, có hiểu rõ, có thoải mái.

Hoắc Dục im lặng nhìn cô một lúc, cắn khế môi gật đầu, "Ừ."

Vào đêm, ngoài tiếng côn trùng thì không còn âm thanh gì khác.

Tĩnh mạt mà tối tăm.

Xe đã tắt máy, Hoắc Dục nói tốt nhất không nên mở đèn xe, Kiều Tịch cũng nghe lời.

Khoảng 8:00, từ nơi xa đột nhiên truyền tới tiếng gì đó, Hoắc Dục và Kiều Tịch nhìn nhau, lo lắng đè thấp thân thể xuống trong xe.

Một chiếc xe Jeep chạy tới gần, đèn xe chiếu về phía bọn anh, dừng lại bên cạnh, trái tim Kiều Tịch nhảy lên ầm ầm, không lo lắng xuống xe, im lặng chờ đợi, cầm chặt súng trong tay.

Một người từ trên xe bước xuống, quần áo đen.

Tóc ngắn, mặt trắng, đen mắt, vẻ mặt lạnh lùng, nhìn về phía Kiều Tịch, mỉm cười, trong nháy mắt phát sáng.

Kiều Tịch cảm thấy trái tim như bị kim đâm, chân động đập mạnh, cô lập tức mở cửa xe, chạy về phía người kia.

Kỷ Thừa An dang tay ôm lấy cô, dùng sức xiết hai tay cô đến mức thấy hơi đau, đau đón lại càng có thể giúp cô biết đây là sự thật.

Chưa từng kích động như bây giờ, cô vui đầu vào ngực anh, không có cách nào đè nén vui mừng lại.

Anh ở đây, hoàn hảo vô bị thương đứng trước mặt mình, thật tốt, thật quá tốt!

Kỷ Thừa An cúi đầu xuống, hôn môi cô, sau đó nói: "Chúng ta phải đi nhanh! Đường Mực đã nhận được tin, đường bị chặn, tạm thời không ra được, có điều anh đã phái người đến tiếp ứng chúng ta, chúng ta phải mau chóng đến được nơi đó, mới có thể an toàn."

Phía sau truyền tới tiếng cửa xe, Hoắc Dục xuống xe.

Kiều Tịch liếm môi, hơi thẹn thùng, nói với Kỷ Thừa An: "Anh ấy, anh ấy đối với em....." Kiều Tịch vốn định nói, Hoắc Dục sẽ giúp bọn họ, nhưng anh cũng không tỏ rõ thái độ, nên Kiều Tịch nhất thời không thể kết luận.

"Àm!"

Tiếng vang lớn phá vỡ đêm đen tĩnh mạt, Kiều Tịch kêu lên một tiếng, một giây sau đã bị Kỷ Thừa An ấn xuống mặt đất!

Tiếng súng vang lên đều đều, có ánh sáng sáng lóe lên từ phía xa.

Kiều Tịch cảm thấy nhiệt độ ẩm ẩm trên tay, mượn ánh sáng đèn xe thấy một màu đỏ tươi, mà trán Kỷ Thừa An chảy mồ hôi lạnh.

Đại não trong nháy mắt trở nên trống rỗng, ánh mắt cũng trở nên mơ hồ, chỉ có màu máu đỏ tươi và gương mặt nhẵn nhụi của anh.

"Không được!!!"

Có người nắm lấy cánh tay của cô từ phía sau, gọi bên tai cô: "Bình tĩnh! Tiểu Hi! Bình tĩnh đi! Lên xe!"

"Bọn họ chưa đến! Mau lên xe!"

Đúng! Đúng! Không thể bỏ cuộc, Kỷ Thừa An không thể chết được! Không thể!

Nghe tiếng súng, Kiều Tịch nhanh chóng nâng cánh tay Kỷ Thừa An qua vai mình, đỡ anh ngồi lên ghế sau.

Hoắc Dục mở điều khiển xe Jeep, máy xe chưa tắt máy, mau chóng khởi động.

Kỷ Thừa An nhắm lại mắt, biểu hiện không tốt, khoe miệng mấp máy, Kiều Tịch cố lắng nghe, "Thanh..... Mật..... Thanh....."

"Thanh Mật cái gì?" Kiều Tịch hỏi lại.

Hoắc Dục quay động đầu, nhìn cô qua kính chiếu hậu, nói một câu: "Anh muốn đi Thanh Mật? Đó là địa điểm tốt anh hẹn với người khác?"

Kiều Tịch phút chốc quay đầu qua nhìn về phía anh, giọng lạnh lùng: "Hoắc Dục, anh muốn làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Ngoại Truyện Lâm Tùy Ý

Có lúc, chúng ta chấp nhận tha thứ cho một người, không phải chúng ta thật sự tha thứ cho họ, mà chúng ta không muốn mất họ. Không muốn mất họ, chỉ có thể giả vờ tha thứ cho họ.

————— “Họa bĩ” (Mật nạ)

Lần đầu tiên Lâm Tùy Ý gặp Thẩm Phong là muốn tìm Hà Cửu.

Cô và Kiều Tịch, Hà Cửu quen nhau ở hội sinh viên, khi ấy có người thông báo đi họp, không gọi điện thoại được cho Hà Cửu, phòng học của cô đứng lúc rất gần phòng học Hà Cửu, cô trực tiếp cùng người của hội sinh viên đi tìm cô ấy.

Tuy nói phạm vi trường đại học không nhỏ, nhưng không nói ai cũng biết, cô và Hà Cửu không phải năm nhất, mặc dù biết số tầng, nhưng cũng không biết chính xác phòng học ở đâu.

Chân chửi, có người vỗ nhẹ bả vai của cô, cô quay đầu, thấy gương mặt khôi ngô trẻ tuổi, rất tuấn tú....

"Tiểu mỹ nữ, tìm người à?"

Lâm Tùy Ý có chút xấu hổ, khẽ gật đầu: "Vâng, tôi tìm chị Hà Cửu."

"A, thì ra là đàn em, em tìm Hà Cửu, cô ấy ở phòng B3 đó."

"Cám ơn." Lâm Tùy Ý nói cảm ơn xong một cái thì muốn rời đi.

"A, đợi chút." Người đàn ông phía sau gọi cô lại, Lâm Tùy Ý quay đầu: "Học trưởng giúp em rồi, em cũng không gọi một tiếng học trưởng được sao?!"

Lâm Tùy Ý đỏ mặt, dịu dàng gọi: "Học trưởng."

"Thật biết nghe lời!" Nói xong tiến lên vuốt tóc cô.

Lâm Tùy Ý sững sờ, hơi kinh ngạc nhìn anh.

Hai gò má ửng đỏ, mắt mở to long lanh nước, gương mặt hiền dịu, còn vì kinh ngạc nên đôi môi khẽ mở, không có chỗ nào không hấp dẫn.

Người đàn ông cũng sững sờ đứng nguyên tại chỗ.

"A, Tiểu Ý?" Giọng nói quen thuộc gọi cô.

Lâm Tùy Ý giật mình, quay đầu nhìn, là Hà Cửu.

Hà Cửu kéo cánh tay của cô, hỏi: "Sao thế?"

"A, cái đó, đi họp." Sắp xếp suy nghĩ một chút, Lâm Tùy Ý mới nói: "Phải đi họp, bọn họ nói không liên lạc được với cậu, mình đứng lúc học ở đây nên đi tìm cậu."

"A, chuyện này à, điện thoại của mình hết pin mất rồi, cậu chờ mình một lát, mình và cậu cùng xuống."

Lâm Tùy Ý ngoan ngoãn gật đầu.

Hà Cửu cầm túi ra, hai người đang định đi, có người sau lưng gọi bọn họ lại: "Này, chờ một chút."

Vừa quay đầu lại, thì ra là người đàn ông chỉ đường ban nãy, "Cái đó, học muội, em tên gì?"

Lâm Tùy Ý đỏ mặt, định trả lời thì bị Hà Cửu ngắt lời: "Sao, muốn tán tỉnh em gái tôi."

"Hà Cửu, cậu đừng nói như vậy, hù học muội rồi."

"Ôi, trước kia không nhìn ra nha, muốn theo đuổi cô ấy, kiếp sau hãy tính." Nói xong Hà Cửu hừ lạnh một tiếng, kéo Lâm Tùy Ý đi.

Người đàn ông phía sau không đuổi theo, nhưng kêu một câu: "Học muội, anh tên là Thẩm Phong!"

Hà Cửu nghe thấy kéo cô đi xa hơn, "Kẻ điên đó, đừng để ý đến anh ta."

Lâm Tùy Ý nháy mắt mấy cái, thử dò xét hỏi: "Anh ta là ai vậy?"

"Một tên hay lừa gạt con gái nhà lành." Hà Cửu khoát khoát tay, "Cậu đã từng nghe qua chưa hả, cẩn thận học trưởng, học trưởng trêu chọc các em gái ở khắp nơi, cậu mà bị anh ta dụ thật, không biết cậu là chiếc thuyền thứ mấy dưới chân anh ta nữa, biết không."

Lâm Tùy Ý mơ mơ màng màng gật đầu.

Lại không ngờ, một câu này thành sự thật.

Khi Lâm Tùy Ý nhận được điện thoại không ngờ đối phương muốn gặp mặt, Thẩm Phong.

Anh hẹn gặp cô, trong lòng Lâm Tùy Ý cũng hiểu ý của đối phương, có điều lúc ấy Lâm Tùy Ý chưa muốn có bạn trai, tính gặp mặt sẽ nói rõ ràng, tránh làm lỡ đối phương.

Thẩm Phong hẹn cô tới nhà ăn của trường, bầu không khí rất tốt, vì vậy Lâm Tùy Ý học lỏp buổi chiều xong thì đi ngay.

Khi tới nơi, Thẩm Phong đã đợi ở đó, cô cảm thấy hơi ngượng ngùng, cười nói với anh em tới muộn.

Thẩm Phong vội khoát tay: "Không sao, không sao, đàn ông trời sinh là phải đợi phụ nữ mà."

Lâm Tùy Ý có rất ít kinh nghiệm ở gần một người nam, chỉ biết cười xấu hổ.

"Cái đó," cô mở miệng hỏi: "Anh làm sao biết số điện thoại của em vậy, Hà Cửu cho anh sao?"

"Không, cô ấy mới không cho anh, mặc dù anh đã đề cập tới, nhưng cô ấy từ chối."

"Vậy.....?"

Trên mặt Thẩm Phong hiện vẻ lúng túng, "Hôm đó anh đứng chờ trước khu kí túc xá của em, thấy em ném túi chuyển phát nhanh vào thùng rác, cái đó..... tìm được từ nơi đó."

Lâm Tùy Ý kinh ngạc, nhưng không biết làm sao, trong lòng cảm thấy ảm áp.

"Nhưng..... bây giờ em vẫn chưa muốn....." Cô khéo léo từ chối.

Anh ngắt lời cô: "Không sao không sao cả, anh nhìn em từ xa là được rồi, thật đấy, anh không cần em phải đi chung với anh, chỉ cần, chỉ cần giống như bây giờ, trò chuyện cùng em, ăn một bữa cơm, cùng đi thư viện là được rồi."

Lâm Tùy Ý do dự một chút.

"Nếu như em không muốn, anh sẽ không làm phiền em." Trên mặt của anh tràn đầy khẩn cầu.

Không đành lòng, Lâm Tùy Ý cuối cùng gật đầu một cái, "Được."

Tiếng nói vừa dứt, Thẩm Phong giống như thấy yên tâm, vui vẻ thỏa mãn cười, nụ cười thỏa mãn đó, khiến Lâm Tùy Ý nhớ rất nhiều năm.

Bởi vì cô biết, khi đó Thẩm Phong quan tâm cô.

Quan hệ giữa hai người tuy không xác lập nhưng Thẩm Phong ngày ngày kiên trì tới trước khu kí túc đợi cô đi học, bởi vì có Lâm Tùy Ý và Kiều Tịch đi cùng, hầu như Thẩm Phong đều đi từ phía xa, các bạn đều biết học trưởng theo đuổi cô, cũng thích trêu ghẹo cô.

Nhưng mà Lâm Tùy Ý vẫn từ chối Thẩm Phong.

Đến mùa đông, thân thể không tốt, cô bị ốm.

Kiều Tịch và bạn cùng phòng đều phải lên lớp, chỉ có một mình cô ở phòng y tế truyền dịch.

Thắm Phong không biết lấy tin tức từ đâu, vội vàng đến thăm cô, mua rất nhiều thuốc không đúng bệnh và đồ ăn ngon.

Lâm Tuy Ý ngồi ở bên giường ân cần hỏi han anh, đột nhiên đỏ mặt, làm cho anh sợ đến mức không biết làm sao.

Sau đó cô cười hỏi anh: "Anh luôn đối tốt với em như vậy được không?"

Thắm Phong nhìn cô, ánh mắt vô cùng kiên định: "Được, anh sẽ vĩnh viễn, vĩnh viễn đối với tốt với em."

Vài năm sau, Lâm Tuy Ý nhớ lại, mới nhận thấy lời cam kết Thắm Phong cho cô mờ nhạt cỡ nào, hoàn toàn không thể đổi thành chi phiếu, lại khiến cô mất mấy năm tuổi xuân.

Lâm Tuy Ý ở cùng Thắm Phong.

Nửa năm đầu vô cùng ngọt ngào, mỗi ngày đều dạt dào như vậy, mặc dù điều này khiến cô lạnh nhạt với bạn bè, làm trễ nải công việc trong hội sinh viên, nhưng cô cảm thấy vui vẻ chưa từng có.

Lặng lẽ ăn trái cấm, mang theo kích thích và ngọt ngào.

Cô cũng từ một nụ hoa nở rộ thành đóa hoa sáng chói, toát ra tia sáng chói mắt.

Cho đến khi, cô thấy Thắm Phong ôm hôn một cô gái khác, ánh sáng ấy dần tối đi.

Cô biết cô gái kia, là bạn cùng tiến với cô ở môn tự chọn, hơn một tuần đi học, hỏi cô mượn bút, nụ cười ngọt ngào, tan học còn muốn mời cô ăn cơm, cô cười từ chối, vì vậy có ấn tượng rất lớn.

Xem ra, khi đó là thăm dò.

Mặt cô không biến sắc rời đi, đến tối khi hỏi Thắm Phong ban ngày làm cái gì, Thắm Phong cười nói như thường ngày: "Đi ăn cơm với bạn bè, tên đó thất tình, buồn phiền, không giống anh, như bông hoa quỳên rũ đây này." Vừa nói vừa ôm Lâm Tuy Ý, hôn má cô.

Không giống dĩ vãng, cô không có được cảm giác ấm áp, chỉ cảm thấy đôi môi hôn trên mặt mình, rất lạnh.

Cuối cùng, nữ sinh kia đến tìm Lâm Tuy Ý, Lâm Tuy Ý chỉ gọi điện thoại cho Thắm Phong, đề anh tới.

Thắm Phong vô cùng giận giữ, từ khi biết anh tới nay, Lâm Tuy Ý chưa từng thấy anh giận như vậy, anh kéo cô nữ sinh kia đi, nửa tiếng sau quay lại tìm cô, khóc lóc cầu xin cô tha thứ.

Cô nhìn gương mặt đó, đột nhiên phát nhớ tới gương mặt vui vẻ lúc anh hẹn cô lần đầu, cô giơ tay lên xoa nước mắt trên mặt anh, nhẹ nói: "Dĩ nhiên, anh là bạn trai em mà."

Thắm Phong cười, nụ cười giống khi đó.

Lâm Tuy Ý thấy ấm áp, nói thêm một câu: "Chỉ là lần sau....."

"Không có lần sau! Không có lần sau!"

"Được."

Đối với lựa chọn của Lâm Tuy Ý, Hà Cửu đánh giá: "Phụ nữ mà, mỗi tháng luôn có mấy ngày muốn làm thánh mẫu, chính cậu nghĩ được là được."

Ngoài dự đoán, Kiều Tịch phản ứng vô cùng lớn, ở trước mặt cô nói người đã từng phản bội sẽ không dễ dàng hối cải, khuyên cô sớm chia tay.

Nhưng cô làm sao mà xa anh được đây?

Mọi người nói phụ nữ là nước, đàn ông là đất.

Tình yêu giống như đất, nước giao hòa, nhưng khi đất và nước tách ra, đất sẽ khôi phục bản chất, nhưng nước không thể trong lại được.

Cô đã sớm sa chân vào vùng bùn, không có cách nào tự kiềm chế rồi.

Điểm này, từ khi cô thấy Thắm Phong hôn môi những người khác nhưng không tiến lên gần cận đã rất rõ ràng, cô không muốn rời xa anh.

Năm năm, từ cuối năm nhất đại học đến sau khi tốt nghiệp hai năm, Thắm Phong và Lâm Tuy Ý ở chung năm năm rồi.

Năm thứ nhất, như keo như sơn.

Năm thứ hai, vô vị tẻ nhạt.

Năm thứ ba, càng lúc càng xa.

Năm thứ tư, không ngại không phiền.

Năm thứ năm, hành hạ lẫn nhau.

Năm năm, Lâm Tuy Ý phá thai hai lần vì Thẩm Phong, Thẩm Phong bị phát hiện quá trốn bên ngoài ba lần, hai người gây gỗ vô số, chia tay bốn lần, mỗi lần chia tay Thẩm Phong đều nói sẽ thay đổi, rồi tìm Lâm Tuy Ý giảng hòa, cô cũng đồng ý.

Thẩm Phong dần dần lạnh nhạt với cô, Lâm Tuy Ý không phải không biết.

Ban đầu anh còn nhớ số điện thoại của cô, nhưng dần dà quên mất, đồng thời còn quên sinh nhật của cô, ngày kỷ niệm của hai người, còn có rất nhiều, rất nhiều điều khác.

Lâm Tuy Ý không biết từng thấy ở nơi nào nói, sợ mất người khác, phải nắm giữ rất chặt, bởi vì sợ sẽ không bao giờ có được nữa, cho nên phải luôn nhẫn nhịn.

Cô chính là người như thế, đúng, thật kỳ quái, cô vừa nhẫn nhịn Thẩm Phong lạnh nhạt với cô và cả việc anh trắng trợn gặp gỡ bên ngoài, cô lại có thể tỉnh táo nhìn kỹ mình, tự coi thường bản thân mình chịu đựng đến hèn yếu.

Ngay cả mình cũng ghét mình, sao có thể khiến người khác yêu cô?

Lần cô tức giận ở buổi đính hôn đó.

Cô biết rất rõ rằng mình chỉ là bia đỡ đạn của anh, nhưng khi anh nói đến chuyện này, cô vẫn nhặt hộp nhẫn anh tiện tay ném ở trên ghế sofa lên, vừa tự đeo nhẫn cho mình, vừa nói được, chiếc nhẫn hơi nhỏ một chút, có điều ngón giữa đã ướt một phần nhỏ rất nhanh, rồi đeo vào được.

Đêm đó Thẩm Phong rất kỳ quái, sự chú ý của anh hoàn toàn ở trên người Kiều Tịch, đêm đính hôn thuộc về cô, lúc cô giới thiệu bạn bè của cô, trong mắt của anh chỉ có những người phụ nữ khác.

Cô tức giận, không phải vì Thẩm Phong, mà vì người cô cho rằng là bạn tốt. Tình yêu của cô thất bại, cô nhận, nhưng không đỡ nổi một đòn của bạn bè!

Cô trút giận với Kiều Tịch, cũng làm cô bị thương, sau khi Kiều Tịch rời đi cô bắt đầu hối hận, tại sao cô có thể nói với bạn bè mình như vậy chứ, rõ ràng, rõ ràng không phải lỗi của cô ấy.

Lòng người chính là như vậy, sẽ luôn quan tâm mình nhất, nổi giận với người thương yêu mình, bởi vì biết, bọn họ nhất định sẽ tha thứ cho mình, ý nghĩ ích kỷ như vậy đấy.

Trong nháy mắt đó, Lâm Tuy Ý đột nhiên hiểu rõ Thẩm Phong, đúng rồi, anh luôn đối xử với mình như vậy, hay là bởi vì anh biết mình sẽ tha thứ cho anh, hết lần này đến lần khác, cô dung túng anh, bây giờ cô bị thẩm thế này không phải vì Thẩm Phong, mà là do sự buông thả của chính mình.

Vô số lần chờ mong, đã sớm tan vỡ, không phải sao?

Luôn cho rằng Thẩm Phong sẽ quý trọng mình giống như trước.

Nhưng sáng ngày hôm sau khi cô phá thai, gọi điện thoại cho anh, cũng là một phụ nữ nhận, rõ ràng anh bảo là đi thi, tắt điện thoại, thờ dài một tiếng.

Đáng tiếc, không thể nhìn thấy vẻ mặt của người thiếu niên vì cô mà nở nụ cười thỏa mãn rực rỡ nữa.

Đêm đó cãi vã, vẫn là Thẩm Phong nói chia tay, cô đồng ý, chia tay lần thứ năm.

Cô cho rằng cô sợ, cũng không nhận được nữa.

Kết quả, không có.

Qua một ngày, không có gì thể hiện cô không chịu được xa anh.

Những năm tháng qua, Thẩm Phong đối với cô mà nói, thật ra thì cũng chỉ là một thân phận mà thôi.

Mà nhà của mình, đối với anh cùng lắm cũng chỉ là một khách sạn.

Chỉ là tình cò, rất trùng hợp, gặp trên đường nên làm tình nhân, sẽ có chút khó chịu, nhưng trái tim lại không đau.

Rất tốt.

Khôi phục tâm tình, cô đi siêu thị mua rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, những năm tháng ở cùng Thẩm Phong, cô không ăn cái gì có tính bột, chỉ vì muốn giữ vóc dáng vì anh. Nhưng trước đó rõ ràng cô thấy anh và một cô gái mập mập rất gọi cảm hôn môi, anh thực sự thích vóc người của cô sao, ai dè, cũng không phải.

Khi nhớ lại điều này cô hơi hoảng hốt, kết quả không cẩn thận đụng vào xe đẩy hàng của người bên cạnh, ngay sau đó núi lon được sắp xếp ngăn nắp đổ xuống.

Người nọ kéo cô vào trong ngực, kết quả tất cả đồng lon đồ uống rơi toàn bộ xuống lưng của anh, nhất định rất đau, nhưng người kia ngẩng đầu lên câu đầu tiên lại hỏi cô: "Cô vẫn ổn chứ, có đụng vào cô không?"

Cô lắc đầu một cái.

Người nọ yên lòng cười nói: "Vậy thì tốt."

Lâm Tùy Ý nhìn nụ cười của anh, sững sờ, nước mắt bất tri bất giác tràn mi, từng giọt từng giọt không ngừng rơi.

Cô nhất định dọa anh sợ, cuối cùng anh chân tay bận rộn an ủi cô, vẻ mặt đưa đám như muốn khóc, cô mới ngưng khóc cười.

Cô trong mắt anh nhất định là một kẻ điên, liều mạng khóc, sau đó lại cười.

Anh tên là Uông Hoa, là đối thủ khoa nha sĩ, tính cách rất lạnh lùng.

Bọn họ gặp nhau rồi qua lại.

Nhưng ngay khi bọn họ quen nhau được một tháng, Thẩm Phong tới nhà cô, ngay trước mặt cô và Uông Hoa nói cô là người phụ nữ của anh.

Ngày đó Lâm Tùy Ý rất bình tĩnh, dùng giọng điệu lạnh lẽo chưa từng có trong năm năm ở cùng Thẩm Phong nói: "Người phụ nữ của anh? Phụ nữ của anh nên ở hộp đêm hay là những cô nữ sinh đơn thuần ngu ngốc trong trường đại học, nơi này, không có phụ nữ của anh."

Thẩm Phong có chút bị hù dọa, nhưng vẫn quát: "Lâm Tùy Ý, em đừng không biết xấu hổ! Em có bản lĩnh thì lặp lại lần nữa!"

"Lặp lại lần nữa, thật xin lỗi, anh có thời gian nghe tôi lại không có thời gian nói. Phải biết, đây là nhà của tôi, tôi bỏ tiền thuê, tôi mua đồ dùng, tất cả ở đây, thuộc về Lâm Tùy Ý tôi! Chứ không phải anh, Thẩm Phong! Chúng ta đã chia tay rồi, không còn bất kỳ quan hệ gì nữa! Hiểu không!"

Bây giờ cô đã trở thành người rất bình tĩnh, nhìn rõ nội tâm của mình, sự hèn yếu trước đó, Lâm Tùy Ý luôn nhẫn nhịn Thẩm Phong, đã sớm biến mất rồi.

Thẩm Phong tức giận bả vai run run, chỉ có thể tức miệng mắng to, nói cô vì anh mà phá thai và tất cả mọi chuyện, tiện thể mắng cả Uông Hoa.

Cho đến khi anh nói miệng đến miệng đắng lưỡi khô, Lâm Tùy Ý cũng chỉ lạnh lùng đứng ở một bên nhìn anh, ngón tay chỉ về phía cửa: "Nói xong chưa vậy, xong rồi thì cút."

Thẩm Phong nuốt ngụm nước miếng, giọng nói trầm thấp: "Tiểu Ý, bây giờ em không bình tĩnh, chúng ta về sau hãy nói chuyện, về phần anh," anh ta nói với Uông Hoa: "Con mẹ nó anh cút ngay cho tôi, cô ấy không phải người anh có thể đụng chạm."

Nói xong đi luôn, Lâm Tùy Ý đóng cửa lại, đứng cạnh cửa một lúc, mới xoay người.

Cô muốn nói với Uông Hoa.

Anh đã biết tất cả, nếu như anh không thể chấp nhận, chúng ta chia tay, làm bạn bè cũng được, em hiểu.

Nhưng khi cô quay người lại thấy vẻ mặt sùng bái của Uông Hoa, cười khúc khích nói: "Bà xã, em thật soái nha!"

"Hà?"

"Vừa nãy là em bảo vệ anh đúng không, thật là giỏi, nhưng mà bà xã à, lần sau, những chuyện như vậy vẫn là để anh thì hơn."

"Nhưng....."

"Bà xã, buổi tối chúng ta ăn lẩu cay đi, dạ dày cay sẽ thoải mái hơn."

Nhìn nụ cười sáng lạn của anh, những lời Lâm Tùy Ý định nói không tự chủ nuốt vào trong bụng, chỉ có thể nói một câu được.

Lúc ăn cơm, Uông Hoa gấp cho cô rất nhiều đồ, còn nói: "Bà xã, ăn nhiều một chút, em gầy quá, ăn nhiều một chút đi."

Cô cười cười: "Mập sẽ khó coi."

Uông Hoa cau mày, "Nói vậy, vợ anh thế nào cũng đẹp, ăn thêm chút nữa, anh muốn nuôi em thật mũm mĩm."

Lâm Tùy Ý nhìn nụ cười của anh, cũng cười, cứ như bây giờ cũng rất tốt.

Sau nhiều lần Thẩm Phong bị Lâm Tùy Ý từ chối gặp, Thẩm Phong sử dụng cách làm cực đoan.

Dẫn mấy người, chặn đường hai bọn họ.

Thẩm Phong kéo tay cô: "Đi theo anh."

Cô dùng sức phản kháng: "Không, Thẩm Phong, tôi nói, tôi không muốn!"

Cô vừa dứt lời, Uông Hoa kéo cánh tay Thẩm Phong, "Xin tôn trọng bạn gái tôi một chút, buông cô ấy ra."

"Bạn gái của nh?" Thẩm Phong cười lạnh, "Đánh cho tôi!"

Một giây sau, ba người sau lưng Thẩm Phong xông lên đè Uông Hoa xuống đất, mà Thẩm Phong kéo cô lên xe luôn.

Xung quanh nhiều người như vậy, Lâm Tùy Ý kêu cứu mạng, kêu báo cảnh sát, Thẩm Phong nói một câu ai dám quản, những người đó liền lùi bước, bọn họ vây bọn cô thành một vòng, nhiều người như vậy, ai cũng đều có điện thoại di động, nhưng không một người nào giúp bọn họ.

Đến khi cô suýt chút nữa bị Thẩm Phong đè vào trong xe, từ sau lưng Thẩm Phong truyền đến một lực, lập tức ép Thẩm Phong xuống, anh cười lên người Thẩm Phong, một tay bóp mặt anh ta, một tay giơ tảng đá lên thật cao.

Quần áo trên người Uông Hoa đều dính bùn đất, khoe miệng cũng bị thương có máu.

Anh đè tảng đá ở cạnh miệng Thẩm Phong, nói từng câu từng chữ: "Con người có 32 cái răng, anh biết nếu tôi hạ thẳng tảng đá này xuống, răng của cùng tám cái răng nanh của anh sẽ bị thương," anh dúi tảng đá về phía gò má trái của Thẩm Phong, "Nếu tôi này đánh xuống từ phía này, răng hàm trên dưới của anh đều rụng, tôi là nha sĩ thì anh biết rồi đấy, tôi xuống tay sẽ rất chuẩn xác, rất nhanh, nhanh đến mức những người đó chưa kịp tới ngăn lại, tôi đánh xuống được ba phát."

Lời nói này khiến ba người phía sau không dám hành động thiếu suy nghĩ, mà Thẩm Phong căng thẳng bắt lực đảo mắt.

"Anh nhất định nghĩ là cùng lắm thì trông răng giả, anh cũng nhất định không biết làm thế đau nhường nào đâu, dùng bao nhiêu thuốc mê đều vô dụng, hơn nữa tôi là học trò đầu tiên của Bác Hoa Vương, anh nhất định lười muốn hỏi thăm, tôi lại chào hỏi những học trò khác của sự phụ, anh có tin không ai làm cho anh hay không, anh chỉ có thể tìm chỗ nào đó khám bệnh, thiết bị đơn giản, để lại di chứng cả đời."

Ánh mắt Thẩm Phong vẫn liếc về phía Lâm Tùy Ý.

Tay Uông Hoa vừa dùng lực, Thẩm Phong rên một tiếng, ánh mắt nhìn về phía anh.

"Người phụ nữ này là bạn gái của tôi, đừng nên quấy rầy chúng tôi nữa," anh vừa nói vừa dùng sức ép tảng đá, "Nếu không anh sẽ cảm thấy, ngày tháng không có răng, rất khổ sở."

Anh dúi tảng đá đi, Thẩm Phong lập tức nghiêng đầu ra nhổ nước miếng, thở mạnh.

Uông Hoa lại hỏi: "Được chứ, người anh em?"

Thẩm Phong nhìn anh, lại nhìn Lâm Tùy Ý, "Tiểu Ý..... Thật sự, không cần anh nữa sao?"

"Tĩnh táo một chút đi, Thẩm Phong," cô không muốn nhìn bộ dạng này anh, "Chúng ta kết thúc."

Nói những lời này xong, Thẩm Phong thê nhưng, khóc.

Người đến người đi qua lại trên đường, Uông Hoa vẫn ngồi trên người anh, ngay trước mặt cô và mọi người, khóc, một cánh tay che mắt, khóc nức nở.

Uông Hoa thấy thế cũng đứng lên, ném tảng đá đi, cũng không thèm nhìn người phía sau, kéo tay Lâm Tùy Ý, bước từng bước bỏ đi, mà Thẩm Phong vẫn nằm ở đó, khóc không ngừng.

Lâm Tùy Ý không quay đầu lại, cho dù tiếng khóc Thẩm Phong giống như quanh quẩn bên tai cô, không biết đi bao lâu, Uông Hoa dừng lại, cúi đầu nói với cô: "Nếu như em không nở, quay lại đi."

Cái gì?

Lâm Tùy Ý có chút hồ đồ nhìn anh.

Uông Hoa không ngừng đầu, "Anh biết rõ trong lòng em có người khác, anh cũng không hy vọng em yêu anh..., anh chỉ hy vọng, khi em và anh ở cùng nhau, trong lòng em có thể có anh. Nếu như bây giờ em khó chịu, muốn quay lại, anh cũng không ngăn cản em, lòng người không phải muốn ở là ở lại được."

Cô không đau lòng, chẳng qua là cảm thấy, có chút lạnh.

"Anh để em đi sao?"

"Hà?"

"Anh nghiêm túc?"

Cô cho rằng Uông Hoa sẽ nói đúng, kết quả cái người 1m8 cả người bị bản này lập tức ôm lấy cô, còn khóc ô ô, "Không để em đi đâu, anh rất vất vả mới tìm được một người vợ, giả bộ rộng lượng nói không cần là không cần được thật sao, anh ta khóc anh cũng khóc đây này, anh khóc còn to hơn anh ta, vợ à, không cho em đi, em cũng yêu thương anh đi, anh không muốn cầu xin em yêu anh, chỉ cần trong lòng em có anh thì đủ rồi, ô ô ô ——"

Lần này làm cho Lâm Tùy Ý dờ khóc dờ cười.

Vỗ lưng của anh nói: "Được, không đi."

"Ô ô, bà xã, không cho em đi."

"Ừ, em luôn ở đây."

"Ô ô, em đừng đi."

Người này sao lại nghe không hiểu rồi chứ, cho đến khi cái tay kia không đứng đắn chuyển tới mông cô, cô mới phản ứng được, còn tưởng rằng người này là chính nhân quân tử, hai người quen nhau một tháng, nắm tay anh còn đỏ mặt, hóa ra là giả bộ.

Cô tức giận nhéo anh một cái, anh còn uất ức: "Bà xã nhéo anh."

Cô không sao lại đỏ mặt: "Ai bảo anh không thành thật!"

Uông Hoa không biết xấu hổ: "Anh bị đánh, em xem," anh chỉ khoe miệng, "rất đau."

Cô tiến lên nhìn kỹ, thật sự nghiêm trọng, hơi tím lại, gấp gấp nói: "Đi bệnh viện, nhanh lên."

Anh nhăn nhó, "Trước khi đi bệnh viện cần phải chuẩn bị thuốc mê."

"Cái gì?"

Anh cúi đầu, đôi môi ảm áp hạ xuống, hút mấy cái mới dừng lại, thỏa mãn liếm môi: "Ừ, lần đầu tiên biết thuốc mê ngọt như vậy."

Cô đứng tại chỗ mặt đỏ bừng, không biết do xấu hổ hay là tức giận.

Kết quả chính là sau khi đi bệnh viện, bác sĩ phát hiện trên người Uông Hoa có rất nhiều dấu hồng, bác sĩ hỏi là do vũ khí gì gây nên, Uông Hoa nói: "Đây đều là dấu ấn yêu thương đó."

Khi ra khỏi bệnh viện, về mặt bác sĩ tế nhị, mặt Lâm Tùy Ý càng đỏ, còn Uông Hoa?

Người ta cười thỏa mãn dưới ánh trời chiều, cười với Lâm Tùy Ý: "Bà xã, thêm hai liều thuốc mê nữa đi."

Người đi đường nghe thấy cũng buồn bực, còn có người bị ghìen thuốc mê sao?

Không phải sợ mất đi, chỉ có trải qua khổ sở của sự mất đi rồi, mới có thể thưởng thức vị thơm ngọt.

Sợ cái gì, người còn trẻ, khi còn trẻ, có ai không đụng phải chút vấp ngã chứ? Vượt qua vấp ngã đó, một ngày nào đó, sẽ gặp được người thực sự quý trọng của mình.

Mẫu chuyện nhỏ:

Sau khi Uông Hoa và Lâm Tùy Ý kết hôn, có lần bác sĩ uống say lỡ lời, ban đầu vừa gặp đã yêu Lâm Tùy Ý, có điều khi ở chung, có thể cảm thấy Lâm Tùy Ý chưa dứt hết được tình cảm cũ. Nên ngày Thẩm Phong tìm tới cửa, anh không nói gì, nhưng thật ra là để xem thái độ của Lâm Tùy Ý, sau khi biết thái độ của cô, anh chờ một cơ hội, chỉ đợi bỏ Lâm Tùy Ý vào trong túi!

Lúc nói lời này, bác sĩ Uông thỏa mãn vuốt tay Lâm Tùy Ý, vui vẻ nói: "Ngày đó anh thấy người đàn ông kia dẫn người đến, trong lòng anh có một ý nghĩ!"

Lâm Tùy Ý cũng theo anh hỏi: "Ý nghĩ gì hả?"

Bác sĩ Uông hoàn toàn không chú ý giọng nói của Lâm Tùy Ý có chút âm lãnh, "Trời cũng giúp tôi mà!"

Có thể ở trước mặt vợ tương lai thể hiện bản lĩnh, thực sự là một cơ hội tốt để tạo hình tượng! Oa ha ha! A —————

Không sai, tiếng phía sau là tiếng kêu của bác sĩ Uông khi bị vẹo thành 90°, sau nửa đêm phạt quỳ bác sĩ Uông mò lên giường, ôm chặt Lâm Tuy Ý vừa thổ lộ vừa sám hối, sau đó còn dám hôn lên mặt cô mấy cái, rồi ngủ thiếp đi.

Lâm Tuy Ý không thể động đây, chỉ có thể hơi ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông này, mặc dù mục đích không tốt, chỉ biết người đàn ông này toàn tâm toàn ý vì cô, cũng tạm thời bỏ qua cho anh một lần.

Cứ như vậy sống hết một đời, không tồi.

Bác sĩ Uông nửa đêm tỉnh lại thấy người vợ hiền của mình cười rất tươi, cũng cười theo, chốc lát sau tay không đành hoảng mò vào trong áo ngủ, kết quả

"A —— bà xã đau quá!"

"Cho anh lên giường là tốt lắm rồi, anh còn muốn cái gì chứ."

Bác sĩ Uông uất ức: "Thuốc mê."

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Bẫy (Hai)

Hoắc Dục chấn động, câu nói này giống như một cây kim cực nhỏ nhẹ nhàng đâm vào trái tim của anh, lúc đầu có một chút đau đớn, lại không biết thế nào, sự đau đớn tê dại nhỏ nhoi này chậm rãi khuếch tán, kéo thần kinh, dần dần biến thành sự đau lòng khó có thể chịu đựng.

"Tin anh một lần." Anh đã không cười được nữa, "Tiểu Hi, một lần cuối cùng."

Bên trong xe đều là mùi máu tươi, Kiều Tịch yên lặng nhìn Hoắc Dục, không lên tiếng, tay của cô còn che vết thương của Kỷ Thừa An, có thể cảm thấy rõ ràng trong lòng bàn tay trắng mịn, Kiều Tịch mím môi, thật sự không dám giao Kỷ Thừa An và mình cho Hoắc Dục, nhưng hiện nay ngoại trừ lựa chọn tin tưởng anh, cũng không còn đường nào khác.

"Không cần nói nữa, tôi cần anh dùng sự thực để chứng minh, phải biết, Hoắc Dục, nếu như anh dám gạt tôi, tôi sẽ làm ra chuyện chính tôi cũng thấy sợ, tôi không nói giỡn."

Nói mấy lời này, thân thể của cô không nhịn được run rẩy, cô rất sợ, chưa bao giờ sợ như vậy.

Cô sợ lại bị lừa gạt, sợ không thể thoát khỏi khu rừng rậm như địa ngục này, sợ không thấy được mặt trời ngày mai, càng sợ người bên cạnh không tiếp tục chống đỡ được, chỉ còn một mình cô.

"..... Anh biết rồi."

Xe chạy trong rừng cây, phía sau cũng không còn tiếng xe đuổi theo, cũng không có tiếng súng nữa.

Vậy mà đối lập với sự yên tĩnh giờ phút này, Kiều Tịch ngược lại cảm thấy tiếng tim mình đập càng lớn hơn.

Sắc mặt Kỷ Thừa An trắng bạch, mồ hôi chảy đầy trán, chảy nhanh xuống, còn chưa nhỏ xuống, giọt tiếp theo đã trượt xuống.

Nhiệt độ cũng cao dần, nhiệt độ của anh bình thường cũng thấp hơn một chút so với người bình thường, nhưng bây giờ Kiều Tịch lại thấy may mắn với nhiệt độ này, cô sợ nhiệt độ dần dần hạ xuống, cuối cùng trở nên lạnh lẽo.

Kiều Tịch cởi áo sơ mi của anh ra, nhìn vết thương trên vai anh, muốn tìm đồ băng bó lại hoảng hồn.

"Trúng đạn sao?" Hoắc Dục hỏi.

"Ừ, vẫn luôn chảy máu."

"Em nhìn kỹ một chút, trúng đạn rồi, đạn ở lại trong cơ thể quá lâu, anh ta sẽ không chịu được bao lâu."

Kiều Tịch nghiêm túc nhìn, trong lòng thờ nhẹ một hơi: "Hình như không có đạn."

"Chỉ là trầy da thôi sao, thật may mắn."

Kiều Tịch nghe nói như thế không khỏi ngẩn đầu nhìn anh một cái, trong lòng cảm thấy kỳ quái.

Cô xé vạt áo của mình, băng bó đơn giản cho Kỳ Thừa An, chắc do rèn luyện thường xuyên, vết thương cũng không chảy máu như trước, nhưng mà sắc mặt Kỳ Thừa An đã tái nhợt không có chút huyết sắc.

Không biết xe chạy bao lâu, tốc độ xe chậm rồi dừng lại, động cơ tắt. Hoắc Dục không quay đầu lại: "Hai người các người xuống xe đi, cứ đi về hướng bắc, khoảng hai giờ thì sẽ Thanh Mật, ở đó có một trại tập trung nhỏ, sẽ giúp đỡ hai người."

"Cái gì?" Kiều Tịch không thể tin mà nói: "Anh vứt bỏ chúng tôi!"

Bốn phía tối đen, chẳng biết lúc nào kẻ địch sẽ xông ra hay dã thú xuất hiện, anh muốn bỏ cô và Kỳ Thừa An?!

Hoắc Dục hít sâu một hơi, giọng điệu thô bạo: "Em biết bọn họ tại sao không đuổi theo không! Anh rất hiểu bọn họ, bây giờ Đường Mục đã sắp xếp người ở các trạm kiểm soát, sẽ chờ chúng ta tự chui đầu vào lưới, trong rừng rậm này, cũng không biết anh ta đã cho bao nhiêu xe đuổi tìm, khiến cho chúng ta chạy vòng quanh, anh ta muốn chơi đùa chúng ta đến chết! Hai người các người bắt luận như thế nào, mục tiêu cũng ít hơn anh, nếu không một khi chúng ta đồng thời bị bắt, không còn xác xuất sống nữa rồi! Em biết không! Xuống xe!"

"Nhưng Kỳ Thừa An vẫn hôn mê." Cô nhấn mạnh.

"Em có thể công anh ta đi." Anh trở nên lạnh lùng.

Thật là kỳ quái, biểu hiện của Hoắc Dục thật sự khác thường, anh luôn nhẹ nhàng như gió hiu hiu, tính thế cấp bách hơn nữa anh cũng chưa từng cậ mạnh hung ác không nói đạo lý như vậy, giống như một lòng muốn cô rời đi.

Nhưng mà loại ý niệm này cũng chỉ chọt lóe lên trong đầu cô.

Cuối cùng Kiều Tịch khế cắn răng, vẫn xuống xe, dốc hết sức kéo Kỳ Thừa An xuống xe, không cẩn thận khiến đầu anh đụng vào bên cửa xe, khiến anh đang hôn mê cũng phải kêu đau một tiếng.

Cô muốn hung hăng đóng cửa xe lại, nhưng suy nghĩ một chút cuối cùng vẫn mở miệng hỏi một câu: "Anh trở về, Đường Mục sẽ bỏ qua cho anh chứ?" Dù sao anh có thể nói là anh bị uy hiếp, những người đó cũng không thấy anh giúp cô.

Cô có thể thấy rõ ràng thân thể Hoắc Dục hơi động, chậm rãi cúi đầu, hình như nghẹn ngào nói: "Tiểu Hi."

"Cái gì?"

"Em có yêu anh không?"

"Câu nói này có nói cũng không có ý nghĩa gì nữa."

"Vậy..... em có thể tha thứ cho anh không?"

Trăng sáng dần lên cao, vì bóng cây rừng rậm che mất ánh sáng, cô đứng ở sau cửa xe, Hoắc Dục không quay đầu lại.

"Em tha thứ cho anh." Cô nói, "Cám ơn anh đã giúp em."

"Anh..... đi rồi, em phải tự cẩn thận."

"Được."

Cô đóng cửa lại, xe không dừng lại, lập tức lái đi, giờ phút từ biệt này, không biết năm nào mới gặp lại.

Kiều Tịch đứng tại chỗ, nhất thời luống cuống, giống như trở lại lúc ông nội mất, thế giới không còn một bóng người, chỉ còn lại một mình cô.

Cô ngồi chồm hồm xuống lau mặt Kỳ Thừa An, nhỏ giọng nói: "Kỳ đại nhân, anh sẽ không có chuyện gì đâu, chúng ta cũng sẽ không có chuyện gì."

Đáng giá.

Hoắc Dục đang cười, nhưng lại chảy nước mắt.

Tiểu Hi tha thứ cho anh, thật tốt.....

Xe chạy trong rừng, tốc độ xe không nhanh, con đường càng thêm ngoằn ngoèo.

Hoắc Dục cho rằng nước mắt làm mờ tầm mắt, nhưng giờ tay lên lau, ngoài sờ thấy máu, vẫn không thấy rõ.

Bên trong xe, mùi máu tươi không vì Kỷ Thừa An rời khỏi mà tản đi, ngược lại càng thêm nồng đậm.

Thật may mắn..... Kỷ Thừa An chỉ trầy da, mà anh, lại bị đạn bắn trúng đùi, từ lúc lên xe vẫn chảy máu không ngừng.

Khi anh phát hiện mình không thấy rõ con đường phía trước nữa, chỉ có thể đuổi bọn họ xuống, như vậy ít nhất Tiểu Hi còn một con đường sống, nếu như anh nói thật, cho dù Tiểu Hi hận anh oán anh, cũng sẽ không bỏ anh, chẳng bằng anh lái xe đi, đèn xe sẽ dẫn những người đuổi theo, nếu như vậy, Tiểu Hi và người đàn ông kia có thể an toàn.

Thật không cam lòng..... Rõ ràng đã từng chiếm được, nhưng bây giờ không thể không đưa cho người khác.

Anh thở dài một hơi, cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Tay cũng dần mất lực, bỗng đứng trước mắt có ánh sáng, trước mắt Hoắc Dục xuất hiện hình ảnh như phim ảnh vậy.

Dưới trời chiều, trên gương mặt thiếu nữ xinh đẹp hiện vẻ mệt mỏi, kéo vạt áo một người thiếu niên Hoắc Dục, giống như hạ quyết tâm rồi mở miệng hỏi: "Cái đó..... anh,... anh yêu em sao?"

Anh bật cười, ngẩng đầu lên sờ đầu cô: "Làm gì khi nói có hay không."

"Anh dẫn em đi đi!" Thiếu nữ ngẩng đầu lên nói với anh.

"Đừng nói lời ngốc như vậy."

Sự sáng rõ trong mắt thiếu nữ dần dần mất đi, cuối cùng cúi đầu không nói nữa.

"Đồ ngốc! Đồng ý đi!" Anh kêu chính mình thời niên thiếu, "Nhanh đồng ý đi! Nếu không thì không kịp nữa!"

Trong hình ảnh ấy, anh không có bất kỳ phản ứng gì, không nghe thấy lời của anh, càng không chú ý tới phản ứng của người thiếu nữ.

Ngược lại người thiếu nữ kia, dần dần ngẩng đầu lên, hình ảnh cuối cùng chỉ còn lại một mình cô, cô nhìn anh, trong mắt cũng chỉ có anh, "Em tha thứ cho anh."

Cô cười nói: "Em tha thứ cho anh."

Hoắc Dục cũng cười, anh muốn nói với cô, anh yêu em.

Anh muốn dẫn em đi, Tiểu Hi.

Àm——

Tiếng nổ lớn khiến Kiều Tịch dừng động tác lại, ngẩng đầu nhìn phương xa, trong lòng lo sợ.

Tối nay trăng sáng lên càng cao, ánh trăng sáng chói mắt, nhưng với Kiều Tịch mà nói tình huống này không lạc quan lắm, ánh sáng càng lớn, càng dễ dàng bị phát hiện, hơn nữa Kỷ Thừa An vẫn còn trong trạng thái hôn mê, Kiều Tịch chỉ có thể kéo anh đi, may mắn chính là, vết thương không chảy máu nữa.

Hi vọng anh không sao, cô nói thầm trong lòng, dù sao Hoắc Dục làm thuộc hạ của Đường Mục lâu như vậy, dù thế nào, cũng sẽ không vô tình giết anh.

Kiều Tịch biết không thể trì hoãn thêm nữa, dùng mấy giây, lại bắt đầu kéo Kỷ Thừa An đi về phía Thanh Mật.

Không biết qua bao lâu, Kiều Tịch thở hổn hển, cảm thấy choáng váng, nhưng vẫn cứng ngắc duy trì động tác, kéo Kỷ Thừa An đi, cho đến khi vấp cục đá té, cả người ngã nhào xuống đất.

Chậm một lúc lâu, Kiều Tịch kéo Kỷ Thừa An tới dưới một cây đại thụ, nơi đó hơi tối, khá bí mật, Kiều Tịch tựa vào bả vai của anh theo thói quen, mới vừa dựa vào thì nghe thấy Kỷ Thừa An rên lên một tiếng, cô khẩn trương nhảy lên, cả người đều đứng dậy, cô tiến tới gần mặt Kỷ Thừa An, nhỏ giọng nói: "Kỷ Thừa An, anh đã tỉnh chưa?"

Cuối cùng, lông mi dài của anh chớp mấy lần, chậm rãi mở mắt ra.

Tầm mắt của anh trước hết tìm cô, quan sát trên dưới, chậm rãi dời tầm mắt nhìn xung quanh.

Kiều Tịch không đợi anh mở miệng vội vàng hỏi: "Anh cảm thấy như thế nào rồi, có khỏe không? Đạn không bắn trúng anh, chỉ bị trầy da. Bây giờ đã không chảy máu nữa rồi, anh đừng cử động cánh tay."

Kỷ Thừa An nhắm mắt, lúc mở ra đáy mắt đã trở nên rõ ràng, "Vừa nãy em có bị thương không?"

Vừa nãy, là khi bị người của Đường Mục nổ súng phát hiện.

Đáy mắt Kiều Tịch nóng lên, nước mắt không lưu lại được, cô cười nói: "Không có việc gì, em không sao cả." Cô vừa nói vừa lau nước mắt, rõ ràng bây giờ cực kỳ nguy cấp, cô lại cảm thấy rất vui vẻ.

"Đừng khóc." Kỷ Thừa An vươn tay không bị thương lau mặt cô, "Đừng sợ, anh sẽ dẫn em đi."

Anh cho rằng Kiều Tịch sợ nên khóc, cũng là, ai có thể ngờ rằng cô khóc vì vui vẻ chứ.

Phụ nữ có lúc rất kỳ quái mà.

"Bây giờ chúng ta đang ở đâu?" Kỷ Thừa An mở miệng hỏi.

Kiều Tịch ổn định tâm trạng, mím môi nói: "Sau khi anh bị thương, chúng ta lên xe, Hoắc Dục sợ chúng ta bị phát hiện, lái xe đi, anh ấy nói nơi này cách Thanh Mật chỉ có hai giờ đi đường, có điều, bây giờ em cũng không biết đã đi bao lâu rồi."

"Đúng rồi, A Nhất đâu, ở Thanh Mật tiếp ứng chúng ta sao?"

Hỏi xong câu này, Kiều Tịch thấy sắc mặt Kỷ Thừa An bỗng chốc biến đổi, sau một lúc lâu, anh phỏng đoán: "A Nhất chết rồi."

"Anh nói cái gì?" Kiều Tịch lập tức ngồi phệt xuống đất, nhìn chằm chằm Kỷ Thừa An, không xác định hỏi: "Sao cơ? Anh lặp lại lần nữa."

Kỷ Thừa An nghiêng đầu, giống như không đành lòng nhìn cô, thở dài, không trả lời.

Từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống, mỗi một giọt đều bị đất yên lặng hút đi, không để lại bất cứ dấu vết gì.

Giống như A Nhất, người mang đến cho cô rất nhiều vui vẻ, cũng từ biến mất như thế, không gặp lại được.

Làm sao có thể chứ?

Kiều Tịch không thể ngờ, sao A Nhất lại chết được chứ?

Sẽ để anh ca hát, chơi đùa cùng cô, mỗi lần cô và Kỷ Thừa An giận dỗi nhau cũng sẽ gọi A Nhất, nếu không?

A, nhất định là đùa giỡn, nhất định là Kỷ Thừa An trêu chọc cô!

Cô hỏi lần nữa, là đùa giỡn, phải không?!

Nhưng cô hỏi không được, lại không dám hỏi.....

A Nhất, tôi tình nguyện nghe cậu hát, nghe ba ngày ba đêm cũng được, A Nhất..... A Nhất.....

"Sau khi em rời khỏi, Đường Mục cũng rời đi, anh phát tín hiệu cho người bên ngoài vào, anh và A Nhất nhân cơ hội chạy ra ngoài." Kỷ Thừa An nhàn nhạt nói trong bóng tối, bình tĩnh không chút gợn sóng: "Kết quả nửa đường gặp phục kích, A Nhất bị trúng đạn, chết rồi."

"Thi thể đâu?"

"Ở trên xe, xe của anh bị nổ bánh xe, cướp xe của bọn họ."

Cho nên..... thi thể cũng không thấy được sao?

"Sao có thể như vậy....." ánh mắt Kiều Tịch mờ mịt lâm bầm, "Rõ ràng vừa mới gặp được người, sao lại không có....."

"Tiểu Tịch," Anh nâng mặt cô lên, đôi mắt đen như mực nhìn thẳng cô nói: "Không nên hốt hoảng, chúng ta phải nắm chặt thời gian, chúng ta thành công rời khỏi đây, A Nhất chết mới không vô ích, về phần đám người kia," Kỷ Thừa An chuyển lời, giọng nói cũng trở nên lạnh lùng: "Chúng ta còn nhiều thời gian."

Kiều Tịch ngẩn ra, ngay sau đó cũng phản ứng kịp, không sai, bọn họ an toàn, A Nhất mới không chết vô ích, cô lau nước mắt trên mặt, lẫn vào máu của Kỷ Thừa An trước đó và cả bụi đất, mùi vị vô cùng hỗn tạp.

Giống như khi cô gặp Kỷ Thừa An.

Hỏi hận không?

Cô nhìn người đàn ông đối diện đang tựa vào cây, cúi đầu thấp, ánh trăng không chiếu tới mặt anh, không để ý mặt mày, nhìn xuống dưới, áo sơ mi đã sẫm dơ đầy bẩn thỉu, lẫn vào màu đất đen và máu tươi, đầu còn đáng vẻ ưu nhã an tĩnh như thường ngày.

Nhưng tất cả, đều là vì cô.

Hối hận? Sao có thể chứ.

Cô đứng lên, đỡ lấy cánh tay không bị thương của anh, ngẩng đầu lên nói với anh: "Có thể đi không? Chúng ta phải nắm chặt thời gian."

Anh hơi kinh ngạc về phản ứng của cô, nhìn cô một lúc, yên lặng gật đầu một cái.

Kiều Tịch đỡ anh dậy, khoác cánh tay anh lên vai mình, từng bước từng bước đi về phía Thanh Mật.

"Thanh Mật có cái gì?" Hai người vừa đi, Kiều Tịch mở miệng hỏi.

"Bạn bè." Khóe miệng Kỳ Thừa An cong nhẹ, dùng ánh mắt chưa bao giờ có nhìn phía trước, "Bạn bè của chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Bẫy (Ba)

"Bạn bè." Khóe miệng Kỳ Thừa An cong nhẹ, dùng ánh mắt hung tàn chưa bao giờ có nhìn phía trước, "Bạn bè của chúng ta." Kẻ thù của kẻ thù, chính là bạn bè.

Theo kế hoạch, Côme một mình đợi hơn ba tiếng ở Thanh Mật, cuối cùng cũng gặp được người hay dùng tín hiệu liên lạc với ông.

Người đó gọi là nhị thiếu gia nhà họ Kỳ, thực ra, ông không quan tâm nhà họ Kỳ cái gì, ở Đông Nam Á, ông là ông trùm, Trung Quốc thì sao chứ, tới nơi này rồi vẫn thì do ông định đoạt, ông vốn không có hứng thú, huống chi biết rõ đối phương là người Trung Quốc, xảo quyết nhất!

Barr thu nhận Đường Mục, kết quả là cái gì?

Toàn bộ sự nghiệp gây dựng nhiều năm bị chiếm đoạt, thì thể hoàn toàn không tìm thấy, con cái không còn!

Không thể tin người Trung Quốc, đây là nhận thức khắc rất sâu trong đầu ông, cho nên khi ông nghe Kỳ Thừa An nói có thể giúp ông giết Đường Mục, ông cũng xi mũi coi thường.

Đường Mục? Anh ta muốn mạng của ông, bất cứ lúc nào cũng có thể, nhưng ông muốn anh ta chết một cách thảm thiết nhất, làm cho người ta nghe thấy cũng phải mất hết hồn vía, không còn bất cứ kẻ nào dám đối nghịch ông!

Cũng chỉ có như vậy, mới có thể để cho Al-ba của ông yên nghỉ.

Nhưng tiểu tử nhà họ Kỳ nói, có thể làm cho nhà họ Đường quy thuận ông, không thể phủ nhận, ông động lòng.

Nếu có thể có được nhiều lợi ích hơn, hà có gì không làm?

Nhưng khi ông thật sự thấy Kỳ Thừa An, lại bắt đầu hoài nghi phán đoán của mình.

Rất nhếch nhác, giống như làm nô lệ ba ngày ba đêm ở trại XXX.

Nửa bên áo đều là máu, cả người đầy bùn đất, trên bả vai dùng vải bọc lại, rõ ràng là vết thương, thân thể bên kia dựa vào một người phụ nữ, từng bước từng bước tập tễnh đi.

Một người đàn ông như vậy, có thể tin tưởng sao?

Côme nhíu chặt mày, đợi bọn anh đến gần mới lạnh lùng nói: "Câu tới chậm."

"Kế hoạch có biến." Kỳ Thừa An cúi thấp đầu, giọng nói cũng rất ôn định.

"Vật tôi muốn đâu?" Côme đi thẳng vào vấn đề.

"Đến rồi."

Vừa dứt lời, khi Kiều Tịch và Côme còn chưa phản ứng kịp, Đường Mục bình thân đi ra từ khu rừng rậm, đôi mắt kì dị nhìn mọi người một lượt, làm cho người ta cảm thấy đôi mắt kia dưới ánh trăng hiện lên ánh sáng lạ, anh huyết giọng: "Ui, rất đông đủ mọi người nha."

Lập tức, toàn thân Kiều Tịch căng thẳng, không nhịn được hít sâu, người này..... lẽ nào vẫn luôn đi sau bọn họ sao?!

Lúc cô liều mạng kéo Kỷ Thừa An rời đi, khi cô và Kỷ Thừa An nói chuyện, khi cô cho rằng được cứu trợ, người này, lại núp ở chỗ tối như mãnh thú đi săn dòm ngó bọn họ.

Nhận thức như vậy khiến Kiều Tịch hết sức sợ hãi.

Cánh tay Kiều Tịch ôm eo Kỷ Thừa An không tự chủ dùng sức, nghe thấy trong miệng Kỷ Thừa An phát ra một tiếng rên chỉ có cô nghe được, cô lập tức ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện trên mặt anh đỏ mồ hôi hột.

"Mặc dù có thuốc hạ huyết lực chống đỡ, rốt cuộc vẫn bị thương, haizz." Lúc này Đường Mục nhìn Kỷ Thừa An cười nói, anh ta đứng ở cách đó không xa, vẻ mặt nhẹ nhõm, giống như đang thưởng thức một bức vẽ.

Cái gì?

Kiều Tịch đòi tằm mắt tới bụng anh, vờn tay vạch áo của anh lên.

Chẳng trách anh suy yếu như vậy, cho dù đã cầm máu nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh, hóa ra là anh đã bị thương nặng từ trước.

Kỷ Thừa An đưa tay nắm cổ tay cô, ngăn động tác của Kiều Tịch lại, lắc nhẹ đầu một cái.

Kiều Tịch chấn động, trong nháy mắt hiểu đây là tình huống chẳng phân biệt được đâu là địch đâu là ta, tuyệt không thể bại lộ tình trạng cũng như thế yếu của mình, Kiều Tịch trấn định, bây giờ cô không chỉ phải tự cứu mình, còn phải để Kỷ Thừa An cùng mình an toàn rời khỏi đây, chắc chắn khó càng thêm khó, nhưng cô không thể tuyệt vọng, Kỷ Thừa An bị thương, hành động bất tiện, chỉ có thể dựa vào cô xoay chuyển cục diện!

Đúng lúc này, Đường Mục tiến lên vài bước, khiến cho tinh thần Kiều Tịch căng thẳng lần nữa, có điều mục tiêu của anh ta không phải bọn họ.

"Bố vợ thân ái của con sao lại ở cùng với bọn họ thế này," anh nói xong thì cười thật thấp, đôi mắt kinh dị khóa chặt Côme, "Phải người đánh lên quân đội của con không phải là người chứ."

Còn chưa chờ Côme trả lời, Đường Mục đột nhiên rút súng nhắm về phía sau lưng, lớn tiếng nói: "Nếu như tôi là cậu, tôi sẽ không làm như vậy!"

Chốc lát, một người đàn ông ngoại quốc chậm rãi đi ra ngoài, mặc binh phục, giơ khẩu súng lục màu đen trong tay lên, mặc dù không biết người trước mặt, Kiều Tịch lại cảm thấy có chút quen mặt.

"Trung Quốc có một câu, nói là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình phía sau." John-ny thoáng qua về giáo hoạt, hình như rất hài lòng với câu giải thích của mình.

Anh đắc ý nói với Coome ở phía sau Đường Mục: "Thủ lĩnh, để tôi giết anh ta! Để tôi giết anh ta trả thù cho cô chủ!"

Giọng điệu của anh vội vàng lại có vẻ hưng phấn, giọng điệu này kỳ dị giống như đứa bé đạt được điểm cao đòi gia đình phần thưởng khích lệ vậy, nhưng mà điều làm anh thất vọng chính là, anh không lấy được khen ngợi anh đang khao khát.

"Khốn kiếp! Ai cho cậu ra ngoài!" Côme khó nén tức giận, tiến lên hai bước quát John-ny: "Cậu biết cậu đã lãng phí bao nhiêu tâm huyết của tôi rồi không hả! Ngu xuẩn!" Ở tình thế không rõ thế nào, anh ta làm ra cái gì! Đây không phải là bại lộ việc mình theo dõi Đường Mục sao!

John-ny không thêm đề ý chút nào cười nói: "Đừng sợ thủ lĩnh, anh ta mới nổ súng với Kỷ Thừa An, dùng hết đạn rồi, khi tôi đi theo sau anh ta thấy anh ta không có đạn, đừng thấy anh ta cảm sung, thật ra thì bên trong không có gì cả, thủ lĩnh....." Bằng ——

Tiếng súng lớn khiến tinh thần Kiều Tịch rung một cái, cô nhìn thấy gương mặt vẫn còn vui mừng báo cáo với Côme cứng ngắc lại, ngực trái chảy máu ròng ròng, giống như suối chảy, John-ny lập tức mất lực quý xuống, vẻ mặt khiếp sợ và không ngờ, anh lẩm bầm nói với Đường Mục: "Làm sao có thể....."

"Cuối cùng tôi để lại một viên đạn cho chính mình, nhưng mà bây giờ tôi cho cậu, quà tặng giành cho cậu vì tôi khổ cực nhiều năm qua, vĩnh biệt, John-ny." Khóe miệng Đường Mục nở nụ cười quỷ quyết, nhìn anh ngã xuống đất, súng trên tay cũng rơi xuống đất.

Thủ lĩnh, tôi mạnh hơn Max, ít nhất một lần cuối cùng, tôi có thể vì ngài dâng tính mạng của tôi.

"Giết anh ta!" John-ny chết đi giống như kích thích Côme, Đường Mục lãnh khốc tuyệt tình như vậy khiến cho ông không khỏi nhớ tới dáng vẻ cười nói riu riu của Đường Mục khi đứa con gái của ông mất.

Đáng chết! Anh ta mới là người đáng chết nhất!

"Giết anh ta! Giết anh ta!" Rống gọi hồi lâu, xung quanh vẫn hoàn toàn yên tĩnh, "Chuyện gì xảy ra vậy! Ra ngoài mau!" Côme có chút bối rối, kêu xung quanh: "Joey! Mì-tal!"

"Ông tìm mấy người xung quanh à, thật xin lỗi, khi tôi theo đến đây thuận tiện giải quyết hết rồi." Đường Mục cười nói với Côme.

"Cậu nói cái gì!" Côme không thể tin nói: "Không, không thể nào..... Cậu lừa tôi, cậu đang gạt tôi, cậu nói cậu yêu con gái tôi, cậu nói sẽ làm nó hạnh phúc, cậu nói cậu sẽ giúp tôi..... Còn cậu nữa!"

Ánh mắt của ông đột nhiên chuyển sang Kỳ Thừa An, giống như tìm được một chỗ để nói hết: "Cái không giống kế hoạch! Cậu nói cậu sẽ giao Đường Mục cho tôi! Nhưng thật ra các người liên thủ gài bẫy tôi đúng không!"

"Nội dung kế hoạch là ông chuẩn bị xe ở đây, tôi sẽ dẫn anh ta về Thanh Mật, chứ không phải ông phái người đuổi giết tôi." Kỳ Thừa An lạnh lùng mở miệng.

"Không, các người gạt tôi....." Ông bất thành linh đây Kiều Tịch một cái, đang lúc mọi người chưa phản ứng thì động tác nhanh chóng chạy về phía thi thể John-ny, cầm súng trong tay anh ta, giọng lên kêu: "Tôi giết chết cậu, dám chó chết này, tên lù đù gạt ——"

Xoẹt một tiếng, tiếng lưỡi dao sắc bén hung ác chính xác đâm vào trong thân thể ông vang lên, âm thanh này không thua gì tiếng đạn, ông cảm thấy trước ngực quặn đau, con dao kia cắm sâu vào ngực ông, chỉ còn cán dao, máu tươi ầm ập theo vết thương chảy ra mãnh liệt, thấm lạnh trái tim của ông.

Súng rơi xuống đất lần nữa, thân hình cao lớn của Côme ngã xuống, ý thức cuối cùng là trong ánh sáng chói lọi chậm rãi đến gần con gái mình.

Cô nói, cha, cha mệt rồi, đi thôi.

Được, Tiểu Al-ba của cha, cha đi cùng con.

"Được rồi, những người cản trở đều xong rồi, chơi thế nào với các người đây." Đường Mục dạo bước cách Kiều Tịch và Kỳ Thừa An hai thước, "Một người đàn ông bị thương nặng, một người phụ nữ vô dụng, à, từ xưa tới nay cũng chỉ có một cách chơi," không nhìn về tức giận trong mắt Kỳ Thừa An, tầm mắt của anh chuyển sang Kiều Tịch, đôi mắt lóe vẻ quỷ quyệt, "Đúng không, Tiểu Kiều của tôi?"

"Đừng có dùng cái tên buồn nôn như vậy gọi tôi." Kiều Tịch đứng bên cạnh Kỳ Thừa An, Kỳ Thừa An cúi đầu, tựa vào rìa tai của cô, Kiều Tịch có thể cảm nhận anh thở hỗn hển, cô cố gắng dùng thân thể đơn độc của mình cản trở tầm mắt tìm kiếm của Đường Mục, "Anh muốn gì?"

Trăng lên cao nhất, chỉ có ánh trăng khúc xạ nhưng cũng có thể chiếu sáng đêm tối.

"Không cần cố gắng chạy trốn." Đường Mục đứng ở dưới ánh trăng cười nhạt, dễ dàng nhìn ra ý đồ trong mắt Kiều Tịch, "Mặc dù tôi tới một mình, nhưng người của tôi đã đầy ở đây, vừa rồi tôi lại nổ súng, tìm tới nơi này vô cùng dễ dàng, nếu như không muốn bị thương nhiều, hãy ngoan ngoãn nghe lời."

Bị nói trúng tim đen, Kiều Tịch thật sự cảm thấy thất bại, rõ ràng cô cho rằng mình rất thông minh, ở trước mặt những người này, cũng chỉ là một loại trò cười.

Đường Mục đột nhiên nghiêng đầu nói với cô: "Cô hình như không sợ, chắc đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy người chết, phản ứng này rất tốt nha." Dứt lời anh cười hài lòng.

Thực ra, Kiều Tịch đã tận lực để tầm mắt mình không rơi vào hai cỗ thi thể kia, bây giờ cô nên nghĩ cách để Kỳ Thừa An và mình an toàn thoát khỏi, chứ không phải đặt ở những thứ vô cảm xúc kia.

Sợ hãi tới cực điểm, ngược lại sẽ trở nên tỉnh táo, giống như kéo dây cung, khi đủ lực, bất cứ lúc nào cũng có thể bắn tên ra.

"Chậm hơn rồi, chắc bọn họ đi tìm chỗ bị nổ tung đi rồi." Đường Mục giống như vô tình ngẩng đầu lên nói: "Nhưng mà chắc cũng chỉ có thể tìm được thi thể chết cháy, đáng tiếc, theo tôi bao lâu, cuối cùng lại vì phụ nữ mà chết."

Cái gì?

Anh ta nói gì vậy?

Đường Mục quay đầu nhìn thẳng vào mắt cô, nhẹ nhàng a một tiếng: "Cô không biết sao, anh họ của cô Hoắc Dục đó, chết rất thảm đấy."

Kiều Tịch cảm thấy tiếng nổ mạnh vừa rồi vang lên trong đầu mình lần nữa, chấn động đến mức tim phổi tan vỡ, cổ họng nóng rực giống như phải bỏng, cô nghe thấy tiếng thét chói tai không cách nào ức chế của mình, cúi người xuống, người bên cạnh giống như con báo xông về phía người đối diện, anh hung hăng đá người nọ ngã xuống, khi người đó còn chưa phản ứng kịp, nhanh chóng đánh ba cái thật mạnh lên mặt anh ta, bị hất ngã vuron tay đánh vào bụng anh ta.

Kỳ Thừa An vì đau nên dừng động tác một chút, Đường Mục nắm ngay cơ hội, lăn một vòng, nhanh chóng thoát khỏi sự áp chế của Kỳ Thừa An, cũng sau một giây chủ động xuất kích, quả đấm đánh ra bị đón được, anh ta thuận thế xông lên đánh vào bả vai bị thương của Kỳ Thừa An, quả nhiên, cánh tay của anh mất lực, lại không ngờ rằng Kỳ Thừa An chân dài đuổi một cái, đá phải bụng anh ta, sau khi ngã xuống đất, Đường Mục cảm thấy lực phù nung cũng rồi thành một đồng, nôm một trận, miệng lại phun máu.

Bên cạnh còn kèm theo tiếng gào thét của Kiều Tịch, Đường Mục nuốt ngụm máu, đột nhiên nở nụ cười với Kỳ Thừa An: "Có chút ý nghĩa."

"Có điều tôi không muốn chơi nữa."

Anh ta lăn một vòng, đúng lúc lăn đến bên cạnh thi thể Côme, còn có khẩu súng rơi trên mặt đất.

Đường Mục giờ súng lên, cười nói với Kỳ Thừa An: "Tạm biệt."

Cuối cùng, anh vẫn chết trong tay tôi.

Bằng ——

Đây là tiếng nổ thứ ba vang lên trong đêm.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Bẫy (Cuối Cùng)

Các bước để nổ súng rất đơn giản, chỉ cần kéo chốt, bóp cò súng là được.

Động tác đơn giản mà có thể lấy mạng người.

Đây là Kiều Tịch lần đầu tiên nổ súng, vốn dùng để uy hiếp Hoắc Dục, cuối cùng dùng trên người Đường Mục.

Có thể là do khẩn trương, nên chỉ là bắn trúng bụng Đường Mục, mà đôi mắt kinh dị của anh ta hiện đầy vẻ không thể tin, nhìn cô run rẩy nổ súng.

Đường Mục nhìn cô, chậm rãi giơ tay lên, Kỷ Thừa An lập tức chạy tới ôm Kiều Tịch.

Bằng ——

"Chỉ chơi thật à." Hai mắt nhắm chặt chậm rãi mở ra, qua khe hở giữa hai cánh tay của Kỷ Thừa An, Kiều Tịch thấy thiếu niên giống mèo, đôi mắt màu hổ phách, giống như lúc mới gặp, bướng bỉnh và tàn nhẫn.

Dạng.

"Cậu ——?" Kiều Tịch sững sờ, vừa muốn hỏi lại vì động tác của anh dừng lại.

Anh lộ ra phía sau khẩu súng, vết thương bên chân trái Đường Mục chính là bị súng bắn, mà vừa rồi anh nổ súng bắn trúng tay cầm súng của anh ta.

"Phát súng kia là vì thủ lĩnh, còn cái sau này là vì cô ấy."

"Tôi nên gọi cậu là Kỷ Dạng, hay là Max?" Đường Mục hỏi Dạng, tới bây giờ khắp người đầy máu, anh vẫn cười, mỹ lệ giống như thiên sứ đầm máu.

Những lời này chạm đến ranh giới cuối cùng của Dạng, anh tiến lên một bước cầm súng nhắm vào đầu anh ta, với vẻ mặt Kiều Tịch chưa từng thấy qua.

Cô biết Dạng, điềm tĩnh, lạnh nhạt, bất luận là nơi nào, đều có một vẻ phong độ thản nhiên, mọi sự như đã được tính trước.

Bây giờ Dạng cách cô 3 - 4 mét, mặt u ám, tức giận ngất trời và cả sát ý, quay về người đã từng là cấp trên của anh.

Anh, rốt cuộc là người của bên nào?

"Là anh giết cô ấy." Dạng nói với Đường Mục.

"Cô ấy tự sát."

"Đó là bởi vì anh không thương cô ấy!"

"Cô ấy không thương cậu... cậu chết chưa?" Đường Mục hừ lạnh.

"Anh!!"

"Tình yêu chính là chó má, người để yêu cũng chỉ có mình!" Đường Mục ngẩng đầu lên cười gian ác với Dạng, "Nếu như cậu thật sự yêu Al-ba, sao cậu không chết cùng cô ấy đi!"

Dạng bị anh hỏi cứng lại, thần kinh trần động mạnh.

Đường Mục nhân cơ hội cầm khẩu súng dưới đất lên lần nữa, lần này hòng súng nhắm ngay Kiều Tịch.

Nhưng mà anh ta còn chưa kịp bóp cò, Dạng bắn vào đầu anh ta.

Khẩu súng hết người này đến người khác cầm lên lại rơi xuống đất, thân thể Đường Mục cũng ngã xuống, đôi mắt yêu mị mở to, nhìn thẳng Kiều Tịch, cuối cùng tầm mắt rơi trên người của cô, không ai biết lúc đó anh đang suy nghĩ gì.

Và tại sao họ súng nhắm vào Kiều Tịch, càng không có ai biết được.

Vốn tưởng rằng sẽ lại tiếp tục rơi vào gian khó, Kiều Tịch không ngờ Dạng bỏ qua cho bọn họ. Ngày hôm sau, Kỳ Thừa Vũ từ Trung Quốc tới, mà khi đó Kỳ Thừa An cũng vừa mới ra khỏi phòng phẫu thuật, mặc dù Kỳ Thừa An chảy máu quá nhiều, nhưng cũng may vết thương ở bụng và bả vai đều không phải vết thương trí mạng, Kiều Tịch cũng chỉ trầy da một chút, sau khi xử lý luôn ngồi đợi ở cửa phòng mổ, cho đến khi nhận được thông báo bình an mới đi nghỉ ngơi.

Mở mắt ra, người đầu tiên Kiều Tịch thấy thật không ngờ được.

Dạng.

Anh ngồi ở bên giường, khỏe miệng cười, rồi lại khôi phục thành dáng vẻ Kiều Tịch quen thuộc, vẻ mặt an nhàn vui vẻ, thấy cô tỉnh thì cười nhạt, trong mắt lóe lên ánh sáng: "Chị tỉnh rồi."

Trải qua nhiều chuyện như vậy, Kiều Tịch cũng không dám nói giỡn với anh, kéo chăn lù lại, kết quả đầu đập vào đầu giường, khiến cô không nhận được kêu ra tiếng.

Dạng cười, không cử động, "Hù dọa chị sao?"

Kiều Tịch nắm tay lại, cố gắng để mình bình tĩnh trở lại, một lát sau gật đầu nói: "Vẫn tốt."

Lúc này Dạng đã thu nụ cười lại, nhìn cô chăm chăm, khi Kiều Tịch sắp không nhận được, anh mở miệng nói: "Có lúc chị hơi giống cô ấy."

Kiều Tịch nghi hoặc nghiêng đầu.

Dạng chủ động giải thích: "Con gái Côme, Al-ba."

"Giống chỗ nào chứ?" Lòng hiếu kỳ của phụ nữ khiến cho cô không nhận được mở miệng hỏi.

Dạng suy nghĩ một chút, "Khuôn mặt không giống chút nào, cách làm việc cũng không giống nhau, duy nhất có một điểm giống là, trong lòng có chút thiện lương đến cổ chấp."

"Hả?" Kiều Tịch hơi kinh ngạc.

Dạng nhếch miệng, "Lần đầu tiên cô ấy thấy tôi giết người cũng như vậy, rõ ràng rất sợ tôi, còn làm bộ dáng vẻ như rất bình tĩnh, chị biết câu đầu tiên cô ấy hỏi tôi là gì không?"

Anh không có cô trả lời, "Cô nói, Max, cậu đối không?" Cô ấy đối với anh, giống như Kiều Tịch đối với Kỳ Thừa An.

Lúc này anh quay đầu nhìn Kiều Tịch, ánh mắt sáng quắc, "Cô ấy là tín ngưỡng duy nhất của tôi."

Kiều Tịch biết mình nên nói gì, nhưng không nói ra bất cứ câu nào lóe lên trong đầu, chỉ cảm thấy những lời xã giao đối trá đó chỉ khiến si nhục tình cảm của người đàn ông trước mặt.

Đó là tình yêu, rất thuần khiết và trong sáng, dù chỉ thuộc về một người.

"Chị, chị còn nhớ chị đã từng hỏi tôi rốt cuộc tại sao bắt cóc chị không?" Dạng hỏi cô.

Kiều Tịch gật đầu một cái.

"Nói như thế, thực ra thì ngày đó Đường Mục có nói, có điều có thể chị không để ý đến." Dạng cười lộ ra hàm răng trắng như tuyết, "Tôi tên là Max."

Kiều Tịch thử dò xét: "Kỳ Dạng chỉ là tên giả của cậu, bao gồm cả thân phận?"

Ngoài dự đoán, Dạng lắc đầu một cái, "Nói một cách chính xác, tên lúc tôi mới ra đời là Kỳ Dạng."

Kiều Tịch mơ hồ.

Sau đó Dạng nói lại thân thế của anh với Kiều Tịch.

Dạng tên thật là Kỳ Dạng, cho nên đó là thật, bởi vì anh là em trai ruột của Kỳ Thừa Vũ và Kỳ Thừa An.

Năm đó, mẹ Dạng là vũ nữ nổi danh nhất, Phương Hoa, nhiều năm trước cha Kỳ Thừa An từng cùng mẹ Dạng một đêm phong lưu, sau đó sinh ra Dạng, mẹ Dạng hiểu nhà họ Kỳ, cho nên không tính dựa vào đứa bé mà tranh giành địa vị, đối với bà mà nói, cuộc sống về đêm hấp dẫn bà hơn, vì vậy nuôi

Dạng đến lúc tám tuổi, mẹ Dạng sắp kết hôn, đôi phương yêu cầu không thể nuôi Dạng, vì vậy mẹ Dạng nói thân thế của anh cho anh biết, rồi bỏ anh mà đi.

Sau vài năm Dạng lăn lộn trong xã hội ấy, vô tình gặp được Al-ba, Al-ba dẫn anh trở về, Côme thấy anh là người có tài, giữ anh lại.

Vài năm sau, Côme phái anh đến nằm vùng chỗ Đường Mục, mà anh lại bị Đường Mục giao nhiệm vụ, đi giám sát nhà họ Kỳ.

Dạng nói thân thế của mình cho Kỳ Thừa Vũ biết, nói không muốn gia sản gì hết, chỉ là muốn một công việc, Kỳ Thừa Vũ đồng ý cũng vì huyết thống, vì vậy Dạng thuận lợi vào nhà họ Kỳ.

Sau một lần thác loạn, Al-ba yêu Đường Mục, cuối cùng lại uất ức mà chết, Côme hận Đường Mục thấu xương, lại không thể báo thù. Mà anh, vẫn luôn chờ một cơ hội.

Cơ hội kia chính là Kiều Tịch.

"Tôi?" Kiều Tịch kinh ngạc nói.

"Đúng, chị là một bất ngờ với tất cả mọi người." Dạng nhìn cô: "Chị khiến Kỳ Thừa An yêu chị... khiến cánh tay đắc lực luôn trung thành với Đường Mục rung động vì chị, chị có thể khiến Đường Mục một mình đến trong đêm khuya, những thứ này đối với bọn họ mà nói, đều là điều ngoài ý muốn."

Kiều Tịch động lòng, hỏi anh: "Người cậu nói là, Hoắc Dục?"

Dạng gật đầu.

"Không có anh ta, các người không thể trốn thoát được." Dạng nhếch mép, "Chắc Đường Mục cũng không ngờ được, thuộc hạ lâu năm sẽ vì phụ nữ phản mà bội anh ta. Ngày chị rời khỏi, Côme đã sớm sắp xếp người cứu Kỳ Thừa An ở bên ngoài, sau khi nghe người ta nói, lúc ấy Hoắc Dục đã cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng anh ta không báo cáo với Đường Mục, mà anh ta giúp chị."

Kiều Tịch cảm thấy hơi mờ mịt, lại hỏi: "Anh ấy..... chết rồi sao?"

"Ừ."

"Chết thế nào?"

"Từ hiện trường cho thấy xe đụng vào cây, dẫn tới nổ tung, xe hỏng người chết."

"Sao lại vậy chứ..... tôi cho rằng, anh ấy lái xe trở về, có thể được cứu trợ." Kiều Tịch lẩm bẩm nói.

"Trở về?" Dạng đáp một câu: "Anh ta đi hướng ngược lại, có lẽ từ lúc bắt đầu anh ta cũng chưa từng nghĩ sẽ trở về, hướng chị theo tính cách của Đường Mục, nhất định sẽ không tha cho bất kỳ một kẻ phản bội nào, bằng không trong khoảng thời gian ngắn như vậy nhà họ Đường sao có thể phát triển lên được, phần lớn đều dựa vào thủ đoạn tàn nhẫn của Đường Mục đấy."

Kiều Tịch không có chú ý tiếng cười giễu cợt của Dạng, khi cô nghe thấy Hoắc Dục đi đường ngược lại thì cả người ngây ngẩn.

Cho nên cái gì mà sợ bị bắt cùng cô, chẳng qua chỉ là lừa cô hay sao?

Anh muốn giúp cô dẫn những người đó đi, vì muốn tranh thủ thời gian cho cô trốn chạy?!

Nước mắt lặng lẽ rơi xuống, cô đột nhiên nhớ đến, từ lần gặp lại nhau đến lần cuối cùng, Hoắc Dục vẫn luôn giúp cô, không để cho cô đến gần Kỳ Thừa An, đến khi bị Dạng bắt đến doanh trại, người sĩ quan muốn làm trò bi ối với cô thì anh ngăn cản.

Kiều Tịch vừa khóc vừa tức, trên đời này sao lại có người đáng ghét thế này!

Đến cuối cùng, anh vẫn gạt cô!

Nhưng..... Nhưng.....

Tại sao không ngừng được nước mắt thế này đây.

Rõ ràng là người đáng ghét như vậy.....

Không nhớ rõ Dạng nói những gì nữa, chỉ biết cuối cùng anh nghiêng người ôm cô không ngừng khóc thầm, ở bên tai cô nói: "Chị, hãy quý trọng những gì chị có, đó là điều cả đời tôi mong chờ nhưng vĩnh viễn không có được..... Gặp lại sau." Một tuần lễ sau, Kỳ Thừa An đã ổn định, bọn họ trở về Trung Quốc.

Sau khi trải qua bao nhiêu đau khổ, Kiều Tịch lại nhận được tin khiến cô vui mừng.

A Nhất không chết.

Mặc dù tình huống lúc đó nguy cấp, Kỳ Thừa An cũng xác định tìm A Nhất đã ngừng đập, nhưng vô cùng trùng hợp, A Nhất lại được Dạng đi ngang qua phát hiện còn có thể cứu nên thuận tay bảo người ta đưa anh đi.

Sau khi Đường Mục chết, nhà họ Đường cũng không suy sụp, người kế nhiệm lại là Đường Phi, không biết cô làm thế nào thoát khỏi nhà họ Kỳ, làm thế nào đề ép được mấy người nhà họ Đường, trở thành lãnh đạo mới.

Mà A Nhất ở lại Đông Nam Á, theo anh nói Đường Phi rất thích nghe anh hát, xem ra A Nhất cũng tìm được người thực sự muốn nghe anh hát.

Cuối cùng cũng an toàn, may mắn trong may mắn, A Nhất không gặp chuyện.

Cô nên thỏa mãn rồi.

Nhưng mà, Kiều Tịch vẫn rất buồn.

Bởi vì đã gần hai tuần cô không gặp Kỳ Thừa An rồi, không phải vì do bệnh tình không thể gặp, mà không muốn gặp, A Nặc có thể ngày ngày vào thăm, chị Trần cũng ở đó chăm sóc, duy chỉ có mình cô không thể đi, mỗi lần cô định vào, khi chị Trần đi vào hỏi một câu, sẽ nói với cô, thiếu gia ngủ rồi.

Có lần cô tức giận, xông lên muốn đập cửa, chị Trần không chút hoang mang kéo cô ra, nói với cô, cô Kiều cô cũng thấy đấy, bây giờ thiếu gia không muốn gặp cô... cô dùng sức mạnh cũng vô dụng, chẳng bằng chờ thêm chút nữa, dần dần sẽ được mà, tôi sẽ hỏi giúp cô.

Vì thế Kiều Tịch rất buồn bực, cực kỳ buồn bực.

Rõ ràng hai người cùng nhau trải qua nhiều chuyện như vậy, thời khắc nguy hiểm nhất cũng là Kỳ Thừa An bảo cô để cô nói chuyện thu hút sự chú ý của Đường Mục mới dễ dàng chạy trốn, cô tự nhận hai người đã vô cùng tâm ý tương thông, nhưng Kỳ Thừa An tránh cô như vậy, cô lại bắt đầu thấy sợ hãi.

Cuối cùng qua nửa tháng, vào một buổi xế chiều nào đó, Kiều Tịch đang cùng A Nặc làm đồ thủ công, chị Trần đi vào nói với cô, Kỳ Thừa An muốn gặp cô.

Không để ý tới ăn mặc, Kiều Tịch buông đồ trong tay xuống đi theo chị Trần ra ngoài, tâm tình rất hưng phấn và khấn trương, thậm chí cảm thấy chị Trần bước quá chậm, bắt đầu lo lắng.

Chị Trần đưa cô tới ăn mặc, gạt đầu tôi rồi đi.

Đợi chị rời khỏi, Kiều Tịch chần chừ chốc lát mới đẩy cửa vào.

Căn phòng rất sạch sẽ, đặc biệt bố trí để Kỳ Thừa An dưỡng thương, ga giường trắng tinh, đầu giường cũng để một lọ hoa nở rộ.

Kỳ Thừa An ngồi nửa người dựa vào đầu giường, gương mặt sắc sảo tuấn tú nhìn ra ngoài cửa sổ, anh nhăn mày, lông mi dày và dài làm cho cả khuôn mặt tăng thêm vẻ đẹp, từ góc này nhìn anh, trong lòng cô yên lặng dâng lên cảm giác không chân thật, người tuấn mỹ như vậy, yêu cô.

Kiều Tịch giẫm lên thảm mềm mại, nhẹ nhàng đóng lại cửa.

Cô đi tới, ngồi ở mép giường, trong lòng lại không muốn chất vấn anh vì sao không gặp cô, mà nói: "Anh gầy đi rất nhiều."

Kỳ Thừa An nhắm mắt lại, không trả lời.

Kiều Tịch chỉ cho rằng anh thấy mệt, dù sao hơn phân nửa thời gian hai người ở chung cũng chỉ có cô nói chuyện, không để ở trong lòng, vì vậy tiếp tục nói: "A Nhất không sao cả, có lẽ anh cũng biết rồi, thật tốt, cậu ấy vẫn ở Đông Nam Á, đắm chìm trong sự dịu dàng vui vẻ e rằng quên cả đường về rồi, cậu ấy mà trở lại phải tra hỏi cậu ấy rõ ràng, lần này thật sự không có chuyện nguy hiểm gì rồi, đúng rồi....." Cô dừng một chút, "Có chuyện muốn nói với anh, Hoắc Dục chết rồi, em muốn trở về một chuyến, dù sao anh ấy vì em... chúng ta, em muốn nói với cô chú, không muốn cả người đưa tiễn anh ấy cũng không có."

Kiều Tịch cúi đầu nói xong, ngẩng đầu nhìn Kỳ Thừa An muốn hỏi một câu, anh có muốn đi cùng cô không?

Nhưng lời đến khóe miệng đột nhiên nuốt vào, Kỳ Thừa An không chút biểu tình như vậy, thật xa lạ.

"Em đi đi." Giọng nói vô cùng lạnh nhạt, giống như gió lạnh ở trung tâm Siberia vậy, "Chị Trần sẽ chuẩn bị cho em."

"..... Được."

Sự yên tĩnh kéo dài hồi lâu trong phòng, "Đi rồi, cũng không cần trở lại nữa."

Sự lo lắng bất an của Kiều Tịch đạt mức cao nhất, nghe thấy anh nói kinh ngạc ngẩng đầu lên: "Anh nói gì vậy?"

Kỳ Thừa An quay đầu nhìn cô, vẻ mặt không chút thay đổi, lạnh lùng nói: "Tôi nói, em không phải trở lại nữa."

Anh nói xong câu đó, Kiều Tịch chỉ có cảm giác trái tim mình giống như bị một lực rất lớn bóp chặt, rồi lập tức vỡ vụn.

Thật sự không ngờ, bị người trước mặt đẩy ra lại khó chịu thế này, rõ ràng trước đó đã mất hi vọng, bây giờ thật sự thành hiện thật, lại vỡ vụn cực kì đau đớn.

Cô hít sâu, vẻ mặt lạnh xuống, "Kỷ Thừa An, anh có ý gì, nửa tháng anh không gặp em chính là nghĩ cách đuổi em đi thế nào sao?"

Anh dời mắt ra chỗ khác, "Ngay từ khi bắt đầu, em chưa từng nghiêm túc."

"Cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Cuộc Hôn Nhân Ngọt Ngào (Thượng)

“Sổ tay toàn bộ chu kì mang thai”, “Bách khoa toàn thư về dinh dưỡng của bà mẹ bầu bí”, “Bách khoa đường thai”, “Chăm sóc trẻ sơ sinh”, “Tâm lý khó hiểu của phụ nữ sau sinh” tất cả các loại sách về sau sinh rồi rạc bày ra khắp bàn, người đàn ông đang cầm quyển “Phụ nữ có thai cần phải biết” dựa người trên ghế sofa, chăm chú đọc, cô đến cũng không phát hiện, có thể thấy nghiêm túc bao nhiêu.

Nhưng đối với Kiều Tịch mà nói, Kỷ Thừa An cầm những loại sách này quả thực quá không ổn rồi!

Cô tiến lên hai bước, tiếng động kinh động anh, Kỷ Thừa An hơi giương mắt lên, thấy Kiều Tịch thì vẻ mặt lạnh lùng lập tức nhu hòa hơn mấy phần, anh đặt sách sang một bên, đi tới bên cạnh đỡ cánh tay cô, Kiều Tịch vội vàng tránh ra, xua tay nói: "Này, mới hơn một tháng, không cần thiết phải cẩn thận như vậy." Làm cho hưng sư động chúng như vậy (đại ý là việc nhỏ mà huy động nhiều người), chị Trần đã chuẩn bị xong quần áo cho đứa bé, hại cô bắt đầu cũng phải hơi cẩn thận.

Kỷ Thừa An kéo tay cô, "Ba tháng đầu là giai đoạn nguy hiểm nhất, không thể khinh thường."

Kiều Tịch nghiêng đầu nhìn vẻ mặt nghiêm trang của Kỷ Thừa An, bật cười, "Kỷ đại nhân, bây giờ anh giống y như bác sĩ khoa phụ sản, anh mặc áo khoác trắng nhất định rất hợp, bác sĩ nam khoa phụ sản nhà."

"Nghiêm túc một chút đi, anh nói nghiêm chỉnh đây." Kỷ Thừa An hơi nhíu chân mày.

"Ha ha, bây giờ vẻ mặt anh lại giống thầy chủ nhiệm trường cấp 3 của em, dáng vẻ của ông ấy đặc biệt khô khan, hài hòa tựa như trăng sao, còn cố ý nghiêm mặt, mỗi lần bọn em nói chuyện trong giờ học, ông ấy nói: nghiêm túc một chút, phần dưới là trọng điểm——"

"Sao em làm thế nào mà nói nhiều như vậy."

"A, anh còn chê em nói nhiều, không phải anh không nói là không để cho người khác nói á..., " Kiều Tịch gạt tay anh ra ngồi xuống ghế sofa, ngược đầu mắt hứng nói: "Xem anh nghiêm mặt như vậy, sau này em sẽ gọi anh là Kỷ chủ nhiệm——"

Kỷ Thừa An bắt đầu nhìn Kiều Tịch không ngừng nói, trong đầu đột nhiên thoáng qua một ý nghĩ, anh tiến lên một bước đi tới trước mặt cô.

Kiều Tịch bị động tác của anh hù, dừng lại chốc lát rồi đập bàn thị uy: "Thế nào? Anh muốn gì?"

Cô vừa dứt lời, Kỷ Thừa An cúi người xuống, một tay ôm gáy cô, cúi đầu hôn một cái, dịu dàng lưu luyến khiến cô quên hết những gì định nói, khẽ nghiêng người đáp lại nụ hôn sâu của anh.

Cho đến khi thấy hô hấp cô không ổn, Kỷ Thừa An mới tách ra, Kiều Tịch xụi lơ tựa lưng vào sofa, Kỷ Thừa An đến ngồi bên cạnh cô, cầm sách lên đọc tiếp.

Đợi đến khi cô thở đều đặn rồi, mắt long lanh nhìn về phía anh, cũng giống như trước kia, anh vẫn an tĩnh ưu nhã, góc cạnh gò má rõ ràng tinh xảo, mắt buồn xuống, lông mi thật dài thỉnh thoảng khẽ run, giống như dùng chiếc bàn chải nhỏ nhẹ nhàng quét qua nơi mẫn cảm nhất, hôm nay anh mặc áo sơ mi sọc ngang đen trắng, tay áo xắn lên giữa tay, mơ hồ có thể thấy cơ bắp cường tráng, nút áo sơ mi đóng chặt ôm sát cơ thể, hiện ra hơi thở cấm dục, người đẹp này, là người đàn ông của cô.

Anh lạnh lùng với tất cả mọi người, chỉ chấp nhận cô.

Anh tránh không kịp với tất cả mọi người, lại tình nguyện đến gần cô.

Từ cơ thể đến trái tim của anh, đều là của người đàn ông yêu cô, những thứ này Kiều Tịch biết, nhưng anh cực kì ít khi thể hiện ra những tâm tình này,

chủ động hôn như vậy, đã ít lại càng ít, cô nhếch môi nghiêng đầu ngả lên trên đùi anh, nhẹ giọng hỏi: "Kỷ đại nhân, không đúng, Kỷ chủ nhiệm?"

Một lát sau anh mới đáp lại: "..... Hà?"

"Sao hôm nay anh lại chủ động như vậy?!" Cô rất vui, về sau phải chủ động nhiều hơn nữa nha.

Những lời phía sau đó còn chưa nói ra khỏi miệng, giọng nói trầm thấp của Kỷ Thừa An vang lên: "Bởi vì em quá ớn."

Trong đầu có tiếng vỡ vụn, cô hỏi: "Cái gì?"

Kỷ Thừa An dời mắt, nhìn thẳng vào mắt cô, "Trên sách anh thấy được, phương thức tốt nhất khiến phụ nữ không nói nữa chính là hôn, xem ra, không hiệu quả lắm với em"

Mẹ nó!

Anh nói gì chứ?!

Kiều Tịch bỗng ngồi phắt dậy, trừng mắt nhìn anh, người kia còn tỏ vẻ bất đắc dĩ, liếc cô một cái rồi lại quay sang đọc sách, chẳng lẽ cô còn không đẹp mắt bằng những chữ kia sao?!

Tức chết cô rồi!

"Xem sách của anh đi! Chê em nói nhiều thì em không bao giờ nói chuyện với anh nữa!" Anh ngu ngốc không hiểu thế nào là phong tình! Anh chính là Kỷ ngu ngốc!

Kiều Tịch giận dỗi đứng dậy đi ra ngoài, đóng cửa ầm một cái, bước nhanh một bước, cô dừng lại, không nhìn được quay đầu lại xem, quả nhiên không có ai, cũng đúng thôi, nếu tên kia đuổi theo cô..., mặt trời sẽ mọc từ hướng tây.

Cô sung mặt lên đi về phía trước, đúng lúc gặp được chị Trần, chị Trần đi tới, nhẹ nhàng gạt đầu, "Nhị phu nhân."

"Chị Trần."

Chị Trần nở nụ cười hiếm thấy: "Cãi nhau với thiếu gia hả?"

"....."

"Nhị phu nhân có thể tới chỗ này với tôi một chút không?" Nói xong chị xoay người, dẫn Kiêu Tịch đến một gian phòng trên lầu ba, đẩy cửa ra, Kiêu Tịch đi vào, thấy được một số vật gì đó nên mở to mắt.

Chị Trần đi tới bên cạnh cô, "Đây là đồ thiếu gia đặc biệt thiết kế cho cô, nhị phu nhân thích không?"

Cô đi lên trước, đưa tay chạm vào lụa trắng, đó là một cái áo cưới rất đẹp, kiểu lộ nửa vai, gấu váy rất dài, tầng lớp tầng lớp lụa trắng, giống như áo cưới hoàn mỹ trong mộng.

"Thật là đẹp." Kiêu Tịch lâm bầm nói, thậm chí cô không dám dùng sức chạm vào nó, sợ làm tổn hại trang phục hoàn mỹ này.

Chị Trần bước lên, "Kể từ lúc biết chuyện cô Kiêu có thai, thiếu gia đã bắt đầu để chúng tôi bắt tay vào chuẩn bị hôn lễ, bởi vì cậu ấy muốn kiên trì tự thiết kế áo cưới, nên sự kiện mới lùi lại, tâm sự của cô Kiêu, mặc dù thiếu gia không nói, nhưng cậu ấy đều hiểu."

Kiều Tịch cắn môi dưới, đưa tay đề lại vị cay trong mắt, thì ra, anh đều biết.

Hai người ở chung không dùng các biện pháp an toàn, mang thai cũng ngoài kế hoạch, khi biết có đứa bé, Kiêu Tịch mừng rỡ rồi lại lo lắng, thì ra hai người cũng chẳng có gì, nhưng bây giờ có đứa bé, cứ không rõ ràng đi theo Kỷ Thừa An, cô luôn có chút lo lắng, nhưng cô không nói với anh, trong ý thức của cô, đàn ông luôn có chút sợ hãi hôn nhân, cô không đề cập tới, anh cũng giống như thường ngày, nhưng cô dần dần để ý đến nóng này, vẫn vô tình bộc lộ ra ngoài, ví dụ như vừa rồi, cảm thấy tức giận rất khó hiểu.

Cô đi quanh áo cưới vài vòng, khoe miệng không tự chủ cong lên, anh thật là ngốc mà, chuẩn bị xong lại không nói với cô câu nào, Kỷ ngu ngốc, thật là..... đại ngốc.

Kiều Tịch xoay người, cầm tay chị Trần: "Chị vất vả rồi, chị Trần."

"Không có việc gì." Thấy hai người hạnh phúc, chính là hạnh phúc lớn nhất của tôi rồi. Kiêu Tịch vươn tay ôm chị Trần, khiến chị giật mình sửng sốt, chắc là lần đầu tiên Kiêu Tịch thân thiết như vậy nên hơi kinh ngạc, về mặt này hơi giống với dáng vẻ lúc Kỷ Thừa An biết cô mang thai, sự bình tĩnh bình thường đều bị phá vỡ, đáng về sững sờ có chút ngây ngô, thật đáng yêu chết mất, nghĩ đến Kỷ Thừa An, lòng Kiêu Tịch nhảy dựng lên, cô vội vàng cảm ơn chị Trần, trở về tìm anh.

Kỷ Thừa An vẫn ngồi ở tư thế cũ, biết cô tới cũng không ngẩng đầu lên, thật là một người im lìm, Kiêu Tịch nghĩ.

Cô đi lên trước ngồi bên cạnh anh, thấy anh hồi lâu cũng không để ý tới mình, không nhìn được kéo tay áo anh, "Kỷ đại nhân ~"

Kỷ Thừa An buông mắt xuống, lật một trang sách, "Không phải nói không bao giờ nói chuyện với anh nữa sao?"

Cái người chết tiệt này! Cứ phải như thế sao!

Kiều Tịch ôm lấy cánh tay anh, cọ sát, "Em nói mát thôi mà, em không phải không muốn nói chuyện với anh, mà còn phải nói cả đời, anh thấy em phiền chết... em cũng nói, dù sao anh lấy em, em cũng không còn biện pháp nào."

Lời của cô khiến cho động tác của anh dừng lại, buông sách xuống, Kiều Tịch nghi ngờ ngẩng đầu lên, thấy Kỷ Thừa An cười nhẹ nhàng cúi đầu nhìn cô, một thoáng đó khiến băng tuyết cũng bị nụ cười dịu dàng này làm tan chảy, đôi môi đỏ nhạt hé mở: "Đúng vậy, kiếp trước em cũng nói như vậy, anh thật sự hết cách với em rồi đây."

Một lát sau, hiểu rõ ý trong lời anh nói, Kiều Tịch dần dần đỏ mặt.

Người bình tĩnh lạnh nhạt này nói lời tâm tình với cô, thật khiến cho người ta mặt đỏ tim đập nhanh mà.

Hôn lễ của Kiều Tịch và Kỷ Thừa An được thông báo xuống, trên dưới nhà họ Kỷ bận rộn tấp lập bắt đầu chuẩn bị, mấy gia tộc lớn quan hệ tốt với nhà họ Kỷ cũng dần dập chúc phúc, chỉ đợi ngày phái người đi chúc mừng.

So với không khí chuẩn bị cấp bách của nhà họ Kỷ, hai người trong cuộc lại cực kỳ an nhàn.

Kỷ Thừa An vẫn nghiên cứu sách liên quan tới chuyện mang thai, Kiều Tịch cũng giả nhập cùng anh, có lúc hai người còn vì một chuyện mà tranh chấp, phần lớn đều là Kiều Tịch thất bại, mỗi lần thất bại Kiều Tịch tự an ủi mình: cô không thể sánh bằng Kỷ chủ nhiệm mà.

Có điều so với việc chú ý công việc, Kiều Tịch chú ý đứa bé trong bụng mình hơn, không biết đứa bé là nam hay nữ, đã đặt rất nhiều tên.

Ban đêm, hai người trong phòng ngồi ở trên giường.

Kiều Tịch liếc nhìn danh sách, đột nhiên ngẩng đầu hỏi anh: "Anh nói bé trai tốt, hay bé gái tốt?"

Kỷ Thừa An đang cầm sách, đáp: "Đều tốt."

"Anh không mong đợi gì sao? Ví như bé trai lớn lên có thể giúp chuyện của gia tộc, bé gái có thể giúp thêm chẳng hạn?"

Kỷ Thừa An cầm bút lên ghi chú ở trong sách, lạnh nhạt nói: "Không khác nhau gì cả."

Dáng vẻ này của anh khiến Kiều Tịch thấy hơi kỳ quái, người đàn ông nào làm cha mà trong lòng không định trước giới tính đứa con tương lai của mình chứ, nào có ai không quan tâm cái gì như vậy? Cô sinh quái vật anh cũng muốn sao?

Kiều Tịch để danh sách xuống, ôm hai đầu gối rầu rĩ nói: "Vậy em còn chọn tên làm gì, nam hay nữ đều như nhau đúng không, vậy thì được, đứa bé sinh ra gọi là Kỷ Nhị Cầu, anh đồng ý không?"

Nghe được mùi tức giận trong lời của cô, Kỷ Thừa An yên lặng một bên, ghi chép: mang thai hai tháng lẻ ba ngày, gần đây tâm tình không ổn định, nóng tính hư hỏng, dựa vào sự thực.

Viết xong, anh ngẩng đầu lên, thấy Kiều Tịch cúi đầu, ngón tay di chuyển khắp trên dưới danh sách tên, anh lạnh nhạt ra lệnh: "Đặt chân xuống, tư thế này không tốt."

Kiều Tịch liếc anh một cái, ngoan ngoãn đặt chân xuống, nhìn cô nản lòng, nản chí, Kỷ Thừa An mở miệng hỏi: "Tại sao lại mất hứng?"

"Em không có." Kiều Tịch mạnh miệng nói.

"Nói thật."

Cô cắn môi, "Em cảm thấy có chút kỳ quái, đứa bé là nam hay nữ anh không quan tâm thật sao?"

"Đều là con của anh, nam hay nữ đối với anh mà nói không quan trọng như vậy."

Kiều Tịch vẽ vòng vòng trên giường, "Vậy..... anh không hy vọng là bé trai? Nói dối tông đường?" Nếu như là bé gái, trong gia tộc ắt sẽ phải chịu một chút áp lực.

Nghĩ tới đây cô không khỏi chán nản, ban đầu cô cũng chỉ vì bị coi là kẻ xui xẻo, gây bất lợi cho việc làm ăn của cha mẹ, bị bọn họ để chú nuôi cô mười mấy năm, sau khi về nhà, cha mẹ cô không coi cô là con gái, đối với cái nhà kia mà nói, cô cũng chỉ là một người để sai vặt, điều kiện nhà cô cũng chỉ khá hơn chút so với nhà Tiểu Khang, thậm chí còn không có con, đã tàn khốc như vậy rồi, ở nhà họ Kỷ có sự nghiệp lớn thế này, nếu như cô sinh con gái, liệu cô có thể bảo vệ nó thật tốt không đây?

"Anh nhớ anh đã từng nói với em, " Kỷ Thừa An gấp sách lại, "Nhà họ Kỷ có quy định chỉ cần là người có năng lực là được, bất luận nam hay nữ, thuộc

bên nội hay bên ngoại, nếu như con anh muốn xây dựng sự nghiệp, anh sẽ ủng hộ nó, còn nếu như nó giống như chú Lâm gửi gắm tình cảm với sông núi, anh cũng có thể cho nó một khu vô cùng đẹp đẽ, chỉ cần nó thích là được, vì vậy nam hay nữ đều không quan trọng, bất luận như thế nào, đều là con của anh, huống chi....." Anh nói tới đây thì tạm ngừng, nghiêng người vuốt cái bụng bằng phẳng của cô, mặt mày cong cong: "..... Anh sống hơn hai mươi năm chưa từng nghĩ có thể có con, đây đã là may mắn lớn nhất của anh rồi, bé trai hay bé nữ có quan hệ gì đâu chứ."

Kiều Tịch có chút sững sờ, cảm tay của anh, "Kỷ đại nhân, em phát hiện gần đây anh rất thẳng thắn." Trước kia anh như cái hũ nút (rất bí ẩn), cái gì cũng không nói, muốn biết anh nghĩ gì cũng phải tự mình đoán, còn đoán không ra thì thôi, kể từ khi chuyện kia trôi qua, anh không trầm mặc ít nói cô nói mười câu mới đáp lại một câu như trước kia nữa, cái này thật sự khiến cô thụ sủng nhược kinh mà.

"Anh trai tận lực suy nghĩ rồi nói với anh," anh ngẩng đầu lên, ánh mắt xẹt qua cô, giọng nói vô hạn thất vọng, "Anh ấy nói, em quá ngu ngốc, điểm này anh cũng đồng ý."

Kiều Tịch: "....." (ノ`□') へー

Hai anh em nhà này, vũ nhục người thông minh quá rồi!

Cô sùng mặt lên gạt tay anh ở trên bụng mình ra, cầm danh sách tiếp tục xem, "Vậy thì em phải tích cực sinh con, đến lúc đó ồn ào chết anh." Còn dám chê em ngốc, em chờ anh cầu xin em!

Kỷ Thừa An dựa về đầu giường, tiếp tục ghi chép những việc Kiều Tịch làm trong thời gian mang thai, nghe được lời của cô, không quan tâm: "Đứa bé lớn lên rồi cũng sẽ có cuộc sống riêng của nó, đến cuối cùng ồn ào chết anh cũng chỉ có thể là một mình em."

Kiều Tịch nghe vậy ngây ngốc nhìn người bên cạnh, người này, thật sự khiến người ta vừa tức..... lại vừa yêu.

Kỷ đại nhân của cô.

Kiều Tịch nhìn anh, khoe miệng chậm rãi cong lên, cô nằm xuống, tựa vào bên cạnh anh, "Đây là anh nói đó, chỉ có thể là em thôi."

Tầm mắt Kỷ Thừa An vẫn dừng ở trên sách, một lát sau, anh vươn tay đặt lên đầu cô, nhẹ nhàng vuốt vuốt, nhẹ nhàng đáp lại "Ừ."

Giọng nói kia, là dịu dàng cưng chiều đến tận xương tủy.

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Cuộc Hôn Nhân Ngọt Ngào (Hạ)

Hôn lễ cử hành đúng thời gian, một mình Kiều Tịch ở trong phòng hóa trang, cô mặc áo cưới trắng như tuyết đứng trước gương, cô thấy mình trong gương, trên đầu đội vải mỏng trắng cài ngọc lục bích, tóc dài vấn lên, cái trán cao, trang điểm tinh xảo hoàn mỹ tôn lên ngũ quan dịu dàng xinh đẹp của cô.

Mắt chưa tô mà sáng, môi chưa điểm mà đỏ.

Xinh đẹp như vậy, cô thấy mình cũng thấy hơi xa lạ, đây chính là hôn nhân sao?

Tư thái xinh đẹp nhất của người phụ nữ trong ngày kết hôn, chỉ để hấp dẫn người mình yêu.

Cô giờ tay lên chạm một cái lên mái tóc của mình, khẽ mỉm cười, ánh cười nơi đáy mắt không ngừng hiện lên, thật sự thần kỳ.

Thực ra, trước kia cô chưa từng tưởng tượng ngày mình kết hôn sẽ có đáng vẻ gì, bởi vì không mong đợi tình yêu, cho nên cũng không ảo tưởng, mà từ sau khi biết chuyện hôn lễ, mỗi ngày cô đều nghĩ về chuyện này.

Cô phải lập gia đình rồi.

Không phải từ trước đến giờ mình cho rằng đám cưới bình thường, tìm một người kết hôn sinh con sống hết cả đời này, mà kết hôn với Kỷ đại nhân cô yêu, thật khó tưởng tượng, một năm trước, cô còn không biết anh là ai, nhanh như vậy, cô sẽ gả cho anh, nhưng đáy lòng cô không có chút do dự và lo lắng, chỉ tràn đầy bình yên và ấm áp.

Cốc cốc ——

Cửa được gõ vang, Kiều Tịch quay đầu nói: "Mời vào."

Nắm cửa được mở ra, có người thò vào đầu, "..... Nặc Bảo."

Kiều Tịch thấy A Nặc thì mỉm cười, vẫy tay với bé: "A Nặc mau vào đi."

A Nặc mặc vết tây đen được làm riêng, nơ màu đỏ, bé rón rén bước vào, đi tới cạnh Kiều Tịch thì mở đôi mắt to ngập nước nhìn cô, vô cùng dễ thương.

Kiều Tịch kéo tay của bé ngồi xuống sofa dài, cười nựng mặt của bé: "A Nặc hôm nay thật đẹp trai, cảm ơn A Nặc làm hoa đồng của cô nha."

A Nặc chẹp miệng: "Không cần khách khí."

Trẻ con dù sao cũng sẽ không che giấu được cảm xúc, thấy bé mắt húng, liền hỏi: "A Nặc không vui sao?"

A Nặc không chịu nói.

Kiều Tịch biết A Nặc ngoan ngoãn, nhưng đừng phải cái gì không muốn nói, là thế nào cũng không hỏi ra được, vì vậy cô đổi một cách hỏi: "Là bởi vì cô sắp kết hôn sao?"

Đợi một lát, A Nặc lắc đầu.

"A, có phải vì gần đây cô không chơi cùng con, A Nặc giận cô sao?"

A Nặc ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt long lanh đen như mực, mắt người nhà họ Kỷ đều đen tuyền rất đẹp, không đen như mực giống Kỷ Thừa An, mắt A Nặc rất trong trẻo, làm cho người ta vừa nhìn trái tim liền tan một nửa, đặc biệt khiến người ta thương yêu, A Nặc đứng ở trên ghế sofa, ôm lấy cổ Kiều Tịch, tựa đầu lên vai cô, hành động này khiến Kiều Tịch hơi bất ngờ, A Nặc còn nhỏ, nhưng thật ra thì đặc biệt tự lập, động tác nũng nịu lệ thuộc như vậy bé đã từng phản đối cô lắm, cô ôm lấy thân thể nho nhỏ của bé, vỗ lưng của bé: "A Nặc?"

A Nặc ôm cổ cô, nhỏ nhẹ nói: "Nặc Bảo, sau này cô có tiểu bảo bảo, sẽ không yêu con nữa sao?"

Kiều Tịch nghe được lời bé nói, trong nháy mắt đã hiểu, cô tách bé ra, chỉ thấy A Nặc cúi đầu, miệng mím chặt, cô cảm thấy có chút buồn cười: "A Nặc thì ra vì chuyện này nên không vui sao? Chẳng trách gần đây cô không tìm con mà con cũng không tới tìm cô."

A Nặc nghe ra cô đùa chọc, mắt nhất thời đỏ lên, Kiều Tịch thấy thế không dám đùa nữa, vội ôm bé, "Đừng khóc, đừng khóc, A Nặc đừng sợ, Nặc Bảo có em bé cũng vẫn yêu A Nặc, không phải trước kia Nặc Bảo đã đồng ý với con, về sau sẽ yêu con như mẹ vậy, nào có người mẹ nào bên nặng bên nhẹ đâu, ngược lại A Nặc khiến cô hơi thất vọng nha, trong lòng con có tâm sự tại sao không nói với cô chứ, có phải không tin tưởng cô nữa không?"

"Con tin Nặc Bảo, vì cảm thấy mất thể diện thôi, con lớn như vậy rồi, tranh giành tình cảm với em bé có phải không tốt không?"

"Sao có thể chứ, trong mắt cô A Nặc vĩnh viễn là trẻ con, làm nũng là đặc quyền, không có gì mất mặt hết, cô đồng ý với con, cho dù em bé của cô ra đời, cô vẫn yêu con, sẽ không lạnh nhạt với con."

A Nặc buông cô ra, "Vậy về sau con có thể tiếp tục gọi cô là Nặc Bảo được không?"

Kiều Tịch cười, cô đã sớm tự dẫn mình vào cái tên Nặc Bảo này, gật đầu một cái: "Dĩ nhiên có thể, cô vẫn là Nặc Bảo của con."

A Nặc nghe thấy vậy thì cười ngọt ngào, "Nặc Bảo tốt nhất!"

Kiều Tịch vươn tay điểm một cái lên mũi của bé, cũng nở nụ cười.

Một lát sau, A Nặc nghiêng đầu nói: "Đúng rồi, chú muốn con nói với cô, chú có ý mời người tới giúp Nặc Bảo."

"Hả? Là ai vậy?"

"Con cũng không biết, chú nói bọn họ sẽ tới ngay thôi."

Lúc Kiều Tịch vẫn đang nghi hoặc, cửa được mở ra, có hai người đi vào, người đầu tiên tiến vào mặc chiếc váy xanh lam ôm lấy vóc người xinh đẹp uyển chuyển, cô son móng tay hồng chống eo, đứng trước mặt bọn họ cười nói: "Nha, Tiểu Tịch, cậu sinh ra đứa con trai lớn như vậy từ khi nào vậy, không ngờ, sớm nói thì mình đã mang tặng cậu bao lì xì rồi."

"Vậy cậu bao hai phần luôn nhé." Người kia đứng bên cạnh cô mặc chiếc váy dài màu hồng nhạt cười nói.

Kiều Tịch nhìn trái nhìn phải, nhất thời cũng ngây người.

Hà Cửu đi lên trước hươ tay ở trước mắt cô, "Sao vậy, vui vẻ tới ngốc luôn rồi hả?"

Lúc này Kiều Tịch mới bình thường lại, lập tức vươn tay ôm lấy họ, "Học tỷ! Tùy Ý!"

Hai người vội vàng ôm lấy cô, Lâm Tùy Ý vội vàng kéo cô ngồi xuống, "Bây giờ cậu đang mang thai đó, không thể như vậy, mau ngồi xuống."

Kiều Tịch rất vui, kéo tay hai người không buông, kể từ khi cô rời khỏi công ty Vĩnh Hứng, chưa gặp lại hai người, chỉ có thể thỉnh thoảng biết tình hình gần đây của bọn họ trên QQ, gặp được cả hai thế này, trong lòng có vô số lời nói muốn nói với bọn họ, thế mà Hà Cửu lại ra dấu tay dừng lại, "Cậu bình tĩnh một chút đi."

"Đầu tiên, ép nước mắt muốn chảy ra lại cho mình, cậu biết người ta phải trang điểm cho cậu bao lâu không? Khóc một phát là xong luôn rồi."

Kiều Tịch vội vàng dùng nước mắt, đúng, bốn giờ cô đã thức dậy, trang điểm mấy giờ không thể bị phá hủy, cô lập tức ngẩng đầu lên cố gắng thu nước mắt trong hốc mắt lại.

"Tiếp theo, hai chúng mình đi vào nhưng bị một người phụ nữ chặn đi chặn lại, không thể để cậu xúc động, cậu đang mang thai."

Nhất định là chị Trần rồi, Kiều Tịch thu nước mắt lại, lúc này mới nhìn bọn họ, "Minh thực sự rất vui, cậu còn đầu tiên, tiếp theo gì chứ."

"Minh còn chưa nói xong đâu, sau đó....." Hà Cửu chuyển mắt một cái, nhìn A Nặc cạnh cô, "Bé trai xinh đẹp này là ai vậy, khi trưởng thành nhất định làm mê một chết bao nhiêu người, cười với chị một cái đi."

A Nặc núp sau lưng Kiều Tịch, thấy Hà Cửu giờ móng vuốt sói ra, nhanh chóng nhảy xuống ghế sofa chạy ra ngoài.

"Ai da, sao lại chạy rồi hả, chị đâu đáng sợ đâu."

"Cậu xem cậu sơn móng tay hồng, còn không dọa người ta sao hả." Lâm Tùy Ý mắng Hà Cửu một câu, cầm tay Kiều Tịch, "Tiểu Tịch, không ngờ cậu là người đầu tiên kết hôn trong ba chúng ta."

Kiều Tịch cười, "Minh cũng không ngờ, mình vốn cho rằng mình có thể sẽ cô độc cả đời."

"Phi phi phi, ngày đại hi nói cái gì đó." Hà Cửu nói.

"Đúng, đừng nói những lời không may, khi mình vừa mới bước vào suýt chút nữa không nhận ra cậu, nhìn thấy cậu bây giờ mình cũng rất hạnh phúc, thật tốt mà."

Kiều Tịch mỉm cười, hai gò má ửng đỏ, ngượng ngùng cúi đầu.

Lúc này Lâm Tùy Ý buông mi xuống, "Tiểu Tịch, chuyện của Thẩm Phong, mình vẫn chưa thể nhận lỗi trực tiếp với cậu....."

"Đừng nói ahhh..." Kiều Tịch cầm tay của cô, "Minh chưa từng trách cậu, chẳng qua mình nghe nói một chuyện."

Lâm Tùy Ý chớp mắt mấy cái, "Hả?"

Kiều Tịch chuyển giọng, "Hình như người nào đó đã tìm được bạn trai, thiên sứ áo trắng, không đúng, nha sĩ áo trắng đấy."

Lâm Tùy Ý giận nhìn Hà Cửu, "Minh định muốn tự nói với cậu, miệng Hà Cửu quá nhanh mà."

Hà Cửu phát tay, cổ làm giọng đau lòng: "Ai nha, vẫn là mình làm sai, khiến hai cậu giận đối nhau, nếu không âm thầm tự trách mình, để các người bồi dưỡng tình cảm, mình đây giúp các người còn không muốn, mình làm người tốt lại thành làm chuyện xấu."

Kiều Tịch và Lâm Tùy Ý nhìn nhau, hai người cười cùng vươn tay bóp đùi Hà Cửu một cái, cùng lúc nói: "Cái người này ngứa mồm rồi nha!"

"Đau! Hai chị của tôi, cửa kia!"

Ba người chơi đùa, cửa bị gõ vang, ngoài cửa truyền đến giọng nói trầm thấp quen thuộc: "Kiều Tịch, mở cửa."

Cô chưa kịp đáp lời, có người gấp gấp kêu: "Thiếu gia, dịu dàng một chút, không dụ dỗ được, bên trong sẽ không mở cửa, tôi dạy cho cậu, cậu kêu cô Kiều là bảo bối, giọng nói càng nhẹ nhàng càng tốt, giọng điệu càng dài càng tốt ——"

Kiều Tịch đứng lên, vừa mới đi được một bước bị Hà Cửu ngăn lại, "Hôm nay mình và Tiểu Ý là người nhà mẹ của cậu, cửa này không thể tùy tiện mở ra."

Trong nháy mắt Kiều Tịch hiểu, đảo mắt một cái gật đầu đáp ứng.

Hà Cửu đến cạnh cửa, "Ai nha, anh nói mở liền mở sao, không hiểu quy tắc sao?"

Giọng nam ngoài cửa có chút uất ức, "Bao lì xì đã chuẩn bị xong, nhưng quá dày, nhét vào không đủ, cô mở cửa ra, chúng tôi vào cho cô được không?"

"Không được, gọi chú rể mang giấy cam đoan sau khi cưới đến." Lâm Tùy Ý nói.

Kiều Tịch nhỏ giọng hỏi: "Cái gì là giấy cam đoan sau khi cưới?"

"Không phải chứ, cậu không tặng yêu cầu với anh ấy à? Tam tòng tứ đức cái gì?" Hà Cửu hỏi cô.

Kiều Tịch thấy vẻ mặt Hà Cửu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép thì rút cổ một cái, "Không cần thiết mà." Kỳ đại nhân muốn sẽ đồng ý với cô, không thể thì cô dùng cách gì cũng không được, giấy cam đoan thỏa thuận cái gì chứ, hoàn toàn không cần.

Hà Cửu trừng mắt nhìn cô, sau đó nói ra ngoài cửa: "Vậy tôi nói một câu, chủ rể nói theo tôi, " cô hắng giọng, "Bà xã ra ngoài muốn cùng ——"

Không đợi cô nói xong, giọng nói lạnh lạnh ngoài cửa vang lên, "Đề tôi phá."

Vừa dứt lời, ầm một tiếng, có người phá nát cánh cửa gỗ, vóc người hơn một mét chín đứng ở trong phòng thật sự bắt mắt, anh gãi gãi sau gáy, "Ai nha, cô Kiều hôm nay thật xinh đẹp, ha ha, gì kia, thiếu gia có lệnh tôi không thể không theo, không hù cô chứ."

Hù khóc không được! Cánh cửa gỗ bền chắc như vậy, một phát cậu đã phá hỏng còn không nghịch thiên quá rồi sao!

Hà Cửu và Lâm Tùy Ý đều ngây người, Kiều Tịch lấy lại tinh thần bước ra một bước, vui mừng kêu: "A Nhất!" Kể từ khi biết chuyện của anh, cô lo lắng không thôi, sau đó lại biết anh bình an ở nước ngoài dưỡng thương không thể trở về nên vẫn chưa gặp anh, không ngờ hôm nay anh trở lại, cô đi tới trước mặt anh, nhìn anh trên dưới, ân cần hỏi: "Vết thương của cậu thế nào rồi? Xô cửa như vậy sẽ không gây ảnh hưởng gì chứ?"

"Tôi không sao, có điều cô Kiều——" anh bấu môi chỉ phía sau cô.

Kiều Tịch không kịp xoay người, bả vai liền bị nắm lấy, xoay người một cái, đầu va vào lồng ngực Kỳ Thừa An, anh khom người, bế Kiều Tịch theo kiểu công chúa ra khỏi phòng.

"Wow, phương thức thô bạo đơn giản như vậy, đặc biệt đẹp trai!" Hà Cửu nhìn bóng lưng của bọn họ thở dài nói.

Lâm Tùy Ý đứng ở bên cạnh gật đầu một cái, "Chẳng trách Tiểu Tịch có thể bị thu phục."

Hai người nhìn nhau, cười phá lên, đuổi theo bọn anh.

Kiều Tịch ôm bả vai Kỳ Thừa An, ý cười trên môi không ngừng được, anh mặc trang phục chú rể, tóc ngắn vuốt lên, càng thêm tuấn tú mê người, cô biết anh muốn ôm cô tới hội trường hôn lễ, len lén ghé vào lỗ tai anh nhẹ nói: "Đợi lát nữa trao nhẫn phải hôn đó nha."

Kỳ Thừa An nghe vậy hơi cau mày, anh không thích thân mật trước mặt mọi người, nói: "Buổi sáng không phải hôn rồi sao." Lát nữa còn hôn nữa hả?

Vậy có thể được sao!

Kiều Tịch chu miệng lên: "Vậy sau này cũng không hôn!"

Kỳ Thừa An: "..... Được."

Kiều Tịch trừng mắt, "Anh nói cái gì?"

Kỳ Thừa An cúi đầu liếc cô một cái, anh dừng bước, cúi xuống hôn cô dưới ánh mắt đầy tức giận của cô.

Cả đám phía sau đều ngây người, chị Trần phản ứng kịp vội vàng cản người phía sau, để bọn họ dừng bước không đi về phía trước nữa, A Nhất yên lặng nói: "Thiếu gia thật là mạnh mẽ, khí phách này! Emma, tôi rất hâm mộ cô Kiều!"

Chị Trần nghe thấy A Nhất nói: "Là Nhị phu nhân, không phải cô Kiều, đổi cách gọi đi!"

"Đúng, đúng."

Mấy phút sau, Kỳ Thừa An ngẩng đầu lên tiếp tục đi về phía trước, Kiều Tịch bị hôn đến chóng mặt, đến cửa hội trường, Kiều Tịch phản ứng kịp đồ mặt gõ lồng ngực anh, "Anh, anh vừa mới làm cái gì vậy, em cũng chưa nói hôn ngay lập tức."

Kỳ Thừa An buông cô xuống, chậm chậm nói: "Anh thấy em không chờ được nữa."

Ai không thể chờ chứ!

Không đợi cô phản bác, Kỳ Thừa An nghiêng đầu nói với cô: "Anh đi trước."

Kiều Tịch khăn trương, cắn môi dưới gật đầu một cái.

Kỳ Thừa An nắm vạt cửa, trước khi đi nhẹ nói: "Anh ở bên trong chờ em."

"..... Được."

Sau đó, Kỳ Thừa An vào hội trường, chị Trần mang đồ trang điểm vội vàng trang điểm lại cho Kiều Tịch, vừa làm xong, một người đàn ông trung niên đi từ phía sau đến gần cô, "Tiểu Hi."

Kiều Tịch ngẩng đầu lên, là chú của cô, từ nhỏ cô nhờ chú nuôi, mười mấy tuổi mới trở về nhà, những năm đó đều sống cùng cô chú, chú phải ra ngoài làm ăn, rất ít khi trở về nhà, nhưng chú đối xử với Kiều Tịch rất tốt, nếu không phải khi đó cô bệnh nặng, chú gánh vác không được nữa, chú cũng không đưa cô về nhà, còn nữa, cũng rất nhiều năm rồi cô chưa gặp chú.

Chú Kiều Tịch nhìn cô, cười ha ha, "Ai gu, Tiểu Hi trưởng thành rồi, phải kết hôn rồi."

"Chú ——" thiên ngôn vạn ngữ, cô cũng chỉ nói được câu này, mà chú, nhất định là do Kỷ Thừa An đặc biệt vì cô mà mời tới.

Chú Kiều Tịch cười thật thà, nếp nhăn ở khóe mắt hiện lên, "Vui vẻ lên, hôm nay là ngày vui của con, để chú tiễn con." Ông không hỏi cô bất kỳ câu gì về tình cảnh bây giờ của cô, càng không nói chuyện cha mẹ của Kiều Tịch.

Kiều Tịch cảm kích ông đã thông cảm cho cô, cười gật đầu một cái, khoác tay vào khuỷu tay chú.

Tiếng nhạc vang lên, cửa mở ra.

Giẫm lên thảm đỏ, cô kéo cánh tay chú, dưới đôi mắt chúc phúc của bạn thân, từng bước từng bước đi về phía người cô thích nhất trên cuộc đời này.

Kỷ Thừa An nghe thấy tiếng cửa, xoay người nhìn lại.

Ánh mắt bọn họ giao nhau, khóe miệng cong lên, chú đặt tay cô vào trong tay anh.

Đời này, chúng ta mãi mãi yêu nhau, anh (em) tôn kính em (anh), tin tưởng em (anh), yêu em (anh).

Bất luận tương lai tốt hay xấu, anh (em) sẽ luôn ở bên em (anh), giây phút chúng ta nắm tay nhau, em (anh) sẽ giao sinh mệnh của em (anh) cho anh (em), mãi không xa rời.

Bất luận xảy ra chuyện gì, chúng ta sống chết có nhau.

Tôi đồng ý.

Tôi đồng ý.

Bọn họ tuyên thệ ở trước mặt mọi người, nghiêng người hôn nhau, ấn chứng lời thề của bọn họ.

Mặc dù cuối cùng khi hôn Kỷ đại nhân quá mức kích động, chung quy vẫn rất viên mãn, cả buổi hôn lễ Kiều Tịch đều đỏ mặt, tạo sự cô lớn nhất của người trong cuộc, về mặt tựa như mời rượu người khác.

Nhìn Kỷ Thừa An, Kiều Tịch vẫn chậm rãi bật cười, thì ra đây chính là yêu, bạn chỉ nhìn người kia thôi, đáy lòng sẽ mừng rỡ y như nở hoa vậy.

*****

Một ngày nào đó sau khi cưới ba tháng, Kiều Tịch dẫn Kỷ Thừa An trở về nhà, Kiều Tịch và Kỷ Thừa An đi thăm mộ, đặt đồ lễ và hoa trước bia mộ, hôm nay, là ngày giỗ của ông nội.

Kiều Tịch đã lộ bụng bầu, cô kéo tay Kỷ Thừa An, đứng trước mộ, nghĩ một lát nói: "Ông nội, đây là Kỷ Thừa An, chúng con kết hôn rồi, ông xem, con có em bé nữa, con rất hạnh phúc, người cứ yên nghỉ."

Làm bầm lẫu bầu như vậy, có phải hơi lạ không? Kỷ đại nhân có thể cho rằng tinh thần cô có vấn đề không?

Cô ngẩng đầu lên nhìn Kỷ Thừa An, lúc này, Kỷ Thừa An buông tay cô ra, thấp nén hương, xoay người lại nắm tay cô, về mặt trang nghiêm, "Ông nội, con sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt."

Kiều Tịch nghiêng đầu nhìn anh, há miệng, cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ tựa đầu vào cánh tay anh, cười nhẹ.

Lúc rời khỏi khu mộ, Kiều Tịch đứng ở cạnh xe, có chút lưu luyến không nỡ nhìn về phía mộ ông nội.

"..... Kiều Tịch?"

Kiều Tịch nghe thấy có người gọi cô, nghiêng người nhìn lại, là Kiều Vọng! Không chỉ có cô ấy, còn có cha Kiều và mẹ Kiều, mấy tháng gần gũi, bọn họ già đi không ít, có thêm rất nhiều tóc trắng, tinh thần cũng không bằng ngày trước, già hơn đến 4, 5 tuổi, có điều cô hiểu ra rất nhanh, khi đó bọn họ chắc thiếu rất nhiều nợ, cho nên mới muốn dùng cô, nghĩ tới chuyện này, lòng Kiều Tịch giống như bị kim đâm, hô hấp cũng nặng thêm mấy phần, cô xoay mặt, vừa định rời đi, mẹ Kiều chạy cực nhanh đến bên cạnh cô, nhưng không cách cô quá gần, bà nhìn Kiều Tịch trên dưới trái phải nhiều lần mới dò xét mở miệng nói: "Cố em bé rồi à?"

Kiều Tịch gật đầu một cái.

"Mấy tháng?"

"..... Hơn năm tháng rồi."

Mẹ Kiều cười một cái: "A, vô cùng tốt."

Lúc này cha Kiều đi tới, trên mặt cổ nở nụ cười, "Con gái, xe này không tệ."

Kiều Tịch nhìn ông, ánh mắt lập tức đông lạnh, nghe thấy mấy lời kia, càng thêm buồn nôn, cô mở cửa xe muốn đi vào, nhưng Kiều Vọng lại kêu cô lại, "Kiều Tịch, anh họ chết rồi."

Động tác Kiều Tịch dừng lại, cô không quay đầu lại, "Tôi biết."

"Chị biết?" Kiều Vọng đi tới bên cạnh cô, đáy mắt đều là căm hận, "Chị biết mà tại sao không đến tang lễ!"

Kiều Vọng nhìn trang phục của cô, còn cái xe giá trị không nhỏ, lửa giận không ngừng phun trào, "Anh họ chết rồi, sao chị có thể sống tốt thế này!" Tại sao chị ta có thể sống vinh quang như vậy, mình lại phải lao tâm lao lực làm việc, không công bằng, quá không công bằng!

"Vậy tôi nên như thế nào?" Kiều Tịch nhìn cô, đáy mắt lạnh lùng, "Chẳng lẽ tôi phải sống không bằng chết, sau đó chết thăm nơi đầu đường mới được sao?"

"Chị biết anh họ đối với chị ——"

"Tôi biết," Kiều Tịch ngắt lời cô, "Cho nên tôi cũng biết, anh ấy sẽ không muốn tôi sống cuộc sống như thế, cả đời sống trong hối hận và oán niệm, giống như một cái xác không hồn, anh ấy sẽ không hi vọng tôi sống như vậy."

"Làm sao chị biết được cơ chứ?!"

"Bởi vì tôi rất hiểu anh ấy, mà cô, cho tới bây giờ vẫn không thực sự hiểu anh ấy."

"Đi thôi." Bên trong xe truyền đến giọng nam lạnh nhạt thờ ơ, phá vỡ bầu không khí căng thẳng giữa bọn họ, lúc này ba người nhà họ Kiều mới chú ý tới người bên trong xe, mẹ Kiều nhìn một cái đã nhận ra Kỷ Thừa An, người mang Kiều Tịch đi, Kiều Vọng tự nhiên cũng nhận ra anh.

Nghe thấy anh nói, Kiều Tịch cũng ngồi vào trong xe, sau khi đóng cửa xe, tài xế lái xe rời khỏi.

Kiều Tịch dựa vào vai anh, thấy hơi mệt nên nhắm mắt lại.

"Em nói đúng." Một lát sau Kỷ Thừa An đột nhiên nói.

Kiều Tịch nghi ngờ ừ một tiếng.

Anh ôm bà vai cô, nhỏ giọng nói: "Anh ta hy vọng em tốt sống." Hoắc Dục, sẽ hy vọng cô sống thật tốt, chỉ có cô sống thật tốt, mới đáng để anh ấy dùng tính mạng đánh đổi.

Kiều Tịch mấp máy khóe miệng, ừ một tiếng.

Mà ở phía sau bọn họ, ba người nhà họ Kiều nhìn chiếc xe đi mất có chút ngây ngời, Kiều Vọng phục hồi tinh thần tức giận kéo tay áo mẹ Kiều, "Mẹ, sao vừa nãy mẹ làm gì mà không ngăn cản Kiều Tịch, mẹ thấy chị ta mặc gì không? Còn người đàn ông kia, con biết người đàn ông đó, anh ta không giàu cũng quý? Nếu vừa nãy mẹ dụ dỗ Kiều Tịch về nhà, nói không chừng chị ta mềm lòng sẽ trả nợ cho nhà chúng ta."

Mẹ Kiều nghe vậy không thể tưởng tượng nổi nhìn Kiều Vọng, mím môi: "Con nói cái gì vậy chứ, còn trông cậy vào chị con trả nợ hộ, con bé không hận chúng ta đã là tốt lắm rồi, đừng mơ chị con đi con đường này, sẽ trả nợ cho nhà chúng ta, đi thôi, còn phải thấp hươu cho ông nội con."

Kiều Vọng chưa từ bỏ ý định, tức giận giậm chân, "Làm gì phải từ bỏ chứ, mẹ nhìn xe chị ta ngồi đi, mẹ nhìn quần áo của chị ta xem, mẹ nhìn con bây giờ ngay cả quần áo hần hoi cũng không mua được, làm việc đến tối trả nợ nuôi gia đình, mẹ chấp nhận nhìn con như vậy, hơn nữa, về sau hai người già rồi, con còn phải trả nợ, còn phải nuôi cha mẹ, con phải một mình biến thành cái dạng gì!"

Cha Kiều và mẹ Kiều nhìn Kiều Vọng, đáy mắt hiện không thể tin.

Mẹ Kiều đột nhiên nhớ đến câu Kiều Tịch nói với bọn họ: có những người nhất định không có được tình yêu của cha mẹ, có những người, cũng nhất định không được con gái hiểu thuận.

Bà đồ mắt thờ dài, xoay người đi vào trong.

Cha Kiều tức giận mắng Kiều Vọng một câu: "Con không muốn nuôi nhà ta thì rút ngay! Rút ngay cho cha!" Dứt lời đi theo mẹ Kiều vào.

Kiều Vọng cắn môi, cuối cùng vẫn buồn bực đi theo bọn họ vào trong.

*****

Khi Kiều Tịch mang thai bảy tháng

Buổi tối, cô nằm ở trên giường xem tạp chí, Kỳ Thừa An ở trong phòng tắm, lát sau cô nghe thấy tiếng cửa mở, thấy Kỳ Thừa An quấn khăn tắm, hở nửa thân trên bước ra khỏi phòng tắm, da thịt trắng nõn ướt át, có mấy giọt nước thuận dòng mà rơi xuống, chảy tới cơ ngực cường tráng rồi xuống cơ bụng, aaaa, thật là sắc đẹp thay com.

Kiều Tịch nuốt một ngụm nước bọt, gờ tạp chí lên, ánh mắt lại lơ đãng nhìn Kỳ Thừa An, suy nghĩ một chút, kể từ khi cô mang thai, bọn họ cũng không làm gì nữa, ánh mắt dần dần xuống phía dưới, đến một nơi tà ác, cô mở miệng gọi anh: "Kỳ đại nhân?"

"Thế nào? Bụng khó chịu sao?" Kỳ Thừa An quen với nick name cổ quái Kiều Tịch đặt cho anh, hầu như cô đều gọi anh như vậy, có lúc còn gọi anh là Kỳ chủ nhiệm, khi tức giận, gọi anh là Kỳ ngu ngốc, dù sao đối với anh mà nói, tên gì cũng không vấn đề.

"Không, anh qua đây đi."

Kỳ Thừa An xoa tóc qua loa, ngồi bên cạnh cô.

Ánh mắt Kiều Tịch lóe lên, lòng vòng hỏi: "Cái đó, em được bảy tháng rồi, bác sĩ cũng nói thai rất ổn định."

"Anh biết rõ." Kết quả mỗi lần kiểm tra anh đều nghiên cứu kỹ với bác sĩ.

"Cái đó, chúng ta hơn bảy tháng không có cái đó rồi....." Cô ấp a ấp úng nói: "Anh có muốn hay không?"

"Muốn? Cái gì?"

Kiều Tịch nháy mắt mấy cái, người này không hiểu sao, mặt vô tội nghi hoặc nghiêng đầu giả bộ thuần khiết cái gì! Rõ ràng lên trên giường chính là một đại bạch lang, không hài lòng thì không buông tha cho cô!

"Là....." Mắt Kiều Tịch chợt lóe sáng, lấy áo mưa ở tủ đầu giường ra.

Kỳ Thừa An vừa thấy thì cau mày lại, đoạt lấy thả lại vào trong ngăn kéo, "Đừng hòng mơ tưởng."

"Tại sao? Rõ ràng có thể mà?"

Kỳ Thừa An im lặng, "Sao em biết là có thể?"

"Trong tiểu thuyết viết đó, người ta miêu tả khá tốt, còn có tư vị gì khác....."

"Anh để em nghiên cứu sách chuyên ngành thấy cũng không tồi." Kỳ Thừa An lạnh lùng nói: "Thời gian mang thai sao có thể làm loại chuyện đó, không cần con cũng không cần vợ sao? Hoàn toàn không có căn cứ y học, em bớt coi mấy thứ đó đi."

"Mới không phải....."

Kỳ Thừa An còn lâu mới chú ý tới lời giải thích của cô, lắc mình một cái ngồi dậy, đặc biệt nghiêm túc nói với cô: "Em khắc chế một chút, từ hôm nay trở đi, chúng ta chia phòng ngủ, để em giảm bớt một chút."

Kiều Tịch: "....."

Mẹ nó! Nói cô rất muốn, khắc chế cái gì chứ, a! Không phải như vậy, em chỉ sợ anh nhịn khổ thôi!

Hiển nhiên Kỳ Thừa An không cho cô bất kỳ cơ hội giải thích nào, cầm quần áo đến phòng tắm thay rồi đi ra phòng khách ngủ.

Kiều Tịch nhìn anh xì mũi coi thường, hừ, còn cố ý đến phòng tắm thay quần áo, thế nào, sợ cô nhìn thân thể anh, dục tính đại phát sao?!

Ặc, cô thấy Kỳ Thừa An từ phòng tắm đi ra ngoài rất hưng phấn kia mà, khụ khụ.

Gào khóc than khốn kiếp, tối ngủ không ngủ thấy mùi của anh, cô không quen!

Thật là trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Cuối cùng cô gối lên gối của Kỳ Thừa An mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Đêm khuya, Kỳ Thừa An cẩn thận trở lại phòng ngủ, thấy Kiều Tịch gối lên gối anh ngủ rồi, cái bụng nặng nề hiển nhiên khiến cô ngủ không ngon lắm, anh đắp chăn cho cô, nghiêng người hôn lên trán cô, "Ngủ đi."

Anh ngồi ở một bên nhìn cô một lát, mấy phút sau, Kỳ Thừa An rời khỏi phòng.

Cửa đóng chặt, mắt Kiều Tịch mở ra, cô sờ nơi được hôn, nơi đó hình như có một dấu ấn nóng rực, nhịp tim cô tăng nhanh, nhiệt độ thân thể hình như cũng tăng lên, nhìn cửa nhẹ giọng oán trách, giọng nói nũng nịu: "Thiệt là, khiến người ta ngủ thế nào được đây."

*****

Khi Kiều Tịch mang thai chín tháng.

Sắp sinh, Kiều Tịch không bình tĩnh nổi, bởi vì mang thai, cả người cô đều sưng vù lên, bụng to không nói, bắp chân cũng lớn thêm một vòng, không ăn đồ thì đói, ăn xong lại hồi hận, trên mặt không thể bôi mỹ phẩm, mặt mộc không trang điểm, bây giờ chính cô cũng không muốn nhìn mình, vì vậy trong một tháng này, Kiều Tịch có thể tránh Kỳ Thừa An được thì tránh, anh tới, cô trùm chăn lên, nói chuyện gì thì nói, không để anh nhìn thấy mình, nếu không phải là bác sĩ khẳng định thân thể Kiều Tịch không có việc gì, Kiều Tịch lại sống chết không muốn gặp anh, Kỳ Thừa An đã sớm thực hiện biện pháp cứng rắn rồi.

Ngày ngày chị Trần lấy hoa quả cho Kiều Tịch ăn, Kiều Tịch vừa nhìn thấy quả nho thì vươn tay lấy, nhìn cánh tay lớn hơn một vòng lại lộ vẻ tức giận thu tay về, khoảng thời gian này thấy Kiều Tịch khác thường, chị Trần cũng biết, chị lấy DVD ra, "Nhị phu nhân còn chưa xem cảnh cô kết hôn, bây giờ không có việc gì, xem một chút được không?"

"Được chứ." Cô nhận lấy DVD, đặt trên bàn nhỏ, trong clip cô và Kỳ Thừa An đứng rất gần, khẽ cười duyên, cô và Kỳ Thừa An tuyên thệ, lúc anh hôn trở nên cuồng dã, lúc cô đỏ mặt tới mang tai. Có thể thấy, cảm xúc Kiều Tịch chợt thấp xuống, cô nhấn tạm ngừng, giọng nói ừ dột hỏi chị Trần: "Chị Trần, chị nói tôi bây giờ rất xấu phải không? Khi kết hôn xinh đẹp bao nhiêu, bây giờ thành như vậy."

Chị Trần suy tư chốc lát: "Cả đời phụ nữ có hai thời kỳ là đẹp nhất, thời kỳ thứ nhất, chính là khi kết hôn, thời kỳ thứ hai, chính là khi thai nghén, cho nên bây giờ Nhị phu nhân, cô rất đẹp." Lúc này chị đến gần Kiều Tịch nhẹ nói: "Lời này không phải là của tôi nói, thiếu gia ở ngoài cửa, có gặp hay không là do cô định đoạt."

Kiều Tịch nhìn chị Trần, chậm rãi cong khóe miệng lên, khẽ gật đầu.

Chị Trần cười khẽ, mở cửa ra để Kỳ Thừa An đi vào.

Kỳ Thừa An ngồi cạnh Kiều Tịch, Kiều Tịch lại đột nhiên không dám nhìn anh, anh cầm một quả nho lên lột vỏ ra, đưa đến bên miệng cô, Kiều Tịch giương mắt lên nhìn cẩn thận từng li từng tí, người đàn ông trước mặt vẫn áo trắng tuyết như cũ, tuấn tú, ngọc thụ lâm phong, người đẹp cầm dục, cô nuốt quả nho trong suốt trên tay anh vào, vị chua ngọt trên đầu lưỡi dần tản ra, cô liếm miệng, nhìn anh bóc quả nho thứ hai, "Kỳ đại nhân, bây giờ em không xấu xí sao?"

Kỳ Thừa An giương mắt lên, đôi mắt đen như mực khóa chặt cô, nhưng hình như tâm tư đang ở chỗ khác, hồi lâu, anh nói với cô một câu không tính là câu trả lời: "Anh nghĩ, em nhất định không nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau."

"Em nhớ mà."

"Nhưng mà, còn sau khi uống say." Anh nhăn trán lại, "Tóm lại, đáng về bây giờ của em à, so với ngày đó còn tốt hơn nhiều."

Kiều Tịch: "....." Cô đã hiểu, Kỳ Thừa An thật sự là người siêu cấp không biết an ủi, cô vẫn nên ít suy nghĩ lung tung, tự an ủi mình nhiều hơn vậy.

*****

Ngày Kiều Tịch sinh không có dấu hiệu gì cả, đang trong thời gian tổ chức World Cup, vì cô mang thai nên không thể ra sân vận động xem tranh tài, vì vậy Kỳ Thừa An và Kiều Tịch ôm ti vi xem đá bóng, trận đấu hôm đó đặc biệt kịch liệt, lúc này đội Kiều Tịch ủng hộ đang dẫn bóng, khi Kiều Tịch hô ầm lên cổ vũ thì cảm thấy có gì đó không đúng, cô nghiêng đầu gọi Kỳ Thừa An: "Kỳ Thừa An."

"Hả?"

"Em cảm thấy có chút không đúng." Cô hình như quá hưng phấn, bể nước ối.

Bác sĩ gọi nhất đã ở trong phòng, phòng giải phẫu đã chuẩn bị, Kiều Tịch được đưa lên băng ca, bắt đầu đau bụng liên tục, rất đau, có điều cũng may, từ đầu tới cuối, Kỳ Thừa An đều ở bên cạnh cô.

Trải qua không biết bao nhiêu giờ, cuối cùng cô cũng nghe được tiếng khóc của đứa bé, khi đó cô đã kiệt sức, đứa bé được lau sạch, chị Trần ôm tới, cô hưng phấn muốn nhìn con của mình, lúc này cô ngẩng đầu nhìn sắc mặt của Kỳ Thừa An, dáng vẻ ngơ ngác khiến cô buồn cười, cũng không biết bắt giác hóc mắt lại ướt, cô gọi anh: "Kỳ đại nhân, anh ôm nó đi, đó là con gái của chúng ta, anh ôm nó tới đây cho em nhìn một chút."

Kỳ Thừa An hơi do dự nhìn cô, Kiều Tịch cười gật đầu với anh, suy tư chốc lát, anh chậm rãi từng bước từng bước đi về phía đứa bé, lúc anh duỗi tay ra, tâm trạng chị Trần cũng treo lên, mọi người đều biết, Kỳ Thừa An vô cùng chán ghét người khác đụng chạm với mình, ngay cả anh trai anh cũng không được, mà Kiều Tịch là ngoại lệ, là người duy nhất mà anh có thể chấp nhận, chị Trần sợ, Kỳ Thừa An cũng đang sợ.

Anh quay đầu nhìn Kiều Tịch, Kiều Tịch gạt nước mắt, nở nụ cười xán lạn với anh: "Đi đi, sẽ không gây tổn thương cho nó đâu mà."

Kỳ Thừa An ừm một tiếng, cẩn thận từng li từng tí nhận lấy đứa bé từ tay chị Trần, mềm như vậy, nhỏ như vậy, yếu ớt như vậy nằm trong tay anh, anh nhất thời đứng yên, đây là đứa bé sao? Đứa bé của anh?

Hồi lâu, anh chậm rãi nghiêng người sang khom người xuống, ôm đến cạnh Kiều Tịch, Kiều Tịch ngửa cổ lên ghé đầu nhìn đứa bé, nó nhỏ vậy sao, da

còn có màu hồng của trẻ sơ sinh, hai mắt nhắm, ngủ ngọt ngào, đây là con gái của cô và Kỷ Thừa An.

Cô ngẩng đầu nhìn Kỷ Thừa An, đáy mắt anh vẫn lộ ra vẻ không thể tin được, nơi đó còn có sự mừng rỡ và không thể tưởng tượng nổi.

Kiều Tịch vươn tay sờ cái trán của đứa bé, cảm thấy mềm nhũn ấm áp, nhiệt độ làm cho người ta muốn khóc, cô mỉm cười, hạnh phúc của cô ở đây, cùng anh, cùng con của bọn họ, đây chính là người nhà của cô, cô không còn cô đơn nữa.

Giống như ăn ý, Kỷ Thừa An giương mắt nhìn thẳng vào mắt cô, anh cũng mỉm cười, nghiêng người hôn lên trán cô, "Cảm ơn em, đã mang đến cho anh một gia đình hoàn chỉnh."

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Kỷ Tiểu Đệ (Con Trai Kỷ Thừa An Và Kiều Tịch)

Ngày sinh nhật Kỷ tiểu đệ năm tuổi, sáng sớm A Nặc tới tìm cậu, bây giờ A Nặc đã là thiếu niên mười mấy tuổi tuần tú, lông mày thanh, mắt sáng, vô cùng anh tuấn, anh đẩy cửa phòng Kỷ tiểu đệ ra, chỉ thấy Kỷ tiểu đệ nằm ngủ lệch, gối rơi xuống đất, chân cũng đá ra, nhũn như con chi chi nghẹo đầu ngủ.

A Nặc cười gọi cậu dậy, "Này, tám giờ rồi, rời giường đi em!"

Kỷ tiểu đệ miễn cưỡng lật người, lồm bồm nói: "Đừng cãi nhau, em còn muốn ngủ."

"Em trai, hôm nay là sinh nhật em, mặc quần áo nhanh lên một chút, lát nữa Nặc Bảo tới em sẽ xong đời đó."

"Sẽ không..... mẹ sẽ không....." Kỷ tiểu đệ mặc kệ anh.

A Nặc bất đắc dĩ, đột nhiên lóc lên, đi tới bên cửa, đẩy cửa ra hắng giọng, sau đó làm bộ kinh ngạc nói: "Chú?"

Kỷ tiểu đệ vừa nghe vậy lập tức bật dậy, "Con không ngủ nướng, con không ngủ nướng....." Cậu mở cặp mắt tỉnh táo ra, vừa ngẩng đầu, ngoài cửa hoàn toàn không có người nào, nhưng cậu buồn ngủ cũng bị dọa cho tỉnh ngủ luôn rồi, Kỷ tiểu đệ bĩu môi gọi A Nặc: "Anh gạt người!"

A Nặc nháy mắt mấy cái, "Anh chỉ kêu một câu chú thôi mà, lừa em cái gì?"

Kỷ tiểu đệ sung mặt lên không để ý tới anh, A Nặc cười đi tới, "Được rồi, hôm nay sinh nhật em phải vui vẻ lên, đúng rồi, năm nay em muốn nguyện vọng gì hả?"

Kỷ tiểu đệ quệt mồm, hừ hừ nói: "Không nói cho anh."

A Nặc cười hi hi, thấy hai gò má Kỷ tiểu đệ giống như hai cái bánh bao nhỏ càng vui hơn, vì vậy lúc Kiều Tịch đi vào thì nhìn thấy Kỷ tiểu đệ ngồi trên giường phồng má nhìn chằm chằm A Nặc, A Nặc đứng một bên cười vui vẻ, cô tựa vào cạnh cửa cười hỏi, "Chuyện gì mà vui thế?"

A Nặc quay đầu lại, thấy Kiều Tịch chạy tới bên cạnh cô, chỉ vào Kỷ tiểu đệ nói: "Nặc Bảo, cô xem mặt em ấy kìa, giống bánh bao không?"

Kiều Tịch nghiêng đầu nhìn, gật đầu một cái: "Thật sự rất giống."

Kỷ tiểu đệ uất ức, tâm tình không thể áp chế được nữa, mắt đỏ lên, "Các người khi dễ người ta....."

Kiều Tịch cười đi tới, véo gương mặt mịn màng của bé, "Con đã năm tuổi rồi, không thể khóc như vậy nữa, mau thay quần áo đi."

Kỷ tiểu đệ thu nước mắt lại, ngoan ngoãn để Kiều Tịch thay quần áo cho cậu, sau khi thay xong ngẩng đầu hỏi cô: "Mẹ, chị con đâu?"

"Chị con đang đọc sách, nhìn con xem, ngày ngày chỉ biết ngủ nướng."

Kỷ tiểu đệ nâng miệng, "Chị không tìm con chơi, không vui."

Kiều Tịch cười gõ đầu cậu, "Chị con cũng tám tuổi rồi, nào có nhiều thời gian như vậy, đến lúc con đi học sẽ biết thôi, sẽ có rất nhiều bạn nhỏ chơi cùng con."

"Không cần, con chỉ muốn chị thôi." Ai cũng biết, Kỷ tiểu đệ này trời sinh đã dính chị như sam.

"Được," Kiều Tịch kéo cậu ra ngoài, "Bây giờ chúng ta đi tìm chị con, chắc chắn chị con đang ở thư phòng của cha con tìm sách."

Nghe xong lời này, bước chân Kỳ tiểu đệ ngừng lại, "Con không muốn đi."

"Hả? Tại sao vậy?"

Kỳ tiểu đệ quay đầu lại, không chịu nói gì.

Gần đây Kiều Tịch phát hiện hình như Kỳ tiểu đệ thường nấn tránh Kỳ Thừa An, chỉ cần có Kỳ Thừa An, Kỳ tiểu đệ sẽ cách thật xa.

Nhưng cô hỏi thế nào, Kỳ tiểu đệ cũng không nói, khiến cho cô cũng rất bất đắc dĩ.

A Nặc nói dẫn Kỳ tiểu đệ đi ăn cơm trước đã, Kiều Tịch đi tìm những người khác, Kiều Tịch suy nghĩ một chút, có lẽ A Nặc sẽ hỏi được gì đó nên đồng ý, trước khi đi, A Nặc nháy mắt với cô, ám hiệu anh có cách, Kiều Tịch cười trộm, gật đầu rồi khỏi phòng.

A Nặc kéo Kỳ tiểu đệ đến phòng ăn, vừa đi vừa hỏi: "Anh hỏi em mấy vấn đề nha."

"Được ạ."

"Em cảm thấy anh có được không?"

"Anh A Nặc rất tốt."

"Cha anh thì sao?"

"Bác cũng tốt."

"Còn Nặc Bảo?"

"Thích mẹ nhất."

"Chị của em thì sao?"

"Chị tốt nhất."

"Chú?"

Trong nháy mắt Kỳ tiểu đệ dừng lại, cúi đầu nhỏ giọng nói: "..... Hừ, ghét cha nhất!"

"Ài?" A Nặc còn chưa kịp hỏi, Kỳ tiểu đệ hất tay của anh ra chạy về phía phòng ăn, "A, hôm nay có bánh bao, em thích ăn bánh bao nhất!"

A Nặc hết cách rồi, anh cũng tiến vào trong phòng ăn, phát hiện Kỳ tiểu đệ đã bắt đầu ăn rồi, anh ngồi vào bên cạnh cậu, cũng bắt đầu ăn bữa sáng, gia giáo nhà họ Kỳ vô cùng tốt, lễ nghi ăn cơm đều đã dạy từ nhỏ, hai người yên lặng ăn.

Sau khi ăn xong, Kỳ tiểu đệ kéo A Nặc đến phòng âm nhạc, quả nhiên Kỳ Bạch Vi ở đây luyện piano, cô mặc váy trắng, gương mặt tinh xảo xinh đẹp, da trắng tuyết, lông mi dài, vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

Kỳ Bạch Vi tám tuổi là trưởng nữ của Kỳ Thừa An và Kiều Tịch, tính tình lạnh nhạt, buồn hay vui đều không thể hiện ra ngoài, tính cách tương đối giống Kỳ Thừa An, Kỳ tiểu đệ tính tình hoạt bát, cũng thích làm nũng, Kiều Tịch luôn nói tính tình hai chị em nhà này hoàn toàn trái ngược.

Kỳ tiểu đệ đẩy cửa ra thấy Kỳ Bạch Vi, chạy tới bên cạnh ôm lấy cô, "Chị chơi với em đi."

Kỳ Bạch Vi ngừng tay, cúi đầu liếc Kỳ tiểu đệ một cái, sau đó ngẩng đầu lên chào A Nặc đứng ở cửa: "Anh."

"Vi Vi học bài mới à?" A Nặc đi vào phòng.

Kỳ Bạch Vi gật đầu nói: "Vâng, đã luyện được một bài rất tốt rồi, muốn học một bài mới."

"Em học rất nhanh mà." A Nặc khen.

"Không có anh mới giỏi, có thể biểu diễn trước cả gia tộc."

A Nặc cười gãi đầu, "Sau này em cũng có thể thôi."

"A, hai người nói chuyện không đề ý tới em!" Kỳ tiểu đệ bĩu môi, lắc tay Kỳ Bạch Vi, "Chị chơi với em đi, hôm nay sinh nhật em, đi với em đi mà."

Kỳ Bạch Vi nhìn Kỳ tiểu đệ chăm chăm, không nói tiếng nào, nhìn Kỳ tiểu đệ trong lòng trực nổi giận, hỏi lâu, cô mở miệng nói: "Chị hỏi em, có phải em giận cha hay không? Sao mấy ngày nay không đề ý đến cha hả?"

Kỳ tiểu đệ vô tội chớp mắt không nói lời nào.

Kỷ Bạch Vi rút tay ra, hơi lạnh lùng: "Nói mau xem có chuyện gì xảy ra? Em có biết mẹ vì chuyện này mà sốt ruột lắm không?"

Kỷ tiểu đệ đột nhiên kêu: "Em không đề ý đến chị nữa, hừ!" Dứt lời chạy ra khỏi phòng.

A Nặc hơi lo lắng, quay đầu lại nói với Kỷ Bạch Vi: "Anh đi tìm nó."

"Anh đừng nuông chiều nó như vậy, nó chính là bị làm hư mới như thế đấy, cũng năm tuổi rồi, vẫn không hiểu chuyện." Kỷ Bạch Vi nói với A Nặc.

A Nặc cười tiến lên xoa đầu cô, "Vi Vi, nó cũng không muốn nói những lời đó mà."

Kỷ Bạch Vi cắn môi dưới không lên tiếng, chấp nhận.

"Hai chị em hai người cũng thật giống nhau, cái gì cũng giấu trong lòng, còn dùng lời nói chọc người ta, cuối cùng ngược lại sẽ làm mình cũng như người mình yêu thương bị thương, đừng vì mấy lời vừa nãy của tiểu đệ mà đau lòng, nó tính tình trẻ con, em cũng biết mà." A Nặc vỗ vỗ đầu của cô, nhoen miệng cười, "Được rồi, anh đi tìm nó, hôm nay sinh nhật nó, chúng ta cũng chiều theo nó một chút."

"Nhưng..... em nghe mẹ rất lo lắng về nó và cha, buổi tối mẹ rất lâu không ngủ được, mắt cũng đỏ." Kỷ Bạch Vi đau lòng vì mẹ, lúc này mới gấp gấp hỏi Kỷ tiểu đệ rốt cuộc thế nào rồi.

"Vậy chúng ta cùng đi tìm tiểu đệ, hỏi nó, nó sẽ nói thôi." A Nặc khuyên nhủ.

Kỷ Bạch Vi suy nghĩ một chút lắc đầu, "Anh trước đi đi, em suy nghĩ một chút."

A Nặc ừ một tiếng, tiếp tục an ủi cô một lúc rồi mới ra ngoài tìm Kỷ tiểu đệ.

Nhưng anh tìm cả ngày cũng không tìm được, lúc này A Nặc lo lắng thật, anh vội vã nói cho Trần quân gia biết, cuối cùng kinh động đến Kỷ Thừa An, chị Trần báo chuyện này cho anh, biết Kiều Tịch đã dẫn mấy bắt đầu đi tìm, mặt Kỷ Thừa An không biến sắc, trầm ngâm một lát rồi hỏi chị Trần: "Phòng theo dõi camera thì sao?"

"Đã đi xem rồi."

"Tôi đi trước, chị cũng đi theo đi." Dứt lời đứng lên ra ngoài.

Chị Trần đi theo sau anh, phát hiện anh không đi ra ngoài, mà đi về phía thư phòng, trong lòng chị do dự nhưng cũng yên lặng đi theo sau anh.

Mấy phút sau, hai người đến thư phòng Kỷ Thừa An, bình thường chỗ này buổi tối anh mới đến, ban ngày đều ở các nơi khác xử lý công việc, anh đẩy cửa ra nhìn vào bên trong, ngay sau khi mở cửa, chị Trần ở đằng sau lưng đã nghe thấy giọng nói bên trong, định tiến lên, Kỷ Thừa An chống cạnh cửa, quay đầu lại nói với chị Trần: "Gọi người trở về đi, nói Kiều Tịch đừng gấp, người ở nơi này rồi."

Chị Trần gật đầu một cái, lập tức xoay người vừa đi vừa gọi điện thoại.

Kỷ Thừa An đóng cửa lại, cúi đầu nhìn qua bên cạnh bàn làm việc trên đất có chén sứ bị vỡ, cùng những mảnh vụn là Kỷ tiểu đệ với gương mặt ngốc nghếch.

Anh ngồi xuống sô pha cạnh cửa, ngoắc tay với Kỷ tiểu đệ, "Tới đây."

Kỷ tiểu đệ nơm nớp lo sợ đi từng bước một đến bên cạnh anh, đi được một nửa thì bắt đầu khóc, nước mắt nước mũi tùm lum, "Ô ô ——"

Anh đi tới trước mặt Kỷ Thừa An thì nước mắt đã chảy đầy.

Kỷ Thừa An cũng không ngăn cản, cứ nhìn Kỷ tiểu đệ gào khóc, cho đến khi cậu không còn hơi sức để khóc, Kỷ Thừa An mới mở miệng hỏi: "Con khóc cái gì?"

"Híc....." Kỷ tiểu đệ không dám nói sợ cha đánh, cúi đầu thút tha thút thít.

Kỷ Thừa An một tay chống mặt, cúi chỏ đặt dọc theo ghế sofa, bình tĩnh đặt câu hỏi: "Nghe nói gần đây con có ý kiến với cha, nói một chút xem."

Nhìn Kỷ Thừa An bình tĩnh ngồi trước mặt, và cả giọng nói lạnh nhạt trầm tĩnh của anh, lần này Kỷ tiểu đệ thật sự muốn khóc.

Kỷ Thừa An nhìn về mặt uất ức lại sợ hãi của bé không khỏi nhũn mảy, "Con có phải nam tử hán hay không vậy, có lời gì nói thẳng."

Cứ một câu không nặng cũng không nhẹ như vậy, khiến dây cung trong lòng Kỷ tiểu đệ lập tức đứt, cậu oa một tiếng khóc lớn, luôn miệng tố cáo: "Cha xấu nhất, con biết ngay cha không thích con mà!"

Kỷ Thừa An kinh ngạc, "Cha không thích con?"

"Cha chính là không thích con, trước khi ngủ cha đều hôn mẹ và chị, cho tới bây giờ đều không hôn con... con ghét cha nhất, ô ——"

Nhìn Kỳ tiểu đệ khóc thờ không ra hơi, Kỳ Thừa An không nhìn được bật cười, anh kéo tay Kỳ tiểu đệ đến trước mặt, một cái tay khác lấy khăn tay lau nước mắt nước mũi trên mặt cho bé, "Vì chuyện này mà con không để ý tới cha sao?"

Kỳ tiểu đệ ngừng khóc, thút thút nghẹn ngào xoay mặt đi, không biết là do khóc hay xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Vì cảm thấy chuyện này quá xấu hổ, nên cậu mới không nói với ai, mẹ cũng thế, nếu không phải bị chọc giận, cậu không thể nói chuyện này ra với cha.

Cậu cảm thấy tay ba ôm hông của bé, đặt bé ngồi lên đùi anh, Kỳ Thừa An thờ dãi, nhỏ giọng nói: "Cha cũng hôn con, nhưng mà con ngủ như heo, đâu biết đâu."

Kỳ tiểu đệ hưng phấn mở to đôi mắt đen bóng, lông mi chớp chớp, "Thật ả?"

Kỳ Thừa An gật đầu một cái.

"Vậy bây giờ con muốn hôn." Cậu vừa nói vừa ôm lấy cánh tay Kỳ Thừa An, nghiêng người tới trước.

Kỳ Thừa An khẽ cười đẩy cậu ra, "Để tới đi, bây giờ mà hôn sẽ không công bằng với mẹ và chị con đúng không?"

Kỳ tiểu đệ suy nghĩ một chút, nhỏ giọng nói: "Đúng ả."

"Về sau nếu có việc gì không thể như vậy nữa, muốn gì thì nói ra, không thể để người khác lo lắng vì con như vậy, còn nữa, hành vi tránh né không thể tái phạm, gặp chuyện gì phải đối mặt giải quyết, đây mới là nam tử hán." Kỳ Thừa An nói.

Kỳ tiểu đệ gật đầu, "Con biết rồi, cha."

"Còn nữa, con biết vì sao cha biết con như vậy không?"

Kỳ tiểu đệ không hiểu lắc đầu.

"Là chị con nói với cha, nó rất lo lắng cho con."

Tiếng nói vừa dứt, Kỳ tiểu đệ áy náy cúi đầu.

"Đã làm sai, có phải nên đền bù hay không?" Kỳ Thừa An hỏi cậu.

"Có ả."

"Vậy lát nữa con phải làm sao?"

Kỳ tiểu đệ bẻ ngón tay nói, "Muốn nói xin lỗi với anh A Nặc, còn có chị, mẹ, quản gia Trần....." Cậu ngẩng đầu lên, nói với Kỳ Thừa An: "Còn có cha, xin lỗi, con không nên làm như vậy."

Kỳ Thừa An gật đầu, vui mừng vỗ vỗ đầu của anh.

Cốc cốc ——

Cửa bị gõ vang, "Cha, là con."

"Vào đi." Kỳ Thừa An nói.

Cạch một tiếng, cửa được mở ra, Kỳ Bạch Vi bước vào, thấy Kỳ tiểu đệ ngồi trong lòng Kỳ Thừa An, cô mặt lạnh a một tiếng, chế nhạo nói: "Em còn chưa dứt sữa sao?"

Kỳ tiểu đệ nhảy xuống khỏi người Kỳ Thừa An, chạy chậm mấy bước, lập tức nhào tới Kỳ Bạch Vi, ôm hông của cô bắt đầu nũng nịu, "Chị ~ Bé em~"

Kỳ Bạch Vi hừ một tiếng xoay mặt đi, nhưng cũng không đẩy Kỳ tiểu đệ ra, "Không phải em nói không bao giờ để ý tới chị nữa sao? Mau tránh xa chị một chút đi."

"Híc, em sai rồi, thật sự biết sai rồi, về sau có bí mật gì em đều nói với chị, ôm em một cái đi ~" Kỳ tiểu đệ bắt đầu làm nũng.

Đánh không lại cậu vẫn làm nũng, Kỳ Bạch Vi ngồi xổm xuống dang tay ôm bé, vừa ôm vừa ghét bỏ nói: "Vậy thì ôm một cái thôi."

Kỳ tiểu đệ mặc kệ cô nói gì, ôm cô hồi lâu sau đó thừa dịp cô không chú ý, hôn mặt cô một cái.

Kỳ Bạch Vi lập tức trừng mắt, "Tiểu tử thú! ai cho hôn chị chứ!"

"Ô ô, chị, vẫn muốn hôn!"

"Quý mới muốn hôn em, tránh ra tránh ra!"

"Không muốn, hôn đi."

Đang lúc Kỳ Thừa An hăng say nhìn hai chị em dở hơi này, cửa đột nhiên bị đẩy ra.

Tóc bị thổi rối, quần áo giày cũng bị bẩn, Kiều Tịch bước vào cửa, thấy Kỳ tiểu đệ, cô mới hết lo lắng, nhưng rất nhanh bị một loại cảm xúc khác mang tên tức giận thay thế, cô lau mồ hôi trên trán, giật giật khóe miệng, cong chân lên, một cái tay đặt trên đầu gối, một cái tay khác vỗ Kỳ tiểu đệ, "Con trai, tới đây."

Kỳ Thừa An và Kỳ Bạch Vi rất nhanh nhận ra sát khí trong nụ cười tươi của cô, nhưng Kỳ tiểu đệ ngây ngốc không hiểu, rồi rít chạy đến trước mặt Kiều Tịch, "Mẹ, mẹ chảy rất nhiều mồ hôi kìa, hôi lắm!"

Mẹ nó, còn không phải là vì tìm tiểu tử thú là con sao hả! Con biết mẹ tìm con bao nhiêu tiếng rồi không, lo lắng thành cái dạng gì rồi! Còn dám nói mẹ hôi!

Khóe miệng Kiều Tịch co quắp, dặt tay Kỳ tiểu đệ ra ngoài, "Con trai, mẹ làm đồ ăn cho con."

"Món gì vậy ạ? Đợi đến buổi tối chứ ạ." Kỳ tiểu đệ còn băn khoăn về bữa tiệc lớn sinh nhật của mình đây mà.

"Không không, món ăn này phải làm ngay bây giờ, vô cùng khẩn cấp." Kiều Tịch cười lạnh nói.

Trước khi đi Kỳ Thừa An gọi Kiều Tịch một tiếng, Kiều Tịch không quay đầu lại, chỉ nói là cô sẽ biết chừng mực, sau đó rầm một tiếng đóng cửa lại, Kỳ Thừa An và Kỳ Bạch Vi bên trong liếc mắt nhìn nhau, rung mình một cái.

Sau nửa giờ, Kỳ tiểu đệ lĩnh ngộ sâu sắc mùi vị món ăn kia.

Món ăn nổi tiếng toàn Trung Quốc, cây gây thịt hầm, nguyên vật liệu: một cây gây gỗ, cái móng của cậu.

Kỳ tiểu đệ trong lòng kêu đau chết mất.

Nghĩ rằng làm vỡ ly trà cha thích sẽ bị cha đánh, kết quả không có, thật không ngờ vì mình mất tích, người mẹ bình thường dịu dàng yêu thương cậu lại mạnh mẽ đánh cậu.

Ô ô, cậu không dám nữa.

Cha, chị, anh A Nặc mau tới cứu cậu đi!

Buổi tối, tiệc sinh nhật của Kỳ tiểu đệ bắt đầu, cậu mặc quần áo được thiết kế tỉ mỉ, đứng trước cái bánh gato to lớn, bé nhắm mắt lại bắt đầu cầu nguyện: năm nay tôi năm tuổi rồi, là nam tử hán, biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm rồi, ông trời ơi, tôi hi vọng một nhà chúng tôi vĩnh viễn, vui vẻ hạnh phúc ở cùng nhau!

Ừm, nguyện vọng thứ hai, tôi muốn tìm được người tôi yêu, người tôi yêu cũng tìm được tôi, vậy cũng được, ừ..... Tốt nhất có rất nhiều rất nhiều người thích tôi tìm được tôi, sau đó tôi chỉ nhìn một người, chỉ thích một người, lúc nào chúng tôi cũng ở cạnh nhau!

Sau khi Kỳ Bạch Vi biết nguyện vọng của Kỳ tiểu đệ không nhận được châm chọc: Em muốn tìm một cô bé ngốc sao?

Cuối cùng, trên bàn cơm cả nhà họ Kỳ vui vẻ hòa thuận bắt đầu ăn cơm, chỉ có Kỳ tiểu đệ đứng, tại sao vậy chứ?

Kỳ tiểu đệ đáp: ngu ngốc, tôi bị đánh, cái móng còn có thể ngồi được sao! A! Tôi lại bại lộ, không phải cái móng, không phải cái móng! Ô ô, được rồi, các người ngàn vạn lần đừng nói ra ngoài, nhất định không được nói, ngoắc tay ~

Từ đó, Kỳ tiểu đệ nghĩ lại lịch sử đen tối của mình mà sợ.

Cực kỳ lâu về sau, vị hôn thê của Kỳ tiểu đệ chỉ vào ảnh sinh nhật anh năm tuổi hỏi: tại sao chỉ có mình anh đứng ăn cơm vậy?

Kỳ tiểu đệ mặt mày cong cong, trên gương mặt trắng nõn tình xảo viết hai chữ nguy hiểm, anh siết chặt gương mặt mịn màng của vị hôn thê, "Em không biết thì tốt hơn, nếu không hậu quả rất nghiêm trọng đó."

--- oOo --- Hoàn --- oOo ---

Bạn đang đọc truyện *Bó Tay Chịu Trói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

